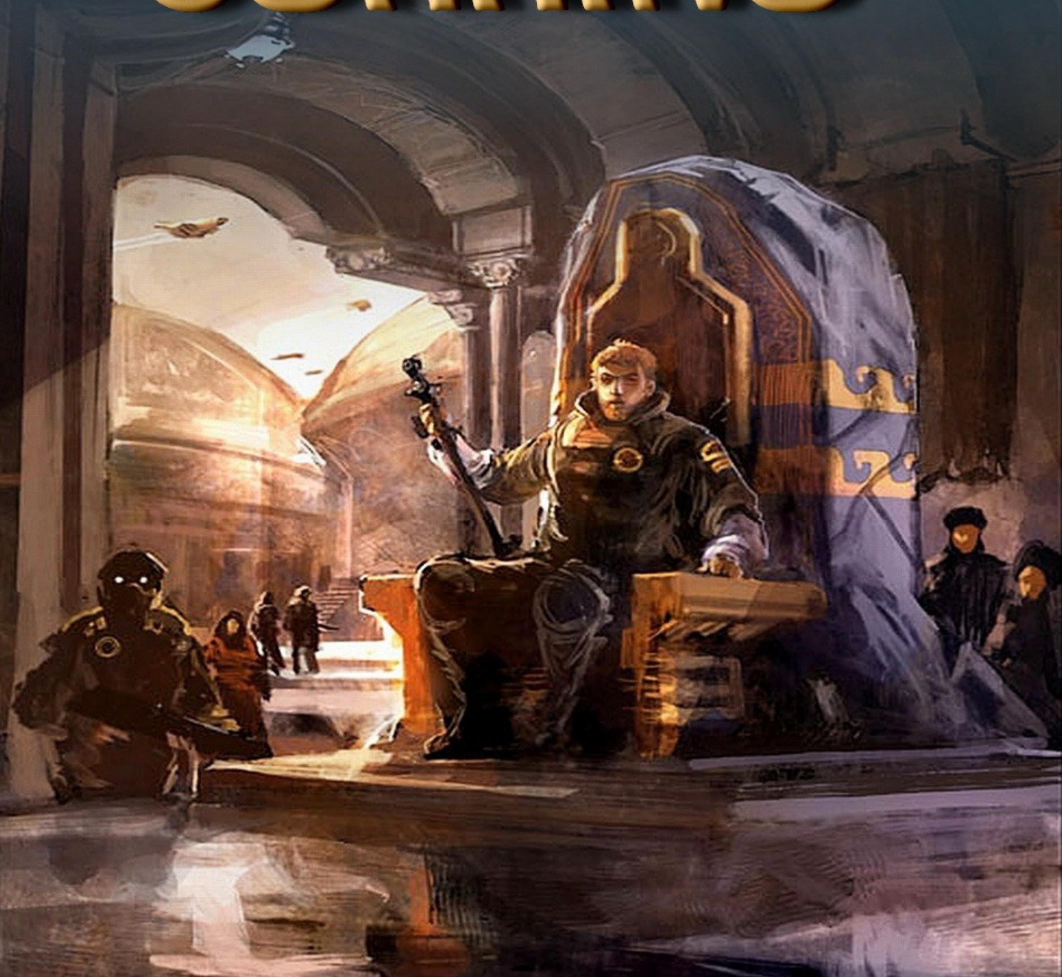
Brian Herbert & Kevin J. Anderson

CASA CORRINO

DUNE- PRELUDIUL
CARTEA A TREIA

Brian Herbert & Kevin J. Anderson

Dune
CASA CORRINO

Dune: House Corrino
2001

Kevin j. Anderson

Brian Herbert

Soţiilor noastre, JANET HERBERT şi REBECCA MOESTA ANDERSON pentru sprijinul lor, pentru entuziasm, răbdare şi dragoste în timpul fiecărui pas al acestui proiect lung şi complicat.

Mulţumiri

Penny Merrit a ajutat la administrarea moştenirii literare a tatălui ei, Frank Herbert.

Redactorii noştri, Mike Shohl, Carolyn Caughey, Pat Lo-Brutto şi Anne Lesley Groell, au oferit sugestii amănunţite şi nepreţuite de-a lungul multor ciorne, pentru a pune la punct această poveste în versiunea sa finală.

Ca întotdeauna, Catherine Sidor de la WordFire, Inc. a lucrat neobosit să transcrie zeci de microcasete şi să tipărească multe sute de pagini, pentru a ţine pasul cu ritmul nostru nebunesc de lucru. Sprijinul ei în toate etapele acestui proiect ne-a ajutat să rămânem în toate minţile şi chiar i-a păcălit pe alţii să creadă că suntem organizaţi.

Diane E. Jones a servit drept cititor de testare şi cobai, oferindu-ne reacţiile sale oneste şi sugerând scene suplimentare care au ajutat această carte să devină mai puternică.

Robert Gottlieb şi Matt Bialer de la Trident Media Group şi Mary Alice Kier şi Anna Cottle de la Cine/Lit Representation nu au şovăit niciodată în credinţa şi devotamentul lor, văzând potenţialul întregului proiect.

Herbert Limited Partnership, incluzându-i pe Ron Merritt, David Merritt, Ryron Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Kimberly Herbert, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford, ne-a dat sprijinul său entuziast, dându-ne în grijă magnifica viziune a lui Frank Herbert,

Beverly Herbert i-a dăruit aproape patru decenii de sprijin şi de devotament soţului ei, Frank Herbert.

Şi, mai mult decât oricui, mulţumiri lui Frank Herbert, al cărui geniu a creat un asemenea univers minunat pentru ca noi să-l explorăm.

Axa de rotaţie a planetei Arrakis e înclinată în unghi drept faţă de planul orbitei sale. Această lume însăşi nu e un glob, ci mai degrabă un titirez care se învârte, oarecum umflat la ecuator şi concav către poli. Are sens ideea că ar putea fi artificială, produsul vreunui meşteşug străvechi.

Raport al celei de-a Treia Comisii Imperiale
cu privire la Arrakis

Sub lumina celor două luni de pe cerul prăfos, călăreţii fremeni treceau ca vântul peste stâncile deşertului. Erau totuna cu împrejurimile accidentate, ca şi cum ar fi fost croiţi din aceeaşi pânză – oameni aspri, într-un mediu aspru.

Moarte Harkonnenilor. Toţi membrii comandoului făcuseră acelaşi jurământ.

În orele tăcute dinaintea zorilor, Stilgar, conducătorul lor înalt şi cu barbă neagră, mergea tiptil ca o pisică în faţa unui grup format din luptătorii săi cei mai buni. *Trebuie să ne mişcăm ca umbrele în noapte. Umbre cu pumnale ascunse…*

Ridicând o mână, comandă detaşamentului tăcut să se oprească. Stilgar ascultă pulsul deşertului, sondând întunericul cu auzul. Ochii albastru-în-albastru scrutau coastele impunătoare de piatră, profilate pe cer ca nişte santinele gigantice. Pe măsură ce cuplul celor două luni se mişca pe boltă, peticele de umbră se mutau clipă de clipă, extensii vii ale feţei muntelui.

Oamenii păşeau cu grijă în sus, pe un contrafort de stâncă, folosindu-şi ochii adaptaţi la întuneric pentru a urma o potecă abruptă, cioplită de mână. Terenul părea obsedant de familiar, deşi Stilgar nu mai fusese niciodată pe acolo. Tatăl lui îi descrisese drumul, calea pe care strămoşii lor o luaseră spre sietchul Hadith, cândva cea mai măreaţă dintre toate aşezările ascunse, abandonată cu multă vreme în urmă.

„Hadith” – un cuvânt luat dintr-un vechi cântec fremen despre pildele de supravieţuire în deşert. Ca mulţi dintre

fremenii în viaţă, purta povestea gravată în suflet… o poveste despre trădare şi conflicte civile, din timpul primelor generaţii de zensunniţi nomazi aici, pe Dune. Legenda spunea că toate înţelesurile se năşteau aici, în acest sietch sacru.

Iar acum. Harkonnenii au pângărit străvechiul nostru loc…

Fiecare om din trupa de comando a lui Stilgar simţea repulsie faţă de un asemenea sacrilegiu. La sietchul Scutului Roşu, o piatră netedă servea drept răboj pentru toţi duşmanii pe care-i uciseseră aceşti fremeni, iar în noaptea de-acum va fi vărsat şi mai mult sânge inamic.

Coloana îl urmă pe Stilgar când acesta grăbi pasul, pe cărarea stâncoasă. Zorile aveau să vină curând, iar ei mai aveau mulţi soldaţi de ucis.

Aici, departe de ochii imperiali iscoditori, baronul Harkonnen folosise cavernele goale ale sietchului Hadith ca să ascundă una dintre rezervele lui ilegale de mirodenie. Depozitul de melanj preţios nu apărea pe niciun formular de inventar trimis vreodată împăratului. Shaddam nu bănuia nimic despre vicleşug. Însă Harkonnenii nu puteau ascunde asemenea acţiuni de ochii oamenilor deşertului.

În jalnicul sătuc Bar Es Rashid, de la piciorul crestei, Harkonnenii aveau un post de ascultare iar sus, pe stânci, un post de pază. Asemenea mijloace de apărare neînsemnate nu reprezentau un obstacol pentru fremeni, care construiseră cu multă vreme în urmă numeroase puţuri şi intrări în grotele muntelui. Căi secrete…

Stilgar găsi o bifurcare a drumului şi urmă poteca ştearsă, căutând intrarea ascunsă în sietchul Hadith, în lumina slabă, văzu un petic de întuneric în spatele unui ieşind. Lăsându-se în patru labe, întinse mâna în întuneric şi găsi deschiderea aşteptată, răcoroasă şi umedă, fără sigiliu. *Risipă.*

Nicio lumină puternică, nici urmă de paznici. Târându-se înăuntrul găurii, întinse în jos un picior şi nimeri o margine colţuroasă pe care-şi sprijini bocancul; cu celălalt picior găsi

o a doua proeminenţă, şi dedesubtul ei încă una. Trepte ducând în jos... În faţă, distingea o lumină slabă, galbenă, acolo unde tunelul se înclina spre dreapta. Stilgar dădu înapoi şi ridică o mână, chemându-i pe ceilalţi să-l urmeze.

Pe podea, la baza treptelor brute, observă un vechi castron de mâncare. Scoţându-şi filtrele din nas. Simţi miros de carne crudă. Momeală pentru animale mici de pradă? O capcană pentru animale? Încremeni, uitându-se după senzori. Declanşase deja o alarmă lentă? Auzi paşi în faţa lui şi o voce de beţiv spuse:

— Am mai prins unu'... Hai să-l azvârlim în iadul kulonilor!

Stilgar şi alţi doi fremeni se aruncară într-un tunel lateral şi-şi scoaseră de la brâu cristaiele lăptoase. Pistoalele maula ar fi fost mult prea zgomotoase în aceste spaţii închise. Când doi paznici Harkonnen bâjbâiră pe lângă ei, duhnind a bere de mirodenie, Stilgar şi camaradul său, Turok, săriră şi-i înşfăcară din spate.

Înainte ca nenorociţii să poată striga, fremenii le retezară gâtlejurile şi lipiră bureţi pe răni ca să absoarbă sângele preţios. Mişcându-se fulgerător şi eficient, fremenii luară armele de mână de la paznicii alambicului de distilare. Stilgar păstră pentru el o puşcă-laser şi-i întinse o alta lui Turok.

În cotloanele tavanului pluteau licurigloburi militare estompate, care aruncau în jur o lumină slabă. Ceata de atacatori continuă să coboare de-a lungul pasajului, către inima străvechiului sietch. Când coridorul ocoli un sistem de benzi rulante folosit la transportul materialelor înăuntrul şi în afara încăperii secrete, fremenii detectară izul de scorţişoară al melanjului, care se intensifică pe măsură ce grupul pătrunse mai adânc în subteran. Aici, licurigloburile din tavan erau reglate pe o nuanţă de un portocaliu palid, în loc de galben.

Trupele lui Stilgar începură să murmure la vederea craniilor umane şi a trupurilor în putrefacţie, proptite pe laturile coridorului – trofee etalate neglijent. Conducătorul

fremen era copleşit de mânie. Puteau fi prizonieri fremeni sau săteni capturaţi de Harkonneni pentru distracţie. Alături de el, Turok se uita în jur, căutând un alt duşman pe care să-l ucidă.

Precaut, Stilgar porni în frunte şi curând începu să audă voci şi zgomote răsunătoare. Ajunseră la o firidă mărginită de o îngrăditură joasă de piatră, atârnată dominator peste o grotă subterană. Stilgar îşi imagină miile de oameni ai deşertului care trebuie să se fi înghesuit în această cavernă imensă, cu multă vreme în urmă – înainte de Harkonneni, înainte de împărat… înainte ca melanjul-mirodenie să fi devenit cea mai preţioasă substanţă din univers.

În mijlocul grotei se înălţa o structură octogonală înconjurată de rampe, colorată în albastru-închis şi argintiu. Structuri asemănătoare, mai mici, erau aranjate în jurul ei. Una dintre acestea se afla în construcţie; componentele de plasmetal zăceau împrăştiate prin preajmă, cu şapte muncitori lucrând din greu la montarea lor.

Alunecând înapoi în umbră, atacatorii se târâră pe treptele scunde către fundul peşterii. Turok şi cu ceilalţi fremeni, fiecare ţinând în mână armele confiscate, luară poziţii în diferite nişe de deasupra grotei. Trei atacatori urcară în fugă rampa care înconjura structura octogonală cea mai mare. În vârf, fremenii dispărură din vedere, apoi reapărură şi făcură semne rapide cu mâna către Stilgar. Şase paznici fuseseră deja ucişi fără să scoată un sunet, trimişi rapid pe lumea cealaltă în tăcerea mortală a cristaielor.

Acum, vremea furişării se încheiase. Pe podeaua de piatră, doi atacatori îndreptară pistoalele maula către constructorii surprinşi şi le porunciră să urce scara. Muncitorii cu ochii înfundaţi în orbite se supuseră în silă, ca şi cum nu le-ar fi păsat care erau stăpânii ce-i ţineau prizonieri.

Fremenii căutară alte culoare de legătură şi găsiră o cazarmă subterană, unde vreo douăzeci şi cinci de paznici zăceau adormiţi printre sticle de bere de mirodenie,

împrăştiate pe podea. Un miros puternic de melanj se răspândise în marea sală comună.

Dispreţuitori, fremenii atacară, retezând cu pumnalele, lovind şi izbind, provocând durere dar nu şi răni mortale. Harkonnenii ameţiţi fură dezarmaţi şi mânaţi către grota centrală.

Cu sângele înfierbântându-i-se din ce în ce mai mult, Stilgar privi mânios către oamenii pleoştiţi, pe jumătate beţi. *Întotdeauna sperăm să avem un duşman onorabil. Dar în noaptea asta n-am găsit niciunul.* Chiar şi aici, în caverna atât de sigură, oamenii aceştia ciuguleau mirodenia pe care ar fi trebuit s-o păzească – probabil fără ştirea baronului.

— Vreau să-i torturez chiar acum, până la moarte!

Ochii lui Turok sclipeau întunecat în lumina roşcată a licuriglobului.

— *Şi lent.* Ai văzut ce le-au făcut captivilor…

Stilgar îl opri.

— Las-o pe mai târziu. Deocamdată, trebuie să-i punem la muncă.

Stilgar păşi de colo până colo în faţa prizonierilor Harkonneni, scărpinându-şi barba neagră. Duhoarea de sudoare provocată de frică începu să acopere mirosul de melanj. Pe un ton scăzut, măsurat, folosi o ameninţare pe care le-o sugerase conducătorul lor, Liet Kynes.

— Acest depozit de mirodenie este ilegal, violând în mod explicit ordinele imperiale. Tot melanjul aici de faţă va fi confiscat şi va fi trimis un raport pe Kaitain.

Liet, în calitate de proaspăt numit planetolog imperial, plecase pe Kaitain pentru a solicita o audienţă la împăratul Padişah Shaddam al IV-lea. Era drum lung prin galaxie până la palatul imperial, iar Stilgar, ca un simplu locuitor al deşertului, abia dacă putea să înţeleagă asemenea distanţe.

— Asta o zice un fremen? rânji căpitanul pe jumătate beat al paznicilor, un omuleţ cu fălci tremurătoare şi frunte înaltă.

— O zice *împăratul.* O luăm în posesie în numele lui!

Ochii indigo ai lui Stilgar îl sfredeleau până în adâncul sufletului. Căpitanul cu chipul roşcovan n-avea destul bun-simţ nici ca să se teamă. După cât se părea, nu auzise ce le făceau fremenii prizonierilor. Avea să afle destul de curând…

— Treceţi la treabă şi descărcaţi silozurile! Lătră Turok, stând în picioare alături de muncitorii eliberaţi.

Aceia dintre prizonieri care nu erau prea epuizaţi ca să observe părură încântaţi să vadă tresărirea Harkonnenilor.

— Topterele noastre vor sosi în curând ca să ridice mirodenia…

În timp ce soarele înălţat la răsărit pârjolea deşertul, Stilgar oscila încordat la limita neliniştii. Captivii Harkonneni lucrau, ceas după ceas. Acest raid lua mult timp, însă aveau atât de mult de câştigat…

În timp ce Turok şi tovarăşii lui îşi ţineau armele pregătite, înfumuraţii paznici Harkonneni încărcau baloturile de melanj pe benzi rulante huruitoare, ducând – prin deschizăturile de pe laturile stâncilor – în apropierea platformelor de aterizare pentru toptere. Acolo, atacatorii fremeni încărcau o avere destul de mare pentru a răscumpăra o lume.

Ce şi-ar dori baronul cu o asemenea bogăţie?

La prânz, exact aşa cum fusese plănuit, Stilgar auzi explozii în satul Bar Es Rashid, la baza crestei – era al doilea detaşament de comando al fremenilor, care ataca postul de pază al Harkonnenilor, printr-un asalt bine coordonat.

Patru ornitoptere fără însemne înconjurară cu graţie contrafortul de piatră, bătând din aripile mecanice, până când oamenii lui Stilgar le dirijară către platformele de aterizare. Muncitorii constructori abia eliberaţi şi luptătorii fremeni încărcară aparatele cu pachetele de melanj de

două ori furat.

Era timpul ca operaţiunea să se încheie…

Stilgar alinie paznicii Harkonneni de-a lungul unei râpe adânci, deasupra colibelor prăfuite din Bar Es Rashid, aflate mult mai jos. După ore întregi de muncă grea şi teamă clocotitoare, fălcosul căpitan Harkonnen era acum complet treaz, cu părul asudat şi cu ochii chinuiţi. Stând în picioare în faţa lui, Stilgar îl cercetă pe bărbat cu un dispreţ teribil.

Fără o vorbă, scoase cristaiul şi-l spintecă de jos în sus, de la osul pubian până la stern. Căpitanul icni uluit în timp ce sângele şi măruntaiele i se risipeau sub lumina soarelui.

— Risipă de umezeală, murmură Turok lângă el.

Câţiva dintre prizonierii Harkonnen, cuprinşi de panică, încercară să scape, dar fremenii se aruncară asupra lor, împingându-i pe câţiva în gol şi înjunghindu-i pe alţii cu lame ascuţite. Cei rămaşi pe locul lor fură trimişi pe lumea cealaltă repede şi fără suferinţă. Fremenii se ocupară mult mai pe îndelete de laşi.

Constructorilor cu ochii afundaţi în orbite li se ordonă să încarce trupurile în ornitoptere, chiar şi cadavrele în putrefacţie găsite pe coridoare. Când vor ajunge înapoi la sietchul Scutului Roşu, oamenii lui Stilgar vor preda trupurile alambicurilor morţii, extrăgând fiecare strop de apă în beneficiul tribului. Hadith cel pângărit avea să fie lăsat iarăşi pustiu, un sietch fantomă… Un avertisment dat baronului.

Unul câte unul, topterele încărcate se înălţară spre cerul senin, ca nişte păsări întunecate, în timp ce oamenii lui Stilgar porniră în marş sub soarele fierbinte al după-amiezii, cu misiunea încheiată.

Îndată ce baronul Harkonnen avea să descopere pierderea stocului său de mirodenie şi uciderea paznicilor, avea să treacă la represalii împotriva aşezării Rar Es Rashid, chiar dacă bieţii săteni n-aveau nimic de-a face cu raidul. Cu buzele strânse într-o linie cruntă, Stilgar se hotărî să mute întreaga populaţie în siguranţa unui sietch îndepărtat.

Acolo, împreună cu muncitorii constructori eliberaţi din prizonierat, aveau să fie transformaţi în fremeni sau ucişi dacă nu cooperau. Luând în considerare jalnica lor viaţă din Bar Es Rashid, Stilgar simţea că le face o favoare.

Când Liet Kynes se va întoarce de pe Kaitain, de la întâlnirea cu împăratul, va fi foarte mulţumit cu ceea ce realizaseră fremenii.

Omenirea deţine o singură ştiinţă: ştiinţa nemulţumirii.

ÎMPĂRATUL PADIŞAH SHADDAM AL IV-LEA,
Decret-replică la acţiunile Casei Moritani

Vă rog să mă iertaţi, Sire…

Vă implor să-mi acordaţi o favoare, Sire…

De cele mai multe ori, împăratul Shaddam Corrino al IV-lea găsea extrem de plicticoase îndatoririle sale zilnice, Urcarea pe Tronul Leului de Aur fusese palpitantă la început, dar acum, străbătând cu privirea sala imperială de audienţe, i se părea că puterea atrăgea lingăii paraziţi aşa cum atrage glazura dulce gândacii. Glasurile solicitanţilor deveneau tot mai puţin perceptibile, pe măsură ce trecea din jalbă în jalbă, acordând sau nu favoruri.

Cer dreptate, Sire…

O clipă din timpul vostru, Sire…

De-a lungul anilor în care fusese prinţ moştenitor, uneltise din greu să ajungă pe tron. Acum, cu un pocnet din deget, Shaddam avea puterea de a înălţa un plebeu merituos la rangul de nobil, să distrugă lumi sau să facă să se prăbuşească Marile Case.

Dar nici măcar împăratul Universului Cunoscut nu putea domni doar aşa cum socotea de cuviinţă. Hotărârile lui erau asediate din toate părţile de provocările celor care trăgeau sforile politice. Ghilda Spaţială avea propriile sale interese, ca şi Combine Honnete Ober Avancer Mercantiles, conglomeratul comercial cunoscut mai bine sub numele de CHOAM. Era o adevărată binecuvântare să ştie că familiile nobile se ciorovăiau între ele la fel de mult pe cât se certau cu el.

Vă rog, ascultaţi cazul meu, Sire…

Fie-vă milă, Sire…

Bene Gesserit-ul îl ajutase să consolideze anii de început ai domniei sale. Acum totuşi, vrăjitoarele – inclusiv propria lui soţie – şuşoteau pe la spate, descâlcind tapiseria lui imperială, creând noi tipare pe care el nu le putea distinge.

Îndepliniţi-mi cererea, vă implor, Sire…

E un lucru atât de mărunt, Sire....

Cu toate acestea, o dată ce se va încheia mult-aşteptatul Proiect Amal – mirodenia artificială preparată pe Ix – acesta avea să schimbe faţa imperiului. „Amal”… Cuvântul avea o rezonanţă magică. Dar numele erau ceva, iar realităţile cu totul altceva.

Ultimele rapoarte de pe Ix erau încurajatoare. În sfârşit, blestemaţii tleilaxu susţineau că au avut succes cu experimentele lor, iar el aştepta dovada finală şi mostrele. Mirodenia… toate sforile păpuşilor din imensul imperiu erau făcute din mirodenie. *În curând voi avea propria mea sursă, iar Arrakis poate să putrezească, din punctul meu de vedere.*

Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica n-ar îndrăzni niciodată să facă afirmaţii neîntemeiate. Cu toate acestea, prietenul din copilărie şi contrariul lui din punct de vedere filosofic, contele Hasimir Fering, fusese trimis pe Ix să verifice.

Soarta mea stă în mâinile voastre, Sire…

Slavă milostivului împărat!

Aşezat pe tronul de cristal, Shaddam îşi îngădui un surâs misterios, care-i făcu pe solicitanţi să tresară şovăitori.

În spatele lui, două femei cu pielea arămie, îmbrăcate în straie de solzi lucioşi, aurii, urcară treptele şi aprinseră torţele ionice care-i încadrau tronul. Flăcările trosninde erau mingi de fulgere captive: albastre şi verzi, răspândeau vinişoare de lumină mult prea strălucitoare ca să poată fi privite. În aer plutea un iz de ozon, ca pe timp de furtună, însoţit de un sfârâit de flăcări devoratoare.

După fastul şi ceremonia obişnuite, Shaddam ajunsese în sala tronului cu aproape o oră întârziere – mica lui metodă de a le aduce aminte acestor cerşetori jalnici cât de puţină importanţă acorda vizitei lor. Dimpotrivă, tuturor solicitanţilor li se ceruse să sosească exact la timp – în caz contrar, urma să li se anuleze audientele.

Şambelanul curţii, Beely Ridondo, păşise în faţa tronului şi-şi întinsese bastonul sonic. Când lovise cu el podeaua de

piatră lustruită, bastonul transmisese o notă răsunătoare, făcând să se cutremure temeliile palatului. Chel şi cu fruntea înaltă, Ridondo declamase lista interminabilă de nume şi titluri ale lui Shaddam, declarând deschisă sesiunea curţii. Apoi, urcase iarăşi treptele podiumului, fără să piardă ritmul nici măcar o dată.

Aplecându-se înainte, cu o expresie severă pe chip, Shaddam începuse încă o zi pe tron…

Dimineaţa evoluase exact aşa cum se temuse, o enumerare interminabilă de treburi mărunte. Însă Shaddam se strădui să pară plin de compasiune, un mare conducător… Însărcinase deja câţiva istorici să aibă grijă ca amănuntele potrivite din viaţa şi domnia lui să fie înregistrate şi scoase în evidenţă.

În timpul unei scurte pauze, şambelanul Ridondo se opri să parcurgă nesfârşita listă a problemelor din registrul imperial. Shaddam sorbi din ceaşca de cafea tare, de mirodenie, şi simţi torentul electrizant al melanjului. Măcar de data asta, bucătarul o preparase cum trebuie… Ceaşca cu decoraţiuni complicate era pictată cu grijă – un obiect cu adevărat unic, atât de delicat încât părea făcut dintr-o coajă de ou. Fiecare ceaşcă pe care-o folosea Shaddam era distrusă după ce împăratul bea din ea, astfel încât nimeni altcineva să nu poată avea privilegiul de a folosi acelaşi porţelan.

— Sire?

Ridondo se uita fix la împărat cu o expresie derutată, în timp ce enumera numele complicate, fără a se uita pe însemnări. Şambelanul, deşi nu era mentat, avea o memorie naturală formidabilă, ce-i permitea să fie la curent cu nenumăratele detalii ale unei zile de lucru imperiale.

— Un vizitator abia sosit a cerut o audientă urgentă la maiestatea voastră.

— Mereu cer asta. Ce Casă reprezintă?

— Nu face parte din Landsraad, Sire. Nu e nici funcţionar al CHOAM sau al Ghildei…

Shaddam scoase un sunet grosolan.

— Atunci hotărârea ta e evidentă, şambelane. Nu-mi pot pierde vremea cu plebei!

— Nu e… chiar un plebeu, Sire. Numele lui este Liet Kynes şi vine de pe Arrakis!

Shaddam era iritat de îndrăzneala oricărui om care presupunea că poate pur şi simplu să vină şi să se aştepte să primească o audienţă la împăratul unui Milion de Lumi.

— Dacă o să vreau să vorbesc cu vreunul dintre ţărănoii din deşert, o să-l chem…

— Este planetologul vostru imperial, Sire. Tatăl vostru l-a însărcinat pe tatăl lui să studieze mirodenia de pe Arrakis. Cred că până acum au fost trimise numeroase rapoarte.,..

Împăratul căscă.

— Toate plicticoase, din câte-mi amintesc.

Acum şi-l amintea pe excentricul Pardot Kynes, care petrecuse o mare parte a vieţii sale pe Arrakis, sustrăgându-se de la îndatoriri şi dându-se de partea localnicilor, preferind praful şi arşiţa splendorii de pe Kaitain.

— Mi-am pierdut interesul în deşerturi… *În special acum, când mai am doar un pas până la Amal.*

— Vă înţeleg rezervele cu privire la el, Sire, dar Kynes se poate întoarce şi-i poate stârni pe lucrătorii din deşert. Cine ştie ce influenţă are asupra lor? S-ar putea hotărî să pună la cale o grevă generală imediată, scăzând producţia de mirodenie şi forţându-l pe baronul Harkonnen să riposteze. Baronul va cere atunci trupe de sardaukari ca întăriri, şi de…

Shaddam ridică mâna cu manichiura îngrijit făcută.

— Ajunge! Am priceput ce vrei să spui!

Şambelanul trecea întotdeauna în revistă mai multe consecinţe decât avea nevoie să audă un împărat.

— Lasă-l să intre. Mai întâi însă curăţă-l de praf.

*

Liet Kynes găsea impresionant uriaşul palat imperial, dar era obişnuit cu un alt fel de măreţie. Nimic nu putea fi mai spectaculos decât imensitatea pură a Dunei. Stătuse faţă în faţă cu monstruoasele furtuni Coriolis. Călărise marii viermi de nisip. Urmărise pâlpâiri de viaţă vegetală înflorind în condiţiile cele mai inospitaliere…

Un bărbat aşezat pe un scaun, oricât de costisitor, nu se putea măsura cu nimic din toate acestea.

Îşi simţea pielea unsuroasă din cauza loţiunii cu care servitorii îl mânjiseră peste tot. Părul îi mirosea a parfumuri de flori, iar trupul duhnea a deodorante nenaturale. Potrivit înţelepciunii fremene, nisipul curăţa trupul şi mintea. O dată întors de pe Kaitain, Kynes intenţiona să se rostogolească gol pe o dună şi să stea afară, în bătaia vântului muşcător, doar ca să se simtă din nou curat cu adevărat.

Pentru că insistase să-şi poarte distraiul sofisticat, acesta fusese demontat pentru a fi căutat de arme ascunse şi dispozitive de ascultare. Componentele fuseseră frecate şi lubrifiate, iar suprafeţele atent tratate, acoperite cu chimicale stranii, înainte ca oamenii din serviciul de securitate să i-l dea înapoi. Kynes se îndoia că această componentă vitală a echipamentului de deşert va mai funcţiona vreodată cum trebuie, şi credea că va trebui să-l arunce. Ce risipă!

Dar, pentru că era fiul marelui profet Pardot Kynes, fremenii se vor alinia până la orizont pentru onoarea de a face un nou veşmânt pentru el. La urma urmei, împărtăşeau un singur scop: bunăstarea Dunei. Însă numai Kynes se putea apropia de împărat şi-i putea transmite cererile necesare.

Oamenii ăştia, imperialii, înţelegeau atât de puţin…

Pelerina cafenie, pestriţă, flutura în urma lui, în timp ce Kynes păşea înainte. Pe Kaitain nu părea să fie mai mult decât o cârpă grosolană, dar el o purta ca pe o mantie regală.

Şambelanul îi anunţă scurt numele, parcă ofensat de

faptul că planetologul nu avea suficiente titluri nobiliare sau politice. Kynes tropăi pe podea cu ghetele *temag,* fără să se străduiască să meargă cu graţie. Se opri în faţa piedestalului şi rosti curajos, fără să se încline:

— Împărate Shaddam, trebuie să vă vorbesc despre mirodenie şi despre Arrakis!

Curtenilor li tăie răsuflarea auzind o adresare atât de directă. Împăratul înţepeni, vizibil jignit.

— Eşti îndrăzneţ, planetologule! De-a dreptul nesăbuit… Crezi că nu ştiu nimic despre nişte probleme atât de vitale pentru imperiul meu?

— Cred, Sire, că vi s-au dat informaţii false de către Harkonneni, propagandă menită să vă ascundă adevăratele lor activităţi.

Shaddam înălţă o sprânceană roşcată şi se aplecă în faţă, cu întreaga atenţie concentrată acum asupra planetologului.

Kynes continuă:

— Harkonnenii sunt nişte câini sălbatici care sfâşie deşertul, asupresc localnicii… Rata mortalităţii pe şenilele de mirodenie e mai mare chiar şi decât în gropile sclavilor de pe Poritrin sau Giedi Prime… V-am trimis multe rapoarte cu amănuntele acestor atrocităţi, iar tatăl meu a făcut acelaşi lucru, înaintea mea. Am furnizat, de asemenea, un plan pe termen lung, arătând cum plantaţiile de iarbă şi tufişuri de deşert ar putea recupera o mare parte din suprafaţa planetei Dune – vreau să zic Arrakis –, pentru ca aceasta să poată fi locuită de oameni.

Se opri pentru o clipă.

— Pot doar să presupun că n-aţi citit rapoartele noastre, din moment ce n-am primit încă niciun răspuns şi n-aţi luat nicio măsură…

Shaddam apucă strâns braţele Tronului Leului de Aur. De-o parte şi de alta a lui, orbitoarele torţe ionice mugeau în ceea ce părea să fie o imitaţie slabă a furnalului din gura lui Shai-Hulud.

— Am multe de citit, planetologule, şi multe cereri care-

mi ocupă timpul!

Gărzile de sardaukari se mutară puţin mai aproape, reacţionând la dispoziţia tot mai proastă a împăratului lor.

— Şi multe sunt lipsite de importanţă, în comparaţie cu viitorul producţiei de melanj, nu?

Riposta lui Kynes îi şocă atât pe Shaddam, cât şi pe curtenii care ascultau. Soldaţii erau acum în alertă, cu armele pregătite.

Nedându-şi seama de pericol, Kynes continuă:

— Am cerut utilaje noi şi echipe de botanişti, meteorologi şi geologi. Am cerut experţi în studii culturale ca să mă ajute să stabilesc cum reuşesc oamenii deşertului să supravieţuiască atât de bine, în timp ce Harkonnenii voştri suferă atât de multe pierderi…

Şambelanul auzise destul.

— Planetologule, nimeni nu poate pretinde nimic împăratului. Numai Shaddam IV hotărăşte ce este important şi unde să distribuie resursele, prin mărinimia mâinii sale imperiale…

Kynes însă nu părea speriat de Shaddam, nici de lacheul lui.

— Şi nimic nu este mai important pentru imperiu decât mirodenia! Ofer o cale pentru ca istoria să-şi aducă aminte de împărat ca de un vizionar, în tradiţia prinţului moştenitor Raphael Corrino…

În faţa acestei manifestări de curaj, Shaddam sări în picioare – ceva ce făcea rareori, în timpul audienţelor imperiale.

— Destul!

Fu tentat să cheme un călău, însă raţiunea învinse. E-adevărat, cu greu. S-ar putea să mai aibă nevoie de omul ăsta… În plus, o dată ce amalul avea să intre în producţia de serie, va fi o plăcere să-l lase pe Kynes să vadă cum iubita lui planetă deşertică îşi va pierde importanţa, până va ajunge un nimic în ochii imperiului.

Aşa încât, cu tonul cel mai calm cu putinţă, rosti:

— Ministrul imperial al mirodeniei, contele Hasimir

Fenring, este programat să sosească pe Kaitain într-o săptămână. Dacă cererile tale au vreo valoare, el este cel căruia trebuie să i le adresezi…

Gărzile de sardaukari înaintară rapid, îl luară pe Kynes de coate şi-l escortară afară din încăpere, în pas iute. Planetologul nu se împotrivi, acum că obţinuse răspunsul. Îşi dădu seama că împăratul Shaddam era egoist şi orb, şi simţea că nu mai are niciun respect pentru el ca om, indiferent peste câte lumi domnea.

În clipa de faţă, Kynes ştia că fremenii vor trebui să aibă singuri grijă de Dune. În rest… la naiba cu imperiul!

Aceia care sunt doar pe jumătate vii cer acea parte care lipseşte din ei… dar o resping atunci când le este oferită. Ei se tem de dovada propriei lor insuficienţe.

Atribuit Sfintei Serena Butler,
Apocrifele Jihadului

În sala banchetelor din castelul Caladan, servitorii bine îmbrăcaţi păstrau aparenţa normalităţii, deşi ducele lor era doar o umbră a ceea ce fusese cândva.

Femei în rochii strălucitoare se grăbeau pe coridoarele de piatră. Lumânări cu aromă de nucşoară luminau fiecare firidă. Însă până şi cele mai bune mâncăruri gătite de bucătar, cele mai fine porţelanuri şi tacâmuri, cea mai blândă muzică nu puteau micşora tristeţea ce se aşternuse peste Casa Atreides. Fiecare slujitor resimţea durerea lui Leto, şi nimeni nu putea face nimic să-l ajute.

Doamna Jessica ocupa un scaun din lemn de elacca sculptat, aproape de unul dintre capetele mesei, indicând poziţia ei oficială în calitate de concubină aleasă a ducelui. În capul mesei, şedea iubitul ei cu părul negru, Leto Atreides, drept şi mândru, arătând o politeţe absentă faţă de servitorii care trudeau la aducerea diferitelor feluri.

Erau multe scaune goale în acea sală – prea multe… Ca să uşureze durerea pătrunzătoare a lui Leto, Jessica îndepărtase discret scăunelul special conceput pentru Victor, fiul ducelui, mort la numai şase ani. În ciuda anilor lungi de antrenament Bene Gesserit, Jessica fusese incapabilă să pătrundă în miezul suferinţei lui Leto, motiv pentru care i se strângea inima pentru el. Avea atâtea să-i spună… Măcar de-ar asculta-o!

Pe laturile opuse ale mesei lungi, stăteau mentatul Thufir Hawat şi contrabandistul Gurney Halleck, cel cu cicatrice. Gurney, de obicei în stare să însufleţească orice adunare cu un cântec şi cu balisetul lui, rămânea preocupat de pregătirile pentru o călătorie clandestină pe Ix – călătorie pe care el şi cu Thufir urmau s-o facă foarte curând, în scopul de a descoperi orice slăbiciune din sistemele de

apărare ale tleilaxu.

Cu mintea aidoma unui computer, Thufir era capabil să treacă în revistă într-o clipă sute de planuri şi de întâmplări neprevăzute, ceea ce-l făcea vital pentru această misiune. Gurney, în schimb, se pricepea să se strecoare în locuri în care n-avea ce căuta şi să scape de-acolo în împrejurările cele mai cumplite. Cei doi ar fi putut să reuşească în situaţii în care alţii eşuaseră…

— Aş mai vrea puţin din vinul acela alb de Caladan, zise maestrul spadasin Duncan Idaho, ridicând pocalul. Un servitor se repezi cu o sticlă din vinul scump al locului, şi Duncan ţinu cupa nemişcată, în timp ce lichidul dens şi auriu curgea din sticlă. Făcându-i semn servitorului să aştepte, sorbi vinul, apoi mai ceru.

În tăcerea stânjenitoare, Leto stătea cu privirea aţintită asupra uşilor sculptate de la intrare… ca şi cum ar fi aşteptat, cu nerăbdare, sosirea a încă unei persoane. Avea ochii precum nişte aşchii de gheaţă fumurie.

Iahtul aerian explodând, vehiculul în flăcări… Rhombur sfârtecat şi ars, Victor ucis…

Ca apoi să afle că totul fusese provocat de concubina geloasă a lui Leto, Kailea, chiar mama lui Victor, care se aruncase dintr-un turn al castelului Caladan, devorată de ruşine şi de o durere de nedescris…

Bucătăreasa ieşi pe sub arcada bucătăriei, cărând mândră în braţe un platou.

— Felul nostru cel mai ales, stăpâne duce… Creat în cinstea dumneavoastră!

Era un peşte-paraşută, învelit în frunze aromate, crocante. Rămurele ţepoase de rozmarin fuseseră îndesate în cutele cărnii rozalii; pe platou, împrăştiate ca nişte giuvaieruri, se aflau boabe vineţii de ienupăr. Chiar dacă bucătăreasa îi servi lui Leto partea cea mai bună din file, acesta nu ridică furculiţa. Continuă doar să urmărească intrarea principală, aşteptând.

În sfârşit, reacţionând la sunetul unor paşi greoi şi la murmurul de motoare, Leto se ridică în picioare, cu chipul

plin de îngrijorare şi de nerăbdare. Mişcându-se iute, cu paşi uşori ca un fulg, urâţica soră Bene Gesserit Tessia intră în sala de banchete. Cercetă atent încăperea, observă scaunele, podeaua de piatră de pe care fusese scos covorul şi dădu din cap aprobator.

— Progresează admirabil, domnule duce, dar trebuie să avem răbdare…

— Are el destulă răbdare pentru noi toţi, răspunse Leto, iar pe chip începu să-i răsară o rază palidă de speranţă.

Cu o precizie calculată – care presupunea spasme ale muşchilor cu electrofluid, contractarea tendoanelor de fibre shiga şi a nervilor de microfibră, prinţul Rhombur Vernius intră, clătinându-se, în sala banchetelor. Faţa sa plină de cicatrice, un amestec de piele artificială şi naturală, reflecta concentrarea intensă. Stropi sclipitori de transpiraţie îi stăruiau pe fruntea ca de ceară. Purta o robă scurtă, largă; pe rever lucea o spirală în violet şi arămiu, simbolul mândru al prăbuşitei Case Vernius…

Tessia se repezi la el, dar Rhombur ridică un deget din metal lustruit şi polimeri, făcându-i semn să-l lase să continue singur. Explozia iahtului aerian îi sfâşiase trupul, transformându-l într-un bulgăre inform de carne, arzându-i membrele şi jumătate din faţă, distrugându-i cea mai mare parte a organelor. Şi totuşi fusese ţinut în viaţă, un tăciune aproape stins dintr-o flacără cândva strălucitoare. Ceea ce mai rămăsese acum era abia cu puţin mai mult decât un pasager într-un vehicul mecanic cu formă umană.

— Merg cât de repede pot, Leto.

— Nu-i nicio grabă.

Inima ducelui creştea la vederea viteazului său prieten. Cei doi pescuiseră împreună, jucaseră jocuri, chefuiseră şi elaboraseră strategii timp de decenii.

— N-aş vrea să cazi şi să spargi ceva – cum ar masa, de exemplu!

— Foarte nostim, într-adevăr…

Leto îşi aduse aminte cât de aprig doriseră mârşavii tleilaxu mostre genetice din familiile Atreides şi Vernius,

încercând să-l şantajeze pe duce în clipele sale de cea mai mare suferinţă. Îi făcuseră îndureratului Leto o ofertă diabolică, ca în schimbul trupului sfârtecat dar încă viu al prietenului său cel mai bun, Rhombur, să crească un ghola – o clonă din celule moarte – a băiatului Victor.

Ura lor pentru Casa Atreides era adâncă – şi încă şi mai adâncă cea pentru Casa Vernius, pe care o răsturnaseră de la conducerea planetei Ix. Tleilaxu voiseră să aibă acces la ADN-ul complet al liniilor genetice Atreides şi Vernius. Cu trupurile lui Victor şi Rhombur, ar fi putut crea oricâţi ghola, clone, asasini, duplicate…

Dar Leto le respinsese oferta. În schimb, apelase la serviciile doctorului Suk Wellington Yueh, un expert în înlocuirea membrelor organice.

— Mulţumesc tuturor pentru că participaţi la această masă în cinstea mea!

Rhombur se uită la platourile şi farfuriile aranjate pe masă.

— Îmi pare rău dacă mâncarea s-a răcit…

Leto îşi apropie mâinile, aplaudând cu putere. Zâmbind cu căldură, Duncan şi Jessica i se alăturară. Cu capacitatea ei ascuţită de observaţie, Jessica zări sclipirea lacrimilor captive, adânc în ochii ducelui.

Palidul doctor Yueh mergea în spatele pacientului său, urmărind înregistrările, studiind o placă de date care primea impulsuri de la sistemele cibernetice ale lui Rhombur. Zveltul doctor îşi ţuguie concentrat buzele vineţii, ca un boboc de floare.

— Excelent! Funcţionezi conform proiectului, deşi câteva componente încă mai au nevoie de reglare fină…

Îl înconjură pe Rhombur cu mişcări de nevăstuică, în timp ce prinţul ciborg făcea paşi lenţi, stângaci.

Tessia trase un scaun pentru Rhombur. Picioarele lui sintetice erau puternice şi rezistente, dar lipsite de graţie. Mâinile arătau ca nişte mănuşi de armură; iar braţele îi atârnau de o parte şi de alta a corpului, aidoma unor vâsle gravate cu circuite.

Rhombur zâmbi văzând peştele cel mare pe care tocmai îl servise bucătăreasa.

— Miroase grozav! întoarse capul – o mişcare înceată de rotaţie, ca pe rulment.

— Crezi că aş putea să mănânc puţin din el, doctore Yueh?

Doctorul Suk îşi mângâie mustăţile lungi.

— Doar gustă-l! Sistemul digestiv mai trebuie lucrat…

Rhombur roti capul către Leto.

— Se pare că o vreme o să consum mai mult baterii energetice decât deserturi…

Se lăsă pe scaun, iar ceilalţi îşi reluară în sfârşit locurile.

Leto înălţă paharul de vin, încercând să se gândească la un toast. Apoi chipul lui căpătă o expresie chinuită şi – neputându-se abţine – luă, pur şi simplu, o înghiţitură de lichid.

— Îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat asta, Rhombur… Protezele astea mecanice… sunt cel mai bun lucru pe care l-am putut face!

Chipul brăzdat al lui Rhombur se lumină cu un amestec de recunoştinţă şi iritare.

— Iaduri purpurii, Leto, încetează cu scuzele! Încercarea de a găsi toate faţetele vinovăţiei va roade Casa Atreides ani de zile, şi vom înnebuni cu toţii…

Ridică braţul metalic, roti mâna din încheietură şi o privi cu atenţie.

— Nu-i chiar atât de rău… De fapt, e formidabil. Doctorul Yueh e un geniu, ştii? Ar trebui să-l păstrezi în preajmă cât mai mult posibil.

Doctorul Suk se foi, făcând un efort să nu radieze de încântare la auzul complimentului.

— Aminteşte-ţi că vin de pe Ix, aşa că apreciez minunile tehnologiei, continuă Rhombur. Acum sunt un exemplu viu al acestora. Dacă există vreo persoană mai potrivită să se adapteze aceste situaţii noi, mi-ar plăcea s-o cunosc…

Ani de zile, prinţul exilat Rhombur aşteptase să-i vină vremea, trimiţând minimum de sprijin mişcării de rezistenţă

de pe lumea sa natală devastată, inclusiv capsule explozive şi provizii militare furnizate de ducele Leto.

În ultimele luni, pe măsură ce Rhombur se întărise din punct de vedere fizic, devenise puternic şi pe planul mental. Deşi mai reprezenta doar o mică parte dintr-un organism uman, insista în fiecare zi asupra nevoii de a recaptura Ix, până în punctul în care ducele Leto şi chiar concubina lui, Tessia, trebuiau să-i spună uneori să se liniştească.

În cele din urmă, Leto fusese de acord să-şi asume riscul de a trimite o echipă de recunoaştere formată din Gurney şi Thufir, purtat şi de propriul lui scop, o hotărâre nouă de a realiza ceva bun, faţă de tragediile cărora le supravieţuise. Nu se punea problema *dacă* puteau lansa un atac; se punea problema *când* şi *cum.*

Tessia vorbi fără să-şi plece ochii:

— Nu subestima forţa lui Rhombur! Tu, dintre toţi oamenii, ştii cum trebuie să se adapteze cineva ca să supravieţuiască…

Jessica nu se putea împiedica să nu observe expresia de adoraţie din ochii concubinei. Tessia şi Rhombur petrecuseră mulţi ani împreună pe Caladan, timp în care ea îl încurajase să sprijine luptătorii pentru libertate de pe Ix, să încerce să-şi recapete poziţia regală. Tessia fusese alături de el în cele mai grele momente, chiar şi după explozie. După ce îşi recăpătase cunoştinţa, Rhombur spusese:

— Sunt surprins că ai rămas…

— Atâta timp cât ai nevoie de mine, voi rămâne!

Tessia era o adevărată vijelie, muncind în folosul lui, supraveghind modificarea apartamentului său din castel şi pregătind dispozitive care să-l ajute. O mare parte a timpului, Tessia şi-l dedica însănătoşirii lui.

— O dată ce prinţul Rhombur se va simţi mai bine, anunţase ea, va conduce poporul ixian spre victorie!

Jessica nu ştia dacă femeia cea brunetă îşi urma inima sau îndeplinea un set de instrucţiuni date în secret de

Comunitatea Surorilor.

De-a lungul întregii ei copilării, Jessica o ascultase pe profesoara şi mentorul ei, Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam. Urmase fiecare instrucţiune draconică, învăţând ceea ce avea de predat femeia. Acum însă, Comunitatea voia genele ducelui combinate cu ale ei. În termeni cât se poate de lipsite de echivoc, lui Jessica i se ordonase să-l seducă pe Leto şi să conceapă o fiică Atreides. Când o cuprinseseră sentimente nefamiliare şi interzise de iubire pentru acest duce întunecat şi trist, în Jessica se trezise un val de revoltă şi întârziase să rămână însărcinată. Apoi, după moartea lui Victor şi depresia distructivă a lui Leto, îşi îngăduise să conceapă un *fiu,* împotriva celor mai stricte ordine. Mohiam s-ar simţi trădată şi profund dezamăgită. Însă Jessica putea oricând să aibă şi o fiică, mai târziu, nu-i aşa?

Afundat în scaunul său consolidat, Rhombur îndoi braţul stâng şi-şi vârî mâna ţeapănă într-un buzunar al robei scurte. Căută grijuliu cu extremităţile degetelor, încercând să găsească un lucru anume. În sfârşit, apucă o bucată de hârtie, pe care-o despături cu minuţiozitate.

— Uitaţi-vă la controlul fin al mişcărilor, comentă Yueh. E mai bine decât mă aşteptam. Ai mai făcut exerciţii, Rhombur?

— În fiecare clipă. Prinţul ridică hârtia.

— Cu fiecare zi, îmi amintesc lucruri noi. Asta-i cea mai bună schiţă a câtorva tuneluri de acces puţin cunoscute de pe Ix, pe care am fost în stare s-o desenez. Le va fi de folos lui Gurney şi Thufir…

— Celelalte căi s-au dovedit prea periculoase, vorbi mentatul.

De-a lungul anilor, spionii încercaseră să treacă de apărarea tleilaxu. Câţiva Atreizi infiltraţi se strecurasem înăuntru, dar nu se mai întorseseră niciodată. Alţii nu reuşiseră nici măcar să intre în lumea subterană…

Însă Rhombur, fiul contelui Dominic Vernius, îşi scormonise memoria după informaţii despre sistemele

secrete de securitate şi despre intrările ascunse în oraşele-grotă. În timpul convalescenţei lungi şi forţate, începuse să-şi amintească amănunte neclare pe care le credea de mult uitate, amănunte care puteau fi esenţiale pentru pătrunderea în fortăreaţa inamică.

Întorcându-şi atenţia spre mâncare, Rhombur luă în furculiţă o bucată mare de peşte-paraşută. Apoi, zărind privirea dezaprobatoare a doctorului Yueh, lăsă îmbucătura în farfurie şi tăie în schimb o porţie mai mică.

Leto stătea cu ochii aţintiţi la imaginea sa întunecată, reflectată în peretele lustruit, de obsidian albastru, al sălii.

— Ca nişte lupi la pândă, gata să sară asupra oricui ar da dovadă de slăbiciune, unele familii nobile abia aşteaptă să şovăi… Harkonnenii, de exemplu!

De la dezastrul iahtului, ducele Leto, tot mai înăsprit, nu mai era dispus să accepte nedreptatea şi tăcerea. Simţea nevoia să schimbe lucrurile pe Ix, la fel de mult ca şi Rhombur.

— Trebuie să lăsăm întregul imperiu să vadă că Atreizii sunt la fel de puternici ca întotdeauna!

Când încercăm să ne ascundem impulsurile cele mai profunde, întreaga noastră fiinţă strigă „trădare”.

Învăţătură Bene Gesserit

Lady Anirul suferea văzând-o pe dreptvorbitoarea Lobia pe moarte, întinsă pe o rogojină ţesută, în apartamentul ei auster. *Ah, bună prietenă, meriţi mult mai mult de atât!*

Bătrâna soră slăbise mult în ultimii ani, dar se agăţa cu tenacitate de viaţă. În loc să se întoarcă în sălile familiare ale Şcolii Maicilor de pe Wallach IX, cum era dreptul ei, Lobia insistase să-şi continue îndatoririle faţă de Tronul Leului de Aur. Minunata ei minte – ceea ce numea „cel mai preţios bun al ei” – rămăsese ascuţită. Ca dreptvorbitoare imperială, Lobia dezvăluia cu loialitate minciunile şi înşelăciunile rostite în prezenţa lui Shaddam IV, deşi împăratul îşi arăta rareori aprecierea pentru ea.

Acum, femeia gata să se stingă ridică ochii spre Anirul, care stătea în picioare, aureolată de lumina blândă a licurigloburilor, cu chipul umbrit ascunzându-i lacrimile. Această soră bătrână era confidenta ei cea mai apropiată în imensul palat, nu doar o colegă Bene Gesserit, ci şi o persoană vioaie şi fascinantă, cu care îşi putea împărtăşi gândurile şi secretele. Acum, era pe moarte…

— O să te faci bine, Maică Lobia, vorbi Anirul. Pereţii de plastâncă ai încăperii sărăcăcioase, neîncălzite, păstrau o răceală ce-ţi intra în oase.

— Cred că devii tot mai puternică…

Răspunsul bătrânei sună ca frunzele uscate, sfărâmicioase:

— Să nu minţi niciodată o dreptvorbitoare… şi, în special, nu pe dreptvorbitoarea împăratului!

Era o dojană deseori repetată. Ochii lăcrimoşi ai lui Lobia jucau în orbite, plini de veselie autocritică, chiar dacă pieptul ei făcea eforturi să menţină ritmul respiraţiei.

— N-ai învăţat nimic de la mine?

— Am învăţat că eşti încăpăţânată, draga mea. Ar trebui să mă laşi să chem surorile medicale. Yohsa poate să aibă

oricând grijă de boala ta…

— Comunitatea nu mai are nevoie de mine în viaţă, copilă, oricât de mult ţi-ai dori asta. E nevoie să te cert pentru că ai sentimente sau e mai bine să fim scutite amândouă de stânjeneală?

Lobia tuşi, apoi îndeplini procedeul de calmare al suspensiei bindu, inspirând adânc de două ori şi ducând ritualul la bun sfârşit. Respiraţia ei deveni lină, ca şi cum ar fi fost din nou tânără, fără grija morţii.

— Nu suntem menite să trăim veşnic, deşi, cu vocile Celeilalte Memorii, ar putea părea aşa.

— Cred că îţi place pur şi simplu să provoci toate părerile mele preconcepute, Maică Lobia!

Înotaseră deseori împreună în canalele subterane ale palatului; jucaseră jocuri de strategie palpitante, privindu-se una pe alta ore întregi, câştigând cu nuanţe minuscule. Anirul nu voia să lase lucrurile acestea să treacă…

Deşi bătrâna dreptvorbitoare trăia în luxuriantul palat imperial, nu exista nicio decoraţiune pe pereţii apartamentului ei şi niciun covor pe podelele de lemn tare. Lobia înlăturase picturile opulente iniţiale, cuverturile de pluş importate şi ecranele pentru ferestre cu peliculă prismatică.

— Asemenea plăceri lumeşti creează confuzie în minte, îi spusese ea lui Anirul. Obiectele personale sunt o pierdere de timp şi de energie…

— Dar nu mintea umană este cea care creează aceste plăceri? contraatacase Anirul.

— Minţile umane superioare creează lucruri minunate, iar neghiobii tânjesc după ele în propriul lor interes. Eu prefer să nu fiu neghioabă!

Cât or să-mi lipsească discuţiile astea, când ea n-o să mai fie!

Cu o tristeţe imensă, Anirul se întrebă dacă împăratul observase măcar absenţa bătrânei. Timp de decenii, Lobia fusese cea mai bună dintre dreptvorbitoare, capabilă să observe cea mai mică sclipire de transpiraţie de pe piele, o

înclinare a capului, o curbură a gurii, un ton al vocii şi mult mai multe…

Fără să se mişte pe pătura aspră, Lobia deschise brusc ochii.

— Eu sunt!

Spaima aprinse inima lui Anirul ca un tăciune arzând. *Nu trebuie să mă tem! Frica e ucigaşul mintii… Frica este moartea cea mică, aducătoare a anihilării totale.* Şopti:

— Înţeleg, Maică Lobia! Sunt gata să te ajut… *Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine.*

Luptând cu lacrimile, silindu-se să-şi păstreze stăpânirea de sine Bene Gesserit, Anirul se aplecă şi-şi atinse fruntea de pielea uscată a tâmplei bătrânei dreptvorbitoare, ca şi cum s-ar fi închinat pe un covor de rugăciune. Mai rămânea o sarcină importantă înainte ca Lobia să-şi îngăduie să treacă pragul. Anirul nu voia să piardă conversaţiile şi prietenia bătrânei în acest palat singuratic. Însă nu era nevoie să renunţe la tovărăşia respectatei dreptvorbitoare. Nu cu totul.

— Împărtăşeşte-ţi secretele cu mine, Lobia. Am loc în minte pentru toate amintirile tale…

Adânc în conştiinţa ei, Anirul simţea emoţia şi rumoarea mulţimii cuibărite acolo – Cealaltă Memorie, experienţele înregistrate genetic ale tuturor străbunelor ei. În calitate de Maică Kwisatz, mintea lui Anirul era deosebit de receptivă la gândurile şi vieţile străvechi, care datau de mai multe generaţii. În curând, Lobia se va alătura tuturor acestora.

Lipit de fruntea ei, simţea pulsul tot mai slab al bătrânei. Bătăile inimii li se stabilizară, mintea li se deschise… şi fluxul începu, ca un torent printr-un baraj deschis. Lobia îşi vărsă viaţa în Anirul, transferând amintiri, aspecte ale personalităţii, fiecare fărâmă de informaţie cuprinsă în lunga ei existenţă.

Într-o zi, şi Anirul va trece informaţia unei alte surori mai tinere. În acest fel, memoria colectivă a comunităţii era adunată şi se afla potenţial la dispoziţia întregului Bene Gesserit.

Golită de viaţă, Lobia se prăbuşi ca un înveliş gol, cu un oftat îndelung reţinut. Acum, arhiva bătrânei trăia în Anirul, printre alte voci. La momentul potrivit, Maica Kwisatz putea invoca amintirile Lobiei-din-lăuntru, şi îşi puteau petrece din nou timpul împreună…

Auzind o voce înceată, Anirul se uită într-o parte şi îşi ascunse pe loc emoţiile. Nu îndrăznea să lase nicio altă soră să vadă o asemenea slăbiciune, chiar şi într-un moment de mare suferinţă. În uşă stătea o adeptă tânără şi drăguţă, care se îndreptă spre ea.

— Aveţi un vizitator important, doamnă. Vă rog, urmaţi-mă!

Anirul fu surprinsă de cât de calm îi ieşiră cuvintele de pe buze.

— Sora Lobia a murit… Trebuie s-o informăm pe Maica Superioară că împăratul va avea nevoie de o nouă dreptvorbitoare.

Cu o privire scurtă, nostalgică, îndreptată spre bătrâna care zăcea rece şi inertă pe rogojina tare, Anirul ieşi din încăpere cu paşi uşori ca o şoaptă.

Adepta cea drăgălaşă se uită la ea cu uimire, apoi acceptă noutăţile. O conduse pe Anirul într-un elegant salonaş de primire, acolo unde aştepta Cucernica Maică Mohiam, o femeie cu obrajii scobiţi şi părul încărunţit. Mohiam purta o aba neagră, îmbrăcămintea tradiţională, conservatoare, a Comunităţii.

Înainte ca Mohiam să apuce să vorbească, Anirul îi povesti pe un ton rece şi lipsit de emoţie despre moartea Lobiei. Cealaltă Cucernică Maică nu păru surprinsă.

— Şi eu aduc veşti de mult aşteptate, doamnă Anirul. Le vei găsi deosebit de încurajatoare în această zi a morţii…

Vorbi într-o limbă străveche, uitată, pe care nimeni dintre cei care ar fi putut trage cu urechea n-o putea interpreta.

— În sfârşit, Jessica poartă copilul ducelui Leto Atreides.

— Aşa cum a fost instruită s-o facă…

Chipul lui Anirul îşi pierdu aerul de tristeţe, şi ea se simţi dintr-o dată ţinând în mână perspectivele strălucite ale unei

noi vieţi.

După milenii de planificări meticuloase, proiectul cel mai important al Bene Gesserit avea să dea în curând roade. Fiica aflată acum în pântecele lui Jessica va deveni mama trofeului lor mult aşteptat, Kwisatz Haderach – un mântuitor apărut sub controlul Comunităţii.

— Poate că, la urma urmei, nu e o zi chiar atât de neagră…

Dacă fiecare om în viaţă ar avea puterea preştiinţei, acest lucru ar fi lipsit de noimă. Pentru că, atunci, unde ar putea fi aplicată?

NORMA CENVA, Calculul Filosofiei,
înregistrările străvechi ale Ghildei,
colecţia privată de pe Rossak

Locuirea de către oameni a planetei Junction data dinainte de fondarea Ghildei Spaţiale de către legendarul patriot şi magnat al comerţului Aurelius Venport. Secole bune după Jihadul Butlerian, când Ghilda aflată încă în germene căutase o lume care să poată oferi adăpost masivelor sale transspaţiale, câmpiile largi şi populaţia rară de pe Junction îndeplineau perfect cerinţele. Acum, planeta era acoperită de platformele de aterizare ale Ghildei, de atelierele de întreţinere, de imensele şantiere de reparaţii şi de şcolile de înaltă securitate create anume pentru instruirea misterioşilor navigatori.

Timonierul D'murr, care nu mai era complet uman, înota într-un container sigilat, plin de gaz de mirodenie, şi cerceta cu atenţie planeta Junction, folosindu-se de ochii minţii. Mirosul înţepător de scorţişoară al melanjului pur îi pătrundea prin piele, în plămâni, în minte. Nimic nu putea mirosi mai dulce!

Camera sa blindată era dusă în strânsoarea mecanică a unui avion-capsulă care plana tăcut deasupra orizontului, către noul transspaţial pe care fusese repartizat. D'murr trăia pentru a face călătorii printre sisteme solare, pliind spaţiul cât ai clipi din ochi. Şi asta era doar o mică parte a ceea ce înţelegea, acum, că evoluase atât de mult dincolo de forma lui originară…

Avionul-capsulă traversă o câmpie vastă acoperită de transspaţiale aflate la sol – kilometri după kilometri de nave monstruoase, responsabile pentru comerţul imperiului. Mândria era o emoţie umană primitivă, dar lui D'murr încă îi mai făcea plăcere să-şi ştie locul în univers.

Privi curtea principală şi ecluzele de întreţinere, unde

navele erau reparate şi completate cu accesorii modulare. Carcasa unuia dintre imensele aparate era găurită de o teribilă ploaie de asteroizi; la bordul său, un bătrân navigator fusese grav rănit. D'murr simţi o scânteie de tristeţe, o altă umbră reziduală a băiatului ixian care fusese cândva. Într-o zi, dacă-şi va concentra mintea extinsă, chiar şi această rămăşiţă a fostului său eu avea să fie înfrântă.

În faţa lui se întindeau stâlpii albi ai Câmpului Navigatorilor, înălţat în memoria navigatorilor căzuţi la datorie. Doi dintre stâlpi, sclipitori şi noi, fuseseră instalaţi de curând, după moartea a doi piloţi supuşi unor experimente. Voluntarii fuseseră modificaţi pentru un proiect primejdios de comunicare instantanee numit Ghildlink, bazat pe conexiunea la distanţă a lui D'murr cu fratele său geamăn, C'tair.

Acest proiect eşuase totuşi. După numai câteva utilizări reuşite, navigatorii conectaţi mental se prăbuşiseră în apatie, cu creierul mort. Ghilda renunţase să mai continue cercetările cu privire la Ghildlink, în ciuda enormelor profituri potenţiale; navigatorii erau prea talentaţi şi prea costisitori ca să rişte în acest fel.

Cu un zumzet de motoare şi aer răscolit, avionul-capsulă ateriză la marginea câmpului comemorativ, aproape de baza Oracolului Infinităţii. Globul mare de plaz transparent conţinea vârtejuri şi şuviţe aurii, o nebuloasă mereu schimbătoare de stele, agitându-se şi transformându-se. Mişcarea se intensifica în timp ce un ghildar în uniformă dirija containerul lui D'murr, afară din vehiculul de transport.

Înainte de fiecare circuit de serviciu, se obişnuia ca fiecare navigator să se „împărtăşească” la Oracol, pentru a-şi spori şi a-şi rafina capacităţile preştiente. Experienţa, similară cu însuşi actul de a călători prin splendorile transspaţiului, îl conecta cu originile misterioase ale Ghildei.

Închizându-şi ochii mici, D'murr simţi Oracolul Infinităţii invadându-i simţurile, val după val, deschizându-i mintea

până când toate posibilităţile deveniră vizibile pentru el. Simţea o altă prezenţă veghind asupra lui, precum mintea conştientă a Ghildei însăşi, ceea ce-i dădea un sentiment de pace.

Condusă de străvechiul şi puternicul Oracol, mintea lui D'murr retrăi trecutul şi viitorul timpului şi spaţiului, tot ceea ce era minunat în creaţie, tot ceea ce era perfect. Gazul de mirodenie din container păru să se dilate până când cuprinse chipurile mutante a mii de navigatori. Imaginile alergau şi se schimbau, de la navigator la fiinţă umană, înainte şi înapoi. Văzu o femeie, cu trupul modificându-i-se şi atrofiindu-se până când deveni doar un pic mai mult decât un creier imens, dezgolit…

În interiorul Oracolului, imaginile se estompară, lăsându-l cu un sentiment de rău augur, de goliciune. Cu ochii încă închişi, văzu doar nebuloasa rotitoare din globul de plaz. În timp ce ghearele capsulei apucară containerul şi-l ridicară din nou, zburând spre transspaţialul care-l aştepta, D'murr rămase într-o stare de îndoială plină de nelinişte.

Vedea multe lucruri prin transspaţiu, dar nu totul… nici măcar îndeajuns. Forţe puternice, impredictibile, erau în funcţiune în univers, forţe pe care nici măcar Oracolul Infinităţii nu le putea vedea. Oamenii simpli, dar nici conducătorii puternici ca Shaddam al IV-lea, nu puteau înţelege ce-ar fi putut dezlănţui.

Iar universul era un loc primejdios…

Melanjul e un monstru cu multe mâini. Mirodenia dă cu o mână şi ia cu toate celelalte.

Notă confidenţială a CHOAM,
numai pentru ochii împăratului

În interiorul unui complex de laboratoare subterane legate între ele, vagonul-capsulă alb alerga pe şine. Trepidând pe făgaşul învechit, vagonul şovăi pentru o clipă neliniştitoare, înainte să continue.

Prin podeaua de plaz transparent a vagonului, Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica putea să vadă pasajele suspendate, benzile rulante şi sistemele tehnice funcţionând laolaltă pentru o misiune vitală. *Totul sub supravegherea mea…* Deşi împăratul îşi făcea iluzii că dirija toate progresele făcute aici, pe Xuttuh, numit cândva Ix, nimeni nu era atât de vital pentru proiect ca Ajidica. Până la urmă, toţi politicienii şi nobilii, chiar şi reprezentanţii cu vederi înguste ai propriei sale rase tleilaxu, vor începe să înţeleagă. Iar atunci, va fi prea târziu să împiedice victoria inevitabilă a Maestrului Cercetător.

Vagonul-capsulă intră zăngănind în pavilionul de cercetări bine păzit. Înainte ca poporul său să fi cucerit această planetă, avansatele instalaţii de producţie ixiene generaseră bogăţii imense pentru Casa Vernius. Acum, laboratoarele şi fabricile erau încă şi mai bine folosite pentru slava lui Dumnezeu şi stăpânirea rasei alese, tleilaxu.

Astăzi totuşi, avea alte încercări de înfruntat. Ajidica nu aştepta cu nerăbdare încă o întâlnire cu contele Fenring, ministrul imperial al mirodeniei, dar avea în sfârşit veşti bune de raportat – destule ca să ţină la distanţă trupele de sardaukari ale împăratului. În ultimele luni, supraveghease o mulţime de operaţiuni de testare la scară mare asupra mirodeniei artificiale – analize în paralel, menite să compare efectele melanjului şi ale amalului, în cele mai mici amănunte. Un văl al secretului dintre cele mai dificil de înlăturat, folosirea rituală a melanjului de către

Comunitatea Bene Gesserit, fusese rupt de un eveniment întâmplător, când una dintre spioanele vrăjitoarelor îi căzuse pe neaşteptate în braţe. Acum, acea femeie captivă care se ascunsese sub numele de Mirai Alechem servea unui scop mai înalt.

Vagonul huruitor se opri, legănându-se, în pavilion, iar Ajidica ieşi pe o platformă de un alb imaculat. Fenring trebuia să fie deja acolo, şi nu-i plăcea să fie lăsat să aştepte.

Ajidica se repezi într-un liftub, care-l coborî la nivelul principal al pavilionului – dar uşa rotundă nu se deschise. Enervat, apăsă o alarmă de urgenţă şi strigă în difuzorul de comunicaţii:

— Scoateţi-mă de-aici, şi grăbiţi-vă! Am o grămadă de treabă!

Acest liftub se baza pe un proiect ixian, însă acum o simplă uşă nu voia să se deschidă. Ce putea fi mai elocvent de-atât? Prea multe lucruri începeau să se strice în aceste aşa-zis minunate complexe de cercetare. Să fi fost vorba de un sabotaj din partea acelor rebeli încăpăţânaţi şi fără chip? Sau doar de o proastă întreţinere?

Auzi muncitorii vorbind în exterior şi uneltele izbind uşa stricată. Ajidica detesta spaţiile închise, nu suporta să trăiască în subteran. Acum, aerul parfumat părea să se îngroaşe în jurul lui. Şopti catehismul Marii Credinţe şi-l rugă umil pe Dumnezeu să-i dăruiască o trecere sigură. Apucând o fiolă din buzunar, scoase două tablete cu gust neplăcut şi le înghiţi.

De ce le ia atât de mult?

Luptându-se să se calmeze, Ajidica trecu în revistă planul pe care-l pusese în mişcare. De la începutul acestui proiect, cu decenii în urmă, fusese în contact cu un mic grup de tleilaxu care aveau să-l slujească după fuga cu sacrele cuve axlotl. La marginile cele mai îndepărtate ale imperiului, apărat de dansatori-faţă mortali, urma să instituie propriul său regim tleilaxu, în scopul interpretării adevărate a Marii Credinţe.

Fuseseră deja făcute aranjamentele pentru a-i ascunde – pe el, anturajul său de dansatori-faţă şi secretul amalului – într-o fregată de cursă lungă. După evadare, detonarea unei bombe avea să distrugă întregul complex de laboratoare, puternica explozie luând după ea jumătate din acest oraş subteran. Şi, înainte ca praful să se aşeze, el, Ajidica, se va afla foarte, foarte departe…

De pe planeta lui, aflată în siguranţă, va face paşii necesari pentru a-şi consolida baza puterii şi pentru a aduna o forţă militară menită să-l protejeze de represaliile imperiale. El singur va controla sursa vitală şi ieftină de melanj sintetic. *Cel care controlează mirodenia controlează universul.* În cele din urmă, Ajidica ar putea să urce chiar pe Tronul Leului de Aur. Numai de-ar putea să iasă din liftul ăsta stricat…

În sfârşit, cu mult zgomot şi strigăte puternice, uşa liftubului se deschise scârţâind şi doi asistenţi se uitară îngrijoraţi la el.

— Vă simţiţi bine, Maestre?

În spatele lor, cu o expresie nedumerită, stătea contele Fenring. Deşi nu prea înalt, îi domina pe tleilaxu.

— Mici necazuri, hmmm-ah?

Îndreptându-se de şale, Ajidica îşi croi drum afară din tubul înţepenit, făcându-şi loc printre subordonaţii care turuiau fără sens.

— Vino cu mine, conte Fenring.

Maestrul Cercetător îl conduse pe ministrul mirodeniei într-o cameră de demonstraţii bine cunoscută, cu pereţii, podeaua şi tavanul de plaz lucios, alb. Încăperea conţinea instrumente ştiinţifice, vase de laborator şi o masă roşie acoperită cu o cupolă translucidă.

— Hmm, o să-mi arăţi iarăşi unul dintre viermii de deşert? Încă unul mic, sper, şi nu atât de bolnăvicios ca ultimul?

Ajidica scoase o fiolă de plaz cu o soluţie portocalie, pe care o ţinu sub nasul lui Fenring.

— Ultimul lot de amal. Miroase ca melanjul, nu crezi?

Nările lui Fenring fremătară când inspiră. Fără să aştepte răspunsul, Ajidica apăsă un buton la baza cupolei, plazul înceţoşat se limpezi, dezvăluind nisipul răscolit care acoperea un vierme de nisip lung de un metru.

— De când a venit de pe Arrakis? întrebă Fenring.

— L-am adus prin contrabandă acum unsprezece zile. Viermii mor întotdeauna departe de lumea lor, dar acesta ar trebui să mai trăiască o lună, poate două.

Ajidica turnă lichidul portocaliu într-un recipient din vârful cupolei. Recipientul căzu, se înfipse în nisip şi se înclină spre vierme.

Creatura de mărimea unui şarpe lunecă spre amal, cu gura rotundă deschisă, arătând dinţi micuţi de cristal, adânc în interiorul gâtului. Cu o mişcare bruscă, violentă, viermele se întinse spre substanţa portocalie şi o devoră, cu recipient cu tot.

Întâlnind privirea iscoditoare a lui Fenring, Ajidica zise:

— Exact ca melanjul adevărat.

— Viermii tot mai mor, nu?

Ministrul mirodeniei rămânea la scepticismul lui.

— Mor, indiferent dacă le dăm amal sau melanj. Nu contează. Pur şi simplu nu pot trăi departe de deşertul lor natal!

— Înţeleg… Aş vrea să-i duc împăratului o mostră chiar acum. Pune să fie preparată!

Pe un ton condescendent, Ajidica răspunse:

— Amal este o substanţă biologică periculoasă, dacă nu este manevrată cum trebuie. Produsul final va fi sigur numai după adăugarea unui agent stabilizator.

— Păi… adaugă-l, hmmm? Aştept aici, cât timp o faci.

Maestrul Cercetător scutură din cap.

— Suntem în plin proces de testare a câtorva asemenea agenţi. Melanjul este o substanţă extrem de complexă, dar succesul este iminent. Întoarce-te atunci când o să te chem…

— Nu tu mă *chemi* pe mine. Raportez numai împăratului!

Privindu-l printre pleoapele grele, Ajidica răspunse pe un

ton arogant:

— Atunci, raportează-i ce ţi-am zis: nimeni nu poate vedea diferenţa dintre amal şi melanjul veritabil!

Observând reacţia de frustrare a lui Fenring, zâmbi în sinea lui. „Agentul stabilizator” era o cacialma. Nici împăratul, nici incompetenţii superiori tleilaxu ai lui Ajidica nu vor primi vreodată adevăratul amal… În schimb, Maestrul cercetător va evada şi va lua totul cu el, nelăsând niciun indiciu despre adevăratul, extrem de puternicul înlocuitor al mirodeniei, pe care el îl numea „ajidamal”. Dacă formula putea păcăli un vierme de nisip de pe Arrakis, ce test mai convingător putea exista?

Fenring spuse:

— Aminteşte-ţi întotdeauna că eu l-am convins încă de la început pe Elrood să înceapă acest proiect, hmmm? Ca urmare, am un sentiment teribil de responsabilitate.

Măsură cu pasul mica încăpere.

— Presupun că ai făcut testele Ghildei Spaţiale? Trebuie să ştim dacă un navigator poate folosi melanjul nostru sintetic pentru a prevedea căi sigure prin transspaţiu…

Ajidica se strădui să găsească un răspuns. Nu se aşteptase la o asemenea întrebare.

— Nu, după cum se pare? Hmm-m… Am nimerit un punct sensibil?

— Dacă restul e asigurat, nici navigatorii nu vor observa diferenţa.

Ajidica atinse butonul pentru a înceţoşa cupola sub care se afla viermele.

Fenring insistă asupra avantajului său.

— Cu toate acestea, testul suprem va fi să punem amal în containerul unui navigator, hmm? Numai atunci putem fi siguri.

— Dar nu putem face asta, domnule, se foi Ajidica. Nu putem cere în mod deschis cooperarea Ghildei, din moment ce Proiectul Amal trebuie să rămână complet secret!

Ochii contelui sclipiră în timp ce schemele îi înfloreau în minte.

— Dar unul dintre dansatorii-faţă ar putea străpunge chiar şi securitatea strictă a Ghildei. Da, hmm-ah. O să-l însoţesc pe dansatorul-faţă, să veghez ca totul să fie făcut cum trebuie.

Ajidica cântări sugestia. Funcţionarul ăsta imperial avea dreptate. Mai mult, folosirea unui dansator-faţă îi oferea alte posibilităţi… o cale de a se descotorosi de omul ăsta băgăreţ.

Fără ştirea nimănui, în afară de Ajidica însuşi, răspândise deja în locaţii strategice din toată galaxia sute de dansatori-faţă crescuţi în cuve, transportându-i în nave de explorare de cursă lungă, către zone necartografiate. Schimbătorii de formă fuseseră creaţi cu secole în urmă, dar posibilităţile lor nu fuseseră explorate în mod adecvat. Ceea ce era însă pe cale să se schimbe…

— Da, conte Fenring. Pot aranja să te însoţească un dansator-faţă.

Cu atâtea diversiuni, Ajidica simţea că n-o să-şi mai termine treaba niciodată.

Un grup mai mult decât nerăbdător de politicieni sosi din oraşul sacru Bandalong, de pe lumea de baştină a Bene Tleilax. Conducătorul lor, Maestrul Zaaf, era un om trufaş, cu ochi de rozător şi gura mică, veşnic curbată în sus. Ajidica nu se putea hotărî pe cine detesta cel mai mult – pe Fenring sau pe stupizii reprezentanţi tleilaxu…

Având în vedere capacitatea ştiinţifică a Bene Tleilax, nu reuşea să înţeleagă cum de Maestrul Zaaf şi ceilalţi conducători ai guvernului cârpăciseră atât de prost treburile politice. Uitând măreţia locului lor în univers, se mulţumeau să fie călcaţi în picioare de nobilele familii *powindah.*

— Ce i-ai spus ministrului imperial al mirodeniei? întrebă Zaaf, intrând ţanţoş în biroul spaţios al lui Ajidica. Am

nevoie de un raport complet!

Ajidica bătea darabana cu degetele pe tăblia de plaz a mesei. Era obosit să se tot explice nechemaţilor, întotdeauna puneau întrebări atât de prosteşti… *Într-o zi n-o să mai fiu nevoit să tratez cu idioţii.*

După ce Ajidica rezumă întâlnirea, Zaaf declară pompos:

— Acum, am vrea să observăm cu ochii noştri testele tale cu amal. Avem acest drept.

Deşi Zaaf era superiorul lui, Ajidica nu se temea câtuşi de puţin de el, din moment ce nimeni nu-l putea înlocui în acest proiect.

— Avem mii de experimente în desfăşurare. Vreţi să le vedeţi pe toate? Cât este durata vieţii tale, Maestre Zaaf?

— Arată-ni-l pe cel mai semnificativ. Nu sunteţi de acord, domnilor?

Zaaf le aruncă o privire însoţitorilor săi. Aceştia încuviinţară mormăind.

— Atunci, priviţi *acest* test!

Cu un zâmbet încrezător, Ajidica scoase din buzunar fiola cu ajidamal lichid şi turnă ce mai rămăsese din conţinut în propria lui gură. Simţi gustul substanţei pe limbă, trase pe nări parfumul de scorţişoară şi înghiţi.

De fapt, era prima oară când consuma atât de mult deodată. În câteva secunde, o senzaţie de căldură plăcută îi pătrunse în stomac şi în creier, egalând orice altă experienţă de care se bucurase cu ajutorul melanjul natural. Chicoti văzând expresia şocată de pe chipurile vizitatorilor săi.

— Fac asta de mai multe săptămâni, minţi el, şi n-am simţit niciun efect dăunător.

Era convins că Dumnezeu nu va îngădui să i se întâmple nimic rău.

— Nu poate fi niciun fel de îndoială…

Politicienii Tleilaxu începură să turuie entuziasmaţi, felicitându-se între ei de parcă ar fi avut ceva de-a face cu acest succes. Zaaf îşi arătă dinţii mici şi sclipitori şi se aplecă în faţă, cu un aer conspirativ.

— Excelent, Maestre Cercetător. Vom avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine… Dar mai întâi, avem o problemă importantă de discutat.

Inundat de căldura ajidamalului, Ajidica îl ascultă pe Zaaf. Bene Tleilax încă mai erau sâcâiţi de faptul că ducele Leto respinsese oferta lor bine calculată de a face un ghola al fiului său mort, Victor. Arzând de dorinţa de a răzbuna ceea ce ei încă mai credeau că fusese un atac al Atreizilor, cu decenii în urmă, şi furioşi din cauza rezistentei continue a ixienilor aici, pe Xuttuh, care-l foloseau pe prinţul Rhombur Vernius ca simbol călăuzitor, Zaaf voia să pună mâna pe liniile genetice Vernius şi Atreides pentru maşinaţiunile Bene Tleilaxului.

Cu acest ADN vital, ar fi putut să creeze boli speciale, capabile să nimicească în mod potenţial Casele Atreides şi Vernius. Dacă tleilaxu s-ar fi simţit deosebit de răzbunători, ar fi putut chiar să doneze nişte simulacre ale lui Leto şi Rhombur şi să le tortureze în mod public, până la moarte – iarăşi şi iarăşi, dacă doreau! Cât puteau rezista Atreizii? Chiar şi fragmente de material genetic de la aceste familii ar fi fost suficiente ca să se realizeze multe experimente.

Însă refuzul ducelui zdrobise aceste planuri.

Pentru mintea hiperconcentrată a lui Ajidica, vorbele lui Zaaf erau îndepărtate şi irelevante. Dar ascultă fără să comenteze, îngăduindu-i lui Zaaf să se târască printre planurile lui de a pune beţe-n roate Casei Atreides şi Casei Vernius. Acesta descria un monument de război din junglele de pe Beakkal, unde, cu aproape un mileniu în urmă, trupele Atreides şi Vernius luptaseră cot la cot într-o bătălie defensivă legendară, cunoscută ca Apărarea Senasarului. Câţiva dintre eroicii lor strămoşi fuseseră înmormântaţi acolo, într-un mausoleu din junglă.

Ajidica se lupta cu plictiseala, în timp ce Zaaf vorbea în continuare:

— Am aranjat cu guvernul de pe Beakkal să exhumăm toate trupurile pe care le găsim acolo şi să luăm „mostre” celulare. Nu-i o situaţie ideală, dar ar trebui să ne furnizeze

destule fragmente genetice pentru scopurile noastre.

— Iar Leto Atreides nu poate face nimic să împiedice asta, se amestecă unul dintre însoţitori. În acest fel, vom obţine ceea ce vrem – răzbunarea perfectă!

Cu toate acestea, tleilaxu nu se gândiseră niciodată la toate posibilităţile. Ajidica încercă să-şi ascundă dezgustul.

— Ducele va fi furios când vă va descoperi scopul. Nu vă temeţi de represaliile Atreizilor?

— Leto e paralizat de durere şi şi-a neglijat complet îndatoririle către Landsraad…

Maestrul Zaaf arăta însă mult prea mulţumit de sine.

— Nu trebuie să ne temem de nimic din partea lui. Operaţiunile noastre de recuperare sunt deja în curs de desfăşurare, deşi am întâlnit o mică dificultate: Primul Magistrat de pe Beakkal ne-a cerut o plată uriaşă. Eu… eu speram că-l vom putea plăti cu amal, lăsându-l să creadă că e melanj. Înlocuitorul tău e destul de bun încât să-i ducă de nas?

Ajidica izbucni în râs, văzând deja deschizându-se noi posibilităţi.

— Absolut!

Va folosi însă o formulă mai veche, destul de asemănătoare ca să-i înşele, dar fără să irosească preţiosul ajidamal. Oricum, cei de pe Beakkal foloseau melanjul doar în mâncare şi în băutură, aşa că nu vor observa diferenţa. Va fi o problemă simplă…

— Pot produce cât de mult aveţi nevoie.

Există maree ale autorităţii, care se înaltă şi scad. În domnia fiecărui împărat curg mareele, retrăgându-se şi urcând.

PRINŢUL RAPHAEL CORRINO,
Discursuri despre conducere într-un Imperiu Galactic,
ediţia a 12-a

Sub baldachinul cu ciucuri al unei platforme de observaţie, Shaddam al IV-lea stătea în umbra plăcut parfumată, urmărind manevrele precise ca un mecanism de ceasornic ale soldaţilor săi. Dintre toate minunile de pe Kaitain, aceşti sardaukari erau cei mai măreţi, din punctul lui de vedere. Ar putea exista o privelişte care să-ţi încălzească inima mai mult decât bărbaţii în uniforme imaculate, urmându-ţi fiecare ordin cu o exactitate glacială?

Cât şi-ar fi dorit ca toţi supuşii săi să răspundă la instrucţiunile imperiale la fel de conştiincioşi!

Bărbat subţire, elegant, cu nasul acvilin, Shaddam purta o uniformă cenuşie de sardaukar, tivită cu aur şi argint – era comandantul lor suprem, pe lângă celelalte îndatoriri ale sale. Peste părul roşcat, îşi pusese un coif căptuşit, de burseg, cu stema imperială de aur.

Măcar acum putea urmări parada înviorătoare în linişte, din moment ce soţia lui, Anirul, se săturase de mult de manifestări militare. Din fericire, în această după-amiază preferase să se ocupe de problemele Bene Gesserit, răsfăţându-şi fetele şi educându-le să fie ele însele vrăjitoare. Sau poate ocupându-se de aranjamentele pentru funeraliile bătrânei cotoroanţe moarte, Lobia? Spera că Bene Gesserit îi vor furniza repede o nouă dreptvorbitoare. La ce altceva mai erau bune blestematele de surori?

În piaţa largă de jos, detaşamentul de sardaukari defila într-un unison fără cusur, cu cizmele stârnind ecouri ca de foc de armă, pe lespezile bine măturate. Basharul suprem Zum Garon, un bătrân veteran loial de pe Salusa Secundus, îşi dirija soldaţii ca un păpuşar priceput, efectuând manevre

spectaculoase care demonstrau formaţii de bătălie eficiente. Perfect.

Spre deosebire de propria familie a împăratului…

În mod normal, împăratul era încântat să-şi privească trupele făcând instrucţie, dar în acest moment simţea o agitaţie în stomac. Nu mâncase nimic toată ziua, după ce înghiţise nişte veşti extrem de proaste, care-i ardeau măruntaiele. Nici măcar cel mai bun doctor Suk nu putea trata o asemenea indispoziţie.

Prin reţeaua sa mereu sârguincioasă de spioni, Shaddam tocmai aflase că tatăl lui, Elrood al IX-lea, avusese un fiu bastard de la una dintre concubinele sale favorite, o femeie al cărei nume nu fusese încă aflat. În urmă cu peste patruzeci de ani, bătrânul Elrood luase măsuri să-şi ascundă şi să-şi protejeze fiul nelegitim – care ar trebui să fie acum un om matur, cu peste un deceniu mai tânăr decât Shaddam.

Îşi cunoştea oare bastardul drepturile de moştenire? Urmărea el cu nerăbdare vicleană cum Shaddam şi Anirul nu reuşeau să dea naştere unui moştenitor de sex masculin, copil după copil? Numai fete, fete şi iar fete. Cinci la număr, socotind-o şi pe micuţa Rugi, ultima dintre ele. Îşi plănuia bastardul mişcările chiar acum, pregătindu-se să uzurpe Tronul Leului de Aur?

În piaţa cu dale de piatră, soldaţii se despărţiră în două grupuri şi se aruncară unii asupra celorlalţi, într-o bătălie simulată, trăgând o pânză de trasoare laser, simulate şi ele, ca să poată intra în stăpânirea unei fântâni decorate cu un leu sculptat, care răgea. Pe deasupra, trecură hidroavioane militare de mare putere, urcând în formaţie strânsă către cerul albastru şi luminos, acolo unde norii trecători arătau de parc-ar fi fost pictaţi de un artist.

Cu un entuziasm plin de moderaţie, Shaddam aplaudă distrat manevrele sardaukarilor, în timp ce blestema în tăcere amintirea tatălui său. *Câţi alţi copii secreţi mai odrăslise bătrânul vultur?* Era un gând neliniştitor.

Măcar ăstuia îi ştia numele. *Tyros Reffa.* Legat de Casa

Taligari, care îl adoptase, Reffa petrecuse o mare parte a vieţii sale pe Zanovar, o lume de vacanţă a familiei. Ducând o viaţă de răsfăţ, trebuie să fi avut prea puţine de făcut în afară de a visa să pună mâna pe puterea imperială.

Da, bastardul lui Elrood putea să-i aducă mari necazuri. Dar cum să ajungă la el şi să-l ucidă? Shaddam oftă. Acestea erau provocările unui conducător! *Poate că ar trebui să stau de vorbă cu Hasimir...*

În schimb, îşi exersa „muşchii" mentali, încordându-şi creierul, hotărât să dovedească faptul că Hasimir Fenring se înşela în privinţa lui... că putea domni şi fără intervenţii şi sfaturi permanente. *Pot să iau propriile mele decizii!*

Shaddam îl trimisese pe Fenring pe Arrakis ca ministru imperial al mirodeniei, dându-i şi responsabilitatea secretă de a supraveghea cercetările asupra amalului. De ce-i lua atât de mult lui Fenring să revină de pe Ix cu raportul?

Aerul avea acum o căldură confortabilă, iar briza bătea exact atât cât era nevoie ca să facă steagurile paradei să fluture. Controlul Meteorologic Imperial aranjase fiecare aspect al zilei în conformitate cu specificaţiile împăratului.

Mutându-se pe un câmp de poli-iarbă care se întindea dincolo de piaţă, trupele se angajară într-o minuţioasă demonstraţie de luptă corp la corp, cu scuturi şi lame argintii aruncând fulgere. Două echipe atacară, în timp ce focul inamic simulat lumina piaţa cu izbucniri de purpuriu şi portocaliu. În lojile din jurul terenului de întrecere, un public format din mici nobili şi funcţionari ai curţii ovaţiona politicos.

Veteranul încărunţit Zum Garon stătea în picioare, îmbrăcat impecabil, dar cu un aer critic, căci standardele sale erau foarte înalte pentru orice demonstraţie în faţa împăratului. Shaddam încuraja asemenea desfăşurări publice de putere militară, în special acum, când unele Case din Landsraad începeau să dea semne de nesupunere. Ar fi putut fi nevoit să-şi folosească puţin muşchii, foarte curând...

Un păianjen gras, cafeniu, atârna deasupra lui, agăţat de

un ciucure mătăsos al baldachinului colorat în stacojiu şi aur. Iritat, şopti:

— Nu-ţi dai seama cine sunt, creatură minusculă? Domnesc chiar şi peste cele mai mici fiinţe vii din imperiul meu…

Iarăşi steaguri, iarăşi marşuri, iarăşi focuri simulate pe fundalul meditaţiilor lui. Un caleidoscop format din sardaukari se mişca pe câmpul de ceremonie. Fast şi glorie… Deasupra capului, topterele zumzăiau în formaţie, făcând manevre aeriene temerare. Spectatorii aplaudau după fiecare cascadorie, dar Shaddam abia dacă observa totul, cugetând numai la problema fratelui vitreg – pe deasupra şi bastard!

Suflă printre buze şi-l urmări pe păianjenul nepoftit legănându-se în rafala neaşteptată. Păianjenul începu să urce pe ciucure, către baldachin.

Nu eşti la adăpost de mine acolo sus, gândi el. *Nimic nu scapă mâniei mele.*

Ştia însă că-şi face iluzii. Ghilda Spaţială, Comunitatea Bene Gesserit, Landsraadul, CHOAM-ul – toate aveau propriile lor planuri şi manipulări, legându-l de mâini şi la ochi, împiedicându-l să guverneze Universul Cunoscut, aşa cum ar fi trebuit s-o facă un împărat.

La naiba cu controlul lor asupra mea! Cum îngăduiseră predecesorii săi din dinastia Corrino să evolueze până la o asemenea stare de lucruri jalnică? Aşa fusese de secole…

Împăratul întinse mâna şi strivi păianjenul, înainte ca acesta să se poată întoarce să-l muşte.

Un individ capătă semnificaţie numai în relaţia sa cu societatea ca întreg.

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis, scris pentru fiul său Liet

Leviatanul târâtor alerga peste dune cu un sunet, de frecare ce-i amintea lui Liet-Kynes, în mod cu totul nepotrivit, de o cascadă de apă dulce, îngustă cât o panglică. Kynes văzuse pe Kaitain cascade artificiale, construite într-un stil decadent, fără rost.

Sub soarele galben, fierbinte, călărea pe spinarea unuia dintre impunătorii viermi de nisip, împreună cu un grup de oameni loiali. Pricepuţii călăreţi fremeni ai nisipurilor chemaseră monstrul, îl încălecaseră şi desfăcuseră inelele segmentelor sale, folosindu-se de aşa-numitele depărtătoare. Sus, pe capul înclinat al viermelui, Liet se ţinea de frânghii pentru a-şi menţine poziţia.

Creatura gonea pe nisipurile fără poteci către sietchul Scutului Roşu, acolo unde pe Liet îl aştepta încântătoarea lui soţie, Faroula, şi unde Sfatul fremenilor era dornic să audă veştile. Dezamăgitoare veşti… Împăratul Shaddam al IV-lea fusese dezamăgitor ca om, dincolo de cele mai rele temeri ale lui Liet.

Stilgar îl întâmpinase pe Liet la spaţioportul din Carthag. Ieşiseră în largul deşertului, departe de Scutul de Piatră şi de ochii indiscreţi ai Harkonnenilor.

Acolo, aşteptat de o mică ceată de fremeni, Stilgar plantase un toboşar al cărui ritm răsunător atrăsese un vierme. Folosind metodele cunoscute fremenilor încă din vremuri străvechi, îl capturaseră.

Liet se căţărase pe funii cu mişcări bine cunoscute, înfigând ţăruşi ca să se asigure. Îşi amintise de ziua din tinereţe în care devenise călăreţ al nisipurilor, dovedind în fata tribului că este adult. Bătrânul naib Heinar îl privise şi-l judecase. În acel moment, Liet fusese îngrozit, dar îşi dusese la bun sfârşit încercarea.

Acum, deşi călărirea unui vierme de nisip era la fel de

periculoasă, şi nu trebuia făcută niciodată cu uşurinţă, vedea în nesupusul monstru un mijloc de transport, o metodă rapidă de a ajunge acasă.

Smucind de frânghiile de ghidare şi strigând către călăreţii din spate, Stilgar stătea răbdător în picioare. Fremenii mutau depărtătoarele şi adăugau cârlige de strunit în plus, pentru a îndruma creatura. Stilgar se uită cercetător la Liet, care era în continuare preocupat şi vizibil nefericit. Ştia că raportul prietenului său de pe Kaitain nu era prea bun. Cu toate acestea, spre deosebire de curtenii vorbăreţi de la palat, fremenii nu erau stânjeniţi de tăcere. Liet avea să vorbească atunci când va fi gata, aşa că Stilgar rămase închis în sine, alături de prietenul său; erau împreună, fiecare cufundat în propriile gânduri. Trecură aşa ore întregi, în care traversară deşertul către munţii negru-roşcaţi de la orizont...

Când simţi că venise timpul, obişnuit cu expresia feţei tânărului planetolog şi urmărind reflectarea gândurilor pline de nelinişte care-i străbăteau chipul pe sub masca distraiului, Stilgar rosti ceea ce Liet avea nevoie să audă.

— Eşti fiul lui Umma Kynes... Acum, că marele tău tată a murit, eşti speranţa tuturor fremenilor. Toată viaţa şi loialitatea mea îţi aparţin, aşa cum i-am promis tatălui tău!

Stilgar nu-l trata pe mai tânărul bărbat cu un aer patern, ci ca pe un adevărat camarad.

Ştiau amândoi povestea, fusese spusă de multe ori în sietch. Înainte de a veni să trăiască printre fremeni, Pardot Kynes se luptase cu şase asasini Harkonnen care-i încolţiseră pe Stilgar, Turok şi Omun – un trio nesăbuit de tineri fremeni. Stilgar fusese grav rănit şi ar fi murit dacă planetologul n-ar fi dat o mână de ajutor la uciderea oamenilor baronului. Mai târziu, când Kynes a devenit un profet înflăcărat al fremenilor, cei trei au jurat să-l ajute să-şi împlinească visul. Chiar şi după ce Ommun murise alături de Pardot, într-o peşteră din Bazinul de Ghips, Stilgar îşi amintea de datoria de apă faţă de el şi o achita fiului său, Liet.

Stilgar întinse mâna să apuce braţul tânărului. Era fiul tatălui său din toate punctele de vedere, şi chiar mai mult… Fusese crescut ca un fremen.

Liet îi întoarse un surâs şters, privindu-l cu o preţuire adâncă.

— Nu loialitatea ta mă preocupă, Stil, ci caracterul practic al cauzei noastre. Nu vom primi nici ajutor, nici simpatie, de la Casa Corrino.

Stilgar chiar izbucni în râs auzind asta.

— Simpatia împăratului e o armă de care mai bine mă lipsesc. Şi n-avem nevoie de ajutor ca să omorâm Harkonneni…

Acum, că mânau viermele drept înainte, îi povesti camaradului său despre raidul de la pângăritul sietch Hadith. Liet se arătă mulţumit.

*

Ajuns înapoi, la adăpostul cald al fortăreţei izolate, Liet se îndreptă nerăbdător către camerele sale, murdar şi extenuat. Acolo, Faroula îşi aştepta soţul, iar el dorea să stea mai întâi cu ea. După vizita pe planeta-închisoare, Liet avea nevoie de câteva clipe de pace şi de calm, pe care soţia lui reuşea întotdeauna să i le ofere. Oamenii deşertului erau nerăbdători să-i audă raportul şi convocaseră deja o adunare pentru seara aceea, însă, prin tradiţie, nici unui călător nu i se cerea să-şi spună povestea până când nu se mai înviora – în afară de cazul unei urgenţe.

Faroula îl salută cu un zâmbet, cu ochii sclipitori albastru-în-albastru. Sărutul ei de bun-venit deveni mai apăsat atunci când perdeaua care le asigura intimitatea căzu peste uşa camerei. Îi făcuse cafea de mirodenie şi prăjiturele de melanj cu miere. El găsi trataţia mulţumitoare, dar nici pe departe atât de minunată ca simpla ei revedere.

După încă o îmbrăţişare, îi aduse şi pe copii, pe Liet-chih – fiul ei cu cel mai bun prieten al lui Liet, Warrick, după a cărui moarte Liet rămăsese să aibă grijă de Faroula şi de

băiat ca şi cum ar fi fost al lui – ca şi pe fiica lor, Chani. El strânse copiii în braţe, iar ei se jucară şi sporovăiră, până când, în cele din urmă, o doică îi scoase afară, lăsându-l din nou singur cu soţia lui.

Faroula zâmbi. Pielea îi sclipea auriu. Îi dezlegă distraiul acum inutil, care fusese demontat şi remontat de oamenii din securitatea împăratului. Aplică un strat subţire de alifie pe pielea goală a picioarelor lui.

Liet lăsă să-i scape un oftat lung. Avea multe de făcut, multe probleme de discutat cu fremenii, dar le lăsă deoparte pentru moment. Chiar şi un bărbat care stătuse în faţa Tronului Leului de Aur putea găsi alte lucruri mai importante. Privind în ochii enigmatici ai soţiei sale, Liet se simţi mai „acasă” decât fusese de când coborâse din naveta Ghildei în Carthag.

— Povesteşte-mi despre minunile de pe Kaitain, iubitule, vorbi ea, cu chipul deja plin de uimire. Trebuie să fi văzut lucruri atât de frumoase…

— Da, am văzut multe acolo, răspunse el, dar crede-mă când îţi spun, Faroula…

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

— N-am găsit nimic în tot Universul care să fie mai frumos decât tine!

Soarta Universului Cunoscut atârnă de nişte hotărâri eficace, care pot fi luate numai având informaţii complete.

DOCENT GLAX OTHN din Casa Taligari,
Un manual de guvernare pentru copii,
potrivit şi pentru adulţi

Una dintre încăperile cele mai puţin opulente din castelul Caladan, sanctuarul secret al lui Leto era un loc în care un conducător nu se putea simţi copleşit de luxul frivol, atunci când cugeta la interesele de afaceri ale Casei Atreides.

Pereţii de piatră fără ferestre nu etalau nicio tapiserie; licurigloburile erau neîmpodobite. În şemineu, focul răspândea un miros dulce, răşinos, alungând umezeala aerului sărat şi răcoros.

Ore întregi, Leto rămase aşezat la biroul uzat de elacca. Un cilindru de mesaje ameninţător stătea în faţa lui, ca o bombă cu ceas. Citise deja raportul pe care i-l aduseseră spionii.

Chiar credeau tleilaxu că îşi puteau păstra crimele secrete? Ori sperau pur şi simplu să-şi termine profanarea mizerabilă şi să dispară de la Monumentul de Război de pe Senasar înainte ca Leto să poată reacţiona? Primul Magistrat de pe Beakkal trebuie să fi ştiut că Atreizii ar fi fost profund jigniţi. Sau tleilaxu plătiseră o asemenea mită, încât Beakkal nu putuse refuza?

Întreg imperiul părea să creadă că tragediile recente îl zdrobiseră, îi stinseseră flacăra. Îşi privi inelul cu sigiliul ducal de pe deget. Leto nu se aşteptase niciodată să îmbrace mantia ducală la vârsta de cincisprezece ani. Acum, după alţi douăzeci şi unu, se simţea de parcă ar fi purtat de secole inelul greu al Atreizilor.

Pe birou se afla un fluture încastrat în cristalplaz, cu aripile îndoite într-un unghi nefiresc. Cu câţiva ani înainte, distras de un document pe care-l studia, Leto strivise insecta din greşeală. Acum păstra specimenul conservat într-un loc în care îi putea aminti întotdeauna de consecinţele acţiunilor sale în calitate de duce şi de om.

Profanarea morţilor din război de către tleilaxu, comisă cu binecuvântarea Primului Magistrat, nu putea fi îngăduită… sau uitată.

Duncan Idaho, purtând toate însemnele militare, ciocăni la uşa de lemn pe jumătate deschisă.

— M-ai chemat, Leto?

Înalt şi semeţ, de când se întorsese de pe Ginaz avea un uşor aer de superioritate. Îşi câştigase însă dreptul de a fi încrezător în sine, după ce îndurase opt ani de instrucţie severă pentru a obţine titlul de maestru spadasin.

— Duncan, în clipa asta preţuiesc sfatul tău mai mult ca niciodată…

Leto se ridică în picioare.

— Sunt pus în faţa unei decizii teribile, şi trebuie să discut strategia cu tine, acum că Thufir şi Gurney au plecat pe Ix…

Tânărul se lumină la faţă, însetat de ocazia de a-şi dovedi valoarea militară.

— Eşti gata să plănuim următoarea noastră mişcare pe Ix?

— Asta-i o altă problemă.

Leto ridică cilindrul de mesaje, apoi oftă.

— Ca duce, am descoperit că există întotdeauna o „altă problemă”.

Jessica păşi neauzită în pragul uşii deschise. Deşi avea abilitatea de a trage neobservată cu urechea, rămase plină de îndrăzneală lângă maestrul spadasin.

— Pot să aud şi eu despre preocupările tale, domnule duce?

În mod normal, Leto nu i-ar fi permis unei concubine să participe la şedinţe de strategie, dar Jessica avea un antrenament ieşit din comun, iar el ajunsese să pună preţ pe felul său de a vedea lucrurile. Ea îi dăruise forţa şi toată dragostea în momentele cele mai grele şi n-ar fi trecut-o cu vederea prea uşor.

Leto rezumă felul în care echipele de excavaţii tleilaxu aşezaseră o tabără mare pe Beakkal. Piramide de piatră în

trepte, copleşite de vegetaţie, marcau locul unde trupele Atreides luptaseră alături de camarazii lor Vernius pentru a salva planeta de o flotilă de piraţi. Morţii în război includeau mii de soldaţi, ca şi patriarhii căzuţi ai ambelor Case.

Vocea lui Leto deveni o şoaptă ameninţătoare.

— Echipele de exhumare tleilaxu iau trupurile strămoşilor noştri, pretinzând că doresc „să le studieze pentru genetica istorică”…

Duncan izbi cu pumnul în zid.

— Pe sângele lui Jool-Noret, trebuie să-i împiedicăm!

Jessica îşi muşcă buza de jos.

— E limpede ce vor, domnule duce. Nu înţeleg complet acest proces, dar este posibil ca până şi cu cadavre mumificate de secole, tleilaxu să fie capabili să crească ghola din celulele moarte. Ar putea reuşi să reproducă o linie genetică pierdută, Atreides sau Vernius, după caz.

Leto privea fix fluturele încastrat în plaz.

— De asta voiau trupul lui Victor sau pe al lui Rhombur…

— Exact!

— Dacă iau calea acceptată, trebuie să plec pe Kaitain şi să depun o plângere oficială în Landsraad. S-ar putea forma nişte comitete de investigaţii şi, până la urmă, Beakkal şi tleilaxu ar putea primi o formă oarecare de blam…

— Dar va fi prea târziu!

Neliniştea lui Duncan era evidentă.

Un buştean trosni în şemineu, făcându-i pe toţi să tresară.

— De aceea am hotărât să iau măsuri mai drastice.

Jessica încercă să intervină cu glasul raţiunii.

— Nu s-ar putea să trimitem propriile noastre trupe să captureze şi să ia cu ei restul cadavrelor, înainte ca tleilaxu să le poată dezgropa?

— Nu ajunge, răspunse Leto. Dacă ne scapă măcar unul, eforturile noastre vor fi în van. Nu, trebuie să eliminăm tentaţia, să eliminăm problema şi să trimitem un mesaj clar. Cei care cred că ducele Leto Atreides a devenit slab sunt pe cale să afle contrariul!

Leto se uită la documentele împrăştiate care treceau în revistă forţa trupelor, armele din arsenal, navele militare disponibile, chiar şi armele atomice ale familiei.

— Thufir nu-i aici, aşa că asta-i şansa să dovedeşti ce poţi, Duncan. Trebuie să le dăm o lecţie care să nu poată fi interpretată altfel. Fără avertizare. Fără milă. Fără echivoc…

— Aş fi încântat să conduc o asemenea misiune, domnule duce.

În acest univers nu există locuri sau căi sigure. Pericolul se află pe toate drumurile.

Aforism zensunnit

Pe partea întunecată a lui Ix, o navetă de mărfuri programată coborî din cala unui transspaţial aflat pe orbită. Din sălbăticia nelocuită, un post de observaţie ascuns al sardaukarilor urmări dâra de fum portocaliu a aparatului, în timp ce intra în reţeaua lor de detecţie. Naveta se îndreptă spre canionul-port de intrare, punctul de acces păzit către capitala subterană.

Observatorii sardaukari nu observară însă un al doilea aparat, mult mai mic, care se strecură spre sol folosindu-se de siajul navetei. O capsulă de luptă Atreides… Datorită unei mite substanţiale, transspaţialul era prevăzut cu un transmiţător de semnal de camuflaj ce păcălea dispozitivele de urmărire de la sol, astfel încât forma neagră, fără lumini, să poată trece nedetectată îndeajuns de multă vreme ca Thufir Hawat şi Gurney Halleck să se furişeze în subsol.

Gurney manevra comenzile micuţului aparat fără aripi. Luând o altă traiectorie decât cea a dârei lăsate de navetă, capsula neagră Atreides zbură la mică înălţime pe deasupra ţinutului accidentat din nord. Instrumentele de bord, lipsite de lumină, îi şopteau date în căşti, spunându-i cum să evite pistele de aterizare păzite.

Gurney folosea manevrele temerare pe care le învăţase de la Dominic Vernius, în ceata de contrabandişti, alergând peste câmpurile pline de bolovani, plutind foarte aproape de gheţari şi de circurile înalte. Pe vremea când condusese cargouri de contrabandă, învăţase cum să evite patrulele de securitate Corrino, iar acum rămânea sub nivelul de detecţie al reţelei de securitate tleilaxu.

În timp ce capsula sălta prin atmosferă, Thufir stătea calm în modul mentatic, cântărind posibilităţile. Înregistrase toate ieşirile de urgenţă şi rutele secrete pe care şi le putuse aminti Rhombur. Dar preocupările umane îi tot întrerupeau concentrarea…

Deşi Leto nu-l criticase niciodată pentru ceea ce ar fi putut fi interpretat ca breşe de securitate – moartea ducelui Paulus în arena de tauri, dezastrul iahtului spaţial – Thufir îşi înzecise eforturile, apelând la toate talentele din arsenalul său personal şi adăugând altele.

Acum, el şi Gurney trebuiau să se infiltreze în oraşele invadate de pe Ix, să descopere slăbiciunile de la faţa locului şi să se pregătească pentru o acţiune militară deschisă. După tragediile recente, ducele Leto nu se mai temea să-şi murdărească mâinile cu sânge. Când Leto va hotărî că a sosit timpul, Casa Atreides va lovi – şi va lovi cu putere!

C'tair Pilru, un luptător pentru libertate cu care fuseseră în contact multă vreme, refuzase să-şi abandoneze eforturile de pe Ix, în ciuda măsurilor represive ale invadatorilor tleilaxu. Folosind materiale furate, confecţionase bombe şi alte arme eficiente, iar pentru o vreme primise chiar ajutoare secrete de la prinţul Rhombur – până când toate legăturile se pierduseră.

Thufir spera că-l vor putea găsi din nou pe C'tair în această noapte, cât mai aveau încă timp. El şi cu Gurney, ţinând seama de câteva posibilităţi vagi şi de un probabil loc de întâlnire, încercaseră să trimită mesaje în subteran. Folosind un vechi cod militar Vernius furnizat de Rhombur, pe care numai C'tair îl putea şti, mentatul războinic propusese o posibilă întâlnire în fagurele de trasee secrete şi încăperi ascunse. Însă vizitatorii clandestini Atreizi nu primiseră nicio confirmare… Zburau orbeşte, conduşi doar de speranţă şi de hotărâre.

Thufir privea prin ferestruicile capsulei încercând să se orienteze, cugetând cum să încerce să-i găsească pe luptătorii pentru libertate ixieni. Deşi nu făcea parte din nicio analiză mentatică, se temea că vor fi nevoiţi să se bazeze pe… noroc.

*

Înghesuit într-o magazie mucegăită din ceea ce fusese cândva Marele Palat, C'tair nutrea propriile sale îndoieli. Primise mesajul, îl decodase… şi nu reuşea să-l creadă. Războiul lui de gherilă la scară mică durase ani şi ani, şi nu întotdeauna datorită victoriilor şi speranţei, cât din cauza purei hotărâri. Lupta împotriva tleilaxu acaparase întreaga viaţă a lui C'tair, iar el nu ştia cine era sau ce-ar fi devenit dacă lupta s-ar fi sfârşit vreodată.

Supravieţuise atât de mult neîncrezându-se în nimeni din oraşul subteran, cândva frumos. Schimba identităţi, se muta dintr-un loc în altul, lovea cât de puternic putea şi apoi fugea, lăsându-i pe invadatori şi pe câinii lor de pază sardaukari într-o confuzie furioasă.

Unul dintre exerciţiile sale de memorie favorite era să-şi recheme în minte oraşul originar, pasajele şi străzile transparente de legătură dintre clădirile-stalactită. Îşi imagina chiar poporul ixian aşa cum era el pe vremuri, plin de veselie şi de hotărâre, înainte ca realitatea sumbră a invaziei tleilaxu să se instaleze parcă pentru totdeauna.

Acum însă totul i se estompa în memorie. *Trecuse atât de mult timp…*

Cu puţină vreme în urmă, găsise comunicarea – un truc? — de la reprezentanţii prinţului Rhombur Vernius. Întreaga viaţă a lui C'tair fusese riscantă, şi acum trebuia să-şi asume riscul. Ştia că, atâta timp cât Rhombur trăia, prinţul nu-şi va abandona niciodată poporul.

În întunericul rece al magaziei, aşteptând, aşteptând, C'tair se întreba dacă nu cumva începea să piardă controlul asupra realităţii… mai ales acum, că aflase despre soarta îngrozitoare a lui Mirai Alechem, prietena şi camarada lui care ar fi putut deveni iubita lui, în alte împrejurări. Dar mârşavii invadatori o capturaseră, îi folosiseră trupul pentru experimentele lor misterioase, oribile. Rezistă imaginii lui Mirai aşa cum o văzuse ultima oară – o monstruozitate, o formă cu creierul mort, agăţată în cui şi transformată într-un soi de fabrică biologică respingătoare.

Cu fiecare respiraţie, îi blestema pe tleilaxu pentru

cruzimile lor. Închise cât putu de strâns pleoapele peste ochii întunecaţi, chinuiţi, îşi controlă respiraţia şi-şi aminti doar ochii mari ai lui Mirai, chipul ei îngust, atrăgător, părul tuns neregulat.

Asupra lui se revărsară furia, deznădejdea aproape sinucigaşă, sentimentul de vină al supravieţuitorului. Îşi canalizase mintea pe calea fanatismului, dar dacă prinţul Rhombur trimisese într-adevăr oameni ca să-l ajute, acest coşmar putea să se termine curând…

Un huruit brusc, puternic, de maşinării, îl făcu să se ghemuiască şi mai adânc în umbră. Auzi zgârieturi încete, forţarea îndemânatică a unei încuietori, apoi zări trapa unei cabine de lift autoghidate deschizându-se pentru a dezvălui două siluete luminate din spate. Nu-l văzuseră încă. Mai avea timp să fugă sau să încerce să-i ucidă. Erau însă prea înalţi ca să fie tleilaxu şi nu se mişcau ca nişte sardaukari…

Bărbatul mai în vârstă arăta viguros ca fibrele shiga, cu chipul aspru şi buzele pătate de sapho ale unui mentat. Solidul său însoţitor blond, un bărbat colţuros cu o cicatrice proeminentă pe faţă, băga în buzunar o trusă mică de scule. Mentatul ieşi primul din lift, degajând o încredere prudentă.

— Venim de pe Caladan…

C'tair nu se mişcă şi nici nu se arătă. Inima lui îşi acceleră bătăile. Tot mai putea să fie un truc, dar mersese prea departe. Trebuia să se asigure. Degetele lui atinseră mânerul unui pumnal lucrat de mână, aflat în buzunar.

— Sunt aici.

C'tair ieşi din umbră, iar cei doi bărbaţi se uitară spre el, cu ochii adaptându-se la lumina slabă.

— Suntem prieteni ai prinţului tău. Nu mai eşti singur, rosti bărbatul cu cicatrice.

Mişcându-se atent, ca şi cum ar fi călcat pe sticlă spartă, cei trei se întâlniră în mijlocul magaziei prăfuite. Îşi atinseră mâinile în jumătatea de strângere de mână a imperiului şi se prezentară stângaci. Noii sosiţi îi povestiră ce i se întâmplase lui Rhombur.

C'tair arăta năucit, nesigur unde se despărţea realitatea de fanteziile lui.

— Era… şi o fată. Kailea? Da, Kailea Vernius.

Thufir şi Gurney se uitară unul la altul şi evitară deocamdată dezvăluirea incomodă.

— Nu avem prea mult timp, zise Gurney. Trebuie să vedem şi să aflăm tot ce putem…

C'tair stătea cu faţa la cei doi reprezentanţi ai Atreizilor, încercând să se hotărască de unde să înceapă. În suflet îi creştea mânia pură, umplându-l cu atâta emoţie încât nu putea îndura să le spună ceea ce el văzuse deja, ceea ce îndurase deja aici.

— Rămâneţi, şi o să vă arăt ce-au făcut tleilaxu pe Ix…

*

Discret, cei trei bărbaţi se amestecară în mulţimile de muncitori oprimaţi, pe lângă instalaţiile care degeneraseră în ruine. Folosiră numeroasele cartele de identificare furate ale lui C'tair pentru a intra şi ieşi din zonele protejate. Acest rebel singuratic învăţase cum să treacă neobservat, iar ixienii asupriţi priveau rareori la altceva decât la propriile lor picioare.

— Ştiam de ceva vreme că împăratul e amestecat în toate astea, comentă Thufir. Dar nu înţeleg necesitatea a două legiuni întregi de sardaukari.

— Am văzut… dar încă nu ştiu răspunsul.

C'tair arătă spre o monstruozitate greoaie care huruia pe deasupra unei platforme de încărcare, o maşină cu câteva componente umane ataşate… un cap zdrobit, o parte a unui tors zgâriat şi diform…

— Dacă prinţul Rhombur e ciborg, mă rog să nu semene cu nimic din ce-au creat tleilaxu aici!

Gurney era îngrozit.

— Ce soi de demon e ăsta?

— Bi-ixieni, victime ale torturii şi execuţiilor, reanimaţi cu

ajutorul maşinilor. Nu sunt vii, doar mobili. Tleilaxu îi numesc „exemple” – sunt nişte jucării pentru amuzamentul minţilor demente.

Thufir privea imperturbabil, absorbind mental fiecare amănunt, în timp ce Gurney avea probleme să-şi controleze repulsia de pe faţă.

C'tair reuşi să scoată un zâmbet sumbru.

— Am văzut unul cu un pulverizator de vopsea legat de spate, dar biomecanismele obiectului se stricaseră şi se opriseră complet. Când a căzut, pulverizatorul funcţiona din plin şi doi Maeştri tleilaxu au fost împroşcaţi cu pigment. Au fost furioşi, strigând tot felul de prostii la maşinărie, de parcă ar fi făcut-o intenţionat.

— Poate că a făcut-o, comentă Gurney.

În zilele următoare, cei trei investigară şi observară… având oroare de ceea ce vedeau. Gurney voia să se bată de îndată, dar Thufir îl sfătui să fie prudent. Trebuiau să se întoarcă şi să raporteze totul Casei Atreides. Doar atunci – cu permisiunea ducelui – puteau formula un plan pentru un atac eficient, coordonat.

— Am vrea să te luăm cu noi, C'tair, se oferi Gurney, cu chipul arătând limpede compasiune. Te putem scoate de-aici. Ai suferit deja destul…

C'tair păru alarmat de sugestie.

— Nu plec. Eu… n-aş şti ce să fac dacă aş înceta lupta. Locul meu e aici, să sâcâi invadatorii cum pot, să-i fac pe compatrioţii mei care-au supravieţuit să ştie că n-am renunţat, că n-o voi face niciodată.

— Prinţul Rhombur s-a gândit că o să spui asta, răspunse Thufir. Ţi-am adus multe provizii în naveta noastră de luptă: capsule explozive, arme, chiar şi raţii de mâncare… E un început.

C'tair se simţi ameţit de posibilităţile care i se deschideau în fată.

— Ştiam că prinţul meu nu ne-a lăsat baltă. Am aşteptat atât de mult întoarcerea lui, sperând să lupt alături de el…

— O să-i dăm raportul ducelui Leto Atreides şi prinţului

tău. Ai răbdare.

Thufir ar fi vrut să spună mai multe, să-i promită ceva tangibil. Dar nu avea autoritatea s-o facă. C'tair încuviinţă, nerăbdător să treacă din nou la acţiune. În sfârşit, după atâţia ani, forţe însemnate îl puteau ajuta în lupta sa.

Compasiunea şi răzbunarea sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Necesitatea dictează pe ce faţă cade moneda.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Din frunzişul luxuriant de pe Beakkal se înălţau aburi când soarele principal, galben-portocaliu, se ridică deasupra orizontului. Steaua secundară, albă şi strălucitoare, deja călătorea sus pe cer. Florile diurne se deschiseră cu o revărsare de parfum, ademenind păsările şi insectele. Primate zbârlite alergau prin bolta deasă de frunze şi viţe carnivore se întindeau să agaţe rozătoare care nu bănuiau nimic.

Pe culmea platoului năpădit de ierburi Senasar, se înălţau zigurate gigantice, cu colţurile acoperite de oglinzi concave care dirijau razele soarelui în toate direcţiile, ca nişte proiectoare.

Pe acest platou, asediaţii din armatele Atreides şi Vernius luptaseră cândva împotriva hoardelor de invadatori, ucigând cel puţin zece adversari pentru fiecare apărător căzut, până când fuseseră copleşiţi de simplul lor număr. Se sacrificaseră până la ultimul om, doar cu o oră înainte ca mult-aşteptatele întăriri să sosească şi să zdrobească piraţii rămaşi.

Timp de secole, poporul de pe Beakkal îi venerase pe aceşti eroi căzuţi, dar după ce Casa Vernius devenise renegată şi se acoperise de ruşine, Primul Magistrat încetase să mai îngrijească monumentele, lăsând frunzişul junglei să le înăbuşe. Statuile magnifice deveniseră culcuşuri pentru păsări şi animale mici. Marile blocuri de piatră începuseră să crape şi să se tocească. Şi nimănui de pe Beakkal nu-i păsa…

În ultimele zile, corturi auto-montante răsăriseră ca nişte ciuperci geometrice în jurul marginilor mausoleului. Echipe de muncitori retezaseră tufărişul des, înlăturând decenii de rămăşiţe ale junglei, răzuind totul până la piatră şi dezgropând mormintele etanşe. Mii de soldaţi morţi zăceau îngropaţi în mormintele comune de pe podiş; alţii erau

închişi ermetic în criptele blindate din interiorul piramidelor.

Supraveghetorii de pe Beakkal furnizaseră echipamentul de excavare menit să demonteze ziguratele bloc cu bloc. Savanţi tleilaxu, mici de statură, instalau laboratoare modulare, nerăbdători să testeze mostrele de celule de la fiecare cadavru deshumat, scormonind prin rămăşiţele de ţesut uman pentru a găsi material genetic viabil.

Jungla mirosea a ceaţă şi a flori, a uleiuri înţepătoare de la plantele verde-închis, a ierburi care creşteau la fel de înalte ca arborii. Fumul de la tabără şi emanaţiile groase ale maşinilor grele se încolăceau în aer. Unul dintre săpătorii pitici îşi şterse sudoarea de pe frunte şi flutură mâna ca să alunge norii de ţânţari sugători de sânge. Ridică ochii să privească soarele principal, portocaliu ca o flacără, ridicându-se deasupra bolţii aidoma unui ochi mânios.

Dintr-odată, cerul se aprinse de raze laser purpurii…

Conduse de Duncan Idaho, navele Atreides coborau de pe orbită, ţintind mausoleul izolat. Maestrul spadasin transmise mesajul ducelui Leto chiar în clipa când deschise focul. Discursul înregistrat avea să fie auzit de către Primul Magistrat din capitala Beakkalului; o altă copie fusese trimisă prin curier Consiliului Landsraadului de pe Kaitain, totul potrivit restricţiilor Marii Convenţii.

Vocea de duritatea oţelului a lui Leto anunţă:

— „Monumentul de război Senasar a fost ridicat în onoarea ajutorului pe care strămoşii mei l-au acordat Beakkalului. Acum, Bene Tleilax şi cei de pe Beakkal au profanat acest loc. Casa Atreides nu are altă alternativă decât răspundă în mod adecvat. Nu vom îngădui ca eroii noştri, martiri să fie pângăriţi de nişte laşi. De aceea, am ales să ştergem acest monument de pe faţa planetei.”

La conducerea unei falange de nave de război, Duncan Idaho dădu trupelor sale permisiunea de a deschide focul. Razele tunurilor laser retezară ziguratele parţial demontate, scoţând la lumină încăperile multă vreme sigilate. Savanţii tleilaxu fugiră ţipând de la adăpostul corturilor şi al laboratoarelor.

— „Făcând acest lucru, am respectat întocmai formalităţile”, continuă vocea înregistrată a lui Leto. „Este regretabil că vor exista unele victime, dar ne consolăm ştiind faptul că numai cei angajaţi în activităţi criminale vor avea de suferit. În această chestiune nu există nevinovaţi.”

Flota Atreides descrise un cerc şi lansă bombe termice, apoi trase fascicule purpurii de lumină în mijlocul incendiului. În douăzeci de minute standard – mai puţin decât avu nevoie Primul Magistrat ca să convoace o adunare a consilierilor săi – escadrila făcuse una cu pământul mausoleul, jefuitorii de morminte tleilaxu şi colaboratorii lor de pe Beakkal. Vaporiză, de asemenea, şi tot ce mai rămăsese din morţii Atreizi şi Vernius. Din platou rămase un câmp denivelat de sticlă topită, punctat de grămăjoare de materiale fumegânde.

Peste tot, de jur împrejurul zonei de atac, flăcările creşteau tot mai strălucitoare şi mai fierbinţi, răspândindu-se în junglă.

— Casa Atreides nu tolerează nicio insultă, rosti Duncan în sistemul de comunicaţii, dar nu mai exista niciun supravieţuitor care să asculte.

După ce dădu ordinul ca navele să se întoarcă pe orbită, privi în jos, la terenul devastat. După asta, niciun om din imperiu nu va mai pune la îndoială hotărârea ducelui Leto.

Fără avertizare… Fără milă… Fără echivoc.

Inamicul cel mai de temut este cel care poartă chipul unui prieten.

MAESTRUL SPADASIN REBEC DIN GINAZ

În subsolul Kaitainului, necropola imperială acoperea o suprafaţă la fel de mare ca şi magnificul palat însuşi. Generaţii de Corrino dispăruţi populau oraşul morţilor – cei care căzuseră pradă trădării sau accidentelor, ba câţiva chiar muriseră din cauze naturale.

Când contele Hasimir Corrino se întoarse de pe Ix, Shaddam îşi conduse imediat prietenul şi sfătuitorul în catacombele umede şi prost luminate.

— Aşa sărbătoreşti întoarcerea triumfală a ministrului tău al mirodeniei? Târându-mă aici jos, în vechile cripte mucegăite, hmmm?

Shaddam se lipsise de obişnuita lui suită de bodyguarzi, cei doi bărbaţi fiind acum însoţiţi doar de nişte licurigloburi portocalii captive, în timp ce coborau scara spiralată.

— Obişnuiam să ne jucăm aici când eram copii, Hasimir… Îmi trezeşte sentimente de nostalgie.

Fenring încuviinţă din capul lui supradimensionat. Ochii mari fugeau dintr-o parte în alta ca ai unei păsări nocturne, căutând asasini şi capcane.

— Poate că aici mi-am cultivat fascinaţia de a pândi în întuneric?

Vocea lui Shaddam deveni mai aspră, mai imperială.

— Este, de asemenea, un loc în care putem vorbi fără teama că vom fi spionaţi. Căci noi doi avem probleme importante de discutat.

Fenring mormăi în semn de aprobare.

Cu multă vreme în urmă, după mutarea capitalei imperiale de pe distrusa Salusa Secundus, Hassik Corrino al III-lea fusese primul înmormântat sub clădirea megalitică. De-a lungul mileniilor care au urmat, numeroşi împăraţi Corrino, concubine şi copii bastarzi au fost şi ei îngropaţi aici. Unii fuseseră incineraţi iar cenuşa lor expusă în urne, în timp ce oasele altora fuseseră măcinate pentru a face

obiecte funerare din porţelan. Câţiva conducători erau închişi în sarcofage transparente, sigilate în interiorul unor câmpuri anentropice, astfel încât trupul să nu li se descompună niciodată, chiar dacă puţinele lor realizări fuseseră înecate de ceaţa trecerii timpului.

Pe măsură ce Fenring şi Shaddam îşi continuară drumul, trecură pe lângă bătrâna mumie palidă a lui Mandias cel Groaznic, care zăcea într-o încăpere păzită de o statuie înfricoşătoare, în mărime naturală, a lui însuşi. Potrivit plăcuţei de pe sicriu, fusese cunoscut ca „împăratul care a făcut lumile să tremure”.

— Nu mă impresionează, remarcă Shaddam, uitându-se la carcasa ofilită. Nici măcar nu şi-l mai aminteşte cineva…

— Asta pentru că refuzi să studiezi istoria imperială, îl admonestă Fenring cu un zâmbet subţire. Un loc ca ăsta îţi aduce aminte că tu însuti eşti muritor, hmm-ah?

Împăratul îl privi furios, înconjurat de lumina pulsândă a licurigloburilor mobile. În timp ce înaintau pe podeaua înclinată, din piatră, de pe margine fugeau ascunzându-se în umbră şi în crăpături creaturi minuscule – păianjeni, rozătoare, scarabei mutanţi care reuşiseră să supravieţuiască mâncând rămăşiţe de carne îndelung conservată.

— Ce-i cu chestia asta pe care am auzit-o despre Elrood, că ar fi avut un fiu bastard? Cum de s-a putut păstra secret aşa ceva, în toţi anii ăştia?

Shaddam se răsuci brusc.

— De unde ştii despre asta?

Fenring răspunse cu un surâs condescendent.

— Am urechi, Shaddam.

— Sunt prea mari!

— Dar sunt folosite numai în serviciul tău, Sire, hmm?

Continuă să vorbească, fără să aştepte ca împăratul să mai găsească scuze.

— Nu pare că acest Tyros Reffa doreşte în vreun fel tronul tău, dar în vremurile astea de tulburări crescânde, ar putea fi folosit drept simbol de către familiile rebele, ca un

punct de agregare.

— Dar eu sunt adevăratul Împărat!

— Sire, când Landsraadul jură fidelitate Casei Corrino, ei nu-ţi arată loialitate ţie personal. Ai reuşit să… hmm-ah, să iriţi pe mulţi dintre nobilii cei mai puternici.

— Hasimir, nu mi se poate pretinde să-mi fac griji pentru orgoliile rănite ale supuşilor mei!

Shaddam se uită la mormântul anticului Mandias şi bombăni un blestem la adresa bătrânului pentru că avusese un copil de la una dintre concubine. N-ar trebui ca un împărat să-şi ia măsuri de precauţie?

Pe măsură ce nevoia de locuri de veci continua secol după secol, necropola fusese săpată tot mai adânc, fiind scobite tot mai multe cripte. La nivelele subterane cele mai de jos şi mai recente, Shaddam recunoscu chiar unele dintre numele strămoşilor săi.

În faţă se afla cavoul cu pereţi înalţi al bunicului lui Shaddam, Fondil al III-lea, cunoscut şi ca „Vânătorul”. Uşa de fier cu găurele era încadrată de carcasele împăiate a două prădătoare feroce pe care le omorâse cândva împăratul: un ecadrog ţepos de pe platourile înalte de pe Ecaz şi un urs-sabie, cu moţ, de pe Delta Kaising III. Cu toate acesta, Fondil îşi căpătase epitetul de la vânătoarea de oameni, unde se distra hăituindu-şi adversarii şi distrugându-i. Aventurile sale cinegetice fuseseră doar o simplă diversiune.

— Shaddam şi Fenring depăşiră sicrie şi camere pentru copii, fraţi şi surori; în cele din urmă, trecură pe lângă o statuie idealizată a primului moştenitor al lui Elrood al IX-lea, Fafnir. Cu ani în urmă, moartea lui Fafnir (un „accident” aranjat de tânărul Fenring) deschisese calea lui Shaddam spre tron. Om prietenos de felul lui, Fafnir nu-şi închipuise niciodată că prietenul fratelui mai mic ar fi putut fi periculos.

Numai bănuitorul Elrood îşi imaginase că Fenring şi Shaddam ar fi putut fi în spatele crimei. Deşi băieţii nu mărturisiseră niciodată, Elrood cotcodăcise cu înţeles:

— Arată iniţiativă, faptul că eşti capabil să iei decizii dificile... Dar nu te grăbi să-ţi asumi responsabilităţile unui împărat. Încă mai am mulţi ani de domnie, iar tu trebuie să-mi urmezi exemplul. Priveşte şi învaţă!

Iar acum, Shaddam trebuia şi el să-şi facă griji pentru bastardul Reffa...

În sfârşit, îl duse pe Fenring în locul în care cenuşa sigilată a lui Elrood al IX-lea aştepta într-o nişă destul de mică, împodobită cu diamantplaz scânteietor, cartuşe ornamentate şi nestemate fine – o etalare suficientă a durerii lui Shaddam la pierderea „iubitului său tată”.

Licurigloburile se opriră şi luminară în jos, ca nişte tăciuni aprinşi. Lipsit de respect, Shaddam se rezemă de locul de odihnă al cenuşii tatălui său. Bătrânul fusese incinerat ca să împiedice încercările oricărui medic Suk de a determina adevărata cauză a morţii.

— Douăzeci de ani, Hasimir. Atât am aşteptat ca tleilaxu să creeze mirodenia sintetică...

Shaddam îl privea încordat, cu ochii strălucitori.

— Ce-ai aflat? Spune-mi când e gata Maestrul cercetător să treacă la producţia pe scară largă. M-am săturat să aştept!

Fenring îşi ciocăni uşor buzele cu degetul.

— Ajidica a fost foarte preocupat să ne asigure de progresele pe care le face, Sire, dar nu sunt convins că substanţa a fost testată în întregime... Trebuie să corespundă cerinţelor noastre. Consecinţele producţiei de amal vor face galaxia să se cutremure. Nu îndrăznim să comitem nicio eroare tactică.

— Ce erori ar putea fi? A avut două decenii să-l testeze... Maestrul cercetător spune că e gata.

Fenring îl privi pe împărat în lumina slabă.

— Şi ai încredere în ceea ce spune un tleilaxu?

Simţea în jurul lui mirosuri de moarte şi de conservanţi, parfumuri, praf... şi transpiraţia nervoasă a lui Shaddam.

— Sugerez să avem răbdare, hmmm-ah? Pregătesc un ultim test, unul care ne va da toate dovezile de care avem

nevoie.

— Da, bine, nu-mi mai da detalii despre testele tale idioate. Am văzut rapoartele lui Ajidica şi nu înţeleg nici jumătate din ce scrie!

— Numai o lună, Shaddam, poate două…

Nerăbdător şi gânditor, împăratul cu chipul uscăţiv măsura cripta cu paşii. Fenring încercă să sondeze profunzimea stării de spirit a prietenului său. Licurigloburile, programate să-l urmeze pe Shaddam, încercau în van să ţină pasul, în timp ce el umbla de colo până colo în spaţiul închis.

— Hasimir, mi-e o silă de moarte de atâta prudenţă. Toată viaţa mea am *aşteptat* – am aşteptat să moară fratele meu, să moară tatăl meu, să am un fiu! Şi acum că sunt pe tron, mă trezesc că aştept amalul, astfel încât să am în sfârşit puterea pe care-o merită un împărat din dinastia Corrino…

Îşi privi pumnul strâns, ca şi cum ar fi putut zări firele puterii ieşindu-i printre degete.

— Am un directorat în CHOAM, care însă nu-mi oferă nicio posibilitate de a da ordine. Combine face orice doreşte, pentru că pot aduna mai multe voturi decât mine la fiecare tur. Ghilda Spaţială nu este obligată prin lege să-mi respecte decretele şi, dacă nu manevrez cu atenţie, îmi pot impune sancţiuni sau să retragă privilegiile de transport şi să blocheze tot imperiul.

— Înţeleg, Sire! Dar mult mai păgubitoare, cred, sunt exemplele tot mai numeroase de nobili care sfidează şi ignoră ordinele tale. Uită-te la Grumman şi Ecaz – îşi continuă micul lor război meschin, nesocotind eforturile tale de a menţine pacea. Vicontele Moritani ţi-a scuipat practic în faţă!

Shaddam încercă să calce un gândac negru şi lucios, care reuşi să fugă la adăpost, într-o crăpătură.

— Poate că a venit vremea să le aduc aminte tuturor cine anume e la comanda! Când voi avea amalul la dispoziţie, vor trebui să danseze cu toţii cum le cânt eu. Mirodenia de

pe Arrakis va fi prohibitiv de scumpă.

Fenring căzuse totuşi pe gânduri.

— Hmm, multe Case Mari au adunat propriile lor rezerve de melanj, deşi e împotriva unei legi cunoscute ca străveche şi obscură. De secole, nimeni nu şi-a bătut capul să aplice acest edict.

Shaddam se încruntă.

— Şi ce importanţă are?

Fenring strâmbă din nas.

— Are importanţă, Sire, pentru că atunci când va veni vremea să anunţi monopolul asupra melanjului sintetic, asemenea rezerve ilegale vor permite familiilor nobile să se abţină să cumpere amal pentru o perioadă.

— Înţeleg…

Shaddam clipi ca şi cum nu se gândise la asta. Apoi se însenină.

— Atunci trebuie să confiscăm aceste stocuri, pentru ca celelalte Case să nu aibă nicio cantitate de siguranţă când voi întrerupe fluxul de melanj!

— Adevărat, Sire, dar dacă *tu singur* iei măsuri împotriva deţinătorilor de stocuri, Casele Mari s-ar putea ralia împotriva ta. Sugerez în schimb să-ţi consolidezi alianţele, în aşa fel încât să poţi acorda dreptatea imperială dintr-o poziţie de mai mare forţă. Aminteşte-ţi, mierea poate fi o capcană lipicioasă, la fel de bine ca şi o răsplată dulce, hmmm?

Nervozitatea lui Shaddam era evidentă.

— Despre ce tot vorbeşti acolo?

— Lasă Ghilda şi CHOAM să descopere făptaşii şi să-ţi aducă dovezile de vinovăţie, sardaukarii tăi pot confisca rezervele, după care răsplăteşti CHOAM şi Ghilda cu o parte din mirodenia confiscată. Promisiunea unui asemenea premiu ar trebui să le ofere un stimulent ca să descopere stocurile cele mai abil ascunse…

Fenring urmări rotiţele învârtindu-se în mintea împăratului.

— În acest fel, Sire, păstrezi nivelul moral înalt şi te

bucuri de cooperarea deplină a Ghildei şi a CHOAM. Şi scapi de rezervele Landsraadului!

Shaddam zâmbi.

— Ar trebui să încep de îndată. Voi da un decret…

Fenring îl întrerupse. Licurigloburile hoinare se opriră o dată cu împăratul.

— Va trebui să găsim o altă cale de a ne ocupa de mirodenia de pe Arrakis. Poate că am putea trimite la faţa locului o forţă militară copleşitoare, pentru a bloca accesul la câmpurile de melanj natural?

— Ghilda nu va transporta niciodată trupe acolo, Hasimir. Nu-şi vor tăia singuri craca de sub picioare. Dar cum altfel să blocăm operaţiunile de pe Arrakis?

Imaginea idealizată a lui Elrood, de pe mormânt, părea să urmărească aceste discuţii cu amuzament.

— Hmm-ah, s-ar putea să avem nevoie de un şiretlic, Sire. Sunt sigur că vom reuşi să găsim o justificare pentru a prelua controlul din mâinile Casei Harkonnen. O putem numi schimbare de fief. Oricum îi aşteaptă asta, peste un deceniu sau cam aşa ceva…

— Îţi poţi imagina reacţia Ghildei când vor afla, Hasimir, după ce mă vor fi ajutat să dau de urma rezervelor ilegale de mirodenie? exclamă Shaddam, tremurând de emoţie. Am fost întotdeauna sâcâit de puterea Ghildei, iar melanjul e pentru ei călcâiul lui…

Brusc, un surâs îi înflori încet pe faţă, ca şi cum îi venise o idee surprinzătoare. Privirea încântată îl nelinişti pe Fenring.

— Perfect, Hasimir. Putem obţine două victorii dintr-o lovitură…

Contele era zăpăcit.

— Care două victorii, Sire?

— Tyros Reffa… Ştim că bastardul a fost ocrotit de Casa Taligari. Cred că are o proprietate pe Zanovar, ceea ce pot verifica foarte uşor.

Zâmbetul împăratului deveni mai larg.

— Şi dacă ar fi să găsim un stoc convenabil de mirodenie

pe Zanovar, n-ar fi un loc excelent de unde să începem cruciada noastră?

— Hmm-ah, comentă Fenring, rânjind şi el. O idee excelentă. Sire! Zanovar ar fi într-adevăr un loc excelent pentru o primă lovitură viguroasă, un exemplu admirabil. Şi dacă bastardul ar fi ucis accidental… cu atât mai bine!

Cei doi bărbaţi părăsiră cripta cea mai adâncă şi începură să urce către secţiunea principală a palatului. Fenring se uită în urmă, spre capătul tunelului de piatră.

Necropola Corrino ar putea avea nevoie în curând. de încă o criptă…

Un dar adevărat nu este doar obiectul însuşi; este o demonstraţie de înţelegere şi afecţiune, o reflectare atât a persoanei care dăruieşte cât şi a celei care primeşte.

DOCENT GLAX OTHN,

Fragmente de prelegeri pentru Casa Taligari

Pe poteca mărginită de ferigi verzi de pe proprietatea sa de pe Zanovar, Tyros Reffa cerceta limbajul cartuşelor de pe cartonaşul laminat din mâna lui, încercând să interpreteze pictogramele obscure. Era încântat de provocare. Lumina soarelui, filtrată prin bolta de frunze, arunca pete difuze pe carton. Nedumerit, ridică ochii spre veneratul său dascăl şi prieten, docentul Glax Othn.

— Dacă nu poţi citi cuvintele, Tyros, nu vei putea aprecia niciodată darul însuşi.

Deşi puţini membri ai familiei Taligari mai erau în viaţă, docentul făcea parte dintr-un lung şir de lorzi învăţători care moşteniseră fieful de la ultimul nobil tradiţional şi continua să acţioneze sub numele său originar. El şi cu Reffa împărtăşeau aceeaşi zi onomastică, despărţiţi de o prăpastie de decenii, dar uniţi de o prietenie durabilă.

Păsări colibri şi fluturi sclipitori ca nişte bijuterii zburau în jurul frunzelor de ferigă unduitoare, urmărindu-se unele pe altele în manevre aeriene iuţi şi pline de culoare. Sus, într-unul dintre arborii solzoşi, o pasăre cânta fals, sunând ca o balama neunsă, scârţâitoare.

— Fie ca soarta să mă ferească de un dascăl nerăbdător!

Reffa avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, o constituţie solidă şi mişcări atletice. Ochii lui reflectau o inteligenţă neclintită.

— Pot traduce aici ceva despre curtea taligariană… spectacol… celebru şi misterios…

Trase repede aer în piept.

— E un bilet la opera suspendată! Da, acum văd codul!

Docentul îi dăduse un singur bilet, ştiind că Reffa se va duce neînsoţit, fascinat şi lacom să înveţe, sorbind experienţă. Bătrânul însuşi nu mai participa la asemenea

spectacole exotice. Având numai câţiva ani de trăit, îşi calculase timpul cu atenţie şi prefera să mediteze şi să predea.

Reffa studie inscripţiile de pe bilet şi descifră fiecare cuvânt.

— E un permis pentru a merge la lojile plutitoare de la Centrul Taligari, în legendara Artisia. Sunt invitat să asist la un spectacol de dans şi lumini, în limbaje subliminale, care descrie nuanţele emoţionale ale luptelor îndelungate şi complexe ale Interregnului.

Plimbă un deget peste runele ciudate, mulţumit de talentele sale.

Subţiraticul lui mentor dădu din cap cu profundă satisfacţie.

— Se spune că numai un spectator din cinci sute poate înţelege subtilităţile magnificei piese, şi atunci numai cu multă instruire şi atenţie. Totuşi, o să-ţi placă să vezi spectacolul pentru el însuşi.

Reffa îl îmbrăţişă pe docent.

— Un dar minunat, domnule…

Cotiră de pe aleea lată de bolovani pe o potecă mai mică, acoperită cu pietriş care scrâşnea sub picioarele lor încălţate cu papuci. Reffa iubea fiecare colţişor al modestei sale proprietăţi.

Cu câteva decenii în urmă, împăratul Elrood îi dăduse instrucţiuni docentului să crească un copil bastard în confort şi în mare secret, fără să sădească în el nicio speranţă legată de moştenirea lui, dar făcându-l demn de sângele Corrino. Docentul îl învăţase să aprecieze mai mult calitatea decât extravaganţa.

Glax Othn privi trăsăturile cizelate ale tânărului.

— Mai există o chestiune care mă preocupă într-o oarecare măsură, Tyros. Un alt motiv pentru care ar fi poate o idee bună să pleci pe Taligari pentru o vreme, să laşi moşia ta de aici… doar pentru o lună sau două.

Reffa se uită la docent, brusc alarmat.

— Asta e încă o ghicitoare?

— Din nefericire, nu una destinată simplului amuzament. În ultimele două săptămâni, câţiva oameni au pus întrebări destul de insistente despre tine şi despre proprietatea ta. Ai observat asta, aşa e?

Reffa ezită, devenind treptat îngrijorat.

— A fost complet inofensiv, domnule. Cineva întreba de cele mai bune proprietăţi de aici de pe Zanovar, sugerând chiar că ar vrea să-mi cumpere moşia. Un altul era un meşter grădinar care voia să-mi studieze sera. Al treilea…

— Toţi erau spioni imperiali, spuse Othn întrerupându-l.

Reffa rămase pe loc fără grai, iar profesorul continuă:

— Am fost suspicios şi m-am hotărât să-i verific. Datele de identificare pe care ţi le-au dat erau false, şi toţi trei veneau de pe Kaitain. Mi-a cerut un pic de efort, dar am dovedit că aceşti oameni sunt în secret în slujba împăratului Shaddam…

Reffa strânse din buze, luptând cu dorinţa de a se repezi să pună întrebări. Docentul ar fi vrut ca el să analizeze toate consecinţele.

— Prin urmare, minţeau cu toţii. Împăratul încearcă să culeagă informaţii despre casa mea şi despre mine. De ce, după tot acest timp?

— Evident, fiindcă tocmai a aflat de existenţa ta.

Docentul luă o înfăţişare severă şi vocea lui deveni pedantă, amintindu-şi de marile discursuri pe care le ţinuse odinioară în săli imense, pline de studenţi.

— Ai fi putut avea atât de multe, Tyros Reffa… Şi ai merita tocmai pentru că *nu doreşti asta.* Este un soi de paradox imperial. Cred că s-ar putea să fii însă în pericol…

Docentul înţelegea de ce tânărul trebuia să ducă viaţa asta liniştită şi să nu atragă atenţia asupra lui. Fiul bastard al lui Elrood al IX-lea nu reprezentase niciodată vreo ameninţare pentru Kaitain, nu arătase nicio ambiţie – sau interes – în ceea ce priveşte politica imperială sau maşinaţiunile Tronului Leului de Aur.

În schimb, Reffa prefera să-şi facă un nume distrând publicul, jucând sub un pseudonim alături de companii din

afara planetei. Studiase cu profesorii Mimbanco din Casa Jongleur, cei mai mari oameni de teatru din imperiu, actori atât de talentaţi încât puteau manipula cele mai puternice emoţii din inimile spectatorilor. Tânărul Reffa adorase aceşti primi ani petrecuţi pe Jongleur, iar docentul fusese teribil de mândru de el.

Reffa încremeni. Asta trecea de limitele a ceea ce le era permis să pomenească, până şi în discuţii particulare.

— Nu trebuie să vorbeşti deschis de asemenea lucruri. Da, voi pleca de-aici şi voi merge pe Taligari.

Cu un ton mai blând, adăugă:

— Dar îmi micşorezi bucuria pentru darul ăsta minunat. Hai să vezi ce ţi-am luat eu *ţie* pentru onomastica asta.

Chipul lui rămase totuşi îngrijorat.

Reffa strânse biletul între degete, apoi se întoarse spre bătrân şi reuşi să scoată un zâmbet.

— M-ai învăţat, domnule, că actul de a dărui este de zece ori mai puternic atunci când este reciproc.

Doctorul simula surpriza.

— În acest moment, avem griji mai mari. Nu de daruri duc lipsă…

Reffa îşi apucă mentorul de cotul osos şi-l călăuzi printr-un gard viu de arbust-cu-pene care se deschidea într-o curte centrală.

— La fel şi eu. Dar niciunul dintre noi nu-şi face timp vreodată ca să-şi ofere o mică plăcere, decât dacă e silit s-o facă. Nu nega că spun adevărul. Am aranjat şi eu ceva pentru tine… Uite-l pe Charence!

Stăpânul cu chip mohorât al casei stătea în partea opusă a porţiunii pavate, aşteptându-i lângă un pavilion stacojiu. Charence părea un om posac şi ţâfnos – dar era extrem de eficient şi avea un simţ al umorului sec pe care Reffa îl aprecia.

Stingherit, Glax Othn îl urmă pe tânăr în pavilion, unde acesta aşezase pe o masă de culoare închisă o cutiuţă frumos împachetată. Charence luă cutia în mână şi i-o întinse docentului.

Othn o luă oftând.

— Ce mi-aş putea oare dori? În afară de timp pentru studiu şi mai multe cunoştinţe, asta e. Şi siguranţa ta.

Bătrânul profesor rupse ambalajul cu o expresie de încântare nedumerită, urmată de una de confuzie pură atunci când cercetă obiectul strălucitor. Era un permis de trecere din cristal, un tichet de membru pentru o zi.

— Un parc de distracţii, cu maşinuţe, planuri înclinate şi simulatoare de senzaţii tari?

Văzându-i reacţia, posacul Charence zâmbi de-a binelea.

— Cel mai bun din Zanovar, preciză Reffa. Copiii îl adoră.

Radia. Se dusese el însuşi acolo, doar ca să se asigure că nu era genul de loc pe care mult prea seriosul docent să-l fi vizitat vreodată.

— Dar eu n-am copii, protestă el, nici familie. Asta nu e de fapt pentru mine, nu?

— Distrează-te un pic. Ai inima tânără. Ai insistat întotdeauna că o adevărată fiinţă umană are nevoie de experienţe noi pentru a exista.

Docentul se înroşi.

— Obişnuiesc să spun asta studenţilor mei, dar… Ai de gând să demonstrezi că sunt ipocrit?

Ochii lui căprui scânteiau.

Reffa închise degetele mentorului său peste tichet.

— Bucură-te, ca răsplată pentru tot ce-ai făcut pentru mine…

Puse o palmă pe umărul docentului.

— Şi, când mă întorc în siguranţă, după o lună sau două pe Taligari, putem să ne comparăm experienţele diferite – tu cu maşinuţele din parcul de distracţii, eu cu opera suspendată…

Bătrânul dascăl încuviinţă gânditor.

— Abia aştept, prietene.

Călătorul singuratic în deşert e un om mort. Numai viermele trăieşte singur în acele locuri.

Zicală fremenă

Cu suficient antrenament, orice mentat ar putea deveni un ucigaş capabil, un asasin eficient şi plin de imaginaţie. Cu toate acestea, Piter de Vries bănuia că propria sa natură primejdioasă avea de-a face cu *strâmbarea* originară care-i mărise puterile şi-l făcuse ceea ce era. Înclinaţia sa către cruzime, bucuria sadică faţă de suferinţa celorlalţi, fuseseră imprimate de către tleilaxu în schema sa genetică.

În acest fel, Casa Harkonnen era căminul perfect pentru el. În interiorul unei încăperi înalte din reşedinţa Harkonnen de la Carthag, de Vries stătea faţă în faţă, cu o oglindă înrămată, ornată cu rotocoale dantelate de titan negru-petrol. Folosind o pânză înmuiată în săpun parfumat, se frecă în jurul gurii, apoi se aplecă spre oglindă ca să examineze petele permanente de sapho. Îşi pudră cu fard bărbia ascuţită, dar lăsă buzele roşu aprins. Ochii albaştri ca cerneala şi părul ondulat îi dădeau o înfăţişare sălbatică şi imprevizibilă.

Sunt prea valoros ca să fiu utilizat drept un simplu funcţionar! Însă baronul nu vede întotdeauna lucrurile aşa. Grăsanul neghiob folosea deseori prost talentele lui de Vries, irosindu-i timpul şi energia atât de valoroase. *Nu sunt contabil.* Păşi alunecând în biroul lui personal, plin cu mobile antice, rafturi cu mosoare de fibre shiga şi filmocărţi. Pe birou erau împrăştiate registre, acoperind lemnul sângeriu, lustruit.

Orice mentat era prea bine instruit pentru a efectua simple treburi de contabilitate; de Vries mai lucrase şi înainte la registre, dar nu-i plăcuse niciodată. Sarcinile erau prea rudimentare, insultător de simple. Totuşi secretele trebuiau păstrate, iar baronul nu avea încredere în prea mulţi oameni.

Mâniat de raidul fremenilor asupra depozitului de melanj de la Hadith şi asupra altor rezerve ascunse, baronul îl

instruise pe de Vries să verifice toate registrele financiare ale Harkonnenilor, ca să se asigure că sunt în ordine, că nu conţineau nicio dovadă a stocurilor ilegale de mirodenie. Toate probele trebuiau înlăturate, pentru a evita să atragă atenţia unui inspector prea curios al CHOAMului. Dacă stocurile erau descoperite, Casa Harkonnen ar fi putut foarte bine să-şi piardă preţiosul său fief al Arrakisului – şi mai mult de-atât… În special având în vedere proaspăt anunţata poziţie a împăratului împotriva acumulării de mirodenie. *Ce-are în cap Shaddam?*

De Vries oftă şi se resemnă să-şi facă treaba.

Ca să facă lucrurile şi mai rele, nepotul greu de cap al baronului, Glossu Rabban, trecuse deja prin însemnări (fără permisiune) şi ştersese dovezile cu toată fineţea lopeţii unui gropar tâmpit; frăţiorul Bestiei, Feyd-Rautha, ar fi putut face o treabă mai bună. Acum conturile erau rău dezechilibrate, dându-i lui de Vries şi mai mult de lucru ca înainte.

Târziu în cursul serii, se aplecă deasupra biroului. Îşi cufundă subconştientul în numere, absorbind datele. Cu un inscriptor magnetic, făcu modificări, alterând primul nivel al discrepanţelor, îndreptând greşelile prea evidente.

Însă un gând insistent, periferic, îl tot scotea din starea apropiată de transă; o viziune provocată de un drog, pe care-o avusese cu nouă ani în urmă, când văzuse la orizont necazuri neprecizate pentru Casa Harkonnen… imagini inexplicabile ale Harkonnenilor abandonând Arrakisul, steagul cu grifonul albastru dat jos pentru a fi înlocuit de cel verde cu negru al Casei Atreides. Cum ar putea pierde Harkonnenii monopolul lor asupra mirodeniei? Şi ce aveau de-a face blestemaţii de Atreizi cu asta?

De Vries avea nevoie de mai multe informaţii. Era datoria lui, pentru care jurase. Mult mai importantă decât munca asta funcţionărească mizerabilă. Împinse registrele deoparte, apoi se duse la farmacia lui personală.

Îşi lăsă degetele să aleagă nişte suc amar de sapho, sirop de tikopia şi două capsule de concentrat de melanj. Nu-şi

regla cantităţile pe care le îngurgita. Esenţa plăcută, dulce-arzătoare, de scorţişoară îi explodă în gură. Hiper-preştiinţa, limita unei supra-doze, o uşă deschizându-se…

Văzu *mai mult* de această dată. Informaţii de care avea nevoie – *baronul Harkonnen, mai bătrân şi încă şi mai gras, escortat de trupe de sardaukari către o navetă care aştepta…* Prin urmare, baronul *însuşi* va fi nevoit să părăsească Arrakis, nu o altă generaţie mai târzie de Harkonneni! Dezastrul se va întâmpla curând…

De Vries se luptă să afle amănunte suplimentare, dar particulele plutitoare de lumină îi tulburau vederea. Mări doza de droguri exact cât să aducă înapoi senzaţia plăcută, dar viziunile nu reveniră, chiar dacă substanţele chimice îl invadau ca un val de maree.

Se trezi în braţele musculoase ale unui bărbat cu miros înţepător şi umeri laţi. Ochii i se focalizară cu o clipă mai devreme decât mintea. Rabban! Bărbatul corpolent îl trăgea de-a lungul unui coridor subteran cu pereţii de piatră, dedesubtul reşedinţei Harkonnen.

— Îţi fac o favoare, zise Rabban, simţind agitaţia mentatului. Ar fi trebuit să lucrezi la conturi. Unchiul meu nu va fi mulţumit să afle ce ţi-ai făcut. *Iarăşi.*

Mentatul nu reuşea să gândească limpede, se lupta să vorbească.

— Am aflat ceva mult mai impor…

În mijlocul frazei, de Vries fu legănat întâi într-o parte, apoi în cealaltă, după care, cu un plescăit, ateriza în apă – *apă,* dintre toate, aici, pe Arrakis!

Luptând cu negura drogurilor, se zvârcoli şi calcă apa către locul unde Rabban stătea în genunchi, pe muchia unei pietre de pe margine.

— Ştii să înoţi… Bun lucru. Sper că nu ne-ai murdărit cisterna…

Furios, de Vries înotă şi se întinse gâfâind pe platforma de piatră, lăsând băltoace care-ar fi valorat o avere pentru orice servitor fremen.

Rabban surâse privindu-l de sus.

— Baronul te-ar putea înlocui oricând. Tleilaxu ar fi foarte încântaţi să ne trimită un alt mentat crescut din aceeaşi cuvă.

Împroşcând stropi în toate părţile, de Vries se lupta să-şi revină.

— *Lucram,* idiotule, încercând să intensific o viziune legată de viitorul Casei Harkonnen.

Ud leoarcă, dar încercând să-şi păstreze calmul, mentatul strâmb îşi făcu drum pe lângă bărbatul cel solid şi păşi pe culoarele subterane răcoroase, apoi în sus pe scări şi pe rampe către apartamentul privat al baronului. Bătu la uşă, încă şiroind de apă. Respirând cu greutate, Rabban îl urmă îndeaproape.

Când baronul veni la intrare, plutind cu suspensiile prinse în grabă, părea iritat. Sprâncenele groase, roşcate, se uneau pe chipul albicios atunci când se încrunta; înfăţişarea dezordonată a mentatului nu părea să ajute.

— Ce înseamnă să vii la mine la ora asta?

Pufni.

— Îmi iroseşti apa!

O siluetă însângerată, văitându-se subţire, zăcea frântă în colţul cel mai îndepărtat al patului consolidat al baronului. De Vries zări o mână palidă, tremurând în spasme; Rabban se trase mai aproape ca să vadă mai bine.

— Mentatul tău s-a drogat iarăşi, unchiule.

O limbă ca de şopârlă trecu repede peste buzele pătate ale lui de Vries.

— Numai ca să-mi fac datoria, domnule baron. Şi am noutăţi. Veşti importante, neliniştitoare.

Repede, descrise viziunea indusă de drog, pe care o trăise.

Baronul îşi umflă obrajii grăsuni.

— La naiba cu toate belelele! Propriile mele rezerve sunt atacate tot timpul de fremenii ăştia infernali, împăratul îşi zăngăne sabia, ameninţând cu urmări teribile pentru oricine păstrează depozite private… Iar acum, propriul meu mentat caută viziuni ale prăbuşirii mele! M-am săturat!

— Nu crezi în halucinaţiile lui, nu-i aşa, unchiule?

Privirea lui Rabban sărea nesigură de la unul la altul.

— Bine, atunci. Trebuie să ne pregătim să suferim pierderi şi să înlocuim ce-am pierdut.

Baronul se uită peste umăr, nerăbdător să se întoarcă la tovarăşul său de joacă, înainte ca băiatul să moară în culcuş.

— Rabban, nu-mi pasă ce trebuie să faci. Adu-mi mai multă mirodenie!

*

Îmbrăcat în distrai, Turok stătea în cabina de control încinsă a unei combine de mirodenie. Uriaşa maşinărie gemea şi scârţâia în timp ce excava material dintr-o groapă bogată din deşert şi o depozita pe o rampă de la bord. Site, vânturătoare şi câmpuri electrostatice separau melanjul de grăunţele de nisip şi purificau produsul.

Pulberea evacuată era aruncată prin ţevile de eşapament în toate părţile, în timp ce şenilele grele trăgeau maşina-mamut peste un filon de mirodenie de suprafaţă. Fulgi de melanj pur cădeau în containerele blindate; magazia detaşabilă era gata să fie luată rapid, la primul semn de apropiere a unui vierme de nisip.

Fremenii ca Turok se ofereau din când în când voluntari ca să lucreze în echipele combinelor, unde erau preţuiţi pentru abilităţile lor de a se descurca în deşert. Erau plătiţi cu bani lichizi şi nu li se puneau întrebări. Făcând asta, Turok afla informaţii importante despre muncitorii de la oraş şi despre echipele de culegători de mirodenie. Iar informaţia însemna putere – aşa spunea Liet-Kynes.

În apropiere, căpitanul combinei stătea în faţa unui panou, cercetând imaginile proiectate de douăsprezece camere exterioare. Bărbat nervos, cu barba înspicată, era îngrijorat că aparatul de supraveghere ar putea să nu zărească semnul de vierme la timp, pentru a salva bătrâna

maşinărie.

— Foloseşte ochii ăia ageri de fremen ca să ne menţină în siguranţă. Pentru asta te plătesc!

Prin fereastra prăfuită, Turok cercetă peisajul ostil, dunele unduitoare. În ciuda lipsei de mişcare, ştia că deşertul mişuna de vieţuitoare, cele mai multe ascunzându-se de arşiţa zilei. Ţinea ochii aţintiţi în depărtare, căutând trepidaţiile de adâncime. În jurul cabinei de control, trei membri ai echipajului priveau şi ei prin ferestrele zgâriate şi pătate, dar n-aveau nici acuitatea vederii, nici antrenamentul unui fremen.

Dintr-odată, Turok zări departe, în nisip, o movilă joasă, prelungă, luând formă, crescând...

— Semn de vierme!

Folosind vizorul de direcţie Osbyrne de la fereastră, determină coordonatele exacte şi le anunţă cu voce tare.

— Aparatul de supraveghere ar fi trebuit să-l semnaleze de cinci minute...

— Ştiam eu, ştiam eu, mormăi căpitanul. Lua-i-ar naiba, încă n-au zis nimic!

Se repezi la sistemul de comunicaţii şi ceru un aerotransportor, apoi transmise către oamenii săi din largul deşertului. Aceştia se căţărară în vehiculele-cercetaş şi se grăbiră înapoi, către refugiul nesigur al combinei.

Turok urmări movila de nisip care alerga spre ei. Shai-Hulud venea întotdeauna la excavaţiile de mirodenie. Întotdeauna...

Auzi un duduit pe cer, deasupra capului, văzu praful învolburându-se pe măsură ce transportorul cobora. Combina se cutremură în timp ce echipajul se repezea să facă legăturile, fixând cablurile şi cârligele de prindere.

În largul mării de nisip, viermele se apropia tot mai mult, foşnind printre dune. Combina tremură din nou, iar căpitanul înjură prin comunicator.

— Vă ia prea mult timp. Scoateţi-ne de-aici, la naiba!

— Avem o problemă cu legăturile, domnule, se auzi o voce calmă în difuzor. Vă deconectăm de la magazie şi o

luăm cu chingile de transportat marfă. Sunteţi pe cont propriu…

Căpitanul răcni, dându-şi seama de trădare.

Pe fereastră, Turok văzu ieşind din nisip capul viermelui – o creatură străveche, cu dinţi sclipitori de cristal şi flăcărui mocnite în gâtlej. Capul căuta într-o parte şi-n alta în timp ce prindea viteză, o torpilă lansată către ţintă.

În timp ce restul echipei se agita de colo până colo, dependent de echipamentul de salvare care nu funcţiona, Turok se lăsă să alunece pe un jgheab de evacuare uzat, care-l lăsă pe nisip, departe de vierme. Mirosul pătrunzător al melanjului proaspăt scos la suprafaţă îi ardea nările. Observă că avea distraiul sfâşiat.

Luptându-se să se menţină în picioare, Turok alergă pe pantele nisipoase şi urmări transportorul decolând cu rezervorul de mirodenie într-o chingă. Niciunul dintre muncitori nu fusese salvat, doar mirodenia…

Mişcându-şi repede picioarele puternice şi ţinându-şi echilibrul pe nisipul afânat, Turok fugi să-şi salveze viaţa. Ceilalţi lucrători, umflaţi de apă, n-aveau să izbutească niciodată. Urcă o dună înaltă, încercând să se îndepărteze cât mai mult, apoi se poticni la vale. Vibraţiile combinei monstruoase aveau să-i mascheze pentru o vreme paşii ritmici. Căzu şi se rostogoli pe o pantă alunecoasă, într-o vale dintre dune, apoi se căţăra să scape din vârtejul lent format când viermele se întoarse şi se ridică să-şi devoreze prada. Turok auzi urletul în urma lui, simţind solul sfărâmicios alunecând în toate direcţiile. Totuşi, se zbătu în nisipul moale şi continuă să alerge. Nu privi în urmă, atunci când combina şi echipajul ei neajutorat se prăbuşiră în prăpastia gâtului lui Shai-Hulud. Auzi ţipetele oamenilor, scrâşnetul metalului…

La o sută de metri distantă, zări o formaţiune stâncoasă. Măcar de-ar putea ajunge la ea…

*

Baronul Harkonnen zăcea cu faţa în sus pe un pat de

masaj, cu pielea flască atârnându-i de-o parte şi de alta. Spray-uri cu apă îi improşcau spatele şi picioarele, făcându-l să scânteieze ca un luptător de sumyan transpirat. Doi tineri drăgălaşi – cu pielea uscată şi deşiraţi, dar cei mai buni pe care-i putuse găsi la Carthag – îi frecţionau umerii cu uleiuri.

Un asistent se repezi înăuntru.

— Îmi pare rău că vă întrerup, stăpâne baron, dar am pierdut azi un echipaj întreg de combină. Un aerotransportor a sosit la timp să preia încărcătura – un rezervor plin – dar n-a putut salva oamenii…

Baronul se ridică pe jumătate, simulând dezamăgirea.

— Niciun supravieţuitor?

Cu o fluturare neglijentă a mâinii, îi făcu semn asistentului să iasă.

— Nu pomeni nimănui despre asta!

Îi va ordona lui de Vries să consemneze pierderea maşinii şi a personalului, la un loc cu toată mirodenia. Natural, membrii echipajului transportorului vor trebui eliminaţi ca martori, la fel şi asistentul care-i adusese mesajul. Poate că şi cei doi băieţi ştiau prea multe, dar oricum nu vor supravieţui niciodată exerciţiilor private pe care le plănuia pentru ei…

Surâse în sinea lui. Oamenii puteau fi înlocuiţi atât de uşor!

Pacea nu este echivalentă cu stabilitatea – stabilitatea este nondinamică şi niciodată la mai mult de un fir de păr distanţă de haos.

FAYKAN BUTLER,
Constatări ale Consiliului post-Jihad

— Nu vei fi mulţumit să afli asta, împărate… Şambelanul Ridondo se înclină ţeapăn, în timp ce Shaddam cobora de pe piedestal în mica încăpere a audientelor de stat.

Nu-mi aduce nimeni, niciodată, veşti bune? Fierbea de furie, gândindu-se la toate mărunţişurile iritante care-i distrăgeau atenţia şi-l împiedicau să aibă parte fie şi de o singură clipă de pace.

Şambelanul cel subţire se dădu deoparte ca să-l lase pe împărat să treacă, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă, pe fâşia de covor roşu.

— A avut loc… un incident pe Beakkal, Sire!

Deşi era abia la începutul după-amiezii, Shaddam terminase restul întâlnirilor din acea zi şi îi informă pe nobilii şi ambasadorii prezenţi că va fi nevoie să se reprogrameze. Şambelanului Ridondo îi va rămâne sarcina de neinvidiat de a rearanja audienţele tuturor celor implicaţi.

— Beakkal? Ce-mi pasă mie de locul ăla?

Alergând ca să ţină pasul cu paşii mari ai lui Shaddam, bărbatul îşi şterse transpiraţia de pe fruntea înaltă.

— Atreizii sunt amestecaţi, Ducele Leto ne-a luat prin surprindere!

Bărbaţi şi femei elegant îmbrăcaţi stăteau în jurul camerei de audienţe, întreţinând conversaţii şoptite. Parchetul exotic din lemn faţetat şi incrustat cu scoici kabuzu dădea camerei o strălucire somptuoasă, în lumina aurie a licurigloburilor din cristal de Balut. În funcţie de dispoziţia sa, împăratul prefera câteodată confortul şi atmosfera neoficiale, prin comparaţie, ale acestei mici încăperi de primire, Sălii Imperiale de Audiente.

Shaddam se înfăşurase într-o mantie lungă, stacojiu cu

auriu, presărată cu smaralde, pietre-de-apă şi safire negre.

Pe sub veşmântul luxos, purta un costum de baie, în aşteptarea canalelor şi bazinelor calde de dedesubtul palatului. Ar fi preferat să fie acolo, jucându-se şi stropindu-se cu apă cu concubinele.

Trecând pe lângă un grup de nobili, oftă.

— Ce-a mai făcut acum vărul meu? Ce are Casa Atreides împotriva unei lumi minore, acoperite de jungle?

Împăratul se opri, cu spatele drept şi ţinută imperială, în timp ce agitatul său şambelan rezuma îndrăzneţul atac militar asupra Beakkalului, iar o mulţime de curteni curioşi se înghesuim mai aproape.

— Cred că ducele a făcut ce trebuia, rosti un bărbat plin de demnitate, cu părul pe cale să încărunţească – lordul Bain O'Garee, de pe Hagal. Găsesc dezgustător faptul că Primul Magistrat a putut îngădui ca tleilaxu să profaneze un mausoleu care cinstea eroii căzuţi în luptă…

Shaddam era pe cale să-i arunce o privire nimicitoare lordului de pe Hagal, când auzi murmure de sprijin printre ceilalţi nobili. Subestimase antipatia generală faţă de tleilaxu, iar aceşti oameni îl aclamau pe tăcute pe Leto pentru curajul lui. *De ce nu mă aclamă niciodată pe mine când iau măsuri aspre, necesare?*

Un alt nobil exclamă:

— Ducele Leto are dreptul să răspundă unei asemenea insulte. Era o chestiune de onoare…

Shaddam nu reuşea să-şi aducă aminte numele omului, sau măcar din ce Casă făcea parte.

— Şi era o chestiune de respectare a *legii* imperiale, îl întrerupse soţia lui Shaddam, Anirul, păşind uşor printre soţul ei şi şambelanul Ridondo.

De la moartea recentă a dreptvorbitoarei Lobia, Anirul se învârtise prin preajma lui Shaddam, ca şi cum ar fi vrut într-adevăr să-i stea alături în timpul fiecărei îndatoriri imperiale.

— Un om are dreptul moral de a-şi proteja familia. Asta nu include la fel de bine şi strămoşii?

Unii dintre nobili încuviinţară, iar un bărbat chicoti, ca şi cum Anirul ar fi spus o vorbă de duh. Shaddam simţi cum bate vântul opiniei celorlalţi.

— De acord, zise el, întărind tonul patern din glas.

Se gândi cum să folosească mai bine acest precedent pentru interesele sale.

— Aranjamentele clandestine ale Beakkalului cu Bene Tleilax erau în mod clar ilegale. Aş fi dorit ca dragul meu văr Leto să fi mers pe canalele cuvenite, dar pot înţelege acţiunea sa pripită. E încă tânăr…

În gândurile sale intime, Shaddam îşi dădu repede seama în ce fel această acţiune militară a Atreizilor putea întări poziţia lui Leto printre Marile Case. Acestea îl priveau pe duce ca pe un om care îndrăznea să facă ceea ce alţii s-ar fi temut măcar să ia în considerare. O asemenea popularitate putea fi periculoasă pentru Tronul Leului de Aur…

Înălţă mâna plină de inele.

— Vom investiga această problemă şi vom face cunoscută opinia noastră oficială la momentul cuvenit!

Acţiunile lui Leto deschiseseră de asemenea uşa pentru propriile planuri – iminente – ale lui Shaddam. Aceşti nobili adunaţi aici respectau o demonstraţie de justiţie promptă, fără şovăire. Un precedent uimitor, într-adevăr…

Anirul se uită la soţul său, simţindu-i gândurile schimbătoare. Îi aruncă o privire întrebătoare, pe care el o ignoră. Zâmbetul lui păru să o tulbure mult. Dar soţia sa şi cotoroanţele Bene Gesserit păstrau deja prea multe secrete faţă de el; avea deci toate drepturile să le răspundă în acelaşi mod.

Îl va chema pe basharul suprem şi-şi va declanşa propriile planuri. Bătrânul veteran Zum Garon va şti exact cum să se ocupe de problemă şi va aprecia şansa de a arăta bravura sardaukarilor săi şi în altceva decât o simplă paradă militară!

La urma urmei, planeta Zanovar – unde locuia bastardul Tyros Reffa – nu era atât de diferită de Beakkal.

În intimitatea apartamentului ei, condeiul cu senzori al doamnei Anirul descria în aer hieroglife stângace. Lângă ea se afla o plantă tropicală în ghiveci, cu flori negre ca antracitul degajând parfumuri electrizante.

Deasupra biroului, jurnalul conceptual-senzorial al lui Anirul plutea ca şi cum ar fi scris pe pagini fără hârtie, înregistrându-i gândurile cele mai tainice, lucruri pe care soţul ei nu trebuia să le descopere vreodată. Mâzgălea în limbajul codificat, impenetrabil, al Bene Gesserit, limba de mult uitată folosită în străvechea *Carte Azhar.*

Scria despre tristeţea pentru moartea dreptvorbitoarei Lobia, despre afecţiunea pe care-o nutrise pentru bătrână. O, n-ar ridica din sprâncene Maica Superioară Harishka văzând o asemenea mărturisire deschisă a emoţiei? Dar lui Anirul îi era teribil de dor de prietena ei. Nu avea alţi interlocutori apropiaţi la curtea imperială, numai linguşitori insuportabili care-i căutau favorurile pentru a-şi îmbunătăţi propria situaţie.

Lobia fusese altfel, totuşi. Anirul păstra acum memoria şi experienţele bătrânei înăuntrul ei, în cacofonia sutelor de generaţii trecute – o pădure de vieţi prea deasă pentru a fi explorată.

Mi-e dor de tine, veche prietenă… Cu oarecare stânjeneală, Anirul se stăpâni. Atinse un buton de pe condeiul cu senzori şi urmări atât instrumentul, cât şi jurnalul, cum dispăreau ca o şuviţă de fum în inelul ei cu o piatră-de-apă de un albastru palid.

Anirul făcu o serie de exerciţii de respiraţie. Sunetele de fundal ale palatului se estompară şi ea mai auzi doar vocile sale interioare, şoptind:

— Maică Lobia? Mă auzi? Eşti acolo?

Celelalte memorii puteau fi tulburătoare uneori, ca şi cum strămoaşele o spionau din interiorul propriului său

craniu. Deşi îi displăcea pierderea intimităţii ei umane fundamentale, de obicei găsea prezenţa lor reconfortantă. Conglomeratul de vieţi forma o bibliotecă lăuntrică, în ocaziile în care putea s-o acceseze – un rezervor de înţelepciune şi încurajări. Lobia era undeva acolo, înăuntru, pierdută printre nenumărate fantome, aşteptând să se exprime…

Hotărâtă, Anirul închise ochii şi jură s-o găsească pe dreptvorbitoare, să plonjeze în mijlocul larmei până când va afla unde este Lobia. Se cufundă mai mult, şi mai mult… *mai adânc…*

Era ca un zăgaz subţire cât o coajă de ou, aşteptând să fie spart. Nu încercase niciodată o excavare atât de adâncă a trecutului dinăuntru, ştiind că risca să devină iremediabil pierdută în regatul adânc de voci.

Însă Anirul era Maica Kwisatz, aleasă pentru acest rang secret pentru că avea acces la trecutul genetic mai mult decât oricare soră în viaţă. Cu toate acestea, nu era o călătorie pe care cineva ar fi trebuit s-o rişte fără sprijinul şi plasa de siguranţă oferite de alte surori.

Simţi o agitaţie, un vârtej în curgerea Celorlalte Memorii. *Lobia,* strigă ea cu mintea. Tumultul se intensifică, ca şi cum s-ar fi apropiat de o sală plină de oameni gălăgioşi. Percepea văluri de culori învolburate, în nuanţe despre care nu-şi imaginase niciodată că ar fi posibile, paravane înceţoşate care nu-i permiteau să intre.

Lobia! Unde eşti?

Dar în loc să obţină un răspuns de la o voce solitară, surescitarea amplifică vocile, transformându-le într-o mulţime urlătoare, care strigau avertismente de dezastru. O îngrozeau, şi nu avu de ales decât să fugă.

Anirul se trezi din nou în biroul ei, văzând lucrurile din jur ca prin ceaţă. Simţea ca şi cum o parte din ea rămăsese în urmă, adânc şi definitiv captivă în intelectul colectiv al Bene Gesseritului. Nu mişcă niciun muşchi în timp ce se lăsă scoasă din Celelalte Memorii, lăsând în urmă admonestările lor înfricoşătoare.

Treptat, simţi furnicături pe piele. Când reuşi în sfârşit să se mişte, vederea i se limpezi. Vocile lăuntrice simţeau că ceva groaznic şi imposibil de împiedicat era pe cale să se producă. Ceva care avea de-a face cu mult-aşteptatul Kwisatz Haderach şi care se afla la distanţă de numai o generaţie. Sămânţa creştea deja în pântecele nebănuitoarei Jessica. Celelalte Memorii dădeau avertismente de dezastru…

Anirul ar fi preferat să vadă imperiul prăbuşindu-se înainte ca cel mai mic rău să i se întâmple acelui copil.

*

În intimitatea apartamentului său spaţios, Maica Kwisatz bea ceai de mirodenie şi vorbea în şoapte codificate către Cucernica Maică Mohiam.

Mohiam o privea printre gene, cu ochii ei ca de pasăre.

— Eşti sigură de viziunea pe care-ai avut-o? Ducele Leto Atreides nu pare dispus s-o lase pe Jessica să plece. Ar trebui să mă duc pe Caladan s-o protejez? E posibil ca atacul lui nesăbuit, de pe Beakkal, să-l fi lăsat vulnerabil la represalii din partea duşmanilor, iar Jessica ar putea deveni atunci o ţintă. Asta e ceea ce-ai văzut?

— Nimic nu e sigur în Celelalte Memorii, nici măcar pentru Maica Kwisatz.

Anirul sorbi îndelung din ceaiul dulce, apoi puse jos ceaşca.

— Dar nu trebuie să pleci, Mohiam. O să stai aici, la palat.

Chipul i se înăspri.

— Am primit veşti de pe Wallach IX… Maica Superioară Harishka te-a ales *pe tine* s-o înlocuieşti pe Lobia ca dreptvorbitoare a împăratului!

Dacă Mohiam era surprinsă sau încântată, nu lăsă să se vadă nicio emoţie. În schimb, se concentra asupra problemei în discuţie.

— Atunci, cum facem să ne asigurăm că Jessica şi copilul

sunt în siguranţă?

— Am hotărât că trebuie s-o aducem pe această tânără aici, pe Kaitain, pentru timpul care-a mai rămas din sarcina ei. Aşa vom rezolva problema.

Mohiam se lumină la faţă.

— O sugestie excelentă. Putem monitoriza fiecare etapă a sarcinii…

Zâmbi ironic.

— Cu toate astea, ducelui Leto n-o să-i placă!

— Dorinţele unui *bărbat* n-au ce căuta în această chestiune!

Anirul se cufundă din nou în fotoliu şi auzi foşnetul pernei umplute cu alge. Se simţea extrem de obosită.

— Jessica va da naştere fiicei ei aici, la palatul imperial.

Se presupune că stabilizarea prezentului este o formă de echilibru, dar această acţiune se dovedeşte inevitabil periculoasă. Legea şi ordinea sunt mortale. Încercarea de a controla viitorul serveşte doar pentru a-l deforma.

KARRBEN FETHR,
Absurditatea politicii imperiale

Petrecând o zi în aglomeratul parc de distracţii de pe Zanovar, docentul Glax Othn nu se simţise niciodată atât de bătrân… sau atât de tânăr. Îmbrăcat într-o salopetă obişnuită, verde deschis cu dungi, începea treptat să se relaxeze, uitând despre ameninţarea misterioasă la adresa protejatului său, Tyros Reffa.

Râse alături de copiii gălăgioşi şi mâncă dulciuri. Juca jocuri al căror scop era să-i testeze capacităţile, deşi ştia că supraveghetorii înclinau întotdeauna şansele în favoarea lor. Nu-i păsa, deşi ar fi fost plăcut să ia acasă un premiu, doar ca amintire. Culorile şi mirosurile acestui loc se încolăceau în jurul lui ca un balet pentru mase, iar Othn zâmbea.

Reffa ştiuse exact de ce avea nevoie bătrânul profesor. Acesta spera că tânărul – care se afla chiar acum pe planeta principală Taligari – avea să se bucure de opera suspendată la fel de mult cât se bucura Othn de această plimbare neobişnuită.

Ziua fu lungă şi obositoare, dar pasionantă. Lăsat în voia lui, Othn nu şi-ar fi permis niciodată o asemenea vacanţă necuviincios de amuzantă. Studentul său de atâta vreme îi dăduse o lecţie valoroasă!

Dându-şi la o parte din ochi părul sur, umezit de sudoare, Othn ridică ochii exact în momentul în care o umbră traversă soarele. În jurul lui, muzica şi râsetele continuau. Cineva ţipă. Se întoarse şi văzu un disc plutitor trecând pe deasupra lor, într-un zbor temerar, fără nicio regulă, ocolind obstacolele care se înălţau mult în aer; pasagerii se ţineau strâns, ţipând de o groază simulată.

Apoi şi mai multe umbre întunecară cerul, mari şi

ameninţătoare. La început, docentul nu-şi imagină că uriaşele nave ar putea fi altceva decât o parte dintr-un spectacol neobişnuit.

Înăuntrul parcului aglomerat, oamenii aşteptau la coadă pentru cursele de intensificare senzorială, pentru labirinturi şi holodansuri. Alţii îşi încercau norocul la standurile cu mâncare, unde felurile puteau fi cumpărate cu o poveste amuzantă sau cu un cântec. Mulţi dintre spectatori se uitară în sus. Mestecând ultima bomboană de fruct cristalin, docentul privi cu interes în loc de teamă. Până când primele arme începură să tragă…

*

În nava din avangardă, generalul comandant al lui Shaddam, basharul suprem Garon, dirija el însuşi atacul devastator. Jurase să tragă primul foc, să înregistreze primele victime, să verse primele picături de sânge…

Un ornitopter blindat se năpusti asupra monumentului central al parcului, o construcţie articulată a unui vierme de nisip impunător, înconjurat de dune artificiale. Exploziile sfâşiară aerul, focul armelor împroşcă pământul. Un nor de scântei înconjurară flăcările şi fumul, în clipa în care structura diafană se prăbuşi. Oamenii ţipau şi fugeau.

Glasul tunător al docentului, devenit mai puternic datorită anilor de cursuri ţinute în săli pline de studenţi neastâmpăraţi, răcni acoperind zgomotul crescând:

— Adăpostiţi-vă! Căutaţi un refugiu!

Dar nu era niciun loc în care să te ascunzi.

Fac asta ca să-l găsească pe Tyros Reffa?

Sardaukarii din detaşamentul morţii purtau uniforme cu gri şi negru. Ţintind cu ochi de oţel, palidul Garon ucidea copii, arzându-i până deveneau forme topite, de nerecunoscut. Era doar începutul…

După ce primele focuri împrăştiaseră mulţimea şi declanşaseră haosul, detaşamentul trase asupra imaginii

viermelui de nisip. Apoi folosiră raze cu care tăiară şi demontară ţipătorul monument central în bucăţi sfărâmate de metal fumegând, scoţând la iveală depozitele de melanj cu ziduri groase îngropate dedesubt. În concordanţă cu ordinele imperiale, trupele de avangardă trebuiau să găsească şi să recupereze stocurile ilegale de mirodenie.

După aceea, distrugerea principalelor oraşe de pe Zanovar putea continua…

Garon îşi aşeză topterul în vârful unei grămezi de rămăşiţe umane carbonizate, iar soldaţii se răspândiră, trăgând în tot ce mişca. Vizitatorii neînarmaţi ai parcului de distracţii fugeau năuciţi şi înspăimântaţi.

Alte nave imperiale înarmate aterizară în cuprinsul parcului, lăsând să iasă din ele soldaţi care se împrăştiară printre ruinele uriaşei structuri în formă de vierme de nisip. Imaginea fusese oficial o simplă atracţie într-un parc de distracţii, care domina peisajul de la o sută de metri, dar giganticul monument ascunsese dedesubt tuneluri pline cu melanj.

În mijlocul masacrului, un singur om îndrăzni să se apropie de soldaţi prin fum şi printre cadavre, un profesor bătrân. Avea chipul devastat dar îndârjit, ca un învăţător pe cale să cuminţească nişte şcolari neascultători. Zum Garon îl recunoscu pe docentul Glax Othn, de la instructajul militar dinainte de misiune.

Umărul lui Othn era scăldat în sânge, iar părul sur îi fusese ars pe toată partea stângă a capului. Părea să nu simtă nicio durere, doar o furie îngrozită. *Atâta vărsare de sânge, doar ca să-l distrugă pe Tyros!* Docentul, care ţinuse multe discursuri mânioase de-a lungul carierei sale, ridică vocea:

— Este scandalos!

Basharul suprem, cu uniforma impecabil de curată şi călcată, răspunse cu un zâmbet strâmb, în timp ce vălătucii de fum se înălţau spre cer. Trupuri arse zvâcneau pe jos, iar în spatele lui Othn, o structură asemănătoare unui palat se prăbuşi cu un scrâşnet şi o bubuitură.

— Profesore, trebuie să înveţi diferenţa dintre teorie şi practică…

La un semn din mână al lui Garon, sardaukarii îl doborâră pe docent înainte ca acesta să mai poată face un pas. Imperturbabil, basharul suprem îşi îndreptă atenţia din nou către viermele de nisip distrus, pentru a supraveghea operaţiunile de recuperare. Înconjurat de un fum înţepător, scoase jurnalul vocal personal din buzunarul uniformei şi dictă un raport către Shaddam, în timp ce observa măcelul.

Cufundaţi în fumul şi duhoarea catastrofei, grupele de sardaukari încărcau navele de luptă cu mirodenia de contrabandă. Ca nişte bondari umflaţi, topterele huruiau pe cer spre navele de transport care aşteptau. Împăratul va ceda melanjul confiscat şi Ghildei, ca recompensă. Cu încredere sigură pe sine, va declara că aceasta este salva inaugurală al „Marelui război al mirodeniei”.

Basharul suprem anticipa venirea unor vremuri interesante…

Acţionând conform unui orar strâns, Garon ordonă trupelor rămase la sol să se întoarcă la marile vehicule militare. Cu melanjul recuperat aflat în siguranţă în mâinile sale, restul operaţiunii de anihilare putea fi îndeplinită de la distanţă; Garon avea să privească din scaunul său de comandă, fără să-şi murdărească mâinile. Detaşamentul decola, fără să ia în seamă gemetele răniţilor şi plânsetele copiilor.

Navele grele de luptă intrară pe orbită joasă. De acolo, urmau să termine treaba de a rade oraşul de pe faţa planetei, apoi să ţintească spre o anumită proprietate din apropiere.

*

În grădinile de ferigi ale lui Reffa, adierea fierbinte se înteţea, făcând frunzele verzi să unduiască într-un sunet ca de aripi în zbor. Charence, administratorul moşiei,

întrerupse cascadele fântânii în timp ce urca panta. Însărcinase deja grădinarii şi inginerii hidrologi să realizeze o verificare şi o revizie completă a sistemului de fântâni în timp ce stăpânul lui era plecat pe Taligari.

Meticulos în privinţa îndatoririlor sale, Charence îşi făcea un punct de mândrie din faptul că Tyros Reffa nu observase niciodată munca pe care-o îndeplinea pe moşie. Acesta era cel mai plăcut compliment pe care putea spera să-l primească un administrator. Grădinile şi casa mergeau atât de lin, încât stăpânul lui nu avusese niciodată vreun motiv să se plângă.

Docentul îl însărcinase pe Charence să-l slujească pe Tyros Reffa chiar din clipa în care băiatul misterios sosise pe Zanovar, cu mai mult de patru decenii în urmă. Credinciosul servitor nu pusese niciodată întrebări despre originea băiatului sau despre sursa averii sale inepuizabile. Charence, un bărbat concentrat asupra multelor sale responsabilităţi, nu avea timp de curiozităţi.

Când ultimele şuviţe de apă secară din cascada fântânii, intră în pavilionul de la izvor, în vârful colinei acoperite cu dale de piatră. Muncitorii în salopete cărau găleţi şi furtunuri, îndreptându-se către sub-staţiile instalaţiei de ţevi, ascunse cu grijă în grădinile cu ciuperci. Charence îi auzea fluierând şi sporovăind în aerul limpede.

Nu observă câtuşi de puţin navele de război din înalturi. Administratorul moşiei se concentra asupra lumii reale din jurul lui, mai degrabă decât să se uite la cerul de deasupra. Tunurile laser sfâşiară aerul ca nişte fulgere azvârlite de un zeu mânios al tunetelor. Banguri sonice, de aer ionizat, culcară arborii la pământ. Parcurile şi lacurile trosniră până la orizont, evaporate şi transformate instantaneu într-un câmp mort, de sticlă.

Cu ochii dureroşi de la lumina intensă, Charence se uită acum în sus, urmărind miile de suliţe ale distrugerii intersectându-se asupra domeniului Reffa. Stătea ca paralizat, incapabil să fugă. Înfruntă furtuna ca pe o locomotivă de aer fierbinte care se repezea urlând către

el…

Flăcările se rostogoleau peste grădini ca nişte tsunami roşii, o învălmăşeală de materie incandescentă orbitoare, care anihila câmpurile parcelate şi zonele împădurite atât de repede, încât nici măcar fumul nu apuca să se ridice.

Când unda de şoc trecu, nu lăsă în urmă nimic din minunatele grădini şi construcţii. Nici măcar caldarâmurile.

În sclipitorul oraş Artesia, pe partea întunecată a lumii de baştină Taligari, Tyros Reffa asista singur la fascinanta operă suspendată. Stătea într-o cabină privată, concentrându-se să înţeleagă nuanţele şi complexitatea spectacolului, vrăjit de culoare şi de priveilişte.

Una peste alta, îi plăcea foarte mult şi abia aştepta să-i povestească docentului ceea ce trăise, când se va întoarce acasă, pe Zanovar…

După două generaţii de haos, când omenirea birui în sfârşit controlul perfid al maşinilor, se ivi un nou concept: „Omul nu poate fi înlocuit”.

Precepte ale Jihadului Butlerian

Dintr-un balcon, prinţul Rhombur privea în marea sală de bal. Pregătirile continuau cu un avânt implacabil: servitori, decoratori şi furnizori de alimente roiau prin castelul Caladan. Era ca şi cum ar fi privit o armată pregătindu-se de război…

Deşi puţine dintre sistemele sale fizice originare mai rămăseseră, Rhombur simţi neliniştea în adâncul stomacului său artificial. Observa din umbră, pentru că, dacă ar fi fost văzut, o mulţime de oameni l-ar fi asaltat cu întrebări interminabile despre o mie de decizii mărunte – iar el avea destule pe cap!

Purta un frac alb, în stil retro, care fusese ajustat ca să acopere pielea sintetică şi servomecanismele ce-i mişcau membrele substituite. În ciuda cicatricelor întinse, Rhombur arăta de-a dreptul elegant.

Exact aşa cum ar trebui să arate un bărbat în ziua nunţii sale!

Peste tot pe podeaua lustruită de dedesubt, servitorii se agitau sub îndrumarea organizatoarei de festivităţi – o femeie din afara planetei, splendid îmbrăcată, cu un chip îngust şi întunecat care-o făcea să pară alcătuită din contraste ciudate, asemeni unei primitive caladaniane aruncată în societatea modernă. Vocea ei melodioasă străbătea larma în timp ce emitea un flux constant de ordine, în dialectul galach oficial.

Servitorii săreau să-i îndeplinească ordinele, potrivind coşuri cu flori şi rămurele de corali multicolori, aranjând obiectele rituale pe altar pentru preotul oficiant, curăţând petele, îndreptând cutele. Deasupra, într-un intrând discret, închis cu plaz transparent între grinzile tavanului boltit, o echipă de holo-proiecţie îşi instala şi-şi testa aparatura.

Candelabre imense, din cel mai pur cristal de Balut,

atârnau în şiruri luminoase, aruncând o lucire aurie asupra scaunelor pregătite pentru adunare. Un aranjament de flori exotice, căţărătoare, urca pe un stâlp de lângă adăpostul lui Rhombur, răspândind un parfum rar, de violete şi hibiscus. Aroma era puţin cam prea tare şi, cu o uşoară răsucire a unui buton de control de pe un panou aflat în talie, bărbatul îşi ajustă senzorul olfactiv pentru a-i diminua sensibilitatea.

La insistenţele lui, sala de bal de pe Caladan arăta de parcă ar fi fost transportată intactă din Marele Palat de pe Ix. Îi amintea de o vreme când Casa Vernius conducea puternica lume industrială, producând tehnologii inovatoare. Aşa cum o va face din nou…

În timp ce stătea pe balconul înalt, deveni conştient de activitatea de pompare a plămânilor săi mecanici, de bătaia ritmică a inimii-maşinărie. Se uită la pielea anorganică de pe mâna stângă, la spiralele complicate ale amprentelor şi la degetul al treilea, neacoperit, pe care Tessia va pune în curând o verighetă.

Mulţi soldaţi hotărâseră să se însoare cu iubitele lor, înainte de a se grăbi să plece la război. Rhombur era pe cale să conducă recucerirea planetei Ix şi să recupereze proprietăţile familiei sale. Cum putea să facă altceva decât să o ia pe Tessia de soţie?

Îşi îndoi degetele groase, artificiale, şi acestea răspunseră ca şi cum mintea sa le-ar fi comandat, dar cu o foarte mică rigiditate. În ultima vreme, înregistrase îmbunătăţiri dramatice ale controlului de fineţe al mişcărilor, dar astăzi simţea un uşor regres – poate din cauza stresului provocat de respectiva ocazie. Spera că nu va face nimic umilitor în timpul ceremoniei…

Pe o platformă în spatele altarului, orchestra exersa marşul din *Concertul nupţial ixian,* muzică tradiţională pe care toţi nobilii din familia Vernius îşi făcuseră jurămintele de cununie. Iar obiceiul consfinţit de datină avea să continue, indiferent cât de mult căzuse în dizgraţie Casa lui. Muzica emoţionantă – cu sunete ritmice de alămuri, care

sugerau marea industrie – îl umplea de nostalgie şi de forţă.

Sora lui Rhombur, Kailea, visase întotdeauna o asemenea ceremonie pentru ea însăşi. Măcar dac-ar fi putut fi încă aici, dacă lucrurile ar fi mers altfel şi ea ar fi făcut alte opţiuni… Fusese cu adevărat malefică? Rhombur se lupta în fiecare zi cu această întrebare, aşa cum avea de-a face cu consecinţele trădării ei nechibzuite. În ciuda durerii stăruitoare, se hotărâse s-o ierte, dar asta însemna un efort continuu.

Lumina izbucni de deasupra, proiectoarele murmurară, şi o holosiluetă în trei dimensiuni apăru în faţa lui. Îşi ţinu respiraţia. Era o veche imagine animată a surorii lui, într-o rochie de brocart de culoarea levănţicii şi purtând diamante – amintire de pe vremea când era adolescentă… izbitor de frumoasă, cu părul arămiu-închis strălucitor. Imaginea pâlpâia şi părea să prindă viaţă, cu un zâmbet pe buzele generoase, feline.

De pe podeaua marii săli de bal, organizatoarea nunţii privi cu atenţie la proiecţie şi vorbi într-un holo-transmiţător de la gât. La comanda ei, imaginea lui Kailea îşi puse mâinile în şolduri şi buzele i se mişcară.

— Ce faci tocmai aici, sus? Nu te poţi ascunde de propria nuntă. Du-te la garderobă pentru floarea de la butonieră. Părul arată ciufulit!

Drăgălaşa hologramă alunecă prin aer spre zona scaunelor, unde imaginea ei avea să ocupe în mod simbolic unul dintre locurile din fată.

Cu stângăcie, Rhombur îşi atinse capul, pe care părul sintetic acoperea calota de metal ce-i proteja craniul. Cuprins de amărăciune, făcu semn organizatoarei şi se grăbi către o cameră alăturată, unde slujitorii se ocupară de el.

La scurt timp după ce fanfara ixiană răsună în sala de bal, organizatoarea apăru în uşă.

— Pe aici, te rog, prinţe Rhombur!

Fără să arate că ar fi conştientă sau neliniştită din pricina

membrelor lui artificiale, îi întinse o mână. Cu paşi demni, îl conduse într-un nartex presărat cu flori.

În următoarea oră, invitaţii se revărsară înăuntru, purtând veşminte alese şi înghesuindu-se în scaunele destinate lor. Membri în uniformă ai gărzii Casei Atreides erau aliniaţi de-a lungul pereţilor de piatră, purtând flamuri violet cu arămiu. Singurele excepţii care săreau în ochi erau Thufir Hawat şi Gurney Halleck, care nu se întorseseră încă din misiunea lor de infiltrare pe Ix.

În faţa altarului, ducele Leto Atreides purta o jachetă de gală de culoare verde, cu colanul ducal al funcţiei atârnat de gât. Deşi avea ochii trişti şi chipul brăzdat de tragedie, se lumină când îl văzu pe Rhombur. Duncan Idaho stătea alături ca maestru de arme, purtând mândru sabia Bătrânului Duce, gata să reteze capul oricui ar fi avut ceva de obiectat la căsătorie.

Holo-releele licăriră pe tavan, făcând să apară imaginea tatălui lui Rhombur alături de prinţ, de îndată ce acesta păşi pe culoarul dintre scaune. Îndrumat prin transmisii de organizatoarea nunţii, Dominic Vernius cel holografic afişa un zâmbet larg pe sub mustaţa uriaşă, iar ţeasta cheală îi strălucea.

Copleşit pe moment de privelişte, Rhombur se clătină pe protezele de la picioare şi şopti, ca şi cum holograma de lângă el l-ar fi putut auzi:

— Am aşteptat destul, tată. Mult prea mult, şi mi-e ruşine de asta. Viaţa mea a fost prea comodă înainte de accidentul care m-a făcut să arăt aşa. Acum gândesc altfel. Ca o ironie, am devenit mai puternic şi mai hotărât, mai bun în multe privinţe faţă de cum eram înainte. Pentru tine, pentru oamenii de pe Ix care suferă şi chiar pentru mine însumi, voi recuceri lumea noastră natală… sau voi muri încercând!

Dar holoimaginea, dacă mai conţinea ceva din spiritul lui Dominic însuşi, n-o arătă; zâmbetul persista, ca şi cum patriarhului ixian nu iar fi păsat de nimic în tot universul, în ziua nunţii fiului său.

Cu un oftat adânc din plămânii mecanici, Rhombur păşi înainte, ocupându-şi poziţia. Îi era recunoscător lui Tessia pentru că-l încurajase, pentru că-i ceruse să devină puternic. Însă nu mai avea nevoie să fie mustrat de ea; pe măsură ce îşi revenea din punct de vedere fizic şi-şi amintea în fiecare zi de accidentul în care aproape că-şi pierduse viaţa, se simţea tot mai plin de hotărâre. Tleilaxu nu vor scăpa uşor după ceea ce făcuseră familiei sale, poporului său!

Întâlnind privirea ducelui Leto la altar, Rhombur îşi dădu seama că arăta probabil prea serios pentru o asemenea ocazie. Aşa că zâmbi larg, dar nu cu expresia goală a lui Dominic cel holografic de lângă el. Zâmbetul lui Rhombur era unul de fericire, temperat de o viziune clară a locului său în istorie. Această zi a nunţii, această unire cu o incredibilă femeie Bene Gesserit, era o piatră de hotar. Într-o zi, el şi cu Tessia vor locui în Marele Palat de pe Ix în calitate de conte şi doamnă.

Mulţi dintre oaspeţi se îmbrăcaseră de asemenea în elegante straie ixiene pentru a se alătura faimoaselor holo-siluete care umpleau şirurile de scaune. Amintiri vii, în acelaşi timp fericite şi triste. Fostul ambasador de pe Kaitain, Cammar Pilru, se afla acolo în carne şi oase, deşi soţia lui moartă, S'tina, era prezentă doar în formă holografică. Fiii lor gemeni, D'murr şi C'tair, arătau exact ca în vremea când creşteau pe Ix.

Rhombur îşi amintea parfumuri, sunete, chipuri, voci... În timpul repetiţiei din ziua precedentă, atinsese mâna tatălui său, dar nu simţise nimic, doar electricitate statică şi fluxuri de energie. *Măcar dac-ar putea fi adevărat!*

Auzi un foşnet în spatele lui şi publicul ţinându-şi respiraţia. Întorcându-se, o văzu pe Tessia alunecând către el dintr-o nişă boltită, cu toată seninătatea unei Bene Gesserit de rang înalt. Vibrantă şi surâzătoare, ca un înger în rochia lungă de mătase merh sidefie, cu capul plecat acoperit de un minunat voal de dantelă. De obicei arătând destul de banal, cu ochii căprui-deschis şi părul castaniu ca

de şoricel, Tessia avea în această zi o aură de încredere în sine şi de graţie care-o făcea să radieze o deosebită frumuseţe interioară. Toţi cei de faţă păreau să vadă la ea ceea ce Rhombur ştiuse şi iubise în tot acest timp.

O imagine a doamnei Shando Vernius păşea alături de mireasă. Rhombur nu-şi mai văzuse mama de când fuseseră despărţiţi, în timpul invaziei violente, sângeroase, a tleilaxu pe Ix. Ea aşteptase întotdeauna foarte mult de la fiul său…

Acum, cei patru veneau împreună pe culoarul central – holo-proiecţiile lui Dominic şi Shando pe margini, Rhombur şi Tessia în centru. În spatele lor păşea ţanţoş preotul oficiant, cărând un exemplar gros, legat, al Bibliei Catolice Portocalii. În mulţime se lăsă tăcerea. Garda Casei stătea în poziţie de drepţi, ţinând steagurile ixiene mult deasupra capului. Duncan Idaho zâmbi, apoi îşi luă o înfăţişare mai serioasă.

Trompetele izbucniră, iar *Concertul nupţial ixian* răsună în sala de bal. Mireasa, mirele şi suita lor înaintau pe culoarul acoperit cu un covor roşu. Rhombur mărşăluia cu un pas mecanic fără cusur, cu pieptul scos în stilul unui nobil mândru. Deşi spaţiul desemnat spectatorilor obişnuiţi era limitat, imagini ale scenei erau transmise pe întreaga planetă, captând fiecare moment. Oamenii de pe Caladan îndrăgiseră întotdeauna spectacolele…

Rhombur se concentra să-şi mişte picioarele pentru a se propulsa înainte… şi către farmecul lui Tessia.

În rândul din faţă stătea Jessica, aruncând din când în când priviri către Leto, care se afla lângă altar. Se concentra asupra lui şi-l privi printre gene, încercând să-şi dea seama ce simţea el în acel moment. Chiar şi cu puterea de observaţie Bene Gesserit, nu prea reuşea să pătrundă gândurile bine stăpânite ale lui Leto. Unde şi de la cine învăţase să facă asta? De la tatăl lui fără îndoială. Deşi zăcea în mormânt de două decenii, Bătrânul Duce încă exercita o mare influentă asupra fiului său.

Ajungând în faţa altarului, Rhombur şi Tessia se

despărţiră, făcându-i loc preotului să treacă printre ei. Apoi păşiră amândoi în urma lui, lăsând hologramele lui Dominic şi Shando alături de Leto, care juca rolul de cavaler de onoare. Muzica nupţială se termină, iar asupra sălii de bal coborî o linişte plină de nerăbdare.

De pe o masă aurie din altar, preotul luă două sfeşnice bătute cu pietre preţioase şi le ridică în aer. După ce preotul atinse un senzor ascuns, câte două lumânări ieşiră din fiecare şi izbucniră în flăcări de culori diferite – una violetă şi una arămie. În timp ce recita invocaţia de nuntă, îi întinse un set de lumânări iui Rhombur şi altul lui Tessia.

— Ne-am adunat aici să celebrăm unirea prinţului Rhombur Vernius de pe Ix cu sora Tessia Yasco din Bene Gesserit…

Răsfoind prin Biblia Catolică Portocalie – o carte groasă, scrisă de mână, de pe piedestalul din faţa lui, citi câteva pasaje, dintre care unele îi fuseseră sugerate de Gurney Halleck.

Rhombur şi Tessia se întoarseră şi întinseră lumânările unul spre altul. Flăcările colorate se contopiră şi deveniră o văpaie îngemănată de violet şi arămiu. Prinţul ridică voalul lui Tessia, dezvăluind chipul ei luminos, inteligent, plin de compasiune şi dragoste. Părul castaniu îi lucea cu o sclipire întunecată, iar ochii uşor depărtaţi străluceau. Văzându-şi mireasa, simţi o dorinţă aprinsă şi nu-i veni să creadă că rămăsese alături de el. Rhombur simţi înţepătura lacrimilor imaginare pe care trupul său deteriorat nu mai era capabil să le producă.

Leto făcu un pas în faţă, purtând inelele pe o tavă de cristal. Fără să-şi întrerupă privirile drăgăstoase, prinţul şi mireasa lui îşi puseră unul altuia verighetele.

— A fost un drum lung şi greu, rosti el cu vocea sintetizată, pentru noi şi pentru tot poporul meu…

— Voi merge întotdeauna alături de tine, prinţul meu!

Imnul energic, triumfal, de încheiere din Concertul nupţial începu, iar cuplul se întoarse pe culoar, cu Tessia ţinându-l de braţ pe Rhombur. Aplecându-se spre el, zâmbi.

— N-a fost chiar atât de greu, nu-i aşa?

— Corpul meu artificial poate rezista chiar şi la cele mai înfiorătoare torturi…

Râsul gutural al lui Tessia îi făcu pe câţiva spectatori să chicotească alături de ea şi să se întrebe care fusese răspunsul şoptit după aceea.

Cuplul ixian şi invitaţii lor petrecură şi dansară până târziu, în noapte. Într-o asemenea zi, Rhombur începea să creadă în şanse proaspete.

Dar încă nu auziseră nicio veste de la Gurney Halleck şi Thufir Hawat.

*

În dimineaţa de după nuntă, Jessica primi un cilindru-mesaj purtând sigiliul stacojiu şi auriu al Casei Corrino.

Plin de curiozitate, Leto stătea alături de ea, frecându-şi ochii roşii. Jessica nu numărase paharele de vin de Caladan pe care el le consumase în noaptea precedentă.

— Nu i se întâmplă prea des concubinei mele să primească un comunicat de la curtea imperială…

Ea tăie sigiliul cu o unghie şi scoase un sul imperial. Scris pe pergament Corrino, mesajul era în cifrul Bene Gesserit. Jessica încercă să nu-şi arate surpriza în timp ce traducea cuvintele şi i le transmitea lui Leto.

— Domnia-ta, este o chemare oficială pentru mine din partea doamnei Anirul Corrino, să merg la curtea imperială de pe Kaitain. Spune că are nevoie de o nouă doamnă de onoare şi… îşi ţinu respiraţia în timp ce continuă să citească.

— Fosta mea profesoară, Mohiam, a fost numită noua dreptvorbitoare a împăratului. Ea m-a recomandat doamnei Anirul şi aceasta a acceptat!

— Fără să mă întrebe pe mine? întrebă Leto din ce în ce mai furios. Asta pare ciudat… e doar un capriciu.

— Trebuie să mă supun ordinelor Comunităţii, domnule

duce. Ai ştiut asta dintotdeauna.

Leto se încruntă, surprins de el însuşi, pentru că la început se împotrivise atât de mult când femeile în robe negre încercaseră prima oară să i-o impună pe Jessica.

— Tot nu-mi place…

— Soţia împăratului sugerează să-mi fac planuri să rămân acolo pe durata… sarcinii.

Faţa sa ovală arăta surpriză şi nedumerire.

Leto luă sulul şi-l citi el însuşi, dar nu putu desluşi simbolurile ciudate.

— Nu înţeleg. Ai întâlnit-o vreodată pe Anirul? De ce-ar vrea ea să naşti copilul la palat? Încearcă Shaddam să ia un ostatic Atreides?

Leto nu era încântat de chemare şi se simţea iritat de o situaţie pe care n-o putea controla sau înţelege.

— Se aşteaptă să las baltă toate îndatoririle mele de-aici şi să mă mut pur şi simplu pe Kaitain, cu tine? Sunt foarte ocupat!

— Eu… eu cred că invitaţia este menită numai pentru mine, domnule duce.

Surprins, o privi fix. Ochii lui cenuşii aruncau flăcări.

— Dar nu poţi să mă părăseşti aşa… Cum rămâne cu copilul nostru?

— Nu pot refuza această invitaţie, domnia-ta. Nu numai că este soţia împăratului, dar doamna Anirul este şi o membră puternică a Bene Gesserit…

Şi de rang ascuns.

— Voi, Bene Gesserit, aveţi întotdeauna propriile voastre motive!

Surorile îl ajutaseră pe Leto în trecut, dar el nu fusese niciodată în stare să înţeleagă de ce. Cu o privire mânioasă, se uită din nou la sulul de necitit pe care Jessica îl ţinea în mâinile sale subţiri.

— Această chemare vine de la Bene Gesserit, sau e vreo schemă de-a lui Shaddam? Ar putea avea vreo legătură cu atacul meu de pe Beakkal?

Jessica îl luă de mână.

— N-am niciun răspuns pentru întrebările tale, domnule duce. Ştiu doar că o să-mi fie teribil de dor de tine.

Ducele simţi un nod în gât. Incapabil să vorbească, singurul lui răspuns fu s-o ia pe Jessica în braţe şi s-o ţină strâns.

Faptul că orice familie din imperiu îşi poate desfăşura armele atomice pentru a distruge bazele planetare a cincizeci sau mai multe Case Mari n-ar trebui să ne preocupe prea mult. Este o situaţie pe care o putem ţine sub control. Dacă rămânem suficient de puternici...

ÎMPĂRATUL FONDIL AL III-LEA

În lumina importanţei anunţului zilei, Shaddam ordonase ca Tronul Leului de Aur să fie mutat înapoi în opulenta Sală a Audienţelor Imperiale. Îmbrăcat cu o robă carmin, se aşeză pe blocul greu de cristal sculptat, arătând şi simţindu-se cu adevărat imperial în timp ce anticipa reacţia Landsraadului.

După asta, Casele nesupuse vor şti că mă ignoră pe riscul lor.

Din spatele uşilor închise ducând în încăperea imensă, putea auzi murmurul reprezentanţilor nerăbdători care fuseseră convocaţi aici. Abia aştepta să le vadă feţele, când vor afla ce făcuse pe Zanovar.

Părul roşu pomădat al lui Shaddam lucea în lumina licurigloburilor. Bău îndelung dintr-o cafea cu mirodenie turnată într-o ceaşcă delicată de porţelan şi cercetă modelele fine, pictate de mână, de pe suprafaţa sa. Preţioasa ceaşcă avea să fie distrusă, aşa cum fusese totul pe Zanovar. Îşi încruntă faţa pudrată, luându-şi o înfăţişare teribilă, paternă. Azi nu va zâmbi, oricât de satisfăcut s-ar fi simţit.

Ieşind dintr-un coridor secret, doamna Anirul intră în sala de audienţe cu fruntea sus. Păşi direct spre tron, fără să fie intimidată de decorul ca de tribunal. Shaddam bombăni în barbă, blestemându-şi lipsa de prevedere de a nu închide toate intrările în sală. Va trebui să discute problema cu şambelanul Ridondo.

— Soţul şi împăratul meu...

Se apropie de baza estradei şi ridică ochii spre tronul legendar.

— Înainte să începi, există o problemă pe care trebuie s-o

discut cu tine.

Părul castaniu, cu reflexe de bronz, al lui Anirul era proaspăt coafat şi prins cu o agrafă de aur.

— Cunoşti semnificaţia acestui an?

Shaddam se întrebă ce scheme mai pregătise Bene Gesserit-ul pe la spatele lui.

— Păi, suntem în 10175. Dacă nu poţi consulta un calendar imperial de una singură, unul dintre curtenii mei te va informa în legătură cu data. Acum vezi-ţi de treabă, căci am un anunţ important de făcut.

Anirul rămase imperturbabilă.

— Este un centenar, marcând moartea celei de-a doua soţii a tatălui tău, Yvette Hagal-Corrino…

Sprâncenele împăratului se ridicară în timp ce încerca să urmărească ideea ei. *Lua-o-ar naiba! Ce-are asta de-a face cu succesul meu copleşitor de pe Zanovar?*

— Dacă e adevărat, avem tot anul la dispoziţie pentru a comemora acest eveniment. Astăzi am de anunţat un decret către Landsraad…

Băgăreaţa lui soţie nu putea fi clintită.

— Ce ştii despre Yvette?

De ce persistă femeile în chestiuni de mică importantă în momentele cele mai incomode?

— N-am timp pentru chestionare din istoria familiei.

Dar sub privirea ei fermă, ca de căprioară, chibzui o clipă, în timp ce se uita la cronometrul ixian, bogat ornamentat, de pe perete. Reprezentanţii oricum nu s-ar aştepta niciodată să înceapă la timp…

— Yvette a murit cu mulţi ani înainte să mă nasc eu. Din moment ce n-a fost mama mea, nu mi-am bătut niciodată prea mult capul cu ea. Trebuie să existe filmocărţi la biblioteca imperială, dacă vrei să afli.

— Pe durata lungii sale domnii, tatăl tău a avut patru soţii, şi nu i-a permis decât lui Yvette să stea alături de el, pe un tron special. Se spune că a fost singura femeie nobilă pe care a iubit-o vreodată cu adevărat.

Dragoste? Ce-are asta de-a face cu căsătoriile imperiale?

— După cât se pare, tatăl meu a avut o afecţiune adâncă şi pentru una dintre concubinele sale, dar nu şi-a dat seama de asta până când ea a hotărât să se mărite cu Dominic Vernius…

Se încruntă.

— Încerci să forţezi comparaţii? Vrei să-mi declar afecţiunea pentru tine? Ce fel de întrebări pui?

— E o întrebare a unei soţii. Este, de asemenea, întrebarea unui soţ.

Anirul aştepta la picioarele estradei, încă uitându-se în sus la el.

— Vreau propriul meu tron aici, alături de al tău, Shaddam – aşa cum avea tatăl tău pentru soţia lui favorită!

Împăratul sorbi jumătate din cafeaua cu mirodenie ca să se calmeze. Încă un tron, aici? Deşi îşi însărcinase spionii sardaukari s-o urmărească pe Anirul, deocamdată nu găsiseră nimic incriminator, şi probabil că nu vor găsi niciodată. Vălurile secretului Bene Gesserit nu erau uşor de pătruns…

Cântări posibilităţile şi opţiunile. La urma urmei, a aduce aminte Landsraadului că alături de el se afla o Bene Gesserit putea fi în avantajul său, în special dacă-şi intensifica agresiunile împotriva celor care stocau mirodenie.

— O să mă gândesc la asta!

Anirul pocni din degete şi se duse spre o uşă cu arcadă, unde, din umbra holului, apărură două surori îndrumând patru paji care aduseră un tron în sala de audienţe. De o greutate substanţială, tronul era mai mic decât al împăratului, dar construit din acelaşi cuarţ translucid, albastru-verzui, de Hagal.

— Acum?

Împăratul vărsă cafeaua cu mirodenie pe roba carmin, când se ridică în picioare.

— Anirul, sunt pe cale să mă ocup de probleme importante.

— Da… Iar eu ar trebui să fiu alături de tine. E nevoie

doar de câteva clipe…

Arătă spre încă doi paji care păşeau în spatele tronului.

Frustrat, Shaddam examina pata întunecată care i se infiltra în robă şi aruncă peste umăr ceaşca de porţelan; aceasta zăngăni şi se sfărâmă în cioburi, pe podeaua în formă de tablă de şah. Poate că, la urma urmei, ar fi cel mai bun moment, de vreme ce, cu siguranţă, anunţul lui va stârni rumoare. Şi totuşi… detesta s-o lase pe Anirul să câştige!

Cu o bufnitură, pajii aşezară gâfâind al doilea tron pe podeaua lustruită, apoi îi ridicară din nou, ca să-l urce pe treptele late.

— Nu pe platforma cea mai înaltă, zise Shaddam, pe un ton care nu admitea niciun compromis. Aşezaţi scaunul soţiei mele pe nivelul de *sub* al meu, în stânga!

Anirul nu va obţine tot ce dorea, indiferent cum va încerca să-l manipuleze.

Pe buzele ei apăru un surâs uşor, care-l făcea să se simtă cumva meschin.

— Desigur, soţul meu.

Făcu un pas în spate ca să examineze aranjamentul şi încuviinţă satisfăcută.

— Ştii, Yvette era din Casa Hagal şi a pus să-i fie făcut tronul astfel încât să semene cu al lui Elrood…

— Putem să recuperăm mai târziu lipsurile din istoria familiei!

Shaddam strigă după un slujitor care să-i aducă o robă curată. Un alt servitor curăţă cioburile ceştii, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

Adunându-şi fustele în jurul ei, Anirul se instală pe noul său tron ca o păuniţă imperială aşezându-se într-un cuib.

— Cred că acum suntem gata să ne primim oaspeţii…

Îi zâmbi lui Shaddam, dar acesta păstră o înfăţişare severă în timp ce îmbrăca noua robă, una albastru-închis de data asta. Împăratul îi făcu un semn din cap lui Ridondo.

— Să înceapă dezbaterile!

Şambelanul anunţă să fie deschise uşile de aur acoperite

cu basoreliefuri, montate pe balamale ce-ar fi putut fi folosite pentru trapele de la calele unui transspaţial. Shaddam făcea tot posibilul s-o ignore pe Anirul.

Bărbaţi cu mantii, robe sau costume oficiale se revărsară pe sub arcadă în sala de audienţe. Aceşti observatori invitaţi reprezentau cele mai puternice familii din imperiu, ca şi câteva dintre Casele mai mici, cunoscute pentru faptul că deţineau uriaşe stocuri ilegale de melanj. În timp ce-şi ocupau poziţiile de-a lungul pereţilor pe jumătate tapetaţi cu catifea purpurie, mulţi păreau intrigaţi de prezenţa neaşteptată a lui Anirul pe estradă.

Shaddam vorbi fără să se ridice.

— Priveşte şi învaţă…

Ridică mâna împodobită cu inele, iar ferestrele înguste de plaz armat care înconjurau partea de sus a tavanului devenită opace. Licurigloburile se estompară şi în spaţiul liber din faţa tronului masiv de cristal apărură holo-imagini. Nici măcar Anirul nu mai văzuse imaginile înainte.

— Asta-i tot ce-a mai rămas din oraşele de pe Zanovar, rosti el pe ton ameninţător.

Apăru o pustietate înnegrită, înregistrată de camerele automate de supraveghere ale sardaukarilor care patrulau peste zgura clocotindă. Publicul îngrozit icni văzând imaginile structurilor topite, movile care-ar fi putut fi copaci, vehicule sau cadavre topite laolaltă… şi cratere ce-ar fi putut fi cândva lacuri. Pretutindeni se înălţau aburi şi mocneau flăcări. Schelete contorsionate de clădiri se înălţau ca nişte degete frânte pe un cer mânjit de funingine.

Shaddam îi ceruse anume lui Zum Garon să ia imagini ale moşiei carbonizate a lui Tyros Reffa. Văzând distrugerile, nu-şi mai făcea nicio grijă în legătură cu fiul bastard al lui Elrood.

— Acţionând în concordanţă cu legea imperială de multă vreme instituită, am confiscat o mare rezervă ilegală de melanj. Casa Taligari se face vinovată de crime împotriva imperiului, aşa încât fieful lor de pe Zanovar a plătit preţul

final!

Shaddam lăsă asistenţa să absoarbă această informaţie şocantă. Simţi mirosul terorii emanat de nobili şi de ambasadori. Obscurul edict imperial împotriva stocării de mirodenie data de o mie de ani. La început, fusese aplicată numai deţinătorului fiefului Arrakis, pentru a împiedica acea Casă să deturneze mirodenie şi să evite taxele imperiale. Mai târziu, motivele pentru aplicarea acelui edict se extinseseră, pe măsură ce unii nobili deveniseră fabulos de bogaţi din manipulare propriilor lor rezerve, începând războaie sau folosind mirodenia pentru a întreprinde acţiuni economice şi politice împotriva altor Case. După secole de conflicte în jurul acestei chestiuni, tuturor Caselor Mari şi Minore li s-a cerut să coopereze prin conglomeratul universal CHOAM. În Codul Imperial a fost introdus un articol special, detaliind cantitatea de mirodenie pe care o poate deţine fiecare persoană sau organizaţie.

În timp ce imaginile continuau să curgă, un singur licuriglob strălucitor pâlpâia la picioarele Tronului Leului de Aur. În cascada de lumină, un herald imperial citi o proclamaţie pregătită din vreme, astfel încât Shaddam să nu fie nevoit să rostească singur cuvintele.

— Aflaţi cu toţii că împăratul Padişah Shaddam Corrino al IV-lea nu va mai tolera înmagazinarea ilegală de mirodenie şi va impune aplicarea Codului Legii Imperiale. Fiecare Casă, Mare sau Minoră, va fi supusă unei revizii contabile de către CHOAM, în cooperare cu Ghilda Spaţială. Toate stocurile de mirodenie în afara legii, care nu vor fi predate în mod voluntar, vor fi confiscate oriunde s-ar afla, iar făptaşii vor fi sever pedepsiţi. Luaţi exemplu de la Zanovar… Să fie cu toţii avertizaţi!

În lumina slabă, Shaddam îşi păstră înfăţişarea ca de piatră. Privi expresiile panicate de pe feţele reprezentanţilor. În câteva ore, toţi vor alerga înapoi pe lumile lor de baştină ca să se supună decretului, temându-se de următoarele represalii.

Lasă-i să tremure!

În timp ce parada imaginilor oribile continua în aer, Anirul îşi cercetă soţul. Acum , când nu mai avea nevoie să stea în umbră, îl putea vedea de aproape. Împăratul fusese extraordinar de încordat în ultima vreme, preocupat de ceva mult mai semnificativ decât obişnuitele lui jocuri de intrigi şi politică de la curte. De curând, ceva important se schimbase.

Ani de zile, Anirul aşteptase şi observase în felul răbdător al unei Bene Gesserit, adunând şi interpretând frânturi de informaţie utilă. Cu multă vreme în urmă, auzise de Proiectul Amal, dar nu ştiuse ce înseamnă – era doar o porţiune dintr-o discuţie între Shaddam şi contele Fenring, culeasă pe când intrau într-o încăpere. Văzând-o, bărbaţii tăcuseră, dar privirile vinovate de pe chipul lor dezvăluiseră multe. Ea nu scosese niciun cuvânt şi-şi ţinuse urechile ciulite.

În sfârşit, celelalte licurigloburi se luminară, iar torţele se aprinseră, atenuând imaginile încă în derulare de pe devastatul Zanovar. Pentru comparaţie, imagini promoţionale, verzi şi luxuriante, ale frumuseţii trecute a planetei erau proiectate alături de distrugerea înfiorătoare. Shaddam nu fusese niciodată un partizan al subtilităţii sau al moderaţiei.

Înainte ca tumultul să poată erupe în sală, două detaşamente de sardaukari înaintară în marş. Rămaseră în poziţie de drepţi, ocupând perimetrul încăperii, o subliniere dătătoare de fiori a surprinzătorului ultimatum al împăratului.

Acum, privea impasibil către adunare, apreciind vinovăţia sau nevinovăţia pe care o percepea pe feţele tuturor. Alături de consilierii săi, va studia mai târziu imaginile înregistrate, ca să vadă ce se putea afla din reacţiile respectivilor reprezentanţi.

Începând din acest moment, Landsraadul se va teme de el. Fără îndoială că încurcase şi planul lui Anirul, oricare ar fi fost acesta. Cel puţin aşa spera… Dar nu conta prea tare.

Chiar şi fără sprijinul Bene Gesserit, Shaddam îşi va primi

în curând amalul. Apoi nu va mai avea nevoie de nimeni.

Sângele e mai gros ca apa, dar politica e chiar şi mai groasă decât sângele.

ELROOD AL IX-LEA,
Memorii despre puterea imperială

Legendara Artisia, capitala Casei Taligari, devenise un centru al suferinţei, al sentimentelor de ofensă şi al cererii de răspunsuri. Iubitul docent Glax Othn, care vorbea de obicei pentru Taligari în chestiuni de stat, fusese ucis în atacul strigător la cer asupra fiefului Zanovar. Tyros Reffa ştia – văzuse imaginile înfiorătoare…

Acum, Casa Taligari se clătina şocată. Funcţionarii guvernamentali se împiedicau unii de alţii încercând să formuleze un răspuns unic la insultă. Cinci oraşe mari de pe Zanovar fuseseră complet distruse, plus alte câteva ferme înconjurătoare. Coliseul senatului în aer liber era acum o cacofonie de vaiete, întrebări urlate şi declaraţii de răzbunare.

Reffa stătea neobservat pe un rând de loji de sus, îmbrăcat cu aceleaşi haine mototolite pe care le purta de trei zile, încă de când auzise groaznicele veşti, Bătrânul său dascăl avusese dreptate cu temerile şi bănuielile lui, deşi Reffa nu-l luase în serios. Nu-i mai rămăsese nimic pe Zanovar. Deşi mai avea câteva conturi şi investiţii pe Taligari, proprietatea, grădinile şi personalul lor fuseseră nimicite într-un nor de fum. Exact ca docentul…

Emisari alarmaţi, de pe cele opt planete Taligari care supravieţuiseră, se adunaseră în Coliseul senatului. În aer plutea un sentiment vecin cu panica; la sol, o mulţime neliniştită şi ultragiată de cetăţeni se simţeau neajutoraţi şi disperaţi în fata măcelului.

Toţi ochii se îndreptară spre senatorul conducător, când acesta păşi pe podiumul de amplificare a imaginii şi sunetului, încadrat de doi reprezentanţi cu înfăţişare severă, proveniţi de pe alte lumi Taligari importante.

Din cauza descendenţei sale secrete, Tyros Reffa evitase cu scrupulozitate orice implicare în politică. Cu toate

acestea, ştia că nu se va realiza nimic astăzi, aici. Politicienii vor vocifera şi se vor abate de la întrebări. Până la urmă, plângerile oficiale nu vor valora nimic. Lui Shaddam Corrino nu-i păsa… Bărbat înalt şi cu înfăţişare autoritară, senatorul conducător avea chipul rotund ca o lună şi gura expresivă.

— Zanovar e pierdut, începu el pe tonul cel mai sumbru, vocea fiindu-i purtată în tot Coliseul de sistemul de difuzoare. Îşi mişca mâinile într-o varietate de gesturi care-i accentuau cuvintele.

— Fiecare persoană de aici a pierdut prieteni sau membri ai familiei în acest atac odios…

Printre oamenii de pe Taligari era o tradiţie ca delegaţii adunaţi – şi chiar cetăţenii de rând – să pună întrebări publice senatorilor lor şi să primească răspunsuri imediate. Oamenii strigau, producând un zumzet de cereri şi de întrebări suprapuse.

Vor reacţiona oare militarii taligarieni? Cum puteau spera să lupte cu sardaukarii, care aveau capacitatea de a pustii o lume întreagă? Se mai aflau şi alte planete Taligari în pericol?

— Dar de ce s-a întâmplat asta? exclamă un bărbat. Cum a putut împăratul nostru să comită o asemenea atrocitate?

Reffa stătea îngheţat şi mut. *Din cauza mea. Au venit din cauza mea… Împăratul voia să mă omoare pe mine, dar a încercat să acopere totul cu un astfel de exces monstruos.*

Senatorul ridică în aer un cub pentru mesaje.

— Împăratul Shaddam al IV-lea ne acuză de crime împotriva imperiului şi pretinde că responsabilitatea – de fapt *vina* – aparţine Zanovarului. A acţionat ca judecător, juriu şi călău. Pretinde că a administrat pedeapsa potrivită pentru că am ascuns un stoc ilegal de melanj!

Murmure de mânie, răcnete de neîncredere… Toate Casele Landsraadului păstrau rezervoare de mirodenie, la fel cum cele mai multe familii păstrau propriile lor stocuri de arme atomice, a căror folosire era interzisă, deşi, tehnic vorbind, nu era ilegal să le posezi.

Un alt senator făcu un pas în faţă.

— Cred că Shaddam ne foloseşte ca exemplu pentru restul imperiului…

— De ce-au trebuit să moară copiii mei? strigă o femeie înaltă. N-aveau nimic de-a face cu stocarea de mirodenie!

Copiii tăi au murit pentru că, lui Shaddam nu-i place faptul că m-am născut, gândi Reffa. *Îi stăteam, în drum, iar lui nu i-a păsat că masacrează milioane doar ca să ucidă un singur om. Şi, chiar şi aşa, a ratat ţinta…*

Vocea senatorului conducător se frânse de emoţie, apoi se întări de mânie.

— Cu secole în urmă, strămoşul împăratului, Hyek Corrino al II-lea, a acordat Casei Taligari o proprietate formată din nouă planete, inclusiv Zanovar. Avem înregistrări care arată că împăratul Elrood al IX-lea chiar a vizitat parcul de distracţii şi a glumit despre mirosul de mirodenie de lângă viermele de nisip. Nu era niciun secret!

Întrebările continuau să curgă, iar senatorii făceau un efort politicos de a le cuprinde pe toate. De ce, după atâţia ani, se întâmpla aşa ceva? De ce nu fusese nicio avertizare? Ce se putea face acum cu nedreptatea?

În loja de sus, tăcut în timpul rafalei de întrebări, Reffa se mulţumi să asculte. Venise la Artisia doar pentru opera suspendată, fusese departe de Zanovar datorită unei sclipiri de prevedere a bătrânului docent. Acum, auzind scuzele subţiri pe care le folosise împăratul, nu credea nicio iotă din cuprinsul lor.

Veneratul său profesor îi spusese întotdeauna: „Dacă raţiunile declarate nu se potrivesc cu conştiinţa ta sau nu rezistă testului logicii, caută motive mai adânci”.

Văzuse imagini scanate, luate de sonde fără echipaj care zburaseră pe deasupra peisajului vitrificat şi ştia că moşia lui fusese una dintre primele ţinte în cursul devastării planetei. Oare bătrânul şi credinciosul Charence văzuse măcar valul de flăcări venind în direcţia lui?

Stomacul lui Reffa ardea de parcă ar fi înghiţit un cărbune aprins.

Nu-l observă nimeni, era doar încă un ins din mulţime. Îşi aminti de cicatricea înnegrită care rămăsese din căminul lui. *Iar Shaddam crede probabil că a reuşit... Crede că sunt mort.*

Reffa se ridică în picioare, purtând o expresie furioasă pe chipul său plăcut, cu trăsături cizelate. Se mişcă doar o dată, cât să-şi şteargă o lacrimă de pe obraz.

Înainte ca interminabila adunare publică să se încheie, se strecură afară pe o uşă laterală şi se topi în anonimatul oraşului.

Mai avea nişte rămăşiţe ale averii sale, concretizate în destul de mulţi bani. Se bucura acum de libertatea completă de mişcare permisă unui om pe care imperiul îl credea mort şi căruia nu-i mai rămăsese nimic de pierdut.

Sunt un scorpion sub o piatră... Acum, că fratele meu vitreg m-a deranjat, ar face bine să se ferească de acul meu. Fie intenţionat, fie printr-un accident respingător al evoluţiei, tleilaxu nu etalează nicio calitate demnă de admiraţie. Sunt dezgustători ca aspect... Sunt în general înşelători, poate ca parte a unei urme imprimate genetic.... Degajă un miros caracteristic asemănător cu izul greţos al mâncării scârboase, descompuse. Pentru că am avut relaţii directe cu ei, poate că analiza mea nu este suficient de obiectivă. Dar un fapt nu poate fi pus la îndoială: sunt extrem de periculoşi.

THUFIR HAWAT,
comandantul securităţii Casei Atreides

În interiorul unei maşini-capsulă care se apropia de pavilionul de cercetare, Hidar Fen Ajidica aruncă încă o pastilă în gură şi o mestecă. Groaznică aromă, dar necesară pentru a-şi trata fobia de subteran! Înghiţi de mai multe ori, pentru a risipi gustul, şi tânji după lumina splendidă a soarelui Thalim, care încălzea oraşul sfânt Bandalong.

Dar îndată ce avea să scape de aici, Ajidica va avea propriile lui lumi pline de supuşi credincioşi, evlavioşi, devotaţi revelaţiilor pe care le primise. Rasa lui se abătuse de la calea sacră, dar el o va pune la loc. *Eu sunt singurul mesager adevărat al Domnului.*

Pe drum, capsula se apropie de un perete format din ferestre de plaz blindat. Prin ele, zări instalaţiile sardaukarilor care asigurau securitatea complexului. Protocoalele lor riguroase ţineau la distanţă ochii curioşi şi-i permiteau lui Ajidica să-şi facă treaba.

Capsula se opri fără niciun incident, iar el luă un liftub scârţiitor până jos, la nivelul principal. După decenii de epurări necesare, găsirea tehnicienilor calificaţi care să lucreze cu tehnologia din complex devenise extrem de dificilă. Maestrul Cercetător preferase întotdeauna sistemele simple, în care mai puţine lucruri puteau merge prost.

Auzi uşile liftului închizându-se cu un clinchet în spatele lui. Un om cu pielea palidă se clătină până în faţa liftubului; avea chipul sluţit şi trupul frânt, prost reasamblat pentru a forma o siluetă ca o marionetă mecanică. Aceşti bi-ixieni erau unul dintre proiectele proprii ale lui Ajidica, o diversiune creatoare care-i permitea să folosească trupurile victimelor executate după interogatorii. Ah, eficienţa!

Oribilele marionete serveau ca să avertizeze populaţia îndărătnică împotriva rebeliunii. Monstruozităţile îndeplineau de asemenea unele sarcini banale: făceau curăţenie, scăpau de reziduurile toxice şi de chimicale. Din nefericire, creaturile hibride nu reuşeau să funcţioneze prea fiabil, dar el continua să facă modificări pentru a le îmbunătăţi.

Ajidica trecu pe o uşă cu bioscaner care-l identifică după structura celulară, apoi intră într-o încăpere de mărimea unui hangar pentru nave spaţiale – loc unde erau păstrate noile cuve axlotl.

Asistenţi de laborator, în halate albe, lucrau la mese încărcate cu instrumente. Îi aruncară o privire nervoasă şi-şi măriră intensitatea eforturilor. Aerul avea un iz metalic, de curăţenie făcută la sânge cu chimicale şi dezinfectante… iar peste toate plutea un miros greu şi caracteristic de scorţişoară, amintind de melanj.

Amal

Containere de mărimea unui sicriu conţineau femei fertile, cu funcţiile superioare ale creierului distruse, cu reflexele şi simţurile blocate. *Cuve axlotl…* Nimic mai mult decât pântece umflate. Fabrici biologice mult mai sofisticate decât orice maşină construită vreodată de o mână de om.

Chiar şi pe lumile lor originare, Bene Tleilax îşi creşteau ghola şi dansatorii-faţă în aceste „cuve”. Nimeni nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu – pentru că nu exista niciuna. Orice femeie matură era convertită într-o cuvă axlotl şi folosită pentru a reproduce rasa aleasă.

De ani de zile, tleilaxu recoltaseră femei din populaţia

captivă ixiană. Multe mii muriseră, astfel încât Ajidica să le poată modifica pentru a produce noi substanţe similare din punct de vedere biochimic cu melanjul. Folosind limbajul subtil al geneticii şi al mutaţiilor, aceste cuve axlotl secretau amal şi, în final, ajidamal – secretul secretelor Maestrului Cercetător.

Strâmbă din nas simţind mirosul trupurilor, un iz neplăcut de femelă. Tuburile şi firele legau fiecare container de carne tumefiată la instrumente de diagnostic pulsânde. Nu mai privea cuvele axlotl ca fiind umane; chiar şi la început, fuseseră doar nişte *femei.*

În centrul camerei, doi asistenţi cercetători se dădură deoparte când Ajidica se apropie de o cuvă specială, adăpostind pântecele mărit al unei spioane capturate – femeia Bene Gesserit Mirai Alechem. Când fusese prinsă încercând un act de sabotaj, se împotrivise divulgării oricărei informaţii, chiar şi sub tortură severă. Dar Maestrul Cercetător cunoştea metode de a extrage adevărul înainte de a o converti pentru propriile lui scopuri. Şi, spre încântarea lui, Mirai se dovedise a avea mai multe capacităţi în calitate de cuvă axlotl decât oricare altă captivă din lotul ixian.

După atâta timp, pielea vrăjitoarei căpătase o nuanţă portocalie. Un receptacul conectat la gâtul ei conţinea un litru de lichid limpede, produsul proaspăt sintetizat de ea. Când era pompat prin sistemele sale Bene Gesserit, amalul pe care-l secreta era diferit de cel produs de oricare altă cuvă. Ajidamal!

— Mirai Alechem, suntem în faţa unui mister. Cum pot adapta celelalte cuve pentru a realiza ceea ce faci tu?

Ochii goi ai femeii, lipsiţi de spirit, clipiră uşor şi, adânc în pupilele ei, crezu că detectează teroare şi furie nestăpânită. Dar, cu coardele vocale moarte şi mintea pierdută, nu-i putea răspunde. Datorită tehnologiei tleilaxu, acest pântece putea fi silit să trăiască timp de secole. Cu mintea distrusă, chiar şi sinuciderea era imposibilă pentru Mirai.

În curând, când el şi favoriţii săi dansatori-faţă vor pleca

de pe Xuttuh, Ajidica va muta această valoroasă cuvă axlotl pe o planetă sigură. Poate că reuşea să obţină încă vreo câteva prizoniere Bene Gesserit, ca să vadă ce anume făcea din ele cele mai bune cuve. Deocamdată, o avea numai pe aceasta şi, cu ajutorul stimulentelor, mărise deja nivelul producţiei atât de mult cât era posibil.

Ajidica conectă un dispozitiv de extracţie la receptacul şi goli litrul de mirodenie sintetică într-un recipient pe care-l luă cu el. În ultimele câteva zile, ingerase o mare cantitate de ajidamal şi nu simţise niciun efect secundar dăunător, numai senzaţii plăcute. Aşa că intenţiona să ia mai mult. Mult mai mult…

Cu pulsul accelerat, se grăbi să intre în birou şi sigilă în urma lui ecranele de identitate şi sistemele defensive. Lăsându-se să cadă pe un caniscaun, aşteptă ca animalul sedentar şi fără minte să se ajusteze la corpul lui. În sfârşit, dădu capul pe spate şi sorbi ajidamalul cald, lunecos, proaspăt curs din trupul lui Alechem, ca laptele muls dintr-o vacă. Nu consumase niciodată atât de mult deodată.

Îl cuprinse un acces brusc şi violent de tuse, iar stomacul încercă să elimine substanţa printr-o răsturnare acidă. Vărsând pe podea restul recipientului, se rostogoli din caniscaunul tremurător şi se ghemui pe jos. Chipul i se schimonosi; muşchii i se încordară şi zvâcniră. Din gură îi curseră fluide gălbui, rămăşiţe urât mirositoare de mâncare. Dar sistemul lui absorbise deja substanţa cu acţiune rapidă…

Se rostogoli, cuprins de convulsii euforice care se înteţiră până când ajunse să tânjească după seninătatea binevenită a inconştienţei. Îl otrăvise vrăjitoarea Bene Gesserit? Se agăţă de o nevoie furioasă de răzbunare. Cu metodele îngrozitoare ale tleilaxu, era sigur că putea face până şi o cuvă axlotl visătoare să simtă durerea.

Trecură nenumărate clipe de agonie, până când simţi o schimbare în microcosmosul reprezentat de mintea şi trupul lui torturat. Durerea se diminua, sau poate că nervii săi fuseseră deja arşi şi transformaţi în cenuşă.

Revenindu-şi din suferinţa de coşmar, Ajidica deschise ochii. Se trezi pe podeaua biroului, cu bobine de fibre shiga, filmocărţi şi tăviţe cu mostre sparte şi împrăştiate peste tot, ca şi cum ar fi căzut într-o frenezie iraţională. Caniscaunul se chircise într-un colţ, cu blana zdrenţuită şi oasele pliante răsucite şi rupte. Duhoarea de fiere era copleşitoare; până şi corpul şi hainele îi miroseau. Alături, un cronometru răsturnat dezvăluia că trecuse o zi întreagă.

Ar trebui să-mi fie foame sau sete. Duhoarea îi tăia însă orice asemenea înclinaţie, dar nu şi mânia care-l ţinuse în viaţă. Cu mâinile sale cu degete lungi, dădu peste un ciob plat provenind dintr-o tăviţă spartă şi adună o mostră din propria lui vomă, ce se coagulase deja în bucăţele de forma unor mărgele.

În timp ce păşea în grabă pe podeaua laboratorului, gardienii sardaukari şi asistenţii cercetători lăsară un spaţiu larg în jurul său. În ciuda statutului înalt, strâmbară din nas la trecerea lui.

Se duse direct la cuva Mirai Alechem, intenţionând să-i arunce fierea în fată şi să-i aducă insulte inimaginabile, deşi ea n-ar şti niciodată ce se întâmplă. Ochii mari, feminini ai cuvei priveau realitatea indiferenţi, nefocalizaţi.

Într-o năvală bruscă, senzaţii şi gânduri noi îi inundară mintea, o trăire străină aruncând în aer blocaje mentale despre care nici măcar nu ştia că există. Prin creier i se scurseră cantităţi imense de date.

Un efect secundar al supradozei de ajidamal? Văzu cuvele axlotl din jurul lui într-o nouă lumină. Pentru prima oară, îşi dădu seama că putea lega fiecare cuvă la cea a lui Alechem, astfel încât *toate* vor produce preţioasa substanţă. Cu o intuiţie limpede, văzu cum se putea potrivi totul laolaltă şi ce ajustări trebuia să facă.

Pe o latură, observă nişte tehnicieni de laborator şoptind între ei, privindu-l cu ochi mici şi întunecaţi. Câţiva se strecurară afară, dar el îi strigă:

— Veniţi încoace! Imediat!

Deşi clar speriaţi de nebunia din ochii săi injectaţi, se

supuseră. Dintr-o singură privire, ca şi cum fiecare gând nou ar fi fost pentru el o revelaţie, Ajidica îşi dădu seama că doi dintre aceşti oameni de ştiinţă ar fi fost mai potriviţi la alte treburi. Cum putuse oare să nu observe asta până acum? Cele mai mici lucruri pe care şi le amintea îi reveniră în minte, percepţii minuscule pe care fusese prea ocupat să le remarce înainte. Acum toate însemnau ceva. *Uluitor!*

Pentru prima oară în viaţă, ochii lui Ajidica erau complet deschişi. Mintea lui putea reproduce fiecare acţiune pe care-o văzuse, fiecare cuvânt pe care oamenii aceştia îl pronunţaseră în prezenţa lui. Toată informaţia i se alinia în minte, ca şi cum ar fi fost un computer pre-Butlerian.

Mai multe date i se revărsară în creier prin porţile deschise, bucăţi şi părţi din fiecare persoană pe care-o întâlnise vreodată Ajidica. Îşi amintea *totul.* Dar cum se întâmpla asta, şi de ce? Ajidamalul!

Îşi aminti un pasaj revelator din Crezul sufi-budislamic: *Pentru a atinge s'tori nu este nevoie de înţelegere. S'tori există fără cuvinte, fără măcar un nume.* Totul se întâmplase într-o clipă, o scânteie din timpul cosmic…

Ajidica nu mai resimţea mirosul sau gustul propriei sale bile, pentru că acesta se afla pe un plan fizic, iar el atinsese o stare mai înaltă de conştiinţă.

Doza mare de mirodenie artificială îi deschisese zone virgine ale minţii. Într-o nouă viziune orbitoare, privi calea către propria sa mântuire eternă, prin harul lui Dumnezeu. Era acum mai convins ca niciodată că va conduce Bene Tleilax către gloria sfântă – sau măcar pe cei care meritau să fie mântuiţi. Oricine gândea altfel va muri!

— Maestre Ajidica, rosti o voce tremurată, vă simţiţi bine?

Deschizând ochii, văzu asistenţii cercetători adunându-se în jurul lui, manifestând îngrijorare amestecată cu teamă. Un singur om găsise curajul de a vorbi. Folosindu-şi puterea crescută de observaţie, Ajidica *ştiu* că acesta era o persoană în care se putea avea încredere, una care va sluji bine noul său regim. Ridicându-se în picioare şi ţinând încă

bucăţile de vomă pe ciobul din tava spartă, Ajidica spuse:

— Tu eşti Blin, al treilea asistent operator ai cuvei cincizeci şi şapte…

— Este corect. Maestre. Aveţi nevoie de asistenţă medicală?

— Trebuie să îndeplinim slujba Domnului, răspunse Ajidica.

Blin se înclină.

— Aşa am aflat şi eu, la o vârstă foarte fragedă…

Părea încurcat, dar din limbajul trupului Ajidica îşi putea da seama că voia cu disperare să-şi mulţumească superiorul. Cu un zâmbet care-i dezvălui dinţii ascuţiţi, Ajidica spuse:

— De-acum înainte, eşti secundul meu la comanda complexului de cercetare, răspunzător doar faţă de mine.

Ochii negri ai lui Blin clipiră surprinşi. Îşi îndreptă umerii.

— Voi servi în orice calitate ordonaţi, domnule.

Auzind un suspin de nemulţumire de la unul dintre ceilalţi savanţi, Ajidica aruncă mostra de fiere către acesta.

— Tu, curăţă-mi biroul şi înlocuieşte tot ce s-a spart! Ai patru ore să termini treaba. Dacă nu reuşeşti, prima sarcină a lui Blin va fi să te conecteze la un aparat care să te transforme în prima cuvă axlotl *masculină!*

Copleşit de teroare, bărbatul ieşi în fugă. Ajidica zâmbi către Mirai Alechem – o carcasă de carne goală, respingătoare, într-un container în formă de sicriu. În ciuda abilităţilor sale amplificate, nu putea fi sigur că spioana Bene Gesserit încercase cu adevărat să-i facă vreun rău, chiar şi cu subconştientul ei îngropat. Nu părea să perceapă nimic din exterior…

Acum însă Ajidica ştia că Dumnezeu veghea asupra lui – o prezentă plină de forţă, care-l îndruma pe calea Marii Credinţe, singura cale adevărată.

În ciuda suferinţei pe care i-o produsese, supradoza fusese o binecuvântare.

Nu se poate separa niciodată politica de economia melanjului. Acestea au mers mână în mână prin întreaga istorie imperială.

SHADDAM CORRINO AL IV-LEA,
Memorii preliminare

Un străjer emoţionat de la sietchul Scutului Roşu îl chemă pe Liet-Kynes la postul de observaţie ascuns sus, pe creasta accidentată. Urcă printre vârfuri primejdioase şi crăpături ascunse, găsindu-şi puncte de sprijin pentru mâini şi picioare, până când ajunse pe o bordură expusă. Aerul mirosea a praf de puşcă ars.

— Văd un om apropiindu-se, chiar şi în căldura zilei. Străjerul era un băiat surâzător, cu bărbia mică şi un aer plin de râvnă.

— Un om singur…

Intrigat, Liet urmări tânărul cu muşchi de oţel şi ochi mari în arşiţa uscată. Curenţii termali pâlpâiau dinspre contraforturile negru-roşcate de lavă care se înălţau ca o citadelă dintre dune.

— L-am chemat şi pe Stilgar.

Străjerul era plin de nerăbdare.

— Bine. Stil are cei mai buni ochi dintre noi…

Instinctiv, Liet îşi puse filtrele în nări; distraiul lui era nou, înlocuindu-l pe cel pe care gărzile împăratului îl distruseseră cu stângăcie.

Liet îşi umbri ochii de lumina orbitoare a cerului galben ca lămâia şi scrută oceanul de nisip unduitor.

— Sunt surprins că Shai-Hulud nu l-a luat încă…

Distinse o pată micuţă, o siluetă în mişcare nu mai mare decât o insectă.

— „Omul singur în deşert e un om mort.”

— Acesta s-ar putea să fie nebun, Liet, dar încă nu e mort.

Întorcându-se la auzul vocii, îl văzu pe Stilgar apropiindu-se din spate. Bărbatul cu chip de şoim ştia cum să se mişte graţios şi fără zgomot.

— Ar trebui să mergem să-l ajutăm? Sau să-l omorâm?

Vocea subţire a străjerului era lipsită de emoţie, încercând să-i impresioneze pe cei doi bărbaţi importanţi.

— Îi putem lua apa pentru trib.

Stilgar întinse mâna puternică, iar băiatul îi dădu un binoclu reparat de nenumărate ori şi care aparţinuse cândva planetologului Pardot Kynes. Liet bănuia că hoinarul din deşert ar fi putut fi vreun membru rătăcit al unei patrule Harkonnen, un sătean exilat sau cine ştie ce prospector neghiob.

După ce focaliză oleobiectivele delicate, Stilgar comentă surprins:

— Se mişcă la fel ca un fremen. Merge fără ritm, cu paşi neregulaţi.

Crescu magnitudinea, apoi coborî binoclul.

— E Turok, şi e fie rănit, fie epuizat!

Liet reacţionă imediat.

— Stilgar, cheamă o echipă de salvare! Du-te să-l salvezi, dacă poţi. Aş prefera mai degrabă povestea lui decât apa…

*

Când îl aduseră pe Turok înăuntru, avea distraiul sfâşiat şi umărul şi braţul drept rănite, dar sângele se coagulase. Îşi pierduse gheata *temag* stângă, ceea ce făcuse ca pompele distraiului să înceteze să mai funcţioneze. Deşi abia primise apă, Turok atinsese limita rezistenţei umane. Zăcea pe spate pe o masă rece de piatră, însă pielea lui avea un aspect nisipos, ca şi cum ar fi epuizat toată umezeala suplimentară pe care o avea un fremen.

— Ai mers în timpul *zilei,* Turok, zise Liet. De ce-ai făcut ceva atât de prostesc?

— N-am avut de-ales.

Turok mai luă o înghiţitură din apa pe care i-o oferea Stilgar. Puţin din ea alunecă pe bărbia prăfuită, dar el o prinse cu degetul arătător şi o linse. Fiecare picătură era

preţioasă.

— Distraiul nu mai funcţiona. Ştiam că sunt aproape de sietchul Scutului Roşu, dar nu m-ar fi văzut nimeni după căderea nopţii. Trebuia să sper că veţi veni să investigaţi.

— Vei trăi să lupţi iarăşi cu Harkonnenii, îl încurajă Stilgar.

— N-am supravieţuit doar ca să lupt….

Turok vorbea cu o oboseală mortală în glas. Avea buzele crăpate şi sângerânde, dar refuză să mai bea apă. Descrise ce se întâmplase cu combina de mirodenie, cum ridicaseră soldaţii Harkonnen încărcătura şi apoi abandonaseră echipa şi echipamentul la discreţia viermelui de nisip.

— Mirodenia pe care au luat-o va fi înregistrată ca pierdută, spuse Liet, dând din cap. Shaddam e atât de preocupat de grijile legate de protocol şi de aparenţele puterii, încât e uşor să-l păcăleşti. Am văzut asta cu ochii mei.

— Pentru fiecare stoc pe care-l capturăm noi, precum cel de la sietchul Hadith, baronul creează altul.

Stilgar se uită de la Turok la Liet. Nu-i plăceau implicaţiile a ceea ce gândea.

— Ar trebui să-i raportăm asta contelui Fenring sau să trimitem un mesaj împăratului?

— Nu voi avea nimic de-a face cu Kaitainul, Stil.

Liet nici măcar nu mai scria rapoarte noi; pur şi simplu, trimitea continuu documente vechi, pe care tatăl lui le scrisese cu decenii în urmă. Shaddam nu va observa niciodată…

— Iată problema fremenilor: n-avem nevoie de ajutorul celor din afara planetei!

— Speram c-o să spui asta, replică Stilgar, cu ochii luminându-i-se ca ai unei păsări hoitare.

Turok acceptă acum mai multă apă. Faroula apăru şi aduse în tăcere bărbatului istovit un bol cu alifie din ierburi – groasă, calmantă, special făcută pentru arsurile de soare. După ce şterse zonele expuse, începu să maseze crema ca să intre în piele. Liet se uită cu afecţiune la soţia lui,

urmărindu-i gesturile de prim ajutor. Faroula era cea mai bună vindecătoare din sietch.

Ea îi întoarse privirea, cu promisiunea confidenţială de a împărtăşi secrete mai târziu. Luptase din greu să câştige dragostea frumoasei sale soţii. În ciuda pasiunii pe care-o simţeau unul pentru celălalt, tradiţia fremenă silea un bărbat şi o femeie să păstreze orice expresie a sentimentelor în spatele perdelelor de la camerele din peşteră. În public, aproape că duceau vieţi separate.

— Harkonnenii devin tot mai agresivi – aşa că trebuie să fim cât mai uniţi în rezistenta noastră.

Mintea lui Liet se întoarse la afaceri.

— Noi, fremenii, suntem un popor mare, împrăştiat în toate vânturile. Trimite călăreţii nisipurilor către peştera discursurilor. Îi voi trimite la alte sietchuri să anunţe o mare adunare. Vor participa toţi naibii, bătrânii şi luptătorii. În numele tatălui meu, Umma Kynes, aceasta va fi o adunare extrem de importantă a fremenilor.

Îndoi degetele unei mâini ca o gheară şi o ridică foarte sus.

— Harkonnenii n-au nici cea mai vagă idee despre forţa noastră combinată. Ca un şoim al deşertului, ne vom înfige ghearele în spinarea baronului…

*

În interiorul clădirii spaţioportului din Carthag, baronul se plimba încruntat de colo până colo, în timp ce pregătirile pentru plecarea pe Giedi Prime continuau. Nu putea suferi clima uscată şi prăfoasă a Arrakisului.

Oprindu-se să-şi recapete răsuflarea, se prinse de un grilaj, cu picioarele abia atingându-i pământul. Deşi nu era câtuşi de puţin sprinten, centura suspensoare îl ajuta pe bărbatul obez să păstreze impresia că era capabil să facă orice dorea.

Reflectoarele marcau câmpul de aterizare din nisip

vitrificat. Luminile se revărsau peste magaziile de depozitare a combustibililor, pe macaralele scheletice, pe platformele cu suspensoare şi pe hangarele masive construite din componente prefabricate – toate modelate după arhitectura din Harko City.

În seara asta, baronul era într-o dispoziţie teribil de proastă. Călătoria lui spre casă fusese întârziată cu zile întregi, de când formulase o respingere a unei notificări din partea Ghildei Spaţiale şi a CHOAM, care voiau să supună unei revizii procedurile sale de a manevra mirodenia. Iarăşi! Cooperase total la revizia obişnuită, cu numai cinci luni în urmă, şi alta n-ar mai fi trebuit să aibă loc decât peste cel puţin nouăsprezece luni. De pe Giedi Prime, juriştii săi înaintaseră o scrisoare amănunţită cu întrebări legate de această problemă, ceea ce va întârzia fără îndoială Ghilda şi CHOAM-ul, dar el continua să resimtă un sentiment neplăcut în legătură cu ceea ce se petrecea. Totul avea legătură cu măsurile drastice ale împăratului împotriva stocării de mirodenie. Lucrurile se schimbau, şi nu în bine!

Ca deţinătoare a fiefului Arrakis, Casa Harkonnen era singura membră a Landsraadului îndreptăţită să deţină cât de cât stocuri, dar acestea puteau fi doar atât de mari cât să satisfacă unele cereri previzibile, pe termen scurt, de la clienţii care făceau comenzi de melanj – şi fiecare depozit trebuia justificat către împărat prin rapoarte periodice. Totul era destul de strict, şi pentru fiecare transport pe care baronul îl expedia prin transspaţial, datora o taxă Casei Corrino.

Clienţilor, pe de altă parte, le era permis să comande doar cantităţi care să le satisfacă nevoile pe termen scurt – pentru adaosuri alimentare, pentru fibre de mirodenie, pentru utilizări medicale şi altele asemenea. De secole, nu existase niciun mijloc de a aplica interdicţia împotriva comenzilor prea mari, ceea ce ducea inevitabil la acumulare. Şi toată lumea se uitase în altă parte… Până acum.

— Piter! Cât mai durează?

Mentatul cu fire ascunsă supraveghease echipajele cărând lăzi şi provizii pe fregata Harkonnen, sub lumina alb-gălbuie. Părea să viseze cu ochii deschişi, dar baronul ştia că de Vries ţinea un inventar în gând, urmărind fiecare obiect încărcat la bord, marcându-l pe o listă din creierul său.

— Estimez încă o oră standard, domnule baron. Avem multe de dus înapoi pe Giedi Prime, iar aceşti muncitori locali sunt înceţi. Dacă vreţi, aş putea pune să fie torturat unul dintre ei, ca să măresc viteza celorlalţi.

Baronul cântări sugestia, dar dădu din cap.

— Avem timp până la sosirea transspaţialului. O să aştept în salonul fregatei. Cu cât îmi iau mai repede picioarele la spinare de pe planeta asta blestemată, cu atât mai bine o să mă simt.

— Da, domnule baron. Să pregătesc nişte gustări? Vă vor ajuta să vă odihniţi.

— N-am nevoie de odihnă, răspunse baronul, mai aspru decât intenţionase.

Îi displăcea orice sugestie referitoare la slăbiciune sau la incapacitatea de a-şi îndeplini îndatoririle.

Bene Gesserit-ul îl îmbolnăvise cu o boală dezgustătoare, dătătoare de slăbiciune. Fusese cândva binecuvântat cu un trup perfect, dar acea Mohiam cu faţă de cal îl transformase într-o găluşcă de carne insultătoare, deşi îşi păstrase impulsul sexual şi mintea ascuţită pe care le avusese în tinereţe.

Boala însăşi era un secret păstrat cu grijă. Dacă Shaddam ajungea la concluzia că baronul era un conducător slab, incapabil să-şi îndeplinească îndatoririle cuvenite pe Arrakis, Casa Harkonnen urma să fie înlocuită de o altă familie nobilă. Ca urmare, baronul cultiva în mod activ impresia că masivitatea sa era rezultatul lăcomiei şi al unui stil de viaţă hedonist – o impresie nu prea dificil de susţinut pentru el.

De fapt, hotărî cu un surâs, la întoarcerea în fortăreaţa Harkonnen va anunţa acolo o petrecere extravagantă.

Pentru a păstra aparenţele, îşi va încuraja oaspeţii să se desfete peste măsură, la fel de mult ca şi el.

Diverşii medici ai baronului îi sugeraseră să petreacă un timp oarecare într-un climat uscat, de deşert, afirmând că aşa era mai bine pentru sănătatea lui. Însă el ura Arrakisul, în ciuda bogăţiei recoltate de pe urma melanjului. Se întorcea pe Giedi Prime ori de câte ori era posibil, doar ca să repare pagubele pe care nepotul său tare de cap, Rabban „Bestia”, le făcea în lipsa lui.

Muncitorii continuau încărcarea iar gărzile formară un cordon de pază până la navă. Piter de Vries îl însoţi pe baron de-a lungul terenului fierbinte de aterizare şi în susul rampei fregatei. La bord, mentatul pregăti un păhărel de suc de sapho pentru el însuşi şi aduse o carafă de brandy kirana scump pentru stăpânul lui. Baronul se aşeză pe canapeaua bine căptuşită cu perne, refăcută pentru a-i cuprinde întreg volumul, şi ceru ultimul rezumat al serviciului de informaţii, adus de către căpitanul fregatei.

Cercetă raportul cu o privire încruntată care se adânci, devenind de-a dreptul furioasă. Până acum, baronul nu auzise nimic despre scandalosul atac al Atreizilor asupra Beakkalului – nici despre reacţia surprinzător de favorabilă a Landsraadului. Blestemaţii de nobili simpatizaseră de fapt cu Leto, aplaudându-i chiar represaliile brutale. Iar acum, împăratul devastase Zanovarul…

Lucrurile se încingeau.

— Sunt vremuri tulburi, domnule baron, cu multe acţiuni agresive. Amintiţi-vă de Grumman şi Ecaz!

— Acest duce Atreides – baronul ridică teancul cu raportul, ţinându-l strâns între degetele lui albe şi acoperite de inele – n-are niciun respect pentru lege şi ordine. Dacă ar fi să lansez *eu* vreodată forţele Harkonnen asupra unei alte familii, Shaddam ar trimite sardaukarii să mă ia de gât. Şi totuşi, Leto scapă basma curată dintr-o crimă…

— Tehnic vorbind, ducele nu a încălcat nicio lege, domnule baron.

De Vries se opri ca să facă nişte proiecţii mentale

detaliate.

— Leto este foarte apreciat printre celelalte Case şi se bucură de sprijinul lor tacit. Nu subestimaţi popularitatea Atreizilor, care pare să crească de la an la an. Multe dintre Case îl tratează pe duce cu multă consideraţie. Îl văd ca pe un erou…

Baronul sorbi din brandy şi pufni neîncrezător.

— Pentru un motiv necunoscut!

Cu un mormăit, se lăsă pe spate pe canapea, mulţumit să audă pornind în sfârşit duduitul motoarelor. Fregata se înălţă de pe solul sticlos către întunericul nopţii.

— *Gândeşte-te,* baroane!

De Vries risca rareori un asemenea ton cu el.

— Moartea fiului lui Leto s-ar putea să fi fost o victorie pe termen scurt pentru noi, dar acum devine în aceeaşi măsură o victorie şi pentru Casa Atreides. Tragedia a generat multă simpatie pentru duce. Membrii Landsraadului îi vor acorda îngăduinţă, iar el poate scăpa cu acţiuni pe care nimeni altcineva n-ar îndrăzni să le facă. Beakkal este cazul în chestiune…

Enervat de succesul inamicului său, baronul pufni printre buzele durdulii. Pe ferestrele fregatei, la limita orbitei, urmări atmosfera stingându-se într-un indigo luminat de stele. Exasperat, se întoarse spre de Vries.

— Dar de ce-l plac atât de mult pe Leto, Piter? De ce el şi nu eu? Ce anume a făcut vreodată un Atreides pentru ei?

Mentatul încruntă din sprâncene.

— Popularitatea poate fi o monedă importantă, dacă e cheltuită cum trebuie. Leto Atreides încearcă în mod activ să seducă Landsraadul. Tu, baroane, ai preferat să-ţi izbeşti rivalii, silindu-i să ţi se supună. Foloseşti acid în loc de miere, fără să le faci curte aşa cum ai putea…

— A fost întotdeauna greu pentru mine. Îşi îngustă ochii negri de păianjen şi-şi umflă pieptul, cu o hotărâre nou căpătată.

— Dar dacă Leto Atreides poate s-o facă, atunci, pe toţi demonii din cosmos, pot şi eu!

De Vries surise.

— Îngăduie-mi să sugerez să consulţi un consilier, baroane, poate chiar să angajezi un instructor de etichetă care să-ţi remodeleze acţiunile şi dispoziţia…

— N-am nevoie de nimeni care să-mi spună cum să ţin furculiţa cu graţie!

De Vries îl întrerupse înainte ca iritarea lui să crească.

— Există multe abilităţi care trebuie dobândite, baroane. Eticheta, ca şi politica, înseamnă o ţesătură complexă de fire delicate. E dificil pentru o persoană neinstruită să nu le piardă din ochi pe toate. Eşti conducătorul unei Case Mari. De aceea, trebuie să-ţi joci rolul mai bine decât orice om de rând…

Baronul Harkonnen rămase tăcut, în timp ce pilotul fregatei îi conduse către uriaşa navă a Ghildei, de deasupra. Baronul îşi termină brandy-ul tare, fumuriu. Nu-i plăcea să recunoască, dar ştia că mentatul avea dreptate.

— Şi unde am putea găsi un asemenea… consilier pentru etichetă?

— Sugerez să obţinem unul de pe Chusuk, care este binecunoscut pentru curtenia şi manierele locuitorilor săi. Construiesc balisete, scriu sonete şi sunt consideraţi extrem de rafinaţi şi de cultivaţi…

— Foarte bine.

O licărire de umor sclipi pe chipul baronului.

— Şi vreau ca Rabban să treacă prin aceeaşi instruire!

De Vries îşi stăpâni un zâmbet.

— Mă tem că nepotul tău s-ar putea să fie fără leac.

— Probabil. Oricum, vreau să încerce şi el.

— Se va aranja, domnule baron, în clipa în care vom ajunge pe Giedi Prime.

Mentatul luă o înghiţitură de suc de sapho, în timp ce stăpânul său îşi turnă încă un pic de brandy kirana şi-l dădu pe gât.

Mentaţii acumulează întrebări în felul în care ceilalţi acumulează răspunsuri.

Doctrină mentatică

Când sosi vestea că Gurney şi Thufir se întorseseră în sfârşit de pe Ix şi luau o navetă care cobora din transspaţialul de pe orbită, Rhombur insistă să-i întâlnească personal la spaţioport. Era atât neliniştit, cât şi nerăbdător să audă ce găsiseră cei doi pe cândva minunata lui planetă.

— Fii pregătit pentru orice veşti ţi-ar aduce, prinţe, zise Duncan Idaho. Imaculat în uniforma sa Atreides verde cu negru, tânărul maestru spadasin avea o expresie hotărâtă pe chipul său rotund.

— Ne vor spune adevărul.

Rhombur nu clipi, dar întoarse privirea spre Duncan.

— N-am mai primit un raport detaliat de pe Ix de ani de zile, şi sunt dornic de orice fel de veşti. Nu poate fi mai rău decât ceea ce mi-am imaginat deja.

Prinţul păşea cu grijă exagerată, dar îşi ţinea echilibrul şi nu accepta niciun ajutor. În loc să prefere activităţi mai apropiate de tradiţie pentru luna de miere, proaspăta lui soţie, Tessia, lucrase cu el fără încetare, ajutându-l pe Rhombur să devină expert în folosirea trupului său de ciborg. Doctorul Yueh îşi făcea griji pentru pacientul său, testându-i funcţiunile şi transmisiile impulsurilor nervoase, până când Rhombur ordonă – în cele din urmă – ca doctorul Suk să fie mutat din apartamentul său privat. Acum, mişcându-se cu hotărâre şi susţinut de încrederea lui Tessia, Rhombur nu se lăsă descurajat de privirile curioase sau compătimitoare. Contracara tendinţa celorlalţi de a-l evita din cauza înfăţişării lui ciudate, răspunzând cu zâmbete. Personalitatea lui blajină îi făcea pe ceilalţi să-l accepte ruşinaţi.

În afara spaţioportului municipal din Cala, sub cerul plin de nori, cei doi urmăriră dâra ionizată a navetei care cobora ca o zgârietură de gheară. Începu să cadă o ploaie slabă, iar Rhombur şi Duncan traseră adânc în piept aerul sărat,

încântaţi să simtă umezeala pe piele şi pe păr.

Naveta Ghildei se alinie după o reţea de marcaje de aterizare şi se aşeză lin în îmbrăţişarea Caladanului. Oamenii se grăbeau să întâmpine pasagerii care ieşeau. Îmbrăcaţi în hainele decolorate ale unor negustori nu prea norocoşi, Gurney Halleck şi Thufir Hawat urmau un sir de vizitatori care debarcau. Arătau la fel ca un milion de alţi oameni din imperiu, însă aceştia doi sfidaseră toate şansele, infiltrându-se pe Ix chiar sub nasul invadatorilor tleilaxu. Recunoscându-i, Rhombur se repezi spre ei. Mişcările lui grăbite deveniră smucite în loc să fie line, dar nu-i păsa.

— Ai informaţii, Gurney? vorbi Rhombur în limbajul codificat de luptă ai Atreizilor. Thufir, ce-ai aflat?

Gurney, care trăise atâta oroare în gropile de sclavi ale Harkonnenilor, arăta profund tulburat. Thufir păşea pe picioare la fel de ţeapăn şi de greu ca şi cum acestea ar fi fost ale lui Rhombur. Mentatul cu chipul bătut de vreme inspiră adânc pentru a-şi pune ordine în gânduri, alegându-şi cu grijă vorbele.

— Stăpâne prinţ, am fost martorii multor lucruri. Oh, ce-au văzut aceşti ochi! Şi, ca mentat, nu pot uita niciodată…

Leto Atreides convocă un consiliu privat de război într-una dintre camerele din turn. Aceste încăperi fuseseră folosite de mama lui, doamna Helena, ca salon personal, înainte să fie exilată pe continentul estic; apoi rămăseseră nefolosite pentru o vreme. Până acum…

Servitorii şterseseră praful din colţuri şi de pe pervazul ferestrelor şi aprinseseră un foc duduitor în şemineul din piatră de râu. Rhombur nu prea resimţea nevoia fizică de a se odihni şi de a se relaxa, şi aştepta în picioare ca o piesă de mobilier neobişnuită.

La început, Leto se aşeză într-unul dintre fotoliile

capitonate şi brodate ale mamei sale, pe care ea obişnuia să se cuibărească şi să citească rugăciunile zilnice din Biblia Catolică Portocalie. După un timp, dădu însă deoparte fotoliul, alegând în schimb unul mai înalt, din lemn. Acestea nu erau vremuri confortabile…

Thufir Hawat îşi prezentă raportul detaliat despre ceea ce văzuse şi făcuse. În timp ce mentatul expunea faptele brutale, însoţitorul lui intervenea cu comentarii emoţionale, exprimându-şi convingător repulsia şi dezgustul.

— Din păcate, domnule duce, spuse Hawat, am supraestimat posibilităţile şi realizările lui C'tair Pilru şi ale presupuşilor săi luptători pentru libertate. Am găsit puţină rezistenţă organizată. Poporul ixian este zdrobit. Forţele de sardaukari – două legiuni – şi spionii tleilaxu sunt peste tot…

Gurney adăugă:

— Trimit dansatori-faţă să se dea drept ixieni şi să se strecoare în celulele de rebeli. Luptătorii din rezistentă au fost masacraţi de câteva ori.

— Am observat o nemulţumire larg răspândită, dar nicio organizare, continuă Hawat. Cu toate acestea, având catalizatorul potrivit, prevăd că populaţia ixiană se va ridica şi-i va răsturna pe tleilaxu.

— Atunci trebuie să le furnizăm acest catalizator…

Rhombur făcu un pas greoi în faţă.

— Pe mine!

Duncan se mută pe unul dintre scaune, fără să dorească să se relaxeze.

— Întrevăd dificultăţi tactice. Invadatorii s-au întărit pe poziţii. Nu se vor aştepta la un atac surpriză după atâta vreme, desigur, dar până şi cu forţele militare complete ale Atreizilor, ar fi o sinucidere… În special împotriva sardaukarilor.

Gurney sublinie:

— De ce are Shaddam soldaţi imperiali pe Ix? Din câte ştiu, nu este autorizat de către Landsraad.

Leto nu era convins.

— Împăratul îşi face propriile reguli. Aminteşte-ţi de Zanovar…

Sprâncenele negre se încruntară.

— Avem justificarea morală, Leto, insistă Rhombur, aşa cum am avut pe Beakkal!

După ce aşteptase atât de mult răzbunarea, prinţul era acum foc şi pară. În parte datorită eforturilor lui Tessia, dar mai mult prin propria sa voinţă, un nou nucleu se trezise la viaţă în interiorul lui. Rhombur măsura încăperea cu paşi exacţi, cu picioarele mecanice zumzăindu-i, ca şi cum mintea lui era atât de neliniştită încât trebuia să consume energia în exces.

— Am fost sortit să devin contele Casei Vernius, la fel ca tatăl meu înaintea mea…

Ridică o mână, cu pumnul încleştat, apoi îl coborî. Servomotoarele şi musculatura pe bază de scripeţi îi măreau puterea în mod spectaculos. Rhombur demonstrase deja că putea sfărâma pietre în palmă. Îşi întoarse chipul brăzdat către duce, care încă mai stătea pe gânduri, în jilţul lui tare.

— Leto, am văzut cum poporul tău te priveşte cu dragoste, respect şi loialitate. Acum, Tessia m-a ajutat să-mi dat seama că în toţi aceşti ani încercam să recapăt Ix pentru motive nepotrivite. Nu era din inimă, pentru că nu vedeam cât de *important* era. Eram indignat că pierdusem ceea ce-mi aparţinea. Eram furios pe tleilaxu pentru crime împotriva mea şi a familiei mele… Dar cum rămânea cu poporul ixian? Chiar şi cu bieţii suboizi prostiţi, care urmaseră promisiuni pentru o viaţă mai bună?

— Da, promisiunile astea i-au dus direct în prăpastie, comentă Gurney. Când păstorul e un lup, turma devine doar un morman de carne.

Deşi Rhombur stătea aproape de flăcările portocalii din şemineu, nu putea simţi căldura.

— Vreau să-mi recapăt planeta, nu pentru mine, ci pentru că de asta are nevoie poporul de pe Ix. Dacă voi fi contele Vernius, eu îi voi sluji pe ei. Nu invers!

Chipul bântuit de amintiri al lui Hawat se înmuie într-un zâmbet.

— Ai învăţat o lecţie importantă, prinţe…

— Da, dar punerea ei în practică va cere o muncă considerabilă, preciza Duncan. În afară de cazul în care vom obţine un avantaj ascuns sau o armă secretă, forţele noastre militare vor fi în mare pericol. Amintiţi-vă cu ce ne vom lupta…

Leto îşi aminti de legământul lui Rhombur şi-şi dădu seama că dinastia Vernius va muri o dată cu el, indiferent ce înfăptuia pe Ix. Şi, gândindu-se la sarcina lui Jessica, simţi pe dinăuntru o căldură intensă. El însuşi va avea un alt copil – un fiu, spera, deşi ea nu voia să-i spună. Simţi un junghi, ştiind că în curând concubina lui va pleca pe Kaitain…

Ducele nu-şi imaginase niciodată ce întorsătură va lua viaţa sa, cum va ajunge să ţină la Jessica după ce la început detestase atât de mult prezenţa ei. Bene Gesserit-ul îl forţase s-o ţină aici, la castelul Caladan. Înfuriat de manevrele lor evidente, jurase să nu şi-o ia niciodată ca iubită… dar până la urmă jucase de-a dreptul după planurile Comunităţii Surorilor. Îl mituiseră cu informaţii despre intrigile Harkonnenilor, despre un nou tip de navă de luptă…

Leto sări brusc în picioare şi un surâs se întinse încet pe chipul lui slab.

— Staţi!

Toţi rămaseră tăcuţi, cât timp el îşi organiză gândurile; singurul sunet care se auzea în încăpere era trosnetul flăcărilor.

— Thufir, erai de faţă când vrăjitoarele Bene Gesserit au făcut un târg cu mine ca s-o păstrez aici pe Jessica…

Nedumerit, Hawat încercă să urmărească înlănţuirea ideilor ducelui. Apoi mentatul înălţă din sprâncene.

— V-au oferit în schimb informaţii. Era vorba de o navă minune, un vehicul folosind o nouă tehnologie care-o făcea invizibilă în spectrul optic şi chiar pentru scanere…

Leto bătu cu pumnul în masă şi se aplecă în faţă.

— Prototipul acelei nave a Harkonnenilor s-a prăbuşit pe Wallach IX. Surorile o au în posesie. N-ar fi de folos dacă le-am putea convinge să ne dea nouă acea tehnologie?

Duncan se clătină pe picioare.

— Cu nave nedetectabile, am putea infiltra o întreagă armată pe Ix, înainte ca sardaukarii să se poată alătura apărării tleilaxu!

Cu chipul devenit o mască a fermităţii, Leto se ridică încet şi spuse:

— Îmi sunt datoare, pe toţi dracii! Thufir, trimite un mesaj către Şcoala Maicilor, cerând cooperarea Bene Gesseritului. Mai mult decât oricare altă Casă, avem dreptul la această informaţie, din moment ce tehnologia a fost folosită împotriva noastră!

Aruncă o privire către Rhombur, cu un surâs de animal de pradă pe faţa severă.

— Şi apoi, prietene, nu va mai trebui să precupeţim niciun efort ca să recâştigăm Ix…

Cu cât ştim mai puţin, cu atât e mai lungă explicaţia.

Cartea Azhar a Bene Gesserit
(exemplar renegat).

Cu o memorie colectivă care se întindea departe, în umbrele de nepătruns ale istoriei, bătrâna Maică Superioară Harishka n-avea nevoie de sfaturi de la surorile ei. Şi totuşi, amintirile din trecutul îndepărtat nu erau întotdeauna aplicabile viitorului sau tapiseriei prezente a politicii imperiale.

Harishka stătea într-o cameră pentru întâlniri private, cu pereţi de stuc. Consilierele ei cele mai de încredere, bine instruite în materie de subtilităţi şi consecinţe, se învârteau prin încăpere, cu robele foşnind ca aripile unor corbi. Cererea neaşteptată a ducelui Leto le silise la o adunare neaşteptată şi deloc binevenită.

Adeptele aduseseră înăuntru diferite sucuri, ceai şi cafea cu mirodenie. Surorile cumpăneau, sorbindu-şi băuturile, însă camera rămânea ciudat de tăcută, lipsită de conversaţii banale. Asemenea probleme aveau nevoie de o examinare serioasă.

Harishka păşi uşor spre o bancă aspră de piatră şi se aşeză. Rece şi dură, nu era genul de tron pe care l-ar fi cerut un conducător puternic, dar o Bene Gesserit ştia cum să facă fată disconfortului. Avea mintea ascuţită şi amintirile vii. Asta era tot ceea ce se cerea de la o Maică Superioară.

Surorile alese se aşezară cu un foşnet de fuste. În lumina soarelui, cu o nuanţă cenuşie din cauză că era filtrată de luminatoarele prismatice, ochii lor pătrunzători ca aşchiile de cristal se întoarseră spre Harishka. Era timpul să vorbească Maica Superioară.

— Ne-am permis să ignorăm această chestiune timp de ani de zile, iar acum suntem silite să facem o alegere…

Pomeni despre cilindrul de mesaje care sosise de curând de pe Caladan.

— N-ar fi trebuit să-i spunem lui Leto Atreides despre

existenţa non-navei încă de la început, spuse posomorâta Cucernică Maică Lanali, cea care conducea cabinetul hărţilor şi arhivele geografice din Şcoala Maicilor.

— A fost necesar, replică Harishka. N-ar fi acceptat-o pe Jessica decât dacă-i aruncam un os destul de mare. Spre onoarea lui, ducele n-a abuzat de informaţie!

— O face acum, zise Cucernica Maică Thora, care avea grijă de livezi şi era expertă în criptografie. La începutul carierei sale, elaborase o tehnică de implantare a mesajelor pe frunzele plantelor.

Harishka o contrazise.

— Ducele ar fi putut folosi informaţia în multe feluri; a ales, în schimb, să meargă pe căi private, păstrându-ne secretul. Până acum, nu ne-a trădat încrederea. Şi v-aş putea aduce aminte că acum Jessica îi poartă în pântece copilul, aşa cum sperasem…

— Dar de ce i-a luat atât de mult timp să rămână însărcinată? întrebă o altă femeie. Ar fi trebuit s-o facă mult mai devreme!

Harishka îi evită privirea.

— N-are nicio importanţă. Hai să ne ocupăm de problema în discuţie…

— Sunt de acord, zise Cucernica Maică Cienna, a cărei faţă în formă de inimă încă mai purta aura frumuseţii nevinovate care indusese în eroare atât de mulţi bărbaţi când era mai tânără. Dacă există cineva căruia să-i fie încredinţată puterea de a face nave de război nevăzute, acesta este ducele Atreides. Ca şi tatăl şi bunicul său, e un om cu recomandări impecabile, un bărbat de onoare.

Lanali scoase un sunet neîncrezător.

— Ai uitat ce-a făcut pe Beakkal? Cum a distrus întregul monument de război?

— Monumentul *lui* de război, ripostă Cienna. Şi a fost provocat!

— Chiar dacă ducele Leto este demn de încredere, cum rămâne cu următorii duci Atreides? continuă Lanali cu vorbe măsurate. Asta deschide calea unui factor

necunoscut semnificativ, iar necunoscutele sunt primejdioase…

— Dar există şi factori *cunoscuţi* semnificativi, răspunse Cienna. Îţi faci prea multe griji!

Cea mai tânără membră a grupului, zvelta soră Cristane, le întrerupse:

— Această hotărâre n-are nimic de-a face cu caracterul moral al Atreizilor. O asemenea armă, chiar şi folosită pentru apărarea pasivă, va schimba structura războiului în imperiu. Tehnologia invizibilităţii oferă un avantaj tactic imens oricărei Case care o posedă. Fie că ai sau nu o slăbiciune pentru el, Cienna, Leto Atreides nu este altceva decât un pion în planul nostru fundamental, la fel cum a fost şi baronul Harkonnen…

— Harkonnenii au creat iniţial teribila armă, preciză Thora, terminându-şi cafeaua cu mirodenie şi ridicându-se în picioare să-şi umple din nou ceaşca. Din fericire, au pierdut secretul şi n-au fost în stare să-l recupereze.

În ultima vreme, Harishka începuse să observe cantităţile crescânde de melanj pe care le consuma îngrijitoarea livezilor. Surorile Bene Gesserit îşi puteau controla chimia corporală, dar erau puternic descurajate să-şi extindă durata vieţii dincolo de anumite limite. Etalarea longevităţii putea înclina opinia populară împotriva Comunităţii.

Harishka hotărî să pună capăt acestei faze a discuţiei. Auzise destule.

— N-avem de ales în această privinţă. Trebuie să respingem cererea lui Leto. Îi vom trimite răspunsul nostru prin Cucernica Maică Mohiam, atunci când se va duce s-o însoţească pe Jessica pe Kaitain…

Înălţă capul. Creierul îi era atât de plin de amintiri şi de gânduri nestăpânite, încât apăsa greu pe umerii ei.

Thora lăsă să-i scape un oftat, amintindu-şi câtă muncă depuseseră adeptele ca să disece şi să analizeze nava avariată.

— Nu ştiu cât de mult i-am fi putut spune ducelui, în orice caz. Acum i-am putea da epava, dar nici măcar *noi* nu

înţelegem cum funcţionează generatorul de câmp.

Se uită de jur împrejurul încăperii şi mai sorbi nişte cafea cu mirodenie.

Bruneta soră Cristane interveni din nou.

— O asemenea armă ar putea fi catastrofală dacă ar fi dezlănţuită în imperiu. Dar cu cât ar fi mai groaznic, dacă nici măcar *noi* nu înţelegem cum funcţionează? Trebuie să aflăm tot ce putem şi să păstrăm secretul în siguranţă, în interiorul Comunităţii.

Fusese antrenată ca soldat de comando, menit să se infiltreze şi să realizeze acţiuni agresive atunci când scheme mai subtile nu reuşeau să-şi atingă scopul dorit. Din cauza tinereţii sale, Cristane nu avea răbdarea unei Cucernice Maici, deşi uneori Harishka găsea utilă o asemenea impetuozitate.

— Absolut corect!

Maica Superioară se mută pe banca tare de piatră.

— Unele însemne de pe epavă indică faptul că a fost implicat cineva pe nume Chobyn. Am aflat de atunci că un inventator cu acest nume a fugit de pe Richese pe Giedi Prime cam în vremea când a fost inventat acest sistem de invizibilitate.

Thora îşi termină cea de-a treia ceaşcă de cafea cu mirodenie, ignorând privirea încruntată şi dezaprobatoare a lui Harishka.

— Harkonnenii trebuie să fi scăpat de el prea devreme, altfel n-ar fi avut atâtea greutăţi la reproducerea generatorului de invizibilitate pentru ei înşişi.

Harishka îşi adună în poală mâinile ca nişte păianjeni.

— Fireşte, vom începe investigaţiile pe Richese.

Superstiţiile şi necesităţile deşertului străbat viaţa fremenilor, în care religia şi legea sunt strâns împletite.

Căile Arrakisului,
o filmocarte imperială pentru copii

Într-o zi care avea să consacre viitorul poporului său, Liet-Kynes se trezi gândindu-se la trecut. Se aşeză la marginea patului pe care-l împărţea cu Faroula – o rogojină căptuşită, pe podeaua de piatră a unei camere mici, dar confortabile, din sietchul Scutului Roşu. Marea adunare a fremenilor urma să înceapă astăzi, o întâlnire a tuturor conducătorilor de sietchuri, menită să hotărască o ripostă unificată împotriva Harkonnenilor. Prea des, oamenii deşertului rămăseseră risipiţi, independenţi şi ineficace. Îngăduiau rivalităţilor de clan, vrajbelor şi diversiunilor să intervină între ei. Liet va trebui să-i facă să înţeleagă…

Tatăl lui ar fi fost capabil să îndeplinească o asemenea schimbare doar cu un comentariu improvizat. Pardot Kynes, profetul ecologic, nu-şi înţelesese niciodată propria putere, ci o acceptase pur şi simplu ca pe un mijloc de a-şi realiza scopul de a crea un Eden pe Dune. Fiul său Liet, pe de altă parte, era tânăr şi nu demonstrase încă nimic.

Stând pe aşternut, Liet auzea murmurul scăzut, aproape imperceptibil, al maşinăriilor care recirculau aerul în sietch. Alături de el, Faroula respira încet, evident trează, dar tăcută şi gânditoare. Îi plăcea să-şi privească soţul cu ochii ei albastru închis.

— Necazurile mele te-au împiedicat să te odihneşti, dragostea mea, spuse Liet.

Faroula îi masă umerii.

— Gândurile tale sunt şi ale mele, dragul meu. Inima mea îţi simte grija şi tulburarea.

El îi sărută mâna. Ea îşi trecu degetele prin barba subţire, de culoarea nisipului, pe care el şi-o lăsase să crească.

— Nu te teme. Sângele lui Umma Kynes îţi curge prin vine, la fel ca şi visul său.

— Dar vor vedea asta şi fremenii?

— Oamenii noştri pot fi neghiobi câteodată, dar nu şi orbi.

Liet-Kynes o iubise vreme de ani de zile. Faroula era o femeie fremenă, fiica bătrânului Heinar, naibul chior al sietchului. Îşi cunoştea rolul. Era cea mai bună vindecătoare a tribului, şi munca ei cea mai importantă fusese să vindece sufletul îndurerat al lui Liet. Ştia cum să-şi atingă soţul, şi îl iubea.

Încă preocupat de provocarea pe care o reprezenta întâlnirea, o trase pe Faroula spre el şi o ţinu strâns în braţe, în aşternutul cald. Însă ea îi alungă nesiguranţa cu un sărut, îl mângâie până când neliniştea îi dispăru şi îi dărui forţa ei.

— Voi fi alături de tine, dragostea mea, îi spuse Faroula, deşi femeile nu erau admise în sala discursurilor, unde naibii sietchurilor împrăştiate se adunau să-i audă cuvintele. O dată ce ieşeau din camerele lor, Liet şi soţia lui aveau să devină din nou protocolari, străini din punct de vedere cultural. Dar înţelegea ce voia să spună Faroula. Va fi cu adevărat alături de el. Iar inima lui se bucura ştiind acest lucru…

La uşă atârna o tapiserie plină de culoare, din fibre de mirodenie, în care femeile sietchului ţesuseră o imagine dătătoare de inspiraţie a Bazinului de Ghips, locul unde tatăl lui înfiinţase un proiect demonstrativ constând dintr-o seră înfloritoare. Tapiseria înfăţişa apă curgătoare, păsări colibri, pomi fructiferi şi flori strălucitoare. Închizând ochii, Liet îşi închipui aroma plantelor şi a polenului, simţind parcă pe obraji aerul umed.

— Sper că astăzi voi reuşi ceva care să te facă mândru de mine, tată, murmură în sinea lui, ca într-o rugăciune.

În mod tragic, un tavan încărcat de umezeală se prăbuşise peste Pardot şi peste câteva dintre ajutoarele sale. Trecuse mai puţin de un an de la acea zi groaznică, dar lui Liet i se părea mult mai mult. Iar acum trebuia sa ia locul marelui vizionar…

Vechiul trebuie întotdeauna să facă loc noului.

Heinar, din ce în ce mai bătrân, putea renunţa la conducerea sietchului Scutului Roşu, şi mulţi fremeni presupuneau că Liet îi va lua locul în calitate de naib. Cuvântul fremen avea un sens precis în vechea chakobsa: „slujitor al sietchului”. Liet nu nutrea ambiţii personale de niciun fel; voia pur şi simplu să-şi slujească poporul, să lupte împotriva Harkonnenilor şi să continue să pună pustiul pe calea care va duce în cele din urmă la transformarea lui Dune într-o grădină.

Liet era numai pe jumătate fremen, dar de la primele guri de aer pe care le trăsese în piept, din primele clipe în care inima îi bătuse liberă de pântecele mamei sale, sufletul său fusese fremen. Ca nou planetolog imperial, succesor al marelui visător Pardot Kynes, Liet nu-şi putea limita munca la un singur trib.

Înainte ca ultimii conducători să sosească şi marea adunare să înceapă, Liet trebuia să-şi termine îndatoririle zilnice de planetolog. Deşi n-avea nicio preţuire pentru Shaddam ca om sau ca împărat, munca ştiinţifică a lui Liet rămânea o parte valoroasă a existenţei sale. Fiecare clipă din viaţă era la fel de preţioasă ca apa însăşi, şi nu trebuia s-o irosească.

Se îmbrăcă iute, acum complet treaz. La vremea când zorii se revărsau într-o explozie de portocaliu asupra priveliştii, el era deja afară, purtând noul său distrai. Chiar şi la o oră atât de matinală, nisipul şi pietrele erau calde, iar micile vârtejuri generate de căldură dansau deja pe suprafaţa solului. Se târî de-a lungul unei creste stâncoase, la numai câteva sute de metri de intrarea sietchului.

Într-o grotă, inspectă o mică staţiune biologică experimentală, alcătuită dintr-o reţea de senzori şi de dispozitive de colectare a datelor, încastrate în piatră. Pardot Kynes reparase instrumentele uitate cu ani în urmă, iar membrii sietchului lui Liet continuau să întreţină panoul în relief, înţesat cu aparate de măsură şi comutatoare de control. Instrumentele măsurau viteza vântului, temperatura şi ariditatea. Un senzor arăta un nivel

infinitezimal de umiditate a aerului, o urmă de rouă culeasă de colectorul în formă de ou.

Auzind un chiţăit puternic şi o fluturare frenetică de aripi, se întoarse repede. Un mic şoarece de deşert, numit muad'dib în limba fremenilor, fusese blocat de către un şoim în bolul lucitor de metalplaz al scanerului solar.

Şoricelul încerca să se caţere pe pereţii alunecoşi ai bolului, dar era mereu împins la loc de lovitura unei gheare puternice, date de şoimul care încerca să-şi apuce prada. Micul muad'dib părea condamnat. Liet nu se amestecă. *Natura trebuie să-şi urmeze cursul.*

Spre surpriza sa, văzu colectorul începând să se mişte, când şoarecele declanşă un mic dinte de fixare din interiorul bolului. Ţopăielile lui schimbară unghiul, în aşa fel încât razele reflectate ale soarelui abia răsărit se concentrară direct în ochii şoimului.

Orbită, pasărea rată o altă lovitură de gheară – iar şoarecele de deşert scăpă într-o crăpătură mică din stâncă.

Liet privi totul cu un amuzament plin de uimire şi murmură cuvintele străvechi ale unui imn fremen, pe care-l învăţase de la Faroula:

Mi-am purtat picioarele printr-un deşert
Ale cărui miraje fluturau ca un spectru.
Nesătul de glorie, lacom de pericol,
Am străbătut orizontul lui al-Kulab,
Privind timpul cum macină munţii,
În căutarea lui flămândă după mine.
Şi-am văzut vrăbiile venind în zbor,
Mai temerare decât lupul care atacă.
S-au răspândit în arborele tinereţii mele.
Am auzit stolul în ramurile mele
Şi-am fost prins în ciocuri şi gheare!

Ce spusese prietenul său Warrick, în agonie, după ce consumase Apa Vieţii? *Şoimul şi şoarecele sunt totuna.* O viziune adevărată, sau doar născociri ale delirului?

Urmărind cum şoimul frustrat se îndepărta în zbor, înălţându-se pe curenţi ascendenţi până acolo de unde putea supraveghea deşertul în căutarea oricărei mişcări, Liet-Kynes se întrebă dacă muad'dib scăpase din întâmplare sau dacă fusese destul de şiret să tragă avantaje din împrejurările în care se afla.

Fremenii vedeau semne şi prevestiri peste tot. Era o credinţă larg răspândită aceea că apariţia unui muad'dib înainte de a lua o hotărâre dificilă nu anunţa nimic bun. Iar importanta adunare a conducătorilor de sietchuri era pe cale să înceapă…

Ca planetolog, desigur, Liet era preocupat de altceva. Scanerul solar, instalat de mâna omului, se amestecase în lanţul vieţii din deşert – prădătorul şi prada sa. Deşi doar un eveniment izolat, Liet se gândi la el într-un context mult mai larg, aşa cum ar fi făcut tatăl lui. Chiar şi cea mai mică dintre interferenţele umane, când apărea la timpul nepotrivit, putea duce la schimbări monumentale, potenţial dezastruoase.

Abătut, Liet se întoarse la sietch.

Conducătorii fremeni cu chipuri tăbăcite sosiră din aşezări ascunse, de pe tot cuprinsul deşertului. Sietchul Scutului Roşu reprezenta un loc ideal pentru întâlnire. Învecinându-se cu o reţea întinsă de peşteri şi culoare naturale, putea adăposti cu uşurinţă vizitatorii, care-şi aduceau cu ei apă, mâncare şi aşternuturi.

Oaspeţii urmau să rămână acolo zile întregi – chiar săptămâni, dacă era nevoie, până când reuşeau să ajungă la un acord. Liet avea să-i ţină pe loc, chiar dacă va fi nevoie să-i dea cap în cap pentru a-i sili să coopereze. Oamenii deşertului trebuiau să-şi coordoneze lupta, hotărând asupra ţintelor pe termen scurt şi asupra scopurilor pe termen lung. Turok, refăcut dar încă slăbit, le

va vorbi despre felul în care baronul era dispus să sacrifice echipe întregi de recoltare, doar ca să fure o încărcătură neînregistrată de melanj. Apoi Stilgar va descrie ce găsiseră el şi camarazii săi în raidul de la peşterile sacre de la sietch-ul Hadith.

Delegaţii călătoriseră mari distanţe pe viermi de nisip, sau veniseră pur şi simplu pe jos; alţii zburaseră noaptea cu ornitoptere furate, care fuseseră rapid camuflate la sosire sau mutate în peşteri. Îmbrăcat într-o pelerină jubba nouă, Liet-Kynes îi salutase pe fiecare dintre ei atunci când intraseră prin uşa etanşă în sietchul propriu-zis.

Alături de el stătea soţia lui brunetă, cu fiica lor cea mică şi cu Liet-chih, care abia începea să umble. În buclele mătăsoase ale lui Faroula erau împletite acverigi care sunau ca nişte zurgălăi, reprezentând averea şi poziţia lui Liet în cadrul tribului. Ea se învârti în preajma soţului atâta timp cât i se permise.

Afară, soarele apunea într-o vâlvătaie portocalie şi începutul serii se lăsa peste dune. Femeile serviră bărbaţilor o mare masă comună, în sala de adunare a sietchului, activitate tradiţională la începutul unor asemenea conferinţe. Liet stătea la o masă joasă lângă naibul Heinar. Împreună cu conducătorii de sietchuri, Liet ţinu un toast în onoarea bătrânului morocănos. Ca răspuns, Heinar scutură din capul cărunt şi refuză să tină şi el un discurs.

— Nu, Liet. Asta e clipa ta. A mea a trecut…

Cu mâna de la care-i lipseau două degete, din cauza unui duel cu pumnalele ce avusese loc cu multă vreme în urmă, strânse puternic mâna ginerelui său.

După cină, în timp ce bărbaţii îşi ocupau locurile în sala de adunare cu tavanul înalt, Liet se gândea la multe lucruri. Se pregătise bine să se adreseze celor convocaţi aici – dar vor hotărî ei să coopereze şi să reziste Harkonnenilor, mobilizându-şi forţele din deşert pentru Dune? Sau vor fugi şi mai adânc în pustietăţi, fiecare trib luptând pentru el însuşi? Mai rău, vor prefera fremenii să se certe unii cu alţii

în loc să lupte cu adevăratul duşman, aşa cum făcuseră deja de prea multe ori în trecut?

Liet avea în minte un plan. În cele din urmă, se urcă într-un balcon înalt, care domina nivelul sălii. Ramallo, bătrâna Sayyadina, stătea lângă el într-o robă neagră, prăfuită. Ochii săi întunecaţi păreau nişte găuri deschise pe faţa ei.

Dedesubt stăteau sute de oameni, luptători oţeliţi, conducători care se înălţaseră din rândurile triburilor lor. Toţi împărtăşeau viziunea unei Dune înverzite, toţi venerau amintirea lui Umma Kynes. Alţi spectatori stăteau pe bănci şi în balcoanele presărate în zig-zag pe pereţii verticali. Izul acru al oamenilor nespălaţi ai deşertului umplea aerul, laolaltă cu vârtejul înţepător al mirodeniei.

Sayyadina Ramallo întinse în faţă mâinile pătate de bătrâneţe, cu palmele întoarse în sus, ca să rostească o binecuvântare. Mulţimea tăcu, plecându-şi capetele. Într-un balcon alăturat, un băiat fremen în robă albă cânta un cântec funebru cu o voce vioaie de sopran, descriind în străvechea limbă chakobsa peregrinările chinuitoare ale strămoşilor lor zensunniţi, care ajunseseră aici după ce fugiseră de pe Poritrin, cu atât de multă vreme în urmă.

Când băiatul termină, Ramallo alunecă înapoi în umbră, lăsându-l pe Liet singur în balconul înalt. Toţi ochii priveau spre el. Venise şi vremea lui…

Acustica perfectă a sălii purtă până departe vocea lui Liet.

— Fraţii mei, acesta este un timp de mari schimbări pentru noi. Pe îndepărtatul Kaitain, l-am informat pe împăratul Corrino despre atrocităţile Harkonnenilor de aici de pe Dune. I-am spus despre distrugerea deşertului, despre detaşamentele Harkonnen care îl vânează pe Shai-Hulud de plăcere…

Un murmur străbătu sala, însă le adusese aminte doar de ceea ce ştiau deja.

— În calitatea mea de planetolog imperial, am solicitat botanişti, chimişti şi ecologi. L-am implorat să ne dea echipamente vitale. Am cerut să fie adoptat un plan pe

scară largă pentru a păstra lumea noastră. Am insistat să-i forţeze pe Harkonneni să-şi înceteze crimele şi distrugerile fără sens.

Făcu o pauză, lăsând să crească tensiunea.

— Dar am fost expediat rapid. Împăratul Shaddam al IV-lea nici măcar nu s-a sinchisit să mă asculte!

Nemulţumirea verbală a mulţimii făcu fundul de piatră al sălii să tremure sub picioarele lui Liet. Extrem de independenţi, fremenii nu se considerau cu adevărat supuşi imperiali. Îi priveau pe Harkonneni ca pe nişte intruşi, ocupanţi temporari care într-o zi vor fi daţi afară, în favoarea unei alte Case conducătoare. În timp, fremenii înşişi vor cârmui aici. Legendele lor preziceau asta…

— La această mare întrunire trebuie să discutăm alternativele, ca oameni liberi. Noi înşine trebuie să luăm măsuri ca să ne protejăm modul de viaţă, fără să ţinem seama de imperiu şi de politica lui neghioabă!

În timp ce vorbea, căutând o bază comună, simţind scânteia pasiunii în inimă, putea ghici prezenţa lui Faroula în umbra răcoroasă de lângă el, ascultând fiecare cuvânt, dându-i putere.

Epavele încercărilor repetate ale omului de a controla universul sunt împrăştiate de-a lungul plajelor sordide ale istoriei.

Graffitti pe peretele unui teatru din Iehan City, pe Jongleur

Salonul luminos şi prea ornamentat, al pasagerilor de pe nava de transport public Wayku, îi amintea de scena suprarealistă a unei piese cu decoruri prea ţipătoare şi culori prea aprinse. Pasager anonim pe locurile clasei mijlocii, Tyros Reffa stătea singur, ştiind că viaţa lui nu va mai fi niciodată la fel. Mobilierul uzat, indicatoarele stridente şi răcoritoarele înţepătoare îl alinau într-un mod ciudat, ca o adiere înceţoşată de absenţă şi de zgomot neutru.

Plecase departe de Zanovar şi de Casa Taligari, departe de trecut.

Nimeni nu observa numele lui Reffa, nimănui nu-i păsa de destinaţia sa… Din felul în care-i fusese ţintită proprietatea, după comportamentul spionilor imperiali care-i iscodiseră, chiar şi sângerosul Shaddam Corrino trebuie să fi crezut că fratele lui vitreg – şi bastard! — fusese incinerat pe Zanovar.

De ce n-a putut să mă lase în pace?

Reffa încercă să blocheze zgomotul mereu-prezenţilor vânzători ambulanţi, oameni insistenţi şi câteodată sarcastici, cu ochelari negri, care vindeau orice, de la bomboane cu mirodenie la limorc fript în curry. Încă putea auzi muzica zăngănitoare, atonală, care se revărsa din căştile lor fixate de ureche. Îi ignoră complet, şi după ce fură refuzaţi vreme de câteva ore, vânzătorii Wayku îl lăsară în sfârşit în pace.

Mâinile lui Reffa erau asprite şi crăpate. Le frecase de mai multe ori cu săpunurile cele mai dure, dar încă nu reuşise să scape de mirosul de moarte şi de fum care se lipise de ele, de senzaţia sinistră de funingine sub unghii.

N-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată acasă…

Cu ochii roşii şi plângând, zburase cu hidroavionul personal peste cicatricea arsă a moşiei sale. Răzbătuse prin zonele de recuperare cu acces limitat, mituind funcţionari şi depăşind santinele epuizate.

Nimic nu mai rămăsese din casa şi grădina lui, atât de frumoase şi de bine îngrijite... Absolut nimic.

Câteva movile doar, formate de coloanele de piatră prăbuşite, bazinul răsturnat al unei fântâni sfărâmate, dar nicio urmă din conacul impunător sau din minunatele grădini de ferigi. Credinciosul Charence fusese incinerat şi transformat în cenuşă, lăsând doar o umbră de sperietoare de ciori pe pământ, semnul a ceea ce fusese când va o fiinţă umană importantă.

Reffa aterizase, păşise pe solul cu miros respingător şi fusese înghiţit de tăcerea sufocantă. Pietrele carbonizate şi sticla neagră scrâşniseră sub tălpile lui. Se aplecase să scormonească pulberea cu degetele, de parc-ar fi sperat să găsească vreun mesaj ascuns în cenuşă. Săpă mai adânc, dar nu găsi niciun fir de iarbă viu, nici măcar cea mai mică insectă. În jurul lui, lumea era dureros de tăcută, golită de orice adiere şi de cântecele păsărilor.

Tyros Reffa nu deranjase niciodată pe nimeni, ducând o viaţă plăcută, mulţumit cu propriile-i îndeletniciri. Şi totuşi, fratele lui vitreg încercase să-l asasineze pentru a elimina ceea ce el percepea ca fiind o ameninţare la adresa tronului. Paisprezece milioane de oameni măcelăriţi într-o încercare stângace de a ucide un singur om. Părea imposibil, chiar şi pentru un asemenea monstru, şi totuşi Reffa ştia că era adevărat. Tronul Leului de Aur era stropit cu sângele nedreptăţii, amintindu-i lui Reffa de marile tragedii-monolog pe care le jucase cândva pe Jongleur. Palatul imperial răsuna de ţipetele Zanovarului.

Stând sub lapoviţa neagră de pe pământul lui distrus, Reffa urlă numele împăratului, dar vocea lui se risipi ca un tunet îndepărtat.

Aşa că se îmbarcă pentru o călătorie cu următorul transspaţial de pe Taligari pe Jongleur, unde petrecuse în

tinereţe câţiva ani fericiţi. Tânjea să se întoarcă printre elevii-actori, artiştii creatori şi pasionaţi în a căror companie se bucurase de pace.

Călătorind discret, folosind acte false pe care docentul le aranjase pentru el în caz de urgenţă, Reffa îşi petrecea în tăcere timpul petrecut în nava de transport public. Cumpănind tot ceea ce pierduse, auzea fluxul şi refluxul discuţiilor dintre pasageri: un giuvaergiu specialist în pietre-de-apă şi soţia lui se certau cu privire la tiparele de crăpături; patru tineri gălăgioşi se contraziceau cu voce tare în legătură cu o cursă acvatică pe care o văzuseră pe Perrin XIV; un negustor râdea împreună cu rivalul lui de umilirea pe care cineva numit ducele Leto Atreides o administrase Beakkalului…

Reffa îşi dori să-l lase toţi în pace, să se gândească la ceea ce avea de făcut.

Deşi nu fusese niciodată agresiv sau violent, ruina pârjolită a Zanovarului îl schimbase. N-avea experienţă în căutarea dreptăţii. Pe dinăuntru, era răvăşit de ura pentru Shaddam, şi simţea nu puţină ură de sine. *Şi eu sunt un Corrino. E în sângele meu.* Oftând adânc, se cufundă mai adânc în scaun, apoi se ridică să se spele din nou pe mâini.

Înaintea, brutalului atac, Reffa studiase istoria familiei, întorcându-se cu secole în urmă, în vremea când cei din familia Corrino erau modele de etică pentru imperiu, sau la domnia luminată a prinţului moştenitor Raphael Corrino, aşa cum fusese zugrăvită ea în capodopera dramatică „Umbra tatălui meu”. Glax Othn făcuse din Reffa omul care era. Acum, totuşi, nu mai avea nicio opţiune, niciun trecut, nicio identitate…

„Legea este ştiinţa supremă!” Acest măreţ concept al justiţiei, enunţat pentru prima oară cu multă vreme în urmă, răsuna cu amărăciune în mintea lui. Se spunea că este gravat pe uşă de la biroul împăratului de pe Kaitain, dar se întrebă dacă Shaddam l-a citit vreodată.

În mâinile actualului ocupant al tronului, legea imperială se schimba ca nisipurile mişcătoare. Reffa ştia despre

morţile misterioase din familia lui. Fratele mai mare al lui Shaddam, Fafnir, Elrood al IX-lea însuşi şi chiar mama lui Reffa, Shando, care fusese vânată ca un animal pe Bela Tegeuse. N-o să poată uita niciodată chipul lui Charence, al docentului sau pe victimele inocente de pe Zanovar.

Avea intenţia să se întoarcă la vechea lui trupă de actori, sub îndrumarea strălucitului maestru Holden Wong. Dar dacă împăratul descoperea că Reffa e încă în viaţă, va fi în pericol şi toată planeta Jongleur? Nu îndrăznea să-şi dezvăluie secretul.

O uşoară schimbare în murmurul motoarelor Holtzman îi spuse lui Reffa că transspaţialul ieşise din hiperspaţiu. Nu peste multă vreme, o femeie Wayku anunţă sosirea la destinaţie şi le aduse aminte pasagerilor să cumpere suveniruri.

Din cele cinci compartimente de depozitare de deasupra, Reffa îşi luă tot ce mai avea. Totul... Trebuise să plătească scump pentru spaţiul suplimentar, dar nu avusese încredere să expedieze direct articolele speciale pe care le cumpărase înainte să plece de pe Taligari.

Urmat de un şir plutitor de cufere pe suspensii, îşi croi drum spre ieşire. Chiar şi când pasagerii aşteptau la coadă naveta pentru coborâre, negustorii Wayku tot mai încercau să le vândă fleacuri, deşi fără prea mult succes.

Când Reffa păşi în clădirea spaţioportului de pe Jongleur, dispoziţia lui sumbră se însenină. Complexul imens era plin de oameni veseli, zâmbitori. Atmosfera era înviorătoare.

Se rugă să nu fi pus în primejdie o altă lume preţioasă. Privind în jur, la familiile şi la prietenii grăbindu-se să-i întâmpine pe pasageri, nu văzu nicio urmă a maestrului Holden Wong, care-i promisese că-l va aştepta aici. Vechea trupă a lui Reffa trebuie să fi avut un spectacol programat pentru seara aceea, iar Wong insista întotdeauna să supravegheze el însuşi totul. Trăind în întregime în lumea teatrului, maestrul dădea puţină atenţie evenimentelor curente, probabil că nici nu ştia despre atacul de pe Zanovar... Părea să fi uitat să-şi întâlnească oaspetele la

spaţioport.

N-avea importanţă, Reffa ştia să se descurce prin oraş. Un debarcader se învecina cu spaţioportul, de unde o corabie-taxi-acvatic ducea pasagerii în Ichan City, traversând un fluviu lat, acoperit de un covor de alge liliachii. În timp ce vasul îşi croia drum prin curentul lent, Reffa stătea pe punte, umplându-şi plămânii cu aerul umed, înviorător, atât de diferit de fumul acru şi tăciunii de pe Zanovar.

În faţă, vizibil prin ceaţa subţire a fluviului, Ichan City era un amestec de clădiri dărăpănate şi blocuri-turn moderne, plin de pietoni şi de ricşe. Din cabina de dedesubt, auzea râsete şi muzica unui cvartet de coarde – baliset, rebec, vioară şi rebab.

Taxiul acvatic încetini şi intră în marşarier, ca să andocheze. Reffa îi urmă pe ceilalţi pasageri pe debarcaderul oraşului vechi, o structură solidă de lemn a cărei suprafaţă de scânduri era presărată cu solzi de peşte, cochilii sparte şi picioare de crustacee subţiri ca nişte paie. Printre tarabele cu fructe de mare şi magazinele de patiserie, trupe vesele de povestitori lucrau alături de muzicieni şi jongleri, arătând mostre ale talentului lor şi împărţind invitaţii la spectacolele de seară.

Reffa urmări un mim jucând rolul unui zeu bărbos înălţându-se din mare. Atrăgându-i atenţia, mimul veni mai aproape, făcând feţe ciudat contorsionate cu chipul lui alb şi păstos. Zâmbetul pictat îi deveni şi mai larg.

— Salut, Tyros. Până la urmă, tot am venit să te întâmpin…

Reffa îşi reveni şi zise:

— Holden Wong, când un mim vorbeşte, răspândeşte înţelepciunea – sau îşi dezvăluie prostia?

— Bine zis, bunul meu prieten.

Wong atinsese rangul de Thespian Suprem, cel mai înalt dintre toţi maeştrii Jongleuri. Cu pomeţii proeminenţi, ochii înguşti şi barbă rară, avea peste optzeci de ani, dar se mişca asemenea unui om mult mai tânăr. Nu avea nici cea

mai mică idee despre originea lui Reffa sau despre preţul neaşteptat şi duşmănos pus de Shaddam pe capul acestuia.
Bătrânul conducător de trupă îşi puse braţul după umerii lui Reffa, lăsându-i pe haine urme de fard alb.
— O să vii diseară la spectacolul nostru? Să recuperezi ce-ai pierdut toţi anii ăştia?
— Şi asta, şi sper să găsesc iarăşi un loc în trupa ta, maestre.
Ochii căprui, adânci, ai lui Wong sclipiră.
— Ah, vom mai avea un actor talentat… Pentru comedie? Piese romantice?
— Eu, unul, aş prefera tragedie şi dramă. Am inima prea grea pentru comedie şi romantism.
— Ooo, sunt sigur c-o să găsim ceva pentru tine. Wong îl bătu amical pe Reffa pe cap, de data asta lăsându-i în glumă fard alb în părul vopsit negru.
— Îmi pare bine să te văd înapoi printre Jongleuri, Tyros!
Reffa deveni mai serios.
— Am auzit că plănuiţi o nouă punere în scenă a piesei „Umbra tatălui meu”…
— Chiar aşa! Tocmai programez repetiţiile pentru o reprezentaţie importantă. N-am definitivat încă distribuţia, deşi plecăm pe Kaitain peste câteva săptămâni, ca să-l distrăm pe împăratul însuşi!
Mimul părea încântat de norocul său. Lui Reffa i se aprinseră ochii.
— Mi-aş da sufletul ca să joc rolul lui Raphael Corrino!
Maestrul Jongleur îl cercetă pe bărbatul mai tânăr şi descoperi văpaia ascunsă adânc în el.
— A fost ales un alt actor – deşi el n-are scânteia pe care-o cere rolul. Dar… s-ar putea ca tu să fii mai bun.
— Simt că… m-am născut să-l joc pe Corrino. Reffa trase adânc aer în piept, dar îşi ascunse focul mocnit din priviri cu talentul unui mare actor.
— Shaddam al IV-lea mi-a oferit toată inspiraţia de care am nevoie…

Ce pot spune despre Jessica? Dacă ar avea ocazia, ar încerca Glasul şi pe Dumnezeu.

CUCERNICA MAICĂ GAIUS HELEN MOHIAM

Nu prea părea potrivit pentru un duce respectat şi pentru concubina lui să facă dragoste într-o cămară înghesuită, dar timpul era scurt şi Leto ştia că o să-i resimtă lipsa cu disperare. Jessica trebuia să se ducă pe Kaitain, în transspaţialul care orbita în jurul Caladanului. Până în dimineaţa următoare va fi plecată.

Cu numai câţiva paşi mai încolo, pe coridor, bucătarii se ocupau de treburile lor zilnice, zăngănind tigăi, despicând midii, tăind zarzavaturi. Oricare dintre ei putea să dea buzna în orice clipă, căutând condimente uscate sau o pungă cu sare. Dar după ce el şi cu Jessica se strecuraseră în încăperea aglomerată, ducând fiecare câte un pahar de vin roşu luat mai devreme, în timpul unei alte escapade în pivniţa de vinuri, Leto blocase uşa cu ajutorul câtorva lăzi pline cu conserve de cireşe amare din import. Reuşise, de asemenea, să aducă cu el şi sticla, aşezată pe o cutie într-un colţ.

Cu două săptămâni în urmă, după nunta lui Rhombur, aceste întâlniri neverosimile începuseră ca o fantezie, o idee inspirată de plecarea iminentă a femeii pe Kaitain. Până la urmă, Leto voia să facă dragoste cu ea în fiecare spaţiu liber din castel, în afară de dulapuri. Deşi însărcinată, Jessica se dovedea la înălţimea provocării, părând atât amuzată, cât şi încântată.

Cu ochii verzi, scânteietori, tânăra distinsă puse paharul pe un raft.

— Tot aici te întâlneşti şi cu servitoarele, Leto?

— Abia dacă am destulă energie pentru tine. De ce m-aş epuiza şi mai tare?

Mută, de pe o ladă mare, trei borcane cu lămâi conservate.

— Am nevoie de câteva luni doar ca să-mi recapăt puterile…

— Aşa sper, dar asta trebuie să fie ultima oară pe ziua de azi, zise Jessica pe un ton blând, aproape dojenitor. N-am terminat de făcut bagajele!

— Oare soţia împăratului nu va fi în stare să facă rost de haine pentru noua ei doamnă de onoare?

Ea îl sărută pe obraz şi-i scoase jacheta neagră, cu însemne Atreides, pe care-o purta. Împăturind cu grijă haina, o puse jos, cu şoimul la vedere. Apoi îl dezbrăcă de cămaşă, lăsând-o să-i alunece pe umeri şi să-i dezvelească pieptul.

— Dă-mi voie să pregătesc un pat potrivit, doamna mea…

Deschizând lada, Leto scoase o foaie de plaz cu bule, folosit pentru împachetarea obiectelor fragile. O întinse pe podea.

— Îmi oferi tot confortul de care am nevoie!

Mutând paharele de vin din calea primejdiei, îi arătă lui Leto că se putea descurca chiar şi într-o cămară mică, neavând nimic dedesubt în afara unei foi de plaz cu bule.

După aceea, când ea îl ţinea în braţe, Leto spuse:

— Lucrurile ar sta altfel dacă n-aş fi duce. Câteodată, îmi doresc ca tu şi cu mine să putem doar…

Vorbele i se stinseră încet.

Privindu-l în ochii cenuşii, Jessica văzu dragostea nerostită pentru ea, o fisură în armura acestui bărbat mândru, de multe ori distant. Îi întinse paharul de vin roşu şi luă o înghiţitură dintr-al său.

— Nu cer nimic de la tine…

Tânăra îşi aminti de resentimentul care-o rodea pe prima lui concubină, Kailea. Femeia nu păruse să aprecieze niciodată nimic din ceea ce făcuse el pentru ea.

Leto începu să se îmbrace cu stângăcie.

— Vreau să-ţi spun atâtea, Jessica… îmi… îmi pare rău că am ţinut un cuţit la gâtul tău, la prima noastră întâlnire. Voiam doar să arăt Comunităţii Surorilor că nu pot fi manipulat. Nu l-aş fi folosit niciodată împotriva ta!

— Ştiu.

Îl sărută pe buze. Chiar şi cu lama ascuţită apăsată pe jugulară, cu atâţia ani în urmă, nu simţise niciodată vreo ameninţare reală din partea lui Leto Atreides.

— Scuzele tale preţuiesc mai mult decât orice fleac sau zorzoane pe care mi-ai fi putut-o da…

Leto îşi trecu degetele prin părul ei lung, de culoarea bronzului. Studiindu-i perfecţiunea nasului mic, a gurii generoase şi a siluetei elegante, nu-i venea să creadă că nu era de sânge albastru.

Oftă, ştiind că nu se va putea căsători niciodată cu această femeie. Tatăl lui îi explicase asta chiar prea limpede. *Nu te însura niciodată din dragoste, băiete. Gândeşte-te mai întâi la Casa ta şi la poziţia ei în imperiu. Gândeşte-te la poporul tău. Toate se vor înălţa sau se vor prăbuşi o dată cu tine.*

Cu toate acestea, Jessica îi purta copilul, iar el îşi făcu sieşi promisiunea că acesta va purta numele şi moştenirea Atreides, indiferent de alte consideraţii dinastice. Încă un fiu, spera el.

Ca şi cum ar fi fost acordată la gândurile lui, Jessica îi puse un deget pe buze. Înţelegea că, în pofida tuturor durerilor şi a grijilor, Leto nu era pregătit pentru un angajament. Dar spiritul ei se simţea încurajat văzându-l cum se luptă cu emoţiile – la fel ca şi ea. O axiomă Bene Gesserit se amestecă în gândurile sale: *Pasiunea întunecă raţiunea.*

Ura constrângerile unor asemenea avertismente. Profesoara sa, Mohiam, loială şi severă, o crescuse sub stricta îndrumare a Comunităţii, făcând câteodată lucruri dureroase şi aplicându-i lecţii aspre. Dar chiar şi aşa, Jessica tot simţea un strop de iubire pentru bătrâna femeie şi respect pentru ceea ce Cucernica Maică realizase cu ea. Mai mult decât orice altceva, Jessica nu voia s-o dezamăgească pe Mohiam… Însă trebuia să fie în acelaşi timp sinceră faţă de sine însăşi. Făcuse ceea ce făcuse pentru dragostea ei, pentru Leto.

El îi mângâie pielea fină a pântecelui încă plat, încă

nearătând linia curbă a sarcinii. Zâmbi, lăsând garda jos, iubind-o… Îşi lăsă speranţele să iasă la suprafaţă.

— Înainte să pleci, Jessica, spune-mi… e băiat?

Jessica se juca cu părul lui negru, însă întoarse faţa, dorind să fie mai aproape de el, dar temându-se că ar putea dezvălui prea mult.

— Nu l-am lăsat pe doctorul Yueh să-mi facă niciun test, dragul meu duce. Comunitatea dezaprobă asemenea intervenţii.

Ochii cenuşii ca fumul ai lui Leto o priveau cu încordare. O dojeni:

— Ei, hai, doar eşti o Bene Gesserit… Ai rămas însărcinată după moartea lui Victor, şi apreciez asta mai mult decât voi putea să-ţi spun vreodată!

Chipul i se îmblânzi, arătând limpede dragostea lui pentru ea, o emoţie care rareori apărea de faţă cu alţii. Jessica făcu ezitând un pas către el, dorindu-şi ca Leto s-o strângă în braţe, dar acesta insistă să afle răspunsul.

— Aşadar, e băiat? Tu ştii, nu-i aşa?

Lui Jessica i se înmuiară picioarele şi se aşeză pe ladă. Se înfioră sub privirea lui apăsătoare, dar nu voia să-l mintă.

— Nu… nu pot să-ţi spun, domnia-ta.

El fu surprins, iar dispoziţia senină se evaporă.

— Nu poţi să-mi spui pentru că nu ştii răspunsul – sau nu vrei să-mi spui dintr-un motiv secret de-al tău?

Refuzând să se lase zăpăcită, Jessica îl privi cu ochii verzi şi limpezi.

— Nu pot să-ţi spun, dragul meu duce, aşa că te rog nu întreba.

Găsind iarăşi sticla de vin, îi mai turnă un pahar, pe care Leto îl refuză, întorcându-i spatele cu un gest rigid.

— Oricum, m-am gândit… Dacă e băiat, m-am hotărât să-i dau numele de Paul, în cinstea tatălui meu.

Strâmbând din nas, Jessica sorbi din paharul ei. În ciuda stânjenelii, spera ca în clipa următoare un servitor să-i întrerupă, intrând în cămară. *De ce trebuie să pună acum asemenea probleme?*

— Tu hotărăşti, domnia-ta. Nu l-am întâlnit niciodată pe Paulus Atreides şi-l cunosc doar din ceea ce ai spus tu despre el.

— Tatăl meu a fost un mare om. Oamenii de pe Caladan l-au iubit!

— Nu mă îndoiesc de asta…

Jessica întoarse privirea, adunându-şi hainele. Continuă:

— Dar era… aspru. Te-a învăţat multe lucruri cu care nu sunt de acord. Personal, aş prefera… un alt nume.

Leto ridică brusc nasul acvilin, mândria şi supărarea cântărind mai greu decât orice dorinţă de a-i face o concesie. Indiferent de ce voia el, învăţase arta de a-şi înălţa ziduri ca de fortăreaţă în jurul inimii.

— Îţi uiţi locul!

Ea lăsă jos paharul de vin, cu un pocnet greu care aproape că sparse cristalul delicat. Paharul se dezechilibră pe cutia denivelată şi se vărsă. Brusc, Jessica se întoarse spre uşa cămării, surprinzându-l.

— Dacă ai şti ce-am făcut pentru dragostea ta…

Ieşi, aranjându-şi hainele.

Leto ţinea mult la ea, deşi n-o înţelegea întotdeauna. O urmă de-a lungul coridoarelor interioare ale castelului, ignorând privirile curioase ale slujitorilor, tânjind după aprobarea ei…

Cu paşi neauziţi, Jessica trecu repede prin conurile de lumină aruncate de licurigloburi şi intră în propria-i cameră. Ştia că el o va căuta, ştia că va deveni probabil tot mai mânios pentru că-l făcuse s-o urmărească.

Leto se opri în pragul apartamentului. Tremurând, Jessica se răsuci să-l înfrunte. În acest moment nu voia să-şi ascundă propria furie, voia s-o simtă şi s-o lase să se vadă. Însă cicatricele datorate suferinţei stăteau înscrise pe faţa lui – nu doar simpla tristeţe pentru moartea tragică a lui Victor şi a lui Kailea, ci şi pentru tatăl său ucis. Nu era rolul ei să-l rănească şi mai mult… dar nici nu era rolul ei, ca Bene Gesserit, să-l iubească.

Simţi cum furia i se stinge…

Leto îl iubise pe Bătrânul Duce. Paulus Atreides îl învăţase despre politică şi căsătorie, reguli rigide care nu ţineau seama de dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Respectul pentru principiile tatălui său transformase devotamentul primei lui concubine în trădare asasină.

Dar Leto îşi văzuse de asemenea tatăl sfâşiat până la moarte de un taur salusan înnebunit de droguri şi de aceea fusese silit să devină duce Atreides încă de când era foarte tânăr. Era atât de rău că voia să-şi numească fiul cel nou după Paulus? Ea pleca a doua zi spre Kaitain şi era posibil să nu-l mai vadă luni întregi. Într-adevăr, ca soră Bene Gesserit, nu exista nicio garanţie că i se va îngădui vreodată să se întoarcă pe Caladan. În special când vor descoperi sexul copilului pe care-l purta, sfidând ordinele lor…

Nu-l voi părăsi aşa.

Înainte ca ducele să poată vorbi, o dată ajuns în uşă, îi spuse:

— Da, Leto. Dacă bebeluşul e băiat, Paul va fi numele lui. Nu-i nevoie să ne mai certăm pentru asta…

Foarte devreme în dimineaţa următoare, la ora la care vasele de pescuit părăseau docurile din Cala City pentru a străbate canalele dintre bancurile îndepărtate de varec, Jessica aştepta momentul plecării.

De pe coridor, auzea vorbe mânioase răzbătând din biroul privat al ducelui. Uşa rămăsese întredeschisă, iar Gaius Helen Mohiam, în robă neagră, stătea înăuntru, pe un fotoliu cu spătar înalt. Jessica recunoştea vocea femeii din anii petrecuţi sub tutela ei la Şcoala Maicilor.

— Comunitatea a luat singura decizie posibilă, duce Atreides, spuse Mohiam. Noi însene nu înţelegem nava sau procesul, şi n-avem nicio intenţie de a oferi indicii vreunei alte familii nobile – nici măcar Casei Atreides. Cu respect,

domnule, cererea dumneavoastră este respinsă!

Jessica se apropie puţin. Mai erau şi alţii în birou cu ei. Identifică vocile lui Thufir Hawat, Duncan Idaho şi Gurney Halleck.

Gurney răcni:

— Şi ce-o să-i împiedice pe Harkonneni s-o folosească iarăşi împotriva noastră?

— Ei nu pot reproduce arma, deci inventatorul trebuie să fie indisponibil – probabil mort.

— Bene Gesserit-ul a adus acest lucru în atenţia noastră, Cucernică Maică, se răsti Leto. Tu însăţi mi-ai spus despre complotul Harkonnenilor împotriva mea. Ani de zile am lăsat deoparte mândria, nefolosind informaţia pentru a-mi spăla numele – dar acum scopul meu este mai important. Vă îndoiţi de capacitatea mea de a folosi arma în mod înţelept?

— Bunul tău nume nu poate fi pus la îndoială. Surorile mele ştiu asta. Totuşi, am hotărât că o asemenea tehnologie este prea periculoasă pentru ca orice om – sau Casă – să o deţină.

Jessica auzi ceva căzând în birou, apoi Leto vorbi cu voce tare, mânioasă:

— O luaţi şi pe doamna mea! Un afront după altul… Insist ca omul meu de aici, Gurney Halleck, s-o însoţească pe Jessica în calitate de gardă de corp. Pentru protecţia ei. Nu îndrăznesc să-i risc viaţa!

Vocea lui Mohiam suna excesiv de raţional. *Un strop de Glas?*

— Împăratul a promis o călătorie sigură spre Kaitain şi protecţie în interiorul palatului. Nu te teme, vom avea multă grijă de concubina ta. Restul nu depinde de noi.

Se ridică în picioare, ca pentru a indica sfârşitul întâlnirii.

— Jessica va deveni în curând mama copilului meu, rosti Leto, vorbele lui având o nuanţă ameninţătoare. Ai grijă să fie în siguranţă – sau te voi considera răspunzătoare personal, Cucernică Maică!

Cu inima tresărindu-i la aceste cuvinte. Jessica o văzu pe

Mohiam făcând o mişcare subtilă a trupului, trecând într-o poziţie de luptă abia detectabilă.

— Comunitatea este capabilă să-şi protejeze copila mai bine decât orice fost contrabandist!

Cu îndrăzneală, Jessica păşi în încăpere, întrerupând tensiunea crescândă.

— Cucernică Maică, sunt gata să plec pe Kaitain, dacă îmi dai voie să-mi iau la revedere de la duce…

Bărbaţii din cameră ezitară, surprinşi într-o tăcere stânjenitoare. Mohiam privi spre ea, arătându-i limpede că ştiuse tot timpul că Jessica trăgea cu urechea.

— Da, copilă, e vremea.

Urmărind flacăra tot mai mică a motoarelor navetei, ducele Leto Atreides rămăsese în spaţioportul de jos, înconjurat de Gurney, Thufir, Rhombur şi Duncan… patru bărbaţi care şi-ar fi dat viaţa pentru el, dacă le-ar fi cerut-o.

Se simţea singur şi gol pe dinăuntru şi se gândea la toate lucrurile pe care-ar fi dorit să i le spună lui Jessica, dacă ar fi avut curajul. Pierduse însă ocazia, şi o va regreta mereu, până când aveau să se ţină iarăşi în braţe.

Nu te poţi ascunde de istorie… sau de natura umană.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Străvechea carieră de piatră era un bazin adânc, înconjurat de pereţi înalţi din piatră cioplită. În secolele care trecuseră, de-acolo fuseseră scoase blocuri de marmură pestriţă pentru a construi noi structuri pentru Şcoala Maicilor.

Cu severitate şi profesionalism, sora Cristane îi conduse pe cei trei inventatori richesieni către fundul carierei. Avea părul negru tuns scurt şi chipul mai colţuros decât ar fi presupus moliciunea feminină, drept pentru care nu păru să observe adierea rece, în timp ce-i urca pe cei trei savanţi din afara planetei într-o capsulă suspensoare care porni să coboare ca un clopot de scufundare, pe lângă straturile colorate de impurităţi minerale.

Inventatorii formau un grup amestecat. Unul era zgomotos şi preocupat de politică – de altfel, obţinuse succesul scriind rapoarte excelente, în loc să facă cercetări extraordinare. Cei doi însoţitori ai lui erau mai tăcuţi şi mai cufundaţi în gânduri, dar scânteile lor de inspiraţie produseseră inovaţii tehnologice care aduseseră o mulţime de bani pentru Richese.

Comunitatea avusese nevoie doar de câteva săptămâni să le dea de urmă şi să născocească o scuză potrivită ca să-i aducă aici. În mod oficial, aceşti trei oameni fuseseră convocaţi să discute reutilarea sistemelor energetice ale Şcolii Maicilor şi să instaleze legături directe prin satelit, care să nu interfereze cu ecranele defensive ce înconjurau Wallach IX. Guvernul Richesian fusese dornic să-şi ofere talentul creator puternicelor Bene Gesserit…

Pretextul reuşise. De fapt, Harishka îi ceruse anume pe aceşti inventatori, datorită legăturilor lor cu dispărutul Chobyn. Era posibil să fi avut acces la notiţele despre munca lui sau să ştie ceva important despre ceea ce făcuse.

— Ne-am îndepărtat cam mult de complexul principal,

remarcă inventatorul mai liniştit pe nume Haloa Rund.

Privind în jur în timp ce capsula cobora, Rund observă izolarea carierei. Avea puţine clădiri şi nicio tehnologie vizibilă de lucru în piatră.

— Ce fel de cerinţe energetice puteţi avea atât de departe de complexul principal?

Deoarece studiase la Şcoala Mentaţilor, chiar dacă nu reuşise, Rund se mândrea totuşi cu mintea sa analitică. Era de asemenea şi nepotul contelui Ilban Richese şi-şi folosise legăturile de familie ca să primească fonduri pentru o serie de proiecte excentrice care-ar fi fost refuzate oricui altcuiva. Unchiul lui îşi iubea la nebunie toate rudele…

— Maica Superioară aşteaptă jos, răspunse Cristane, ca şi cum asta ar fi risipit orice îndoială. Şi avem o problemă pe care am dori s-o rezolvaţi…

Mai devreme, în preajma Şcolii Maicilor, cei doi asociaţi ai lui Rund fuseseră vrăjiţi de privelişte, de livezi şi de clădirile acoperite cu stuc şi cu acoperişuri de ţigle din teracotă. Erau puţini bărbaţii cărora li se îngăduia să viziteze Wallach IX, iar ei sorbeau toate amănuntele ca nişte turişti, fericiţi să meargă oriunde voiau surorile să-i ducă.

Capsula suspensoare ajunse pe fundul carierei, loc unde bărbaţii ieşiră şi se uitară de jur împrejur. Adierea tăioasă era rece şi pătrunzătoare. Pantele de stâncă se înălţau în trepte deasupra lor, ca un stadion închis.

Epava ciudatei nave era acoperită cu electro-prelate, având carcasa încă vizibilă în lumina piezişă. Maica Superioară Harishka şi câteva însoţitoare în robe negre stăteau în picioare alături de navă. Inventatorii richesieni înaintară, intrigaţi.

— Ce-i asta? Un mic cercetaş de vânătoare?

Talis Bait era un bărbat chel şi pedant, care putea rezolva în minte chiar şi ecuaţii complexe.

— Mi s-a dat de înţeles că Bene Gesserit nu are capacităţi militare declarate. De ce aţi deţine…

— Nu este a noastră, replică Cristane. Am fost atacate, dar am reuşit să distrugem nava. Pare să fie echipată cu o

formă nouă de ecran defensiv, care-o face invizibilă pentru ochii omului sau pentru dispozitivele de scanare…

— Imposibil! exclamă Flinto Kinnis, birocratul grupului.

Deşi doar un om de ştiinţă de nivel mediu, coordonase echipe tehnologice de mare succes.

— Nimic nu este imposibil, domnule director, îl contrazise Haloa Rund pe un ton aspru. Primul pas într-o inovaţie este să ştii că un lucru poate fi creat. După aceea, restul e o chestiune de detaliu…

Cucernica Maică Cienna atinse un transmiţător pentru a ridica un colţ al electroprelatei, scoţând la lumină fuselajul zgâriat şi plin de lovituri al unei mici nave de război.

— Avem motive să credem că această tehnologie a fost inventată de un richesian pe nume Tenu Chobyn, o persoană pe care-o cunoaşteţi foarte bine. Bene Gesserit-ul trebuie să afle dacă vreunul dintre voi are informaţii suplimentare despre activităţile lui…

Haloa Rund şi Talis Bait se apropiară de epavă, fascinaţi de misterul tehnologic. Flinto Kinnis rămase totuşi suspicios.

— Chobyn a dezertat din complexul de laboratoare orbitale de pe Korona. A plecat dezonorat şi a luat cu el informaţii brevetate. De ce nu-l întrebaţi chiar voi?

— Credem că e mort, spuse Cristane cu simplitate.

Kinnis păru surprins, neplăcerea lui vizibilă în legătură cu trădarea lui Chobyn topindu-se în perplexitate.

Haloa Rund se întoarse s-o privească pe Maica Superioară drept în faţă.

— Cu siguranţă, această navă trebuie să fie un secret periculos. De ce ne-o arăţi nouă?

Se încruntă, intrigat de ideea detaliilor tehnologice avansate pe care le-ar putea culege din rămăşiţe, dar simţindu-şi pielea furnicând de nelinişte. Erau departe de orice martori, iar surorile erau impredictibile. Însă Rund era nepotul contelui Richese, iar călătoria lui aici era cunoscută. Bene Gesserit-ul nu va îndrăzni să le facă vreun rău – lui sau însoţitorilor lui… spera!

Harishka i-o reteză cu un gest scurt, folosind întreaga putere a Glasului.

— Răspunde la întrebări!

Inventatorii se opriră, ca paralizaţi.

Cucernica Maică Lanali vorbi următoarea, apelând de asemenea la Glasul implacabil, cu chipul în formă de inimă arătând acum ca o vijelie.

— Eraţi prietenii lui Chobyn. Spune-ne ce ştii despre invenţia lui. Cum s-o reconstituim?

Cienna ridică restul electroprelatei, dezvelind carcasa sfărâmată. Lucrând în echipă, grupul de Cucernice Maici interogară richesienii după metoda Bene Gesserit, o tehnică prin care puteau să detecteze cele mai mici amănunte. Aşa observau cele mai uşoare licăriri de îndoială, neadevăr sau exagerare.

Sub cerul rece de pe Wallach IX, surorile îi bombardară pe cei trei bărbaţi neajutoraţi cu toate întrebările posibile, în toate modurile imaginabile – un interogatoriu neînduplecat, în ritm de mitralieră, pentru a stabili dacă existau destule informaţii necesare reconstruirii tehnologiei secrete a lui Chobyn. Trebuiau să ştie!

Deşi grupul de richesieni nu se îndoia de afirmaţiile surorilor cu privire la capacităţile navei prăbuşite, deveni limpede că fostul lor coleg fusese o haimana care lucrase de unul singur, probabil sub auspiciile Casei Harkonnen. Chobyn nu se consultase cu niciunul dintre ei, nu lăsase nicio însemnare cunoscută.

— Foarte bine atunci, rosti Harishka. Secretul e în siguranţă. Se va stinge şi va muri!

Deşi paralizaţi şi incapabili să reziste, inventatorii captivi încă mai dădeau semne de groază că vor fi torturaţi până la moarte, într-un mod indescriptibil. Cristane însăşi ar fi putut pleda în favoarea unei asemenea soluţii.

Şi totuşi, dacă toţi aceşti trei dispăreau sau sufereau un mult prea convenabil accident de navetă, premierul Bin Calimar şi bătrânul conte Ilban Richese ar pune prea multe întrebări. Bene Gesserit nu-şi putea permite să stârnească

suspiciuni.

Pe pietriş, surorile cu feţe crispate şi ameninţătoare se adunară în jurul richesienilor. Robele negre ale femeilor le făceau să arate ca nişte păsări de pradă.

Dintr-o dată, surorile Bene Gesserit începură să vorbească, înălţându-şi şoaptele una pe urmele celeilalte:

— Veţi uita!

— Nu veţi pune întrebări!

— Nu vă veţi aduce aminte!

În împrejurări controlate, surorile antrenate puteau realiza această „hipnoză rezonantă” pentru a implanta amintiri false şi pentru a altera percepţiile senzoriale. Luaseră măsuri asemănătoare împotriva baronului Harkonnen, atunci când venise la Şcoala Maicilor într-un acces de furie răzbunătoare.

Cristane luă parte la incantaţie, concentrându-şi puterile mentale alături de cele ale Cucernicelor Maici. Lucrând împreună, ţesuseră cu grijă o nouă tapiserie de amintiri, o poveste pe care Haloa Rund şi cei doi camarazi ai săi o vor relata superiorilor la întoarcere.

Cei trei bărbaţi îşi vor aduce aminte doar de o conferinţă lipsită de interes pe Wallach IX, o discuţie neprotocolară despre planurile pe jumătate terminate ale unor îmbunătăţiri la Şcoala Maicilor. Nimic, niciodată, nu ieşise de-aici. Surorile nu erau deosebit de interesate. Nimeni nu va insista mai mult asupra chestiunii.

Bene Gesserit-ul aflase tot ce avea nevoie să ştie.

Într-o societate în care datele incontestabile sunt în cel mai hun caz nesigure, trebuie să fii foarte atent cum manipulezi adevărul. Aparenţa devine realitate. Percepţia devine fapt. Foloseşte asta în avantajul tău.

ÎMPĂRĂTEASA HERADE,
Un manual despre elementele cele mai rafinate
ale culturii din imperiu

Consilierul pentru etichetă de pe Chusuk aruncă o privire de jur împrejur prin greoaia fortăreaţă Harkonnen şi rosti, cu un oftat greu:

— Presupun că n-avem timp să redecorăm?

Piter de Vries îl conduse pe bărbatul zvelt, spilcuit, în Sala Oglinzilor, unde îl prezentă baronului şi lui Rabban Bestia.

— Mephistis Cru a sosit cu înalte recomandări de la Academia Chusuk şi a instruit fiicele şi fiii multor Case nobile!

Însoţit de o armată de reflectări distorsionate în oglinzi, Cru avea mişcări ca de balerin. Părul castaniu, lung până la umeri, era încreţit în bucle bogate care-i cădeau peste o robă unduitoare (probabil ultima modă, pe cine ştie ce lume îndepărtată). Purta pantaloni dintr-o ţesătură lucioasă imprimată cu subtile modele florale. Pielea lui era pudrată delicat şi prea parfumată, chiar şi pentru gusturile baronului.

Cu o plecăciune graţioasă, bărbatul excesiv de cuviincios se opri la picioarele fotoliului imens al baronului.

— Vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o, domnule!

Vocea sa era ca mătasea udă. Buzele pline şi chiar ochii lui Cru zâmbeau, ca şi cum îşi imagina că imperiul ar fi putut fi un loc luminos şi sclipitor, dacă toată lumea s-ar fi purtat suficient de manierat.

— Am citit toate comentariile despre domnia-voastră şi sunt de acord că pur şi simplu trebuie să vă reînnoiţi imaginea…

Baronul, aşezat într-un fotoliu cu gheare de grifon, regreta deja că ascultase sfatul mentatului său. Rabban stătea deoparte pe o latură, cu privirea cruntă. Feyd-Rautha, acum în vârstă de doi ani, făcu vreo câţiva paşi nesiguri şi alunecă pe podeaua de marmură lustruită. Aterizând dur pe funduleţ, începu să plângă.

Cru inspiră adânc.

— Cred că sunt la înălţimea provocării de a vă înfăţişa ca atrăgător şi onorabil.

— Ar fi bine să fii, mormăi Rabban. Am trimis deja invitaţiile pentru un banchet…

Consilierul pentru etichetă avu o reacţie de alarmă.

— Cât timp avem? Ar fi trebuit să mă consultaţi înainte!

— Nu sunt obligat să mă consult cu tine asupra oricărei decizii pe care o iau.

Glasul baronului era la fel de dur ca roca de pe Arrakis.

În loc să se sperie de privirea clocotitoare a periculosului om, Cru răspunse cu pedanterie:

— Iată, vezi? Tonul tăios al vocii, expresia mânioasă a fetei… înălţă degetul lung şi palid.

— Asemenea lucruri sunt menite să-i îndepărteze pe egalii domniei-tale.

— Tu nu eşti unul dintre egalii lui, mârâi Rabban.

Consilierul pentru etichetă continuă ca şi cum n-ar fi auzit remarca.

— Ar fi mult, mult mai bine să vă alcătuiţi răspunsul cu sinceritate şi cerându-vă cu adevărat scuze. De exemplu: „Îmi pare atât de rău că n-am avut prevederea de a privi problema din punctul dumneavoastră de vedere. Cu toate acestea, am luat hotărârea care mi s-a părut cea mai bună. Poate că, dacă lucrăm împreună, am putea găsi o soluţie care să fie în avantajul nostru comun?”

Cru întinse teatral mâinile moi, ca şi cum ar fi aşteptat aplauze de la nişte spectatori.

— Vedeţi cu cât mai eficient poate fi asta?

Nobilul Harkonnen nu avea deloc aceeaşi părere, şi era pe cale s-o spună, când mentatul interveni:

— Domnule baron, aţi fost de acord că va fi vorba de un *experiment.* Vă puteţi întoarce oricând la vechile metode ale domniei-voastre, dacă acestea nu merg…

Observând o încuviinţare stânjenită din partea baronului cel gras, Mephistis Cru începu să păşească de colo până colo, preocupat să facă planuri.

— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă… Sunt sigur că avem timp destul. O să facem ce putem. Niciunul dintre noi nu e perfect.

Ridică ochii spre patriarhul Harkonnen şi zâmbi din nou.

— Hai să vedem cum putem schimba situaţia, chiar şi în aceste împrejurări care ne oferă o adevărată provocare…

În solariul din turn, baronul stătea în picioare, susţinut de centura lui suspensoare, în timp ce Mephistis Cru începea prima lecţie. Lumina fumurie a după-amiezii trecea prin ferestrele mânjite de unsoare, luminând podeaua largă a ceea ce fusese cândva o sală de exerciţii, în vremurile mai suple şi mai sănătoase ale baronului.

Consilierul pentru etichetă se învârtea în jurul lui, atingând mânecile baronului, împungând cutele ţesăturii violet cu negru.

— Relaxaţi-vă, vă rog!

Se încruntă în fata volumului imens şi moale.

— Hainele mulate pe corp nu sunt pentru domnia-ta, stăpâne. Sugerez veşminte cu falduri, robe largi. O pelerină ca de magistrat v-ar face să arătaţi absolut… copleşitor!

De Vries păşi în faţă.

— Vom pune croitorii să creeze haine noi numaidecât!

În continuare, Mephistis Cru studie pieptul cât un butoi al lui Rabban, vesta lui de piele tivită cu blană, ghetele potcovite cu fier şi centura lată care ţinea biciul de viţă-de-cerneală. Părul lui rebel era complet încâlcit. Chipul lui Cru abia reuşea să ascundă o expresie de disperare, dar până

la urmă reuşi să se întoarcă spre baron.
— Ei, să ne concentrăm mai întâi asupra *domniei-tale…*
Amintindu-şi un amănunt, bărbatul cel spilcuit pocni din degete spre de Vries.
— Te rog să faci rost de lista invitaţilor la banchet, intenţionez să le studiez antecedentele şi să formulez complimente specifice, pe care baronul să le poată folosi pentru a câştiga favoarea.
— Complimente?
Rabban îşi înghiţi un hohot de râs, iar baronul îl privi încruntat.
Unul dintre talentele lui Cru părea să fie capacitatea de a ignora insultele. Scoase o riglă gradată lungă cât antebraţul lui şi începu să ia măsurile baronului.
— Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă… Sunt la fel de emoţionat în legătură cu banchetul pe cât trebuie să fiţi şi dumneavoastră. Vom alege numai vinurile cele mai bune…
— Nu de pe Caladan! exclamă Rabban, iar baronul fu de acord.
Cru strâmbă din buze doar pentru o clipă.
— Atunci vinurile de pe locul doi… Vom comanda muzica cea mai bună şi masa cea mai splendidă de care au avut parte vreodată aceşti nobili. Şi distracţii, trebuie să hotărâm asupra celei mai profitabile forme de amuzament!
— Avem deja programat un spectacol de gladiatori, zise baronul. Este tradiţia noastră aici, pe Giedi Prime.
Pe chipul consilierului apăru o privire plină de oroare.
— În niciun caz, domnule baron! Trebuie să insist… Nicio competiţie de gladiatori. Vărsarea de sânge va crea o impresie complet greşită. Vrem ca Landsraadul să vă *placă…*
Rabban arăta deja de parcă ar fi vrut să-l frângă pe Cru pe genunchi ca pe o legătură de surcele. De Vries le aminti în şoaptă:
— Un experiment, domnule baron…
Timp de câteva ore stânjenitoare, consilierul pentru etichetă se învârti ţanţoş prin încăpere, încântat de

numeroasele detalii pe care trebuia să le rezolve.

Îl instrui pe baron cum să mănânce. Demonstra metoda potrivită pentru a apuca tacâmurile, ţinându-le la nivelul corect, fără să stea cu coatele jos pe masă. Cru folosea rigla ca să-l lovească pe baron peste degete, ori de câte ori făcea o greşeală.

Mai târziu în acea după-amiază, în camera de exerciţii, de Vries îl aduse pe Feyd-Rautha, care se foia şi protesta. La început, Cru fu încântat să vadă copilul.

— Trebuie să muncim din greu ca să-l educăm în mod adecvat, aşa cum se cuvine pentru poziţia sa. Manierele rafinate vor reflecta naşterea sa nobilă…

Baronul se încruntă, amintindu-şi de molâul lui frate vitreg Abulurd, tatăl copilului.

— Încercăm să depăşim neajunsurile naşterii lui Feyd…

În continuare, Cru insistă să urmărească mersul baronului. Îl făcu pe bărbatul cel masiv să meargă de la un capăt al solariului la celălalt, înainte şi înapoi, studiind fiecare pas graţios, ajutat de suspensor, făcând sugestii. În cele din urmă, duse un deget la buze, cumpănind.

— Nu-i rău… Putem lucra cu asta.

Cru se întoarse spre Rabban, cu chipul neclintit ca al unui învăţător sever.

— Însă *dumneavoastră* trebuie să deprindeţi, lucrurile de bază. Trebuie să vă învăţăm să păşiţi cu graţie!

Glasul lui cânta în timp ce explică:

— Plutiţi prin viaţă, fiecare pas fiind doar o tulburare blândă a aerului din jurul vostru. Trebuie să încetaţi să mai *tropăiţi!* Este esenţial să nu daţi impresia unui bădăran…

Rabban arăta gata să explodeze. Consilierul pentru etichetă se îndreptă spre o lădiţă mică pe care-o adusese cu el. Scoţând două bile gelatinoase, le ţinu grijuliu în palme, ca pe nişte baloane de săpun. O sferă era roşie, cealaltă – verde închis.

— Staţi liniştit, stăpâne…

Puse în echilibru câte o bilă pe fiecare dintre umerii laţi ai lui Rabban, unde oscilară în echilibru precar.

— Simple jucării, bile puturoase de pe Chusuk. Copiii le folosesc pentru farse, dar sunt şi instrumente educative extrem de eficiente. Se sparg foarte uşor – şi credeţi-mă, nu vreţi să se-ntâmple asta.

Pufnind cu aroganţă, Cru îşi umplu plămânii cu parfumurile care pluteau în jurul hainelor sale şi continuă:

— Daţi-mi voie să vă demonstrez… Mergeţi pur şi simplu prin cameră. Faceţi-o cu câtă graţie puteţi, dar păşiţi uşor, ca să nu mişcaţi bilele puturoase.

Baronul zise:

— Fă ce spune omul ăsta, Rabban. E un experiment!

Bestia porni prin încăpere cu pasul lui greoi obişnuit. Nu traversase nici jumătate din distanţă când clătină sfera roşie, care se rostogoli şi explodă pe vesta de piele. Surprins de mişcare, se smuci spre spate şi pierdu bila puturoasă verde, care se împrăştie la picioarele lui. Ambele sfere emanară vapori maro-gălbui, care-l înconjurară cu mirosul lor respingător.

Consilierul pentru etichetă începu să chicotească:

— Aşa… Aţi înţeles ce voiam să spun?

Cru nici nu avu timp să mai respire o dată, când Rabban se repezi la el, strângându-şi mâna ca o menghină în jurul gâtului lui alb. Apăsă traheea cu o furie necontrolată, cam la fel cum îşi strangulase propriul tată.

Bărbatul cel spilcuit ţipă şi se zbătu, dar nu era pe potriva Bestiei. Baronul lăsă încăierarea să continue câteva secunde, însă nu intenţiona să-i acorde consilierului pentru etichetă o moarte atât de rapidă şi de uşoară. În cele din urmă, de Vries dădu două lovituri precise, năucitoare, cu latura palmei, paralizându-l pe Rabban suficient cât să-l poată trage deoparte, din faţa lui, pe bărbatul subţire care se sufoca.

Faţa lui Rabban era vânătă de furie, iar duhoarea din jurul lui îl făcea pe baron să tuşească.

— Afară de-aici, nepoate!

Feyd-Rautha începuse să plângă.

— Şi ia-ţi şi fratele mai mic cu tine…

Baronul scutură din cap, făcându-şi fălcile să se clatine.

— Omul ăsta are dreptate în legătură cu tine. *Eşti* un bădăran! Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai apărea la banchet…

Cu pumnii încleştându-se şi descleştându-se, Rabban era clar mânios, până când baronul adăugă:

— Vreau să foloseşti dispozitivele de ascultare ca să-i spionezi pe oaspeţii noştri. Vei avea probabil parte de mai multe momente distractive decât mine.

Rabban îşi îngădui un surâs plin de sine când îşi dădu seama că nu va mai trebui să suporte nenorocitele de lecţii de etichetă. Înhăţă copilul, care plângea tare din cauza mirosului urât din preajma solidului său frate mai mare.

Mentatul îl ajută pe Mephistis Cru să se ridice de pe podea, cu chipul plin de pete şi cu urme roşii deja apărându-i pe gâtul subţire.

— Am să… am să văd meniul acum, stăpâne baron.

Cu paşi nesiguri, năucit din cauza şocului, consilierul pe jumătate strangulat ieşi împleticindu-se din solariu, pe o uşă laterală.

Baronul îl privi fioros pe Piter de Vries, făcându-l pe mentat să se dea înapoi.

— Răbdare, domnule baron. E limpede că mai avem un drum lung de făcut…

Puterea este cea mai instabilă dintre realizările umane. Credinţa şi puterea se exclud reciproc.

Axiomă Bene Gesserit

Ducând un bagaj mare şi negru, Hidar Fen Ajidica trecu rapid pe lângă doi sardaukari din garda oraşului subteran. Soldaţii imperiali stăteau drepţi şi abia clipiră când Maestrul Cercetător îi depăşi, ca şi cum n-ar fi meritat atenţia lor.

Acum, că aflase cum să sporească în mod dramatic producţia de ajidamal, Ajidica lua cu regularitate doze mari de mirodenie sintetică; trăia într-o stare agreabilă de hiperconştiinţă. Intuiţia lui era mai ascuţită ca niciodată, căci drogul întrecea orice aşteptări. Ajidamalul nu era doar un înlocuitor de melanj; era *mai bun* decât melanjul.

Cu conştiinţa sa amplificată, Ajidica observă o reptilă micuţă târându-se pe peretele aspru de piatră. *Draco volans,* una dintre şopârlele din familia „dragonului zburător” care se mutase dedesubt de la suprafaţa aspră, după invazia tleilaxu. Cu o fluturare a pielii mate, solzoase, animalul dispăru din vedere.

Furnicile, cărăbuşii şi gândacii îşi găsiseră de asemenea drum spre regatul subteran. Stabilise o serie de procedee de eradicare pentru a ţine paraziţii departe de laboratoarele lui antiseptice, dar fără niciun folos.

Plin de entuziasm, Ajidica trecu prin lumina portocalie palidă a unui bioscaner şi îşi continuă drumul spre nucleul ofiţerilor sardaukari din baza militară. Fără să ciocănească, intră ţanţos în biroul aflat cel mai adânc în complex şi se aşeză pe un mic caniscaun, ţinând sacul în poală. După un scheunat de protest deloc caracteristic, animalul sedentar se adaptă trupului Maestrului Cercetător. Pleoapele lui Ajidica se închiseră pe jumătate, în timp ce o izbucnire proaspătă de plăcere indusă de drog îi invadă creierul.

Un bărbat masiv, în uniformă cenuşiu cu negru, ridică ochii de la masa de prânz pe care-o lua la birou. Comandantul Cando Garon – fiul basharului suprem al împăratului, Zum Garon – mânca deseori singur. Deşi nu

împlinise încă patruzeci de ani, Cando arăta mai în vârstă, cu părul castaniu deja încărunţit la tâmple. Pielea lui avea o nuanţă palidă, din cauză că petrecuse atâţia ani jos, în caverne, după ce fusese trimis aici de către împărat. Rolul lui important dar secret, legat de paza experimentelor, îl făcea mândru pe respectatul său tată.

Comandantul îl evaluă pe Ajidica din priviri, apoi duse la gură lingura cu o îmbucătură lipicioasă de orez pundi şi carne din raţia ambalată a sardaukarilor.

— Ai cerut să mă vezi, Maestre Cercetător? Există vreo problemă de care ar trebui să se ocupe oamenii mei?

— Nicio problemă, comandante. De fapt, am venit să vă ofer o răsplată.

Omuleţul se ridică de pe caniscaunul şovăielnic şi puse săculeţul pe birou.

— Oamenii tăi au făcut o treabă exemplară aici, iar eforturile noastre îndelungate au dat, în sfârşit, roade…

Complimentele aveau un iz straniu în gura lui Ajidica.

— Voi trimite un elogiu direct tatălui tău, basharul suprem. Între timp, totuşi, împăratul mi-a îngăduit să vă ofer o mică recompensă.

Scoţând din sac un pachet sigilat, Garon se uită la el ca şi cum i-ar fi putut exploda în faţă. Adulmecă şi detectă un parfum inconfundabil de scorţişoară.

— Melanj?

Garon mai scoase câteva pachete.

— E mult prea mult pentru consumul meu personal…

— Dar destul, poate, ca să-l împărţi oamenilor tăi? Dacă doreşti, voi avea grijă ca tu şi sardaukarii tăi să aveţi atâta cât aveţi nevoie…

Comandantul întâlni privirea fermă a lui Ajidica.

— Mă mituieşti, domnule?

— Nu cer nimic în schimb. Cunoşti misiunea noastră aici: să slujim planurile împăratului. Ajidica zâmbi.

— Această substanţă vine din laboratoarele noastre, nu de pe Arrakis. Am *fabricat-o,* am convertit esenţa lichidă în formă solidă. Cuvele noastre axlotl funcţionează în acest

moment la capacitate maximă. În curând, mirodenia va curge în voie… pentru oricine o merită. Nu doar pentru Ghildă, CHOAM sau pentru cei fabulos de bogaţi.

Ajidica apucă el însuşi unul dintre aceste pachete, îi rupse ambalajul şi înghiţi o mostră.

— Iată, ca să-ţi dovedesc că substanţa e pură…

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, domnule! Comandantul Garon deschise una dintre mostre şi mirosi cu prudenţă materia pufoasă, obţinută din distilatul lichid originar. Puse o fărâmă pe limbă, apoi mâncă mai mult. O furnicătură îi inundă nervii, iar pielea palidă i se înroşi. Era limpede că voia mai mult, dar se stăpâni.

— După ce va fi testată complet, voi avea grijă să fie împărţită echitabil printre oamenii mei.

După ce Ajidica plecă satisfăcut din complexul ofiţerilor, se întrebă dacă acest tânăr comandant sardaukar i-ar putea fi de vreun folos pentru noul lui regim. Era un concept radical să aibă încredere într-un străin necredincios, un *powindah.* Totuşi, lui Ajidica îi plăcea oarecum soldatul prea raţional – cu condiţia să poată fi controlat. *Control.* Mirodenia artificială i-ar putea permite să realizeze exact acest lucru.

Mulţumit de măreţele sale viziuni, Ajidica intră într-un vagon-capsulă. În curând, va evada spre o lume a făgăduinţei, unde putea deveni mai puternic, dacă reuşea să-i ţină la distanţă destul de mult pe împărat şi pe câinele lui de pază, Fenring.

Inevitabil, va trebui să lupte cu Shaddam cel detronat şi cu corupătorii tleilaxu care deformaseră Marea Credinţă. Pentru asemenea provocări vitale, Ajidica va avea nevoie de proprii săi războinici sacri, alături de servitorii dansatori-faţă loiali şi de spioni. Da, aceste legiuni de sardaukari imperiali s-ar putea dovedi necesari… o dată ce îi făcea dependenţi.

Printre creaturile conştiente de sine, numai oamenii se străduiesc continuu să obţină ceea ce ştiu că nu poate fi atins. În ciuda eşecurilor repetate, continuă să încerce. Această trăsătură are ca rezultat realizări remarcabile pentru unii dintre membrii speciei, însă pentru alţii, pentru aceia care nu ajung la ceea ce doresc, poate duce la necazuri serioase.

Constatări ale Comisiei Bene Gesserit,
„Ce înseamnă să fii uman?"

Jessica nu văzuse niciodată o reşedinţă mai măreaţă decât palatul imperial, locuinţa de mărimea unui oraş a împăratului Unui Milion De Lumi. Va rămâne aici câteva luni, alături de doamna Anirul Corrino – oficial ca nouă doamnă de onoare… deşi bănuia că Bene Gesserit-ul avea alte planuri în minte.

Generaţii ale familiei imperiale acumulaseră minunăţiile materiale ale universului şi apelaseră la proiectele celor mai mari artişti şi constructori. Rezultatul era un tărâm al zânelor în formă fizică, o singură clădire întinsă – cu frontoane, cu acoperişuri cu linii avântate şi turle ce se înălţau spre stele, acoperite cu pietre preţioase. Nici măcar fabulosul Castel de Cristal de pe Balut nu se putea apropia măcar de un asemenea nivel de ostentaţie. Un împărat anterior, arogant în agnosticismul lui, pretinsese că nici măcar Dumnezeu însuşi nu putea locui într-o locuinţă mai plăcută…

Stând acolo, cuprinsă de uimire, Jessica era înclinată să fie de acord. În compania Cucernicei Maici Mohiam, se străduia mai mult decât de obicei să-şi controleze emoţiile.

Îmbrăcate în robe conservatoare, ea şi cu Mohiam intrară într-o cameră largă de primire, ai cărei pereţi erau straturi de pietre-de-apă nepreţuite; nuanţe de curcubeu dansau pe suprafeţele lustruite, lăptoase. Atingerea unui vârf de deget făcea pietrele să-şi schimbe culoarea pentru o vreme.

Însoţită de gărzi de sardaukari vigilenţi, o femeie înaltă păşi uşor înăuntru, ca să le întâmpine. Purta o rochie albă,

elegantă, cu un colier de perle negre, şi se mişca cu graţia fluidă a unei Bene Gesserit. Când îi zâmbi cu căldură tinerei vizitatoare, se formară cute fine în jurul ochilor ei mari de căprioară.

— Nu-i chiar ca la Şcoala Maicilor, sau frig şi umezeală ca pe Caladan, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, doamna Anirul privi în jur, la extravaganţa palatului, ca şi cum abia atunci o observa pentru prima oară.

— Încă o săptămână sau două, şi n-o să mai vrei să pleci!

Se apropie, nearătând nicio ezitare în a pune palma pe abdomenul lui Jessica.

— Fiica ta nu se putea naşte într-un loc mai bun…

Anirul părea să încerce să simtă starea bebeluşului sau sexul lui, prin atingere.

Jessica se feri de soţia împăratului. Mohiam se uită la ea ciudat, iar Jessica se simţi dezbrăcată, ca şi cum iubita şi totuşi detestata ei profesoară putea vedea direct în gândurile ei. Jessica îşi mască retragerea cu o reverenţă grăbită.

— Sunt sigură că voi fi încântată de vizită şi de generozitatea voastră, doamnă Anirul. Sunt fericită să vă servesc la orice îndatoriri credeţi că sunt potrivite pentru mine, dar îndată ce se naşte copilul, va trebui să mă întorc pe Caladan. Ducele meu mă aşteaptă acolo…

În sinea ei, se mustră singură. *Nu trebuie să arăt că-mi pasă de el!*

— Desigur, răspunse Anirul. Comunitatea ar putea permite asta, pentru o vreme…

Îndată ce Bene Gesserit-ul îşi va avea mult-aşteptatul copil Harkonnen-Atreides, nu vor mai fi câtuşi de puţin preocupate de treburile sau de dorinţele ducelui Leto Atreides.

Cu Mohiam alături, Anirul o conduse pe Jessica printr-un labirint ameţitor de încăperi pline de ecouri, până când ajunseră în apartamentul de la etajul al doilea care îi fusese rezervat. Jessica ţinea capul sus şi-şi păstra demnitatea,

deşi un surâs mirat îi încălzea faţa. *Dacă trebuie să fiu doar o altă doamnă de onoare, de ce mă bucur de un asemenea tratament regal?* Primea nişte camere chiar lângă apartamentele locuite de soţia împăratului şi de dreptvorbitoarea imperială.

— Trebuie să te odihneşti, Jessica, zise Anirul, privind iarăşi la pântecele ei. Ai grijă de fiica ta. E foarte importantă pentru Comunitate!

Consoarta lui Shaddam zâmbi.

— Fiicele sunt adevărate comori.

Jessica se simţea stânjenită de subiect.

— Acesta trebuie să fie motivul pentru care aveţi cinci…

Mohiam privi repede spre Jessica. Toate trei ştiau că Anirul născuse doar fete pentru că acestea fuseseră instrucţiunile din partea Comunităţii. Jessica se prefăcu obosită de lunga călătorie, de priveliştile copleşitoare şi de experienţele uimitoare. Anirul şi Mohiam ieşiră, adâncite în discuţia dintre ele.

În loc să se odihnească totuşi, Jessica se încuie în cameră şi compuse o lungă scrisoare pentru Leto…

În seara aceea, participă la o cină somptuoasă în Casa Contemplării Ceaiului, o clădire separată din grădinile ornamentale. Complexul era întins, cu basoreliefuri în lemn pe pereţi, reprezentând flori, arbori şi animale mitice. Ospătarii purtau uniforme distinctive, croite lung şi în unghiuri ascuţite, cu manşete destul de mari ca să poată servi drept buzunare şi cu clopoţei lucioşi atârnând de fiecare nasture. Păsările zburau libere în interiorul structurii, iar păuni imperiali graşi umblau ţanţoşi pe sub ferestre, îngreunaţi de penele lungi şi strălucitoare.

Ei înşişi împopoţonaţi ca nişte păuni, împăratul şi soţia lui Bene Gesserit îşi etalau propriul penaj. Shaddam purta o jachetă stacojiu cu auriu, cu o eşarfă roşie trecută peste

piept, împodobită cu şnururi aurite şi cu leul de aur al Casei Corrino. Anirul avea o eşarfă asortată, deşi mai îngustă, peste o rochie sclipitoare, cu fir de platină.

Jessica stătea pe scaun, într-o rochie de seară galbenă, din satin, pe care i-o dăduse Anirul ca parte a unei întregi garderobe noi de palat, alături de un colier nepreţuit de safire albastre cu cercei asortaţi. Trei dintre fiicele lui Shaddam – Chalice, Wensicia şi Josifa – îşi ocupară trufaşe locurile alături de Anirul, în timp ce bebeluşul Rugi rămăsese cu doica. Fiica cea mai mare, Irulan, nu era acolo ca să stea cu ele.

— Doamnă Anirul, mă simt mai mult ca un oaspete decât ca o simplă doamnă de onoare, comentă Jessica, atingându-şi bijuteriile.

— Prostii, deocamdată eşti într-adevăr oaspetele nostru! Va fi timp destul, mai târziu, pentru îndatoriri plicticoase…

Anirul zâmbi. Împăratul le ignoră pe amândouă.

Pe tot parcursul cinei, Shaddam rămase tăcut şi bău o cantitate apreciabilă de vin roşu inimaginabil de scump. Ca rezultat, ceilalţi meseni vorbeau puţin, iar masa se termină repede. Anirul stătea de vorbă cu fetele ei, discutând despre subiectele interesante pe care le învăţau de la profesorii lor sau despre jocurile pe care le jucau cu bonele, în diferitele parcuri împrejmuite.

Anirul se aplecă spre mica Josifa, care o privea cu ochi mari şi serioşi, deşi pe buzele ei mai dăinuia curba abia vizibilă a unui surâs, arătând că glumea.

— Fii atentă cu jocurile tale, Josifa. Am aflat că a fost odată un copil – o fetiţă cam de vârsta ta, cred – care a vrut să se joace de-a v-aţi ascunselea în palat. Bona i-a zis că palatul era prea mare pentru o asemenea întrecere, dar fetiţa a insistat. A alergat de-a lungul coridoarelor, căutând un loc unde să se ascundă…

Anirul se şterse la gură cu un şerveţel.

— Şi nimeni n-a mai auzit nimic despre ea de atunci. Mă aştept ca, într-o zi, paznicii noştri să dea peste un schelet mititel…

Josifa arăta uluită, dar Chalice vorbi cu dispreţ:

— Nu-i adevărat! Suntem sigure că nu-i adevărat!

Wensicia, cea de-a doua ca vârstă, îi puse întrebări lui Jessica despre Caladan, despre castelul ducal, despre cât de multă bogăţie putea produce planeta oceanică. Glasul întrebător al fetei părea tăios, ca şi cum ar fi discutat afaceri, aproape provocator.

— Ducele Leto are tot confortul de necesar şi se bucură de dragostea poporului său.

Jessica cercetă chipul lui Wensicia şi citi pe el multă ambiţie.

— Aşadar, Casa Atreides este într-adevăr foarte bogată…

Împăratul nu acorda nicio atenţie fiicelor sale de la masă, nici soţiei. Nu catadicsi câtuşi de puţin s-o bage în seamă pe Jessica, cu excepţia momentului când aceasta îl pomeni pe Leto – şi atunci păru să nu-i prea pese de părerea ei.

După aceea, Anirul îi conduse pe toţi către un mic amfiteatru din altă aripă a palatului.

— Veniţi, veniţi cu toţii! Irulan exersează de câteva săptămâni. Trebuie să fim un public atent pentru ea…

Shaddam îi urmă, dar ca şi cum ar fi preferat orice altă obligaţie a funcţiei sale.

Sala conţinea coloane sculptate de mână de pe Tanira şi basoreliefuri măiestrite, ca şi un tavan înalt, împodobit cu filigran de aur, şi pereţi acoperiţi de picturi sclipitoare, înfăţişând un cer înnorat. Pe scenă se afla un imens pian de cuarţ rubiniu de pe Hagal, cu coarde abia acordate, din cristal monofilament.

Servitori în uniforme conduseră grupul imperial către un şir de fotolii private, având cea mai bună vedere către scenă, în timp ce un mic public format din demnitari splendid îmbrăcaţi se înşiruiră pe scaunele mai puţin bune, îmbujoraţi de emoţia de a fi incluşi într-o asemenea adunare de elită.

Apoi, fiica cea mai mare a împăratului, prinţesa Irulan, în vârstă de unsprezece ani, traversă scena cu spatele drept – o imagine fermecătoare, într-o rochie de mătase merh

albastră ca cerul. Păşea cu seninătate, o fată înaltă, cu părul lung şi blond şi un chip de o frumuseţe clasică, patriciană. Ridicând ochii către părinţii ei din loja imperială, Irulan îi salută protocolar.

Jessica o studie cu atenţie pe această fiică a lui Shaddam şi a lui Anirul. Fiecare mişcare a fetei era extrem de precisă, ca şi cum avea timp din belşug să-şi plănuiască fiecare gest. Cunoscând toate tehnicile pe care le învăţase de la Mohiam, Jessica putea detecta amprenta instrucţiei Bene Gesserit asupra lui Irulan. Anirul trebuie s-o fi crescut dându-i o pregătire completă în cadrul Comunităţii. Se spunea că această tânără avea o inteligenţă superioară şi înclinaţii pentru scris şi poezie, fiind capabilă să construiască forme complexe de sonet. Talentul ei muzical o impusese încă de la vârsta de patru ani ca pe un copil-minune.

— Sunt foarte mândră de ea, şopti Anirul către Jessica, aşezată pe fotoliul său de brocart. Irulan are potenţialul de a atinge măreţia, atât ca prinţesă cât şi ca Bene Gesserit…

Prinţesa îi zâmbi tatălui ei, ca şi cum ar fi sperat să capete un răspuns de pe chipul împietrit, apoi se întoarse către spectatori. Se cocoţă cu delicateţe pe bancheta de cuarţ rubiniu, cu rochia sclipitoare revărsându-i-se pe scenă. Rămase pentru o clipă într-o tăcere completă, meditând, adunându-şi toate aptitudinile muzicale, apoi degetele sale lungi dansară în sfârşit pe clapele încrustate cu pietre-de-apă, dând naştere unor note melodioase care dansară în aer. Amfiteatrul – perfect din punct de vedere acustic – fu inundat de un potpuriu de mari compozitori.

În timp ce sunetele magnifice curgeau în jurul lui Jessica, aceasta simţi un val de tristeţe. Poate că emoţiile ei erau manipulate la nivel visceral de către muzică. Ce ironie că ea se afla pe Kaitain, în ciuda faptului că nu avusese nicio aspiraţie să ajungă vreodată aici, în timp ce prima concubină a lui Leto, Kailea – care-şi dorise atât de mult viaţa asta de lux şi spectacole – nu putuse niciodată s-o obţină!

Lui Jessica îi era deja dor de ducele ei, cu o durere care-i umplea pieptul şi-i apăsa umerii.

Văzu capul împăratului înclinându-se, moţăind, şi observă privirea piezişă, dezaprobatoare, a lui Anirul.

Nu totul străluceşte pe Kaitain, gândi Jessica.

Comunitatea n-are nevoie de arheologi. În calitate de Cucernice Maici, noi întruchipăm istoria.

Învăţătură Bene Gesserit

Arşiţa roşie, de cuptor, a unei turnătorii inunda faţa ca de pergament a Maicii Superioare Harishka. Mirosurile amare de aliaje metalice, de impurităţi şi de componente electrice se amestecau în masa topită din interiorul creuzetului larg.

O procesiune de surori îmbrăcate în robe se apropie de cazanul furnalului, fiecare cărând câte o componentă a aparatului Harkonnen distrus. Asemenea unor locuitoare străvechi ale unei insule, aducând jertfe unui zeu al vulcanilor, aruncară bucăţile sparte în creuzetul clocotitor.

Nava secretă era digerată încet, transformându-se într-o supă vâscoasă care semăna cu lava. Generatoarele termale industriale evaporau materialul organic, descompuneau polimerii şi topeau metalele, chiar şi plăcile – special tratate pentru spaţiu – ale carcasei. Fiecare rămăşiţă trebuia distrusă.

După ce modificase memoria celor trei inventatori richesieni, Harishka constatase că nimeni nu avea suficiente informaţii pentru a reînvia creaţia renegată a lui Chobyn. O dată ce Bene Gesserit distrugea resturile acestei nave singuratice, primejdioasa tehnologie a invizibilităţii avea să dispară pentru totdeauna.

Surorile lucraseră ca nişte furnici în robe negre, mişunând pe carcasa de pe fundul carierei de piatră. Demontaseră nava placă cu placă, folosind tăietoare cu laser încinse până la alb pentru a reteza fiecare porţiune în bucăţi uşor de mânuit. Maica Superioară n-avea nicio îndoială că ar fi fost imposibil să culegi indicii chiar şi din aceste fragmente, şi totuşi insistase să desăvârşească treaba. Distrugerea trebuia să fie totală şi absolută.

Acum, sora Cristane din trupele de comando înaintă prin fumul înţepător emanat de creuzetul tulbure, purtând un generator de energie plin de cabluri, un model necunoscut. Atât cât ştiau ele, *acesta* era o componentă cheie a

proiectorului câmpului de invizibilitate.

Puternica şi implacabila tânără se opri să privească focul, prea puţin deranjată de fierbinţeala care-i înroşea obrajii şi ameninţa să-i pârlească sprâncenele. Murmurând o rugăciune tăcută, aruncă piesa neregulată în flăcări şi rămase pe loc, urmărind-o cum se topeşte şi se scufundă, întunecând supa stacojiu-portocalie pe măsură ce se descompunea în amestec.

Privind această scenă, Harishka simţi ceva agitându-se în Celelalte Memorii, şoaptele unei voci de demult, o experienţă similară în trecutul ei genetic străvechi. Numele străbunei din altă epocă răzbătu la suprafaţă… *Lata.*

Deşi limbajul fusese lipsit de rafinament în acea vreme, incapabil să transmită subtilităţile, îşi trăise bine viaţa. Lata privise bărbaţii cum lucrau cu foale pentru a pompa aer, mărind temperatura în interiorul unui cuptor primitiv de piatră pe care-l construiseră în apropierea ţărmului unui lac. În arhivele ei interioare, Harishka nu găsea niciun nume pentru acel lac, sau măcar pentru ţară. Urmărise bărbaţii topind minereu de fier, poate dintr-un meteorit pe care-l găsiseră pe undeva, folosind metalul ca să forjeze lame grosolane pentru unelte şi arme.

Cernând amintirile colective, Harishka observă alte exemple de metalurgie, din moment ce strămoşii ei participaseră la dezvoltarea prelucrării cuprului, bronzului şi apoi a mult mai sofisticatului oţel. Asemenea inovaţii făcuseră adevăraţi regi din războinici, iar armele superioare le permisesem să cucerească triburile vecine. Celelalte Memorii legau doar linia genetică feminină, dar Harishka îşi putea aminti că privise războaiele şi făurirea de săbii de pe margine, în timp ce culegea recolta, făcea haine, purta copii şi-i îngropa…

Acum, ea şi surorile ei foloseau o tehnologie antică pentru a distruge o invenţie uluitoare. Spre deosebire de acei şefi războinici de demult, pe care-i văzuse în straturile de vieţi trecute, Harishka hotărâse să nu folosească noua ei armă şi, de asemenea, să împiedice pe oricine altceva s-o

folosească.

Şi alte surori aruncară părţi ale navei în topitorie. Fumul deveni mai gros, dar Harishka nu se mişcă din locul ei de lângă marginea arzândă. După ce crusta de impurităţi plutitoare avea să fie îndepărtată, amestecul de metal topit avea să fie folosit pentru a turna obiecte folositoare pentru Şcoala Maicilor. La fel ca proverbialele săbii transformate în pluguri…

Deşi Bene Gesserit-ul eliminase orice posibilitate ca generatorul de invizibilitate să fie reconstruit de cineva din afară, Harishka tot se mai simţea neliniştită. Surorile ei studiaseră în detaliu nava prăbuşită şi, cu toate că nu înţeleseseră cum să reasambleze piesele, păstraseră o înregistrare mentală exactă a fiecărei rămăşiţe. Într-o zi, vor transfera informaţia în Celelalte Memorii. Acolo, închisă în conştiinţele colective ale Bene Gesserit, va rămâne pecetluită pe vecie.

Ultimele surori din procesiune aruncară bucăţile în creuzet, iar singura non-navă existentă dispăru pentru totdeauna.

E greu să faci puterea plăcută pentru cei din jur – aceasta este dilema tuturor guvernărilor.

ÎMPĂRATUL PADIŞAH HASSIK III,
jurnale personale de pe Kaitain

Banchetul Harkonnen fu mai extravagant decât oricare altul organizat vreodată pe Giedi Prime. După ce supravieţuise dădăcelii severe a lui Mephistis Cru, baronul nu ştia dacă era dispus să mai treacă vreodată printr-un asemenea chin.

— Asta o să schimbe felul în care sunteţi perceput în Landsraad, domnule baron, îi aduse aminte Piter de Vries cu un ton liniştitor, raţional. Amintiţi-vă cât de respectat este Leto Atreides, cum îl mai aplaudă lumea pentru acţiunea lui drastică de pe Beakkal. Folosiţi asta în avantajul dumneavoastră…

După ce trecuse în revistă numele de pe listă, consilierul pentru etichetă fusese îngrozit să vadă că fuseseră invitaţi rivali de moarte de pe Grumman şi Ecaz. Ar fi fost ca o grenadă sonică aşteptând impulsul declanşatorului. După discuţii şi certuri deschise, baronul fu în sfârşit de acord să-l scoată de pe lista invitaţilor pe arhiducele Armând Ecaz, iar de Vries plecă în grabă să facă schimbările, astfel încât banchetul să poată merge mai departe fără probleme.

Mentatul încă îşi mai făcea griji că va fi executat la încheierea festivităţilor. Observând neliniştea evidentă a bărbatului, baronul zâmbi în sinea lui. Îi plăcea să ţină oamenii în nesiguranţă, să-i facă să se teamă pentru poziţia şi chiar pentru viaţa lor…

Oaspeţii atent aleşi ai serii fură transportaţi de pe orbită cu o navetă Harkonnen. Strălucitor în hainele unduitoare care-i ascundeau atât grăsimea cât şi centura suspensoare, baronul stătea sub arcada ornamentată a intrării în fortăreaţa sa. Lucind în amurgul portocaliu şi plin de fum din Harko City, suliţele ascuţite de fier ale porţii atârnau ca nişte dinţi de dragon, gata să muşte vizitatorii.

Când nobilii oaspeţi ieşiră din transportorul pe suspensii,

baronul zâmbi cu amabilitate şi-l întâmpină pe fiecare cu fraze excesiv de politicoase, îndelung repetate. Când le mulţumi personal pentru participare, câţiva dintre ei îl priviră suspicioşi, ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină.

Baronul fusese silit să permită reprezentanţilor o gardă de corp înarmată, câte un om pentru fiecare nobil. Mephistis Cru fusese reticent să facă această concesie, dar nobilii refuzaseră să vină altfel. Problema era că pur şi simplu nu aveau încredere în Harkonneni…

Chiar şi acum, când distinşii vizitatori stăteau cu toţii în holul de primire cu pereţi de abanos, vorbeau cu cuvinte atent alese, curioşi să afle ce voia cu adevărat Casa Harkonnen de la ei.

— Bun-venit, bun venit, stimaţii mei oaspeţi!

Baronul înălţă mâinile pline de inele.

— Familiile noastre au fost asociate de multe generaţii, şi totuşi puţini se pot numi între ei prieteni. Am intenţia să adaug puţin mai multă curtenie relaţiilor dintre Casele Landsraadului!

Zâmbi, cu senzaţia că buzele i-ar putea crăpa, ştiind că mulţi dintre aceşti oameni probabil că ar fi *aclamat* dacă ducele Leto Atreides ar fi spus acelaşi lucru. În jur, remarcă sprâncene încruntate, buze crispate, ochi plini de nedumerire…

Cru scrisese replicile pentru el, iar vorbele îl ardeau pe baron pe gât.

— Văd că această veste este surprinzătoare pentru domniile-voastre, dar promit, pe onoarea mea, continuă el înainte ca cineva să poată chicoti la auzul acestui comentariu, că nu am intenţia să cer nimic de la voi. Doresc doar să fim împreună într-o seară de bucurie şi de camaraderie, aşa încât să vă puteţi întoarce acasă cu o părere mai bună despre Casa Harkonnen…

Bătrânul conte Ilban Richese ridică mâinile şi aplaudă. Ochii lui albaştri sclipeau de încântare.

— Auzi, auzi, baroane Harkonnen! Subscriu din inimă la sentimentele dumitale… Ştiam eu că ai şi dumneata, un

punct slab!

Ţeapăn, baronul dădu din cap la aprecierea contelui, deşi îl considerase întotdeauna pe Ilban Richese un tip insipid care se concentra asupra chestiunilor lipsite de importanţă, cum ar fi hobby-urile stupide ale copiilor săi adulţi. În consecinţă, Casa Richese nu exploatase în mod adecvat declinul Casei Vernius şi al imperiului industrial ixian. Cu toate acestea, un aliat era un aliat…

Din fericire pentru Casa Richese, premierul lor, Ein Calimar, era destul de competent ca să ţină în funcţiune instalaţiile industriale, chiar şi în vremuri de restrişte. Totuşi, gândul la Calimar îl făcu pe baron să se încrunte. Cei doi încheiasem afaceri în câteva ocazii, dar în ultima vreme politicianul cu ochelari îl sâcâise destul de mult în legătură cu banii pe care Casa Harkonnen se presupunea că-i datorează pentru serviciile doctorului Suk Wellington Yueh – bani pe care baronul n-avea intenţia să-i plătească vreodată.

— Pace şi camaraderie… un sentiment atât de plăcut, baroane, adăugă vicontele Hundro Moritani, cu coama deasă de păr negru învârtejindu-i-se în jurul capului, cu sprâncenele groase şi ochii întunecaţi şi atenţi. Nu e ceva ce ne-am fi aşteptat din partea Casei Harkonnen…

Baronul încercă să-şi păstreze zâmbetul.

— Ei, întorc o nouă pagină a vieţii mele!

Vicontele adăuga întotdeauna o nuanţă tulburătoare la comentariile sale, ca şi cum un câine turbat era legat de sufletul său. Hundro Moritani avea obiceiul să conducă poporul de pe Grumman în lovituri fanatice, deseori nechibzuite, bătându-şi joc de regulile imperiului şi repezindu-se la oricine îndrăznea să-l provoace. Baronul l-ar fi considerat un aliat, dacă acţiunile grummanianului n-ar fi fost atât de enervant de imprevizibile.

Un maestru de arme roşcovan, purtând insigna impresionantă a unui absolvent antrenat pe Ginaz, stătea alături de viconte. Ceilalţi nobili aduseseră cu ei gărzi de corp musculoase, dar Hundro Moritani părea mult mai

mândru să-şi aducă propriul său maestru spadasin favorit. Hiih Resser fusese singurul recrut de pe Grumman care-şi terminase întreaga instrucţie pe Ginaz. Roşcovanul arăta totuşi stânjenit, agăţându-se de datorie ca de un colac de salvare.

Baronul luă în considerare avantajele. Casa Harkonnen nu avea niciun maestru spadasin. Se întrebă dacă n-ar trebui să trimită vreo câţiva candidaţi proprii pe Ginaz…

Alunecând pe suspensoare, făcând paşi uşori, îşi conduse oaspeţii către nivelurile principale ale fortăreţei. Construcţia aspră fusese decorată cu buchete de flori cu miros dulce-înţepător, aduse din afara planetei, din moment ce aranjamentele florale disponibile pe Giedi Prime erau „dezamăgitoare”, potrivit consilierului pentru etichetă. În consecinţă, baronul abia mai putea respira în propriile lui săli.

Bărbatul cel masiv gesticula, fluturând mânecile largi ale unui nobil care ducea o viaţă tihnită. Deschise drumul spre sala de recepţii, unde servitorii duceau tăvi cu băuturi în cupe de cristal de pe Balut. Pe o platformă joasă, trei maeştri de muzică de pe Chusuk (prieteni ai lui Mephistis Cru), cântau melodii vioaie de fundal la balisete de cea mai bună calitate. Baronul se plimba de la un grup de oaspeţi la altul, intrând în discuţii banale, păstrând iluzia de amabilitate. Şi detestând fiecare clipă…

După câteva băuturi stropite cu melanj, invitaţii se relaxară treptat şi începură să discute despre directorate CHOAM, despre producţia de animale de pe planetele secundare, sau despre tarifele şi regulile dezgustătoare ale Ghildei Spaţiale. Baronul băuse două înghiţituri de brandy kirana, de două ori mai mult decât limita pe care Cru încercase să i-o impună, dar nu-i păsa. Formalităţile astea erau interminabile… Zâmbetul îi rănea fata.

Îndată ce fu anunţată cina, baronul îi conduse pe meseni în sala de banchet, nerăbdător să scape de această conversaţie nesfârşită şi fără rost. Contele Richese vorbea fără încetare despre copiii şi nepoţii lui, ca şi cum cineva le-

ar fi putut ţine socoteala tuturor. Părea să nu poarte nicio pică membrilor Casei Harkonnen pentru că îl înlocuiseră la operaţiile cu mirodenie de pe Arrakis, cu decenii în urmă. Nobilul imbecil pierduse o avere din cauza incompetenţei sale şi nici măcar nu părea deranjat de asta!

Musafirii îşi ocupară locurile desemnate după ce gărzile de corp verificaseră dacă nu existau capcane. Masa de banchet era un platou din lemn de elacca întunecat şi lustruit, sclipind de insule de porţelanuri fine şi de mănunchiuri plutitoare de pocale cu vin.

Etalarea de mâncăruri îţi tăia răsuflarea, iar mirosurile făceau să-ţi lase gura apă.

Băieţi angelici, cu pielea ca laptele, stăteau în picioare în spatele scaunelor, câte un servitor repartizat fiecărui invitat. Baronul alesese el însuşi aceşti servitori, copii ai străzii drogaţi ca să devină supuşi şi apoi spălaţi.

Uriaşa gazdă se îndreptă spre un scaun lat, special făcut, din capul mesei şi făcu semn să sosească primul rând de aperitive. Pusese cronometre peste tot în sala de banchet, ca să poată urmări trecerea fiecărei secunde. Abia aştepta să se termine…

*

În cabina de ascultare, Rabban trăgea cu urechea la conversaţiile de la petrecere. Rotise microfonul parabolic de la o gură flecăritoare la alta, sperând să descopere bârfe stânjenitoare, secrete divulgate accidental. Plictiseala totală îl făcea să vrea să vomite.

Cu toţii erau în gardă, atenţi la vorbele lor. Nu afla absolut nimic. Rabban se simţea frustrat.

— E chiar mai plictisitor decât să participi efectiv, se răsti el la mentat, care se foia nervos prin preajmă, concentrat asupra dispozitivelor de ascultare.

Încruntându-şi sprâncenele, de Vries îl privi mânios.

— Ca mentat, n-am de ales decât să memorez fiecare

clipă anostă, fiecare replică, în timp ce creierul tău simplu va uita totul în câteva zile…

— Îmi număr noroacele, răspunse Rabban cu un surâs plin de sine.

Pe monitoarele de mare rezoluţie, urmăriră servirea felului principal. Gura cu buze groase a lui Rabban salivă, ştiind că el va primi doar rămăşiţe… dar dacă ăsta era preţul pentru a fi scutit de acest coteţ de păsări ţanţoşe, va suferi cu plăcere. Chiar şi mâncarea rece era de preferat politeţii!

În spatele scenei, dar încă băgându-se în toate şi ocupându-se de o mie de amănunte, Mephistis Cru se năpusti în cabina de spionaj, crezând că este o magazie pentru veselă. Se opri, surprins să-i întâlnească pe Rabban şi pe de Vries. Înghiţind în sec, Cru îşi atinse gâtul fără să-şi dea seama, în locul unde straturi groase de pudră ascundeau vânătăile negre de la strânsoarea recentă a lui Rabban.

— Oh, scuzaţi-mă, vorbi el regăsindu-şi calmul. Nu voiam să deranjez…

Făcu un semn cu capul spre de Vries, pe care-l considera, în mod eronat, un aliat.

— Banchetul se desfăşoară destul de bine, cred. Baronul se descurcă de minune…

Rabban Bestia mârâi, iar Mephistis Cru se grăbi să iasă. De Vries şi Rabban îşi reluară ascultarea, dorindu-şi să se întâmple ceva înainte ca seara să fie complet irosită.

*

— Ce copil drăgălaş! izbucni contele Richese la vederea lui Feyd-Rautha.

Băieţelul blond ştia o mulţime de cuvinte şi înţelegea deja cum să obţină ceea ce voia. Contele întinse braţul.

— Pot să-l ţin în braţe?

La încuviinţarea baronului, un servitor i-l duse pe Feyd-

Rautha bătrânului richesian, care-l săltă pe genunchii lui de bunic. Feyd nu chicoti, ceea ce-l surprinse pe Ilban.

Contele ridică atunci paharul, susţinându-l pe Feyd cu un braţ.

— Propun un toast pentru copii!

Oaspeţii băură pentru asta. Bombănind în sinea lui, baronul se întrebă dacă Feyd n-ar avea nevoie să i se schimbe scutecele şi dacă bătrânul nătărău n-ar fi de-a dreptul încântat să îndeplinească această sarcină umilă.

În acel moment, Feyd gângurea un şir de cuvinte fără sens care, din câte înţelegea baronul, erau nume pentru propriile lui excremente. Totuşi, Ilban nu ştia asta şi zâmbea pur şi simplu, repetând cuvintele către băieţel. Îl săltă din nou pe Feyd şi exclamă cu un ton copilăresc:

— Uite, mititelule! Acum aduc desertul! Asta-ţi place, nu-i aşa?

Baronul se aplecă în faţă, mulţumit că masa era pe cale să se încheie, şi pentru că plănuise această parte a banchetului de unul singur, luând propriile lui decizii, fără să asculte îndrumarea consilierului pentru etichetă. Era, credea el, o idee foarte isteaţă, pe care musafirii ar fi putut-o găsi amuzantă.

Ducând o platformă destul de mare ca să susţină un corp omenesc, şase servitori aduseră o prăjitură lungă de doi metri, pe care o aşezară în mijlocul mesei. Invenţia era curbată şi îngustă, modelată ca un vierme de nisip şi pudrată cu rotocoale de melanj concentrat.

— Această prăjitură simbolizează posesia Casei Harkonnen asupra Arrakisului. Sărbătoriţi alături de mine deceniile de muncă profitabilă în deşert…

Baronul radia, iar contele Richese aplaudă alături de toţi ceilalţi, deşi nici măcar lui nu putea să-i fi scăpat insulta îndreptată asupra eşecurilor de demult ale familiei sale.

Glazura păru să strălucească, iar baronul aşteptă încântătoarea surpriză dinăuntru.

— Hai, uită-te la prăjitură, micuţule!

Ilban îl puse pe Feyd pe masă în faţa lui – o acţiune care,

fără îndoială, l-ar fi oripilat pe Mephistis Cru.

Unul dintre ajutoarele bucătarului-şef folosi un fibro-cuţit ca să deschidă pe lungime viermele de nisip dulce, ca şi cum i-ar fi făcut autopsia. Oaspeţii la banchet se înghesuiră în jur să vadă mai bine, iar contele Richese îl ţinu pe Feyd aplecat în faţă.

Când prăjitura se deschise, înăuntru mişunară nişte forme, siluete lungi care se zvârcoleau, creaturi şerpuitoare menite să reprezinte viermii de nisip de pe Arrakis. Şerpii inofensivi fuseseră drogaţi şi îndesaţi în prăjitură în aşa fel încât, atunci când unduiră şi se răspândiră afară din glazură, arătau ca un mănunchi de tentacule. O mică glumă minunată…

Feyd părea fascinat, dar contele Richese îşi înăbuşi un strigăt. Tensiunea serii şi suspiciunile invitaţilor cu privire la baron împinseseră pe toată lumea la limită. Contele, încercând să facă pe eroul, îl smulse brutal pe Feyd-Rautha de pe masă, răsturnându-şi scaunul cu ocazia asta.

Feyd, care nu se temuse de şerpi, era acum teribil de speriat, cuprins de un acces de urlete. În timp ce el plângea, gărzile de corp puseră mâna pe stăpânii lor şi se pregătiră să-i apere.

Pe cealaltă parte a mesei faţă de băieţel, vicontele Moritani stătea retras, cu un amestec ciudat de amuzament şi furie sclipind în ochii negri. Maestrul spadasin Hiih Resser era pregătit să-şi protejeze stăpânul, dar Moritani nu părea îngrijorat. Vicontele îşi aranjă calm o brăţară de la încheietura mâinii, lansând o rază albă incandescentă dintr-un laser ascuns, care vaporiză şerpii, făcându-i să explodeze în fâşii de piele solzoasă, bucăţi de carne şi glazură înnegrită.

Oaspeţii ţipară. Cei mai mulţi alergară la uşile sălii de banchet. Mephistis Cru se repezi înăuntru dintr-o încăpere din spate, fluturându-şi mâinile şi pledând pentru calm.

Începând din acel moment, infernul nu făcu decât să se înrăutăţească…

Cu cât mai înghesuit trăieşte un grup, cu atât mai mare este nevoia de ranguri sociale şi rânduieli stricte.

Învăţătură Bene Gesserit

Îmbrăcat într-o pelerină jubba tradiţională, cu gluga dată pe spate, Liet-Kynes stătea din nou într-un balcon înalt, dominând sala sietchului. Se simţea mult mai acasă aici decât în sălile de pe Kaitain, şi mult mai intimidat. În acest loc va vorbi despre probleme care afectau viitorul fiecărui om liber de pe planeta Dune.

Întâlnirile merseseră lin, cu excepţia unui incident provocat de Pemaq, vârstnicul naib al sietchului Găurii în Zid. Conducătorul conservator vorbise împotriva a tot ceea ce reprezenta Liet, opunându-se oricărei forme de schimbare, dar fără să ofere nicio alternativă raţională. Alţi fremeni strigaseră la el să tacă, până când, în cele din urmă, bătrânul încăpăţânat se strecurase bombănind afară, în întunericul răcoros.

Zile întregi, adunarea se schimbase şi cursese mai departe, cu unii membri învrăjbiţi părăsind indignaţi întâlnirea, dar întorcându-se mai târziu. În fiecare noapte după întruniri, Faroula îl ţinuse în braţe pe Liet, şoptindu-i sfaturi, ajutându-l unde putea şi iubindu-l. Îl menţinea puternic şi echilibrat, în ciuda descurajării tot mai mari.

Observatorii fremeni raportară progresele subtile din bătălia lor pentru îmblânzirea deşertului. Doar într-o singură generaţie, pustiul arăta semne slabe, dar limpezi, de ameliorare. Cu douăzeci de ani în urmă, Umma Kynes le spusese să aibă răbdare, pentru că efortul putea să dureze câteva secole. Însă visurile lui începeau deja sa se adeverească…

În micile canioane din regiunile sudice îndepărtate, plantaţii ascunse cu dibăcie prosperau, întreţinute de oglinzi solare şi de amplificatoare care încălzeau aerul şi topeau gheaţa din sol.

Palmieri pitici creşteau în număr mic, alături de flori ale soarelui rezistente, de deşert, vrejuri târâtoare şi tuberculi.

În unele zile, câteva firişoare de apă curgeau liber. Apă pe suprafaţa Dunei! Era un concept şocant.

Până acum, Harkonnenii nu observaseră schimbările, având atenţia îndreptată numai asupra operaţiunilor cu mirodenie. Planeta avea să fie recuperată, hectar cu hectar… Veşti bune peste tot.

Acum totuşi, Liet lăsă să-i scape un oftat de nerăbdare. Chiar şi cu tot sprijinul pe care-l primise la această adunare (mult mai mult decât se aşteptase), în după-amiaza ce urma ar putea avea loc un dezacord semnificativ… după ce îi auzeau propunerea.

La balcoane şi pe platformele care urcau în zigzag pe pereţii de piatră, mai mult de o mie de fremeni oţeliţi se întorceau din pauza de la jumătatea zilei şi îşi reluau locurile. Purtau robe de deşert pătate şi ghete *temag.* Unii fumau fibre amestecate cu melanj în pipe de lut, cum era obiceiul la începutul după-amiezii. Cu aroma plăcută a mirodeniei arse în nări, Liet-Kynes începu să vorbească:

— Umma Kynes, tatăl meu, a fost un mare vizionar. A pus poporul nostru pe un drum ambiţios şi dificil, pentru a trezi Dune. Ne-a învăţat că ecosistemul este complex, că fiecare formă de viaţă are nevoie de o nişă. De multe ori a vorbit despre consecinţele ecologice ale acţiunilor noastre. Umma Kynes a văzut mediul ca pe un *sistem* interactiv, cu stabilitate şi ordine fluide…

Liet îşi drese glasul.

— Din afara planetei am adus insecte care să ventileze solul, ceea ce permite plantelor să crească mai uşor. Avem centipede, scorpioni şi albine. Animale mici şi mari se răspândesc peste nisipuri şi stânci – vulpi-pisică, iepuri, şoimi de deşert, bufniţe pitice. Dune este un motor uriaş pe care-l ungem şi-l reparăm. Într-o zi, această lume ne va sluji în feluri noi şi minunate, câtă vreme vom continua s-o onorăm şi s-o servim. Fraţii mei fremeni, noi înşine facem parte din ecosistem, o parte *integrantă.* Ocupăm propria noastră nişă esenţială!

Publicul asculta atent, cu o veneraţie specială ori de câte

ori Liet pomenea de numele legendarului său tată sau de munca lui.

— Dar care este nişa noastră? Suntem noi doar planetologi, refăcând flora şi fauna? Eu spun că trebuie să facem mult mai mult de-atât. Trebuie să luptăm cu agresorii Harkonneni pe o scară încă neimaginată. Mulţi ani, grupuri de oameni de-ai noştri i-au hărţuit, dar niciodată îndeajuns ca să le paralizeze activităţile rapace. În acest moment, baronul fură mai multă mirodenie ca oricând…

Strigăte de nemulţumire traversară încăperea, însoţite de şoapte nervoase de protest împotriva sacrilegiului.

Liet ridică vocea:

— Tatăl meu nu a reuşit să prevadă că forţe puternice din imperiu – împăratul, Casa Harkonnen, Landsraadul – nu vor împărtăşi viziunea lui. Suntem singuri în această încercare, şi trebuie să-i *silim* să înceteze.

Murmurele se înteţiră. Liet spera că-şi trezea poporul, convingându-l să lase deoparte disensiunile şi să lucreze pentru un ţel comun.

— La ce bun să construieşti o lume dacă n-o aperi? Avem forţa unor milioane. Să luptăm pentru lumea nouă pe care tatăl meu a întrezărit-o, o lume pe care nepoţii noştri ar trebui s-o moştenească!

Aplauzele răsunară în vasta sală, ca şi bătăile din picioare care semnalau aprobarea – în special din partea tinerilor fremeni aspri, care se delectau cu raidurile lor de pedeapsă.

Apoi Kynes auzi o schimbare în tonul larmei. Oamenii arătau spre un balcon opus, unde un bătrân slab, cu muşchi de oţel, flutura cristaiul în aer. Şuviţele aspre de păr biciuiau aerul în jurul lui, făcându-l să arate ca un nebun din adâncul deşertului.

Iarăşi Pemaq!

— Taqwa! strigă el de la balcon, un strigăt fremen de luptă care însemna „preţul libertăţii”.

În mulţime se lăsă tăcerea, toţi ochii se aţintiră asupra naibului sietchului Găurii în Zid şi asupra lamei sale albe ca

laptele. Tradiţia fremenă impunea ca un cristai scos din teacă să nu poată fi pus la loc până când nu gusta sânge. Pemaq alesese un curs periculos.

Liet atinse mânerul propriului său cuţit de la brâu. Îi văzu pe Stilgar şi pe Turok croindu-şi drum în sus, pe o scară de piatră, grăbindu-se să ajungă la nivelul cel mai înalt.

— Liet-Kynes, te provoc să-mi răspunzi! răcni Pemaq. Dacă nu găsesc răspunsul tău mulţumitor, timpul pentru vorbe se va încheia şi sângele va hotărî! Îmi accepţi provocarea?

Acest nebun putea distruge toate progresele politice pe care le făcuse Liet. Neavând de ales, din moment ce erau în joc onoarea şi capacitatea lui de a conduce, Liet îi răspunse:

— Dacă asta te va face să taci, Pemaq, atunci accept! „Nu există niciun om atât de orb ca acela care-a luat o hotărâre.”

Un val de râsete înăbuşite străbătu adunarea la auzul abilei aplicări a unui vechi adagiu fremen.

Furios din cauza mustrării, Pemaq aţinti spre el vârful lamei.

— Eşti numai pe jumătate fremen, Liet-Kynes, iar sângele tău străin ţi-a băgat în cap idei diavoleşti. Ai petrecut prea mult timp pe Salusa Secundus şi pe Kaitain. Ai fost corupt şi acum încerci să ne pângăreşti şi pe noi ceilalţi cu înşelătoriile tale dăunătoare…

Inima lui Liet bătea să-i spargă pieptul. În el se trezi mânia îndreptăţită şi nu dorea decât să-l facă să tacă. Uitându-se în spate, îl văzu pe Stilgar stând de pază la intrarea balconului lui Liet.

Oponentul continuă:

— Timp de decenii, Heinar, naibul sietchului Scutului Roşu, a fost prietenul meu. Am luptat alături de el împotriva Harkonnenilor, când au sosit prima oară pe Dune, după plecarea Casei Richese. L-am dus în spate după raidul în care şi-a pierdut un ochi. Heinar a mărit prosperitatea oamenilor de sub conducerea lui – dar e bătrân, ca şi

mine… Acum, cauţi sprijin de la alţi conducători fremeni, aducându-i aici ca să-ţi întăreşti poziţia. Vorbeşti despre realizările tatălui tău, Liet-Kynes, dar n-ai pomenit de niciuna de-a ta!

Bărbatul sfidător tremura de furie.

— Motivele tale sunt clare – vrei să fii tu însuti naib!

Liet clipi, surprins de afirmaţia ridicolă.

— Neg categoric acest lucru. Au trecut săptămâni de când vorbesc de treburi importante pentru toţi fremenii, iar tu mă acuzi de ambiţii mărunte?

Stilgar strigă atunci, şi vocea i se auzi limpede în uriaşa cavernă.

— Se spune că dacă o mie de oameni se adună într-o încăpere, unul dintre ei e sigur un prost. Cred că sunt o mie de oameni aici, Pemaq – şi ne-am găsit prostul!

Câteva chicoteli mai diminuară tensiunea, dar Pemaq nu se potoli.

— Nu eşti fremen, Liet-Kynes… Nu eşti unul dintre noi… Mai întâi te-ai însurat cu fiica lui Heinar, iar acum vrei să-i iei locul!

— Îţi arunc adevărul în faţă, Pemaq, şi fie să-ţi străpungă inima mincinoasă. Sângele meu străin vine de la Umma Kynes însuşi, şi tu numeşti asta o slăbiciune? Mai mult, povestea despre fratele meu de sânge Warrick şi despre felul în care a murit este cunoscută în fiecare sietch. Am jurat faţă de el că mă voi căsători cu Faroula şi-i voi creşte fiul ca pe al meu propriu!

Pemaq replică pe un ton sumbru:

— Poate că ai chemat vântul demonului din largul deşertului ca să-l ucidă pe rivalul tău. N-am pretenţia că aş cunoaşte puterile demonilor din afara planetei…

Sătul de atâta neghiobie, Liet îşi întoarse ochii spre delegaţii care umpleau sala.

— Am acceptat provocarea, dar el nu face altceva decât jocuri de cuvinte. Dacă există un duel între noi, eu voi vărsa sânge primul, sau el? Pemaq e un om în vârstă, şi dacă îl ucid, nu mă pot decât dezonora într-o asemenea luptă.

Chiar dacă moare, el îşi atinge ţelul.

Liet privi către balconul de pe partea opusă.

— Asta e planul tău, bătrân nebun?

Chiar în clipa aceea, naibul Heinar, purtându-şi peticul de pe ochi şi arătând de parcă trupul lui ar fi fost făcut din piele tăbăcită, păşi în balcon alături de Pemaq. Rebelul se arătă surprins, apoi neîncrezător, când naibul cu un ochi vorbi. Vocea scrâşnită a lui Heinar răsună în sala de adunare.

— Îl cunosc pe Liet din clipa naşterii sale, şi nu m-a înşelat niciodată. A moştenit viziunea adevărată a tatălui său şi este fremen în aceeaşi măsură ca oricare dintre noi.

Se întoarse către bărbatul cu părul vâlvoi de lângă el, care încă mai strângea cristaiul în mâna ridicată.

— Vechiul meu prieten Pemaq crede că vorbeşte în numele meu, dar eu vreau să-i spun că trebuie să gândească dincolo de grijile unui singur sietch, la întreaga Dune. Aş prefera să văd sânge Harkonnen vărsat în loc de sângele camaradului meu, sau al ginerelui meu.

În tăcerea care urmă, Liet strigă:

— Mai bine mă duc în deşert şi-l înfrunt singur pe Shai-Hulud decât să mă lupt cu unul singur dintre voi! Trebuie fie să credeţi în mine, fie să mă alungaţi!

O incantaţie umplu încăperea, începută de Stilgar şi Turok şi dusă mai departe de tinerii fremeni temerari însetaţi de sânge Harkonnen. Mai mult de o mie de oameni ai deşertului murmurau iarăşi şi iarăşi numele lui de sietch:

— Liet! Liet!

În balconul opus, se zări o agitaţie bruscă, o încăierare între Pemaq şi Heinar. Fără să spună o vorbă, încăpăţânatul bătrân încercă să se arunce în propriul său cuţit, dar Heinar se repezi să-l împiedice. Smulse cristaiul din mâna camaradului său, acum alunecoasă din cauza transpiraţiei. Pemaq se prăbuşi pe podeaua balconului – era în viaţă, dar înfrânt.

Ţinând cuţitul, Heinar făcu un pas înapoi, mişcându-se rapid pentru a face o tăietură adâncă pe fruntea lui Pemaq,

care avea să-i lase o cicatrice pentru tot restul zilelor sale. Sângele cerut fusese vărsat… Pemaq ridică ochii, cu o furie stinsă; un firicel de sânge îi picura peste sprâncenele stufoase şi în ochi. Heinar întoarse cristaiul şi i-l întinse proprietarului, cu mânerul înainte.

— Priviţi asta ca pe un semn bun, voi toţi cei adunaţi aici, strigă Heinar ca să se audă în toată caverna, pentru că îi uneşte pe fremeni în jurul lui Liet-Kynes!

Ridicându-se în picioare, Pemaq îşi şterse sângele din ochi, mânjindu-şi obrajii cu dâre stacojii, ca nişte culori de război. Inspiră adânc, pregătindu-se să vorbească, aşa cum era dreptul său; Liet stătea crispat, încă năucit de viteza cu care se desfăşuraseră evenimentele. Dar fremenul ciufulit se încruntă spre Heinar, apoi vorbi:

— Propun să-l alegem pe Liet-Kynes ca Abu-Naib, tatăl tuturor sietchurilor, ca să ne conducă pe toţi.

Liet se clătină pentru o clipă, apoi, după ce se stăpâni, răspunse:

— Ne aflăm într-un moment de criză din istoria noastră. Descendenţii noştri vor privi către acest moment şi vor spune fie că am luat hotărârea corectă, fie că am eşuat complet…

După o pauză pentru a-şi aduna gândurile, continuă:

— Pe măsură ce trezirea Dunei va deveni din ce în ce mai evidentă, va fi din ce în ce mai greu să ne ascundem munca fată de Harkonneni. Mitele în mirodenie pentru Ghildă devin mai importante ca niciodată, pentru a ne asigura că ţinem la distanţă de treburile noastre toţi sateliţii meteorologici şi sistemele de observare!

Murmure de aprobare se auziră din mulţime. Săptămânile de discuţii duseseră la asta.

Liet-Kynes încercă să-şi tină emoţiile în frâu.

— După trădarea care a dus la distrugerea bazei contrabandiştilor de la polul sud, nu mai am încredere în intermediarul pe care l-am folosit de ani de zile, negustorul de apă Rondo Tuek. Deşi a părăsit polul, încă mai este omul nostru de legătură. Însă Tuek l-a trădat pe Dominic Vernius,

şi ne-ar putea trăda şi pe noi la fel de uşor. De ce-am mai avea încredere în el? Voi cere o întâlnire directă cu un reprezentant al Ghildei Spaţiale. Fremenii nu se vor mai baza pe un intermediar. De acum înainte, înţelegerea fermă se va face direct între noi şi Ghildă!

Liet îl considerase întotdeauna pe Dominic Vernius un prieten şi un mentor. Contele renegat merita o soartă mai bună decât cea pe care i-o pregătise negustorul de apă cu două feţe. De curând, Tuek îşi vânduse afacerea cu mineritul gheţii lui Lingar Bewt, cel care fusese mâna lui dreaptă, şi se întorsese la Carthag. Gândindu-se la problema lui Tuek, Liet-Kynes născoci un plan menit să aranjeze lucrurile.

Prin încăpere, planetologul observă chipurile pe care se oglindea credinţa absolută pe care n-o mai văzuse din zilele cele mai impetuoase ale celebrului său tată. Aceasta fusese o perspectivă pe termen lung, iar tânărul Kynes o luase pe propriul său drum. Aspiraţiile lui coincideau cu cele ale predecesorului său, dar mergeau mult mai departe. Acolo unde tatăl lui văzuse doar înverzirea deşerturilor, Liet îi considera pe fremeni ca pe nişte administratori ai Dunei. Ai întregii planete.

Pentru a atinge măreţia totuşi, trebuiau întâi să se elibereze de cătuşele Harkonnenilor…

Corpul omenesc este o magazie de relicve ale trecutului – apendicele, timusul şi (în embrion) o structură asemănătoare unor branhii. Însă inconştientul ne intrigă şi mai mult. A fost clădit treptat de-a lungul a milioane de ani şi reprezintă o istorie de la un capăt la altul al traseelor sale sinaptice, dintre care unele nu par să fie de vreun folos în vremurile moderne. E dificil să afli tot ce este acolo.

De la un simpozion secret al Bene Gesserit
despre Celelalte Memorii

Noaptea târziu, când aurorele încă mai ardeau strălucitoare, Anirul, neputând să doarmă, intră în apartamentul auster şi rece care fusese folosit de către fosta dreptvorbitoare a împăratului, Lobia. Trecuseră aproape două luni de când bătrâna murise, iar camerele ei rămăseseră lipsite de viaţă şi mute, ca un mormânt.

Deşi Lobia trebuia să fie acum în Celelalte Memorii, alături de mulţimile din mintea ei, spiritul bătrânei dreptvorbitoare nu ieşise încă la suprafaţă. Anirul se simţea epuizată din cauza efortului de a încerca s-o găsească, dar ceva o silea să continue.

Anirul avea nevoie de o prietenă şi o confidentă, şi nu îndrăznea să vorbească cu nimeni altcineva – cu siguranţă nu cu Jessica, care nu ştia nimic despre destinul ei. Anirul le avea şi pe fiicele ei dar, deşi era mândră de inteligenţa şi talentele lui Irulan, nu îndrăznea să pună nici pe umerii fetiţei o asemenea povară de cunoaştere. Irulan nu era pregătită. Nu, programul genetic Kwisatz Haderach era prea secret!

Dar Lobia – dacă ar fi putut-o găsi în Celelalte Memorii – ar fi fost potrivită…

Unde eşti, veche prietenă? Trebuie să strig şi să le trezesc pe toate celelalte din interiorul meu? Se temea să facă un asemenea pas, dar poate că folosul ar merita riscul. *Lobia, vorbeşte cu mine!*

De-a lungul unui perete al apartamentului neîncălzit erau îngrămădite cutii goale, dar Anirul evitase să împacheteze

puţinele bunuri ale dreptvorbitoarei moarte şi să le trimită înapoi pe Wallach IX. Din moment ce Gaius Helen Mohiam preferase alte încăperi în care să stea, acest apartament putea rămâne gol ani de zile în vastul palat, până ca cineva să observe.

Anirul păşi prin camerele întunecoase, austere, inspirând aerul rece ca şi cum ar fi sperat să simtă spiritele agitându-se în jur. Apoi, aşezându-se pe un scaun la birou, îşi activă jurnalul conceptual-senzorial din inelul cu piatră-de-apă de pe deget. Jurnalul pluti în aer, vizibil doar pentru ea. Părea un loc potrivit, contemplativ, pentru ca Anirul să-şi pună în ordine gândurile intime…

Era sigură că Lobia ar fi fost de acord.

— Nu-i aşa, veche prietenă?

Sunetul propriei sale voci o făcu să tresară şi Anirul tăcu din nou, surprinsă că începuse să vorbească singură.

Jurnalul virtual stătea deschis în faţa ei, aşteptând cuvinte noi. Se calmă şi îşi deschise mintea, folosind tehnicile prana-bindu pentru a-şi stimula gândurile. O răsuflare lungă, înceată, îi ieşi pe nări, abia vizibilă în aerul îngheţat.

Un fior îi străbătu spinarea. Tremurând, Anirul îşi ajusta metabolismul până când nu mai simţi frigul.

Patru licurigloburi neîmpodobite din apropierea tavanului se întunecară, apoi se reaprinseră, ca şi cum un val misterios de energie ar fi străbătut aerul, închise ochii.

Camera păstra încă mirosul lui Lobia, o umiditate reconfortantă. Energia psihică a dreptvorbitoarei moarte stăruia de asemenea în aer.

Scoţând din suportul de pe birou o pană de scris cu aspect inofensiv, Anirul o ţinu cu amândouă mâinile, apăsând-o între palme şi concentrându-se. Lobia folosise deseori acest instrument ca să trimită mesaje codificate la Şcoala Maicilor, unde fusese instructor mulţi ani. Amprentele bătrânei se mai aflau şi-acum pe toc, alături de celule de piele moartă şi uleiuri ale corpului.

Însă pana de scris era o metodă primitivă de scriere şi

nu-i era de folos pentru jurnalul conceptual-senzorial. În locul ei, Anirul făcu să apară condeiul cu senzor şi-l înălţă în faţa paginilor eterice.

În tăcerea nopţii, în acest loc în care Lobia îşi petrecuse o parte atât de mare din viaţă, Anirul voia să descrie prietenia sa cu remarcabila dreptvorbitoare, dând mărturie despre înţelepciunea pe care o învăţase de la ea. Cu gesturi energice, introduse o dată codificată pe pagina fără hârtie.

Apoi mâna îi şovăi. Gândurile sale frământate se întunecară, stăvilind şuvoiul de cuvinte pe care voia să le scrie. Se simţea ca o fetiţă de la Şcoala Maicilor care a primit o sarcină dificilă, dar este incapabilă să-şi stăpânească gândurile pentru că Maica Proctor Superior se uită fix la ea, examinându-i cu atenţie fiecare mişcare.

Licurigloburile păliră din nou, ca şi cum prin faţa lor treceau umbre. Întorcându-se brusc, Anirul nu văzu pe absolut nimeni.

Concentrându-şi din nou mintea obosită, se întoarse la jurnal şi se apucă să termine ceea ce venise să facă aici. Reuşi să aştearnă doar două fraze, înainte ca gândurile să-i zboare ca nişte zmeie cu clopoţei, furate de vânt.

Apartamentul era plin de şoapte fantomatice, abia auzite.

Şi-o putea imagina pe Lobia stând în spatele ei, împărtăşindu-i din înţelepciunea sa, dându-i sfaturi. Într-una dintre multele lor discuţii, bătrâna îi explicase cum ajunsese să fie aleasă ca dreptvorbitoare, cum arătase mai mult talent decât sute de alte surori.

În inima ei totuşi, Lobia ar fi preferat să rămână la Şcoala Maicilor, îngrijind livezile, o sarcină îndeplinită acum cu pricepere de Cucernica Maică Thora. Indiferent de dorinţele personale, o Bene Gesserit îndeplinea sarcinile care-i erau repartizate. *Cum ar fi, de pildă, să se mărite cu împăratul…*

Lobia îşi făcuse timp, pe lângă sarcinile ei, să ţină prelegeri dojenitoare surorilor aflate la palat, chiar şi lui Anirul însăşi. Făcând asta, arţăgoasa femeie clătina degetul ofilit ca o nuia pentru sublinia fiecare amănunt. Anirul închise ochii şi amintirea râsului lui Lobia reveni – un

amestec între cotcodăcit şi sforăit, care apărea în momentele cele mai ciudate.

Cele două femei nu fuseseră prea apropiate la începutul relaţiei lor şi, de fapt, avuseseră unele fricţiuni legate de accesul la împărat. Anirul era cuprinsă de nelinişte şi frustrare ori de câte ori îi vedea pe soţul ei şi pe Lobia angajaţi în conversaţii private prelungite. Simţind acest lucru, Lobia îi spusese cu un surâs pe buzele ei încreţite:

— Shaddam iubeşte frâiele puterii mult mai mult decât ar putea iubi vreodată orice femeie, doamnă. Nu de *mine* este el interesat, ci de ceea ce am de spus. Împăratul se teme de duşmani la fiecare pas şi vrea să ştie dacă ei îl mint, complotând să-i ia puterea, sănătatea sau chiar viaţa…

Pe măsură ce anii treceau şi Anirul nu-i dăruia niciun moştenitor de sex masculin, Shaddam devenise şi mai distant faţă de ea. Nu peste multă vreme, va scăpa probabil de ea şi îşi va asigura o nouă soţie, care va da naştere, ascultătoare, unui fiu. Tatăl lui, Elrood, făcuse asta de destule ori.

Dar, fără ştirea lui Shaddam, Anirul introdusese deja un agent nedetectabil în corpul soţului ei în timpul rarelor întâlniri sexuale. După cinci fete, nu avea să mai conceapă niciodată vreun copil. Împăratul era steril – acum, că el şi cu Anirul serviseră scopurile Comunităţii. Shaddam al IV-lea fusese cu destule alte femei şi ar fi trebuit să fie capabil să-şi ghicească starea, dar bărbatul nu s-ar fi gândit niciodată că ceva putea fi în neregulă cu *el,* nu atunci când putea da vina pe altcineva…

Când toate acestea îi reveniră în minte, Anirul deschise ochii şi scrise cu furie în jurnalul virtual. Dar se opri din nou, crezând că aude ceva. Cineva vorbea pe coridorul de afară? Paşi furişaţi? Ascultă cu atenţie, dar nu mai auzi nimic.

Rulă în mână instrumentul de scris virtual… şi auzi din nou zgomotele – de data asta mai tare – ca şi cum ar fi fost nişte oameni cu ea în cameră. Se înălţau şoapte, rostind fragmente neînţelese de fraze, apoi se stingeau. Nervoasă, Anirul se ridică de la birou şi căută în dulapurile goale, în

cuferele cele mai mari, orice loc în care s-ar fi putut ascunde cineva.

Iarăşi nimic…

Vocile se auziră mai tare şi, tresărind, Anirul recunoscu în sfârşit o larmă nouă din Celelalte Memorii, un talaz din ce în ce mai necontrolat. Nu mai trăise niciodată o asemenea izbucnire, şi se întrebă oare ce-o declanşase. Propria ei căutare? Freamătul gândurilor ei chinuite? De data aceasta, vocile păreau să fie în *jurul* ei, în aceeaşi măsură ca şi în interiorul ei.

Ecourile se înteţiră, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră plină cu surori agitate, totuşi nu putea vedea niciuna dintre ele şi nici nu reuşea să înţeleagă discuţiile lor confuze, care se întretăiau continuu. Fiecare avea ceva de spus, dar cuvintele erau tulburi, contradictorii.

Anirul ar fi vrut să fugă din apartamentul gol al lui Lobia, dar se gândi mai bine. Dacă mulţimea dinăuntru încerca s-o contacteze, vrând să-i spună ceva important, trebuia să afle despre ce era vorba.

— Lobia? Eşti acolo?

Ca răspuns, furtuna de vorbe undui ca un nor fantomatic. Vocile slăbiră şi apoi deveniră mai puternice, ca nişte semnale prost prinse pe comunicator, luptându-se să treacă de o descărcare electrică intensă. Unele dintre femeile moarte de mult strigau, ca să le acopere pe celelalte, dar Anirul tot nu reuşea să înţeleagă. Păreau să rostească diferitele nume ale lui Kwisatz Haderach, în multe limbi.

Dintr-o dată, toate sunetele se stinseră în mintea ei. Capul lui Anirul vibra din cauza tăcerii neliniştitoare. Simţi în stomac o crampă dureroasă.

Îşi aţinti ochii asupra jurnalului conceptual-senzorial care plutea încă deasupra biroului. Data trecută când detectase agitaţie în Celelalte Memorii, fusese tot când scria în jurnal. Atunci, sondase adânc în acel tărâm, doar ca să se trezească blocată de un vârtej de ceaţă.

Cele două experienţe erau diferite, dar primise acelaşi

mesaj de la fiecare. Ceva mergea prost în mulţimea zgomotoasă a străbunelor ei pe linie feminină.

De data aceasta vocile neînţelese erau şi mai tulburate, venind nechemate.

Dacă nu descoperea de ce, viaţa ei – sau, mai rău, programul Kwisatz Haderach, care era întreaga sa raţiune de a exista – putea fi în mare pericol.

O dată ce ai explorat o temere, aceasta devine mai puţin înfricoşătoare. O parte din curaj vine din extinderea cunoaşterii noastre.

DUCELE LETO ATREIDES

În timp ce un vânt de după-amiază se înălţa deasupra mării de pe Caladan, Leto stătea cu coatele sprijinite pe o masă dintr-un balcon. Îi plăcea să stea afară, în aerul sărat, privind şirurile de nori de furtună rostogolindu-se pe deasupra valurilor schimbătoare. Furtunile ample de pe mare erau în acelaşi timp înfricoşătoare şi splendide, amintind de tumultul din imperiu şi din inima lui. Aducându-i aminte de cât de neînsemnat era un simplu duce împotriva unor forţe mai mari decât el însuşi…

Pe partea cealaltă a mesei, stând cu faţa la peretele de piatră, în loc să privească marea, prinţul Rhombur nu simţea frigul cu corpul său de ciborg. Mai exact, studia o tablă ornamentată de cheops – un joc strategic de şah piramidal pe care Leto îl jucase deseori cu tatăl lui.

— E rândul tău, Leto.

Cana de ceai tare a ducelui se răcise, dar acesta luă oricum o înghiţitură. Mută piesa lui de avangardă, un războinic cymek aşezat în aşa fel încât să respingă apropierea preotului negru al adversarului său.

— Am vrut să spun că e rândul tău şi în alt sens…

Rhombur stătea cu ochii aţintiţi pe lingă el, spre liniile de pe pereţii străvechi de piatră.

— Bene Gesserit-ul a refuzat cererea ta pentru nava invizibilă, dar nu ne putem opri aici. Acum, că Thufir şi Gurney s-au întors cu raportul lor, avem toate informaţiile care ne trebuie. A venit vremea să acţionăm deschis pentru a-mi recâştiga locul pe Ix! Un zâmbet ca de băieţel apăru pe faţa lui brăzdată.

— Iar Jessica fiind plecată, ai nevoie de ceva folositor de care să te ocupi.

— S-ar putea să ai dreptate…

Leto rătăci cu privirea pe mare, fără să zâmbească la

glumă. Încă de la explozia iahtului aerian, căutase un ţel dramatic care să-l ţină pe linia de plutire. Raidul de pedeapsă de pe Beakkal fusese un prim pas bun, dar nu suficient. Încă se simţea doar o parte dintr-o fiinţă umană… ca Rhombur.

— Totuşi, trebuie să mă gândesc mai întâi la binele propriului meu popor, zise Leto preocupat. Mulţi dintre soldaţii mei ar muri într-un atac pe Ix, şi trebuie să avem în vedere şi securitatea Caladanului. Dacă atacul ar fi să eşueze, sardaukarii s-ar repezi la gâturile noastre aici. Vreau să salvez lumea ta, dar nu s-o pierd pe-a mea!

— *Ştiu* că e periculos. Oamenii mari îşi asumă riscuri mari, Leto…

Rhombur dădu cu pumnul în masă cu mai multă forţă decât intenţionase. Piesele de pe tabla de cheops săltară ca şi cum un cutremur ar fi zguduit micuţa lor lume. Apoi, privind spre mâna artificială, o ridică cu grijă de pe masă.

— Scuză-mă!

Expresiile lui erau mai dramatice decât înainte, mai încărcate de emoţie.

— Tatăl, mama şi sora mea sunt morţi. Sunt mai mult maşină decât om şi nu voi mai putea avea niciodată copii. Ce naiba mai am de pierdut?

Leto îl aşteptă să termine. Prinţul se aprindea prea tare, aşa cum făcea de obicei când venea vorba despre Ix. Singurul rezultat bun al îngrozitoarei tragedii date de explozia iahtului era acela că părea să-i fi galvanizat mintea şi să i-o fi făcut mai limpede. Era acum mult mai puternic, cu ţeluri bine definite şi cu programe pe care voia să le respecte. Era un om – un *alt* om – cu o misiune.

— Amnistia condiţionată a împăratului Shaddam a fost un gest lipsit de conţinut, iar eu m-am lăsat ispitit de viaţa tihnită acceptând-o. Atâţia ani! M-am tot străduit să mă conving singur că lucrurile vor merge mai bine dacă aştept pur şi simplu. Ei bine, poporul meu nu mai poate aştepta!

Rhombur făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să dea din nou cu pumnul în masă, dar când Leto tresări, se opri. Chipul i

se îmblânzi, luând o expresie rugătoare.

— A trecut al naibii de mult, Leto, şi nu vreau decât să *plec.* Chiar dacă tot ce fac este să mă strecor înăuntru şi să-l caut pe C'tair. Împreună, am putea porni o răscoală în mijlocul populaţiei asuprite...

Rhombur privea fix la tabla de cheops, cu nivelurile ei multiple şi complexităţile care oglindeau viaţa din atâtea puncte de vedere. Întinse mâna artificială, apropie degetele şi culese o magiciană delicat sculptată, pe care o mută de-a curmezişul tablei.

— Ix îţi va restitui fiecare solar pentru campania militară, plus o rată a profitului generoasă. În plus, pot trimite pe Caladan tehnicieni ixieni care să treacă în revistă toate sistemele voastre – industrie, guvernare, transporturi, pescuit, ferme – şi să ofere oamenilor tăi sfaturi pentru a le îmbunătăţi. Sistemele sunt cheia, prietene, alături de cea mai nouă tehnologie, desigur. Vom furniza şi maşinile ixiene necesare – fără plată pentru o perioadă de timp asupra căreia ne vom pune de acord. Să zicem zece ani, sau chiar douăzeci. Ne putem înţelege...

Încruntând din sprâncene, Leto analiză tabla şi îşi făcu mutarea, împingând o piesă transspaţial cu un nivel mai sus pentru a captura navigatorul adversarului.

Aruncând doar o privire superficială spre tablă, Rhombur continuă:

— Fiecare Casă din Landsraad – inclusiv Casa Atreides – va beneficia de pe urma răsturnării invadatorilor tleilaxu. Produsele ixiene, considerate cândva cele mai fiabile şi mai ingenioase din univers, acum se strică, din moment ce controlul calităţii este ridicol în fabricile conduse de tleilaxu. Şi cine poate avea încredere în produsele tleilaxu, chiar şi când funcţionează?

De la întoarcerea echipei de spioni, Leto continuase să pună în balanţă multele întrebări pe care le ridicaseră informaţiile primite. Dacă tleilaxu nu erau alungaţi, şi-ar fi folosit fără îndoială poziţia pentru a crea necazuri prin tot imperiul. Ce făceau cu fabricile ixiene de armament?

Tleilaxu puteau alcătui armate noi şi le puteau echipa cu cea mai recentă tehnologie militară.

Şi de ce erau acolo sardaukarii? Un gând înfiorător îi trecu lui Leto prin minte. Potrivit tradiţionalei balanţe a puterii din Imperiu, Casa Corrino şi sardaukarii săi erau aproximativ egali, din punct de vedere militar, cu forţele combinate ale Caselor din Landsraad. Dacă Shaddam intenţiona să încline această balanţă în favoarea lui aliindu-se cu tleilaxu? Asta era ceea ce făceau pe Ix?

Leto se întoarse cu spatele la tabla de joc.

— Ai dreptate, Rhombur. Gata cu jocurile!

Chipul lui deveni serios.

— Nu-mi mai pasă de politica de la curte sau de aparenţe, nici de cum m-ar putea judeca istoria. Justiţia este preocuparea mea principală, ca şi viitorul Landsraadului, inclusiv al Casei Atreides.

Captură încă una dintre piesele de cheops ale lui Rhombur, dar prinţul ciborg nu păru să observe. Leto continuă:

— Totuşi, vreau să fiu sigur că n-ai intenţia să faci vreun gest extravagant dar inutil, cum a vrut tatăl tău să facă. Atacul lui atomic nefericit asupra Kaitainului ar fi trimis ecouri traumatice în Imperiu şi n-ar fi adus nimic bun Casei Vernius.

Folosind servomecanismele gâtului, Rhombur dădu din capul greu.

— Ar fi adus răzbunători urlători asupra mea – şi asupra ta la fel, Leto, prin asociere!

Făcu o mişcare rapidă în joc, o gafă strategică, permiţându-i lui Leto să mute încă un nivel în susul piramidei de cheops.

— Un bun conducător trebuie să fie atent la detalii, Rhombur!

Ducele ciocăni tabla-piramidă, mustrându-l.

— Marile planuri nu contează câtuşi de puţin dacă nu se leagă toate iţele…

Rhombur se înroşi.

— Talentul meu la baliset e mai mare decât la jocuri.

Leto mai luă o înghiţitură din ceaiul lui rece, apoi vărsă lichidul peste marginea balconului

— N-o să fie nici simplu, nici direct. Da, cred că rebeliunea trebuie să înceapă din interior, însă va exista de asemenea un atac deschis din afară. Totul trebuie coordonat foarte precis.

Vântul se înteţea pe măsură ce se apropia furtuna. Afară, pe mare, luntrele şi vasele de pescuit se retrăgeau la docuri, încercând să ajungă mai repede decât ploaia care se apropia. În satul de dedesubt, oameni se grăbeau să fixeze obiectele libere, să lege pânzele şi să ancoreze bărcile împotriva furtunii.

O servitoare se repezi să ia ceaşca goală de ceai şi tava de sandvişuri pe care le adusese cu o oră în urmă. O matroană cu părul creţ, de culoarea paiului, se încruntă privind norii ameninţători de furtună.

— Ar trebui să vii înăuntru, domnule duce.

— Astăzi simt nevoia să stau afară pe cât posibil până în ultima clipă.

— În plus, adăugă Rhombur, încă nu l-am bătut!

Leto scoase un geamăt exagerat.

— Atunci o să stăm aici afară toată noaptea…

După ce servitoarea se retrase, aruncând peste umăr o privire mânioasă, dezaprobatoare, Leto îl fixă pe Rhombur cu un aer hotărât.

— În timp ce tu lucrezi cu rezistenţa clandestină, eu o să mobilizez forţele militare şi o să mă pregătesc pentru un asalt pe scară largă. N-o să te las să te duci singur, bunul meu prieten. Gurney Halleck te va însoţi. E un mare luptător şi contrabandist… şi a fost deja pe Ix.

Lumina cenuşie a zilei se reflecta pe calota de metal a craniului lui Rhombur, când acesta dădu din cap aprobator.

— N-o să-i refuz ajutorul.

El şi cu Gurney cântaseră deseori împreună la baliset şi din voce. Nobilul ixian exersa deseori ore la rând, pentru a-şi îmbunătăţi coordonarea, folosindu-şi degetele de ciborg

pentru a ciupi cu pricepere strunele delicate, deşi vocea lui nu se îmbunătăţise niciodată.

— Gurney a fost şi el un prieten al tatălui meu. Va dori să se răzbune aproape la fel de mult ca şi mine.

Părul negru al lui Leto flutură în bătaia vântului.

— Duncan îţi va furniza în secret echipament şi arme. O navetă de luptă camuflată, ascunsă în zona sălbatică ixiană, poate provoca pagube serioase dacă e folosită cum trebuie. Înainte să pleci, vom stabili data şi ora exactă pentru atacul nostru militar masiv din afară, pentru a-l coordona cu revolta ta din interior. Tu îi dai inamicului un pumn în plex şi, când se îndoaie de durere, trupele mele îi vor da lovitura de graţie.

Rhombur mută o altă piesă din joc, în timp ce discutau despre mişcări de trupe şi armament. După tot acest timp, tleilaxu nu se vor aştepta la un atac frontal deschis, dar cu aliaţii lor sardaukari era o altă poveste.

Leto întinse mâna să apuce un căpitan sardaukar perfect modelat şi-l mută de la baza piramidei până în vârf.

— Îmi place la nebunie să te văd captivat de planuri, Rhombur. Îţi ţine mintea ocupată, te ajută să-ţi concentrezi gândurile…

Răsturnă piesa cea mai importantă a lui Rhombur, împăratul Corrino stând pe o reprezentare minusculă a Tronului Leului de Aur.

— Şi când nu eşti atent la joc, e mult mai uşor pentru mine să înving.

Prinţul zâmbi, încreţind o cicatrice de pe obraz.

— Eşti un inamic formidabil, într-adevăr. Este o mare onoare şi un mare noroc pentru mine că suntem *aliaţi* pe câmpul de luptă…

Omul participă la toate evenimentele cosmice.

ÎMPĂRATUL IDRISSI,
Moştenirile Kaitainului

Cu fiecare zi pe care Jessica o petrecea la curtea imperială, doamna Anirul găsea ceva şi mai extravagant să-i arate. Tânăra concubină era în mod oficial o doamnă de onoare care trebuia s-o servească pe soţia împăratului, dar Anirul o trata mai mult ca pe o musafiră, dându-i rareori ceva important de făcut.

Cu ocazia unei reprezentaţii de seară la Centrul Hassik al III-lea pentru Arte ale Spectacolului, Jessica merse alături de împărat şi de doamna lui într-o trăsură privată. Splendidul vehicul pictat era tras de lei uriaşi de pe Harmonthep, a căror blană catifelată şi labe mari erau mai potrivite pentru a traversa munţi colţuroşi decât străzile celui mai glorios oraş al imperiului. În timp ce mulţimea se înşira pe bulevarde, animalele domesticite păşeau uşor printre ei, cu muşchii unduind în lumina pastelată a amurgului. Pentru evenimente publice ca acesta, echipe de manichiurişti le îngrijeau ghearele ca nişte săbii, în timp ce grăjdarii spălau cu şampon blana leilor şi le periau coama.

Îmbrăcat într-o jachetă stacojie şi pantaloni aurii, Shaddam stătea în partea din faţă a trăsurii ecranate, cu chipul împietrit. Nu o impresionase pe Jessica ca având o slăbiciune deosebită pentru piese de teatru sau opere, dar consilierii lui trebuie să-i fi atras atenţia asupra avantajelor de a se înfăţişa drept un conducător cultivat. Anirul şi Jessica, într-o poziţie clar subordonată, stăteau pe scaunele din spate.

În timpul petrecut de Jessica pe Kaitain, împăratul nu-i adresase mai mult de câteva fraze; se îndoia că-şi amintea măcar cum o cheamă. Era, la urma urmei, doar o doamnă de onoare însărcinată şi prea puţin interesantă. Cele trei prinţese imperiale mai mari – Irulan, Chalice şi Wensicia – călătoreau într-un vehicul mai puţin ornamentat şi fără scuturi, în urma lor. Josifa şi Rugi rămăseseră cu

îngrijitoarele.

Trăsurile imperiale traseră în faţa edificiului cu coloane al Centrului Hassik al III-lea, o clădire cu săli mari, proiectată cu îmbunătăţiri acustice şi ferestre prismatice. Spectatorii puteau vedea şi auzi spectacolele date de cele mai creatoare talente ale imperiului, fără să le scape nicio şoaptă, nicio nuanţă, chiar dacă erau aşezaţi pe cele mai îndepărtate scaune.

Arcade de marmură cu vinişoare, flancate de fântâni-de-foc, marcau o intrare rezervată numai împăratului şi suitei sale. Fântânile aruncau arcuri înalte de uleiuri parfumate; flăcări albastre consumau o mare parte a combustibilului înainte ca picăturile să cadă în bazinele aducând a oglinzi în formă de romb.

Hassik al III-lea, unul dintre primii conducători care se stabiliseră pe Kaitain după distrugerea Salusei Secundus, îşi taxase supuşii aproape până la faliment, în scopul de a reconstrui o structură guvernamentală. Membrii Landsraadului, jurând să nu fie întrecuţi de Casa Corrino, construiseră propriile lor monumente în oraşul în creştere. De-a lungul unei generaţii, prea puţin remarcabilul Kaitain devenise un spectacol copleşitor de arhitectură imperială, muzee şi slăbiciuni birocratice. Centrul de Arte ale Spectacolului era doar un exemplu.

Cu un aer preocupat, Anirul ridică privirea la clădirea impunătoare, apoi îşi întoarse ochii rotunzi spre Jessica.

— Când vei deveni Cucernică Maică, vei trăi minunile Celorlalte Memorii. În trecutul meu colectiv – ridică mâna subţire, lipsită de inele sau de alte bijuterii, şi făcu un gest graţios, atotcuprinzător – îmi amintesc momentele când a fost construit totul. Primul spectacol de aici a fost o piesă străveche şi destul de amuzantă: *Don Quijote.*

Jessica înălţă din sprâncene. La lecţii, Mohiam o muştruluise ani de zile, predându-i cultură şi literatură, politică şi psihologie.

— *Don Quijote* pare o alegere ciudată, doamnă, în special după tragedia de pe Salusa Secundus.

Anirul se uită la profilul soţului ei, care privea pe fereastra trăsurii; Shaddam era absorbit de fanfara de alămuri şi de mulţimea care flutura steguleţe în onoarea lui.

— În vremea aceea, împăraţii îşi permiteau să aibă simţul umorului, comentă ea.

Grupul imperial coborî din trăsuri şi trecu pe sub arcada intrării, urmat de un şir de slujitori care purta pentru împărat o pelerină lungă, din blană de balenă. Doamnele de onoare aşezară un şal asemănător, deşi mai puţin impresionant, pe umerii lui Anirul. Suita intră în Centrul pentru Arte ale Spectacolului cu o încetineală calculată, astfel încât spectatorii şi operatorii de ştiri să poată prinde fiecare amănunt.

Shaddam păşi de-a lungul unei cascade de trepte şlefuite către spaţioasa lojă imperială, destul de aproape de scenă ca să poată vedea porii de pe faţa actorilor, dacă îşi dădea osteneala să fie atent. Se aşeză pe un fotoliu cu braţe care fusese sculptat la proporţii mai mici, pentru a-l face pe împărat să arate masiv şi dominator.

Fără să-i spună un cuvânt soţului ei, Anirul se aşeză la stânga lui şi continuă discuţia cu Jessica.

— Ai văzut vreodată un spectacol dat de o companie înregistrată de Jongleuri?

Jessica dădu din cap că nu.

— Este adevărat că maeştrii Jongleuri au puteri supranaturale, care le dau posibilitatea să stoarcă emoţii pure chiar şi din cea mai împietrită inimă?

— Talentul Jongleurilor pare să fie o tehnică de hipnoză de rezonanţă asemănătoare cu ceea ce foloseşte Comunitatea, numai că aceşti actori o folosesc doar ca să intensifice efectul jocului lor.

Clătinându-şi părul de culoarea bronzului, Jessica spuse:

— Atunci abia aştept să mă bucur de piesa intensificată.

În această seară aveau să vadă *Umbra tatălui meu,* una dintre cele mai bune opere literare post-butleriene, o lucrare care făcuse mult pentru asigurarea locului în istorie al prinţului moştenitor Raphael Corrino ca erou venerat şi

savant respectat.

Escortaţi de gărzile de sardaukari, valeţii intrară în loja imperială şi serviră cupe de vin spumos împăratului, apoi soţiei sale şi invitatei sale. Anirul îi dădu lui Jessica unul dintre paharele canelate.

— O recoltă excelentă de pe Caladan, o parte din transportul pe care ducele tău ni l-a trimis în dar, ca să ne mulţumească pentru că avem grijă de tine.

Întinse mâna ca să atingă pântecele uşor rotunjit al lui Jessica.

— Deşi îndrăznesc să spun că nu părea mulţumit să te lase să vii aici, judecând după ceea ce mi-a spus Mohiam…

Jessica se înroşi.

— Sunt sigură că ducele Atreides are destule treburi care să-l distragă de la gânduri nostalgice legate de o simplă concubină.

Păstră o expresie indiferentă, ca să nu arate cât suferea de dorul lui.

— Sunt sigură că are nişte planuri foarte ambiţioase.

Valeţii dispărură cu vinul lor chiar când orchestra începu să cânte uvertura şi piesa începu. Reflectoare orbitoare inundară scena, colorate în galben pentru a sugera răsăritul soarelui. Decorul nu avea niciun desen, nicio recuzită sau cortină. Trupa de actori ieşi aliniată şi îşi găsi locurile. Jessica privi cu atenţie costumele luxuriante, ţesătura împodobită cu splendide desene mitologice.

Shaddam stătea pe scaunul lui, nu foarte plictisit, dar Jessica ştia că va veni şi asta, destul de curând.

Urmând tradiţia, actorii aşteptară până când împăratul înclină capul, permiţându-le să înceapă.

În spatele scenei, un tehnician activă o baterie de solido-hologeneratoare şi, dintr-o dată, recuzita şi decorul apărură sclipind – un zid impunător de castel, un tron, un pâlc des de pădure în depărtare.

— Ah, imperiu, glorios imperiu! exclamă actorul principal, care-l juca pe Raphael. Purtând un sceptru lung care avea în vârf un licuriglob cu faţete, protagonistul avea părul

negru şi des, care-i ajungea până la jumătatea spatelui. Trupul îndesat, musculos, îi dădea o înfăţişare impunătoare. Chipul avea o frumuseţe ca de porţelan care-o tulbură pe Jessica.

— Ochii mei nu sunt destul de puternici, creierul nu-i destul de încăpător ca să vadă şi să înveţe totul despre minunile peste care domneşte tatăl meu.

Actorul îşi plecă fruntea.

— Aş vrea să pot să-mi dedic viaţa studiului, ca să pot muri având măcar o scânteie de înţelegere. În acest fel, aş putea cinsti mai bine pe Dumnezeu şi pe strămoşii mei, care-au făcut imperiul mare, care-au nimicit flagelul maşinilor gânditoare…

Înălţă capul şi, cu o privire pătrunzătoare, se uită drept la Shaddam.

— Să fii născut Corrino e o binecuvântare mai mare decât merită oricare om!

Jessica simţi, un fior pe piele. Rostirea actorului era plină şi sonoră, însă modificase uşor cuvintele tradiţionale. Din studiile ei, era sigură că-şi aminteşte fiecare replică a piesei clasice. Dacă doamna Anirul observase monologul schimbat, totuşi, nu spuse nimic despre asta.

Personajul principal feminin, o femeie foarte frumoasă pe nume Herade, se repezi pe scenă să întrerupă reveria prinţului moştenitor şi să-l anunţe despre o încercare de asasinat asupra tatălui său, împăratul Padişah Idriss I. Şocat, tânărul Raphael se lăsă în genunchi şi începu să plângă, dar Herade îl apucă de mână:

— Nu, nu, prinţe. N-a murit încă… Tatăl tău trăieşte, deşi a suferit o rană cumplită la cap.

— Idriss este lumina care face Tronul Leului de Aur să strălucească în tot universul. Trebuie să-l văd, trebuie să reaprind acest tăciune şi să-l ţin în viaţă.

Herade răspunse:

— Atunci să ne grăbim. Doctorul Suk e deja cu el.

Solemn, ieşiră împreună din scenă. În câteva clipe, holodecorul se schimbă în interiorul unei camere.

În timp ce privea din loja sa, Shaddam se rezemă cu un oftat greu.

În piesă, împăratul Idriss nu mai reuşi să-şi revină după rănirea sa sau să se trezească din comă, dar sistemele de susţinere a vieţii continuară să-l ţină în viaţă. Idriss rămase în patul imperial, îngrijit fără încetare. Raphael Corrino, de facto conducător şi moştenitor legitim al tronului, suferi pentru tatăl lui, dar nu-i luă niciodată locul în mod oficial. Raphael nu se aşeză niciodată pe tronul imperial, ci, întotdeauna, pe un scaun mai mic. Deşi conduse imperiul mulţi ani, nu-şi spuse niciodată altfel decât prinţ moştenitor.

— Nu voi uzurpa tronul tatălui meu, şi vai de orice parazit care se gândeşte la asta!

Actorul făcu un pas mai aproape de loja imperială. Licuriglobul faţetat din vârful sceptrului era un giuvaier sclipitor, ca o torţă geologică rece.

Jessica clipi, încercând să stabilească exact ce replici modificase actorul şi de ce. Văzu ceva ciudat în mişcările lui, o anumită tensiune. Era doar nervos? Poate că-şi uitase replicile. Dar un Jongleur nu şi-ar fi uitat niciodată replicile.

— Casa Corrino este mai puternică decât ambiţia oricărui individ. Niciun om nu poate pretinde să deţină singur această moştenire…

Actorul bătu cu bastonul în scenă.

— Asemenea trufie ar fi cu adevărat o nebunie!

Acum Anirul începu şi ea să observe greşelile şi aruncă o privire spre Jessica. Shaddam arăta doar somnoros.

Actorul care-l întruchipa pe prinţul luminat Raphael făcu un al doilea pas în faţă, chiar la picioarele lojii împăratului, în timp ce Jongleurii ceilalţi se retraseră în spate, lăsându-i centrul scenei.

— Avem cu toţii roluri de jucat în marele spectacol al imperiului.

Apoi se abătu complet de la scenariu şi recită dintr-o piesă de Shakespeare, cuvinte chiar mai vechi decât *Umbra tatălui meu.*

— *„Lumea-ntreagă e-o scenă şi toţi oamenii-s actori. Răsar şi pier, cu rândul, fiecare; mai multe roluri joacă omu-n viaţă…”*[1]

Raphael duse mâna la piept şi scoase la vedere o broşă de rubin. Piatra preţioasă fusese şlefuită astfel încât să arate ca o lentilă.

— Şi, Shaddam, sunt cu mult mai mult decât un actor, adăugă el, făcându-l pe împărat să tresară şi să devină brusc atent. Puse rubinul şlefuit într-un orificiu al sceptrului, iar Jessica îşi dădu seama că era o sursă de energie.

— Un împărat ar trebui să-şi iubească poporul, să-l slujească şi să muncească pentru a-l proteja. În schimb, tu ai ales să devii Măcelarul de pe Zanovar!

Licuriglobul din vârful sceptrului izbucni într-o strălucire intensă.

— Dacă voiai să mă ucizi pe mine, Shaddam, mi-aş fi dat bucuros viaţa pentru toţi oamenii de pe Zanovar…

Sardaukarii înaintară către marginea scenei, fără să fie siguri ce să facă.

— Sunt fratele tău vitreg, Tyros Reffa, fiul lui Elrood al IX-lea şi al doamnei Shando Balut. Sunt omul pe care ai încercat să-l ucizi când ai distrus o planetă şi ai omorât milioane de nevinovaţi – *şi îţi contest dreptul de a aparţine Casei Corrino!* Sceptrul lumina ca un soare.

— E o armă! răcni Shaddam, ridicându-se în picioare. Opriţi-l, dar prindeţi-l viu!

Sardaukarii se repeziră înainte, cu bastoanele şi lamele scoase. Reffa arăta surprins, fluturând sceptrul împodobit.

— Nu, nu aşa voiam să se întâmple!

Sardaukarii aproape că ajungeau la el, iar Reffa păru să ia o hotărâre bruscă. Potrivi piatra.

— Voiam doar să-mi expun plângerea!

O rază ieşi din sceptru, iar Jessica se aplecă într-o parte. Doamna Anirul îşi răsturnă scaunul, aruncându-se la podea. Licuriglobul focalizat emisese o rază laser mortală. Un

---

[1] Citat din William Shakespeare, *Cum vă place,* în *Opere,* vol. VII, Editura de stat pentru literatură şi artă, 1959, trad. Virgil Teodorescu (n. tr.)

soldat sardaukar din apropiere se izbi de fotoliul împăratului, împingându-l pe Shaddam deoparte, în timp ce raza incandescentă transformă pieptul soldatului în cenuşă.

Spectatorii ţipară. Compania de actori Jongleuri fugiră în culise, privind uluiţi la Reffa.

Ghemuindu-se în spatele recuzitei ca să evite o salvă a sardaukarilor, Tyros Reffa mişcă licuriglobul faţetat, spintecând cu laserul ca şi cum ar fi fost un cuţit lung şi fierbinte. Dintr-o dată, explozia de lumină orbitoare se stinse, sursa de energie din broşa de rubin fiind epuizată.

Sardaukarii se revărsară pe scenă şi îl înconjurară pe omul care pretindea că este fiul lui Elrood. Slujitorii îl traseră la adăpost pe împăratul zguduit, dar neatins, în spatele lojii imperiale distruse. Un tânăr plasator de la teatru le ajută pe Anirul, pe fiicele ei şi pe Jessica. Echipele de intervenţie rapidă se repeziră înăuntru ca să stingă flăcările mocnite.

Pe coridorul din afara lojii imperiale, un ofiţer sardaukar înaintă, cu chipul neîndurător.

— L-am capturat, Sire!

Shaddam arăta năucit şi ciufulit. Doi valeţi scuturară pelerina imperială, în timp ce un altul îi netezi părul pomădat. Ochii verzi ai împăratului îngheţară, mai mult furios decât înspăimântat de întâlnirea cu moartea.

— Bine.

Ducând mâna la pieptul ofiţerului, Shaddam îi aranja medaliile lucitoare pe care el însuşi i le acordase pentru realizări trecute.

— Ai grijă să arestezi fiecare persoană implicată în asta. Cineva a făcut o greşeală imensă cu Jongleurii ăştia…

— Se va face, Sire.

Împăratul se uită în sfârşit la Jessica şi la soţia lui, care stăteau alături cu fetele, toate nevătămate. Nu arătă câtuşi de puţin uşurare, ci doar înregistră informaţia.

— Ei… într-un fel, poate că ar trebui să-l răsplătesc pe omul ăsta, cugetă împăratul, încercând să mai reducă tensiunea. Măcar nu mai trebuie să vedem şi restul din

piesa asta plictisitoare…

Într-o cultură tehnologică, progresul poate fi privit ca o încercare de a te mişca mai repede către viitor, din graba de a face cunoscut necunoscutul.

MAICA SUPERIOARĂ HARISHKA

Misterioasa Scoală a Maicilor Bene Gesserit fusese o experienţă neobişnuită pentru cei trei inventatori richesieni, dar Haloa Rund nu putea să spună exact de ce. Nu se ştie din ce motiv, călătoria pe Wallach IX părea ireală.

Naveta de întoarcere se apropie de satelitul-laborator Korona. Rund stătea liniştit într-un scaun pentru pasageri, întrebându-se dacă Bene Gesserit-ul va încredinţa proiectul lor pe scară largă unchiului său, contele Ilban Richese. Comunitatea îşi putea permite cu siguranţă să plătească asistenţa tehnică pentru sistemele energetice; treaba ar fi fost o binecuvântare pentru economia richesiană. Ciudat totuşi, Rund nu reuşea să-şi aducă aminte cu exactitate ce făcuseră de fapt el şi însoţitorii lui pe Wallach IX. Fusese o călătorie extenuantă, cu multe întâlniri. Făcuseră planuri detaliate şi sugestii pentru surori... aşa fusese oare? Directorul Kinnis şi pedantul Talis Bait trebuie să mai fi avut încă planurile în tăbliţele lor de cristal. Un maniac al programărilor, Kinnis urmărea activităţile tuturor angajaţilor laboratorului la nanosecundă, folosind cartele de dictare pe care le ţinea întotdeauna în buzunar. Iar ceea ce birocratul nu avea pe tăbliţe, Talis Bait şi-ar fi adus aminte cu siguranţă.

Dar ceva în mintea lui Rund părea alunecos. De fiecare dată când încerca să-şi amintească o anumită discuţie sau propunere de proiect pe care o făcuse, subiectul părea să-i scape din mâini. Nu se mai simţise niciodată atât de zăpăcit. De fapt, fusese întotdeauna obsesiv de concentrat, datorită în parte formaţiei sale minime ca mentat.

Acum, în timp ce nava lor acosta pe satelitul de pe orbită, îşi amintea doar vag că examinase nişte instalaţii pe Wallach IX.

El şi colegii lui fuseseră înăuntrul celebrei Şcoli, şi trebuie

să fi fost atent. Îşi aducea aminte de un banchet somptuos pe care îl dăduseră surorile pentru ei, cu cea mai bună mâncare pe care-o gustase vreodată. Dar nu-şi putea aminti niciunul dintre felurile din meniu.

Nici Bait, nici Kinnis nu păreau deranjaţi, discutând deja treburi complet diferite. Cei doi nu pomeniră nimic despre Bene Gesserit, concentraţi în schimb asupra îmbunătăţirii tehnicilor de fabricare a preţioaselor oglinzi richesiene în laboratorul orbital.

Când coborî împreună cu colegii săi la complexul de cercetare de pe Korona, Rund se simţi de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Se întoarse în toate părţile, dezorientat, dându-şi seama că niciunul dintre ei nu avea cu sine bagaje sau obiecte personale.

Împachetaseră vreunul?

Fericit că se întorsese în laboratorul de pe satelit, şi nerăbdător să se arunce în munca lui permanentă de cercetare şi dezvoltare, se simţi tentat să uite tot ce avea de-a face cu Comunitatea. Detesta timpul pierdut… dar nu era sigur câtă vreme, exact, fusese plecat. Va trebui să verifice.

Mergând alături de Rund prin coridoarele de metal, Flinto Kinnis şi Talis Bait clipeau des în lumina crudă. Străduindu-se să se gândească din nou la banchetul Bene Gesserit, Rund simţi fragmente de gânduri strecurându-se la limita conştiinţei, ca apa infiltrându-se printr-o crăpătură a unui canal. Încercă să folosească unele dintre tehnicile mentatice pe care începuse să le înveţe cu multă vreme în urmă, dar de fiecare dată era ca şi cum ar fi apucat o piatră alunecoasă din cauza muşchiului. Voia să afle mai mult. Dacă fisura se lărgea, poate că supărătorul blocaj de memorie s-ar sfărâma. Îl apăsa un sentiment îngheţat de groază, şi începu să se simtă ameţit. Nu era în regulă. Îi ţiuiau urechile. *Ne-au făcut vrăjitoarele ceva?*

Începea să-şi piardă echilibrul pe picioarele ca de cauciuc. Înainte ca însoţitorii lui să-l poată ajuta, Rund se prăbuşi pe podeaua rece de metal. Urechile continuau să-i

ţiuie.

Aplecându-se deasupra bărbatului căzut, Talis Bait îşi încruntă fruntea netedă.

— Ce-ai păţit, Haloa? Vrei un medic?

Kinnis îşi ţuguie buzele.

— Poate un concediu, Rund? Sunt sigur că unchiul tău ar fi de acord…

Păru să estimeze în minte programele.

— Mă îndoiesc oricum că Bene Gesserit-ul se gândeşte serios să angajeze serviciile noastre.

Confuz şi alarmat, Rund se agăţă de comentariu.

— Serviciile noastre pentru *ce,* directore?

Ultimele zile erau doar umbre înceţoşate. Cum putuse să uite atât de multe, atât de repede?

— Îţi aminteşti?

Birocratul pufni.

— Păi, pentru… proiectul lor, desigur. Ce importanţă are? Pierdere de vreme, dacă mă întrebi pe mine.

În mintea lui Rund, se părea că ochii i se întorseseră pe dinăuntru, dezvăluind imagini fulgerătoare ale unei femei Bene Gesserit, cu buzele formulând întrebări severe care-i răsunau în cap. Îi văzu gura deschizându-se şi închizându-se cu încetinitorul, rostind cuvinte stranii, cu degetele lungi mişcându-i-se hipnotic.

Folosi mnemotehnicile mentaţilor, metode de concentrare. Clipă cu clipă, crăpătura din canalul mental se lărgi. Îşi aminti nişte stânci cafenii, o carieră de piatră… o navă prăbuşită, o anumită replică. *„Eraţi prietenii lui Chobyn.”*

Brusc, blocajul mental se sfărâmă şi se sparse, dezvăluind totul. *„Spune-ne ce ştii despre invenţia lui. Cum s-o reconstituim?”*

Încă aşezat pe podeaua coridorului, Rund începu să răcnească ordine.

— Aduceţi-mi un holorecorder, *acum!* Trebuie să notez amănuntele astea!

— A înnebunit, se lamentă directorul Kinnis. Ceva a

cedat.

Dar Talis Bait smulse o cartelă de dictare din buzunarul birocratului şi i-o dădu colegului său. Rund o apucă.

— E important! N-am timp pentru întrebări până nu pierd contactul!

Fără să se uite la niciunul dintre însoţitorii săi, activă înregistratorul de voce şi vorbi în el grăbit, cu răsuflarea tăiată.

— Tenu Chobyn… proiectele lui secrete îl preocupau mult pe premierul Calimar. A dispărut… a dezertat, fugind la Casa Harkonnen. Prea multe lipsuri în însemnările pe care le-a lăsat în urmă. A, acum ştim la ce lucra! Un generator pentru un câmp de invizibilitate!

Bait îngenunche lingă el, cu fruntea netedă acum încruntată. Kinnis arăta ca şi cum ar fi vrut încă să ceară doctori, medicamente şi o navă de evacuare care să-l ducă înapoi pe Richese. Lui Kinnis nu-i plăceau problemele care tulburau forţa de muncă, dar trebuia să se poarte cu mănuşi cu nepotul contelui.

Alte imagini se revărsară în mintea lui Rund, iar cuvintele ieşiră în rafală.

— Folosea generatorul de câmp ca să facă invizibilă o navă… Harkonnenii s-au prăbuşit cu ea la Şcoala Maicilor. De asta am fost aduşi pe Wallach IX, să le ajutăm să înţeleagă tehnologia incredibilă…

Flinto Kinnis auzise destule.

— Prostii, am fost chemaţi să discutăm cum am putea lucra la o…

— Sunt sigur că am totul în însemnări, adăugă Bait, apoi însă se încruntă.

— Îţi aminteşti cariera? întrebă Rund. Femeile care ne-au interogat? Au făcut ceva să ne şteargă amintirile!

Ţinând strâns cartela de dictare din plaz, nerăbdătorul inventator povesti tot ce-şi putea aduce aminte. O mulţime curioasă începu să se adune pe coridorul satelitului şi, în timp ce Rund zugrăvea imagini din memoria sa refăcută, Kinnis şi Bait nu se puteau dezlipi de el. Amănunt după

amănunt săpa la temelia îndoielilor lor, dar tot nu-şi puteau aminti.

Obsedat, Rund ceru mai multe cartele de dictare şi vorbi în ele ore întregi, refuzând mâncarea şi apa, până când se întinse în sfârşit pe podeaua coridorului, extenuat. Munca lui abia începea.

Cel care râde singur în noapte face asta în contemplarea răului din el însuşi.

Înţelepciune fremenă

Pentru că apa era atât de preţioasă pe Arrakis, fabricile de extragere a umezelii de la calota antarctică ale lui Rondo Tuek făcuseră din acesta un negustor de apă foarte bogat. Avea mijloacele de a cumpăra tot ce şi-ar fi putut dori un om.

Şi totuşi, trăia într-o teroare abjectă, îndoindu-se că se va mai simţi vreodată în siguranţă, indiferent unde ar fi fugit. Tuek stătea ascuns în conacul lui din Carthag, o casă elegantă, plină de minunate obiecte de artă pe care le colecţionase în timp. Cheltuise o mulţime de bani ca să instaleze un sistem de securitate extrem de sofisticat şi să achiziţioneze o categorie largă de arme pentru apărarea personală. Ca paznici, angajase mercenari din afara planetei, fără legături de familie cu niciuna dintre victimele trădării sale.

Ar fi trebuit să se simtă în siguranţă.

După ce dezvăluise amplasarea demult ascunsei baze de contrabandişti, viaţa lui Tuek luase o întorsătură catastrofală. Mulţi ani ţinuse secretă prezenţa lui Dominic Vernius, acceptând mită de la el şi ajutându-i pe contrabandiştii lui să capete lucruri de care aveau nevoie. Nu avusese nicio remuşcare să servească ambele părţi, atâta vreme cât profiturile continuau să vină. Mai târziu, văzând o ocazie să facă o grămadă de bani, Tuek i-l indicase pe fugar contelui Hasimir Fenring. Trupele bine înarmate de sardaukari se năpustiseră asupra bazei contrabandiştilor.

Nu bănuise niciodată că renegaţii aveau stocuri de arme atomice. Prins la strâmtoare, Dominic Vernius declanşase un arde-piatră, vaporizând baza, oamenii lui şi un întreg regiment de soldaţi ai împăratului…

Luând în considerare posibilitatea unei frumoase asasine, Tuek îşi concediase toate concubinele şi dormea singur.

Întotdeauna prevăzător când era vorba de otrăvuri, îşi gătea singur mâncarea şi testa fiecare îmbucătură cu cele mai bune adulmecătoare de otrăvuri Kronin. Nu mai mergea prin oraş neprotejat, temându-se de atacul vreunui trăgător izolat.

Acum, fără nicio explicaţie, imprevizibilii fremeni încheiaseră brusc relaţia de afaceri cu el şi nu aveau să-l mai folosească pe post de intermediar cu Ghilda Spaţială. Mulţi ani jucase rolul de mijlocitor, ducând mirodenia cu care fremenii mituiau Ghilda Spaţială.

Bănuiau fremenii ce făcuse? Pe de altă parte, de ce-ar fi trebuit să le pese de o bandă de contrabandişti? Cu toate acestea, dacă insistau să renunţe la participarea lui, Tuek putea să nu mai aibă nicio mustrare de conştiinţă şi să raporteze Kaitainului activităţile lor ilegale. Poate că Shaddam al IV-lea îl va răsplăti cu generozitate, la fel cum făcuse şi contele Fenring…

Însă teama adânc înrădăcinată îl ţinea pe negustorul de apă captiv în casa lui bine păzită. *Mi-am făcut prea mulţi duşmani.*

Încercă să-şi găsească alinarea în pernele moi şi mătăsurile care-l înconjurau. Murmurul hipnotic al fântânilor neruşinat de scumpe ar fi trebuit să-l ademenească la somn, dar nu reuşi s-o facă. Îşi spuse pentru a mia oară că era îngrijorat fără motiv…

Liet-Kynes şi Stilgar, alături de trei alţi fremeni din trupele de comando, trecură uşor de sistemele de securitate. Puteau traversa întinderile deschise de nisip şi să nu lase nicio urmă care să poată fi recunoscută. Aceasta nu era o provocare serioasă pentru ei.

După ce tăiară gâtlejurile a doi paznici mercenari, fremenii se strecurară în conacul negustorului de apă şi alunecară de-a lungul coridoarelor bine luminate.

— Tuek ar fi trebuit să angajeze oameni mai buni, şopti Stilgar.

Liet îşi trăsese cristaiul din teacă, dar pumnalul lăptos rămăsese până atunci neatins de sânge. Intenţiona să-şi păstreze violenţa pentru omul care-o merita cel mai mult.

Cu ani în urmă, Liet i se alăturase lui Dominic Vernius şi contrabandiştilor lui de la polul sud. Dominic fusese un mare prieten şi dascăl, foarte iubit de oamenii săi. Dar după ce Liet îi părăsise şi se întorsese în sietch, Rondo Tuek îi trădase pe renegaţi. Negustorul de apă era lipsit de onoare.

În noaptea asta, Tuek va primi un alt fel de plată: darul fremen al dreptăţii…

Se grăbiră în tăcere pe coridoare, topindu-se în întuneric, apropiindu-se de dormitorul negustorului. Fusese simplu să obţină planuri amănunţite ale conacului de la nişte foşti servitori, fremeni din oraş a căror loialitate rămăsese intactă fată de sietchul lor.

Chiar dacă nu-l întâlnise niciodată pe Dominic Vernius, Stilgar îl urma pe Liet, care era acum Abu Naib al tuturor fremenilor. Orice comando ar fi fost fericit să se alăture acestei misiuni. Fremenii înţelegeau conceptul de vendeta.

În întunericul adânc, intrară în dormitorul lui Tuek şi zăvoriră uşa în urma lor. Aveau pumnalele scoase şi paşii la fel de neauziţi ca uleiul picurând pe piatră. Liet ar fi putut să-şi aducă pistolul maula şi să-l împuşte pe trădător în patul lui, dar nu era în intenţia lui să-l omoare… Câtuşi de puţin.

Tuek se trezi tresărind şi trase zgomotos aer în piept ca să ţipe, dar Stilgar sări asupra lui ca un lup. Cei doi se aruncară pe cearşafurile lucioase; Stilgar îi apăsă pe gât şi pe gură ca să-l împiedice să strige.

Ochii depărtaţi ai negustorului de apă se rostogoleau în orbite, plini de groază. Se zbătu, dar fremenii îl ţineau de picioarele scurte şi-i ţintuiau mâinile de pat pentru a-l împiedica să declanşeze alarme sau să întindă mâna după arme ascunse.

Stilgar rosti într-o şoaptă şuierată:

— N-avem prea mult timp, Liet.

Liet-Kynes privi mânios către prizonier. Cu ani în urmă, când era doar un tânăr mesager fremen, Liet călătorise până la uzina de exploatare a gheţii pentru a livra mita lunară de mirodenie, dar era limpede că Tuek nu-l mai recunoştea acum.

Ca o chestiune practică, Stilgar îi tăie lui Tuek limba, în mod simbolic, aşa încât ţipetele sale se reduseră la nişte sunete bolborosite din cauza sângelui care i se aduna în gură.

În timp ce bărbatul vărsa şi scuipa jeturi stacojii, Liet pronunţă sentinţa fremenă asupra lui.

— Rondo Tuek, ţi-am luat limba pentru trădarea pe care ai rostit-o…

Cu vârful cristalului, Liet îi scoase ochii, unul câte unul, şi puse sferele albe, holbate, pe o noptieră.

— Îţi luăm ochii pentru că au fost martorii unor lucruri pe care nu trebuiau să le vadă…

Tuek se zvârcoli şi se luptă, cuprins de groază şi în agonie, încercând să ţipe, dar nu reuşi decât să scuipe şi mai mult sânge. Doi dintre luptătorii fremeni se încruntară văzând risipa de umezeală.

Cu muchia lamei, Liet reteză urechea stângă trădătoare a negustorului, apoi pe cea dreaptă, punând bucăţile de piele alături de limbă şi de ochi pe măsuţa de lângă pat.

— Îţi luăm urechile pentru că au ascultat secrete care nu-ţi erau destinate…

Toţi fremenii participară la ultimul pas: tăierea mâinilor lui Tuek, cu un sunet sec de oase rupte.

— Îţi luăm mâinile, cu care ai adunat plata, vânzând un om care a avut încredere în tine.

În sfârşit, îi dădură drumul negustorului să cadă şi să sângereze pe pat – viu, dar poate că ar fi fost mai bine să fie mort…

Înainte ca fremenii să plece, băură din belşug din apa care picura în fântâna ornamentală din dormitorul lui Tuek. Apoi se strecurară în tăcere înapoi, pe străzile întunecate

din Carthag.

De acum înainte, Liet-Kynes va trata direct cu Ghilda Spaţială şi-şi va stabili propriii lui termeni.

Un gând provenit din intensitatea sentimentelor este localizat în inimă. Gândirea abstractă trebuie să fie localizată în creier.

Dicton Bene Gesserit,
Principiile controlului

Rhombur purta o uniformă bine croită şi o pelerină de un violet dramatic, tivită cu mătase merh arămie. Mişcările lui erau acum destul de line, iar veşmintele atât de bine făcute încât îi puteau masca trupul de ciborg faţă de oricine nu se uita prea de aproape. Mândră să fie alături de el, Tessia îl luă de braţ şi-l însoţi prin hangarele militare de la marginea spaţioportului municipal din Cala. Înăuntrul celui mai mare terminal pentru aeronave, se întâlniră cu Leto şi Thufir. Ciocănitul şi zăngănitul echipelor de întreţinere umplea clădirea cu o zarvă care-l făcea pe Rhombur să se crispeze.

— Primul pas e aproape gata, prinţe Rhombur, anunţă Hawat. Am cumpărat călătoria pe un transspaţial pentru tine şi Gurney, dar vei urma o rută atât de întortocheată şi care vă va lua atâta timp încât, atunci când vei ajunge pe Ix, nimeni nu va fi în stare să vă urmărească până la punctul de plecare.

Ştergându-şi unsoarea de pe mâini şi băgând o tăbliţă de date de cristal în buzunar, Duncan Idaho se apropie în grabă să-i salute.

— Leto, flota noastră e aproape gata pentru inspecţie. Am încheiat verificările complete pentru douăzeci şi şase de fregate de război, nouăsprezece nave de debarcare pentru trupe, o sută de toptere de luptă şi cincizeci şi opt de navete de vânătoare cu un singur loc!

Thufir Hawat înregistră mintal numerele, calculă suma în solari pe care o va cere Ghilda Spaţială ca să transporte întregul efectiv şi o compară cu finanţele disponibile ale Casei Atreides.

— Pentru o asemenea operaţiune amplă, va fi nevoie să contractăm un împrumut de la Banca Ghildei, domnule duce…

Leto îndepărtă îngrijorarea.

— Creditul meu e solid, Thufir. Asta e o investiţie pe care trebuia s-o facem cu multă vreme în urmă.

— Şi o să-ţi restitui fiecare solar, Leto… În afară de cazul în care nu reuşesc să recapturez Ix pentru Casa Vernius – în care caz, voi fi falit… sau mort.

Observând fulgerul din ochii căprui deschis ai lui Tessia, Rhombur adăugă repede:

— Mă tem că e greu să depăşesc vechiul meu mod de gândire. Dar am aşteptat destul. Aş vrea ca Gurney şi cu mine să putem pleca mâine. Avem foarte multe de făcut în subteran…

Leto admira siluetele netede ale aparatelor sale militare. Trecură pe lângă echipajele care testau motoare, realimentau, verificau panourile de control. Oamenii Gărzii Casei Atreides săriră în poziţie de drepţi şi îşi salutară ducele.

— De ce atât de multe toptere şi navete cu un singur loc, Duncan? Asta nu e o bătălie aeriană sau la sol… Va trebui să luptăm ca să pătrundem prin tuneluri în oraşul subteran.

Duncan arătă către diferitele aparate.

— Atacul nostru se bizuie mult pe fregate şi pe transportoarele de trupe ca să debarcăm o legiune întreagă de oameni, cât mai rapid posibil. Totuşi, topterele şi navetele de vânătoare vor lovi primele, şi intens, pentru a scoate din circuit turnurile senzorilor şi a sparge porţile ecranate care duc prin pereţii stâncilor în interior.

Scrută grupul de aparate de vânătoare rapide, în formă de săgeată.

— Dacă trupele noastre nu pot trece repede de apărarea exterioară, preluarea subterană este condamnată…

Leto încuviinţă. Thufir Hawat ţinea un inventar mintal atent al scuturilor, explozivilor, laserelor, armelor de mână, dar şi al raţiilor, combustibilului şi uniformelor. Acest tip de atac masiv, dintr-o singură lovitură, punea la fel de multe probleme de afaceri ca şi cele tactice. Cum s-ar spune, avea să disloce o mare parte din forţele pe care de obicei le

păstra pe loc, să apere Caladanul. Era un proces de echilibru.

Cu toate acestea, dacă împăratul hotăra să recurgă la represalii împotriva lumii de baştină Atreides trimiţând sardaukarii, nicio forţă defensivă nu va fi suficientă. De la teribilul avertisment al împăratului cu privire la stocurile ilegale de mirodenie şi surprinzătorul atac plin de cruzime de pe Zanovar, multe Case îşi întăreau securitatea. Unele familii nobile îşi predaseră de bunăvoie depozitele îndelung păstrate de mirodenie, cu cheltuieli mari pentru ei înşişi, în timp ce alţii negau cu vehemenţă orice implicare în contrabanda cu melanj.

Leto trimisese un mesaj către Kaitain, oferindu-se să se supună unei revizii a CHOAM – un mesaj care nu primise răspuns. Nevinovăţia nu era o garanţie a siguranţei, din moment ce registrele (şi chiar stocurile propriu-zise) puteau fi oricând falsificate. Thufir cita exemplul Casei Ecaz, pe care el o considera nevinovată de acuzaţii într-o recentă reizbucnire a conflictului. După ce un intrus distruse un depozit secret de mirodenie pe Grumman, vicontele Hundro Moritani tună şi fulgeră împotriva Ecazului – cel mai mare duşman al lui. Scurtă vreme după aceea, o altă rezervă de mirodenie fu descoperită, de data aceasta pe Ecaz.

Indignat, arhiducele Armand Ecaz susţinu că fusese plantată acolo de către Casa Moritani, pur şi simplu pentru a face o înscenare oamenilor de pe Ecaz. Ca dovadă, prezentă câţiva „sabotori” grummameni deja executaţi. În timp ce împăratul făcea investigaţii, cele două părţi îşi aruncau acuzaţii şi contraacuzaţii.

O femeie-curier îmbrăcată în livrea băgă capul în cadrul luminat de soare al uşii hangarului. Cu răsuflarea tăiată, păşi iute înăuntru şi ceru indicaţii de la unul dintre mecanici, care arătă înspre duce şi însoţitorii săi. Leto înţepeni, amintindu-şi toate momentele în care curieri îmbujoraţi aduseseră mesaje urgente. Nici măcar o dată, atât pe cât îşi putea el aduce aminte, nu aduseseră veşti bune.

Femeia se apropie sprintenă de Leto, se înclină şi ceru să vadă inelul ducal pentru a-i verifica identitatea. Satisfăcută, îi înmână un cilindru de mesaje, după care ducele o lăsă să plece cu un minimum de politeţe. Rhombur şi Tessia făcură un pas înapoi, făcându-i loc lui Leto să citească şi să se gândească la veşti. Duncan şi Thufir se uitau amândoi la el, făcându-şi curaj.

— Este o înştiinţare oficială de pe Kaitain. A avut loc o tentativă de asasinat asupra împăratului, vorbi Leto, cu glas scăzut, apoi păli. Iar Jessica a fost în calea focului…

Încheieturile degetelor i se albiră strângând cilindrul deschis; ochii lui cenuşii se mutau frenetic de colo până colo, absorbind detaliile.

— Potrivit mesajului, un nebun a fost cuprins de o criză de violenţă în timpul unei piese de teatru.

Rhombur se uită înspăimântat la Tessia.

— Iaduri purpurii! Jessica trebuia să meargă pe Kaitain pentru *protecţia* ei!

— E rănită? întrebă Duncan.

— Jessica a scris a doua notiţă, continuă Leto, vizibil uşurat, scoţând o altă foaie de hârtie. O citi şi i-o întinse lui Thufir Hawat, fără să-i pese că mentatul vedea gândurile intime ale concubinei sale.

Leto era răvăşit, simţind un nod în stomac. Fruntea i se acoperi de sudoare. Împotriva oricărei raţiuni, ajunsese s-o iubească şi acum îşi pusese atâtea speranţe în copilul ei nenăscut…

— Sunt sigur că povestea e mult mai complicată decât dezvăluie anunţul. Cu toate astea, domnia-ta, e limpede că *nu* Jessica a fost ţinta, sublinie Hawat. Dacă vreun asasin ar fi vrut s-o ucidă pe ea, trebuie să fi avut numeroase ocazii mai înainte. Securitatea era mult mai strictă în prezenţa împăratului. Nu, doamna noastră a fost doar… în drum.

— Dar n-ar fi fost mai puţin moartă dac-ar fi nimerit-o focul unui laser!

Chipul lui Leto trăda tulburarea; inima i se strânse.

— Doamna Anirul a cerut – nu, a *ordonat!* — ca Jessica să

meargă pe Kaitain pentru timpul rămas din sarcina ei. Ar fi trebuit oare să-mi fac griji pentru viaţa ei dacă ar fi rămas aici, pe Caladan?

— Nu cred, răspunse Duncan, ca şi cum i-ar fi promis propria lui protecţie.

În jurul lor, în hangar, munca se reluă, zgomotele acoperindu-le conversaţia purtată cu voce joasă. Leto se simţea neajutorat şi gata să spargă ceva. *Jessica ar fi putut fi omorâtă!* Avea să lupte cu ferocitate ca s-o apere. *Aş fi pustiit dacă aş pierde-o…*

Primul lui impuls fu să se ducă imediat pe transspaţialul de pe orbită şi să aranjeze prima călătorie disponibilă pe Kaitain. Doar ca să fie alături de ea, ar fi lăsat baltă toate aceste pregătiri militare – să le termine ceilalţi de-aici – şi ar fi fost gata să sfâşie orice posibili asasini care îndrăzneau să-i iasă în cale.

Dar când îl văzu pe Rhombur uitându-se la el, Leto îşi aduse aminte de ţesătura complexă a planurilor lor secrete, ca şi de ceea ce raportaseră Thufir şi Gurney despre ororile de pe Ix. Da, Leto era o fiinţă umană, un bărbat, dar în primul rând şi înainte de toate era ducele.

În ciuda durerii şi a dorului pentru Jessica, nu putea să-şi neglijeze datoria şi să-şi lase cel mai bun prieten, pe Rhombur, şi milioane de oameni de pe Ix să sufere pentru asta.

— Împăratul Padişah are mulţi duşmani şi îşi face alţii în fiecare zi. Impune interdicţii, confiscă stocuri, ameninţă să distrugă alte lumi la fel cum a făcut cu Zanovar, spuse Rhombur. Şi continuă să strângă pumnul!

Chipul lui Tessia deveni contemplativ.

— Puterea lui Shaddam provine direct din dreptul dobândit prin naştere. Are tronul… dar are şi priceperea?

Leto dădu din cap, gândindu-se la toate victimele nevinovate care se aşternuseră deja pe calea strâmbă, greşită, a împăratului.

— Cred că Marele Război al mirodeniei are să se întoarcă împotriva lui.

Legile sunt periculoase pentru toţi, inocenţi şi vinovaţi deopotrivă, pentru că acestea nu au o înţelegere umană în interiorul lor şi despre ele. Legile trebuie interpretate.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

Sub cerul senin obişnuit, încă o petrecere imperială în aer liber avea loc în mozaicul de păşuni, sere şi crânguri de pe terenurile palatului. Ţipetele exuberanţilor copii ai nobililor şi flecăreala plăcută a curtenilor pluteau pe adierea blândă.

Jessica simţea că aceşti oameni nu aveau nimic *real* în existenţa lor. Plictiseala părea să fie cel mai mare risc care-i pândea. Chiar şi decadenţa trebuia să-şi piardă farmecul după o vreme. Se întrebă cum reuşeau să fie făcute vreodată treburile guvernării. Ca doamnă de onoare, cu siguranţă că n-avea nimic de făcut, deşi surorile Bene Gesserit de la curte păreau să fie cu ochii pe ea tot timpul.

Dacă ar fi fost pe Caladan cu Leto, Jessica ar fi putut fi ocupată cu supravegherea finanţelor Casei, cu verificarea poziţiei flotelor de pescuit, cu trasarea modelelor meteorologice deasupra marilor oceane. L-ar fi putut ajuta pe Leto să se vindece de adânca lui suferinţă şi să-şi canalizeze mânia spre activităţi productive. Dar aici nu se confrunta cu nicio provocare mai mare decât jocurile la iarbă verde!

În timp ce Jessica trecea pe o alee de pietriş care şerpuia pe lângă flori de bougainvillea roşii ca rubinele şi pe lângă rochiţa-rândunicii în formă de trompetă, parfumurile delicate îi aminteau de Caladan. Pe lumea Atreides, pajiştile dese de băluşti cu flori ca nişte steluţe albe înfloreau la nord de castel, în ceţurile primăverii. Într-o zi călduroasă, departe de ochii lui Thufir Hawat, Leto o dusese într-o poiană izolată, undeva sus, deasupra ţărmului neregulat. Acolo, pe o saltea de băluşti stufoase, făcuse dragoste cu ea, iar după aceea petrecuseră jumătate de oră privind norii. Cât de dor îi era de ducele ei…

Însă trebuia să mai aştepte încă patru luni şi jumătate până când se năştea copilul. Lui Jessica nu-i era permis să

pună la îndoială asemenea lucruri. Dar în tăcere, se putea mira.

Mohiam, profesoara care-o ştia atât de bine, avea să fie extrem de dezamăgită când urma să descopere secretul rebeliunii tinerei. Jessica se temea să vadă sentimentul de trădare şi de dezamăgire de pe chipul Cucernicei Maici, atunci când va ţine în braţe un nou-născut *băiat.* Puteau ele oare să ucidă copilul ducelui, de supărare?

Tânăra îşi îndreptă umerii, continuând să meargă. *Pot oricând să concep o fată mai târziu, sau câte o să vrea Comunitatea de la mine.*

Jessica o zări pe mica prinţesă Irulan, îmbrăcată într-un costum de joacă negru, care-i scotea în evidenţă părul lung şi blond. Stătea pe o bancă de piatră lustruită, atentă la o filmocarte deschisă în poală. Ridicând ochii, Irulan o observă.

— Bună ziua, doamnă Jessica. Ai fost eliminată de la întrecere?

— Mă tem că nu sunt o jucătoare prea bună...

— Nici eu.

Irulan făcu un gest graţios cu mâna.

— Vrei să stai jos?

Anirul, deşi rămânea rezervată, în stilul Bene Gesserit, dădea multă atenţie fiicei ei mai mari. Prinţesa era serioasă şi inteligentă, chiar mai mult decât surorile ei mai mici.

Irulan ridică filmocartea.

— Ai citit *Vieţile eroilor Jihadului?*

Se purta ca şi cum ar fi fost mult mai în vârstă decât anii ei, părând însetată de învăţătură. Se spunea că prinţesa nutrea aspiraţia de a deveni cândva scriitoare.

— Desigur. Cucernica Maică Mohiam a fost profesoara mea. M-a pus să memorez totul... E o statuie a lui Raquella Berto-Anirul în curtea Şcolii Maicilor.

Irulan înălţă sprâncenele.

— Serena Butler a fost întotdeauna favorita mea.

Jessica stătea pe banca de piatră încinsă de soare.

Priveau copiii alergând, dând cu piciorul într-o minge

roşie. Prinţesa puse deoparte filmocartea şi schimbă subiectul.

— Trebuie să găseşti Kaitainul foarte diferit de Caladan…

Jessica zâmbi.

— Kaitain este atât de frumos şi de fascinant. Învăţ lucruri noi în fiecare zi, văd peisaje uimitoare…

Se opri, apoi recunoscu.

— Totuşi, nu e casa mea.

Frumuseţea clasică a lui Irulan îi amintea lui Jessica de ea însăşi la vârsta aceea. Avea doar cu unsprezece ani mai mult decât prinţesa; ele două ar fi putut fi surori, după înfăţişare. *Fata asta este exact genul cu care ar trebui să se însoare ducele, ca să înalţe statutul Casei sale. Ar trebui s-o urăsc, dar nu-i aşa.*

Soţia împăratului, purtând o rochie lungă de stofă mov cu guler auriu şi mâneci filigranate, apăru de pe aleea din spatele lor.

— O, aici erai, Jessica! Ce puneţi la cale voi două?

Irulan răspunse:

— Vorbeam doar despre cât de uimitor este Kaitanul.

Anirul îşi îngădui un surâs trecător de mândrie. Observase filmocartea, ştia că Irulan studia în timp ce alţii jucau jocuri de curte.

Pe un ton conspirativ, îi spuse lui Jessica:

— Irulan pare mai dedicată învăţării labirintului guvernării decât soţul meu.

Întinse spre Jessica mâna împodobită cu inele:

— Vino, am ceva de discutat cu tine.

Jessica o urmă pe soţia împăratului într-o grădină cu arbuşti ornamentali, care fuseseră tunşi în formă de soldaţi. Anirul smulse o rămurică nelalocul ei din uniforma unuia dintre soldaţii-tufiş.

— Jessica, eşti altfel decât paraziţii de la curte, care bârfesc tot timpul şi se întrec pentru poziţia socială. Găsesc că eşti reconfortantă.

— Înconjurată de atâta splendoare, trebuie să arăt mai degrabă banală.

Anirul chicoti.

— Frumuseţea ta nu are nevoie de nicio îmbunătăţire. Mie, pe de altă parte, mi se cere să mă îmbrac într-un anumit fel.

Îi arătă inelele de pe degete.

— Această piatră-de-apă este totuşi mai mult decât un simplu inel…

Apăsă bijuteria şi în faţa ei apăru un jurnal licăritor, cu paginile acoperite de informaţii. Înainte ca Jessica să poată citi vreunul dintre cuvintele holo-scrise, Anirul dezactivă proiecţia.

— Din moment ce intimitatea este atât de rară la curte, am descoperit că jurnalul meu este o unealtă foarte utilă pentru contemplare. Îmi permite să-mi analizez gândurile şi să caut în Celelalte Memorii. Vei afla despre asta, Jessica, atunci când vei deveni Cucernică Maică.

Jessica păşi în urma ei pe pietrele care formau o punte peste o mică grădină acvatică, în care pluteau flori acvatice şi crini mai mari decât cei obişnuiţi.

Anirul continuă:

— Consider că jurnalul este o responsabilitate, în caz că se va întâmpla ceva care să împiedice transferul memoriei mele la capătul vieţii.

Cuvintele ei lăsau multe lucruri nespuse. În aceste zile critice pentru de mult plănuitul program genetic secret, ea, în calitate de Maică Kwisatz, avea nevoie de o cronică scrisă pentru cei care-o vor urma. Nu îndrăznea să rişte ca viaţa şi experienţele ei să se risipească neconsemnate în abisul istoriei.

Anirul atinse cu degetele inelul cu piatră-de-apă.

— Mi-ar plăcea să-ţi dau un jurnal al tău, Jessica… Un caiet legat, de modă veche. În el, poţi să-ţi păstrezi gândurile şi observaţiile, sentimentele tale cele mai personale. Vei ajunge la o mai bună înţelegere a ta însăţi şi a celor din jurul tău.

În timp ce ocoleau o fântână, Jessica simţi o ceaţă pe piele, ca respiraţia unui copil. Fără să-şi dea seama, îşi

atinse pântecele, simţind viaţa dinăuntru. Crescând.

— Darul meu este deja în apartamentul tău. Vei găsi un caiet vechi, gol, înăuntrul unui mic birou cu capac, care i-a aparţinut bunei mele prietene Lobia. Scrie în jurnal. Poate fi un nou prieten în palatul nostru aglomerat şi singuratic...

Jessica se opri, nu prea sigură cum să răspundă.

— Mulţumesc, doamnă. Îmi voi face prima însemnare în seara asta.

Există unii oameni care refuză să accepte înfrângerea în orice împrejurare. Îi va judeca istoria ca pe nişte eroi sau ca pe nişte neghiobi?

ÎMPĂRATUL SHADDAM AL IV-LEA,
Istoria imperială oficială revizuită (schiţă)

În anii de glorie de altădată, Cammar Pilru fusese ambasadorul ixian pe Kaitain, un om cu poziţie importantă ale cărui îndatoriri îl duceau de la sclipitoarele oraşe-cavernă la Sala Landsraadului şi la curtea imperială. Bărbat distins şi uneori şiret, Pilru căutase neobosit concesiuni avantajoase pentru produsele industriale ixiene, strecurând atenţii pentru un funcţionar sau altul, făcând cadou obiecte de lux valoroase, schimbând favoruri contra altor favoruri.

Apoi tleilaxu îi invadaseră lumea. Casa Corrino ignorase pledoariile sale de ajutor, iar Landsraadul se arătase surd la plângerile sale. Soţia lui fusese omorâtă în timpul atacului. Lumea şi viaţa lui fuseseră distruse…

Cândva, în ceea ce părea o altă viaţă, ambasadorul exercitase o influenţă considerabilă în cercurile financiare, de afaceri şi politice. Cammar Pilru îşi făcuse prieteni în locuri sus-puse şi deţinea multe secrete. Deşi nu era înclinat să se ocupe de şantaj, simpla *cunoaştere* a faptului că ar fi putut folosi o fărâmă de informaţie împotriva altei persoane îi oferea o putere substanţială. Chiar şi după trecerea atâtor ani, îşi amintea fiecare amănunt, iar alţii îşi aminteau la fel de bine o mare parte. Acum era momentul să folosească acele informaţii.

Directorul închisorii imperiale de pe Kaitain, Nanee McGarr, era o fostă contrabandistă şi hoaţă. Judecând după înfăţişarea masivă şi oacheşă, cineva putea crede că e bărbat, şi încă unul urât. Originară de pe o planetă cu gravitaţie ridicată din sistemul Unsidor, era îndesată şi cel puţin la fel de musculoasă ca un luptător solid de pe Anbus. McGarr stătuse aproape un an într-un tunel-închisoare de pe Ix înainte de a mitui un gardian ca s-o lase să fugă. Oficial, rămânea o evadată.

După mulţi ani, zărind-o pe McGarr în oraşul imperial, ambasadorul Pilru o recunoscuse din nişte note de arest ixiene confidenţiale. După ce Pilru îi dezvăluise în particular că îi ştia – şi intenţiona să-i păstreze – secretul, o avusese în buzunar. Timp de douăzeci de ani nesfârşiţi rămăsese pe Kaitain, un ambasador exilat al unei Case renegate, şi nu avusese niciodată nevoie să apeleze la vreo favoare din partea ei.

Apoi, un actor încercase cu îndrăzneală să-l asasineze pe împărat, făcând declaraţii şocante în legătură cu descendenţa actorului. Aceste afirmaţii fuseseră destul de scandaloase ca să sădească curiozitatea în mintea ambasadorului Pilru. Simţea nevoia disperată să-l vadă pe acest prizonier care-ar fi putut fi fiul lui Elrood al IX-lea şi al concubinei imperiale Shando Balut, o femeie ce devenise mai târziu soţia contelui Dominic Vernius.

Dacă era adevărat, Tyros Reffa era nu numai fratele vitreg al lui Shaddam al IV-lea – ci şi al prinţului Rhombur Vernius. Era un gând cutremurător, o dublă revelaţie. Un prinţ Corrino şi Vernius zăvorât în închisoare, chiar aici, pe Kaitain! Rhombur se credea ultimul supravieţuitor al Marii sale Case şi era convins că linia lui de sânge se va sfârşi cu el.

Acum, exista o mică şansă, măcar pe linie maternă…

Shaddam nu i-ar fi acordat niciodată acces la Reffa, Aşa că ambasadorul se hotărî să folosească o altă cale. În ciuda declinului Casei Vernius, directorul McGarr nu voia să-i fie dezvăluite crimele trecute. N-ar fi făcut decât să ducă totul la investigaţii mult mai temeinice. În cele din urmă, ambasadorul nici măcar nu avu nevoie să lanseze ameninţarea şi McGarr făcu aranjamentele necesare.

Când noaptea începu să se lase asupra metropolei Corrinth, Pilru porni pe o potecă de pădure de-a lungul marginii vestice a domeniilor palatului. Traversă un râu pe un pod de piatră albă şi dispăru în întuneric pe partea cealaltă. Avea cu el anumite instrumente medicale, fiole pentru mostre şi un mic holorecorder, toate ascunse într-o

pungă anentropică legată în jurul taliei.

— Pe aici, i se adresă o voce gravă din direcţia râului. În lumina slabă, Pilru îl văzu pe barcagiul pe care trebuia să-l întâlnească, o siluetă cocârjată cu ochi palizi, licăritori. Motorul scotea un murmur uşor, menţinând barca pe loc, împotriva curentului.

După ce Pilru urcă la bord, ambarcaţiunea cu fundul plat porni încet pe apă. Barcagiul folosea o cârmă lungă ca să-i dirijeze cât timp ambarcaţiunea simplă traversa un labirint de canale. În jurul lor se înălţau garduri vii cu ghimpi, formând siluete ameninţătoare pe cerul tot mai întunecat. Erau multe fundături în aceste canale întortocheate, capcane pentru necunoscători. Dar pilotul ghemuit ştia drumul.

Luntrea coti la o curbă, şi tufişurile de aici păreau şi mai înalte, ghimpii ascuţiţi şi mai lungi. În faţă, Pilru văzu luminile slabe de la baza unei structuri întinse de piatră cenuşie. O poartă de metal cu două canaturi deasupra unui şanţ cu apă ducea în complexul penitenciar. Luminile străluceau pe partea cealaltă a grilajului de fier.

În vârful unor stâlpi înalţi care încadrau poarta erau înfipte capetele a patru prizonieri executaţi – trei bărbaţi şi o femeie. Craniile lor, încă acoperite cu carne însângerată şi apoi învelite într-un polimer pentru conservare, fuseseră golite şi în ele fuseseră puse licurigloburi, astfel încât o lumină spectrală, neliniştitoare, se revărsa prin orbite, guri şi nări.

— Poarta trădătorilor, îl informă barcagiul, în timp ce porţile de metal se deschiseră scârţâind şi mica barcă trecu printre ele zumzăind. O mulţime de prizonieri faimoşi intră pe aici, dar prea puţini se mai întorc!

Un gardian de pe un debarcader le făcu semn, şi Pilru urcă pe mal din luntrea care se legăna. Fără să ceară să-i vadă scrisorile de acreditare în calitate de ambasador, bărbatul îl conduse printr-un coridor sinistru care mirosea a mucegai şi a putreziciune. De undeva, Pilru auzi ţipete. Poate că erau ecouri din mult-temutele camere de tortură

ale împăratului… sau simple înregistrări care să întreţină un sentiment chinuitor de teamă printre prizonieri.

Pilru fu condus până la o celulă mică, a cărei uşă era mărginită de lucirea portocalie a unui câmp de reţinere.

— Apartamentul nostru regal, anunţă gardianul, estompând câmpul de reţinere şi dându-i voie ambasadorului să treacă prin el. Celula duhnea. Râuleţe de umezeală şiroiau pe peretele de piatră din spatele celulei, scurgându-se pe pat şi pe podeaua aspră de piatră, unde creşteau grămăjoare de ciuperci. Înăuntru, un bărbat într-o haină neagră, zdrenţuită şi pantaloni murdari stătea întins pe pat. La apropierea lor, prizonierul se ridică precaut.

— Cine eşti? Juristul meu, în sfârşit?

Gardianul îi spuse lui Pilru:

— Directorul McGarr zice să-ţi las o oră, apoi ori pleci… ori stai.

Tyros Reffa îşi legănă picioarele încălţate cu ghete pe marginea patului.

— Am studiat principiile sistemului de justiţie. Cunosc Codul Legilor Imperiale literă cu literă, şi chiar şi Shaddam este obligat să i se supună. Nu urmează…

— Corrinii se supun oricărei legi aleg ei să se supună!

Pilru dădu din cap. Învăţase asta personal, când luptase împotriva nedreptăţilor de pe Ix.

— Eu *sunt* un Corrino!

— Aşa spui tu. Nu ai încă un reprezentant legal?

— Au trecut aproape trei săptămâni şi nimeni altcineva n-a vorbit cu mine.

Părea agitat.

— Ce s-a întâmplat cu restul trupei de actori? Ei nu ştiu nimic despre tot ce s-a întâmplat.

— Şi ei sunt arestaţi.

Reffa plecă fruntea.

— Pentru asta, chiar îmi pare rău. Şi pentru moartea soldatului. N-aveam intenţia să atac, ci doar să-mi recit partea.

Se uită la vizitatorul lui.

— Deci, cine eşti?

Apropiindu-se, ca să poată vorbi în şoaptă, Pilru se prezentă, cu numele şi titlul.

— Din nefericire, eu sunt un slujitor guvernamental fără guvern. Când Ix a căzut în faţa invadatorilor, împăratul n-a făcut nimic în legătură cu asta.

— Ix? îl privi Reffa cu o undă de mândrie. Mama mea naturală a fost Shando Balut, care s-a măritat mai târziu cu Dominic Vernius de pe Ix.

Ambasadorul se aşeză, atent să nu-şi lase hainele să atingă nimic dezgustător.

— Dacă eşti într-adevăr cine spui că eşti, Tyros Reffa, atunci, tehnic vorbind, eşti prinţ al Casei Vernius, alături de fratele tău vitreg, Rhombur. Sunteţi singurii doi membri în viaţă ai unei familii nobile, cândva măreţe.

— Sunt şi singurul moştenitor de sex masculin al familiei Corrino!

Reffa nu părea speriat de soarta lui potenţială, ci doar indignat de tratamentul la care era supus.

— Aşa spui tu…

Prizonierul încrucişă braţele.

— Teste genetice detaliate îmi vor dovedi afirmaţia.

— Exact.

Ambasadorul scoase o trusă medicală din containerul anentropic legat în talie.

— Am adus cu mine o trusă de extracţie de eşantioane genetice. Împăratul Shaddam vrea să ţină ascunsă adevărata ta identitate, aşa că sunt aici fără ştirea lui. Trebuie să fim extrem de atenţi.

— Cu siguranţă, el nu a făcut niciun fel de analize. Fie că ştie deja adevărul, fie că nu-i pasă.

Reffa vorbea pe un ton de dezgust.

— Shaddam are intenţia să mă tină aici la nesfârşit, sau să mă execute discret? Ştiai că adevăratul motiv al atacului de pe Zanovar a fost să mă elimine pe mine? Toţi acei oameni morţi – iar eu nici măcar nu eram acolo!

Pilru, care îşi perfecţionase abilităţile diplomatice de-a

lungul anilor, reuşi să nu-şi arate surpriza la auzul uluitoarei afirmaţii. O întreagă planetă sterilizată ca să lovească un singur om? Pe de altă parte, putea foarte bine să creadă că Shaddam ar fi fost în stare să încerce să se ocupe în acest fel de ceea ce percepea ca pe o ameninţare la adresa tronului.

— Orice se poate imagina. Cu toate acestea, negarea existenţei tale serveşte scopurilor împăratului. De aceea trebuie să iau mostre, pentru a face o analiză completă şi obiectivă – undeva, departe de Kaitain. Am nevoie de cooperarea ta!

Putea vedea o umbră de speranţă pe chipul lui Reffa. Ochii verzi-cenuşii i se luminară şi se îndreptă de spate.

— Desigur!

Din fericire, nu ceru amănunte suplimentare. Pilru deschise o casetă îngustă, neagră, dezvăluind un autobisturiu şi o seringă-capsulă, pe lângă câteva mici fiole şi tuburi.

— Voi avea nevoie de material suficient pentru câteva teste genetice.

Prizonierul se supuse. Ambasadorul recoltă rapid sânge, spermă, fragmente de piele, unghii şi celule epiteliale din interiorul gurii lui Reffa. Tot ceea ce era necesar pentru a furniza dovada absolută a descendenţei lui Reffa, indiferent cât ar încerca Shaddam s-o acopere…

Presupunând, desigur, că Pilru reuşea să scoată cu succes eşantioanele în afara planetei. Juca aici un joc periculos.

Când toate mostrele fură luate, umerii laţi ai lui Reffa se lăsară în jos, ca şi cum ar fi acceptat în sfârşit că n-avea să mai iasă viu din închisoare.

— Bănuiesc că nu-mi va fi acordată niciodată ziua mea în faţa judecătorilor…

Arăta ca un băieţel inocent.

Bătrânul şi îndrăgitul docent Glax Othn îl învăţase întotdeauna să considere justiţia sacră. Dar Shaddam, Măcelarul Zanovarului, se considera mai presus de legea

imperială.

— Mă îndoiesc, zise ambasadorul cu onestitate brutală.

Prizonierul oftă.

— Am scris un discurs pentru Curtea de Justiţie, o declaraţie impresionantă în tradiţia prinţului Raphael Corrino, rolul pe care l-am jucat în ultimul meu spectacol. Voiam să-mi folosesc tot talentul ca să-i fac pe oameni să plângă pentru era de aur pierdută a imperiului şi să-l fac pe fratele meu vitreg să recunoască greşeala metodelor sale.

Pilru şovăi, apoi scoase din săculeţul anentropic un mic holorecorder.

— Rosteşte-ţi discursul acum, Tyros Reffa. Pentru mine. Iar eu voi avea grijă ca alţii să-l audă…

Reffa se îndreptă, îmbrăcând parcă o splendidă mantie de demnitate.

— Aş fi încântat să am orice fel de public.

Recorderul începu să bâzâie.

*

După aceea, când se întoarse gardianul, ambasadorul era zguduit, cu lacrimi curgându-i pe obraz. Când câmpul ceţos de reţinere se deschise pe o parte, gardianul întrebă:

— Ei? Rămâi cu noi? Ar trebui să-ţi găsesc o celulă goală?

— Vin imediat…

Aruncând o privire de rămas-bun lui Reffa, Pilru ieşi în grabă. Ambasadorul avea gâtul uscat şi genunchii moi. Nu mai fusese niciodată supus întregii forţe a unui Jongleur instruit.

Stând la fel de drept şi de mândru ca un împărat, fiul bastard al lui Elrood se uită la Pilru prin irizarea portocalie a câmpului.

— Transmite-i salutările mele lui Rhombur. Aş fi vrut… să ne fi putut cunoaşte!

Cheia descoperirilor nu se află în matematică, ci în imaginaţie.

HALOA RUND,
primele jurnale de laborator

Cu trupul încă bolnav şi neodihnit, Rund stătea aplecat deasupra unei planşete electronice de desen, uitându-se fix la mâzgălelile şi liniile magnetice de pe ecranul plat. Derulând lista însemnărilor şi folosind cele câteva trucuri de mentat pentru recuperarea memoriei, pe care le învăţase cu multă vreme în urmă, reconstituise, în ordinea exactă, fiecare întrebare pe care-o puseseră surorile Bene Gesserit, fiecare amănunt pe care-l văzuse la nava avariată.

Acum, că ştia că un asemenea câmp de invizibilitate *putea* exista, trebuia doar să găsească calea de a-l recrea. Provocarea era formidabilă.

Talis Bait şi directorul Kinnis stăteau în picioare într-un colţ al încăperii austere a laboratorului.

— Directore, am stat să cântăresc totul ore întregi, spuse Bait. Afirmaţiile lui Haloa sună… corect pentru mine, deşi n-aş putea spune exact de ce.

— Nu-mi amintesc nimic, zise directorul.

Rund preciză fără să ridice privirea:

— Mintea mea a trecut prin rigorile instrucţiei de mentat. Poate am o oarecare capacitate de a rezista trucurilor psihice ale Bene Gesseritului.

— Dar ai eşuat ca mentat, îi reaminti Kinnis, cu vocea încărcată de scepticism.

— Cu toate acestea, educaţia a schimbat căile neurale din creier. Îşi aminti un adagiu de la şcoală: tiparele tind să se repete, pentru succes sau pentru eşec.

— Mintea mea a creat zone de rezistentă, muşchi mentali, porţiuni de stocare auxiliare. Poate că de aceea constrângerea lor n-a avut succes complet…

Bătrânul lui unchi cumsecade va fi mândru de el.

Bait se scărpină în cap, ca şi cum ar fi încercat să scormonească după orice rădăcină de păr care i-ar mai fi

rămas.

— Sugerez să ne facem timp să trecem iarăşi prin laboratorul lui Chobyn…

Directorul arăta nerăbdător.

— Am făcut deja asta, după ce a dezertat. Chobyn era doar un cercetător de mică importanţă, dintr-o familie lipsită de importantă, aşa că nu avea un spaţiu foarte mare. L-am folosit ca depozit de la plecarea lui.

Rund şterse schiţele de pe ecranul de desen. Fără să-i ceară permisiunea lui Kinnis, se grăbi spre vechea zonă de lucru.

În interiorul laboratorului de mult abandonat, cercetă lista componentelor şi a fragmentelor de însemnări rechiziţionate. Trecu peste holofotografiile administrative de supraveghere, luate de Chobyn – dar nu apăru nimic important.

Inventatorul renegat modificase clasicele ecuaţii Holtzman descoperite cu milenii în urmă. Cei mai sclipitori savanţi moderni nu înţelegeau cum funcţionau formulele ezoterice ale lui Tio Holtzman – doar că *funcţionau.* Rund nu putea să înţeleagă nici ceea ce făcuse Chobyn.

Creierul lui era în flăcări, acţionând cu o eficienţă mai mare decât îşi imaginase că ar fi posibil. Flinto Kinnis stătea în mijlocul activităţii, făcând tot ce-i stătea în putinţă să supravegheze cele petrecute, în timp ce Rund parcurgea întreg spaţiul laboratorului, ignorându-i pe ceilalţi. Ciocănea dalele din podea, pereţii şi tavanul, fiecare centimetru pătrat.

Îngenunchind la o îmbinare dintre podea şi peretele exterior al staţiei orbitale, observă o crăpătură care apărea şi dispărea din vedere, o porţiune camuflată, nu mai mult de o clipire micuţă, un grăunte de praf în ochi. Rund o fixă până când începură să-l doară ochii, amintindu-şi cum un profesor mentat sever îl învăţase să observe. Îşi acceleră percepţiile, încetinind timpul, *şi prinse următorul pâlpâit.*

Exact la momentul corect, Rund păşi prin zid. Se trezi înăuntrul unei nişe claustrofobice care mirosea a metal şi a

aer închis. Cu o altă pâlpâire, zidul se închise în urma lui. Abia dacă se putea întoarce în cămăruţa strâmtă. Întunericul se lăsă brusc, ca şi cum ceva l-ar fi orbit. Respiraţia deveni un efort. Toate suprafeţele erau îngheţate.

Bâjbâind în beznă, găsi foi subţiri de cristal ridulian, ecrane de desen, mosoare de fibre shiga încărcate de date. Strigă, dar cuvintele îi fură aruncate înapoi. Nu putea auzi sau vedea nimic din camera principală.

Când zidul pâlpâi din nou, Rund ieşi poticnindu-se, epuizat dar entuziasmat. Directorul Kinnis se uita ţintă la el.

— E o cameră secretă, ecranată, dar câmpul pare să se defecteze. Chobyn a lăsat multe informaţii înăuntru.

Kinnis îşi strânse înfrigurat mâinile.

— Excelent, trebuie să le recuperăm. Am intenţia să descopăr toate dedesubturile afacerii.

Se întoarse către unul dintre tehnicienii înalţi.

— În clipa în care clipeşte din nou, du-te înăuntru şi adu tot ce găseşti!

Tehnicianul luă poziţie ca o pisică la vânătoare, îşi alese perfect momentul şi sări înainte, pătrunzând în perete. Camera dispăru din nou.

Dar, pe măsură ce Rund şi Kinnis aşteptară în vechiul laborator câteva minute, apoi jumătate de oră, omul nu se întoarse. Nu puteau auzi niciun sunet, nici nu reuşiră să facă nişa să se deschidă din nou, în ciuda loviturilor repetate în plăcile structurale albe.

O echipă de muncitori intră, aducând unelte de tăiat şi deschiseră peretele, dar nu găsiră decât stratul de aer standard dintre pereţii staţiei. Nici măcar scanerele nu arătau nimic neobişnuit în zonă.

În timp ce tehnicienii deveneau din ce în ce mai disperaţi, Haloa Rund privea în gol, cu mintea pierdută într-o proiecţie aproape mentatică. Bazându-se pe o variaţie a ecuaţiilor Holtzman, presupuse că acest câmp de invizibilitate pliase spaţiul însuşi într-o cută în jurul camerei ascunse.

Când ieşirea pâlpâi iarăşi şi rămase deschisă, tehnicianul

căzu înapoi afară, cu chipul palid şi ochii goi, cu unghiile rupte şi sângerânde, ca şi cum ar fi încercat să-şi sape ieşirea. Doi oameni se repeziră să-l ajute, dar tehnicianul era mort, în aparenţă sufocat sau îngheţat în urma straniei sale călătorii. Unde îl dusese „pâlpâirea”?

De teamă, nimeni nu se duse să recupereze datele din nişa încă deschisă, până când Rund nu-şi făcu loc printre ei, ca în transă. Kinnis protestă doar simbolic, având în ochi setea pentru depozitul de informaţii.

Aşteptând ca bariera să se închidă în orice clipă, Rund aruncă afară ecrane de schiţe, mosoare de fibre shiga, foi de cristal ridulian, în timp ce tehnicienii se aşezară în patru labe să le adune. Ca şi cum ar fi fost acordat psihic la straniul generator de câmp, Rund păşi înapoi în siguranţa laboratorului doar cu câteva clipe înainte ca peretele să se blocheze din nou, la fel de solid ca înainte.

Talis Bait privi însemnările adunate.

— O să fie nevoie de o investiţie serioasă ca să cercetăm cum trebuie lucrările astea.

Uitând deja de tehnicianul mort, directorul Kinnis arăta de parcă ar fi încercat să se decidă cum să-şi asume meritul pentru muncă.

— O să-l conving pe premierul Calimar că avem nevoie de fonduri generoase. Foarte generoase… Rund, tu vorbeşte cu contele Ilban. Între ei, vor fi în stare să-şi dea seama cum să facă rost de bani mulţi.

„Răzbunare”. A creat limba vreodată un cuvânt mai delicios? Îl repet în sinea mea când mă duc noaptea la culcare, încrezător că-mi va dărui vise plăcute.

BARONUL VLADIMIR HARKONNEN

Guvernul planetei Richese avea nevoie de un aflux mare, dar neoficial, de solari pentru a finanţa câmpul de invizibilitate redescoperit al lui Chobyn. Iar premierul Ein Calimar ştia unde să găsească toate fondurile de care avea nevoie.

Ajunse pe Giedi Prime, furios că trebuia să facă presiuni pentru plata de mult datorată de Casa Harkonnen. În loc să fie dus direct la fortăreaţa ameninţătoare, unde îl întâlnise întotdeauna pe baron până acum, căpitanul gărzii Kryubi îl conduse pe Calimar adânc în inima apăsătoare a oraşului Harko City.

Bărbat subţire, elegant îmbrăcat, Calimar îşi făcea curaj, încercând să nu-şi piardă firea. Baronul juca întotdeauna jocuri psihologice. Premierul trebuia să încheie aceste negocieri şi să le supravieţuiască. Pentru cine ştie ce motiv necunoscut, nobilul Harkonnen hotărâse să inspecteze uzinele de reciclare a deşeurilor în această dimineaţă, iar premierul fusese informat că întâlnirea trebuia să aibă loc acolo, sau deloc. Calimar strâmbă din nas gândindu-se la asta.

În interiorul imensului edificiu, aerul era umed, cald şi plin de mirosuri pe care-ar fi preferat să nu le simtă niciodată. În spatele ochelarilor cu ramă de aur, ochii îl înţepau, simţea duhoarea pătrunzând prin costumul din material sintetic şi ştia că acest costum va trebui să fie ars o dată ce se va întoarce în birourile sale de la Centrul Triadei. Dar nu se va întoarce fără banii pe care baronul îi datora Casei Richese…

— Pe aici, zise Kryubi, cu buzele ferme umbrite de o mustaţă subţire. Îl conduse pe Calimar în susul unui şir interminabil de trepte, până la o reţea de pasarele. Aceste pasaje înalte treceau pe deasupra unor bazine cu reziduuri

emanând un miros înţepător, ca nişte acvarii sinistre pentru nişte mâncători de gunoaie. *Cum intra aici un om atât de gras ca baronul?*

Calimar gâfâi cea mai mare parte a drumului, încercând să ţină pasul cu căpitanul, şi văzu în sfârşit nişte lifturi-platformă de metal instalate în locuri convenabile. *Aşadar, încearcă deja să mă pună la locul meu.* Nările îi fremătară, şi scrâşni din dinţi ca să-şi stimuleze încrederea în sine. Va avea nevoie să fie dur şi să-l trateze pe baron cu o hotărâre fermă.

Prima oară când dichisitul Calimar venise pe Giedi Prime, baronul îl lăsase să stea într-o cameră cu un cadavru nevăzut în apropiere. În timp ce premierul îşi făcuse cererea stânjenitoare pentru un ajutor financiar discret, mirosul de putreziciune din aer sugera o ameninţare nerostită.

De data asta, Calimar va schimba rolurile cu bărbatul cel gras. Cu ani în urmă, baronul se oferise să ajute industriile falimentare de pe Richese, cu condiţia de a primi serviciile secrete ale unui doctor Suk. Baronul plătise doar o parte din ceea ce conveniseră, iar după aceea ignorase cererile repetate venite de pe Richese. Doctorul, Wellington Yueh, reuşise să identifice boala pacientului său, dar nu avea niciun mijloc de-a o vindeca. Nimeni nu putea face asta…

Aşa că baronul folosise acest lucru ca justificare pentru a ignora cererile de a plăti restul onorariului. Dar acum, cu asigurările entuziaste ale directorului staţiei Korona Flinto Kinnis că era posibilă construirea unui generator de invizibilitate, Calimar avea nevoie de capital de pornire în cantităţi mari. Munca iniţială de cercetare va fi costisitoare, dar cu rivala lor, Ix, blocată şi funcţionând mult sub capacitatea optimă, Richese avea o şansă de a-şi recâştiga poziţia economică de forţă.

Baronul trebuia să plătească ceea ce datora, chiar dacă premierul era silit să-l şantajeze pentru a-şi îndeplini obligaţiile…

Premierul porni pe pasarelă către locul unde bărbatul

enorm se legăna lângă şinele aflate sus, deasupra bazinelor cu deşeuri. Kryubi îi spuse să meargă singur mai departe, ceea ce-l făcu pe Calimar să se îngrijoreze. *Intenţionează baronul să mă omoare?* O asemenea acţiune ar provoca un tumult în Landsraad, Nu, Casa Richese avea prea multe informaţii dăunătoare despre Harkonneni, iar stăpânul lor ştia asta.

Calimar observă că baronul purta filtre nazale special proiectate împotriva duhorii din uzinele de reciclare. Fără o protecţie asemănătoare, premierul nu voia să ştie câte toxine putea inhala cu fiecare respiraţie. Îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele, dar pe ele rămase un strat uleios, neuniform.

— Domnule baron Harkonnen, acesta este un loc… neortodox pentru întâlnirea noastră.

Baronul se uita la curenţii rotitori din mocirla plină de cocoloaşe ca şi cum s-ar fi uitat printr-un caleidoscop.

— Am afaceri de care trebuie să mă ocup, Calimar. Vom vorbi aici, sau nicăieri în altă parte.

Premierul recunoscu mesajul nerostit, lipsa grosolană de respect din partea unui om grosolan. Ca răspuns, îşi luă un ton cât mai sever posibil.

— Într-adevăr, baroane… şi ca adulţi, în aceeaşi măsură şi conducători ai lumilor noastre, avem obligaţii de îndeplinit. Domnia-ta, domnule, nu ţi le-ai îndeplinit. Richese ţi-a furnizat nişte servicii pe care le-ai solicitat. Eşti obligat să plăteşti ceea ce a mai rămas din onorariul asupra căruia ne-am înţeles!

Baronul îl privi furios.

— Nu-ţi datorez nimic. Doctorul tău Suk nu m-a vindecat.

— Acest lucru nu a făcut niciodată parte din înţelegere. El te-a examinat şi a diagnosticat boala. Trebuie să plăteşti!

— Refuz, replică baronul, ca şi cum voia să încheie subiectul. Acum poţi să pleci…

Trăgând adânc aer în piept, ceea ce-l făcu să se înece, premierul insistă în continuare:

— Domnule, am încercat de mai multe ori să fiu

rezonabil, dar, luând în considerare refuzul criminal al domniei-tale de a plăti, mă simt cu totul îndreptăţit să schimb condiţiile înţelegerii noastre. În consecinţă, ridic preţul…

Calimar numi o sumă exorbitantă de solari şi adăugă:

— Richese este pe deplin pregătită să ducă problema la curtea Landsraadului, unde juriştii şi avocaţii vor proba cazul nostru. Vom dezvălui originea bolii domniei-tale şi vom descrie degenerarea continuă şi slăbiciunea căreia îi eşti supus. Poate că vom prezenta chiar dovezi referitoare la instabilitatea mintală crescândă…

Chipul baronului se învineţi de furie, dar, înainte de a apuca să explodeze, fură întrerupţi de sosirea a trei soldaţi din gardă. Aceştia escortau un bărbat înalt şi zvelt, care purta haine splendide, bine croite, cu pantaloni fluturători.

Mephistis Cru făcu tot ce-i stătea în putinţă să ignore mirosurile alarmante din jurul lui şi înaintă.

— M-ai chemat, stăpâne baron?

Privi dintr-o parte în alta şi se încruntă, apoi, cu privire dezaprobatoare, coborî ochii spre bazin.

Baronul se uită pieziş la premierul Calimar, apoi se întoarse înapoi spre Cru şi spuse:

— Am o întrebare delicată de pus, o problemă de maniere…

Faţa fălcoasă se concentră, căpătând o expresie de furie mortală.

— Pot avea încredere că îmi vei da un răspuns satisfăcător?

Consilierul stătea drept şi mândru.

— Desigur, domnule baron. Sunt aici să vă servesc.

— Încă de la dezastrul banchetului meu de gală, m-am tot întrebat. Ar fi politicos din partea mea să te arunc în această capcană mortală de deşeuri eu însumi, sau ar trebui să pun un soldat să facă asta, ca să nu-mi murdăresc mâinile?

Cru făcu un pas înapoi, alarmat, iar Kryubi făcu semn soldaţilor să-i blocheze retragerea.

— Eu… nu înţeleg, stăpâne. Ţi-am dat doar cele mai bune…

— Nu-mi dai un răspuns limpede, ei? Foarte bine, cred c-o să pun gărzile s-o facă.

Baronul făcu o mişcare din mâna durdulie.

— Probabil că asta e oricum alternativa cea mai politicoasă…

Dintr-o dată, consilierul pentru etichetă nu se mai putu gândi la nimic cuviincios de spus. Răcni cuvinte surprinzător de urâte, pe care până şi baronul le găsi jignitoare. Gărzile în uniformă îl apucară pe bărbatul subţiratic de braţe şi, cu un gest lin şi mecanic, îl aruncară de pe pasarelă. Veşmintele elegante ale lui Cru fluturară în cădere. Acesta reuşi să se răsucească în aer înainte să cadă în bazinul adânc cu reziduuri umane.

În timp ce Cru se zbătea şi dădea din picioare, încercând să-şi croiască drum prin mocirla de deşeuri, baronul se întoarse către vizitatorul său şocat.

— Iartă-mă, domnule premier… Aş dori să privesc asta şi să savurez fiecare clipă.

Tuşind, Mephistis Cru reuşi cumva să ajungă la marginea alunecoasă şi rotunjită a bazinului, unde se apucă de muchie şi vomită pe podeaua curată, ratând complet balta de gunoaie. Gărzile, care purtau mănuşi de polimer, se îndreptară spre el şi îl apucară de mâini.

Când îl traseră pe Cru în sus, peste margine, acesta izbucni în plâns de uşurare şi de groază. Consilierul suspina şi tremura, acoperit de noroi şi excremente. Se tângui către pasarela înaltă, implorând iertarea.

Gărzile îi legară mici greutăţi de glezne şi-l aruncară înapoi în mizeria puturoasă.

Calimar privi cu groază aceste evenimente, dar refuză să se lase intimidat.

— Am socotit întotdeauna că este revelator să fiu martor la profunzimea cruzimii tale, baroane Harkonnen.

Se sili să-şi păstreze vocea fermă în timp ce nefericita victimă continua să se zvârcolească dedesubt.

— Am putea oare continua cu probleme mai importante?

— Oh, taci o clipă!

Baronul arătă spre silueta care dădea din mâini, surprins că Cru încă mai avea puterea de a-şi ţine capul afară din masa lipicioasă.

Calimar refuză să fie dat deoparte.

— Cu mulţi ani în urmă, împăratul Elrood l-a dat afară pe stăpânul meu, contele Ilban Richese, de pe Arrakis, pentru că părea slab. Când propriul tău frate vitreg, Abulurd, a părut slab, l-ai înlăturat şi ai preluat controlul operaţiunilor cu mirodenie, înainte ca Elrood să acţioneze el însuşi. Landsraadul şi împăratul n-au nicio simpatie pentru conducătorii impotenţi. O dată ce vor afla de boala care te slăbeşte şi de felul în care ţi-a fost transmisă de o vrăjitoare, vei deveni obiectul batjocurii întregului imperiu…

Ochii negri ca de păianjen ai baronului deveniră tăioşi ca obsidianul. Dedesubt, consilierul de etichetă se scufundă sub deşeuri, dar cumva ieşi iar la suprafaţă să ia o gură de aer. Scuipa, tuşea şi împroşca.

Baronul era foarte conştient de cât de glumeţ fusese împăratul Corrino în ultima vreme. Calimar îl avea pe rivalul său la degetul mic, şi amândoi ştiau asta. Baronul putea să se înfurie cât voia, dar nu avea nicio îndoială că richesienii vor face exact aşa cum ameninţau. Pe un ton conciliator, spuse:

— Nu pot plăti atât de mult. Cu siguranţă, putem ajunge la un compromis mai rezonabil?

— Am căzut de acord asupra unei sume, baroane, şi ai fi avut ocazia să plăteşti oricând. Dar s-a terminat. Acum, propria ta neghiobie a mărit preţul!

Baronul se înecă auzind răspunsul.

— Dacă aş goli toate tezaurele de pe Giedi Prime, tot n-aş putea să-ţi dau atâţia solari!

Calimar ridică din umeri. Capul lui Mephistis Cru era acum scufundat, dar mâinile se zbătură din nou. Chiar şi cu greutăţile la glezne, reuşi să se menţină la suprafaţă pentru alte câteva minute agonizante.

Premierul lansă un ultim atac.

— Am înaintat deja plângerea noastră la curtea Landsraadului. Peste două săptămâni este fixată o audiere. Putem revoca uşor acea acţiune, dar numai dacă ne plăteşti înainte de asta.

Baronul căuta disperat o soluţie, dar ştia că n-are de ales – deocamdată.

— Mirodenie! Pot plăti în mirodenie! Am destul melanj pus deoparte ca să plătesc blestematul tău de preţ, şi ţi-l pot da imediat. Asta ar trebui să fie o monedă destul de solidă pentru un şantajist murdar ca tine!

— Insultele tale nu înseamnă nimic. Grifonul Harkonnen n-are dinţi…

Calimar lăsă să-i scape un râs uşor, apoi deveni mai circumspect.

— Totuşi, după baia de sânge de pe Zanovar, şi având în vedere ameninţările continue ale lui Shaddam la adresa stocurilor ilegale de mirodenie, ezit să accept plata în această formă.

— E singurul fel în care vei fi plătit. Poţi accepta melanjul acum, sau aştepţi până când fac rost de suficiente finanţe pentru o formă alternativă de plată.

Pe buzele baronului fulgeră un surâs insinuant.

— Ar putea dura luni întregi…

— Foarte bine.

Calimar socoti că era cel mai bun lucru pe care-l putea obţine, din moment ce adversarul lui avea nevoie să salveze aparenţele măcar în mică măsură.

— Vom aranja pentru transferul secret al rezervelor tale pe satelitul nostru laborator Korona, unde vor fi păzite şi păstrate în siguranţă!

Premierul îşi îngădui să se simtă satisfăcut.

— Mă bucur că problema este rezolvată acum, deşi îmi pare rău că a trebuit să fac asta.

— Nu, nu-ţi pare rău, se răsti baronul, păstrând un chip de piatră. Acum pleacă de-aici şi să nu mai încerci niciodată să mă şantajezi!

Calimar făcu tot ce-i stătea în putinţă să-şi ascundă nervozitatea, în timp ce traversa pasarela şi cobora în grabă scările…

Scos din fire, baronul îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Mephistis Cru. Omul ăsta spilcuit, atât de preocupat de formalităţi şi parfumuri sofisticate, dădea dovadă de o putere surprinzătoare. Era admirabil, într-un fel. Chiar şi cu greutăţile la glezne, tot nu se înecase încă.

În sfârşit, sătul de spectacol, baronul îi ordonă căpitanului Kryubi să pornească lamele de tocat ale bazinului. Când lichidul gros, cu cocoloaşe, începu să se rotească, Mephistis Cru încercă şi mai frenetic să înoate.

Baronul nu-şi dorea decât să-l fi putut adăuga şi pe premierul Calimar în mixtură.

În istorie, sunt mai multe tragedii decât triumfuri. Puţini savanţi vor să studieze o lungă litanie de evenimente care se termină cu bine. Iar noi, Atreizii, ne-am lăsat urmele în istorie mai mult decât am avut vreodată intenţia.

DUCELE PAULUS ATREIDES

Ţinând în mâna stângă un pumnal cu aspect primejdios, iar în dreapta un cuţit mai mic, pentru lovituri joase, Duncan Idaho fanda spre Leto.

Retrăgându-se în sala de banchet, Leto se răsuci ca să-şi acopere punctele vulnerabile cu un semiscut sclipitor. Reflexele maestrului spadasin încetiniseră deja, potrivind viteza lamei în aşa fel încât vârful să se poată strecura prin bariera atenuantă.

Leto îl surprinse pe Duncan făcând o mişcare neortodoxă. Se aruncă direct spre mai tânărul său oponent. Aceasta mări viteza relativă a pumnalului lui Duncan faţă de scutul lui Leto, iar lama alunecă pe bâzâitorul perete protector.

Leto ridică sabia lui scurtă, dar tânărul maestru spadasin sări din calea ei, săltă pe masa de banchet şi alergă cu spatele, cu graţia unei pisici.

Ochii cu faţete ai capului de taur salusan împăiat şi portretul în costum roşu de matador al ducelui Paulus păreau să privească duelul cu interes.

— Sfeşnicele alea au fost un dar de nuntă pentru părinţii mei, avertiză Leto râzând. Dacă le spargi, o să-ţi jupoi o bucată de piele în locul lor.

— N-o să fii în stare să-mi atingi pielea, Leto.

Duncan făcu pe masă un salt înapoi, ostentativ jignitor.

În timp ce maestrul spadasin era încă în aer, Leto balansă într-o parte mâna cu pumnalul, dărâmând el însuşi unul dintre sfeşnicele lungi şi rostogolindu-l sub picioarele lui Duncan. Maestrul spadasin îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Sărind pe masă, Leto alergă spre el cu sabia scurtă în mână, gata să încheie acest duel de antrenament. Ar fi fost prima lui victorie. Dar Duncan nu mai era acolo…

Maestrul spadasin continuă să se rostogolească şi se aruncă de pe marginea îndepărtată a mesei, apoi alergă ca un crab pe sub mobila grea şi ieşi în spatele lui Leto. Ducele dădu înapoi, întorcându-se cu faţa la adversar, amândoi zâmbind larg.

Duncan împunse cu cuţitele, dansând pe marginea zonei protejate de semiscut, dar Leto pară cu dexteritate cu sabia scurtă şi pumnalul.

— Eşti neatent, duce Atreides. Ţi-e dor prea mult de femeia ta.

Într-adevăr, mi-e dor. Dar nu-mi voi permite niciodată s-o arăt... Lamele lor loviră, alunecară, scrâşniră muchie pe muchie. *Nici măcar faţă de tine, Duncan.*

Leto fentă cu sabia scurtă, apoi ridică pumnul, trecând mâna goală prin scut şi apucând tunica verde, largă, a lui Duncan, doar ca să arate că îşi putea atinge adversarul. Surprins, maestrul spadasin se smuci ca să se elibereze, fluturând pumnalul mic pe la ochii lui Leto, aproape atingându-l, dar nu prea aproape. Duncan săltă mai jos, pe un scaun, făcând să se clatine mobila grea, dar păstrându-şi echilibrul pe vârful picioarelor.

Pe uşa sălii de banchete intră o servitoare tânără, cu chipul deschis şi inocent, purtând după ea o tavă cu gustări. Cu un gest rapid, Leto îi făcu semn să-i lase în pace, iar Duncan alese acest moment să sară asupra lui. De data asta nu folosi pumnalele, ci izbind scut contra scut pentru a-l doborî pe Leto de pe masă. Tot ce putu servitoarea să facă fu să iasă în fugă din sala de banchete fără să scape tava.

— Nu da niciodată atenţie lucrurilor care-ţi distrag atenţia, Leto.

Duncan îşi ţinu respiraţia şi se retrase.

— Duşmanii tăi vor născoci diversiuni ca să te facă să-ţi concentrezi atenţia unde nu trebuie. Apoi vor lovi.

Gâfâind, Leto stătea pe spate şi simţea sudoarea scurgându-i-se prin părul negru.

— Destul! M-ai învins din nou...

Îşi închise semiscutul, iar maestrul spadasin băgă mândru lamele în teacă, apoi îl ajută pe duce să se ridice în picioare.

— Sigur că te-am învins, comentă Duncan. Dar m-ai păcălit de câteva ori. Foarte interesante tactici, înveţi, domnule…

— Unii dintre noi nu-şi pot permite să petreacă opt ani pe Ginaz… Iar oferta mea de a-ţi aduce colegul, pe Hiih Resser, pe Caladan, rămâne valabilă. Dacă se luptă doar cu jumătate din abilitatea ta, va fi un adaos binevenit pentru garda Casei Atreides.

Duncan arăta necăjit.

— Am auzit puţine despre el de când s-a întors la Casa Moritani. Mă temeam că grummanienii ar putea să-l omoare când ajunge acasă, dar se parte că a supravieţuit. Cred chiar că acum e membru al gărzii personale a vicontelui…

Leto îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Evident, e mai puternic şi mai deştept decât înainte. Sper doar că nu a fost corupt.

— Nu-i uşor să corupi un maestru spadasin, Leto.

Thufir Hawat stătea la uşa sălii de banchet, observând. Acum, că şedinţa de antrenament se terminase, mentatul înaintă şi făcu o uşoară plecăciune, silueta lui musculoasă reflectându-se distorsionat pe pereţii de obsidian albastru.

— Sunt de aceeaşi părere cu maestrul tău spadasin, domnule duce, că devii un luptător tot mai bun. Totuşi, aş dori să adaug intuiţia mea în materie de tactică şi să-ţi reamintesc că distragerea atenţiei şi diversiunile pot merge în ambele părţi…

Leto se trânti pe unul dintre scaunele de la masă, în timp ce Duncan punea sfeşnicul răsturnat, dar nevătămat, în picioare pe masă.

— Ce vrei să spui, Thufir?

— Sunt comandantul securităţii tale, domnule duce. Grija mea principală este să te ţin în viaţă şi să protejez Casa Atreides. Am eşuat atunci când n-am prevenit explozia

iahtului aerian, la fel cum am eşuat când tatăl tău a murit în arenă…

Leto se întoarse să se uite la capul împăiat al creaturii monstruoase, cu multe coarne, care-l ucisese pe Bătrânul Duce.

— Ştiu deja ce-o să spui, Thufir. Nu vrei ca eu să mă alătur luptelor de pe Ix. Ai prefera să fac în schimb ceva sigur.

— Vreau să-ţi iei foarte în serios rolul de *duce,* domnia-ta.

— Sunt perfect de acord, interveni Duncan. *Rhombur* trebuie să fie prezent fizic în focul bătăliei, pentru ca oamenii săi să-l poată vedea, dar *tu* trebuie să înfrunţi Landsraadul. Personal, cred că ar putea fi o luptă chiar mai grea…

Încruntat, Leto se uită la cei doi sfătuitori militari ai săi.

— Tatăl meu a fost în primele linii ale revoltei de pe Ecaz, şi la fel şi Dominic Vernius.

— Erau alte vremuri, domnule duce. Iar Paulus Atreides nu ţinea întotdeauna seama de sfaturi.

Hawat aruncă o privire semnificativă către monstruosul cap de taur.

— Trebuie să faci din asta o victorie, în stilul tău propriu.

Leto ridică sabia scurtă peste un umăr, ţinând mânerul uşor, de parcă ar fi ţinut un pumnal, şi o aruncă. Lama se roti în aer.

Ochii umbriţi ai mentatului se măriră, iar Duncan tresări când lama pătrunse în gâtul negru şi solzos al taurului. Sabia se înfipse în fiară şi rămase acolo, vibrând.

— Ai dreptate, Thufir. Mă interesează mai mult rezultatele decât gesturile măreţe.

Mulţumit de el însuşi, Leto se întoarse din nou către consilierii săi.

— Trebuie să fim siguri că întregul imperiu învaţă lecţia de pe Beakkal. Fără avertizare… Fără milă… Fără echivoc. Nu sunt un om cu care te poţi juca!

Nu există fapte – doar postulate observaţionale într-un amestec de predicţii care se regenerează la nesfârşit. Realitatea consensuală cere un cadru de referinţă fixat. Într-un univers infinit, cu mai multe niveluri, nu poate exista fixitate; ca urmare, nicio realitate consensuală absolută. Într-un univers relativist, pare imposibil să testezi cât de demn de încredere este un expert cerându-i să fie de acord cu un alt expert. Amândoi pot avea dreptate, fiecare în propriul său sistem inerţial.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

În aripa lui Anirul din palatul imperial. Cucernica Maică Mohiam păşi alunecând în apartamentul lui Jessica fără să bată la uşă.

Simţind prezenţa bătrânei, Jessica ridică ochii de la birou, unde scria în jurnalul din pergament legat pe care i-l dăduse Anirul. Lăsă jos pana de scris şi închise caietul.

— Da, Cucernică Maică?

— Un fapt tocmai mi-a fost supus atenţiei de către agenta noastră operativă Tessia, zise Mohiam pe tonul unei profesoare nemulţumite. Era un ton pe care Jessica îl auzise de multe ori de la Maica Proctor Superior. Mohiam putea arăta compasiune şi bunătate când era mulţumită de eleva ei, dar putea fi şi neîndurătoare.

— Am aşteptat de la tine să concepi o fiică Atreides, potrivit ordinelor pe care le-ai avut. Să înţeleg că ai fost iubita ducelui timp de trei ani? *Trei ani* ţi-au dat o mulţime de ocazii să rămâi însărcinată! Nu pot decât să presupun că ai refuzat intenţionat să ne urmezi instrucţiunile. Aş dori să ştiu de ce!

Deşi inima îi tresări, Jessica rămase neclintită sub privirea lui Mohiam, fără să şovăie. Se aşteptase la asta, dar tot se simţea din nou ca o fetiţă, zdrobită de dezamăgirea pe care profesoara ei fusese mereu capabilă să o mânuiască.

— Îmi pare rău, Cucernică Maică.

În timp ce Jessica urmărea buzele încreţite mişcându-se, îşi aminti cum o observase Mohiam, cum îi studiase fiecare

mişcare atunci când o testase cu mortalul gom jabbar. Acul otrăvit, cutia cu durere. Cu acel ac la gâtul lui Jessica, Mohiam ar fi putut-o ucide într-o fracţiune de secundă.

— Ţi s-a ordonat să faci un copil. Ar fi trebuit să rămâi însărcinată de prima oară când te-ai culcat cu el.

Jessica reuşi să-şi păstreze vocea fermă, fără să se poticnească sau să se bâlbâie.

— Există motive, Cucernică Maică. Ducele era supărat pe concubina lui, Kailea, şi avea multe probleme politice în afară. Un copil neaşteptat în acel moment ar fi fost o mare povară pentru el. Mai târziu, era înnebunit de durere din cauza morţii fiului său, Victor.

Femeia mai vârstnică nu arătă câtuşi de puţin simpatie.

— Atât de supărat încât să i se altereze calitatea spermei? Eşti o Bene Gesserit. Cu siguranţă te-am învăţat altfel. Ce-ai avut în cap, copilă?

Mohiam a fost întotdeauna expertă în manipularea emoţiilor mele. O face şi acum. Jessica îşi aminti sieşi că lucrul cu care se mândrea Comunitatea era înţelegerea a ceea ce însemna să fii om. *Ce act mai uman aş fi putut comite decât să-i dăruiesc un copil bărbatului pe care-l iubesc?*

Refuză să bată în retragere, vorbind într-un fel care, era sigură, o va lua prin surprindere pe bătrâna ei profesoară.

— Nu mai sunt eleva ta, Cucernică Maică, aşa că fii amabilă şi nu mi te mai adresa în felul acesta condescendent.

Răspunsul o ului pe Mohiam. Rămase tăcută.

— Ducele nu era pregătit pentru un alt copil, şi avea acces la propriile sale măsuri contraceptive.

Nu o minciună doar o diversiune.

— Sunt însărcinată acum. Ce rost are să mă sâcâiţi? Pot avea câte fiice vreţi!

Cucernica Maică scoase un râs strident, dar chipul i se îmblânzi.

— Fată încăpăţânată!

Ieşi pe uşă, cu un amestec de emoţii arătându-se pe faţă.

Trase aer în piept şi păşi uşor de-a lungul holului. Fiica ei secretă avea o tendinţă spre încăpăţânare şi sfidare. Mohiam ajunse la concluzia că trebuia să fie de la sângele Harkonnen din vinele ei…

*

În aerul uscat, răcit artificial, al reşedinţei de la Arrakeen, doamna Margot Fenring urmărea cu ochii ageri de Bene Gesserit cum menajera fremenă împacheta metodic lucrurile pentru călătoria prelungită pe Kaitain. Femeia, Mapes, n-avea simţul umorului şi practic niciun fel de personalitate, dar muncea din greu şi respecta instrucţiunile.

— Adu-mi rochia trandafirie şi toaletele de culoarea piersicii şi şofranului… şi rochia lungă mov pentru apariţiile obişnuite la curte, ceru Margot. Şi vesmintele acelea care se transformă, din voal de mătase, pentru noapte, după ce se întoarce contele Fenring din călătoria de afaceri.

În timp ce vorbea, ascunse de ochii servitoarei o filă de pergament imperial.

— Da, doamnă.

Fără un zâmbet sau o privire mânioasă, femeia ca o păstaie uscată plie lenjeria lucioasă, apetisantă, şi o împachetă împreună cu toate celelalte obiecte pentru plecarea lui Margot pe Kaitain.

Aproape sigur, această femeie călită a deşertului înţelegea mult mai multe despre doamna Fenring decât lăsa să se înţeleagă. Cu ani în urmă, în bezna nopţii, Mapes o condusese până la un sietch ascuns din munţi, ducând-o să o vadă pe Sayyadina lor, echivalentul fremen al unei Cucernice Maici. După aceea, întregul sietch dispăruse. Mapes nu mai rostise niciodată niciun cuvânt despre incident şi evitase toate întrebările.

Acum, contele Fenring plecase din nou, iar Margot ştia că soţul ei plecase în secret către lumea închisă Ix, deşi el

credea că îşi ţinea ascunse de ea toate mişcările şi misiunile lui furişe. Îl lăsa să-şi păstreze micile iluzii, pentru că acestea le întăreau căsnicia.

Într-un univers al secretelor, Margot păstra şi ea suficient de multe.

— Să pregăteşti cina mai devreme, ordonă Margot. Şi fii gata să pleci cu mine în maximum două ore!

Cu braţele puternice încordate, Mapes încuie valizele pline şi le purtă către uşă fără să folosească suspensoarele ataşate.

— Aş prefera să rămân aici, doamnă, decât să fac această călătorie prin spaţiu.

Margot se încruntă la ea, nevrând să accepte nicio altă discuţie.

— Cu toate acestea, o să mă însoţeşti. Multe doamne de la curte vor fi curioase să vadă o femeie pentru care fiecare răsuflare, fiecare fel de mâncare, au fost impregnate cu mirodenie. Vor vedea ochii tăi albastru-în-albastru şi îi vor socoti drăguţi…

Mapes se retrase.

— Am treburi de făcut aici. De ce ar trebui să-mi irosesc vremea cu neghiobi afectaţi?

Margot râse uşor.

— Pentru că le-ar prinde bine curtenilor să vadă o femeie care ştie cum să muncească. Ei, asta ar fi o privelişte exotică pentru ei!

Încruntându-se în semn de răspuns, servitoarea ieşi târând cele două valize.

Când Mapes dispăru din vedere, Margot atinse din nou foaia de pergament imperial care-i fusese trimisă prin curier. Îşi plimbă vârfurile degetelor peste micile protuberanţe codificate, căutând şi alte subtilităţi în mesajul scurt primit de la doamna Anirul.

„Avem nevoie de ochii tăi aici, la palat. Jessica şi copilul ei aproape că au fost prinşi într-o încercare de asasinat împotriva împăratului. Trebuie să avem grijă de ei. Inventează scuze, dar vino repede.”

Margot strecură bileţelul într-un buzunar al rochiei, apoi se ocupă de ultimele detalii.

Politica este arta de a părea sincer şi deschis, în timp ce ascunzi cât mai mult posibil.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

De la numirea sa ca ministru imperial al mirodeniei, contele Hasimir Fenring petrecuse mai mult timp la bordul transspaţialelor decât oricând înainte. O lăsase chiar în acea dimineaţă pe Margot la Arrakeen, unde îşi făcea bagajele pentru o vacanţă pe Kaitain. Îi făcea pe plac fermecătoarei sale soţii cu micile vacanţe şi călătorii de agrement.

Dar Fenring avea treburi importante de făcut, îngrijind-se de afacerile împăratului. Pe Ix, Hidar Fen Ajidica ar fi trebuit să termine totul până acum, să fie gata pentru testul cu adevărat vital.

În timpul acestor călătorii plicticoase, cu toate opririle şi întârzierile lor, Fenring îşi păstra talentele mortale ascuţite. Numai cu câteva clipe în urmă, în camera de baie privată a fregatei, Fenring îşi pusese mănuşi negre elegante, încuiase uşa şi-l sugrumase pe unul dintre enervanţii negustori Wayku.

„E un mare talent să-ţi ascunzi ostilitatea”, spunea un înţelept din vremuri străvechi. Cât de adevărat era!

Fering lăsase trupul îmbrăcat în salopetă într-o îngrădire încuiată pentru toalete, înconjurat chiar de suvenirurile prea scumpe şi prost făcute care-i aparţineau negustorului Wayku. Fără îndoială, când un alt servitor avea să descopere cadavrul, avea să ia fleacurile şi să încerce să le vândă vreunui pasager care nu bănuia nimic…

Frustrările lui fiind satisfăcute pentru moment, contele luă o navetă care-l duse prin norii ceţoşi ai planetei Ix, însoţind câţiva comercianţi şi furnizori de resurse industriale oficial aprobaţi. Micul vehicul ateriză în mijlocul zarvei bine păzite a spaţioportului noului Xuttuh, o streaşină lată, deschisă la marginea unui canion. Stând pe dalele galbene ca fierea, Fenring adulmecă mirosul distinctiv al multor tleilaxu. Dădu din cap exasperat.

Talentele de constructori ale omuleţilor erau jalnic de insuficiente, iar dovezile de meşteşug prost erau prezente pretutindeni, din belşug. Un sistem public de informaţii anunţa navetele care soseau şi plecau. Vreo câţiva străini mult mai înalţi aduceau provizii şi se târguiau cu administratorii cercetărilor asupra structurii preţurilor. Nu se vedea niciun sardaukar.

Făcându-şi drum către baricadele de securitate, Fenring îmbrânci doi Maeştri Tleilaxu ca să-i dea la o parte din drum, ignorându-le protestele, apoi ocoli o băltoacă de apă de sub un acoperiş de piatră care picura. După ce introduse codurile lui de acces de nivel înalt şi îşi dovedi identitatea, mesaje grăbite fură trimise către complexul de cercetări de dedesubt. Fenring nu se grăbi; Hidar Fen Ajidica nu va avea timp să ascundă totul…

În interiorul tunelurilor de acces în adâncime, zâmbi larg când un ofiţer sardaukar se repezi spre el, cu uniforma de comandant, negru cu gri, în dezordine.

— Nu te aşteptam, conte Fenring…

Tânărul conducător al legiunilor imperiale, comandantul Cando Garon, ridică o mână, ca pentru a-l saluta pe ministrul mirodeniei. În schimb, Fenring apucă mâna musculoasă a ofiţerului şi i-o scutură energic cu una dintre mâinile înmănuşate pe care le folosise ca să-l sugrume pe negustor.

— Nu trebuie să mă aştepţi, comandante Garon, dar trebuie să fii întotdeauna *pregătit* pentru mine, hmmm?

Soldatul acceptă uşoara dojană cu graţie şi se întoarse să-l conducă pe omul împăratului către instalaţiile de la adâncime.

— Pentru că veni vorba, comandante, tatăl tău se simte bine. Basharul suprem face treaba cea mai importantă din cariera sa.

Tânărul Garon înălţă sprâncenele.

— Aşa? Suntem izolaţi aici, şi primesc rareori veşti de la el.

— Da, hmmm, împăratul îl ţine ocupat, punându-l să

distrugă planete. Zanovar e ultima lui ispravă. Acum e complet lipsită de viaţă…

Fenring pândi orice reacţie, dar tânărul comandant încuviinţă pur şi simplu din cap.

— Tatăl meu este întotdeauna meticulos, aşa cum ordonă Shaddam. Te rog, transmite-i salutările mele la întoarcerea pe Kaitain!

O maşină-vagonet îi duse prin metropola din cavernă.

— Am venit pentru o nouă serie de teste. Fără doar şi poate, Maestrul Cercetător e gata să înceapă. Trebuie să fi făcut anumite, ăăă, aranjamente…

Garon stătea ţeapăn pe scaunul lui.

— Va trebui să-l întrebăm pe el. Până acum, domnule, producţia de mirodenie sintetică continuă remarcabil de bine. Maestrul cercetător pare destul de satisfăcut şi chiar entuziasmat.

Garon privea drept înainte, uitându-se rareori la însoţitorul lui.

— Extrem de generos, ne-a oferit mie şi oamenilor mei mostre din melanjul sintetic. Pare să fie un succes total.

Acest lucru îl surprinse pe Fenring. Ce făcea Ajidica, testa amalul pe legiunile de sardaukari, fără autorizaţie?

— Comandante, substanţa n-a fost încă pe deplin aprobată…

— N-au existat efecte negative, domnule.

Era clar, conducătorul sardaukar n-avea nicio intenţie de a respinge ofertele viitoare de drog pentru el sau pentru oamenii lui.

— Am trimis deja un mesaj împăratului şi cred că e mulţumit cu ceea ce am făcut. Amalul îmbunătăţeşte mult rezistenta şi eficienta. Soldaţii mei sunt foarte mulţumiţi de el.

— Mulţumirea nu face parte din misiunea noastră, comandante. Nu-i aşa, hmm-ah?

Când maşina-vagonet opri la complexul de cercetare, Garon îl însoţi înăuntru fără să scoată niciun cuvânt, deşi Fenring mai fusese acolo de multe ori.

Se părea că ofiţerului sardaukar i se ordonase să stea cu ochii pe el.

Dar când Fenring intră în biroul principal, se opri complet surprins. *Comandantul Cando Garon* însuşi stătea lângă surâzătorul Ajidica. Fenring se uită la omul care-l escortase. Cei doi erau identici până la ultimul detaliu.

— Garon, fă cunoştinţă cu Garon, zise Maestrul Cercetător.

Ofiţerul de lângă Ajidica făcu un pas în faţă să strângă mâna duplicatului său, dar sardaukarul care-l însoţise pe Fenring – probabil *adevăratul* Garon – nu voia să ia parte la această şaradă. Se dădu înapoi, evitând contactul cu impostorul.

— Doar un mic truc de dansator-faţă…

Zâmbind, Ajidica etală o gură plină de dinţi ascuţiţi.

— Poţi pleca acum, comandante. Mulţumesc pentru că l-ai însoţit pe contele Fenring!

Cu o privire furioasă, soldatul plecă. Ajidica îşi împreună mâinile mici, dar nu-i făcu semn contelui să se aşeze în caniscaunul de la birou.

Fenring se aşeză oricum, privind suspicios la surogatul de sardaukar.

— Am muncit fără pauză, conte Fenring, pentru a produce cantităţi comerciale de amal. Toate dificultăţile au fost rezolvate, iar noua substanţă acţionează minunat.

— Aşadar, o consumi tu însuţi, hmmm? Şi o dai şi sardaukarilor împăratului? Ţi-ai depăşit autoritatea, Maestre Cercetător!

Cu o licărire întunecată în ochi, Ajidica răspunse:

— Este exact în limitele autorităţii mele ca şef al cercetării amalului. Împăratul însuşi mi-a dat misiunea să realizez un substitut perfect de melanj. Aceasta nu poate fi îndeplinită fără testare.

— Nu pe oamenii împăratului!

— Sunt mai vioi ca niciodată. Mai puternici, mai energici… Trebuie să-ţi fie familiară vechea platitudine: „Soldaţii fericiţi sunt soldaţi loiali”. Nu-i aşa, comandante

Garon?

Cu cel mai slab foşnet posibil, duplicatul lui Garon îşi schimbă înfăţişarea ca să semene cu Ajidica, dar purtând o uniformă de sardaukar prea largă. Apoi se metamorfoză în împăratul Shaddam Corrino, umplând din nou îmbrăcămintea. Curgerea muşchilor şi a pielii era deconcertantă, iar asemănarea care rezulta era stupefiantă. Părul roşcat şi ochii verde închis erau perfecte, ca şi expresia feţei, de dezgust abia stăpânit. Chiar şi vocea împăratului, când anunţă pe ton autoritar:

— Adu înăuntru sardaukarii! Omorâţi-i pe toţi din laborator!

Apoi nasul împăratului crescu până când ajunse să semene cu un morcov de pe Poritrin. În timp ce Ajidica radia la vederea creaţiei sale, dansatorul-fată se transformă încă o dată, de data asta în forma unui ghildar mutant, cu porţiuni ale corpului său deformat întinzând şi sfâşiind hainele.

— Conte Fenring, ţi-l prezint pe Zoal, partenerul pe care l-ai cerut pentru testul de navigaţie al trans-spaţialului. Cu el, te poţi infiltra în sistemul de securitate al Ghildei Spaţiale de pe Junction.

Fascinat şi nerăbdător, Fenring îşi lăsă deoparte grijile.

— Şi acest dansator-faţă înţelege că eu conduc misiunea asta? Că ordinele mele nu trebuie puse la îndoială?

— Zoal este foarte inteligent şi are multe aptitudini, răspunse Ajidica. Nu este antrenat să ucidă, dar va urma orice alte instrucţiuni ai putea să-i dai, fără ezitare.

— Câte limbi vorbeşti? întrebă Fenring.

— De câte este nevoie, domnule? replică Zoal, cu un accent pe care Fenring nu prea reuşea să-l identifice.

Uşorul ton nazal de pe Buzell, poate?

— Voi absorbi orice este nevoie. Dar îmi este interzis să port arme.

— Este programat ca dansator-faţă, adăugă Maestrul Cercetător.

Fenring se încruntă, nu prea sigur că putea crede asta.

— Atunci o să mă ocup singur de violenţă, hmm-ah.

Măsură de sus până jos creatura crescut în laborator, apoi se întoarse spre şeful cercetărilor.

— Pare să fie exact ceea ce am nevoie. Semnele sunt pozitive până acum, iar împăratul este cât se poate de nerăbdător să începem. O dată ce verificăm că navigatorii pot folosi amalul, substitutul nostru de mirodenie va fi gata să fie distribuit în tot imperiul.

Ajidica bătu cu degetele în masă.

— Un asemenea test este doar o formalitate, conte. Amalul a fost deja probat spre completa mea satisfacţie.

Secrete în interiorul altor secrete… În intimitate, Ajidica avusese în continuare viziuni mesianice, preştiente, despre conducerea unor forţe militare imense împotriva Marilor Case necredincioase.

Zoal avea mulţi fraţi, dansatori-fată, crescuţi aici, în cuvele axlotl, creaturi metamorfice loiale doar lui şi marelui său plan ascuns. Pe nave de care se putea dispensa, trimisese deja mai mult de cincizeci de dansatori-faţă ca să caute planete necartografiate şi să stabilească nişte capete de pod pentru viitorul lui imperiu. Unele dintre aceste nave călătoreau mult dincolo de sistemele stelare aflate pe hărţile imperiului, căutând căi pe care Ajidica îşi putea întinde influenţa. Dar asta avea să ia timp…

Înăuntrul biroului ecranat, contele Fenring începu să descrie complicatul său plan de a se infiltra pe Junction, discutând cum vor trece de securitatea Ghildei. Zoal ascultă, absorbind detaliile. Ajidica nu era preocupat.

Dansatorul-faţă avea deja ordine superioare. Când va veni vremea, schimbătorul de formă va şti exact ce să facă…

Impuneţi-vă punctul de vedere în mod agresiv.

SHADDAM CORRINO AL IV-LEA,
Construcţia puterii în noul imperiu

Dintre toate îndatoririle de stat pe care împăratul Shaddam trebuia să le suporte, execuţiile erau cel mai puţin supărătoare, în special în actuala lui stare de spirit.

În centrul Pieţii Petiţiilor, stătea pe un tron acoperit cu pietre preţioase atât de înalt, încât arăta ca un mare preot pe un zigurat ceremonial. Soarele strălucea pe cerul albastru, o vreme perfectă pentru împărat, zile senine pentru întreg imperiul.

Următoarea victimă era târâtă în lanţuri şi lăsată să stea în picioare la baza unui cub negru de granit-noduros impregnabil, alături de alte câteva trupuri. Gărzile imperiale folosiseră o varietate de metode de execuţie: strangulare, decapitare cu laserul, înjunghiere cu precizie, dezmembrare, eviscerare şi chiar un pumn cu mănuşă ghimpată băgată sub coaste pentru a scoate o inimă palpitândă. La fiecare moarte, mulţimea aplauda, aşa cum i se cerea.

Soldaţi în uniforme apretate erau aliniaţi pe treptele podiumului. Împăratul voise să desfăşoare un regiment întreg în jurul pieţei, dar se răzgândise. Chiar şi după temerara încercare de asasinat a lui Tyros Reffa, nu dorea să arate nici cea mai mică urmă de nervozitate. Shaddam al IV-lea nu avea nevoie de mai mult decât de o gardă de onoare şi de scuturi licăritoare în jurul tronului.

Eu sunt împăratul legitim, iar poporul meu mă iubeşte.

Doamna Anirul stătea pe un scaun cu spătar înalt aşezat cu o treaptă mai jos, în stânga – evident, o poziţie subordonată. Ea insistase să fie văzută alături de soţul ei, însă el descoperise cum să schimbe lucrurile în aşa fel încât prin aşezarea scaunelor să accentueze cât de puţin însemna soţia lui în schema imperială. Desigur, ea pricepuse micul lui joc, dar nu se plângea.

Ca simbol mortal al statului, Shaddam purta acum

sceptrul înalt cu licuriglobul faţetat în vârf, acelaşi toiag ucigaş pe care îl folosise Reffa în timpul piesei. Specialiştii în arme ai împăratului fuseseră extrem de intrigaţi de ingeniosul dispozitiv. Oamenii lui reîncărcaseră sursa compactă de energie din rubin, iar el intenţiona să-l folosească pentru efect.

În timp ce Shaddam îşi cerceta noua jucărie, următorul criminal fu ucis de către un soldat. Împăratul ridică ochii exact când victima se prăbuşea pe pietrele pavajului. Încruntându-se dezamăgit, se dojeni singur pentru că nu era mai atent. După sângele care ţâşnea din gâtul omului, Shaddam ghici că laringele şi traheea fuseseră sfâşiate – o specialitate a sardaukarilor.

În Piaţa Petiţiilor adia vântul, iar mulţimea deveni agitată, simţind că urma ceva şi mai interesant. Văzuseră deja douăzeci şi opt de execuţii în patru ore. Unii dintre interpreţii din trupa de teatru a Jongleurilor îşi demonstraseră adevăratele talente actoriceşti cu pledoarii pentru îndurare şi cu declaraţii de nevinovăţie. De fapt, îi credea în cea mai mare parte, dar asta n-avea nicio importanţă. Făcuse posibilă o dramă minunată, de înaltă clasă, înainte ca sardaukarii să-i lichideze în moduri diabolice.

În ultimele săptămâni, în timpul tumultului care urmase atacului lui Reffa asupra lojii imperiale, Shaddam prinsese ocazia. Rapid şi făţarnic, aranjase arestarea a cinci adversari politici – miniştri necooperanţi şi ambasadori care aduseseră veşti nedorite sau nu-şi convinseseră conducătorii să colaboreze la diferite edicte imperiale – şi îi implicase pe toţi în complotul de asasinat.

Hasimir Fenring ar fi admirat complexitatea schemelor lui Shaddam, maşinaţiunile încâlcite ale politicii. Dar contele era acum pe Ix, aranjând ultimele detalii ale producţiei la scară industrială şi ale distribuţiei de amal. Fenring insistase să termine el însuşi un test mai important, în scopul de a dovedi că efectele substanţei artificiale erau identice cu ale melanjului veritabil. Shaddam dădea prea

puţină atenţie amănuntelor, preocupat numai de rezultate. Iar până acum, totul părea perfect.

Pentru el însuşi, învăţase cum să ia decizii fără contribuţia sau amestecul lui Fenring.

Amintindu-şi cum ignorase vicontele Moritani cu ani în urmă un ordin imperial de a face pace cu Ecaz, Shaddam îl adăugase pe ambasadorul de pe Grumman pe lista criminalilor condamnaţi (spre uluirea ambasadorului). Fusese uşor să pregătească „dovezi” incontestabile, iar isprava se făcu înainte ca orice protest să poată fi organizat de către Casa Moritani.

Influenţa de subminare a vicontelui nu avea să fie atenuată cu uşurinţă, în ciuda celor câteva regimente de menţinere a păcii, formate din sardaukari, pe care împăratul le amplasase pe Grumman pentru a ţine în frâu disputa prelungită cu Casa Ecaz. Vicontele încă se mai purta urât în momente neaşteptate, dar poate că acest mesaj îl va intimida ceva mai mult timp.

Doi sardaukari îl aduseră cu pas vioi pe ambasadorul grummanian în centrul pieţei. Braţele prizonierului erau legate la spate, iar genunchii erau înfăşuraţi în aşa fel încât să nu-i poată îndoi. Stând în faţa cubului negru de granit, condamnatul îşi ţinu discursul final – unul cu desăvârşire neinspirat, gândi Shaddam. Nerăbdător, împăratul ridică o mână ca semnal, iar un soldat deschise focul cu un laser, retezând trupul în două dintre picioare până în creştet.

Mulţumit cu înfiorătoarele festivităţi până acum, Shaddam se lăsă pe spate să se relaxeze, aşteptând pentru cel mai important spectacol al zilei. Larma mulţimii se înteţi.

Ca împărat Padişah, „şahul tuturor şahilor”, se aştepta să fie tratat ca un conducător venerat, cuvântul său era lege, dar când surprize ca Tyros Reffa interveneau în domnia lui, nu se potolea uşor. Era timpul să strângă pumnul mai tare, să mai dea un exemplu…

Shaddam roti sceptrul înalt astfel încât lumina orbitoare a soarelui străluci din licuriglobul faţetat. Bătu cu capătul

toiagului în treapta netedă din faţa lui. Doamna Anirul nu se clinti, cu ochii aţintiţi drept în faţă ca şi cum ar fi fost pierdută în propriile ei gânduri.

Publicul îl văzu pe basharul suprem Zum Garon mărşăluind în piaţa execuţiilor, conducându-l pe Tyros Reffa, omul care pretindea că este un fiu al lui Elrood. În câteva clipe, şi această problemă va dispărea.

Din scaunul ei, doamna Anirul vorbi într-o şoaptă direcţionată, în aşa fel încât vorbele sale să fie clare pentru Shaddam, fără să ridice vocea.

— Soţul meu, negi că acest om este fratele tău vitreg, totuşi afirmaţia lui a fost auzită de multă lume. A sădit seminţele îndoielii şi se aud murmure de nemulţumire…

Shaddam se încruntă.

— Nimeni nu va crede pretenţia lui, dacă eu le spun să nu creadă.

Privind direct la omul de pe tronul înalt, Anirul rămase sceptică.

— Dacă afirmaţia este falsă, de ce refuzi să faci teste genetice? Gloata va crede că ai omorât pe cineva din propriul tău sânge…

Nu ar fi pentru prima oară, se gândi Shaddam.

— Lasă-i să vorbească… iar noi vom asculta îndeaproape. N-ar trebui să ne ia prea mult timp să facem să tacă toate vocile în dezacord!

Anirul nu mai făcu niciun comentariu, dar se întoarse să privească cum Reffa era împins către blocul de granit-noduros. Trupul lui îndesat şi musculos se mişca rigid. Părul negru bogat fusese tuns, lăsându-i capul acoperit cu o masă ţepoasă de fire cioplite neglijent.

Basharul îl sili pe Reffa să stea lângă trupurile măcelărite ale celorlalte victime, cărora li se dăduseră câteva clipe să-şi rostească ultimele cuvinte. Shaddam se asigurase totuşi că pretinsul său frate vitreg nu va primi o asemenea ocazie. Doctorii curţii lipiseră chirurgical buzele prizonierului. Deşi îşi încorda şi îşi mişca maxilarul, Reffa nu reuşea să forţeze cuvintele să iasă, nu putea scoate mai mult decât nişte

sunete jalnice, mieunate. Ochii îi erau turbaţi de furie.

Cu o expresie de dispreţ suprem, împăratul se ridică în picioare în vârful platformei-zigurat şi făcu semn să fie coborât scutul din jurul tronului său. Ţinea sceptrul-armă în faţa lui.

— Tyros Reffa – impostor şi asasin – crima ta e mai rea decât a tuturor celorlalţi!

Vocea lui tunătoare era sporită de amplificatorul din medalionul aflat la gât.

Reffa se zbătu, strigând în sinea lui, dar nu avea gură. Pielea roşu aprins a buzelor lui lipite arăta de parcă era gata să se rupă.

— Din cauza îndrăznelii pretenţiei tale, îţi acordăm o cinste pe care nu o meriţi!

Shaddam scoase sursa de energie roşie, prismatică, şi o introduse în lăcaşul din sceptru. Energia străluci şi se descărcă spre vârful toiagului, aprinzând licuriglobul faţetat.

— Mă voi ocupa de tine *personal*...

O rază purpurie izbi pieptul lui Reffa în plin, incinerându-i torsul şi lăsând o aură imensă, însângerată. Shaddam, cu maxilarele încleştate într-un rictus de furie imperială, înclină toiagul astfel încât raza continuă să ardă corpul chiar şi după ce acesta se prăbuşi la picioarele granitului negru.

— Când ne provoci pe noi, vorbeşti împotriva întregului imperiu. Aşadar, întregul imperiu trebuie să observe consecinţele nebuniei tale!

Cu sursa toiagului epuizată, raza se stinse. Împăratul făcu semn sardaukarilor să continue. La unison, toţi traseră în cadavru, razele lor orbitoare arzând corpul fiului bastard al lui Elrood. Laserele vaporizară ţesutul organic şi chiar oasele, lăsând doar o pată de cenuşă neagră care se învolbură într-un vârtej de aer şi în cele din urmă fu luată de vânt.

Shaddam stătea în picioare, stoic şi neclintit, încântat în sinea lui. Acum, nu mai rămăsese nicio dovadă, de niciun

fel. Nimeni nu putea dovedi legătura genetică a lui Reffa, prin Elrood, către Shaddam. Problema fusese lichidată… Complet.

Adio, frate.

Cel mai puternic om din univers ridică mâinile, atrăgând atenţia mulţimii.

— Acum avem motiv de sărbătoare! Declarăm o zi liberă în tot imperiul, şi petreceri pentru toată lumea!

Mult mai bine dispus, Shaddam îşi luă soţia de braţ şi coborî de pe platformă. Şir după şir de sardaukari îl escortară înapoi în interiorul luxuriant al palatului imperial.

Plătiţi-vă bine spionii. Un bun spion e mai valoros decât legiuni întregi de sardaukari.

FONDIL CORRINO AL III-LEA,
„Vânătorul”

Rhombur stătea pe o masă de examinare, scăldat în lumina soarelui de după-amiază care se revărsa printr-o fereastră înaltă. Putea detecta căldura pe membrele sale de ciborg, dar era o senzaţie diferită de amintirea semnalelor nervilor umani. Multe lucruri erau diferite…

Doctorul Yueh, cu părul lung prins într-un inel Suk de argint, ţinea un scaner deasupra încheieturilor genunchilor artificiali. Chipul lui îngust rămase încordat.

— Îndoaie-l acum pe cel drept…

Rhombur oftă:

— Am intenţia să merg cu Gurney, indiferent dacă îmi dai sau nu aprobarea medicală.

Doctorul nu arătă nici amuzament, nici iritare.

— Fie ca Cerul să mă apere de pacienţi nerecunoscători!

Când Rhombur îşi îndoi proteza piciorului, scanerul clipi cu lumină verde.

— Mă simt puternic din punct de vedere fizic, doctore Yueh. Câteodată nici nu mă mai gândesc la părţile înlocuite. A devenit ceva natural pentru mine…

Într-adevăr, chiar şi cu fata brăzdată de cicatrice şi cu piele din polimeri, prin castelul Caladan circula gluma că prinţul tot arăta mai bine decât Gurney Halleck.

Yueh verifică vizual partea mecanică în timp ce Rhombur păşi prin încăpere, făcu ridicări din bărbie şi termină cu o tumbă zăngănitoare pe podea. Pe obrazul stâng al doctorului zvâcni un muşchi, atunci când vorbi:

— Cred că te-a ajutat enorm terapia agresivă a soţiei tale…

— Terapie agresivă? întrebă Rhombur. Ea o numeşte „dragoste”.

Yueh opri scanerele.

— Ai aprobarea mea să mergi cu Gurney Halleck în

această misiune dificilă.

Îngrijorarea era înscrisă în trăsăturile bătute de vânt ale doctorului Suk, făcând să i se încreţească tatuajul în formă de romb de pe frunte.

— Cu toate acestea, va fi primejdios pentru oricine se furişează pe Ix. Pentru tine chiar mai mult, din cauza a ceea ce eşti. N-aş vrea să-mi văd încântătoarea operă distrusă…

— O să încerc să împiedic asta, zise Rhombur, luându-şi o expresie hotărâtă. Dar Ix e casa mea, doctore. N-am de ales. Sunt pregătit să fac ceea ce este necesar pentru poporul meu, chiar dacă familia Vernius trebuie să se încheie… cu mine.

Rhombur văzu ochii doctorului clipind, plini de durere adâncă, dar fără lacrimi.

— Poate că nu crezi asta, dar înţeleg. Cu multă vreme în urmă, soţia mea, Wanna, a fost grav rănită într-un accident industrial. Am găsit un specialist în funcţiuni umane de control artificiale – foarte primitive în comparaţie cu ce ai tu, prinţe. A înlocuit şoldurile, splina şi uterul cu componente artificiale, dar n-a mai putut avea niciodată copii. Plănuiserăm să aşteptăm… dar am aşteptat prea mult. Sigur, Wanna a trecut acum de vârsta naşterii de copii, dar în vremea aceea a fost destul de traumatic pentru noi.

Îşi făcu de lucru punând la loc instrumentele medicale.

— În acelaşi fel, prinţe Rhombur, eşti ultimul din Casa Vernius. Îmi pare rău.

*

Când Leto îl chemă în biroul său personal, Rhombur nu bănuia nimic. După ce intră tropăind în cameră, se opri şi rămase uluit, cu ochii aţintiţi la un om binecunoscut, stând în faţa unei ferestre încastrate în piatră.

— Ambasadorul Pilru!

Rhombur simţea întotdeauna un val de afecţiune când îl

vedea pe acest slujitor public care luptase atât de neobosit, deşi zadarnic, pentru cauza ixiană în ultimele două decenii. Dar abia dacă reuşise să-l zărească la recenta lui nuntă cu Tessia… Rhombur simţi o bruscă strângere de inimă.

— Ai veşti noi?

— Da, prinţe. Veşti surprinzătoare şi tulburătoare…

Rhombur se întrebă dacă ele aveau de-a face cu fiul ambasadorului, C'tair, care continuase de unul singur lupta pe Ix.

În timp ce Rhombur se aşeză într-o poziţie rigidă, demnul diplomat păşi prin birou, stingherit. Activă un holoproiector în mijlocul camerei, afişând imaginea unui om zdrenţuit şi murdar.

Leto vorbi cu o voce tăioasă.

— Acesta este omul care a încercat să-l asasineze pe Shaddam. Cel care aproape că a ucis-o pe Jessica în loja imperială…

Pilru îi aruncă o privire scurtă.

— A fost un pur accident, duce Leto. Multe aspecte ale planului său au fost… naive şi prost concepute.

— Iar acum se pare că anumite aspecte ale „atacului maniacal” au fost un pic exagerate de către raportul imperial oficial, comentă Leto.

Rhombur rămase confuz.

— Dar cine e?

Ambasadorul opri imaginea şi se întoarse spre el cu hotărâre.

— Prinţe, acesta este – sau a fost – Tyros Reffa. Fratele vitreg al împăratului. A fost executat cu patru zile în urmă, prin decret imperial. În aparenţă, n-a fost nevoie de niciun proces.

Rhombur îşi schimbă poziţia.

— Dar ce are asta de-a face cu…

— Foarte puţini oameni cunosc adevărul, dar pretenţia lui Reffa era într-adevăr legitimă. Era cu adevărat fiul bastard al lui Elrood, crescut în tăcere de Casa Taligari. Se pare că Shaddam l-a considerat totuşi o ameninţare pentru tron, şi

a născocit o scuză pentru ca sardaukarii săi să anihileze casa lui Reffa de pe Zanovar. Shaddam a ucis de asemenea încă paisprezece milioane de oameni în oraşele de pe Zanovar, pentru orice eventualitate!

Atât Rhombur cât şi Leto erau şocaţi.

— Iată ce a declanşat încercarea nesăbuită a lui Reffa de a se răzbuna…

Înmânându-i lui Rhombur un set de documente tipărite, ambasadorul continuă:

— Aceasta este analiza genetică dovedind identitatea lui Reffa. Am extras eşantioanele eu însumi, în celula din închisoare. Nu poate fi nicio îndoială. Acest om era un Corrino prin sânge!

Rhombur cercetă teancul de hârtii, încă întrebându-se de ce a fost chemat la această întâlnire.

— Interesant.

— Mai e ceva, prinţe Vernius…

Pilru privi încordat faţa brăzdată a bărbatului.

— Mama lui Reffa era concubina lui Elrood, Shando Balut!

Rhombur ridică îndată ochii.

— Shando…

— Prinţe, Tyros Reffa era în acelaşi timp şi fratele *tău* vitreg!

— Nu poate fi adevărat! protestă Rhombur. Nu mi s-a spus niciodată nimic despre un frate. Nici măcar… nu l-am întâlnit vreodată.

Continuă să se uite peste raportul de analiză, recitindu-l, căutând ceva care să-l elibereze de această realitate groaznică.

— *Executat?* Eşti sigur?

— Din nefericire, da.

Ambasadorul Pilru îşi muşcă buza de jos.

— De ce n-a putut Elrood să-l facă pe Tyros Reffa ofiţer în garda imperială, aşa cum au făcut cei mai mulţi dintre ceilalţi împăraţi cu fiii concubinelor lor? Dar nu, Elrood a trebuit să-l trimită pe copil undeva departe, ca şi când ar fi fost ceva *special,* declanşând toate problemele astea…

— Fratele meu… dacă măcar aş fi putut să-l ajut! Rhombur lăsă hârtiile să cadă pe podea. Se clătină pe picioarele lui grele de ciborg, cu chipul devenit tot o mască a suferinţei. Prinţul Casei Vernius măsură cu pasul podeaua de piatră.

Pe un ton reţinut, Rhombur anunţă apoi:

— Asta nu face decât să-mi întărească hotărârea de a lupta împotriva împăratului. Acum a făcut ca problema să devină una personală, între noi doi.

Banii nu pot cumpăra onoarea.

Zicală fremenă

Coborî din cer, ca o pasăre neagră care ţipa, şi se năpusti în jos – un topter propulsat de motoare cu reacţie, având un vierme de nisip feroce pictat pe bot, cu gura rotundă larg deschisă, dezvăluind dinţi ascuţiţi de cristal.

Într-o albie izolată a unui lac secat, înconjurată de culmi de piatră care păstrau zona liberă de Shai-Hulud, patru fremeni în robe căzură în genunchi şi strigară de groază. Targa acoperită pe care o duceau se înclină şi le scăpă din mâini.

Refuzând să se ghemuiască de frică, Liet-Kynes rămase în schimb drept, cu braţele încrucişate pe piept. Părul de culoarea nisipului şi pelerina de deşert pătată fluturau în bătaia curentului făcut de aparat.

— Ridicaţi-vă! strigă el la oamenii lui. Vreţi să creadă că suntem nişte babe speriate?

Reprezentantul Ghildei sosise exact la timp.

Ruşinaţi, fremenii îndreptară targa de mărfuri pe nisip. Îşi netezîră robele şi-şi strânseră legăturile de la distraie. Chiar şi la această oră a dimineţii, deşertul era ca un cuptor.

Poate că Ghilda pictase viermele de nisip cu un anumit scop, ştiind că fremenii venerau viermii de nisip. Dar Liet mai ştia şi el câte ceva despre Ghildă, ceea ce-i permitea să-şi învingă teama. *Informaţia înseamnă putere, în special cunoaşterea unui inamic.*

Urmări topterul cu reacţie descriind cercuri, cu aripile strânse pe lângă fuselaj. În acesta fuseseră tăiate găuri pentru arme, dedesubtul uşilor. Motoarele scoteau un vuiet pătrunzător când se aşezară pe culmea unei dune, la o sută de metri distanţă, răscolind nisipul. După siluetele conturate în dreptul ferestrelor de plaz, numără patru oameni înăuntru. Dar unul dintre ei nu era chiar om…

Partea din faţă a aparatului se plie şi se deschise, iar un vehicul deschis coborî pe o rampă, ducând un bărbat chel care, în mod absurd, nu purta distrai în aerul deşertului. Pe

chipul lui palid, saturat de apă, sclipea sudoarea. Pe partea din faţă a gâtului fusese prinsă o cutie neagră, pătrată…

De la talie în jos, corpul lui era o masă neacoperită de carne amorfă, ca de ceară, ca şi cum fusese topită şi oribil crescută din nou. Membrane de carne îi uneau degetele. Ochii lui galbeni, proeminenţi, păreau neumani, ca şi cum ar fi fost transplantaţi de la o creatură exotică şi primejdioasă.

Unii dintre fremenii superstiţioşi murmurară şi făcură semne de apărare, dar Liet îi reduse la tăcere cu o privire tăioasă. Se întrebă de ce acest străin îşi dezvăluia atât de ostentativ trupul respingător. *Ca să ne descumpănească pe noi, poate.* Îl judecă pe reprezentant ca fiind un jucător, căutând să stârnească reacţii, sperând să sperie şi să intimideze pentru a-şi îmbunătăţi poziţia la negocieri.

Reprezentantul se uită fix la Liet şi-i ignoră pe ceilalţi fremeni. Vocea lui metalică se auzi din sintetizatorul de la gât.

— Nu arăţi nicio frică de noi, nici măcar de viermele de nisip de pe aparatul nostru…

— Chiar şi copiii ştiu că Shai-Hulud nu zboară, zise Liet. Plus că oricine poate face o pictură…

Omul deformat zâmbi cu buzele subţiri.

— Şi corpul meu? Nu-l găseşti respingător?

— Ochii mei au fost antrenaţi să se uite după alte lucruri. O persoană frumoasă poate totuşi să fie respingătoare în interior, iar un corp deformat poate conţine o inimă perfectă.

Se aplecă mai aproape de vehiculul deschis.

— Ce soi de creatură eşti?

Ghildarul râse – un ecou metalic, izvorât din gât.

— Eu sunt Ailric. Tu eşti sâcâitorul Liet-Kynes, fiul planetologului imperial?

— Acum eu sunt planetolog imperial.

— Aşa deci…

Ochii străini ai lui Ailric cercetară targa. Liet observă că pupilele lui erau aproape dreptunghiulare.

— Explică-mi, omule *pe jumătate* fremen, de ce caută un slujitor imperial să împiedice lansarea de sateliţi de supraveghere deasupra inimii deşertului? De ce este atât de important pentru voi?

Ocolind insulta deliberată, Liet răspunse:

— Aranjamentul nostru cu Ghilda a fost în vigoare de secole, şi nu văd niciun motiv să-l întrerupem…

Flutură din mână şi oamenii lui dezveliră targa, scoţând la iveală săculeţi cafenii cu esenţă concentrată de mirodenie, aşezaţi unii peste alţii, într-o grămadă înaltă.

— Totuşi, fremenii ar prefera să trateze fără intermediari. Am descoperit că aceşti oameni sunt… nedemni de încredere.

Ailric ridică bărbia, îngustându-şi nările.

— În acest caz, Eondo Tuek se află acum într-o poziţie potenţial ameninţătoare faţă de voi, putând să dezvăluie autorităţilor mita voastră. Fără îndoială că a făcut deja planuri să vă trădeze. Nu sunteţi îngrijoraţi?

Liet nu-şi putea ascunde mândria din glas.

— De această problemă ne-am ocupat deja. Tuek nu mai e în măsură să ne îngrijoreze!

Ailric reflectă un moment, încercând să citească nuanţele de pe faţa bronzată a lui Liet.

— Foarte bine… Respect judecata voastră!

În timp ce reprezentantul Ghildei examina plata în mirodenie aşezată în faţa lui, Liet îl putea vedea numărând săculeţii şi calculând valoarea în minte. Era o sumă enormă, dar fremenii nu aveau de ales decât să menţină Ghilda satisfăcută. În special acum era important să păstreze secretul, din moment ce replantau atâtea zone de pe Dune, pentru a urma visul ecologic al lui Pardot Kynes. Harkonnenii nu trebuie să afle asta niciodată!

— Voi accepta ce văd aici, zise Ailric, ca plată în natură pentru continuarea cooperării noastre….

Îl privi atent pe Liet.

— …dar preţul nostru s-a dublat.

— Inacceptabil!

Liet înălţă bărbia.

— Acum nu mai aveţi un intermediar de plătit.

Ghildarul îşi îngustă ochii galbeni, ca pentru a ascunde o minciună.

— Mă costă mai mult să mă întâlnesc direct cu tine... Iar presiunea Harkonnenilor a crescut. Se plâng de sateliţii lor deja existenţi şi cer o mai bună supraveghere pentru Dune. Trebuie să inventăm scuze din ce în ce mai multe şi mai complicate. Costă bani să ţii grifonii Harkonnen la distanţă!

Liet îl privi imperturbabil.

— De două ori e prea mult.

— Atunci, o dată şi jumătate. Ai zece zile să plăteşti suma suplimentară, sau serviciile vor fi întrerupte!

Însoţitorii lui Liet murmurară, dar el se mulţumi să-l privească pe omul cel ciudat, gândindu-se la dificila situaţie. Îşi ţinea emoţiile sub control, neîngăduind să i se vadă mânia sau neliniştea. Ar fi trebuit să ştie că Ghilda nu era nici mai demnă de încredere, nici mai onorabilă decât orice alt străin.

— Vom găsi mirodenia!

Niciun alt popor n-a stăpânit limbajul genetic la fel de bine ca Bene Tleilax. Avem dreptate să-l numim. „limbajul lui Dumnezeu” pentru că Dumnezeu însuşi ne-a dat această mare putere.

Apocrifele tleilaxu

Hasimir Fenring crescuse pe Kaitain, în interiorul palatului imperial şi al structurilor ciclopice guvernamentale. Văzuse oraşele-cavernă de pe Ix şi monstruoasele furtuni de nisip de pe Arrakis. Dar nu mai văzuse niciodată nimic atât de maiestuos ca şantierele de întreţinere a transspaţialelor Ghildei de pe Junction.

Ducând o trusă de scule şi purtând o salopetă pătată de unsoare, Fenring arăta ca un simplu muncitor de la întreţinere, care nu merita o a doua privire. Dacă îşi juca rolul destul de bine, nimeni nu-l va observa vreodată.

Ghilda spaţială avea miliarde de angajaţi. Unii dintre ei conduceau operaţiunile monumentale ale Băncii Gildei, a cărei influenţă se întindea pe toate planetele imperiului. Complexele industriale vaste ca acest şantier pentru transspaţiale aveau nevoie de sute de mii de muncitori de întreţinere.

Ochii prea mari ai lui Fenring înghiţeau nenumărate detalii în timp ce el şi dansatorul-faţă păşeau grăbiţi prin hala principală, în mijlocul mulţimilor de muncitori, cu pasarele aglomerate deasupra capului şi lifturi mergând în sus şi-n jos. Zoal alesese să arate nişte trăsături greu de definit, dându-i înfăţişarea ştearsă a unui bărbat care nu se remarcă prin nimic, cu o faţă tristă şi sprâncene zburlite.

Putini oameni din afara Ghildei văzuseră vreodată instalaţiile interioare de pe Junction. Macaralele de la docuri se înălţau ca nişte zgârie-nori, presărate cu lumini de smarald şi chihlimbar, ca nişte stele pe un cer nocturn de cerneală. Străzile aşezate în reţea ale oraşului se întindeau în tipare geometrice, o broderie de civilizaţie pe un peisaj neinteresant. Antene concave de recepţie, atârnând ca nişte plante agăţătoare pe exteriorul structurilor,

absorbeau semnale electromagnetice din spaţiu. Platforme de acostare metalice se întindeau către cer, întinzând braţe cu gheare, gata să prindă navetele care soseau.

Cei doi intruşi se apropiară de o arcadă impunătoare care marca una dintre zonele de lucru. Intrară în complex, amestecându-se printre echipele de muncitori. În faţa lor atârna silueta gigantică a unuia dintre cele mai mari transspaţiale construite vreodată, o navă construită în timpul ultimelor zile de guvernare a Casei Vernius pe Ix. Acesta şi un singur alt aparat – de asemenea trecând prin operaţiuni de întreţinere pe orbită – erau singurele două nave de clasă Dominic, un proiect controversat care se lăuda cu capacitate crescută de transport, ceea ce scădea proporţional veniturile imperiale din taxe.

Dar după invazia tleilaxu pe planeta-maşină, construcţia de transspaţiale noi se redusese dramatic din cauza problemelor de producţie şi de control al calităţii. În consecinţă, Ghilda trebuia să-şi întreţină flota existentă cu mai mare grijă.

Fenring şi însoţitorul său dansator-faţă se urcară pe platformele-ascensor secvenţiale, de-a lungul carcasei curbate a navei spaţiale de mărimea unei metropole. Roiuri de muncitori mişunau ca nişte paraziţi peste plăci, etanşând, lustruind, inspectând metalul. Micrometeoriţii şi furtunile de radiaţii produceau mici fisuri în structura de grilaj a carcasei; o dată la fiecare cinci ani, fiecare transspaţial mergea la docuri la şantierele de întreţinere de pe Junction, pentru o revizie.

Cei doi bărbaţi trecură printr-un tunel de acces spre carcasa interioară a marii nave şi în cele din urmă în caverna imensă a calei. Nimeni nu le acordă atenţie. În interiorul corpului navei, armate de muncitori inspectau şi reparau cârligele de andocare folosite de fregatele de familie, de transportoarele de marfă şi de navetele de pasageri. Alţii alergau încoace şi-ncolo pe punţile adăpostite în stratul interior al transspaţialului.

Urcând ca un păianjen pe fir, un lift îi duse pe Fenring şi

pe Zoal către zona cu acces restricţionat din partea de sus, unde se aflau containerele navigatorilor. În curând vor întâlni securitatea de elită a Ghildei – şi adevărata provocare va începe.

Dansatorul-faţă se uită la Fenring, cu expresia feţei indescifrabilă.

— Pot să-mi iau masca oricărei victime pe care o alegi, dar adu-ţi aminte că *tu* trebuie să ucizi.

Fenring avea câteva pumnale îndesate în salopetă şi cu siguranţă ştia să le folosească.

— O simplă împărţire a responsabilităţii, hmmm?

Zoal porni în ritm vioi, cu Fenring grăbindu-se să ţină pasul. Schimbătorul de formă mergea încrezător de-a lungul coridoarelor slab luminate, cu tavanul jos.

— Planurile arată că pe-aici este cabina navigatorului. Vino după mine şi vom termina în curând.

Studiaseră holoschiţele transspaţialului care rămăseseră la uzinele de asamblare subterane de pe Ix, locul unde fuseseră iniţial construite navele. Din moment ce vehiculul gigantic nu va fi gata de plecare decât peste câteva săptămâni, niciun navigator nu ocupa containerul, iar provizia de mirodenie nu fusese completată încă. Securitatea nu avea să fie cea mai strictă.

— După colţul ăsta…

Zoal îşi menţinea scăzută vocea lipsită de inflexiuni. Scoase o tăbliţă de cristal ridulian şi răsfoi printre foile de cristal sclipitor, luminând o diagramă schematică a etajelor superioare ale transspaţialului.

Apropiindu-se de un paznic aşezat la capătul îndepărtat al coridorului, Zoal îşi luă o figură complet zăpăcită şi arătă liniile de pe tăbliţa de mână. Fenring dădu din cap, simulând dezacordul. Înaintară către paznic, care stătea ţeapăn în poziţie de drepţi, cu arma paralizantă la şold.

Fenring ridică vocea iritată când se apropiară.

— Asta nu-i nivelul care trebuie, îţi zic eu… Suntem în altă secţiune a transspaţialului. Uite-aici!

Arătă cu degetele foile de cristal.

Jucându-şi rolul ca un Jongleur, Zoal se înroşi.

— Ascultă-mă, am urmat indicaţiile pas cu pas. Ridică ochii, pretinzând că-l observă pe paznic pentru prima oară.

— Hai să-l întrebăm pe el…

Mai făcu câţiva paşi, micşorând distanţa.

Încruntându-se, paznicul îndreptă un deget spre Fenring.

— Amândoi sunteţi în secţiunea greşită. Aici e interzis accesul neautorizat.

Cu un oftat de dezgust, Zoal ridică schiţa transspaţialului de pe tăbliţă, întinzând-o către faţa paznicului.

— Ei, atunci ne poţi îndruma tu?

Fenring forţă apropierea pe partea cealaltă.

Paznicul privi atent foaia de cristal.

— Aici e problema voastră. Asta nu-i…

Cu o graţie fără cusur, Fenring strecură cuţitul lung şi subţire printre coastele bărbatului, şi adânc în ficat, apoi răsuci lama şi apăsă mai sus, în plămâni. Evită vasele majore de sânge ca să minimizeze sângerarea, însă rana era suficient de ucigătoare.

Paznicul icni şi avu un spasm. Lăsând tăbliţa din mână, Zoal apucă victima cu o forţă brutală. Fenring scoase pumnalul subţire şi îl înjunghie din nou, de data asta sub stern şi în sus, până la inimă.

Zoal privi fix chipul paznicului, în timp ce lăsa pe podea trupul în cădere. Apoi dansatorul-faţă tresări. Trăsăturile lui deveniră fluide, ca făcute dintr-un lut moale, şi se metamorfozară într-o nouă mască. Înfăţişarea lui era acum identică cu a paznicului. Zoal trase adânc aer în piept, îşi smuci capul într-o parte, apoi examină din nou fata mortului.

— Sunt gata!

Traseră cadavrul într-un dulap gol şi încuiară uşa. Fenring aşteptă până când dansatorul-faţă îşi schimbă hainele cu ale paznicului, aplicând nişte bureţi cu enzime pentru a dizolva cea mai mare parte a petelor de sânge. După aceea, folosiră tăbliţa riduliană pentru a consulta o schemă exactă a nivelurilor superioare ale transspaţialului şi găsiră

un jgheab de evacuare care dădea în camera încinsă a reactorului. Cenuşa ionizată a paznicului nu avea să fie găsită niciodată.

Împreună, intrară în zona protejată. Contele îşi ducea trusa de unelte şi de data asta simulă o expresie de disperare ofensată, ca şi cum îi fusese dată o sarcină imposibilă. Impostorul păşi alături de el, salutând ţâfnos alţi paznici de pe nivelurile mai înalte. Reuşiră să găsească o cameră de operaţiuni goală, imediat în spatele containerului navigatorului.

Compartimentul acestuia era, aşa cum se aşteptau, gol. Repede, Fenring scoase cutiile cu pastile de amal supercomprimate, tablete dense de mirodenie sintetică modelate exact ca echivalentele lor de melanj. Într-o formă atât de puternică, mirodenia avea să fie vaporizată pentru a crea un gaz dens, destul de gros pentru ca un navigator să-i poată simţi pe deplin efectele şi să prevadă căi sigure prin hiperspaţiu.

Fenring sigilă containerul în compartimentul pentru provizia de mirodenie, apoi aplică o etichetă de aprobare, contrafăcută. Putea provoca astfel o oarecare confuzie, când cei care făceau aprovizionarea cu mirodenie aveau să găsească încăperea deja încărcată, dar nu se vor gândi prea mult găsind un *exces* de melanj. Cu puţin noroc, nu se va plânge nimeni.

Conspiratorii se strecurară înapoi, afară. Într-o oră, plecaseră de la şantierul transspaţialelor şi se îndreptau spre următoarea etapă a planului lor.

— Sper că pe nava de pe orbită va fi la fel de uşor de pătruns, hmmm? zise Fenring. Avem nevoie de două nave pentru test, ca să fim absolut siguri.

Dansatorul-faţă se uită la el. Abilitatea lui Zoal de a imita trăsăturile paznicului era sinistră.

— S-ar putea să ceară ceva mai multă fineţe, dar vom intra.

*

După aceea, obosiţi dar veseli datorită terminării celei de-a doua jumătăţi a misiunii lor, stăteau sub cerul înnorat şi sub luminile scânteietoare ale spaţio-portului de pe Junction. Se ascundeau printre lăzile îngrămădite la marginea zonei de încărcare; Fenring voia să evite discuţiile cu muncitorii Ghildei, care-ar fi putut pune prea multe întrebări.

Ar fi putut să angajeze cu uşurinţă un mercenar sau un comando profesionist pentru a realiza această misiune sub acoperire, dar lui Fenring îi plăcea să facă treburile murdare cu mâna lui, atunci când îl interesau. Acest lucru îi menţinea talentele ascuţite şi-i făcea plăcere.

În timpul unei clipe de pace vigilentă, contele se linişti gândindu-se la încântătoarea lui soţie, Margot. Era nerăbdător să se întoarcă la palatul imperial, unde avea să vadă şi să afle ce punea la cale. Trebuie să fi sosit pe Kaitain în urmă cu câteva zile… Zoal îi întrerupse reveria.

— Conte Fenring, trebuie să vă felicit pentru talentele dumneavoastră. V-aţi făcut bine partea…

— Un compliment de la un dansator-faţă, hmmm? Prefăcându-se că se relaxează, Fenring se rezemă de o ladă de gunoi de metal corodată, care avea să fie transportată în curând pe un transspaţial.

— Mulţumesc.

Zărind o umbră, se aruncă instinctiv pe o parte exact când un fulger veni spre el, un cuţit aruncat cu precizie mortală. Chiar înainte ca vârful primei sale arme să-şi rateze ţinta şi să zăngăne lovind containerul de metal, dansatorul-faţă apucă o altă lamă ascunsă în interiorul uniformei lui.

Dar contele Hasimir Fenring era mai mult decât la înălţimea provocării. Simţurile şi reacţiile lui se acordară la un nivel extrem de ridicat, îşi scoase propriile pumnale şi luă poziţie de luptă, afişând o înfăţişare sălbatică.

— Aah, credeam că nu trebuie să fii antrenat în lupta cu cuţite… Dansatorul-faţă avea o fată crudă, de animal de pradă.

— Am fost de asemenea antrenat să şi mint, dar, după cât se pare, nu destul de bine!

Fenring ţinea strâns pumnalul. Avea mai multă experienţă în treburile de asasin decât îşi putea imagina acest schimbător de formă. *Tleilaxu m-au subestimat. Altă greşeală!*

În lumina slabă a spaţioportului, trăsăturile lui Zoal tremurară şi se schimbară încă o dată. Umerii îi deveniră mai laţi, faţa îngustă, ochii prea mari, până când Fenring se trezi privind la o reflexie de coşmar a lui însuşi, dar îmbrăcată în hainele dansatorului-faţă.

— În curând voi juca un nou rol ca ministru imperial al mirodeniei şi prieten din copilărie al lui Shaddam al IV-lea…

Întregul complot prinse formă pentru Fenring – felul în care această creatură tleilaxu urma să-l imite, trecând drept confidentul împăratului. Deşi Fenring se îndoia că Zoal l-ar fi putut păcăli pe Shaddam prea multă vreme, dansatorul-faţă avea nevoie să se apropie de împărat doar pentru câteva clipe, în particular – moment în care îl putea ucide şi apoi putea prelua Tronul Leului de Aur, aşa cum îi ordonase Ajidica.

Fenring admiră cutezanţa planului. Luând în considerare deciziile de mântuială pe care le luase Shaddam în ultima vreme, poate că acest simulacru n-ar fi fost o alternativă complet nedorită.

— N-o s-o păcăleşti niciodată pe soţia mea Bene Gesserit… Margot observă amănuntele cele mai subtile.

Zoal zâmbi, o folosire neobişnuită a trăsăturilor de nevăstuică ale lui Fenring.

— Cred că sunt la înălţimea provocării, acum, că te-am observat mai îndeaproape.

Dansatorul-faţă fandă, iar Fenring pară cu unul dintre propriile lui cuţite. Pumnalele zăngăniră din nou, iar luptătorii îşi folosiră trupurile ca arme, izbindu-se unul pe

celălalt de containerele orbitale.

Cu spatele la perete, Fenring lovi cu piciorul, încercând să frângă glezna lui Zoal, dar fiinţa metamorfică îl evită şi ridică într-o clipă vârful lamei. Fenring balansă braţul drept, deviind pumnalul din dreptul ochiului, apoi se rostogoli departe de lăzi.

Sudoarea picura de pe ambii luptători. Zoal avea o tăietură sub bărbie, din care curgeau picături stacojii. Salopeta contelui fusese retezată în câteva locuri, dar cu toate acestea schimbătorul de formă nu reuşise să-l rănească. Nici măcar o zgârietură…

Totuşi, Fenring fu cât pe ce să-l subestimeze pe dansatorul-faţă, care-şi amplifică abilităţile şi luptă cu o frenezie proaspătă. Atacurile cu cuţitul deveniră o ceaţă. Acesta era un pericol pe care Fenring nu-l prevăzuse: schimbătorul de formă imita formidabilele talente de luptător ale contelui, învăţând de la el, furându-i trucurile.

Contele se gândi ce să facă şi când s-o facă, nelăsând nicio clipă garda jos. Avea nevoie să iasă cu o nouă mişcare, una la care această creatură de laborator nu s-ar aştepta niciodată. Se gândi să încerce să captureze viu dansatorul-faţă, pentru a-l interoga, dar ar fi fost prea riscant. Nu putea lăsa ca misiunea lor aici să fie dezvăluită.

Auzi vuietul unei navete undeva mai departe, dar nu îndrăzni să se uite. Cea mai mică neglijenţă i-ar fi fost fatală. Fenring se lăsă să se împiedice, să se rostogolească şi să cadă pe spate, trăgând schimbătorul de formă după el. Contele mormăi intenţionat ca de durere şi scăpă cuţitul; acesta zăngăni şi alunecă acolo unde nu putea fi atins, sub una dintre lăzi.

Crezând că şi-a rănit „vânatul”, Zoal îngenunche şi ridică pumnalul, gata să-i dea lovitura de graţie.

Dar Fenring observase mai întâi terenul şi aterizase chiar lângă locul unde căzuse primul cuţit aruncat de dansatorul-faţă. Cu o singură mişcare fluidă, înhăţă pumnalul uitat, înainte ca Zoal să apuce să coboare propria lui armă. Fenring îi înfipse vârful în gâtul creaturii. Îl izbi pe Zoal cu

piciorul, îndepărtându-l până ca jugulara tăiată a schimbătorului de formă să apuce să împrăştie sânge peste tot, pe hainele lui curate.

Corpul dansatorului-faţă se întinse în întuneric, printre lăzile orbitale. Fenring se îndepărtă, uitându-se în jur să se asigure că nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Nu voia să fie obligat să răspundă la întrebări; avea doar nevoie să ajungă cât mai departe de acel loc.

Căzut la pământ, Zoal păru să se topească, trăsăturile lui pierzându-şi focalizarea până când se transformă într-un manechin fără calităţi distinctive: piele ca de ceară şi degete netede, fără spiralele amprentelor.

Acest complot îl intriga în mod deosebit. Fenring hotărî să păstreze respectiva informaţie ca pe o comoară preţioasă. Avea să cugete cum s-o folosească mai bine împotriva lui Hidar Fen Ajidica.

Respirând cu greutate, dar *respirând* încă, Fenring îndesă trupul dansatorului-faţă într-una dintre lăzi şi închise capacul. În câteva săptămâni, bizarul cadavru va ajunge pe vreo lume îndepărtată, spre marea surpriză a destinatarului…

Fenring aruncă o privire spre luminile spaţio-portului şi văzu că naveta orbitală tocmai ateriza. Avea să ia un traseu ocolit spre Kaitain, nelăsând nicio urmă detectabilă. Ca o preocupare secundară, trebuia să evite să călătorească la bordul oricăruia dintre cele două transspaţiale de clasă Dominic, pentru cazul în care navigatorii aveau reacţii nefericite la mirodenia sintetică. Fenring nu intenţiona să facă el însuşi parte din test.

Extrem de bine dispus, se grăbi să ajungă la spaţioport şi se alătură unei gloate de muncitori şi pasageri de la clasa a treia, care se îmbarcau pe navetă. În timp ce zbura cu naveta spre transspaţialul de pe orbita planetei Junction, păstră tăcerea şi nu răspunse la nicio întrebare, deşi doi dintre colegii lui pasageri îl întrebară de ce avea pe faţă un zâmbet atât de larg.

Un secret este mai valoros atunci când rămâne secret. În asemenea circumstanţe, cineva nu are nevoie de probe pentru a exploata informaţia.

Dicton Bene Gesserit

Scurtă vreme după sosirea pe Kaitain, după cum îi ordonase baronul, Piter de Vries păşea în vârful picioarelor pe coridoarele complexului imperial de birouri. Mintea lui de mentat urmărea cu uşurinţă fiecare cotitură în labirintul clădirilor guvernamentale legate între ele.

Era pe la jumătatea dimineţii şi încă simţea în gură dulceaţa fructelor importate pe care le mâncase la micul dejun, la bordul fregatei diplomatice. Şi mai delicioasă totuşi era informaţia incriminatoare pe care fusese instruit s-o transmită anonim. Probabil că Shaddam o să-şi murdărească pantalonii lui imperiali când o să afle.

Scoase un cub de mesaje de sub haine şi-l ascunse într-o nişă din zid, în spatele unui bust idealizat al împăratului, unul dintre multele răspândite prin tot palatul.

O uşă laterală din complexul de birouri se deschise şi un bărbat febril, cu faţa roşcovană, păşi pe coridor. De Vries îl recunoscu pe ambasadorul Harkonnen, Kalo Whylls. Având în jur de treizeci şi cinci de ani, Whylls abia dacă arăta destul de vârstnic ca să se bărbierească; îşi obţinuse funcţia datorită legăturilor de familie. Niciuna dintre informaţiile pe care Whylls le trimisese pe Giedi Prime nu se dovedise vreodată de valoare; era ineficient, neinstruit în ceea ce priveşte felul în care-şi putea folosi poziţia ca să devină un spion competent.

— Ei, Piter de Vries! îl salută Whylls cu voce siropoasă. N-am ştiut că eşti în palat. Baronul nu mi-a trimis nicio înştiinţare. Veneai să faci o vizită de curtoazie?

Mentatul simulă surpriza.

— Poate în curând, domnule ambasador, dar în acest moment am o întâlnire importantă. Afaceri pentru baron.

— Da, timpul e scurt, nu-i aşa? încuviinţă Whylls cu un zâmbet larg. Ei, trebuie să mă grăbesc şi eu. Amândoi

avem atâtea lucruri vitale de făcut… Anunţă-mă mai târziu dacă te pot ajuta în vreun fel.

Ambasadorul porni repede pe coridor în direcţia opusă, încercând evident să pară important.

Pe o bucată de hârtie *instroy,* mentatul schiţă o hartă şi scrise indicaţii, menite să fie date unui curier imperial care va lua acest cub de mesaje ascuns şi i-l va duce direct lui Shaddam. O adevărată bombă…

Aceasta va fi o răzbunare potrivită pentru şantajul richesian.

*

Trebuie să meargă.

Haloa Rund supraveghea lucrările, în timp ce lăcătuşii laboratorului terminau carcasa unui prototip de generator de invizibilitate bazat pe schiţele şi ecuaţiile pe care le lăsase în urmă inventatorul renegat Chobyn.

Pe unul dintre mosoarele din fibre shiga sigilate, Chobyn numise asta un non-câmp, care făcea un obiect să fie în acelaşi timp „aici” şi „în altă parte”. În fiecare clipă în care era treaz, Rund se gândea la uluitorul concept. Încă nu descifrase mecanismul de produs invizibilitate care se tot defecta în vechiul laborator al inventatorului fugar. Judecând după fragmentele de scheme, determinase că diametrul minim pentru a proiecta non-câmpul era de o sută cincizeci de metri. Având acest lucru în minte, Rund nu vedea cum putea dispozitivul să ascundă o mică încăpere din laborator – până când descoperi că cea mai mare parte a câmpului se întindea asimetric *în afara* staţiei Korona, în spaţiu.

Auzind despre proiect, şi după ce fondurile complete fuseseră furnizate de guvernul richesian, contele Ilban Richese îi trimisese un mesaj nepotului său, felicitându-l pentru ingeniozitate şi pentru previziune. Bătrânul promise că într-o zi va veni pe Korona, să vadă cu ochii săi munca

lor, deşi se îndoia că o va înţelege. Premierul Calimar trimise şi el un comunicat de sprijin, încurajându-i pe inventatori.

Timp de decenii, acest satelit artificial ascunsese tehnologia brevetată pentru fabricarea misterioaselor şi valoroaselor oglinzi richesiene. Nicio altă Casă nu fusese capabilă să copieze măiestria oglinzilor, în ciuda numeroaselor încercări de spionaj industrial. Dacă breşa tehnologică a non-câmpului avea loc totuşi, instalaţiile de pe Korona puteau începe să producă o tehnologie şi mai preţioasă.

Extraordinarul efort de cercetare şi dezvoltare era extrem de costisitor şi cerea puterea creierului celor mai buni savanţi, abătându-i de la alte îndatoriri. De curând, premierul Calimar procurase fonduri complete în forma unei cantităţi mari de melanj, care avea să fie stocată pe staţia de pe satelit, unde putea fi convertită în bani lichizi pe măsură ce era necesar. Magaziile cu melanj ocupau acum şase la sută din volumul utilizabil al Koronei.

Influenţa politică a directorului Flinto Kinnis crescuse din cauza ambiţiosului proiect, dar lui Haloa Rund nu-i păsa. Generatorul lui Chobyn era o problemă extrem de complexă, suficientă ca să-i solicite întreaga atenţie.

Inventatorul nu-şi făcea griji pentru nimic altceva.

*

Când Shaddam deschise cubul de mesaje, anulă toate întâlnirile care urmau şi se încuie în biroul lui personal, clocotind. O oră mai târziu, îl chemă pe basharul suprem Zum Garon.

— Se pare că sardaukarii mei au multe de făcut…

Abia îşi putea stăpâni furia.

Bătrânul veteran Garon, arătând splendid în uniformă, stătea în poziţie de drepţi, aşteptând ordinele care urmau să vină.

— Suntem la comanda ta, Sire!

După toate avertismentele răspicate şi după exemplul sever pe care Shaddam îl dăduse pe Zanovar, Casa Richese avea temeritatea să facă asta? Premierul Calimar credea poate pur şi simplu să ignore un decret imperial şi să-şi păstreze propria rezervă ilegală de melanj? Mesajul clandestin oferea dovezi incontestabile că o cantitate ilegală de mirodenie era stocată în interiorul satelitului artificial Korona.

La început fusese suspicios în legătură cu afirmaţii similare. Ecaz şi Grumman făcuseră tot ce le stătuse în putinţă să arunce bănuiala unul asupra celuilalt, arătând cu degetul şi exagerând acuzaţiile. Dar dovezile lor fuseseră fragile, iar motivele transparente.

— Este timpul să dăm alt exemplu, ca să arătăm cetăţenilor imperiului că nu pot ignora legile Corrino.

Shaddam păşea de colo până colo pe podea.

O dată cu mânia care clocotea, judecata împăratului intră în joc. Motivaţia principală din spatele primului său atac de pe Zanovar fusese să-l înlăture pe Tyros Reffa. Cu toate acestea, planul mai amplu era să lase economia imperială complet vulnerabilă la monopolul iminent asupra mirodeniei sintetice. Trebuia să facă pasul următor, să crească miza. Richese va fi al doilea ţap ispăşitor.

Avea să anunţe investigatorii Ghildei şi revizorii CHOAMului de măsura pe care urma să o ia. După ce presupusul stoc avea să fie luat de pe Korona (şi folosit ca plată pentru a cumpăra sprijinul Ghildei şi al CHOAMului), alte facţiuni politice se vor aduna şi ele în jurul tronului.

Din moment ce Hasimir Fenring nu se întorsese încă de pe Ix, Shaddam va trebui să ia o altă hotărâre importantă de unul singur. Nu conta. Împăratul ştia ce să facă, iar răspunsul nu putea întârzia. Dădu ordinele comandantului sardaukarilor.

Marele Război al mirodeniei era pe cale să se aprindă…

S-a demonstrat în fiecare epocă a istoriei că dacă vrei profituri trebuie să domneşti. Şi dacă domneşti, trebuie să toceşti tăişul drepturilor cetăţeneşti.

ÎMPĂRATUL SHADDAM CORRINO AL IV-LEA

Cu adjamalul pulsându-i în gânduri, Hidar Fen Ajidica vedea prin ochii unei şopârle cadavrele din sala de mese. Douăzeci şi doi dintre cei mai sâcâitori Maeştri tleilaxu zăceau întinşi pe mese, otrăviţi. *Morţi.*

Inspirat de revelaţiile pe care le primise de la Dumnezeu, era pe cale să refacă liniile puterii în imperiu.

Iar printre trupuri, un premiu: însuşi afectatul Maestru Zaaf, care sosise cu o zi înainte într-un tur de inspecţie neaşteptat. Cu friptura picantă de limorc împrăştiată peste el, Zaaf zăcea cu faţa în sus, cu ochii ieşiţi din cap şi gura deschisă, o poziţie extrem de lipsită de distincţie pentru Maestrul Maeştrilor. Toxina cu acţiune rapidă strecurată în mâncare de bucătarii dansatori-fată le declanşase lui Zaaf şi comesenilor săi crize paroxistice în câteva minute, iar pielea lor cenuşie devenise de un stacojiu bolnăvicios, ca şi cum ar fi fiert dinspre interior.

Când Maestrul Cercetător privise din cadrul uşii, admirându-şi realizarea, observase un *draco volans* printre grinzi, una dintre micile şopârle care păreau imune la măsurile de combatere a dăunătorilor. Lungă de numai câţiva centimetri, avea nişte apendice solzoase pe fiecare parte a corpului, care-i permiteau să plutească prin aer ca o veveriţă zburătoare terrană.

Văzând şopârla, Ajidica se hotărâse să-şi exercite noile puteri scăpărătoare pe care le căpătase după ce consumase atât de mult adjamal. Acum, ochiul minţii părea să fie în interiorul micului dragon. De pe o cornişă dintre grinzi, privi în jos la rezultatul măcelului, prin ochi reptilieni. Unul dintre corpuri zvâcni, apoi rămase la fel de nemişcat ca şi restul.

Aproape două duzini de Maeştri morţi… era un început bun, în ceea ce-l privea. Ereticii tleilaxu trebuiau înlăturaţi

înainte ca Marea Credinţă să poată reveni la suprafaţă, sub îndrumarea fermă a lui Ajidica.

Zâmbi în timp ce gândurile-i alergau printre miriadele de posibilităţi întrezărite datorită remarcabilului său nivel de luciditate. Ajidica abia dacă mai dormea, şi petrecea o mare parte a fiecărei zile zbenguindu-se prin propria sa minte minunată, ca şi cum ar fi fost un parc de distracţii cu experienţe şi plăceri. Putea ţine în echilibru nouăzeci şi şapte de fire de gând, întinzându-se de la subiecte prozaice la unele complexe. Avea capacitatea de studia fiecare mozaic de informaţii ca şi cum ar fi fost o filmocarte sau un raft de bibliotecă.

Adjamalul era chiar mai bun decât melanjul, mai intens. Cu el, navigatorii Ghildei ar putea să reuşească să plieze spaţiul în alte universuri, fără să mai fie limitaţi la unul singur. Unul dintre cele nouăzeci şi şapte de fire de gând se mută în prim plan. Până acum, contele Fenring şi Zoal vor fi substituit melanjul cu adjamal în cel puţin două transspaţiale, iar navigatorii ar trebui să fie gata să-l folosească.

Fenring însuşi trebuia să fie la fel de mort ca şi victimele sale de aici. Dansatorul-faţă îşi va fi făcut treaba bine şi în curând avea să se întoarcă să raporteze detaliile…

Cu ochii săi imaginari de şopârlă, Maestrul Cercetător cuprinse cu privirea cadavrele pătate întinse pe jos. Acum nu mai putea să dea înapoi de la misiunea lui sacră. Ceilalţi dansatori-faţă vor înlocui Maeştrii din vechea gardă şi totul va părea normal. Apoi îi va putea trimite pe Kaitain…

De aici, replica dansator-faţă a Maestrului Zaaf va trimite un mesaj pe Bandalong în care va spune că a hotărât să rămână pe Xuttuh pentru câteva luni – intervalul de timp de care avea nevoie Ajidica pentru a-şi completa planurile. Oricine altcineva i-ar mai fi stat în cale avea să fie de asemenea consumat, ca insectele prinse de limba unei şopârle zburătoare.

Îşi imagină limba lui ţâşnind, prinzând gândaci şi înghiţindu-i. Ţâşnind şi prinzând, ţâşnind şi prinzând…

Simţea gustul trupuşoarelor lor amărui şi crocante. Dragonul zburător sări de pe grindă şi alunecă încet pe deasupra cadavrelor, ca într-o misiune de inspecţie aeriană.

Clipind din ochi, Ajidica îşi retrase conştiinţa din şopârlă şi se întoarse în propriul lui corp, care stătea în uşă. Avea un gust amar în gură şi-şi simţea limba jupuită şi dureroasă.

Cu voce excitată, îşi chemă din bucătărie dansatorii-faţă. Aceştia sosiră prompt, gata să primească ordine.

— Scăpaţi de cadavre… apoi, pregătiţi-vă pentru o călătorie.

După ce schimbătorii de formă se apucară de sarcina lor, Maestrul căută mica şopârlă. Însă creatura sfioasă nu se mai vedea nicăieri.

Cuprins de un fior de uimire, C'tair Pilru, cu ochii cufundaţi în orbite, găsi trupurile înspăimântătoare la locul de evacuare a deşeurilor. Detestaţii invadatori nu fuseseră acoperiţi cu destule gunoaie pentru a fi complet ascunşi.

Furişându-se prin beznă mult după ora strictă a stingerii, C'tair ajunsese chiar când camionul pleca, azvârlind pulbere de piatră în urma lui. Nu-l văzuse nimeni. Vizita deseori zonele subterane de aruncare a deşeurilor, căutând să recupereze obiecte pe care le putea adapta nevoilor sale.

Dar asta? Maeştri tleilaxu morţi, mai mult de douăzeci! Cu toţii funcţionari de rang înalt – şi fuseseră asasinaţi! Pielea lor, de obicei palidă, era de o culoare roşie opărită. Trase singura concluzie posibilă, pe care mintea lui trudită o putea formula. Aici se afla dovada că mişcarea de rezistentă continua pe Ix.

Altcineva îi omoară pe tleilaxu.

C'tair se scărpină în cap, răvăşindu-şi părul miţos. Se uită în jur, în lumina slabă a stelelor de pe cerul proiectat, nu prea sigur de ce să facă în continuare, întrebându-se cine erau misterioşii lui aliaţi.

Nu cu multă vreme în urmă, doi oameni din Casa Atreides promisesem că salvatorii vor sosi curând, ca nişte cavaleri pe cai albi. Aşteptând asta, alte grupuri de rezistenţă trebuie să se fi mobilizat. Spera doar că va trăi destul cât să vadă glorioasa eliberare a planetei Ix.

Rhombur sosea... În sfârşit!

Ca să nu fie întrecut, C'tair intră în încăperile subterane întunecate, în căutarea de tleilaxu singuratici. Până la sfârşitul nopţii, încă şapte tleilaxu se alăturară cadavrelor de la groapa de gunoi.

Orice drum urmat întocmai până la capăt duce întocmai nicăieri. Trebuie să urci muntele doar un pic… destul ca să testezi că este un munte, destul ca să vezi unde sunt ceilalţi munţi. Din vârful oricărui munte, nu poţi vedea acel munte.

ÎMPĂRĂTEASA HERADE,
consoarta prinţului moştenitor Raphael Corrino

Se sustrăsese de la datoria lui timp de jumătate din viaţă, dar acum plecarea nu putea fi destul de devreme pentru Rhombur Vernius. Nu făcea nicio încercare de a-şi ascunde trupul de ciborg – în lumina misiunii sale pe Ix, îl considera chiar o emblemă de onoare.

Urmând descrierile concise din memoria perfectă a lui Thufir Hawat, doctorul Yueh făcuse modificări cosmetice pentru a deghiza perfecţionările mecanice sofisticate, făcându-le să arate ca nişte dispozitive primitive, stângace. Rhombur spera să poată trece drept una dintre monstruozităţile jumătate oameni, jumătate maşini pe care tleilaxu le numeau „bi-ixieni”.

Mai multe săptămâni, Gurney şi Rhombur discutaseră strategii cu ducele şi cu militarii săi cu gradul cel mai înalt.

— Succesul sau eşecul acestei misiuni se sprijină până la urmă pe umerii mei, remarcă Rhombur, pe când stătea să aştepte naveta care urma să-i ducă pe el şi pe Gurney până la transspaţial. Nu mai sunt puştiul care colecţiona pietre drăguţe… Trebuie să-mi aduc aminte tot ce m-a învăţat vreodată tatăl meu. De la vârsta de şapte ani, a trebuit să memorez toate codurile militare şi am învăţat despre fiecare bătălie importantă în care a luptat vreodată Casa Vernius.

— Această luptă va fi ceva despre care vom scrie cântece, ceva ce vor memora copiii noştri, replică Gurney Halleck cu un zâmbet încurajator.

Apoi, după felul în care i se crispă chipul, era limpede că îşi regreta remarca.

Rupând tăcerea incomodă, Rhombur zise:

— Da, va fi ceva despre care toţi ixienii le vor povesti copiilor şi nepoţilor!

Mitele necesare fuseseră plătite. Ghilda Spaţială va bruia din nou scanerele defensive ale tleilaxu, destul timp pentru ca o capsulă de luptă, camuflată, să se strecoare printr-o poartă secretă de acces. Această capsulă deosebită fusese proiectată în aşa fel încât să poată fi demontată în componente, dintre care multe aveau să servească drept arme de sine stătătoare. Capsula cenuşie, lucioasă, stătea pe suporturi pe o platformă de încărcare, în timp ce Atreizii se grăbeau să facă legăturile care-o vor conecta la navetă.

Thufir şi Duncan sosiră să-şi ia rămas-bun de la cei doi. Ducele Leto nu apăruse încă, iar Rhombur refuză să urce la bordul navetei înainte să-şi poată îmbrăţişa prietenul. Eliberarea planetei Ix nu putea începe fără binecuvântarea Atreides.

În noaptea dinainte, Rhombur îşi reîncărcase componentele de ciborg, dar mintea îi rămăsese epuizată de lipsa unui somn adevărat. Gândurile lui continuau să stăruie asupra îndoielilor. Tessia îşi pusese totuşi în funcţiune miracolele, masând muşchii încordaţi din ceea ce mai rămăsese din trupul lui de carne, liniştindu-l ca prin minune. Ochii ei căprui păreau plini de mândrie şi de nerăbdare.

— Dragostea mea – *soţul* meu, îţi promit că următoarea noastră noapte petrecută împreună va fi în Marele Palat…

Cu un chicotit, el comentă:

— Nu în vechile mele camere, totuşi. Merităm mai mult decât dormitorul unui băiat!

Îşi înălţă cu semeţie pieptul şi umerii, în acelaşi timp temându-se şi aşteptând cu nerăbdare să vadă Ix din nou.

Planul era stabilit. Totul avea să respecte un program strict, pentru că părţile separate ale atacului nu se puteau baza pe comunicaţii cât timp erau ei pe drum. Nu va fi loc pentru erori, pentru întârzieri… sau îndoieli. Ducele Leto conta pe el şi pe Gurney să-i slăbească pe tleilaxu din interior, să le expună punctele vulnerabile, după care

militarii Atreides le vor da din afară o lovitură ca de măciucă.

Întorcându-se, îl văzu pe Leto. Jacheta neagră a ducelui era neobişnuit de şifonată; bărbia şi obrajii nobilului erau umbrite de barba neagră nerasă. Prost ascuns la spate, ţinea un pachet mare ambalat ca un cadou, cu panglică deasupra.

— Nu poţi pleca fără asta, Rhombur.

Acceptând pachetul, prinţul determină cu ajutorul senzorilor din braţ că era surprinzător de uşor.

— Leto, capsula de luptă e deja atât de înghesuită încât abia dacă mai e loc pentru Gurney şi pentru mine…

— O să vrei să iei asta oricum.

Unul dintre rarele lui surâsuri îi apăru pe chipul de obicei sever. Bâjbâind să rupă hârtia de împachetat cu degetele mecanice, Rhombur deschise cutia, înăuntru găsi o casetă mult mai mică. Capacul cu balamale se deschise uşor.

— Iaduri purpurii!

Inelul cu piatră-de-foc era exact la fel cu cel pe care-l purtase înainte de explozia iahtului aerian – un inel care reprezentase autoritatea lui de conte legitim al Casei Vernius.

— Pietrele-de-foc nu sunt uşor de dobândit, Leto. Fiecare are propria ei personalitate, propria înfăţişare unică. Unde-ai găsit asta? Arată exact ca piatra pe care-am avut-o. Desigur, nu poate fi aceeaşi…

Ochii cenuşii ai lui Leto sclipiră când îşi puse frăţeşte braţul în jurul umerilor artificiali ai prinţului.

— *Este* inelul tău, prietene, regenerat dintr-un mic fragment de piatră care-a fost găsit în carnea mâinii tale.

Ochiul organic care-i rămăsese lui Rhombur clipi ca şi cum ar fi vrut să-şi retină lacrimile. Acest inel simboliza gloria planetei Ix, ca şi pierderile teribile pe care el şi poporul său le suferiseră. Dar lacrimile imaginare se opriră, iar chipul i se oţeli. Îşi puse inelul cu piatră-de-foc pe al treilea deget de la proteza mâinii drepte.

— Se potriveşte perfect.

— Şi încă nişte veşti bune, adăugă Duncan Idaho. Potrivit centrului spaţioportului, transspaţialul de pe ruta asta este ultima navă de clasă Dominic fabricată vreodată pe Ix, proaspăt reparată pe Junction. Mi se pare un semn bun.

— Într-adevăr, o s-o iau ca atare.

Rhombur îi îmbrăţişă pe fiecare dintre prietenii săi, înainte să se îndrepte spre naveta privată, însoţit de Gurney Halleck. În spatele lor, Leto, Duncan şi Thufir strigară:

— Victorie pe Ix!

Pentru urechile lui Rhombur, sună ca o declaraţie de fapt. Jură să reuşească… sau să moară încercând.

Am putea visa tot timpul, dar nu percepem aceste vise cât timp suntem treji deoarece luciditatea (ca un soare întunecând stelele în timpul zilei) este mult prea strălucitoare pentru a îngădui conţinutului subconştientului atât de multă claritate.

Jurnalele intime ale MAICII KWISATZ
ANIRUL SADOW-TONKIN

Bântuită din interiorul propriei sale minţi, doamna Anirul nu putea dormi.

O dată trezite, vocile nenumăratelor generaţii nu o mai lăsau să se odihnească. Intrusele din Celelalte Memorii îi solicitau atenţia, rugând-o să se uite la precedente istorice, insistând ca vieţile lor să rămână în amintire. Fiecare avea ceva de spus, un avertisment cumplit, un strigăt cerând atenţie. Totul, în capul ei… Îi venea să urle.

În calitate de consoartă a împăratului, Anirul trăia într-un lux mai mare decât avuseseră parte vreodată cele mai multe dintre vieţile dinăuntrul ei. Avea acces la servitori, muzică bună, drogurile cele mai scumpe… Toate camerele ei laolaltă, pline de mobilă minunată, erau destul de mari cât să cuprindă un sătuc.

Într-o vreme, Anirul fusese convinsă că a fi Maica Kwisatz era o binecuvântare, dar posedarea minţii ei de către o mulţime de dincolo de abisul timpului îi consuma prea mult din energie, pe măsură ce momentul naşterii de către Jessica se apropia. Vocile dinăuntru ştiau că sfârşitul drumului lung al programului genetic era aproape.

Incapabilă să se odihnească în patul său prea mare, Anirul aruncă deoparte cearşafurile alunecoase; ţesătura se încurcă şi se scurse pe podea ca şi cum ar fi fost o vieţuitoare nevertebrată. Goală, Anirul păşi spre uşile incrustate cu aur. Avea pielea catifelată şi netedă, masată zilnic cu loţiuni şi creme. O dietă de reţete cu melanj, ca şi câteva trucuri biochimice interne pe care le săvârşea folosind antrenamentul Comunităţii, îi păstrau muşchii puternici şi trupul atrăgător, chiar dacă soţul ei n-o mai

observa.

În această cameră îi îngăduise lui Shaddam să conceapă cu ea de cinci ori, dar el îi mai vizita doar rareori patul. Împăratul renunţase, destul de corect, să mai spere că Anirul îi va dărui vreodată un moştenitor de sex masculin. Steril acum, nu avea să mai aibă alţi copii, nici de la ea, nici de la vreuna dintre concubinele lui.

Deşi soţul său bănuia că Anirul îşi luase amanţi în timpul anilor de căsnicie, ea n-avea nevoie de încurcături personale pentru a-şi satisface nevoile. Ca o Bene Gesserit talentată, cunoştea o mulţime de mijloace pentru a-şi face singură plăcere, cu toată intensitatea pe care şi-ar fi putut-o dori.

Acum, ceea ce-şi dorea cel mai mult era un somn adânc, odihnitor.

Se hotărî să iasă din casă, în noaptea liniştită. Va hoinări prin palatul imens, şi poate prin oraşul-capitală de dincolo, în zadarnica speranţă că picioarele ar putea-o duce departe de voci.

Apucă de clanţa uşii, apoi îşi dădu seama că nu purta haine. În ultimele săptămâni, Anirul surprinsese curtenii flecărind despre personalitatea ei instabilă, zvonuri stârnite probabil de Shaddam însuşi. Dacă ar fi ieşit goală pe coridoare, ar fi pus mai multe paie pe focul bârfei…

Aruncând pe ea o robă turcoaz, o legă cu un nod complicat pe care nimeni în afară de o Bene Gesserit nu-l putea desface fără un cuţit. Lipsită de pantofi, păşi pe podeaua acoperită cu dale şi se îndepărtă de apartamentul ei.

Umblase deseori desculţă, pe când era la Şcoala Maicilor de pe Wallach IX. Clima rece oferea un mediu aspru pentru ca tinerele adepte să înveţe rezistenţa, să descopere cum să-şi controleze căldura corpului, transpiraţia şi reacţiile nervilor. O dată, Harishka – la acea vreme Proctor Superior al şcolii, nu încă Maică Superioară – îşi condusese tinerele femei în munţii înzăpeziţi, unde le pusese pe toate să-şi scoată hainele şi să se târască patru kilometri prin zăpada

acoperită de o crustă de gheaţă, până într-un vârf bătut de vânturi. Ajunse acolo, meditaseră timp de o oră în pielea goală, înainte de a coborî la hainele lor şi la căldură.

Anirul aproape că murise îngheţată în ziua aceea, însă criza o dusese către o mai bună înţelegere a metabolismului şi a propriei sale minţi. Chiar înainte să-şi pună hainele la loc, se încălzise şi se simţea confortabil, fără să aibă nevoie de altceva. Patru dintre adeptele colege de clasă cu ea nu supravieţuiseră – eşecuri! — iar Harishka le lăsase trupurile în zăpadă, unde aveau să rămână ca avertismente teribile pentru elevele ce vor urma…

Acum, în timp ce Anirul hoinărea pe coridoarele palatului, doamnele de onoare ieşeau din camerele lor şi se grăbeau să vină alături de ea. Nu şi Jessica, totuşi; o ţinea pe tânăra însărcinată la adăpost, protejată, neştiind nimic despre tumultul său personal.

Cu vederea periferică, Anirul prinse umbra unui soldat din gardă strecurându-se afară din camera unei doamne – şi se simţi iritată că femeile ei pierdeau timpul cu întâlniri amoroase în timpul orelor de serviciu, în special având în vedere că ştiau prea bine de crizele sale de insomnie.

— Mă duc în parcul animalelor, anunţă ea, fără măcar să se uite la femeile care se înghesuiau s-o urmeze. Trimiteţi un mesaj înainte şi spuneţi-i îngrijitorului să-mi dea voie înăuntru.

— La ora asta, doamnă? întrebă o tânără servitoare atrăgătoare, în timp ce se încheia la corsaj. Avea părul blond cârlionţat şi trăsături delicate.

Anirul îi aruncă o privire aspră şi servitoarea se trase înapoi. Va fi concediată dimineaţă. Soţia împăratului nu putea tolera pe nimeni care să-i pună capriciile sub semnul întrebării. Cu toată responsabilitatea de pe umerii ei, Anirul devenea mai puţin tolerantă şi mult mai puţin răbdătoare. Semăna puţin cu Shaddam…

Afară, cerul nopţii era o acuarelă de lumini aurorale învolburate, dar Anirul abia dacă observă. Suita ei tot mai mare o urmă pe terasele grădinilor şi pe aleile suspendate

până când ajunse la îngrăditurile împădurite artificial, rezervate pentru Grădina Zoologică Imperială.

Conducătorii dinainte folosiseră parcul animalelor pentru distracţia lor personală, dar lui Shaddam nu-i păsa nici cât negru sub unghie de specimenele biologice din lumi îndepărtate. Cu un „gest binevoitor”, deschisese parcul publicului larg, ca să se poată bucura de „măreţia tuturor creaturilor de sub domnia Casei Corrino”. Alternativa – exprimată în particular faţă de soţia lui – fusese să măcelărească animalele şi să economisească astfel mica sumă destinată pentru hrănirea lor.

Anirul se opri la intrarea parcului animalelor, o arcadă zveltă, cristalină. Văzu lumini aprinzându-se, licurigloburi grele care luminau puternic şi deranjau animalele adormite. Îngrijitorul alerga probabil de la un set de comenzi la altul, pregătind grădina zoologică pentru sosirea ei.

Anirul se întoarse către doamnele de onoare.

— Rămâneţi aici. Vreau să fiu singură!

— E înţelept, doamnă? întrebă servitoarea blondă, enervându-şi iarăşi stăpâna. Fără îndoială, Shaddam ar fi executat-o pe loc.

Anirul îi aruncă încă o privire nimicitoare:

— Am avut de-a face cu politica imperială, fetiţo… I-am întâlnit pe cei mai antipatici membri ai Landsraadului şi am fost măritată două decenii cu împăratul Shaddam… Se încruntă.

— Cu siguranţă, mă pot descurca cu câteva animale inferioare.

Acestea fiind spuse, intră în sălbăticia falsă, minunat aranjată. Grădina zoologică avea întotdeauna un efect calmant asupra ei. Văzu cuşti cu câmpuri de forţă în loc de gratii, care erau habitate pentru urşi-sabie cu moţ, ecadrogi şi d-lupi. Tigrii Laza stăteau tolăniţi pe pietre încălzite electric, încălzindu-se chiar şi fără lumina soarelui. O leoaică molfăia leneş nişte fâşii însângerate de carne crudă. Alături, tigrii ridicară ochii cu pupile ca o tăietură şi o priviră somnoroşi pe Anirul, prea bine hrăniţi ca să mai fie feroce.

Într-un bazin mare, înotau delfini de pe Buzzell. Cu creiere mărite, creaturile erau destul de inteligente ca să îndeplinească sarcini subacvatice simple, înotau de colo până colo asemenea unor cuţite albastre-argintii; unul se întoarse să se uite prin sticlă, ca şi cum ar fi recunoscut-o drept o persoană importantă.

În timp ce rătăcea printre animale, Anirul simţi unul dintre rarele momente de pace interioară. Haosul n-o atingea aici, în liniştea somnoroasă a Grădinii Zoologice Imperiale. Nu auzea nimic în afara gândurilor ei intime. Anirul dădu drumul unui oftat prelung, apoi inspiră adânc, absorbind singurătatea delicioasă.

Ştia că sănătatea ei mintală nu putea supravieţui furtunii interioare chinuitoare care creştea continuu.

În calitate de Maică Kwisatz şi de soţie a împăratului, îi reveneau sarcini de o importanţă vitală. Avea nevoie să se concentreze. În special, trebuia să-i supravegheze pe Jessica şi pe copilul ei nenăscut.

A provocat Jessica acest tumult? Ştiau vocile ceva ce eu nu ştiu? Cum o să fie viitorul?

Spre deosebire de cele mai multe surori, Anirul avea acces la toate amintirile ei. Dar, după moartea bunei sale prietene Lobia, sondase prea adânc, mersese prea departe în căutarea bătrânei dreptvorbitoare în mintea sa. În acest proces, declanşase o avalanşă de vieţi.

În tăcerea din grădina zoologică, Anirul se gândi iar la Lobia, care îi dăduse atâtea sfaturi când fusese în viaţă. Anirul voia să audă vocea bătrânei ridicându-se deasupra tuturor celorlalte, o voce a raţiunii în gloata mistică. În minte, o strigă pe prietena ei pierdută, însă Lobia dinăuntru nu ieşi la iveală.

Dintr-o dată, auzind chemarea, vocile fantomă o asaltară din nou, atât de vehement încât răsunară în aer în jurul ei. Amintirile deveniră mai intense, vieţi şi gânduri, opinii şi argumente… Vocile îi strigau numele.

Ea ţipă la ele, spunându-le să tacă.

În grădina zoologică, delfinii de pe Buzzell se zvârcoliră în

bazin, izbind plazul gros cu nasurile lor borcănate. Tigrii Laza răspunseră cu răcnete.

Ursul-sabie urlă şi căzu peste tovarăşul lui din ţarc, dezlănţuind o luptă feroce cu ghearele şi colţii. Păsările captive începură să ţipe. Alte animale urlară, cuprinse de panică…

Anirul căzu în genunchi, încă strigând la vocile dinăuntru. Paznicii şi servitoarele se grăbiră s-o ajute. O urmăriseră de la o distanţă sigură, nedând ascultare dorinţei sale de intimitate.

Dar când încercară s-o ridice în picioare, soţia împăratului fu cuprinsă de spasme, agitându-şi braţele. Unul dintre inelele cu piatră preţioasă lovi faţa servitoarei blonde, zgâriindu-i obrazul. Ochii lui Anirul erau sălbatici, precum aceia ai unui animal turbat.

— Împăratului Shaddam n-o să-i placă asta, zise unul dintre paznici, dar Anirul nu mai auzea de mult nimic.

Diplomaţii sunt aleşi pentru abilitatea lor de a minţi.

Zicală Bene Gesserit

În apartamentele ambasadorilor de pe Kaitain, Piter de Vries stătea la biroul de scris, compunând o notiţă.

Din tavan picura sânge, adunându-se şi coagulându-se într-o băltoacă densă pe podea, dar mentatul nu-i dădea nicio atenţie. Metronomul regulat al picăturilor care cădeau suna ca ticăitul unui ceas. Va curăţa mizeria mai târziu.

De când trimisese mesajul anonim care-l informase pe împărat despre rezerva ilegală de mirodenie de pe Richese, de Vries rămăsese la curtea imperială, punând la cale planuri complexe pentru a îmbunătăţi poziţia Casei Harkonnen. Auzise deja murmure despre pedeapsa pe care-o intenţiona Shaddam împotriva Casei Richese. De Vries se delecta cu gândul răzbunării adecvate.

Intenţiona de asemenea să păstreze orice informaţie pe care-o culegea, eventual dându-i-le baronului în doze mici. În acest fel, îşi va dovedi continuu valoarea şi va rămâne în viaţă. În timp ce spiona la curte, culesese o delicatesă interesantă pe care baronul ar fi putut-o aprecia, mult mai importantă decât simplele mişcări politice sau militare împotriva Casei Richese. Pentru prima oară, Piter de Vries o văzuse pe Jessica pe partea cealaltă a unei încăperi aglomerate – o femeie fermecătoare, însărcinată în şase luni cu un alt moştenitor Atreides. Acest lucru deschidea atât de multe posibilităţi…

„Dragul meu baron”, scria el, folosind un limbaj codificat Harkonnen, „am descoperit un lucru interesant: concubina duşmanului vostru, Leto Atreides, locuieşte în acest moment la palatul imperial. A fost luată sub aripa ocrotitoare a soţiei împăratului, în aparenţă ca doamnă de onoare, deşi nu pot descifra motivul pentru aceasta. Nu pare să aibă vreo îndatorire. Poate că este din cauză că această târfă şi Anirul sunt amândouă vrăjitoare Bene Gesserit…

Aş dori să propun o schemă care poate avea multe

repercusiuni: mândrie şi satisfacţie pentru Casa Harkonnen, durere şi nefericire pentru Casa Atreides. Ce altceva ne-am putea dori?”

Cugetă din nou, urmărind sângele care picura din tavan. Un cilindru de mesaje deschis se afla lângă el pe birou. Scrise în continuare:

„Am reuşit să stau ascuns de ea. Această Jessica mă intrigă.”

Cu un surâs, îşi aminti cum concubina lui Leto, Kailea, şi primul lor născut, Victor, fuseseră ucişi cu un an în urmă. Harkonnenii speraseră ca această dublă tragedie să-l ducă la nebunie pe duce şi să distrugă pentru totdeauna coloana vertebrală a Casei Atreides. Din nefericire, împotriva tuturor aşteptărilor, Leto părea să-şi fi revenit. Atacul său recent împotriva Beakkalului arăta că era mai agresiv şi mai hotărât ca niciodată.

Dar cât de mult mai putea suporta bărbatul rănit şi îndurerat?

„Jessica are intenţia să rămână aici şi să dea naştere copilului ei la palat. Deşi este supravegheată în permanenţă de către celelalte vrăjitoare, cred că aş putea descoperi o ocazie să mă strecor înăuntru şi să omor bebeluşul nou-născut, iar dacă doreşti, şi pe mamă. Domnule baron, gândiţi-vă cum îl va răni acest lucru pe duşmanul vostru de moarte! Dar trebuie să procedez cu mare grijă.”

Termină de scris cu litere mici, aşa încât întregul mesaj să poată intra pe o singură foaie de hârtie *instroy.*

„De aceea, am aranjat un motiv legitim să rămân aici, pe Kaitain, ca să pot sta cu ochii pe această femeie ciudată. Vă voi trimite rapoarte regulate.”

Semnă nota cu o înfloritură şi o sigila în interiorul cilindrului pentru mesaje, care avea să fie trimis cu următorul transspaţial spre destinaţia Giedi Prime.

Impasibil, ridică ochii spre tavan, unde ascunsese un cadavru în spatele panourilor. Incapabilul ambasador Harkonnen, Kalo Whylls, opusese mai multă rezistenţă

decât se aşteptase, aşa că de Vries îl înjunghiase de câteva ori în plus, lăsându-i o cârpăceală de răni larg deschise, prin care se scurgea sânge din belşug. O adevărată pacoste!

Întorcându-se spre obiectele de pe masă, de Vries examină un document obţinut de la Ministrul Imperial al Formularelor, o simplă comunicare către birocraţia de pe Kaitain. Nimeni n-o va pune la îndoială. Surâzând cu buzele sale pătate de sapho, mentatul termină conştiincios de scris un decret oficial, pe care-l va trimite şambelanului împăratului, informând că precedentul ambasador Harkonnen a fost „rechemat” permanent pe Giedi Prime. Piter de Vries completă propriul său nume ca al omului desemnat temporar să-i ia locul.

Când totul fu în ordine, pecetlui documentul cu sigiliul oficial al baronului. Apoi se pregăti pentru pasul următor.

În fundul sufletului, suntem toţi călători – sau alergători.

CONTELE DOMINIC VERNIUS

În interiorul containerului său etanş de la nivelul cel mai de sus al enormului transspaţial de clasă Dominic, timonierul D'murr înota în gazul portocaliu de mirodenie.

Tulburat în mod inexplicabil, şi aşteptându-şi echipajul din Ghildă să termine procedurile de încărcare şi descărcare, simţea timpul curgând altfel pentru el. Transspaţialul rămăsese pe orbită staţionară deasupra Caladanului mai mult decât de obicei, datorită unui articol care cerea manipulare specială şi un grad mare de discreţie.

O capsulă de luptă. Interesant…

În mod normal, D'murr se preocupa de pilotarea în siguranţă a navei de la un sistem stelar la altul. Obiceiul lui era să ignore amănuntele triviale, aspiraţiile umane, din moment ce întreg universul era al lui, să-l stăpânească şi să-l folosească.

Complăcându-se într-un moment de curiozitate care nu-i stătea în caracter, atinse sistemul de comunicaţii, aruncă o privire prin înregistrări şi transmisii şi trase cu urechea la doi revizori de zbor de pe o punte inferioară. Ducele Leto Atreides plătise o taxă substanţială pentru această încărcătură, care trebuia livrată în mod clandestin pe Ix.

Ruta ocolită a lui D'murr prin hiperspaţiu îl ducea din planetă în planetă, într-o paradă nesfârşită de lumi de-a lungul şi de-a latul imperiului. Pe acest traseu, una dintre destinaţiile lui era Ix, altă dată o escală de rutină pentru călătorii de pe Caladan care-şi vizitau aliaţii pe planeta industrială. Acum totuşi, se schimbaseră multe.

De ce mergeau Atreizii pe Ix? Şi de ce acum?

Ascultă conversaţiile şoptite de pe nivelurile cu acces limitat ale Ghildei, spicuind informaţia suplimentară că supraveghetorii de traseu nu vor dezvălui niciodată acest lucru cuiva din afară din cauza acordurilor de strictă neutralitate. Pentru Ghilda Spaţială, aceasta era o afacere

ca oricare alta. Doi Atreizi însoţeau micul aparat pe Ix, călătorind cu documente false. Unul era prinţul Rhombur Vernius, deghizat.

D'murr absorbi noua informaţie şi găsi că reacţiile sale erau stranii şi excesive, chiar dezechilibrate. Exaltare? Teamă? *Rhombur.* Tulburat, consumă şi mai mult melanj din container, dar în loc de sentimentul de uşurare aşteptat, simţi ca şi cum universul cândva deschis devenise o pădure densă de arbori întunecaţi şi cărări nedesluşite.

De când devenise navigator, D'murr nu reacţionase niciodată astfel la amintirile obsedante, rămăşiţele trecutului său uman. Gazul de mirodenie îi făcea capul să răsune, creierul să trosnească. Se simţea ciudat de desincronizat, dezorientat. Simţea forţe ample, aflate în conflict, ameninţând să sfâşie ţesătura spaţiului. Cuprins de disperare, înghiţi şi mai mult melanj.

D'murr decise că următorul salt în hiperspaţiu va netezi faldurile distrugătoare din jurul lui. Călătoria îl liniştea întotdeauna, îi restabilea locul în cosmos.

Inhală şi mai mult gaz de mirodenie, îl simţi arzând în interiorul lui, mai fierbinte ca de obicei.

După ce trimise o întrebare răspicată, nerăbdătoare, către echipajul Ghildei, primi în sfârşit vestea că operaţia de încărcare se încheiase. *E timpul.* Uşile hangarului şi ale platformei de încărcare se închiseră.

Încordat, D'murr începu pregătirile şi calculele mintale de ordin superior. Prevederea unui drum sigur cerea doar câteva clipe, iar saltul Holtzman va lua mai puţin de-atât.

D'murr nu dormea niciodată, îşi petrecea partea cea mai mare din timp în contemplaţie, plutind în containerul său. Gândindu-se la vremurile când era tânăr, când era *uman…*

Din punct de vedere ideal, navigatorii n-ar fi trebuit să păstreze asemenea amintiri. Timonierul Grodin, superiorul lui de pe Junction, spusese că lua mai mult pentru unii candidaţi să-şi piardă legăturile atavice. D'murr nu voia ca performanţele lui să fie stingherite. Dobândise deja rangul de timonier şi aştepta fiecare călătorie prin hiperspaţiu cu

multă nerăbdare. Iar acum, cu oarecare îngrijorare.

Se îngrijoră că acest şuvoi continuu de aduceri aminte şi de nostalgie l-ar putea face să revină la ceva diferit, ceva oribil şi inutil, ceva primitiv şi uman. Dar evoluase mai presus de asta. Toate celelalte stări ale existenţei, inclusiv umanitatea, erau mult dedesubtul lui.

Dar *involua* el acum? Putea asta explica senzaţiile tulburătoare? Nu se simţise niciodată atât de… neobişnuit. Gazul de mirodenie din jurul lui părea doar să intensifice amintirile de mult îngropate despre Ix şi Marele Palat, despre părinţii lui, despre testul de navigaţie pe care el îl trecuse şi pe care fratele său îl căzuse…

O sonerie se auzi în interiorul cabinei de navigaţie şi D'murr văzu un inel de lumini puternice, albastre, deasupra capului. Semnalul de pornire.

Dar acum nu mai sunt pregătit.

Din adâncul anomaliei sale, D'murr simţi un singur val intens de forţă interioară, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să se ridice dintr-un pat de bolnav. Era o chemare îndepărtată.

„C'tair”, şopti el.

Ascuns dedesubtul unei şcoli ixiene abandonate, C'tair Pilru se uita fix la componentele înnegrite ale aparatului său de transmisie rogo. De când fusese avariat, cu mai mult de doi ani în urmă, moment în care reuşise ultimul contact cu fratele lui, găsise nişte piese de schimb şi reparase dispozitivul cât de bine putuse. Dar tijele din cristal de silicat, găsite prin mormanele de gunoaie tehnologice, erau de calitate îndoielnică…

În ultima lui transmisie, C'tair îşi implorase fratele navigator să găsească ajutor pentru Ix. Acea rază de speranţă se stinsese, până acum. Rhombur trebuie să fie pe drum. Prinţul promisese… Ajutorul va sosi curând.

Cu un plesnet din coada ca un bici, o şopârlă mică alerga dintr-un colţ întunecat în altul, dispărând într-o movilă de piese aruncate. C'tair se uită după mica reptilă, văzând trupul verde-cenuşiu dispărând. Înainte de a veni tleilaxu, nu existaseră dăunători – nici insecte, nici şopârle, nici şobolani – în subteranele de pe Ix.

Tleilaxu aduseseră cu ei şi alţi paraziţi.

C'tair găsi tija albă ca laptele pe care o pusese deoparte mai devreme. Ultima pe care-o mai avea. O întoarse în mâini, îi simţi răceala şi privi cu atenţie fisura subţire cât un fir de păr de pe una dintre feţe. Într-o zi, dacă familia Vernius va reveni în timpul vieţii sale, C'tair va avea acces la componente noi şi va putea relua contactul cu fratele lui. În copilărie, gemenii fuseseră extrem de apropiaţi; deseori îşi completau frazele unul altuia.

Dar acum erau atât de departe unul de celălalt – în timp, ca distanţă şi ca înfăţişare fizică… D'murr era probabil la mulţi parseci depărtare, navigând prin hiperspaţiu. Şi chiar dacă C'tair putea reconstrui transmiţătorul neortodox, s-ar fi putut să nu reuşească să ajungă până la el.

Se agăţă de tija de cristal ca de un fir de speranţă şi, spre surpriza lui, aceasta porni să lumineze în mâinile lui cu o incandescenţă caldă. Crăpătura cât firul de păr începu să strălucească şi păru să dispară complet.

O voce îl învălui, semănând cu a lui D'murr.

— C'tair…

Dar nu era posibil. Uitându-se în jur, nu văzu pe nimeni lângă el. Era singur în această ascunzătoare mohorâtă. Un fior îi străbătu trupul, dar tija de cristal se încălzi şi mai mult. Şi auzi mai mult…

— Sunt pe cale să pliez spaţiul, frate.

Glasul lui D'murr suna ca şi cum ar fi vorbit printr-un lichid gros.

— Ix este pe ruta mea şi prinţul Rhombur este la bord. Vine la tine!

C'tair nu putea înţelege cum era posibil ca vocea fratelui său să fi ajuns la el. *Nu sunt un transmiţător rogo. Sunt*

doar o persoană.

Şi totuşi… Prinţul Rhombur sosea!

*

În amintirea lui, D'murr mai fusese în mintea fratelui său geamăn cu multă vreme în urmă, când C'tair scormonea prin dărâmăturile fumegânde ale unei clădiri ixiene distruse în primul atac tleilaxu. Câţi ani trecuseră? Douăzeci şi unu? Din acele dărâmături se ivise o halucinaţie a lui Davee Rogo, geniul infirm care se împrietenise cu gemenii şi le arătase minunatele lui invenţii. În vremuri paşnice, senine…

Dar acea imagine fusese transmisă de latura umană necontrolată a lui D'murr – o forţă imensă, care refuzase să cedeze o dată cu schimbările din trupul şi mintea lui. D'murr nu fusese total conştient de ceea ce făcuse, de conceptele pe care subconştientul lui le elaborase datorită conexiunii cu fratele său geamăn. Folosind informaţiile furnizate de apariţie, C'tair fusese capabil să construiască dispozitivul de transmisie interdimensional, permiţând comunicarea în ambele direcţii între două forme de viaţă foarte diferite, dar legate din punct de vedere genetic.

Chiar şi atunci, subconştientul lui D'murr voise să rămână în contact cu căminul şi amintirile sale.

În containerul său, încetă acum să mişte braţele şi picioarele atrofiate. În fracţiunea de secundă în care se află pe muchia prăpastiei spaţiului pliat, îşi aminti de durerea chinuitoare provocată de fiecare comunicare cu C'tair – ca şi cum componenta de navigator ar fi luptat cu latura sa umană, încercând s-o supună.

Dar în această clipă activă generatorul Holtzman şi plonjă orbeşte printre dimensiuni, luând transspaţialul cu el.

Adânc sub crusta planetei Ix, C'tair ţinu în mână tija pâlpâitoare de cristal până când o simţi rece ca gheaţa între degete şi glasul lui D'murr se stinse. Se eliberă de uluirea paralizantă şi strigă numele fratelui său. Nu veni niciun răspuns, doar pocnete ca de electricitate statică. Vocea lui D'murr sunase atât de straniu, aproape bolnav.

Dintr-o dată, răsunând în craniu, C'tair auzi un ţipăt elementar, fără cuvinte, chiar în adâncurile sufletului său. Ţipătul fratelui său... Apoi nimic.

O clipă de incompetenţă poate fi fatală.

MAESTRUL SPADASIN FRIEDRE GINAZ

Transspaţialul ieşi din hiperspaţiu în locul nepotrivit şi plonja în atmosfera planetei Wallach IX.

Eroare de navigator.

Mare cât o cometă, nava se prăbuşi în învelişul de aer, huruind şi vuind. Carcasa exterioară se topi din cauza frecării. Pasagerii nici măcar nu avură timp să strige.

De secole, planeta Bene Gesserit fusese păzită de ecrane de siguranţă care puteau vaporiza orice navă neautorizată. Imensul aparat era deja condamnat în momentul în care lovi primul strat al scuturilor energetice de apărare.

Transspaţialul scăpat de sub control sfârâi în atmosferă, cu stratul exterior jupuit ca straturile moi ale unei cepe. Aşchiile de metal fumegară prin aer şi izbiră suprafaţa planetei ca o canonadă, lăsând componente ale transspaţialului împrăştiate pe o mie de kilometri.

Navigatorul nu avu nicio şansă să trimită un semnal de avarie sau să dea vreun fel de explicaţie, înainte ca întreaga navă să fie nimicită.

Când sosiră datele de la scutul de apărare, identificând nava distrusă, Maica Superioară Harishka alcătui un mesaj de înaltă prioritate pentru a fi trimis pe Junction. Din nefericire, livrarea lui trebuia să aştepte următorul transspaţial, dată până la care Ghilda Spaţială ar fi putut să afle deja despre dezastru.

Între timp, în doar câteva ore de la prăbuşirea care avusese loc dimineaţa devreme, sora Cristane fu trimisă, împreună cu o echipă de muncitoare adepte, la locul sălbatic, prost cartografiat. Surorile se îndreptară spre o regiune muntoasă unde căzuse cea mai mare secţiune a transspaţialului.

Cu ochii negri pe jumătate închişi din cauza zăpezii de un alb orbitor, Cristane trecu în revistă cicatricele coliziunii pe panta marcată de iarnă a muntelui. Zăpada şi gheaţa se topiseră în jurul grămezilor de zgură şi sfărâmături răsucite.

Şuviţe de abur încă se mai înălţau din bucăţile de metal cele mai mari. Folosind tăietoare şi aparate de sudură, echipa ar fi putut găsi câteva urme de corpuri topite printre resturi, dar Cristane nu ştia dacă ar fi meritat efortul. Nu puteau fi supravieţuitori aici...

Întreaga ei viaţă, fusese antrenată să răspundă la situaţii de urgenţă, dar acum nu putea face nimic mai mult decât să observe. Acest transspaţial fusese condamnat din clipa în care ieşise din hiperspaţiu.

Cristane încă nu era Cucernică Maică, aşa că nu avea memoriile multor generaţii pe care le trăiau superioarele ei. Dar în timpul întâlnirii la care făcuseră planul pentru reacţia la prăbuşire, Maica Superioară afirmase că, în mii de ani, niciuna dintre surorile dinăuntru nu fusese vreodată martoră la un accident ca acesta.

De-a lungul istoriei, Navigatorii făcuseră câteva erori minore de calcul, dar accidentele serioase erau extrem de rare – doar câteva fuseseră înregistrate de la formarea Ghildei Spaţiale, cu mai mult de zece mii de ani în urmă. În timpul bătăliei finale a Jihadului Butlerian, folosirea primelor nave care pliau spaţiul fusese extrem de riscantă, înainte ca însuşirile preştiente ale melanjului să fie descoperite.

Însă din acel moment, Ghilda avea un dosar excelent în materie de siguranţă.

Implicaţiile acestei tragedii aveau să aibă repercusiuni asupra întregului imperiu, pentru multe secole de acum înainte.

*

Când – după două zile – sosi echipa Ghildei de inspecţie şi recuperare, oamenii coborâră pe Wallach IX în roiuri. Mii de muncitori aduseseră echipamente grele. Lucrătorii se apucară să taie în bucăţi rămăşiţele şi să culeagă repede mostre pentru analize. Surorile voiau să-şi păstreze secretele, la fel şi Ghilda, care nu lăsă în urmă nicio aşchie

din vehiculul lor pe care ar fi putut-o cerceta cineva.

Cristane îl percheziţionă pe omul care răspundea de operaţiunile Ghildei. În salopeta sa verde deschis, avea un trup pătrăţos, ochi apropiaţi şi buze groase. Studiindu-l, văzu cât de copleşit era de tragedie.

— Aveţi vreo bănuială, domnule? Vreo explicaţie pentru asta?

El dădu din cap.

— Nu încă. Va fi nevoie de timp să analizăm totul.

— Şi altceva?

În ciuda tinereţii, sora soldat de comando se purta demn, cu autoritate. Vorbi cu destule inflexiuni ale Glasului ca bărbatul să răspundă din reflex.

— Aceasta a fost una dintre cele două nave din clasa Dominic, construite în ultimele zile ale Casei Vernius, cu un dosar de siguranţă impecabil.

Cristane îl privi cu ochii ei mari.

— Cunoşti vreun motiv pentru care acest model de transspaţial putea deveni brusc nesigur?

Ghildarul scutură din cap, şi totuşi nu reuşi să reziste comenzii Glasului. Chipul lui se schimonosi când încercă să nu răspundă. Pierdu însă încercarea.

— N-am avut încă timp să evaluăm detaliile. Eu… eu ar trebui să mă abţin de la alte comentarii în acest moment.

Când efectele Glasului se atenuară, păru nervos din cauza a ceea ce dezvăluise. Fugi din prezenţa lui Cristane.

Sora din trupele de comando inventarie în minte posibilităţile. Urmări cum armatele de muncitori dezmembrau transspaţialul bucată cu bucată. În curând, toate rămăşiţele palpabile vor fi dispărut, lăsând doar cicatrice urâte pe Wallach IX.

Destinul şi Speranţa doar rareori vorbesc aceeaşi limbă.

Biblia Catolică Portocalie

În camera de demonstraţii a pavilionului, Hidar Fen Ajidica stătea în faţa îngrăditurii în formă de cupolă. Mintea lui cânta, plină de energie, iar posibilităţile unduiau în jurul lui ca nişte curcubee.

Verifica zilnic încăperea etanşă de probă pentru a monitoriza progresul noului vierme de nisip dinăuntru, încă unul care supravieţuise aici pentru câteva luni. Îi plăcea să-l hrănească suplimentar cu ajidamal, pe care creatura îl devora cu lăcomie. În timpul anilor de experimente, micile specimene de viermi de nisip muriseră în scurtă vreme, o dată ce erau luate de pe Arrakis. Dar până acum acesta supravieţuise, chiar prosperase. Ajidica nu se îndoia că era din cauza mirodeniei sintetice.

Cu umor ironic, numise viermele după conducătorul tleilaxu mort.

— Hai să-ţi aruncăm o privire, Maestre Zaaf, vorbi el cu un zâmbet crud.

Chiar în acea dimineaţă, consumase el însuşi o doză şi mai mare de ajidamal, scos direct din trupul captiv transformat în cuvă al lui Mirai Alechem. Simţea acum efectele drogului, expansiunea nestăpânită a conştiinţei şi intensificarea funcţiilor mentale.

Splendid!

Apăsând un buton la baza domului micului vierme de nisip, euforicul Maestru Cercetător privi plazul ceţos limpezindu-se. Nisipul deveni vizibil în interiorul ţarcului. Pe laturile cupolei fusese aruncat nisip, ca şi cum micul monstru se zbătuse ca turbat.

Viermele se întindea nemişcat pe suprafaţa nisipului, cu segmentele corpului despicate şi gura căscată. O mucozitate rozalie i se prelingea dintre inelele larg deschise.

Deschizând un panou exterior al domului, Ajidica citi frenetic monitorul biologic. Făcu ochii mari, nevenindu-i să

creadă. În ciuda dozelor regulate de ajidamal, viermele murise într-un fel oribil.

Netemându-se de riscuri, întinse mâna să scoată silueta moale a creaturii. Simţea carcasa moale şi slăbită, iar inelele se desfăceau între degete ca nişte bucăţi de fruct putred, desprinzându-se de corpul animalului. Viermele arăta ca şi cum ar fi fost jupuit de un student nepriceput la disecţii.

Dar Ajidica îl hrănise cu acelaşi drog pe care îl luase el însuşi, în diferite forme. Dintr-o dată nu se mai simţi atât de euforic. Păru să se prăbuşească într-un abis întunecat.

Fiecare om e un mic război

KARRBEN FETHR,
Absurditatea politicii imperiale

Mirodenie... Care fremen nu putea s-o găsească, atunci când era necesar? Ghilda ceruse mai mult melanj, iar oamenii deşertului trebuiau să plătească preţul, sau să-şi piardă visurile.

Aşezat pe burtă, în spatele culmii unei dune înalte, Stilgar se uita prin binoclu către satul abandonat de la Tabăra Bilar. Colibe dărâmate, pătate de sânge, se întindeau la baza muntelui mişcător, blocat din spate de o mică terasă unde se afla o cisternă ascunsă, plină acum cu containere sigilate cu mirodenie de contrabandă. Mirodenia baronului.

Stilgar ajustă oleobiectivele şi imaginile se limpeziră în lumina cristalină a zorilor. Un detaşament de soldaţi Harkonnen în uniforme albastre îşi vedeau de treabă ca şi cum erau încrezători că nimeni nu va îndrăzni să-i spioneze. Toţi fremenii considerau acest loc blestemat.

În timp ce Stilgar privea, un transportor mare ateriză lângă satul abandonat. Recunoscu aeronava, cu aripile ei retractabile pliate pe lângă fuzelaj: un vehicul de ridicat greutăţi, folosit pentru a duce fabricile de recoltat mirodenie până la nisipurile bogate în mirodenie şi pentru a le transporta în siguranţă la apropierea inevitabilului vierme de nisip.

Numără treizeci de soldaţi Harkonnen, de mai mult de două ori numărul luptătorilor pe care-i avea cu el. Cu toate acestea, şansele erau acceptabile. Echipa lui Stilgar avea avantajul surprizei. Stilul fremenilor...

Doi soldaţi folosiră un dispozitiv cu arc luminos pentru a repara partea de dedesubt a transportorului. În aerul liniştit al dimineţii, zidurile joase de piatră şi cărămidă ale satului bântuit arătau rotunjite, cu marginile roase de anii de vreme aspră.

Cu nouă ani în urmă, sătenii din Tabăra Bilar fuseseră

otrăviţi în mod oribil de nişte cercetaşi Harkonnen plictisiţi. Vânturile erozive ale deşertului şterseseră cele mai multe urme ale catastrofei, dar nu pe toate. Sătenii din Tabăra Bilar muriseră sfâşiindu-şi propriile lor trupuri, înnebuniţi de otrava pusă în provizia de apă. Zgârieturi de unghii şi amprente de mâini însângerate puteau fi încă văzute pe câteva ziduri adăpostite.

Harkonnenii umflaţi de apă credeau că superstiţioşii locuitori ai deşertului nu se vor întoarce niciodată într-un asemenea loc blestemat. Fremenii ştiau totuşi că această faptă malefică fusese comisă de *oameni,* nu de demoni ai deşertului. Liet-Kynes însuşi fusese martor al ororilor, împreună cu veneratul său tată. Acum, ca Abu-Naib care conducea toate triburile fremene, Liet îi trimisese pe Stilgar şi pe oamenii săi în această misiune.

De-a lungul celeilalte laturi a dunei, membrii comandoului lui Stilgar stăteau ghemuiţi, fiecare ţinând o placă pentru alunecat pe nisip. Purtând robe de deşert pătate, potrivite în aşa fel încât ţesătura cenuşie a distratelor de dedesubt să nu stea în bătaia soarelui, luptătorii îşi puseră măştile pe faţă. Sorbiră din tuburile de la gură, acumulând energie, pregătindu-se. Pistoalele maula şi cristaiele erau prinse la brâu; puştile laser furate erau ataşate la plăcile pentru nisip.

Gata.

Stilgar se amuză de stupiditatea Harkonnenilor. Le urmărise activităţile timp de câteva săptămâni şi ştia exact ce intenţionau să facă în această dimineaţă. *Previzibilitatea înseamnă moarte* – era o veche zicală fremenă.

Liet-Kynes va plăti mita crescută de mirodenie direct din rezervele ascunse ale Harkonnenilor. Iar baronul nu putea depune nicio plângere…

Dedesubt, reparaţia transportorului se terminase. Soldaţii în uniformă lucrau împreună aşezaţi în rând pentru a da la o parte pietrele care acopereau cisterna, scoţând la iveală un container consolidat. Discutau tot felul de fleacuri, cu spatele întors către duna înaltă. Nici măcar nu postaseră

santinele pe perimetru. Atâta aroganţă!

Când Harkonnenii aproape că terminaseră de descoperit cisterna, în care urmau să descarce şi mai multă mirodenie furată din cala de mărfuri a transportorului, Stilgar reteză aerul cu mâna. Luptătorii se urcară pe plăcile cu fundul alunecos, se lăsară greoi peste marginea abruptă şi porniră în jos pe panta netedă a dunei ca o haită de lupi în goană. În frunte, prinzând viteză şi alunecând cu genunchii îndoiţi, Stilgar desprinse puşca laser. Ceilalţi fremeni făcură la fel.

Auzind şuieratul frecării nisipului de sub plăci, Harkonnenii preocupaţi se întoarseră, dar prea târziu. Lame purpurii de lumină distrugătoare le retezară picioarele sub ei, topind carnea şi sfârtecând oasele.

Comandoul lui Stilgar sări de pe plăci şi se răspândi în evantai pentru a proteja transportorul. În jurul lor, soldaţii mutilaţi strigau şi gemeau, zvâcnind din cioturile cauterizate. Datorită talentului de trăgători al fremenilor, toţi aveau organele vitale intacte şi erau în viaţă.

Un tânăr soldat cu smocuri blonde de barbă privi cuprins de teroare la oamenii în robe întunecate ai deşertului şi încercă să se caţere cu spatele pe nisipul însângerat al pantei, dar nu reuşi să se mişte fără picioare. Aceşti fremeni păreau să-i umple inima cu mult mai multă groază decât vederea cioturilor înnegrite ale picioarelor.

Oţelindu-şi hotărârea, Stilgar ordonă oamenilor lui să-i lege pe Harkonneni şi să le înfăşoare rănile în bureţi şi cârpe etanşe, pentru a păstra umezeala pentru alambicurile morţii din sietch.

— Puneţi-le căluş, ca să nu fim nevoiţi să le auzim plânsul copilăresc.

În scurtă vreme, vocile care scânceau fură reduse la tăcere.

Doi fremeni inspectară transportorul, apoi ridicară mâinile ca semnal. Stilgar ataşă o punte la aparatul greu, până pe o platformă interioară îngustă care înconjura cala de mărfuri modificată. Spaţiul larg era căptuşit cu plăci groase. Deasupra capului, patru cârlige de fixare atârnau în

lanţuri.

Acest transportor fusese golit de punţi şi instalaţii şi prevăzut în schimb cu blindaj. Mirosea puternic a scorţişoară. Partea de sus a calei era deja plină de containere cu melanj fără însemne, pe care soldaţii fuseseră pe cale să le ascundă în cisternă. Partea de jos era goală.

— Uite-aici, Stil!

Turok arătă în jos, la partea de dedesubt a aeronavei, la traversele nevopsite şi la armăturile nou construite. Atinse o pârghie de lângă el şi pântecele blindat se desfăcu, deschis către deşert. Repede, Turok urcă o scară de metal până în cabina pilotului şi porni motoarele mari, care reveniră la viaţă cu un bubuit puternic.

Ţinându-se de o balustradă, Stilgar simţi o vibraţie uşoară, semnul unei nave bine întreţinute. Acest aparat, un adevărat cal de povară, va fi un adaos bun la flota fremenilor.

— Sus! strigă el.

Turok lucrase ani de zile în echipele de recoltat mirodenie şi era expert în manevrarea tuturor tipurilor de echipamente. Porni secvenţa de lansare. Transportorul se înălţă cu o legănare puternică şi Stilgar se agăţă de balustradă ca să-şi ţină echilibrul. Lanţurile şi cârligele grele care se legănau zăngăniră deasupra uşilor deschise ale calei; curând putu zări capacul cisternei dezvelite.

În timp ce Turok plana, ţinând pe loc transportorul, Stilgar desprinse lanţurile şi lăsă în jos cârligele groase. Dedesubt, fremenii se căţărară pe pereţii netezi ai cisternei consolidate şi prinseră cârligele de barele de ridicare. Lanţurile se încordară, motoarele grele gemură şi întreaga cisternă plină cu mirodenie se eliberă de platforma de piatră, înălţându-se până când intră în cala deschisă. Uşile transportorului se închiseră sub ea ca gura unui şarpe lacom.

— Cred că împăratul a numit crimă păstrarea unei cantităţi atât de mari de mirodenie.

Stilgar zâmbi când strigă în sus, către însoţitorul său:

— Nu-i o faptă bună să-i ajuţi pe Corrini la căutarea dreptăţii? Poate că Liet ar trebui să-i ceară lui Shaddam să ne dea o decoraţie…

Chicotind la auzul ironiei, Turok făcu un ocol cu vehiculul greoi şi pluti chiar deasupra solului. Fremenii rămaşi urcară la bord, trăgând după ei captivii Harkonneni schilodiţi, care se zbăteau.

Aeronava încărcată zbură la înălţime mică, dar acceleră când ajunse în largul deşertului, îndreptându-se către cel mai apropiat sietch. Aşezat lângă un perete despărţitor care vibra, Stilgar îşi cercetă oamenii epuizaţi şi prizonierii condamnaţi, care vor fi aruncaţi în curând în alambicurile morţii. Schimbă zâmbete satisfăcute cu fremenii, care-şi scoseseră măştile, descoperindu-şi feţele bărboase, arse de soare. În lumina slabă din interiorul transportorului, ochii lor albastru-în-albastru ardeau.

— Mirodenie şi apă pentru trib, zise Stilgar. Bună pradă pentru o zi!

Lângă el, unul dintre soldaţii Harkonnen gemu şi deschise ochii. Era tânărul îngrozit care se uitase la el mai devreme. Într-o clipă de îndurare, hotărând că acesta a suferit destul, Stilgar îşi scoase cristaiul şi despică gâtul soldatului, apoi acoperi rana ca să absoarbă sângele.

Ceilalţi Harkonneni nu se bucurară de o bună-voinţă asemănătoare.

E uluitor cât de necugetaţi pot fi oamenii în grupuri, în special când îşi urmează conducătorii fără să pună întrebări.

Statele: Viziunea Bene Gesserit

Flota imperială ajunse la Korona fără avertisment, următoarea lovitură în Marele Război al mirodeniei. Cu opt crucişătoare de luptă şi fregate complet înarmate, era o etalare de forţe chiar mai înspăimântătoare decât cea care înnegrise cele mai populate oraşe de pe Zanovar.

Navele militare se îndreptară spre satelitul artificial pentru o investigaţie pe teren. Prin sistemul de comunicaţii, basharul suprem Zum Garon îşi lansă ultimatumul.

— Suntem aici din ordinul împăratului Padişah. Voi, Casa Richese, sunteţi acuzaţi de posesia unui stoc neînregistrat de melanj, strict împotriva legilor adoptate de curtea imperială şi de cea a Landsraadului.

Oţelitul comandant aşteptă apoi răspunsul lor. *Hai să vedem cât de vinovat se poartă.*

Implorări disperate erupseră din camerele de control de pe Korona, urmate câteva clipe mai târziu de apeluri de la guvernul richesian de dedesubt.

Basharul suprem, privind afară de pe puntea navei amiral, nu acceptă niciuna dintre transmisiuni. Vorbi într-un sistem de difuzoare.

— Din ordinul veneratei sale maiestăţi Shaddam al IV-lea, vom căuta melanjul de contrabandă. În caz că este găsit, va fi confiscat, iar staţia Korona va fi distrusă imediat. Astfel a ordonat împăratul.

Două fregate de luptă alunecară în terminalele de primire ale satelitului-laborator artificial. Neghiobii de richesieni încercară să închidă la loc uşile ecluzei, aşa că două crucişătoare traseră asupra altor terminale, spărgând trapele şi aruncând în spaţiu aerul, încărcătura şi trupurile.

Când garniturile uşilor se închiseră zăngănind şi ghearele de prindere forţară deschiderea carcasei etanşe a satelitului, Garon transmise încă un avertisment.

— Orice rezistenţă va fi întâmpinată cu măsuri extreme. Aveţi exact două ore să evacuaţi Korona. Dacă vom găsi dovezi suficiente care să justifice anihilarea acestui complex, orice persoană rămasă pe staţie în acel moment va muri.

De pe puntea navei amiral, Garon păşi într-un lift care îl duse jos, la nivelul de debarcare. Korona nu avea destule mijloace de apărare ca să reziste sardaukarilor. Nimeni nu avea.

Comandantul veteran conduse un regiment complet în laboratorul orbital. Pe coridoarele metalice, alarmele sunau, luminile clipeau, sirenele îi asurzeau. Inventatorii, tehnicienii şi muncitorii din laboratoare se îngrămădeau spre navele de evacuare. În centrul unui sistem de pasarele, basharul suprem făcu semn soldaţilor săi să se separe în echipe şi să-şi înceapă căutarea. Înţeleseră că ar putea fi necesar să tortureze câţiva angajaţi ca să determine amplasarea stocului.

Un bărbat roşu la faţă se poticni ieşind ca o ghiulea dintr-un liftub, alergând din centrul său administrativ să se întâlnească cu avangarda sardaukarilor. Flutură din mâini.

— Nu puteţi face asta, domnule! Sunt directorul laboratorului, Flinto Kinnis, şi vă spun că două ore nu sunt de ajuns! Trebuie să chemăm nave de pe Richese doar pentru oameni, ca să nu mai vorbim de toate materialele de cercetare. Va lua cel puţin o zi să evacuăm…

Chipul ars de soare al lui Garon nu arătă niciun strop de simpatie.

— Ordinele împăratului nu pot fi puse la îndoială şi nici nu li se poate opune rezistenţă, în niciun fel.

Făcu semn din cap către soldaţi, care deschiseră focul, retezându-l pe birocratul şocat chiar când bolborosea alte obiecţii.

Trupele înaintară mai adânc în gigantica staţie-laborator.

În timpul uneia dintre mesele lor private, Shaddam i se destăinuise lui Zum Garon şi-i explicase intenţiile sale. Împăratul înţelegea că mulţi civili puteau muri în această

invazie, şi era cât se poate de dornic să dea un alt exemplu extrem, ca pe Zanovar, şi apoi altul, până când domnia lui era asigurată.

— Singurul lucru pe care-l cer, spusese Shaddam, ţinând un deget în sus, este să recuperezi *toată* mirodenia de contrabandă pe care o găseşti. O recompensă destul de mare de mirodenie va reduce la minimum plângerile Ghildei şi ale CHOAMului.

Zâmbise, mulţumit de planul lui.

— Apoi foloseşte armele atomice ca să distrugi întreaga staţie.

— Sire, folosirea armelor atomice trece dincolo de limitele…

— Absurd! Le vom da o şansă să evacueze, şi distrug pur şi simplu o structură metalică din spaţiu. Din câte înţeleg, Korona e un adevărat spin în ochi.

Spre frustrarea lui Shaddam, Garon nu păruse total convins.

— Nu te preocupa de nuanţele legale, bashare. Ideea pe care vreau s-o demonstrez este mai bine subliniată cu explozii nucleare. Vor înfricoşa Landsraadul mai mult decât o mie de avertismente mai mici.

Zum Garon trăise mulţi ani neîndurători pe Salusa Secundus şi luptase în revolta de pe Ecaz. Ştia că ordinele imperiale trebuiau îndeplinite, fără a pune niciodată întrebări – şi îşi crescuse talentatul fiu, Cando, să creadă acelaşi lucru.

În jumătate de oră, primul grup de nave de evacuare îşi dibuiră drumul spre suprafaţă. Savanţii se înghesuiau să recupereze înregistrările experimentale şi însemnările de neînlocuit de la proiectele de cercetare. Însă mulţi dintre cei care pierdeau timp adunând astfel de obiecte se treziră curând blocaţi, când toate navetele disponibile plecaseră.

Dedesubt, la Centrul Triadei, premierul Ein Calimar răcnea neputincios în sistemul de comunicaţii, cerând să i se dea timp să contacteze curtea Landsraadului. Alături de el, contele Richese îşi frângea mâinile şi implora, dar fără

efect. Simultan, richesienii se luptau să lanseze nave de salvare de la sol, deşi, cu minutele care treceau implacabil, sardaukarii se îndoiau că vor ajunge la timp.

Trupele scotociră încăperile laboratorului, căutând pretinsa rezervă de melanj. În apropierea miezului blindat al Koronei, întâlniră doi inventatori frenetici, un savant chel cu umerii căzuţi şi un bărbat impetuos, ai cărui ochi se mişcau de colo până colo ca şi cum mintea lui lucra la viteză mare.

Inventatorul impetuos făcu un pas în faţă, încercând să pară rezonabil.

— Domnule, lucrez la un proiect vital de cercetare şi trebuie să transport toate notele şi prototipurile delicate. Această muncă nu poate fi reprodusă altundeva, şi are repercusiuni asupra viitorului imperiului.

— Se respinge!

Inventatorul clipi, ca şi cum n-ar fi auzit bine.

Lângă el, omul cel chel îşi concentră privirea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc…

Arătă spre o piramidă de lăzi sigilate, alături de care stăteau muncitori cu cărucioare antigrav, care însă nu aveau unde să se ducă.

— Domnule bashar suprem, numele meu este Talis Bait. Colegul meu Haloa Rund nu exagerează importanţa muncii noastre de aici. De asemenea, priveşte această preţioasă rezervă. Nu poţi lăsa să fie distrusă.

— Este melanj? întrebă Garon. Am ordine să confisc toată mirodenia.

— Nu, domnule. Oglinzi richesiene, aproape la fel de valoroase ca mirodenia.

Ofiţerul ţuguie buzele. Cioburi mici de oglindă richesiană puteau alimenta dispozitive mari de scanare. Acest stoc de elemente reflectorizante ar fi fost suficient ca să alimenteze un mic soare.

— Talis Bait, regret să te informez că directorul vostru a fost una dintre victimele acestei operaţiuni. De aceea, te numesc la conducerea Koronei.

Bait rămase cu gura căscată când pricepu sensul vorbelor basharului.

— Directorul Kinnis? întrebă cu voce slabă. Mort?

Garon încuviinţă.

— Ai permisiunea mea să iei toate oglinzile richesiene pe care le poţi duce pe navele mele la timp – cu condiţia ca să-mi spui unde să găsesc stocul vostru ilegal de mirodenie.

Haloa Rund încă arăta îngrozit.

— Cum rămâne cu cercetările mele?

— Nu pot vinde ecuaţii.

Bait se foia, evident cântărind dacă să mintă sau nu.

— Presupun că oamenii tăi vor răscoli laboratoarele şi vor distruge camerele sigilate până când o găsesc. De aceea, mai bine îi scutesc pe toţi de necazuri.

Îi spuse basharului unde să caute.

— Sunt încântat să văd că ai făcut alegerea corectă şi că ai dovedit prezenţa melanjului.

Atingând un buton de pe uniformă, Garon trimise un semnal către nava lui. Câteva clipe mai târziu, soldaţii de rând urcară al bord, ducând platforme suspensoare încărcate cu containere cu bombe atomice. Basharul se întoarse către savantul chel:

— Poţi aduce la bordul crucişătoarelor noastre de luptă tot ce reuşeşti să cari, şi-ţi voi permite să păstrezi jumătate din ceea ce încarci.

Încă înspăimântat de situaţie, dar destul de înţelept să nu discute, Bait se apucă de treabă. Garon, uimit, urmări eforturile muncitorilor care mutau lăzile cu oglinzi fragile. Era limpede că nu vor salva nici măcar o zecime din tezaur. Haloa Rund se grăbi înapoi în laborator, dar basharul sardaukarilor lăsă instrucţiuni să nu i se permită să înghesuie în nave „prototipuri” inutile.

Garon îşi îndrumă oamenii către zona de depozitare a mirodeniei, unde soldaţii cu holorecordere înregistrară stocul ilegal, luând dovezi înainte de a muta mirodenia, pentru cazul în care împăratul avea nevoie de ele. Shaddam nu precizase că doreşte să se ia această

precauţie, dar basharul ştia că dovezile sunt dovezi.

În timp ce Zum Garon monitoriza operaţiunile, infanteria sardaukarilor intră în miezul satelitului, purtând prima încărcătură de focoase nucleare. Se uită la cronometru. Rămânea mai puţin de o oră...

*

Talis Bait alerga de colo până colo, aproape prăbuşindu-se de epuizare. Sudoarea îi lucea pe creştetul chel; el şi echipa lui transferaseră deja un număr surprinzător de oglinzi costisitoare la bordul navei amiral a sardaukarilor.

Pe o platformă de încărcare a mărfurilor de pe Korona, Haloa Rund stătea ghemuit, plângând lângă lăzile împachetate în grabă care fuseseră sparte cu armele de mână. Când insistase să le ducă la bordul navei amiral andocate acolo, doi soldaţi deschiseseră focul, distrugând generatorul de non-câmp dinăuntru.

Pe măsură ce timpul expira şi basharul ordonă retragerea de pe satelitul condamnat, Talis Bait stătea pe platforma de încărcare, aşteptând să plece.

Calm, Garon îl informă pe inventatorul chel că va trebui să rămână pe loc.

— Îmi pare rău, dar este ilegal să admitem pasageri civili la bordul unei nave de război imperiale. Trebuie să găseşti propria-ţi cale de a pleca de pe satelit...

Având atât de puţin timp rămas, legăturile de familie ale lui Rund cu contele Ilban Richese nu puteau să-l ajute. Iar armamentul atomic nu putea fi dezamorsat.

*

Cu zece minute înainte de momentul stabilit, toate crucişătoarele de luptă şi navele de sprijin se desprinseră de satelit, lăsând porţile de acces avariate deschise vidului

îngheţat al spaţiului. La bordul navei amiral, basharul suprem Garon urmări soldaţii cum îşi încheiau treburile cu precizie militară.

Deşi rezerva de melanj nu fusese atât de mare cum fusese făcut împăratul să creadă, compartimentele de marfă de sub punte conţineau multe lăzi cu oglinzi richesiene, ca şi mirodenia. Sardaukarii aveau să depună imediat melanjul confiscat la reprezentanţii Ghildei de la bordul transspaţialului care aştepta. O mită neruşinată, dar eficientă.

Pe suprafaţa planetei, premierul Calimar se uita pe cer, la satelit, o structură artificială atât de mare încât făcea să pară minusculă flota navelor sardaukarilor care se îndepărta. Avea un nod în stomac şi inima aproape îngheţată de furie din cauza nedreptăţii acţiunii lui Shaddam.

Cum aflase împăratul despre mirodenia ascunsă pe Korona? După ce baronul Harkonnen îl plătise discret, Calimar ţinuse stocul absolut secret. Cu siguranţă informaţia nu putea să fi venit de la Harkonneni, pentru că ar fi îndreptat întrebările înapoi spre ei…

Când bombele atomice erupseră pe Korona, lumina strălucitoare arse pe cerul richesian. Totuşi, în loc să slăbească o dată cu trecerea timpului, mingea de foc continuă să alimenteze o reacţie în lanţ care inflamă oglinzile richesiene rămase, împrăştiind fragmentele într-un nor de cristale sparte, puternice, care se cernură prin atmosferă ca nişte aşchii de la o supernovă. Dedesubt, richesienii de pe un continent întreg priviră furtuna de foc care brăzda cerul. Oglinzi nepreţuite căzură ca nişte mici asteroizi, ţiuind şi pârjolind aerul.

Calimar îşi reţinu un strigăt, dar nu reuşea să se oprească din privit. Îngrozitoarea lumină deveni şi mai

puternică. Mulţi richesieni priviră ca hipnotizaţi de groază, incapabili să creadă ce se întâmpla.

În următoarele câteva zile, pe măsură ce deteriorarea retinei continua, un sfert din populaţia de pe Richese avea să orbească.

Simt apăsarea invulnerabilă şi alunecătoare a spaţiului unde o stea trimite raze hoinare la non-distanţe numite parseci.

Apocrifele lui Muad'dib,
Totul e permis, totul e posibil

Pierdut în vid, transspaţialul se rostogolea, ieşit de sub control.

Gurney Halleck îşi dădu seama că ceva nu e în regulă în clipa în care ieşiră din hiperspaţiu. Uriaşa navă se hurduca de parcă ar fi nimerit într-o turbulenţă densă.

Punând o mână pe lama ascunsă în hainele maronii de călătorie, Gurney se uită alături de el ca să se convingă că Rhombur era în siguranţă. Prinţul ciborg se ancoră de un perete, care devenise acum podea.

— Suntem atacaţi?

Purta o mantie şi o glugă, ca şi cum ar fi fost pelerin. Ţesătura largă de lână îi acoperea corpul în mare parte artificial, astfel încât să nu observe nimeni diferenţele extraordinare de anatomie.

Uşa de la cabina din apartamentele private pentru pasageri se deschise pe jumătate, apoi se înţepeni în balamale. Afară, pe coridorul principal, un panou de serviciu scoase scântei când o scurgere de curent se propagă prin sistemele fregatei. Punţile se înclinară în clipa în care generatoarele de gravitaţie încetară să mai funcţioneze, mutând centrul de masă. Luminile pâlpâiră. Apoi, cu un tremur însoţit de scârţâieli, fregata de pasageri se înclină în timp ce transspaţialul se rostogolea.

Gurney şi Rhombur forţară uşa înţepenită a cabinei şi încercară s-o împingă ca să se deschidă complet. Cu braţul lui mecanic puternic, Rhombur îmbrânci obstacolul la o parte, zgâriind metalul.

Cei doi bărbaţi se strecurară pe coridor, unde pasagerii cuprinşi de panică alergau de colo până colo, unii dintre ei răniţi şi sângerând. Prin hublourile distanţate unele de altele, Gurney şi Rhombur puteau vedea dezastrul de afară,

din cala de mărfuri a transspaţialului, unde navele erau răsturnate şi lovite. Unele pluteau liber, sărite din cârligele de ancorare.

Pe fiecare punte, panourile de comunicaţii se aprindeau, pe măsură ce sute de pasageri cereau explicaţii. Stewarzi Wayku în uniforme negre se grăbeau dintr-un hol în altul, instruindu-i pe toţi să aştepte până vor primi informaţii suplimentare. Însoţitorii de bord arătau eleganţi şi rezervaţi, dar trădau o urmă de tensiune, din cauza situaţiei fără precedent.

Gurney şi Rhombur se îndreptară spre holul principal aglomerat, unde se adunau pasagerii înspăimântaţi. După expresia chipului pe jumătate ascuns de glugă a lui Rhombur, Gurney îşi putea da seama că ar fi dorit să-i calmeze pe aceşti oameni, să preia conducerea. Pentru a împiedica asta, dădu un semnal subtil din mână, avertizându-l pe prinţ că trebuie să-şi păstreze secretă identitatea şi să nu atragă atenţia asupra lor. În schimb, prinţul încercă să afle pentru el însuşi ce s-a întâmplat, dar sistemele navei ofereau prea puţine informaţii.

Pe faţa ca de ceară a lui Rhombur se citea concentrarea adâncă.

— Nu avem timp pentru întârzieri – avem un program foarte precis. Întregul plan de bătălie se poate prăbuşi dacă noi nu ne facem treaba.

După o oră de întrebări fără răspuns şi panică crescândă, un reprezentant al Ghildei trimise în sfârşit un holo-emisar în holul fregatei. Imaginea lui apăru în principalele puncte de adunare ale tuturor navelor din cală.

După uniformă, Rhombur recunoscu gradul ghindarului ca fiind revizor de zbor, un administrator relativ important care se ocupa de registrele contabile şi declaraţiile vamale pentru mărfuri şi pasageri sau ţineau legătura cu Banca Ghildei în ceea ce priveşte plăţile pentru călătoriile interstelare. Revizorul de zbor avea ochii extrem de depărtaţi, fruntea înaltă şi gâtul gros; braţele lui păreau prea scurte pentru corp, ca şi cum părţile ar fi fost prost

potrivite în timpul construcţiei lui genetice.

Vorbi cu voce inexpresivă, cu un tic iritant care îl făcea să sune ca o insectă bâzâitoare.

— Am… nnn… Înregistrat dificultăţi în deplasarea acestei nave şi în prezent încercăm să restabilim… nnn… contactul cu navigatorul nostru în camera lui. Ghilda investighează problema. Nu avem… nnn… nicio altă informaţie în acest moment.

Pasagerii încercară să strige întrebări, dar fie că proiecţia nu-i putea auzi, fie că nu se sinchisea să răspundă. Stătea cu spatele drept şi cu chipul impasibil.

— Toate operaţiunile de întreţinere şi reparaţii majore ale navelor Ghildei trebuie să fie făcute… nnn… pe Junction. În mod obişnuit nu avem utilaje pentru a realiza reparaţii de amploare aici. Nu am reuşit încă să determinăm poziţia noastră exactă… nnn… deşi măsurătorile preliminare arată că suntem în spaţiul necartografiat, mult dincolo de graniţele imperiului.

Răbufnirea colectivă a respiraţiei pasagerilor sună ca o instalaţie de aerisire de mare capacitate. Gurney se încruntă spre Rhombur.

— Reprezentanţii Ghildei or fi buni la ştiinţe matematice, dar se pare că nu au nicio instruire în materie de *tact…*

Rhombur se încruntă.

— Un transspaţial pierdut? N-am auzit niciodată de aşa ceva. Iaduri purpurii! Nava asta e unul dintre cele mai bune modele ixiene!

Gurney afişă un zâmbet melancolic pe faţa brăzdată.

— Cu toate astea, s-a întâmplat.

Cită din Biblia Catolică Portocalie.

— „Căci neamul omenesc e pierdut chiar şi cu calea cea dreaptă întinsă la picioarele lui”.

Rhombur îl surprinse, răspunzându-i cu a doua jumătate a versului:

— „Şi totuşi, oricât de departe ne-am rătăci, Dumnezeu ştie unde să ne găsească, pentru că El poate vedea întreg universul”.

Prinţul ixian coborî vocea şi-l conduse pe Gurney departe de discuţia bombănitoare şi duhoarea acră a transpiraţiei provocate de spaimă din holul aglomerat.

— Acest transspaţial a fost construit după indicaţiile tatălui meu, şi ştiu cum merg aparatele astea. Una dintre îndatoririle mele ca prinţ al Casei Vernius a fost să învăţ totul despre construcţia navei. Controlul de calitate şi elementele de siguranţă au fost extraordinare, iar motoarele Holtzman nu se defectează niciodată. Tehnologia asta s-a dovedit fiabilă de zece mii de ani…

— Până azi.

Rhombur dădu din cap.

— Nu, nu ăsta-i răspunsul. Nu poate fi decât o problemă cu navigatorul însuşi!

— Eroare a *pilotului?*

Gurney coborî vocea ca să evite să tragă cineva cu urechea, deşi pasagerii făceau o treabă destul de bună alimentându-şi singuri panica.

— Atât de departe în afara graniţelor imperiului, dacă navigatorul nostru a eşuat, nu vom mai găsi niciodată drumul spre casă.

Celelalte Memorii sunt un ocean întins, adânc. Sunt la dispoziţia membrelor ordinului nostru pentru a le ajuta, dar numai conform propriilor lor termeni. O soră caută necazuri când încearcă să manipuleze vocile interioare pentru propriile ei nevoi. E ca şi cum cineva ar încerca să transforme marea în piscină personală – o imposibilitate, chiar şi pentru câteva clipe.

Concluziile Bene Gesserit

Întors în sfârşit în apartamentul lui de pe Kaitain după ce plantase mostrele pentru testare în două transspaţiale, contele Hasimir Fenring se ridică în pat şi aruncă o privire prin camera opulentă. Se întrebă cât de curând va auzi ceva despre rezultate; cu siguranţă nu putea *întreba* Ghilda, aşa că va trebui să fie foarte discret în cercetările sale.

Cu ochii cârpiţi de somn, văzu filigranul auriu de pe pereţi şi tavan, reproducerile picturilor străvechi şi splendidele sculpturi exotice chin-do. Acesta era un loc mult mai stimulator decât aridul Arrakis, dezgustătorul Ix sau utilitaristul Junction. Singura frumuseţe mai mare pe care voia s-o vadă era chipul minunat al încântătoarei Margot. Însă ea se sculase deja şi coborâse din pat.

După călătoria ocolită din transspaţial în transspaţial, ajunsese după miezul nopţii, epuizat. În ciuda orei târzii, Margot îşi folosise pe el talentele în materie de seducţie, tehnici de a-l excita şi relaxa în acelaşi timp. Apoi adormise, legănat de confortul din braţele ei…

Contele fusese desprins de treburile imperiului pentru aproape trei săptămâni şi se întrebă câte gafe mai făcuse Shaddam între timp. Fenring va trebui să aranjeze o întâlnire privată cu prietenul său din copilărie ca să discute problemele, deşi va trebui să păstreze secretă deocamdată povestea cu dansatorul-faţă. Ministrul mirodeniei avea intenţia să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea personală împotriva lui Ajidica, şi o va savura din plin. Numai după aceea îi va spune lui Shaddam şi vor jubila amândoi de

plăcere.

Mai întâi totuşi, trebuia să afle dacă munca Maestrului Cercetător avusese succes. Totul depindea de amal. Dacă testele arătau că afirmaţiile lui Ajidica erau false, Fenring nu va arăta nicio milă. Dacă amalul acţiona aşa cum îi promisese, totuşi, va trebui să afle fiecare amănunt al procesului înainte de a începe tortura.

Două dintre valizele cu suspensii încă stăteau pe masa lată de toaletă. Bagajele erau deschise. Fenring oftă, se întinse şi coborî din pat. Căscând, păşi agale până în baia de alături, unde menajera cea uscată, Mapes, se înclină, dar numai puţin. Femeia fremenă purta o rochie de casă albă care îi lăsa goale mâinile bronzate, pline de cicatrice. Lui Fenring nu-i păsa prea mult de personalitatea ei, dar era o lucrătoare bună şi avea grijă de nevoile lui, chiar dacă fără entuziasm.

Îşi scoase şortul şi-l lăsă pe podea. Mapes îi luă cu o privire mânioasă şi-i aruncă într-un coş de rufe murdare de lângă perete. El îşi puse obişnuiţii ochelari de protecţie şi îşi folosi vocea ca să comande jeturile de apă din baie. Rafale puternice de apă caldă îi înconjurară trupul, înălţându-l în aer, masându-l pe toate părţile. Pe Arrakis, asemenea lux nu era posibil, nici măcar pentru ministrul imperial al mirodeniei. Închise ochii. Atât de liniştitor…

Dintr-o dată, trecu la o stare de completă luciditate când amănunte periferice căpătară importanţă. Îşi lăsase bagajul cu suspensoare pe podea în noaptea dinainte, cu intenţia de a despacheta dimineaţă. Acum valizele erau *deschise* pe o masă de toaletă…

Ascunsese o mostră experimentală de amal într-una dintre ele!

Repezindu-se în dormitor, încă dezbrăcat şi ud, o găsi pe menajera fremenă scoţând hainele şi obiectele de toaletă din valize, punând lucrurile deoparte.

— Lasă asta pe mai târziu. Mmm… O să te chem când o să am nevoie de tine.

— Cum doriţi…

Avea o voce guturală, ca şi cum grăunţele de nisip suflate de vânt i-ar fi jupuit coardele vocale. Privi dezaprobator băltoacele pe care le lăsa pe podea, dezgustată mai curând de risipă decât de mizerie.

Dar despărţitura secretă a valizei era goală. Alarmat, Fenring strigă după ea:

— Unde-i săculeţul pe care-l aveam aici?

— N-am văzut niciun săculeţ, domnule.

Căută febril prin bagaje, împrăştiind lucrurile pe podea. Şi îl trecură toate sudorile.

Chiar în acel moment intră Margot, ducând o tavă cu micul dejun. Privi silueta lui goală cu sprâncenele ridicate şi cu un surâs de aprobare.

— Bună dimineaţa, dragule. Sau ar trebui să spun bună ziua?

Aruncă o privire la cronometrul de pe perete.

— Nu, mai ai un minut.

Purta o rochie sclipitoare de paramătase cu trandafiri immieni galben-pal cusuţi pe ea, flori delicate care rămâneau vii în ţesătură şi răspândeau un parfum delicat, dulce.

— Ai scos un săculeţ verde din valiza mea?

O Bene Gesserit talentată ea însăşi, Margot ar fi găsit uşor compartimentul secret.

— Am presupus că l-ai adus pentru mine, dragă.

Zâmbind drăgălaş, puse tava cu micul dejun pe o masă laterală.

— Păi… hmmm… de data asta a fost o călătorie dificilă şi eu…

Margot se prefăcu bosumflată. Observase un mic simbol pe una dintre feţele săculeţului, un semn pe care îl identificase ca fiind litera „A” din alfabetul tleilaxu.

— Unde l-ai pus, hmm?

În ciuda asigurărilor lui Ajidica, Fenring nu era deloc convins că melanjul sintetic tleilaxu nu era dăunător, sau chiar otrăvitor. Prefera să folosească alte subiecte de experiment, nu pe sine însuşi sau pe soţia lui.

— Nu-ţi face griji pentru asta, dragul meu.

Ochii verzi-cenuşii ai lui Margot dansau seducător.

Începu să toarne cafea de mirodenie pentru amândoi.

— Vrei micul dejun înainte sau după ce reluăm de unde am rămas astă-noapte?

Pretinzând că nu este foarte preocupat, deşi Margot ar fi observat orice urmă de tulburare în mişcările corpului, Fenring apucă un costum negru de toată ziua din dulapul în care se putea intra.

— Spune-mi doar unde-ai pus săculeţul şi mi-l iau singur.

Ieşind din dulap, o văzu pe Margot ducând la buze o ceaşcă de cafea.

Cafea cu mirodenie... săculeţul ascuns... amalul!

— Stai!

Alergă spre ea şi îi aruncă ceaşca din mână. Lichidul fierbinte se împrăştie peste tot pe covorul ţesut de mână şi-i pătă rochia galbenă. Trandafirii immieni încă vii tresăriră.

— Ei, bine, ai irosit toată mirodenia asta, dragă, zise ea, tresărind dar încercând să-şi recapete calmul.

— Eşti sigură că n-ai turnat-o pe toată în cafea, hmmm? Unde-i restul de mirodenie pe care ai găsit-o?

Se calmă, dar ştia că dezvăluise deja mult prea mult.

— E în bucătărie.

Îl privi cu ochii ageri de Bene Gesserit.

— De ce te porţi aşa, dragul meu?

Fără să explice, turnă cealaltă ceaşcă de cafea cu mirodenie înapoi în ibric şi ieşi repede cu el din cameră.

*

Cu chipul sumbru, Shaddam stătea la intrarea în apartamentul lui Anirul, ţinând braţele încrucişate la piept. Un doctor Suk cu coadă de cal stătea lângă el. Dreptvorbitoarea Mohiam refuza să-l lase să intre în dormitor.

— Numai practicienele medicinii din Bene Gesserit pot

avea grijă de anumite afecţiuni, Sire.

Doctorul cu umerii căzuţi scuipă vorbele către Mohiam:

— Să nu crezi că voi, Comunitatea surorilor, ştiţi mai mult decât un absolvent al Cercului Interior Suk…

Avea fata roşcovană şi nasul mare.

Shaddam se încruntă.

— Asta n-are niciun sens. După purtarea bizară a soţiei mele la grădina zoologică, are nevoie de îngrijire specială.

Se prefăcea îngrijorat, dar era mult mai interesat să audă raportul basharului suprem îndată ce flota imperială a sardaukarilor se întorcea de pe Korona. O, ce mai raport avea să fie!

Mohiam rămase fermă.

— Numai o Soră Medicală Bene Gesserit calificată se poate ocupa de ea, Sire.

Vocea ei luă o nuanţă mai domoală.

— Iar Comunitatea va oferi aceste servicii fără să ceară Casei Corrino să plătească!

Doctorul Suk începu să se răstească la ea, dar împăratul îl făcu să tacă. Serviciile doctorilor Suk costau foarte mult, mai mult decât era dispus Shaddam să cheltuiască pentru Anirul.

— Poate că ar fi mai bine, la urma urmei, dacă soţia mea ar fi îngrijită de una dintre surorile ei…

Dincolo de uşile înalte, doamna Anirul dormea agitat şi din când în când izbucnea într-un şuvoi de cuvinte fără sens şi de sunete ciudate. Deşi nu recunoştea faţă de nimeni, Shaddam era mulţumit în sinea lui că ea ar fi putut să înnebunească.

O femeie scundă şi plină de energie, cu o robă neagră, Sora Medicală Aver Yohsa, ducea doar o mică geantă de umăr când dădu buzna în dormitor, ignorând gărzile de sardaukari şi protocolul.

Doamna Margot Fenring încuie apartamentul, ca să împiedice întreruperile şi se uită la Mohiam, care încuviinţă. Cu eficientă, Yohsa făcu Maicii Kwisatz o injecţie la ceafă.

— Este copleşită de vocile dinăuntru. Asta va potoli

Celelalte Memorii, ca să se poată odihni.

Yohsa stătea la marginea patului, dând din cap. Trase concluziile repede, cu deplină încredere.

— Anirul s-ar putea să fi sondat prea adânc, fără sprijinul şi îndrumarea unei alte surori. Am mai văzut asemenea cazuri până acum, şi sunt extrem de serioase. O formă de posedare.

— Îşi va reveni? întrebă Mohiam. Anirul este o Bene Gesserit de rang ascuns, iar acesta este un moment extrem de delicat pentru îndatoririle ei.

Yohsa nu vorbea pe ocolite.

— Nu ştiu nimic despre rangul sau îndatoririle ei. În problemele medicale, în special în cele implicând activităţile complicate ale minţii, nu există răspunsuri simple. A suferit un atac, iar prezenţa continuă a acestor voci a avut un… efect… tulburător asupra sa.

— Vezi cât de liniştit doarme acum, zise Margot cu voce blândă. Ar trebui să plecăm. Las-o să viseze!

Cea care dormea visa despre deşert. Un vierme de nisip solitar fugea peste dune, încercând să scape de un urmăritor neînduplecat, ceva la fel de tăcut şi de implacabil ca şi moartea. Viermele, deşi imens, părea minuscul în vastul ocean de nisip, vulnerabil la forţe mult mai puternice decât el. Chiar şi în vis, Anirul simţea nisipurile arzătoare pe pielea jupuită. Zbătându-se în pat, îşi aruncă de pe ea cearşafurile mătăsoase. Tânjea după răcoarea unei oaze umbroase.

Cu un spasm, se trezi în mintea unei creaturi sinuoase, cu gândurile călătorind prin căi neuronale şi sinapse nonumane. Ea era viermele. Simţea frecarea de cremene sub corpul ei segmentat, aprinzând focuri înăuntrul ei în timp ce încerca să scape.

Urmăritorul necunoscut se apropia. Anirul voia să se

cufunde în adâncurile sigure ale nisipului, dar nu putea. În coşmarul ei nu se auzea niciun sunet, nici măcar zgomotul propriei ei treceri. Dădu drumul unui strigăt tăcut prin gâtul lung, căptuşit cu dinţi de cristal.

De ce fug? De ce mă tem?

Se ridică brusc, cu ochii roşii ca focul şi plini de teroare cumplită. Căzuse pe podeaua rece. Trupul îi era lac de transpiraţie, plin de vânătăi şi julituri. Dezastrul misterios era încă acolo, undeva, apropiindu-se, dar nu putea înţelege ce era.

Oamenii sunt diferiţi în intimitate de ceea ce sunt în prezenţa altora. În timp ce persoana intimă se transformă treptat în personajul social în grade diferite, unirea nu este niciodată completă. Ceva este întotdeauna ţinut în rezervă.

Învăţătură Bene Gesserit

Când soarele apuse în spatele lui, ducele Leto Atreides stătea cu Thufir Hawat şi Duncan Idaho de o parte şi de alta, cu faţa la mulţimea care aştepta adunată într-o zonă stâncoasă de-a lungul ţărmului. Un alt spectacol menit să impresioneze gloata, înainte ca trupele să plece la război.

În timp ce Rhombur şi Gurney erau plecaţi, aşteptarea era partea cea mai grea.

Însoţit de gărzi în uniformă şi de reprezentanţii principalelor oraşe de pe Caladan, Leto privi în urmă, ridicând ochii către monumentul magnific pe care-l inaugurase, unul care va servi drept far şi nu numai atât. Pe un promontoriu mărginind un golf îngust, imaginea impunătoare, de piatră, a lui Paulus Atreides stătea în picioare ca un paznic al coastei, un colos vizibil pentru toate ambarcaţiunile ce se apropiau de docuri. Statuia, splendidă în costumul de matador, ţinea mâna cu un gest patern pe umărul inocentului Victor, cel cu ochii mari. Cealaltă mână a lui Paulus ţinea un vas cu autoalimentare umplut cu uleiuri inflamabile.

Bătrânul Duce murise în arena de tauri cu mulţi ani înainte de naşterea lui Victor, aşa că cei doi nu se întâlniseră niciodată în realitate. Cu toate acestea, amândoi avuseseră o influenţă enormă asupra lui Leto: filosofia lui politică era modelată de conducerea fermă a tatălui său, iar compasiunea crescuse din dragostea pentru fiul lui.

Leto simţea un gol în inimă. În fiecare zi când se ocupa cu treburile presupuse de conducerea Casei Atreides, se simţea singur fără Jessica. Îşi dorea să fi putut fi împreună acum, să participe la consacrarea acestui nou monument spectaculos, deşi presupunea că ea ar fi putut dezaproba sumele extravagante irosite în amintirea tatălui său…

Până acum nu primise niciun mesaj de la Rhombur şi Gurney, dar putea doar să spere că ajunseseră cu bine pe Ix şi îşi începeau munca primejdioasă. Casa Atreides avea să fie în curând implicată în mult mai mult decât dezvelirea statuilor.

Un eşafodaj provizoriu se ridica în spatele statuilor. Doi tineri voinici se căţărară până pe platforma de sus şi aşteptară deasupra vasului, cu torţe în mână. Aleşi dintre pescarii localnici, băieţii cu talent de acrobaţi îşi petreceau zilele obişnuite agăţaţi de velatură ca nişte crabi zburători. Părinţii lor, foarte mândri, ca şi căpitanii vaselor pe care lucrau, aşteptau dedesubt, alături de o gardă de onoare Atreides.

Leto trase adânc aer în piept.

— Toţi oamenii de pe Caladan datorează un prinos de recunoştinţă celor imortalizaţi aici: tatăl meu, iubitul duce Paulus, şi fiul meu Victor, a cărui viaţă a fost retezată atât de devreme. Am comandat construirea acestui monument în aşa fel încât toate vasele care intră şi ies din portul nostru să-şi poată aminti de aceşti eroi veneraţi.

Munca de a fi duce…

Leto ridică mâna să dea un semnal, iar ultima rază de soare fulgeră în inelul cu sigiliu de pe deget. Din poziţia lor riscantă, tinerii coborâră torţele până la vas, aprinzând uleiurile. Flăcările albastre se înălţară cu un vuiet, fără să trosnească sau să scoată fum, o torţă tăcută în palma gigantică a statuii.

Duncan ţinea sabia bătrânului duce în faţa lui ca şi cum ar fi fost un sceptru regal. Chipul lui Thufir rămase sumbru şi impasibil.

— Fie ca flacăra eternă să nu se stingă niciodată. Fie ca amintirea lor să ardă veşnic, luminoasă.

Mulţimea aclamă, dar aplauzele nu puteau încălzi inima lui Leto când îşi amintea cearta pe care-o avusese cu Jessica despre dorinţa lui de a da numele copilului lor nenăscut după tatăl lui. Şi-ar fi dorit ca ea să-l fi putut cunoaşte pe bătrân, poate chiar să discute filosofie cu el.

Atunci poate că ar fi avut o părere mai bună despre Paulus, în loc să-şi concentreze supărarea asupra metodelor lui politice, pe care Leto refuza să le schimbe.

Ridică privirea cenuşie către faţa implacabilă, idealizată a lui Paulus Atreides de lângă statuia dureros de frumoasă a băiatului. Strălucirea torţei eterne arunca o aură în jurul trăsăturilor lor gigantice. O, cât de dor îi era lui Leto de tatăl lui, şi de băiat… şi cel mai mult de Jessica.

Te rog, lasă-l pe cel de-al doilea copil al meu să aibă o viaţă lungă şi cu rost, gândi el, nu prea sigur cui se ruga.

*

Într-o altă parte a imperiului, pe un alt balcon, privind un alt apus de soare, Jessica se gândea la ducele ei. Rătăci cu privirea peste arhitectura somptuoasă a oraşului imperial, apoi ridică ochii spre culorile şi mai vii ale perdelelor de aurore care pâlpâiau în amurg.

Cum tânjea să fie cu Leto… Întregul ei trup ardea după el. Mai devreme în acea zi, Cucernica Maică Mohiam şi nou-sosita Soră Medicală Yohsa o testaseră şi-o înţepaseră, apoi o asiguraseră pe Jessica de faptul că sarcina ei decurgea normal la intrarea în ultimul semestru. Pentru a se asigura că bebeluşul se dezvolta bine, Yohsa voise să facă o ecografie, folosind nişte maşini care să trimită impulsuri inofensive în pântecele lui Jessica, luând holo-imagini ale copilului care creştea înăuntru. Din punct de vedere tehnic, asemenea proceduri nu contraveneau constrângerilor Bene Gesserit împotriva intervenţiei asupra copiilor *in utero,* dar Jessica refuzase categoric testul, temându-se că ar putea dezvălui prea mult.

Văzând expresia surprinsă şi supărată de pe faţa Surorii Medicale, Mohiam îi luase partea lui Jessica, într-unul dintre rarele ei momente de compasiune.

— Nu-i nevoie de ecografii, Yohsa. La fel ca noi toate, Jessica are capacitatea de a determina singură dacă ceva a

mers prost în timpul perioadei de gestaţie. Avem încredere în ea.

Jessica se uitase la profesoara ei, luptându-se cu o senzaţie de usturime în ochi.

— Mulţumesc, Cucernică Maică.

Privirea lui Mohiam căutase răspunsuri, deşi Jessica nu avea să i le dea, de bunăvoie sau altfel…

Acum, concubina ducelui stătea singură pe balcon, învăluită în amurgul imperial. Se gândi la cerul de pe Caladan, la furtunile care se năpusteau peste mare. În ultimele câteva luni standard, ea şi Leto schimbaseră numeroase scrisori şi daruri, dar asemenea fleacuri nu erau nici pe departe de-ajuns pentru niciunul dintre ei.

Deşi Kaitain avea destule comori ca să uimească vizitatorii, Jessica îşi dorea să se întoarcă pe lumea ei oceanică, alături de bărbatul pe care-l iubea, înconjurată de pace, ducând viaţa ei dinainte. *Dacă surorile mă exilează după ce se naşte băiatul nostru? Dacă ucid, copilul?*

Jessica scria în continuare în jurnalul legat pe care i-l dăduse doamna Anirul, notând impresii şi idei, folosind un limbaj codificat de invenţie proprie. Îşi înregistra gândurile cele mai intime, umplând pagină după pagină cu planuri pentru fiul său nenăscut şi pentru relaţia ei cu Leto.

În cursul acestui proces, evită totuşi să scrie despre un sentiment din ce în ce mai neliniştitor pe care nu-l înţelegea şi care spera că va dispărea. Dacă luase o hotărâre îngrozitor de greşită?

Depindem în întregime de cooperarea binevoitoare a părţii inconştiente a minţii noastre. Într-un sens, inconştientul inventează următoarea clipă pentru noi.

Precept Bene Gesserit

Când Anirul se trezi, descoperi că Sora Medicală monitorizase şi ajustase cantitatea de medicamente pentru a împiedica larma tulburată a Celorlalte Memorii să o copleşească.

— Culoare bună a pielii, vioiciune în ochi. Excelent, doamnă Anirul!

Yohsa zâmbi cu blândeţe, încurajator.

Anirul reuşi să se ridice în capul oaselor în pat, biruind un val de slăbiciune. Se simţea aproape refăcută, cu mintea aproape sănătoasă. Deocamdată…

Margot Fenring schimbă polaritatea câmpului filtrant de la uşa unei curţi interioare private, lăsând lumina puternică a soarelui să intre în cameră. Anirul îşi feri ochii cu mâna şi se îndreptă mai mult în pat, în aşa fel încât lumina caldă, aurie, să se reverse pe pielea ei.

— Nu-mi pot petrece viaţa în întuneric.

Atentelor ei ascultătoare Bene Gesserit le povesti coşmarul cu viermele de nisip care fugea de un urmărilor nevăzut, necunoscut.

— Trebuie să aflu ce înseamnă acest vis, cât timp teroarea îmi este încă proaspătă în minte.

Începu să-şi simtă pielea de pe faţă fierbinte, ca şi cum – în viziunea ei – fusese arsă de soare.

Sora Medicală încercă s-o întrerupă, dar Anirul o dădu la o parte. Încruntându-se mânioasă, Yohsa o lăsă singură cu celelalte două femei, închizând uşa în urmă puţin mai zgomotos decât ar fi fost necesar.

Anirul păşi desculţă până pe terasă, în plină lumină. În loc să se retragă la adăpost de arşiţă, stătea în picioare, dezbrăcată şi nestingherită, absorbind razele soarelui pe pielea goală.

— Am ajuns până la marginea nebuniei şi m-am întors…

Simţea o dorinţă stranie să se rostogolească pe… nisip fierbinte.

Cele trei surori stăteau pe terasă, lângă o tufă unduitoare de trandafiri immieni.

— Visele sunt întotdeauna declanşate de evenimente conştiente, rosti Mohiam, parafrazând o învăţătură Bene Gesserit.

Cugetând, Anirul culese unul dintre micii trandafiri immieni din arbustul de lângă ea; în timp ce floarea sensibilă tresări, o duse la nas ca să miroasă parfumul delicat.

— Cred că are de-a face cu împăratul, cu mirodenia… şi cu Arrakis… Aţi auzit de proiectul Amal? Într-o zi, am intrat în biroul soţului meu în timp ce discuta despre un asemenea proiect cu contele Fenring. Se certau în legătură cu tleilaxu. Amândoi au tăcut cu stângăcie, aşa cum fac mereu bărbaţii vinovaţi. Shaddam mi-a spus să nu mă amestec în afaceri de stat.

— Toţi bărbaţii se comportă ciudat, observă Cucernica Maică Mohiam. Asta se ştie de mult.

Margot se încruntă.

— Hasimir tot încearcă să ascundă faptul că petrece atât de mult timp pe Ix, şi mă întreb deseori de ce. Abia acum o oră, a distrus o rochie pe care o purtam special pentru el, răsturnându-mi din mâini o ceaşcă de cafea cu mirodenie înainte să pot sorbi din ea, ca şi cum ar fi fost otravă. Am folosit nişte melanj pe care l-am găsit într-un compartiment secret al valizei…

Privi printre gene.

— Era într-un săculeţ cu un semn pe el, simbolul tleilaxu pentru „A”. Amal, oare?

— Pe tăcute, împăratul a trimis resurse militare pe Ix, ţinând informaţia secretă fată de Landsraad. Fenring… Ix… tleilaxu… melanj…, vorbi Anirul. Nimic bun nu poate ieşi de-aici.

— Iar Shaddam a declarat război deschis celor care stochează mirodenie, adăugă Mohiam.

Chiar şi la lumina zilei, chipul ei ridat părea să absoarbă umbre noi.

— Toate drumurile duc la melanj…

— Poate că viermele de nisip din visul meu fugea de o furtună de schimbări radicale în imperiu?

Goală încă în razele soarelui, Anirul privi peste domeniile palatului.

— Trebuie să luăm de îndată legătura cu Maica Superioară.

Simplitatea este cel mai dificil dintre toate conceptele.

Ghicitoare mentatică

Împăratul stătea singur într-una dintre sălile sale de banchet private, din fericire fără soţia lui. Zâmbi nerăbdător când masa îmbelşugată, formată din şase feluri, fu adusă pentru el. În această clipă nu voia nici necazuri, nici politică, nici măcar vechi poveşti de război de-ale basharului suprem Garon. Doar o sărbătorire intimă, luxoasă. Raportul despre Korona şi imaginile detaliate ale exploziei fuseseră de ajuns să-i provoace o poftă de mâncare serioasă.

Prima tavă era un platou ornamentat de argint, dus de două tinere aflate la vârsta măritişului. Fanfarele trâmbiţară, anunţând cele trei frigărui de cuburi de limorc uşor condimentate, gătite perfect, care împodobeau tava. Fetele care serveau luau fiecare frigăruie în parte, scoteau fiecare cub de carne şi puneau pe rând bucăţelele pe limba imperială a lui Shaddam. Carnea savuroasă era la fel de delicată ca brânza moale, cu arome senzuale care-i trezeau papilele gustative.

Trăgătorii sardaukari îşi ţineau armele pregătite, gata să reacţioneze instantaneu dacă vreuna dintre femei încerca să folosească o frigăruie boantă ca armă pentru asasinat.

Un tânăr cu pielea aurie într-o togă albă, catifelată, turnă o cupă de vin roşu, tare. Shaddam sorbi vinul printre înghiţituri, iar cele două fete aşteptau să-şi facă plăcerea, ţinând alte cuburi de carne. Inspiră adânc, simţind mirosurile atent alese care adiau în jurul servitorilor. Decadent! Asta însemna să fii împărat… Oftă şi făcu semn să se aducă următorul fel.

Al doilea fel consta în crustacee suculente fripte, creaturi cu multe picioare dar fără ochi care se găseau numai în izvoarele subterane de pe Bela Tegeuse. Sosul era făcut din unt, sare şi usturoi, nimic mai mult, dar avea un gust delicios. Două fetişcane foloseau mici furculiţe de platină ca să scoată carnea dulce şi albă a crustaceelor şi să i-o dea

împăratului.

Înainte ca următorul fel să apuce să fie adus, contele Hasimir Fenring năvăli în sala de banchet, făcându-şi loc printre gărzi cu coatele, ca şi cum ar fi fost invulnerabil la armele lor.

Shaddam se şterse cu şervetul la gură.

— A, Hasimir! Când te-ai întors din drumurile tale? Ai fost plecat multă vreme…

Fenring abia dacă reuşea să-şi stăpânească gâfâitul din glas.

— Ai distrus *Korona,* hmmm? Cum ai putut să faci aşa ceva fără să te consulţi cu mine mai întâi?

— Membrii Landsraadului se pot plânge cât vor, dar i-am prins pe richesieni în flagrant delict.

Shaddam nu-l văzuse niciodată pe prietenul lui atât de furios. Trecu la codul privat pe care-l inventaseră când erau băieţandri, ca servitorii să nu poată trage cu urechea.

— Calmează-te, sau ai prefera să nu te mai chem niciodată pe Kaitain? Aşa cum am discutat, avem nevoie să îmbunătăţim avantajul de piaţă al amalului prin eliminarea melanjului. Am scăpat cu ocazia asta de o altă rezervă majoră…

Fenring înaintă cu un mers de animal de pradă, apucă un scaun de lângă al împăratului şi se aşeză.

— Dar ai folosit bombe atomice, Shaddam. Nu numai că ai atacat o Casă Mare, dar ai folosit *arme atomice* interzise!

Coborî palma pe tăblia mesei plesnind-o cu putere.

Shaddam făcu semn cu degetele, iar fetele care serveau luară repede crustaceele tegeusane. Prea târziu, un băiat ospătar intră în grabă cu o carafă de mied auriu, dar Shaddam îl dădu afară cu un gest şi chemă al treilea fel.

Împăratul hotărî să nu ridice vocea.

— Marea Convenţie interzice folosirea armelor atomice numai împotriva *oamenilor,* Hasimir! Eu am folosit bombele atomice ca să distrug o structură făcută de mâna omului, un satelit laborator unde Richese a depozitat o cantitate ilegală de mirodenie. Am fost pe deplin în limitele

drepturilor mele.

— Dar au murit sute de oameni, poate mii!

Shaddam ridică din umeri.

— Au fost anunţaţi. Dacă au preferat să nu evacueze la timp, cum pot fi eu făcut responsabil? Pur şi simplu nu-ţi place ca eu să iau iniţiativa fără sfatul tău, Hasimir.

Fenring clocotea, dar împăratul surâse înnebunitor.

— Ah, iată, vine felul următor.

Doi bărbaţi puternici intrară ducând o lespede subţire de piatră pe care se clătina un păun imperial copt în ierburi, cu pielea rumenită încă trosnind din cauza fierbinţelii.

Servitorii se repeziră cu o farfurie curată, tacâmuri şi o cupă de cristal pentru contele Fenring.

— Ai cerut măcar opinia unui jurist înainte de atac, hmmm? Ca să fii sigur că interpretarea ta o să stea în picioare în faţa curţii Landsraadului?

— Mie mi se pare destul de evident… Basharul suprem Garon a luat holo-imagini ale întregii scene de pe Korona. Dovada este incontestabilă.

Cu un oftat exagerat, de răbdare forţată, Fenring întrebă:

— Ai vrea să încerc să *obţin* o opinie, Sire? Să-i consult pe juriştii şi mentaţii tăi?

— Oh, presupun… dă-i înainte!

Cu entuziasm, Shaddam tăie primele bucăţi de carne suculentă de păun, lingându-şi buzele după ce înghiţi.

— Încearcă şi tu, Hasimir…

Contele ciuguli ceva din pasărea coaptă de pe farfuria lui de argint, dar nu simţea niciun gust.

— Îţi faci prea multe griji. În plus, eu sunt împăratul şi pot să fac ce-mi place.

Fenring se uită la el cu ochii mari.

— Tu eşti împăratul datorită sprijinului din partea Landsraadului, al CHOAMului, al Ghildei Spaţiale, al Bene Gesseritului şi al altor forţe influente, hmmm? Dacă toţi ar deveni nemulţumiţi, ai rămâne fără nimic.

— Nu vor îndrăzni, replică Shaddam, apoi coborî vocea. Acum, că sunt singurul Corrino de sex masculin…

— Dar există o mulţime de nobili eligibili, care ar fi încântaţi să se însoare cu fetele tale şi să continue dinastia!

Fenring bătu din nou în masă.

— Lasă-mă să găsesc o cale să salvez ce se mai poate din asta, Shaddam. Cred că va fi nevoie să apari în faţa Landsraadului, hmmm, în termen de două zile. Va fi mare zarvă. Tu trebuie să-ţi declari motivele, şi vom pune la treabă tot sprijinul pe care vom reuşi să-l adunăm. Altfel, bagă de seamă la ce-ţi spun, va avea loc o revoltă.

— Da, da…

Shaddam se concentra asupra mâncării, apoi pocni din degete.

— Stai pentru felul următor, Hasimir? Sunt cotlete fripte de mistreţ de pe Canidar. Abia sosit cu trans-spaţialul azi dimineaţă, proaspăt…

Fenring împinse farfuria deoparte şi se ridică în picioare.

— Mi-ai dat multă treabă de făcut. Trebuie să încep imediat.

Legea se mişcă întotdeauna în direcţia în care îi protejează pe cei puternici şi-i oprimă pe cei slabi. Dependenţa de forţă erodează justiţia.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO,
Principii al civilizaţiei.

Deşi nu-l putea suferi pe arogantul premier Calimar, baronul Harkonnen nu se aşteptase niciodată ca Shaddam să folosească arme atomice împotriva Casei Richese. *Arme atomice!* Când veştile ajunseseră la el, pe Arrakis, avusese sentimente amestecate, şi foarte multă teamă pentru propria lui securitate. Faţă de zelul înspăimântător al lui Shaddam, nimeni nu era în siguranţă, în special nu Casa Harkonnen, care avea atât de multe de ascuns.

Susţinut de centura suspensoare, baronul păşea prin camera pentru strategie de la reşedinţa din Carthag, privind printr-un perete convex din ferestre de plaz armat. Soarele orbitor al deşertului se revărsa înăuntru, domolit de straturile filtrante de pe geamurile groase de doi centimetri.

Înăbuşite de bariere şi de sisteme de securitate care bâzâiau, auzea pregătirile pentru parada militară programată să aibă loc în curând în piaţa centrală. Imediat dincolo de câmpul său vizual, trupele se adunau în arşiţa după-amiezii, fiecare om complet înarmat purtând uniformă albastră de gală.

Cu multă zarvă, baronul se întorsese pe planeta neîndurătoare, însoţit de nepotul lui. Brutalul Rabban, într-una dintre rarele lui clipe de inteligenţă, sugerase ca ei să rămână aici, aproape de operaţiunile cu mirodenie, până când „supărătoarele treburi imperiale” se rezolvau.

Baronul izbi cu pumnul una dintre ferestre, făcând plazul să vibreze. Ce mai avea Shaddam de gând să facă? Era o nebunie! Douăsprezece familii din Landsraad îşi predaseră de bunăvoie averile în mirodenie stocată, pocăinţă patetică în scopul de a evita alte demonstraţii ale mâniei imperiale.

Nimeni nu e în siguranţă.

Era doar o problemă de timp până când revizorii CHOAMului aveau să vină să adulmece prin preajma activităţilor cu mirodenie de pe Arrakis… ceea ce putea foarte bine să fie sfârşitul baronului şi al Marii sale Case. În afară de cazul în care reuşea să ascundă totul…

Sporindu-i problemele, blestemaţii de fremeni continuau să-i jefuiască rezervele secrete, descoperind multe dintre cele mai mari depozite! Paraziţii fremeni erau oportunişti, exploatând înăsprirea măsurilor imperiale, ştiind că baronul nu putea raporta niciunul dintre raidurile lor pentru că ar fi trebuit să-şi recunoască propriile crime.

Afară, steaguri gigantice purtând panaşul albastru al Harkonnenilor se scurgeau de-a lungul pereţilor clădirilor înalte, oceane de pânză moale atârnând în aerul fierbinte. Statui ale unor grifoni fuseseră ridicate în jurul reşedinţei din Carthag, monştri impunători care păreau gata să sfideze chiar şi marii viermi de nisip. Mulţimile aduse cu forţa erau adunate în piaţă, amărâţi alungaţi din locurile lor de cerşit şi din casele ponosite ca să poată ovaţiona la comandă.

În mod normal, baronul prefera să-şi cheltuiască banii pe distracţii personale, dar acum plagia o pagină din cartea împăratului. Cu găteli şi spectacole ţipătoare, avea să intimideze populaţia indigenă. Îl făcea să se simtă puţin mai bine după stânjenitorul dezastru de la banchet. De aici înainte, n-avea nicio intenţie să mai încerce să urmeze modelul Atreides de a inspira bunăvoinţă. Baronul Vladimir Harkonnen voia ca supuşii lui să se *teamă* de el, nu să-l *placă.*

O femeie curier al Ghildei se foia în uşa deschisă a camerei strategice, arătându-se la limita răbdării.

— Baroane, transspaţialul meu va pleca în mai puţin de două ore. Dacă aveţi un pachet pentru Împărat, trebuie să-l iau repede!

Înfuriat, bărbatul cel gras se roti, iar impulsul îl făcu să se mişte în continuare fără graţie pe suspensoare. Se prinse de un perete.

— O să aştepţi! O parte importantă a mesajului meu vor fi imaginile de la parada pe care suntem pe cale s-o ţinem.

Femeia curier avea părul scurt, de culoarea vinului, şi trăsăturile aspre şi neatrăgătoare.

— Voi rămâne doar atât cât îmi permite timpul…

Mormăind de neplăcere, baronul pluti cu o ţinută de demnitate exagerată înapoi la masa de scris. Bombănind în sinea lui, nu-i venea în minte felul potrivit de a formula restul mesajului, şi şi-ar fi dorit ca Piter de Vries să fie aici, să-l ajute. Dar mentatul strâmb rămăsese pe Kaitain, să spioneze în folosul lui.

Poate că ar fi trebuit să-l păstreze pe consilierul acela pentru etichetă… Cu toate lecţiile lui ridicole, Mephistis Cru ar fi ştiut cum să compună o întorsătură politicoasă de frază.

Cu degetele umflate, baronul mâzgăli încă o frază, apoi se rezemă iar, gândindu-se cum să explice mai bine proliferarea de „accidente” şi „pierderi de echipamente” pentru recoltarea mirodeniei pe Arrakis, cu care îşi ascunsese activităţile de deturnare. Într-un mesaj transmis recent, Shaddam îşi exprimase îngrijorarea faţă de această problemă.

Doar de data asta, baronul era bucuros că Ghilda Spaţială nu reuşise niciodată să pună aici sateliţi de supraveghere meteorologică adecvaţi. Asta îi permitea să afirme că avuseseră loc furtuni scurte, distrugătoare, când în realitate nu fusese nimic. Dar poate că merseseră prea departe… şi prea multe indicii duceau către activităţile sale.

Sunt vremuri periculoase.

„Aşa cum v-am raportat înainte, Sire, am fost deranjaţi de agitaţii ale fremenilor”, scrise el. „Teroriştii distrug echipamentele, apoi fură încărcăturile de melanj şi dispar în deşert înainte de a putea fi lansat un răspuns militar.” Baronul îşi ţuguie buzele, încercând să aleagă tonul potrivit de căinţă. „Admit că am fost poate prea indulgenţi cu ei, dar acum, că m-am întors pe Arrakis, voi supraveghea personal eforturile noastre de represalii. Vom îngenunchea

băştinaşii nesupuşi şi-i vom face să se încline, sub comanda Harkonnenilor, la gloriosul nume al maiestăţii voastre imperiale.”

Se gândi că vorbele lui puteau fi puţin cam extravagante, dar se hotărî să le lase aşa. Shaddam nu era omul care să se plângă de complimente excesive.

Tâlharii fremeni furaseră de curând un transportor blindat de mirodenie şi o altă rezervă, ascunsă într-un sat abandonat din deşert. De unde ştiuseră bandiţii jegoşi să atace acolo?

Curiera continua să se agite la uşă, dar baronul o ignoră. „Vă promit că aceste tulburări nu vor mai fi tolerate, Sire”, scrise el. „Voi trimite rapoarte regulate despre succesele noastre în ceea ce priveşte trimiterea trădătorilor în fata justiţiei.” Cu o înfloritură, semnă scrisoarea, o sigilă în cilindrul de mesaje şi puse tubul ornamentat în palma femeii curier. Fără un cuvânt, femeia cu părul de culoarea vinului se răsuci şi porni prin holuri, îndreptându-se către spaţioportul din Carthag. Baronul strigă după ea:

— Stai pregătită pe transspaţial pentru imaginile transmise care trebuie să plece cu mesajul ăsta… Parada mea e pe cale să înceapă!

După aceea, îşi chemă nepotul în camera strategică. În ciuda multelor lipsuri ale lui Rabban, baronul avea în minte o treabă pe care „Bestia” o putea îndeplini bine. Bărbatul cu umeri laţi păşi înăuntru, ducând mult-folositul său bici din viţă-de-cerneală.

Într-o uniformă albastră, bătătoare la ochi, cu ciucuri aurii şi revere acoperite de medalii, se îmbrăcase de parcă avea intenţia să fie centrul manifestării militare din piaţa centrală, mai degrabă decât un observator dintr-un balcon înalt.

— Rabban, trebuie să-i arătăm împăratului cât de mâniaţi suntem de aceste activităţi recente ale fremenilor…

Buzele groase zâmbiră cu cruzime, ca şi cum Bestia ghicise deja ce i se va cere să facă.

— Vrei să arestez nişte suspecţi şi să-i interoghez? O să-i

fac să mărturisească tot ce vrei tu.

Afară, sunetul trompetelor sfâşie aerul, anunţând sosirea trupelor Harkonnen.

— Nu-i destul, Rabban! Vreau să alegi trei sate, nu-mi pasă care. Pune degetul pe hartă la întâmplare, dacă vrei. Du-te acolo cu trupe de comando şi dărâmă-le din temelii. Rade fiecare casă, omoară toţi oamenii, lasă numai pete negre în deşert… Poate o să scriu un decret ca să explic presupusele lor crime, iar tu să împrăştii nişte exemplare în mijlocul măcelului, aşa încât restul gloatei de fremeni să le poată citi.

Din nou, trompetele izbucniră în piaţă. Baronul îşi însoţi nepotul afară, pe platforma de observaţie. O mulţime posomorâtă umplea piaţa, trupuri nespălate a căror duhoare ajungea până la ei chiar şi aici, cu trei etaje mai sus. Baronul nu putea decât să-şi imagineze cât de insuportabil era mirosul acolo jos, în arşiţă.

— Distrează-te, adăugă baronul, frământându-şi degetele pline de inele. Într-o zi, fratele tău Feyd va fi destul de mare să te însoţească în aceste… exerciţii instructive.

Rabban încuviinţă.

— O să-i învăţăm pe aceşti bandiţi nelegiuiţi cine are puterea adevărată aici!

Baronul răspunse pe un ton distrat:

— Da, ştiu.

Soldaţii se aliniară în uniformele lor de ceremonie, bărbaţi musculoşi, încântători – o privelişte care îl stimula întotdeauna pe baron. Parada începu.

Fiecare om are aceeaşi destinaţie: moartea la capătul drumului vieţii. Dar calea pe care mergem schimbă totul. Unii dintre noi au hărţi şi ţeluri. Alţii sunt doar rătăciţi.

PRINŢUL RHOMBUR VERNIUS,
Meditaţie la o bifurcaţie de drum

Captiv pe transspaţialul eşuat, Gurney Halleck se uita pe hubloul fregatei la golul fără aer al calei de mărfuri. Sute de nave atârnau nesigur în locurile lor de ancorare, adunate la un loc, unele lovite şi răsturnate. La bordul acestor aparate, mulţi oameni erau probabil răniţi sau morţi.

Lângă el, purtând încă mantia şi gluga care-l ascundeau, Rhombur examina scheletul transspaţialului, îmbinând detalii dintr-o schemă întipărită în minte.

Cu două ore în urmă, o altă holo-proiecţie a revizorului de zbor cel cu înfăţişare ciudată apăruse în interiorul fiecărei nave.

— Nu avem… nnn… nicio informaţie suplimentară. Vă rugăm aşteptaţi.

Apoi imaginile se dizolvară.

Transspaţialul ducea numeroase nave de mărfuri, dintre care unele erau pline cu alimente, medicamente şi bunuri de consum, destule ca să tină în viaţă zecile de mii de pasageri pentru câteva luni. Gurney se întrebă dacă vor rămâne izolaţi aici până când oamenii înfometaţi vor începe să se atace unii pe alţii.

Deja, unii pasageri se îndopau nervoşi cu proviziile personale. Gurney era totuşi departe de a fi disperat. În tinereţe, supravieţuise gropilor de sclavi ale Harkonnenilor şi scăpase de pe Giedi Prime ascunzându-se într-un transport de obsidian albastru. După asta, putea suporta s-o ia razna cu o navă spaţială…

Brusc, Rhombur lăsă balisetul la picioare şi-şi întoarse fata cu cicatrice către însoţitorul său.

— Asta mă scoate din minţi!

Tendoanele de la gâtul prinţului ieşeau în relief, astfel încât Gurney putea distinge conexiunile de polimeri unde

muşchii umani fuseseră altoiţi pe proteze.

— Ghilda e plină de administratori, birocraţi şi bancheri. Echipajul de întreţinere de pe un transspaţial face doar treburi banale. Niciunul dintre ei nu se pricepe prea mult la navele astea sau la motoarele Holtzman.

— Unde vrei s-ajungi?

Gurney se uită în jur.

— Cum pot să dau o mână de ajutor?

Ochii lui Rhombur căpătară privirea rigidă, de expectativă, a unui conducător, straniu de asemănătoare cu chipul lui Dominic Vernius, pe care Gurney şi-l amintea atât de bine.

— Mi-am petrecut întreaga viaţă ca pasagerii de pe nava asta a Ghildei, aşteptând ca altcineva să-mi rezolve problemele, ca situaţia să se rezolve singură. Şi n-o să mai fac asta. Trebuie să încerc, indiferent de rezultat!

— Trebuie să ne păstrăm secretă identitatea pentru a ne îndeplini misiunea.

— Da, dar nu putem ajuta pe nimeni pe Ix, dacă nu ajungem acolo…

Rhombur se duse către cel mai apropiat hublou de observaţie, privind afară, la celelalte nave blocate acolo.

— Sunt gata să pariez că ştiu mai multe despre detaliile complicate ale transspaţialului ăstuia decât oricare altă persoană de la bord. Situaţiile de urgenţă cer o conducere puternică, iar Ghilda Spaţială nu include în echipajele obişnuite ale navelor ei de pasageri conducători puternici.

Gurney puse balisetele într-un dulap, dar nu-şi bătu capul să-l încuie.

— Atunci sunt alături de tine. Am jurat să te protejez şi să te ajut în orice fel.

Rhombur se uită iar pe o fereastră mare din dreptul pasarelelor întortocheate şi la bârnele structurale care formau scheletul navei gigantice. Privirea lui părea nefocalizată, ca şi cum ar fi încercat să-şi readucă în minte nişte detalii subtile.

— Vino cu mine… Ştiu drumul spre camera navigatorului.

Cu o mare parte a memoriei recuperată după tragedia accidentului, Rhombur îşi amintea o mulţime de coduri de acces şi de poziţii ale unor trape nemarcate care perforau punţile interioare ale carcasei transspaţialului ca nişte găuri în lemnul mâncat de carii. Deşi programele fuseseră instalate cu decenii în urmă, în timpul construirii navei, Dominic Vernius lăsase întotdeauna puncte de acces secrete pentru familia lui, ca o precauţiune de rutină.

Oamenii securităţii Ghildei făceau tot ce le stătea în putinţă să ţină pasagerii pe navele lor, numai puţini oameni având permisiunea să circule în galeriile şi zonele de adunare de pe punţi. Dar în mijlocul tumultului şi al pasagerilor înspăimântaţi, securitatea nu putea urmări fiecare galerie.

Picioarele lui Rhombur nu oboseau, iar Gurney îl urma cu pasul lui legănat. Prinţul ascuns sub glugă păşi pe o pasarelă avariată, dar încă utilizabilă. Chiar şi folosind platformele-ascensor şi benzile rulante, le luă celor doi ore întregi să ajungă pe punţile superioare cu acces limitat.

Când deschise o trapă şi păşi într-o încăpere luminată strident, Rhombur luă prin surprindere şapte reprezentanţi ai Ghildei aflaţi în mijlocul unei şedinţe urgente în jurul unei mese grele. Ghildarii se ridicară în picioare, cu ochii de obicei inexpresivi sclipindu-le argintiu. Mulţi dintre ei arătau alteraţi subtil fată de norma umană. Unul avea urechi umflate şi faţa îngustă, altul ochi şi mâini mici, iar altul avea membrele ţepene, ca şi cum i-ar fi lipsit genunchii şi coatele. Bazându-se pe insignele distinctive de pe revere, prinţul ixian îi identifică pe administratorii de traseu, un bancher grăsuţ al Ghildei, un trimis către CHOAM, un foarte bătrân mentat al Ghildei şi revizorul de zbor cu ochi de peşte care servise drept holo-purtător de cuvânt.

— Cum ai intrat aici? întrebă bancherul cel gras. Suntem

în mijlocul unei crize. Trebuie să te întorci…

Paznicii năvăliră înăuntru, cu pumnalele scoase. Unul dintre ei purta o armă paralizantă.

Rhombur făcu un pas în faţă, cu Gurney alături.

— Am ceva important de spus… şi de făcut.

Ajuns la hotărârea crucială, duse mâna la gluga care-i acoperea capul.

— În calitate de nobil, invoc codul de confidenţialitate al Ghildei.

Paznicii se apropiară cu câţiva paşi.

Încet, Rhombur trase gluga pe spate, dezvăluind placa metalică de la ceafă, cicatricele umflate de la arsuri şi rănile prost vindecate de pe faţă. Când îşi descheie roba, ghildarii putură să vadă braţele groase, armate, picioarele artificiale, sistemele de menţinere a vieţii ţesute în îmbrăcămintea care adera la corp.

— Lăsaţi-mă să-l văd pe navigator. Aş putea să dau o mână de ajutor…

Cei şapte reprezentanţi ai Ghildei din jurul mesei se uitară unul la altul şi vorbiră într-un limbaj prescurtat, scurtături pentru impulsuri ale gândurilor şi pentru cuvinte. Prinţul se apropie până la marginea mesei. Membrele îi huruiau de energie, iar pompele din piept trăgeau aer în plămâni, adăugând energia chimică la cea a bateriilor care-i alimentau organele artificiale.

Vârstnicul mentat al Ghildei îl măsură pe intrusul ciborg, abia aruncându-i o privire lui Gurney Halleck. Ridicând mâna cu palma în afară, mentatul făcu semn oamenilor de securitate să plece.

— Avem nevoie de intimitate.

După ce ieşiră, bătrânul spuse:

— Eşti prinţul Rhombur Vernius de pe Ix. Am aflat de prezenţa ta la bordul acestui aparat şi despre… taxa… pe care ai plătit-o ca să păstrezi acest lucru secret.

Ochii lui urduroşi cercetară îmbunătăţirile mecanice ale trupului lui Rhombur.

— Nu-ţi face griji pentru secretul tău, vorbi revizorul de

zbor.

Îşi puse pe masă mâinile prea scurte.

— Identitatea ta e…nnn… în siguranţă cu noi.

Privind atent în jurul mesei, Rhombur spuse:

— Înţeleg cum a fost construit acest transspaţial. De fapt, la zborul inaugural, l-am privit pe navigator conducându-l prin hiperspaţiu ca să-l scoată din cavernele de pe Ix.

Făcu o pauză, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

— Dar bănuiesc că situaţia noastră dificilă nu are nimic de-a face cu motoarele Holtzman. Ar trebui să ştiţi asta la fel de bine ca şi mine…

Ca şi cum un gând fulgerător ar fi făcut înconjurul mesei, ghildarii se ridicară brusc în picioare, făcând legătura dintre implicaţiile identităţii lui Rhombur, ale deghizării şi ale destinaţiei sale.

— Să ştii asta, prinţe, adăugă bancherul durduliu, Ghilda nu va obiecta văzând Casa Vernius restaurată pe Ix. Bene Tleilax n-au viziune sau eficienţă, producţia şi calitatea transspaţialelor a scăzut drastic şi am fost siliţi să respingem unele nave din cauza execuţiei inadecvate. Acest lucru ne-a afectat veniturile. Ghilda Spaţială ar beneficia din întoarcerea ta la putere. De fapt, întregul imperiu ar fi mai bine slujit dacă ar fi să…

Gurney îl întrerupse.

— Nimeni n-a zis nimic despre asta. Suntem doar călători care păstrează discreţia.

Îl privi tăios pe Rhombur.

— Iar în acest moment, nava asta nu merge nicăieri.

Rhombur încuviinţă.

— Trebuie să-l văd pe navigator.

*

Camera era un acvariu mare, cu pereţii rotunjiţi, etanşat cu sticlă armată şi umplut cu ceaţa portocalie ca scorţişoara a gazului de mirodenie. Navigatorul mutant, cu

mâini palmate şi picioare atrofiate, ar fi trebuit să plutească în imponderabilitate în interiorul camerei. În schimb, silueta deformată a creaturii zăcea căzută şi nemişcată în ceata de mirodenie, cu ochii mici sticloşi şi nefocalizaţi.

— Navigatorul s-a prăbuşit când plia spaţiul, explică revizorul de zbor. Nu ştim... nnn... unde suntem. Nu-l putem trezi.

Mentatul Ghildei tuşi şi adăugă:

— Tehnicile tradiţionale de navigaţie sunt incapabile să stabilească poziţia noastră. Suntem mult dincolo de limitele spaţiului cunoscut.

Unul dintre administratorii de traseu strigă într-un ecran vorbitor de pe perete:

— Navigator, răspunde! Timonier!

Creatura avu un spasm pe podea, dovedind că era încă viu, dar niciun cuvânt nu-i ieşi pe gura ţuguiată, cărnoasă.

Gurney se uită în jur, la cei şapte ghildari.

— Cum o să-l ajutăm? Există echipamente medicale pentru... aceste creaturi?

— Navigatorii nu au nevoie de îngrijire medicală.

Revizorul de zbor clipi din ochii depărtaţi.

— Melanjul le dă viaţă şi sănătate. Nnn... Melanjul îi face mai mult decât umani.

Gurney ridică din umerii noduroşi.

— Melanjul nu face destul în acest moment. Avem nevoie ca acest navigator să-şi revină, ca să ne putem întoarce în imperiu.

— Vreau să intru în cameră, ceru Rhombur. Poate că-l pot trezi... Ar putea să-mi spună ce-a mers prost.

Ghildarii se priviră între ei.

— Imposibil!

Bancherul grăsuţ arătă cu degetele sale îndesate către obscuritatea de mirodenie.

— O asemenea concentraţie de melanj ar fi fatală pentru oricine nu este adaptat la ea. Nu poţi respira aerul.

Rhombur puse mâna artificială pe cutia toracică, unde foalele de ciborg ale diafragmei sale mecanice îl făceau să

inspire şi să expire într-un ritm precis.

— Eu nu am plămâni de om!

Dându-şi seama, Gurney râse uimit. Chiar dacă melanjul concentrat vătăma ţesuturile organice, convertoarele metabolice artificiale ale doctorului Yueh ar trebui să-l protejeze pe Rhombur, măcar pentru scurtă vreme.

În încăperea sigilată, navigatorul se scutură din nou, în pragul morţii. În sfârşit, ciudatul grup de ghildari încuviinţă.

Revizorul de zbor evacuă tunelul ombilical etanş din spatele containerului navigatorului, ştiind că o parte din gazul puternic se va scurge afară când se va deschide trapa. Rhombur prinse mâna lui Gurney, atent să nu strângă prea tare şi să-i frângă oasele prietenului său.

— Mulţumesc pentru încrederea ta în mine, Gurney Halleck.

Se opri, gândindu-se la Tessia, apoi se întoarse spre trapă.

— Când o să se termine cu asta, va trebui să adăugăm câteva versuri în plus la cântecul nostru epic.

Războinicul trubadur îl bătu pe umăr pe ixian, apoi se adăposti în coridorul protejat împreună cu ghildarii, care închiseră intrarea.

Rhombur se apropie de panoul de acces din spate, prin care silueta enormă a navigatorului nu mai putea trece. Înainte să pornească, mări nivelul de filtrare al mecanismului ciborg de respirat şi scăzu cerinţele de ventilaţie. Descurcându-se doar cu celulele energetice ale corpului său, spera să funcţioneze o vreme fără să trebuiască să inhaleze gazul de melanj.

Dezactivă încuietoarea trapei de acces şi rupse sigiliul cu un foşnet. Apoi deschise brusc uşa rotundă, se târî înăuntru şi o închise în urma lui ca să reţină cât mai mult posibil din ceaţa portocalie. Ochiul organic îl ustura, iar receptorii olfactivi, încă funcţionali în nări, protestară împotriva mirosului puternic al esterilor aromatici înţepători.

Prinţul făcu un pas nesigur, păşind cu piciorul ca de plumb, ca şi cum s-ar fi cufundat într-un vis lent, indus de

droguri. În faţa lui, văzându-se când mai bine, când mai prost, zări silueta nudă, umflată, a navigatorului – care nu mai era umană, ci un fel de eroare atavică, o creatură care nu fusese niciodată menită să se reproducă.

Rhombur se apecă să atingă pielea moale. Navigatorul întoarse capul masiv şi ochii micuţi către el. Gura zbârcită tresări şi se deschise, expirând vapori ruginii de gaz, fără să scoată niciun sunet. Clipi spre Rhombur ca şi cum ar fi evaluat posibilităţile, punând ordine printre amintiri şi bâjbâind după cuvintele primitive cu care putea comunica.

— Prinţul… Rhombur… Vernius…

— Îmi ştii numele?

Rhombur fu surprins, dar îşi aminti că navigatorii aveau puteri preştiente.

— D'murr…, spuse creatura cu o şoaptă lungă, abia auzită. Am fost… D'murr Pilru…

— D'murr? Te-am cunoscut când erai tânăr!

Niciuna dintre trăsăturile navigatorului nu mai putea fi recunoscută.

— Nu e timp… Pericol… forţe din afară… rău… apropie… dincolo de imperiu…

— Pericol? Ce fel de pericol?

— Duşman străvechi… duşman viitor… nu-mi pot aminti… Timpul se pliază… spaţiul se pliază… memoria se nărui…

— Ştii ce ţi s-a întâmplat?

Cuvintele lui Rhombur zbârnâiră când le sili să iasă prin laringele lui perfecţionat fără să respire.

— Cum te pot ajuta?

— Gaz de mirodenie… stricat… în container…, se luptă D'murr să vorbească. Preştiinţă… eşec… eroare de navigaţie… Trebuie să scap… întors în spaţiul cunoscut… *Duşmanul ne-a văzut…*

Rhombur n-avea nicio idee despre ce duşman vorbea, sau dacă D'murr, vătămat, nu avea cumva halucinaţii.

— Spune-mi ce să fac. Vreau să te ajut!

— Pot… îndruma… Mai întâi, gazul de mirodenie

trebuie… schimbat… Scoate otrava… Adu mirodenie proaspătă…

Rhombur se dădu înapoi, neliniştit în legătură cu ameninţarea stranie, neidentificată. Nu înţelegea ce putea fi în neregulă cu gazul de melanj, dar cel puţin ştia cum să rezolve problema. N-avea timp de pierdut.

— Am să-i pun pe ghildari să schimbe mirodenia din container şi o să te simţi bine în curând. Unde-i provizia de rezervă?

— Niciuna.

Rhombur simţi că îngheaţă. Dacă Ghilda nu avea nicio rezervă de mirodenie la bordul transspaţialului rătăcit, nu aveau nicio speranţă să găsească melanj aici, în spaţiul îndepărtat, necartografiat.

— Nicio… provizie de rezervă… la bord…

Cât timp poate un om să lupte singur? E mult mai rău, totuşi, să înceteze lupta cu desăvârşire.

C'TAIR PILRU,
jurnale personale (fragment)

Aşezată pe o sofpernă organică în adăpostul ei de zăpadă, sora Cristane se gândi la situaţia dificilă în care se afla. Un licuriglob rece, albastru, plutea chiar dedesubtul tavanului jos. Purta o jachetă cu glugă de sinpuf, pantaloni aderenţi şi ghete groase.

Era doar prima ei zi pe munte, departe de locul unde se prăbuşise transspaţialul... departe de absolut orice. Ca parte din antrenamentul ei de comando, care-i cerea să se afle mereu în cea mai bună condiţie fizică şi mentală, trebuia să meargă în excursii regulate în sălbăticie, punându-şi la încercare capacitatea de supravieţuire împotriva elementelor naturii.

Înaintea zorilor, începuse să escaladeze muntele Laojin, înalt de şase mii de metri, şerpuind printre creste împădurite, păşuni înalte, pante accidentate şi în final depăşind un gheţar pietros. Adusese cu ea un rucsac mic, provizii minime şi inteligenţa. Era un test tipic Bene Gesserit.

O schimbare neaşteptată de vreme o prinsese într-o ninsoare deasă pe o morenă presărată cu bolovani, o întindere deschisă înconjurată de stânci abrupte, acoperite cu zăpadă – gata pentru o avalanşă. Cristane îşi scobise o grotă de zăpadă şi se târâse înăuntru cu lucrurile ei. Îşi putea ajusta metabolismul destul ca să-i fie cald, chiar şi aici.

Scoţând aburi pe gură, lăsând un strat subţire de transpiraţie să lucească în lumina licuriglobului albastru, făcu exerciţii relaxante de respiraţie adâncă. La un pocnet dublu din degete, lumina se stinse, cufundând-o în întunericul straniu, argintiu. Viscolul continua să urle afară, un atac implacabil care izbea în micul ei adăpost.

Intenţionase să intre într-o transă de meditaţie, dar,

dintr-o dată, vuietul viscolului se mai potoli şi auzi vibraţia neaşteptată a unui ornitopter. În câteva clipe, din afara adăpostului se auziră voci agitate de femei şi zgomot de săpat.

Stratul de zăpadă se sparse, lăsând grota expusă vântului rece. Chipuri familiare se uitară înăuntru.

— Lasă-ţi lucrurile aici, zise una dintre surori, cu ochii la Cristane. Maica Superioară trebuie să te vadă imediat.

Tânăra Bene Gesserit ieşi din adăpost în bătaia aspră a viscolului. Vârful stâncos al muntelui Laojin era împodobit cu o pătură groasă de zăpadă proaspătă. Un ornitopter mare era cocoţat pe o porţiune plană în susul pantei, şi porni cu greu prin zăpada albă, pufoasă, spre Cristane.

Maica Superioară Harishka se aplecă afară pe uşa topterului, fluturând din braţele subţiri ca nişte beţe.

— Grăbeşte-te, copilă. Abia dacă te putem duce la spaţioport la timp pentru următorul transspaţial!

Cristane se urcă, iar cele două femei se aşezară una lângă alta, în timp ce aparatul de zbor decolă într-un nor de zăpadă răscolită.

— Ce e, Maică Superioară?

— O însărcinare importantă.

Cu ochii ei căprui închis, bătrâna o privi cu atenţie.

— Eşti trimisă pe Ix. Am pierdut deja o agentă acolo, iar acum primim informaţii neliniştitoare de pe Kaitain. Trebuie să afli tot ce poţi despre operaţiunile secrete ale tleilaxu şi ale împăratului. Au urzit ceva împreună pe Ix…

Harishka puse o mână uscată, zbârcită, pe genunchiul surorii din trupele de comando.

— Descoperă natura proiectului Amal, orice-ar fi asta!

*

Învăluită într-o transă protectoare care-i reducea metabolismul aproape de zero, sora Cristane se înghesuise într-o ladă orbitală care frână prin atmosferă şi coborî spre

suprafaţa planetei Ix, însoţită de o suită de banguri sonice. Totul se întâmplase foarte repede.

O specialistă Bene Gesserit în machiaj o urmase pe transspaţial, unde o deghizase în bărbat pentru propria ei protecţie, din moment ce nimeni nu văzuse vreodată o femeie tleilaxu. În plus, înainte să devină ameninţător de tăcută, spioana Bene Gesserit Mirai Alechem raportase dispariţia femeilor ixiene de pe planeta industrială controlată de tleilaxu.

Acum, folosind un dispozitiv electronic pe care-l avea cu ea, tânăra luptătoare ghidă lada greoaie la câţiva kilometri de locul unde ar fi trebuit să cadă. După ce alunecă pe o pajişte alpină, oprindu-se în sfârşit, ieşi din ladă, sigilă containerul gol în urma ei şi-şi puse pe umeri rucsacul, care conţinea arme, hrană şi echipament de supravieţuire pentru vreme caldă.

Purtând lentile de contact în infraroşu, reuşi să găsească intrarea unui puţ de ventilaţie. Activând mecanismul suspensor de la centură, Cristane intră şi se lăsă să cadă – fără să aibă nici cea mai vagă idee unde ducea puţul. În întuneric, cădea încet, tot mai adânc în scoarţa planetei…

În sfârşit, cu nervii şi reflexele gata de luptă, se târî în lumea subterană. Era pe cont propriu.

În rândul populaţiei înghesuite, subjugate, îi putea distinge cu uşurinţă pe ixienii cândva mândri de suboizi, de stăpânii tleilaxu şi de soldaţii sardaukari. Adevăraţii ixieni vorbeau puţin între ei, îşi fereau privirile şi-şi târau picioarele fără ţel.

Timp de două zile, exploră tunelurile înguste, legate între ele, adunând informaţii. În scurtă vreme, eficienta Cristane realiză o hartă mintală a reţelei cuprinzătoare de circulaţie a aerului din oraş, descoperind în acelaşi timp sisteme de securitate străvechi, dintre care cele mai multe nu mai funcţionau. Se întrebă unde-ar putea fi sora Mirai Alechem. Fusese oare ucisă cealaltă spioană Bene Gesserit?

Într-o seară, Cristane urmări un bărbat cu părul negru furând pachete de pe o platformă de încărcare neluminată

şi ascunzându-le într-o gură de aer astupată. Deşi ea purta lentile în infraroşu, pe Cristane o frapă ca fiind extraordinar cât de uşor putea să se mişte fără niciun fel de lumină. Omul cunoştea zona extrem de bine, sugerând că petrecuse mult timp aici.

În timp ce silueta furişă ascundea pachete, ea îl cercetă îndeaproape, detectând subtilităţi. Acest ixian păşea cu hotărâre, încrezător dar prudent. Când ajunse aproape de ascunzătoarea ei, folosi puterea Glasului şi şopti din întuneric:

— Nu te mişca! Spune-mi cine eşti!

Paralizat de ton, C'tair Pilru fu incapabil dă fugă. Deşi se lupta să-şi încleşteze gura închisă, buzele i se mişcară din propria lor voinţă. Cu o voce scăzută, agitată, îi dădu numele lui întreg.

Mintea lui se învârtea încercând să aleagă dintre posibilităţi. Era un soldat sardaukar sau un investigator din securitatea tleilaxu? Nu-şi dădea seama.

Acum, auzi o voce slabă şi simţi căldura respiraţiei cuiva în ureche.

— Nu te teme de mine. Nu încă…

O femeie!

Îl forţă să dezvăluie adevărul. El îi povesti despre anii petrecuţi să recâştige Ix, cum ţinuse la Mirai Alechem şi cum fusese ea luată de mârşavii tleilaxu… şi cum va sosi prinţul Rhombur în curând. Cristane simţea că C'tair avea şi mai multe de spus, dar vorbele lui alunecară într-o tăcere lungă.

Din partea lui, o simţea pe ciudata femeie mişcându-se în jur, dar n-o putea vedea, iar el încă nu era în stare să se mişte. Avea să vorbească din nou, sau avea să simtă o lamă străpungându-i coastele şi inima?

— Eu sunt sora Cristane din Bene Gesserit, spuse ea în sfârşit.

C'tair simţi ridicându-se lanţurile mentale care îl ţineau. În lumina aruncată de un camion în trecere, fu surprins să vadă ceea ce părea să fie un bărbat zvelt, cu părul negru,

tuns scurt. O deghizare.

— Când s-a preocupat vreodată Comunitatea de Ix? vru să ştie C'tair.

— Ai vorbit cu elocvenţă despre Mirai Alechem. Era şi ea tot soră…

Lui C'tair nu-i venea să creadă. În întuneric, îi atinse braţul.

— Vino cu mine. O să-ţi arăt un loc sigur unde să stai…

Intrând şi ieşind din umbre, o conduse prin oraşul cândva atât de frumos. În lumina slabă a nopţii artificiale, trupul ei slab şi musculos arăta puţine curbe feminine. Putea trece drept bărbat dacă era destul de atentă.

— Mă bucur că eşti cu mine, îi spuse C'tair, dar mă tem pentru viaţa ta.

Un prieten ignorant e mai rău decât un duşman învăţat.

ABUHAMID AL GHAZALI,
Incoerenţa filosofilor

Rătăcind singură pe coridorul din afara apartamentului ei în încercarea de a scăpa de atenţiile stăruitoare ale surorii medicale Yohsa, doamna Anirul dădu peste contele Hasimir Fenring chiar când acesta cotea după un colţ în pas vioi.

— Mmm, scuzaţi-mă, doamnă…

Când o privi pe soţia împăratului, ochii lui licăritori constatară starea ei de slăbiciune.

— Îmi pare atât de bine să vă văd bine sănătoasă. Bine, foarte bine. Am auzit despre boala voastră, hmm, iar soţul vostru a fost atât de îngrijorat…

Lui Anirul nu-i plăcuse niciodată acest omuleţ alunecos. Dintr-o dată, un cor de voci din mintea ei o încurajară, şi ea nu-şi mai putu reţine sentimentele.

— Poate că as avea un soţ adevărat dacă nu te-ai amesteca atât, conte Fenring!

Dându-se înapoi surprins, el răspunse:

— Ce vrei să spui, hmm-ah? Îmi petrec cea mai mare parte a timpului departe de Kaitain, cu afaceri. Cum aş putea să mă amestec?

Ochii lui mari se îngustară, analizând-o în continuare.

Dintr-un impuls, Anirul se hotărî să atace şi să pareze cu vorbe, apoi să-i urmărească reacţia, ca să afle mai mult despre el.

— Atunci vorbeşte-mi despre proiectul Amal şi despre tleilaxu… Şi despre Ix!

Chipul lui Fenring arătă doar o urmă de roşeaţă.

— Mă tem că trebuie să suferi o recădere. Să chem un doctor Suk?

Ea îl privi mânioasă.

— Shaddam n-are previziunea şi intuiţia de a născoci o asemenea schemă de unul singur, aşa că trebuie să fi fost ideea ta. Spune-mi, de ce faceţi asta?

Deşi contele părea gata să se repeadă la ea, făcu un

efort vizibil de a se calma. Automat, Anirul adoptă o poziţie subtilă de luptă, o mişcare abia perceptibilă a muşchilor. O lovitură bine plasată cu vârful piciorului îl putea eviscera.

Fenring zâmbi în timp ce o studie mai îndeaproape. Trăind cu Margot, învăţase să distingă amănunte minuscule.

— Mă tem că informaţiile pe care le aveţi sunt incorecte, doamnă, mmm-mm?

Deşi ţinea în buzunar un neuro-cuţit, Fenring şi-ar fi dorit acum o armă ceva mai substanţială. Făcu o jumătate de pas înapoi şi spuse cu tonul cel mai calm:

— Cu tot respectul, poate că doamna îşi imaginează tot felul de lucruri…

Se înclină ţeapăn şi plecă în mare grabă.

În timp ce Anirul îl urmări îndepărtându-se repede, larma vocilor se înteţi în capul ei. În sfârşit, prin negura drogurilor, după ce căutase atât, auzi vocea familiară a bătrânei Lobia înălţându-se deasupra celorlalte.

— Asta a fost foarte omenesc din partea ta, o dojeni dreptvorbitoarea moartă, şi foarte nesăbuit.

Dispărând în labirintul de coridoare, Fenring cântări pagubele. În aceste vremuri instabile, Comunitatea putea să submineze semnificativ baza puterii lui Shaddam dacă se hotărau să se întoarcă împotriva lui.

Dacă împăratul cade, mă duc şi eu cu el.

Pentru prima oară, Fenring luă în considerare faptul că s-ar putea să fie necesar să o ucidă pe soţia lui Shaddam. Absolut din întâmplare, desigur…

*

În Sala Oratoriului a Landsraadului, nobilii şi ambasadorii începuseră să vorbească deschis despre revoltă. Reprezentanţii Caselor Mari şi Minore stăteau la coadă ca să urce pe podium, unde răcneau, roşii la faţă, sau vorbeau cu un venin rece. Sesiunea de urgenţă durase deja o

noapte şi cea mai mare parte a zilei următoare, fără pauză.

Împăratul Shaddam era totuşi complet lipsit de griji. Stătea imperturbabil în scaunul minuţios lucrat rezervat pentru el în marea sală. Nobilii clocoteau de mânie şi vorbeau între ei, o adunare iritată şi zgomotoasă. Shaddam era dezamăgit să vadă purtarea lor necivilizată.

Se tolăni în scaunul imens, cu mâinile îngrijite strânse în poală. Dacă această întâlnire mergea aşa cum plănuise, împăratul nu avea să fie nevoit să scoată nicio vorbă. Ceruse deja mai multe trupe de sardaukari de pe Salusa Secundus, deşi se îndoia că vor fi necesare ca să controleze această tulburare civilă minoră.

Restabilită oarecum după recentele întâmplări, dar arătând încă ameţită, doamna Anirul stătea pe scaunul său subordonat, purtând o aba neagră oficială, aşa cum îi ceruse el. Alături, se afla dreptvorbitoarea imperială Gaius Helen Mohiam, într-o robă asemănătoare. Prezenţa lor indica în mod limpede că puternica forţă Bene Gesserit sprijinea încă domnia lui Shaddam. Era timpul ca vrăjitoarele să-şi urmeze întocmai îndatoririle şi promisiunile voalate.

Înainte ca plângerile introductive din partea Landsraadului să fie auzite, avocaţii lui Shaddam ieşiră în faţă şi îi prezentară poziţia, citind precedentele şi detaliile tehnice potrivite.

În continuare, un trimis de prim rang din partea Ghildei Spaţiale urcă pe podium. Ghilda transportase navele de război ale lui Shaddam pe Richese pentru atacul asupra Koronei, şi îşi apărară decizia de a face asta, făcând trimiteri la propriile lor precedente legale. Mulţumită bunăvoinţei lui Shaddam, Ghilda recoltase jumătate din stocul de mirodenie recuperat de pe Korona, şi aveau să stea alături de Casa Corrino.

Shaddam şedea pe scaun cu o încredere maiestuoasă.

Preşedintele CHOAM apăru după aceea, un om cu siluetă încovoiată şi barba gri-argintie. Vocea lui se răspândi tare şi la distanţă.

— CHOAM-ul susţine dreptul împăratului de a impune ordinea în imperiu. Legea împotriva stocării de melanj a făcut de multă vreme parte din Codul Imperial. Deşi mulţi dintre domniile-voastre vă plângeţi în gura mare, fiecare Casă este conştientă de asta.

Se uită peste adunare, aşteptând voci care să fie în dezacord, apoi continuă:

— Împăratul a lansat avertismente repetate că are intenţia să aplice această lege, şi totuşi, chiar după ce a luat măsuri împotriva Zanovarului pentru aceeaşi crimă, Richese a ignorat regula în mod nesăbuit.

Preşedintele CHOAM îndreptă degetul cu unghie ascuţită către delegaţi.

— Ce dovezi există împotriva Casei Richese? strigă un nobil.

— Avem cuvântul unui împărat Corrino. Asta e suficient!

Preşedintele CHOAM lăsă cuvintele suspendate într-o pauză pentru confruntare.

— Şi, într-o şedinţă privată, am văzut holo-imagini ale rezervelor richesiene înainte de a fi confiscate…

Preşedintele porni să coboare de pe podium, apoi se întoarse şi adăugă

— Poziţia legală a împăratului este solidă, şi nu-l puteţi blama pe el ca să vă acoperiţi propriile crime. Dacă oricare dintre voi încalcă edictul împotriva stocării, o face pe riscul lui. Este o prerogativă imperială să folosească toate mijloacele necesare pentru a menţine stabilitatea politică şi economică, susţinută de domnia legii!

Shaddam îşi înăbuşi un zâmbet. Anirul îi aruncă o privire, apoi se întoarse către marea sală şi către mulţimea reprezentanţilor nesupuşi ai Landsraadului.

În cele din urmă, şambelanul Beely Ridondo bubui din toiagul său sonic pentru a restabili ordinea. Privind insistent către nobili, anunţă:

— Aceste proceduri sunt deschise în mod oficial. Acum, cine îndrăzneşte să vorbească împotriva acţiunilor împăratului?

Membrii personalului său credincios se ridicară în picioare, cu pergamente şi tocuri de scris, gata să noteze nume. Aluzia era clară.

Nemulţumirea mocnită se topi într-un murmur şi nimeni nu se oferi să fie primul. Împăratul făcu gestul public de a bate uşor mâna soţiei sale, ştiind că a câştigat. Deocamdată.

Nu încercaţi niciodată să înţelegeţi preştienţa, ori s-ar putea să nu funcţioneze pentru voi.

Manualul de instruire a navigatorilor

Rhombur ieşi clătinându-se din gazul învolburat de mirodenie. Înecându-se şi tuşind. Plămânii artificiali hârâiau, prea suprasolicitaţi ca să proceseze masiva expunere la mirodenie. Reziduurile de mirodenie îi vuiau prin minte, făcându-l să interpreteze cu dificultate impulsurile combinate ale ochiului organic şi ale perechii lui artificiale. Făcu doi paşi împleticiţi şi se rezemă de un perete.

Purtând o mască filtrantă, Gurney Halleck îşi croi drum spre el ca să-l ajute. Îl conduse pe prinţ pe coridor, unde aerul era curat. Revizorul de zbor, neliniştit, folosi un jet de aer sub presiune ca să înlăture stratul de pulbere de melanj de pe hainele lui Rhombur. Atingând un buton de pe gât, prinţul ciborg activă un mecanism intern care curăţă filtrele plămânilor.

Unul dintre administratorii de traseu îl apucă de umăr.

— Mai poate funcţiona navigatorul? Ne poate scoate de-aici?

Rhombur încercă să vorbească, dar în starea lui mintală confuză, nu ştia cât de coerent sunau cuvintele.

— Navigatorul e în viaţă, dar slăbit. Zice că gazul de mirodenie e contaminat.

Trase adânc aer în plămânii mecanici.

— Trebuie să înlocuim melanjul din container cu o provizie nouă!

Auzind asta, ghildarii vorbiră iute între ei. Bancherul cel rotund părea cel mai alarmat.

— Concentraţia de melanj din camera unui navigator este foarte mare. Nu avem resursele necesare.

Vârstnicul mentat părea în transă, verificând datele din cap, trecând prin registrele memorate ale navei.

— Transspaţialul transportă peste o mie de nave, dar niciuna nu este înregistrată ca având încărcătură de

mirodenie.

— Cu toate acestea, trebuie să fie o cantitate mare de mirodenie răspândită în porţii mici prin navele din cală, spuse Gurney. Ce ziceţi de ceea ce se află în bagajele personale ale pasagerilor, de bucătării? Trebuie să ne uităm pretutindeni.

Bancherul încuviinţă.

— Multe familii nobile consumă mirodenie în fiecare zi ca să-şi păstreze sănătatea.

— Asemenea provizii nu sunt raportate în declaraţiile pasagerilor, aşa că nu putem fi siguri de cantitatea disponibilă, comentă ghildarul mentat. În orice eventualitate, poate să ne ia zile întregi să tratăm cu toţi pasagerii…

— Vom găsi o cale să ne mişcăm mai repede. Navigatorul e foarte speriat, zise Rhombur. Spune că un mare duşman se apropie. Suntem în pericol.

— Dar din cauza cui? întrebă revizorul de zbor. Nnn… nu înţeleg ce-ar putea să ne ameninţe aici.

Mentatul presupuse:

— Poate o altă inteligenţă, ceva… neuman?

— Navigatorul ar putea avea halucinaţii, sublinie unul dintre administratorii de traseu, plin de speranţă. Mintea lui e afectată.

Bancherul era de altă părere.

— Nu ne putem juca cu asta! E preştient… Poate că suntem în calea vreunui eveniment cosmic gigantic, o supernovă sau altceva, care ne va înghiţi. N-avem de-ales decât să cerem ca toate navele particulare de pasageri să-şi predea melanjul. Îi vom pune pe Wayku şi pe oamenii de la securitate să înceapă imediat.

— N-o să fie de-ajuns, remarcă bătrânul mentat.

Nemaiavând răbdare să asculte ciondăneala şi discuţia interminabilă, Rhombur vorbi pe un ton de comandă, insistând:

— Cu toate astea, o să facem în aşa fel încât să meargă.

Misiunea mergea încet. În ciuda nevoii evidente în care se afla transspaţialul, pasagerii ezitau să-şi predea preţiosul melanj, neştiind cât timp ar putea fi blocaţi aici, în spaţiul necartografiat. Pentru a forţa rezolvarea problemei, ghildarii trimiseră forţele de securitate să cutreiere navă după navă.

Dar mergea prea încet...

Gurney Halleck se duse de unul singur pe puntea superioară a transspaţialului, unde intră într-un compartiment cu pereţi de plaz. Umblase din sector de ancorare în sector de ancorare, căutând, ascultând, încercând să zărească ceva după care niciunul dintre ceilalţi nu s-ar gândi să se uite.

În timp ce privea insistent la mulţimea de nave din cală, cerceta fiecare placă de carcasă, fiecare configuraţie de navă, fiecare număr de serie şi însemn. Mentatul Ghildei trecuse în revistă toate declaraţiile de încărcătură, iar ceilalţi funcţionari îi acceptaseră estimarea cu disperare şi resemnare.

Dar nu se gândiseră să pună întrebarea pe care şi-o punea Gurney: Dacă exista o încărcătură de mirodenie *nedeclarată?*

Nu era expert în nave spaţiale, dar examină fregatele aerodinamice, navele militare cu muchii ascuţite, lăzile orbitale în formă de cub. Unele nave etalau cu mândrie pe carcasă culorile unor familii nobile; altele, greu de identificat, erau uzate şi murdare din cauza vechimii şi a folosirii excesive.

Gurney se concentra în special pe acestea, scotocind cu privirea de la una la alta, amintindu-şi de trecutul lui de contrabandist, când făcea el însuşi călătorii discrete în calele transspaţialelor.

Cu speranţă crescândă, se mută pe următoarea punte de

observaţie, pentru o perspectivă mai bună.

În cele din urmă, zări o navă mică, înghesuită în spatele unei fregate mult mai mari care purta stema Casei Mutelli. Nava ponosită era un vehicul învechit, un aparat comercial folosit să transporte mărfuri recuperate şi alte încărcături lipsite de importanţă.

Gurney cercetă petele de pe fuselaj, se uită la compartimentele mărite ale motoarelor şi la reparaţiile care fuseseră făcute la suprastructură. Cunoştea această navă neobişnuită. O mai văzuse înainte. Era exact ceea ce căuta…

*

Însoţit de forţele de securitate al Ghildei, Gurney şi Rhombur deschideau drumul pe sub o arcadă imensă de susţinere a carcasei, către vechea navă. Când grupul ceru să intre, căpitanul şi echipajul refuzară să le permită. Cu toate acestea, înainte de a ancora la bordul unui transspaţial, fiecare navă trebuia să trimită personalului vamal al Ghildei anumite coduri de acces.

Uşa navei se deschise în sfârşit şi oamenii de la securitate năvăliră înăuntru, cu Gurney alergând în fruntea grupului. Echipajul de vagabonzi ai navei se înarmase şi luase poziţii de atac, gata să tragă asupra intruşilor. Însă Gurney ridică braţele, aşezându-se în calea focului..

— Nu! Fără arme! Ambele părţi!

Se uită la oamenii zdrenţuiţi care arătau ca nişte recuperatori de epave ghinionişti. Păşind mai departe pe coridor, trecu de la un chip necunoscut la altul – până când recunoscu în sfârşit un bărbat îndesat, cu obrajii nebărbieriţi, mestecând o bucată de stimtutun.

— Pen Barlowe, n-ai nevoie de arme pentru mine…

Expresia sfidătoare de pe chipul bărbatului se topi într-o privire uimită. Scuipă capătul bucăţii de tutun îmbibate cu salivă şi se uită cu gura căscată.

— Cicatricea aia de la viţă-de-cerneală… Gurney Halleck, tu eşti?

Oamenii din securitatea Ghildei aşteptau neliniştiţi, nu prea siguri de ceea ce se întâmplă.

— Ştiam eu că dacă mă uit destul de bine printre navele de aici, găsesc cu siguranţă pe vreunul dintre vechii, mei camarazi…

Se apropie să-şi salute tovarăşul de contrabandă. Pen Barlowe începu să râdă tare, scoţând un răget ca de animal de povară, şi-l bătu pe spate.

— Gurney, Gurney!

Gurney Halleck arătă spre spate, în direcţia din care se apropia prinţul ciborg, cu mantia şi gluga lui.

— Trebuie să cunoşti pe cineva. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe… fiul lui Dominic!

Câtorva dintre contrabandişti li se tăie răsuflarea, pentru că până şi cei care nu luptaseră sub comanda lui Dominic Vernius ştiau de legendarele sale isprăvi. Rhombur scoase mâna sintetică şi luă mâna liberă a lui Pen Barlowe în jumătatea de strângere de mână a imperiului.

— Avem nevoie de ajutorul tău, dacă eşti prietenul lui Gurney.

Barlowe făcu semn oamenilor lui.

— La o parte, neghiobilor! Nu vedeţi că nu-i niciun pericol aici?

— Am nevoie să ştiu adevărata ta încărcătură, prietene, spuse Gurney cu gravitate. Transportă nava asta ce cred eu? În afară de cazul în care ţi-ai schimbat obiceiurile de când am plecat eu de la contrabandişti, s-ar putea să ai cheia salvării noastre, a tuturor…

Bărbatul oacheş se uită în jos, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-şi recupereze bucata de stimtutun de pe podea şi să şi-o îndese înapoi în gură.

— Am auzit apelul, dar am crezut că un soi de truc. Întâlni privirea lui Gurney şi îşi mută nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Da, avem o încărcătură nedeclarată, şi e ilegal să

transporţi… chiar periculos, cu înăsprirea măsurilor de către împărat…

— Cu toţii ne bizuim pe confidenţialitatea Ghildei aici, inclusiv eu, îl asigură Rhombur. Acestea sunt împrejurări ieşite din comun – şi suntem cu mult în afara razei de acţiune a legii imperiale.

Gurney îşi privi camaradul cu atenţie, nelăsându-şi ochii să şovăie.

— Ai melanj la bord, Barlowe, ca să-l vinzi pe piaţa neagră cu un profit frumos.

Îl privi printre gene.

— Dar nu azi. În schimb, vei cumpăra toate vieţile noastre…

Marlowe îl privi fioros.

— Da, avem destulă mirodenie la bord pentru răscumpărarea unui împărat!

Rhombur zâmbi, încreţindu-şi faţa brăzdată.

— Asta s-ar putea să ajungă.

Echipajul de contrabandişti se uită de pe margine, copleşit, cât timp oamenii din securitatea transspaţialului cărau pachet după pachet de mirodenie comprimată către nivelurile superioare. Luând câţiva ghildari deoparte, Gurney negocie o oarecare compensaţie pentru contrabandişti. Ghilda era faimoasă pentru zgârcenie, iar suma pe care acceptară s-o plătească nu reprezenta nici pe departe valoarea integrală, dar contrabandiştii nu erau în măsură să discute.

În mijlocul întregii agitaţii, Rhombur stătea lângă containerul navigatorului, încercând să-i atragă atenţia lui D'murr. Mutantul zăcea pe jos, abia respirând.

— Trebuie să ne grăbim! strigă el către ceilalţi.

Echipajul lucra febril, drenând mirodenia contaminată din container.

După aceea, ceilalţi oameni transformară pachetele de melanj comprimat în aerosol şi introduseră gaz proaspăt în cameră, în fuioare lungi, portocalii. Sperau că acest lot de mirodenie necontaminată va fi de-ajuns pentru a-l reanima

pe navigator şi pentru a-i da posibilitatea de a conduce transspaţialul înapoi în spaţiul familiar.

— Nu s-a mişcat de mai bine de-o oră, zise revizorul de zbor.

Rhombur evacuă din nou zona şi intră înapoi în camera sigilată. Gazul portocaliu de mirodenie se încolăcea şi curgea în container prin supape aşezate la înălţime. Clipă de clipă, vizibilitatea descreştea, dar prinţul ixian păşi cu greutate către mijlocul containerului, către matahala care fusese cândva un tânăr chipeş, cu părul negru, ca şi fratele lui geamăn, C'tair. Cu multă vreme în urmă, amândoi flirtaseră cu sora lui Rhombur, Kailea…

Şi-i aduse aminte pe gemeni, fiii ambasadorului Pilru. Toţi fuseseră fericiţi în acele zile glorioase ale planetei Ix. Totul părea ca un vis, mai ales acum, cu mirodenia infiltrându-i-se în conştiinţă.

D'murr fusese atât de mândru că trecuse examenul pentru a deveni navigator al Ghildei, în timp ce C'tair fusese devastat de eşec şi rămăsese pe Ix. Mereu pe Ix…

Un trecut atât de îndepărtat încât putea să nu se fi întâmplat niciodată…

Rhombur vorbi pe un ton liniştitor, ca şi cum ar fi fost medic:

— Îţi înlocuim mirodenia, D'murr.

Îngenunchind, văzu ochii sticloşi ai navigatorului.

— Am găsit mirodenie pură. Orice-ar fi fost rău, va fi îndreptat!

Creatura nu mai părea nici pe departe umană. Deformat şi atrofiat, trupul lui arăta ca şi cum ar fi fost refăcut în carne de un sculptor sadic. Colosul umflat se scutura slab şi zvâcnea, la fel de neajutorat ca un peşte pe uscat. Faţa lui D'murr se contorsionă, gura lui stranie luând o expresie ciudată. Absorbea cu înghiţituri mari gazul puternic de mirodenie.

Gândurile lui Rhombur pluteau, iar mişcările braţelor şi picioarelor lui mecanice păreau lente, ca frânate de un lichid gros.

— Va ajuta asta? Poate această mirodenie nouă să te lase să vezi prin spaţiul pliat şi să ne duci acasă?

— Trebuie…, vorbi D'murr, expirând rotocoale de fum. Suntem în pericol… duşmanul… ne-a văzut… Se apropie… Vrea să distrugă…

— Cine e duşmanul?

— Ură… să nimicească… pentru ceea ce… suntem…

D'murr reuşi să-şi mai îndrepte corpul deformat.

— Fugim… cât mai departe posibil…

Se întoarse. Ochii mici erau înconjuraţi de cute de carne ca de ceară.

— Văd acum calea… care ne duce… acasă…

Navigatorul păru să-şi consume toată puterea pentru un ultim gest. D'murr se răsuci mai aproape de supapele care răspândeau gaz dens de melanj. Inspiră adânc.

— Trebuie să ne grăbim!

În loc să se grăbească spre trapă ca să iasă, Rhombur îl ajută să apuce comenzile. Navigatorul, clătinându-se, porni motoarele Holtzman şi, cu o smucitură, transspaţialul se mişcă şi se învârti, redresându-se în spaţiu.

— Duşmanul… e aproape…

Iar nava uriaşă se *mişcă* – sau păru s-o facă.

Simţind un nod în stomac, Rhombur se sprijini de peretele containerului şi simţi tranziţia, în momentul în care puternicul câmp Holtzman plie spaţiul, înfăşurându-l în jurul transspaţialului într-un fel foarte precis. Navigatorul îşi desăvârşi sarcina sacră. Transspaţialul redeveni vizibil deasupra planetei Junction. D'murr îi adusese instinctiv înapoi în imperiu, la cartierul general al Ghildei, la singura casă pe care-o mai avea de când plecase de pe Ix, când era tânăr.

— Sigur…, anunţă D'murr cu voce slabă.

Emoţionat de efortul înspăimântător al Navigatorului, Rhombur se duse lângă el, ignorând pentru moment propria lui nevoie de a scăpa. D'murr folosise ultima fărâmă din el însuşi pentru a-i salva pe toţi cei de la bord.

— C'tair…

Cu un oftat lung, şuierător, care sună ca şi cum întregul lui trup se dezumfla, navigatorul se prăbuşi pe podeaua camerei, lui şi nu se mai mişcă. Cu prinţul ciborg aplecat deasupra lui, înconjurat de gazul concentrat de melanj, D'murr muri.

Rhombur nu putea să-şi ia rămas-bun acum, şi ştia că trebuie să iasă din cameră înainte ca melanjul să-l copleşească. Cu ochii înceţoşaţi, cu părţile organice ale corpului arzând din cauza saturaţiei cu mirodenie, Rhombur se întoarse spre trapă, clătinându-se. Trupul lui D'murr se dizolvă în ceaţa portocalie de mirodenie şi dispăru din vedere.

Justiţie? Cine cere justiţie într-un univers plin de inechitate?

DOAMNA HELENA ATREIDES,
Meditaţii private despre necesitate şi remuşcare.

Ca nişte umbre, patru surori din Sihăstrie se apropiau de castelul Caladan dinspre mare. Călătoreau la bordul unui trauler de pescuit care lua apă, în loc de o ambarcaţiune oficială de procesiune. Era seara devreme, şi un voal de lumină a zilei zăbovea sub cerul înnorat.

Stând pe puntea bărcii şi privind spre versantul stâncii şi spre castelul de deasupra ei, surorile purtau pelerine şi veste largi făcute din pânza cea mai neagră. Mănuşi flexibile, jambiere şi ghete le acopereau fiecare centimetru de piele. O plasă fină ţesută din fibre de abanos, cusută de marginea glugii, le ascundea fata.

În timpul lungii călătorii pe ocean cu traulerul, surorile se ţinuseră deoparte. Căpitanul vasului primise o plată extravagantă pentru ele, o compensaţie doar parţială pentru şoaptele şi teama pe care femeile singuratice o produceau în rândurile echipajului superstiţios. Căpitanul se întoarse spre sud şi urmă linia ţărmului, îndreptându-se spre debarcaderul unui sat, de unde pasagerele vor putea ajunge mai confortabil pe jos până la castel.

Una dintre femeile în negru îşi aţinti privirea, prin plasa delicată de pe faţă, către o limbă de pământ unde trona noua statuie impunătoare a ducelui Paulus Atreides, ţinând flăcări strălucitoare într-un vas, în palma ridicată. Părea să fi devenit ea însăşi o statuie, proiectată pe cerul roşcat al după-amiezii târzii.

Fără un cuvânt de mulţumire pentru căpitan, cele patru surori debarcară la ţărm şi merseră prin vechiul oraş. Sătenii reparau năvoade, fierbeau oale cu crabi şi vegheau focuri cu lemn verde în afumători, urmărind vizitatoarele plini de curiozitate. Exotice şi misterioase, surorile din Sihăstrie erau rareori văzute departe de mănăstirile lor fortificate de pe continentul estic de pe Caladan.

Sora din fruntea grupului purta broderie argintie ca pânza de păianjen, cusută în ideograme, pe tivurile robei, tatuaje din ţesătură care se roteau pe vălul de mătase. Mergea cu paşi hotărâţi pe drumul abrupt care ducea la edificiul castelului Caladan.

La ora la care ajunseră la poartă, amurgul deplin umplea cerul cu violetul şters al apusului de soare. Gărzile Atreides, stânjenite, le blocară trecerea. Fără să vorbească, femeia cu broderii de argint se despărţi de celelalte şi se duse foarte aproape de bărbaţi, unde rămase pe loc, calmă, enigmatică. Un tânăr soldat alergă spre castel să-l aducă pe Thufir Hawat. Când mentatul ieşi din curtea de dincolo de poartă, îşi aranjă uniforma protocolară pentru a sugera o prezenţă impunătoare. Cu ochi de mentat, examină femeile, dar nu reuşi să culeagă nicio informaţie din siluetele lor înfăşurate.

— Ducele s-a retras pentru această seară, dar îşi va deschide porţile pentru mulţime timp de două ore, mâine dimineaţă…

Femeia care conducea duse mâna la vălul fin ţesut.

Hawat analiză mişcările şi văzu că broderia de argint de pe rochia neagră nu era o simplă ornamentaţie, ci o formă de reţea senzorială închizând persoana în interiorul ei… Tehnologie richesiană. Făcând un pas înapoi, atinse pumnalul de duel de la şold, dar nu-l scoase.

Cu calm, femeia desfăcu cusăturile care prindeau voalul de mătase de glugă, sfâşie ţesătura şi dădu deoparte masca menită să-i modifice trăsăturile.

— Thufir Hawat, îmi vei interzice accesul în casa mea de drept?

Cu identitatea dezvăluită, clipi în lumina slabă şi-l privi în ochi fără şovăială.

— Îmi vei interzice să-mi văd fiul?

Până şi imperturbabilul mentat fu luat prin surprindere. Se înclină uşor, apoi îi făcu semn să-l însoţească în curte, dar nu o întâmpină cu nicio formă de bun-venit.

— Sigur că nu, doamnă Helena. Poţi intra!

Făcu semn soldaţilor să le lase să treacă pe Surorile cu glugă.

Când intrară în curte, Hawat le spuse să aştepte şi le ordonă gărzilor:

— Faceţi o scanare completă a acestor femei în căutarea armelor, cât timp îl anunţ eu pe duce…

*

Leto Atreides stătea pe un scaun de lemn întunecat, în sala de primire. Purta o jachetă de gală, ca şi lanţul şi medalionul de aur care indicau rangul lui de duce, membru al Landsraadului. Purta asemenea însemne numai la ocazii oficiale sumbre. Cum era aceasta…

Chiar şi fără confirmare de la Rhombur şi Gurney, nu-şi putea întârzia planurile. Îşi petrecuse ziua cu pregătiri militare şi, în ciuda încrederii temerare a lui Duncan Idaho, Leto ştia că bătălia pentru Ix avea să fie o sarcină imprevizibilă şi primejdioasă.

Nu avea nici timp, nici răbdare, nici dragoste pentru mama lui exilată…

Licurigloburile îl înconjurau, dar nu alungau umbrele din inima lui. Leto simţea o răceală care n-avea nimic de-a face cu ceaţa îngheţată a serii. N-o mai văzuse pe Helena de douăzeci şi unu de ani, de la implicarea ei perfidă în moartea propriului soţ, Bătrânul Duce.

Când intră, Leto nu se ridică de pe scaun.

— Închide uşa, rosti el cu glas de oţel. Avem nevoie de intimitate. Şi lasă pe coridor femeile celelalte!

Părul castaniu-roşcat căpătase şuviţe sure, pielea i se întinsese pe oasele feţei.

— Sunt slujitoarele mele, Leto. M-au însoţit pe tot drumul de pe continentul estic. Cu siguranţă, le poţi oferi puţină ospitalitate…

— Nu sunt într-o dispoziţie ospitalieră, mamă… Duncan şi Thufir, voi doi rămâneţi cu mine!

Duncan Idaho, purtând încă sabia lui Paulus, aştepta pe o treaptă mai joasă a platformei ducale. Cu nelinişte pe chip, îşi mută privirea de la Leto la mama lui, apoi la expresia împietrită, de mânie reţinută, de pe faţa tăbăcită a lui Hawat.

Războinicul mentat escortă slujitoarele personale, încă purtând gluga, afară din cameră, apoi închise uşile grele cu un zgomot care răsună în sală. El rămase înăuntru, la uşă.

— Aşadar, văd că nu m-ai iertat, fiule!

Helena se încruntă nemulţumită. Thufir se îndepărtă cu paşi de prădător de uşile înalte – o armă cu formă umană. Duncan se încordă.

— Cum poţi să sugerezi că ar fi ceva de iertat, mamă, dacă susţii că n-a existat nicio crimă?

Leto se mişcă în scaun.

Ochii negri ai lui Helena îi sfredeliră pe ai fiului ei, dar nu răspunse.

Duncan era îngrijorat şi nedumerit. Abia dacă-şi amintea de soţia îndrăgitului lui duce. Fusese o prezenţă rigidă şi dominatoare, în vremea când el era doar un băiat care scăpase de Harkonneni…

Palid din cauza furiei stăpânite, Leto spuse:

— Sperasem că vei rămâne în mănăstirea ta, continuând să pretinzi că eşti îndurerată, în timp ce reflectezi la vina pe care-o porţi. Credeam că m-am exprimat limpede că nu mai eşti binevenită la castelul Caladan!

— Extrem de limpede! Dar, atâta vreme cât nu ai un moştenitor, eu sunt singurul strop din sângele tău pe Caladan…

El se aplecă în faţă, cu ochii cenuşii arzând de furie.

— Dinastia Atreides va dăinui, nu te teme, mamă. Concubina mea Jessica este chiar acum pe Kaitain şi va da naştere în curând copilului meu. Prin urmare, te poţi întoarce la mănăstirea ta fortificată. Thufir va fi încântat să-ţi aranjeze călătoria…

— Încă nu ştii de ce am venit, spuse ea. Mă vei asculta până la capăt!

Era un ton de autoritate parentală pe care Leto şi-l aducea aminte din copilărie şi care-i răscolea amintiri vechi despre această femeie.

Încurcat, Duncan se uită din nou de la un chip la altul. Nu i se spusese niciodată de ce plecase doamna Helena, în ciuda multelor lui întrebări.

Leto stătea ca o statuie.

— Iar scuze, iar tăgăduieli?

— O cerere… Nu pentru mine, ci pentru familia ta din partea mamei, familia Richese. În timpul atacului atroce al împăratului pe Korona, sute de richesieni au fost ucişi şi multe mii au orbit. Contele Ilban e tatăl meu. În numele omeniei, îţi cer să le oferi sprijinul. Cu averea Casei noastre – se înroşi la faţă – Casei *tale,* poţi furniza ajutoare şi provizii medicale…

Leto era surprins să audă o asemenea cerere din partea ei.

— Am aflat despre tragedie. Îmi ceri să-l sfidez pe împărat, care a găsit Richese vinovat de încălcarea legii imperiale?

Ea îşi încleştă pumnul învelit în mănuşă neagră şi ridică bărbia în aer.

— Sugerez să-i ajuţi pe oamenii care au cea mai mare nevoie. Nu este aceasta calea Atreizilor, calea onoarei? Nu asta te-a învăţat Paulus?

— Cum îndrăzneşti să-mi dai *tu* lecţii?

— Sau lumea trebuie să-şi aducă aminte de Casa Atreides doar pentru acte de agresiune, ca acea lovitură brutală împotriva Beakkalului? Distrugi pe oricine te jigneşte? Surâse batjocoritor.

— Îmi aduci aminte de vicontele de pe Grumman… Asta trebuie să fie moştenirea Casei Atreides?

Vorbele ei erau usturătoare, iar Leto se rezemă de spătarul rigid al scaunului, încercând să-şi ascundă disconfortul.

— Ca duce, fac ceea ce trebuie să fac!

— Atunci, ajută Richese!

N-avea niciun rost să mai aducă şi alte argumente.

— Mă voi gândi la asta.

— Vei garanta asta! se răsti Helena.

— Întoarce-te la surorile din Sihăstrie, mamă…

Leto se ridică de pe scaun, iar Thufir Hawat păşi în faţă. Duncan apucă sabia bătrânului duce şi se apropie instinctiv, din cealaltă direcţie. Helena recunoscu lama, apoi examină faţa lui Duncan, fără să ştie cine era. Tânărul se schimbase mult fată de băiatul de nouă ani pe care-l cunoscuse ea înainte de exil.

După o clipă de încordare, Leto le făcu semn să se retragă.

— Sunt surprins că tu încerci să mă înveţi compasiunea, mamă… Oricât de mult te-aş detesta, totuşi, sunt de acord că este nevoie de acţiune. Casa Atreides va trimite ajutoare pe Richese – dar numai cu condiţia să pleci de-aici imediat!

Expresia lui deveni şi mai aspră.

— Şi nu vorbi cu nimeni despre asta!

— Foarte bine. Nu mai scot niciun cuvânt, fiule.

Helena se întoarse şi se îndreptă înapoi spre ieşire, atât de repede încât Hawat abia ajunse la timp să deschidă uşile grele. După ce ea şi cu cele trei însoţitoare ca nişte umbre trecură parcă în zbor prin holuri şi afară, în noaptea din ce în ce mai adâncă, Leto mormăi un rămas-bun, aproape în şoaptă.

Duncan se apropie de duce, care stătea nemişcat, împietrit. Chipul maestrului spadasin era palid, cu ochii larg deschişi.

— Leto, ce-a fost asta? Ce-i cu ruptura asta între voi, pe care nu mi-a explicat-o nimeni niciodată? Doamna Helena e *mama* ta… Oamenii or să vorbească.

— Oamenii vorbesc întotdeauna, bombăni Thufir.

Duncan urcă treptele către scaunul ducal. Leto strângea braţele de lemn sculptat cu atâta putere, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Inelul cu sigiliul ducal lăsă un semn în lemn.

Când ridică, în sfârşit, ochii către maestrul spadasin,

avea ochii întunecoşi ca fumul.

— Casa Atreides are multe tragedii şi multe secrete, Duncan. Tu ştii cum am ascuns vinovăţia lui Kailea în explozia iahtului aerian. Tu însuţi i-ai luat locul lui Swain Goire în calitate de căpitan al gărzii Casei mele, când l-am trimis în exil. Poporul meu nu trebuie să afle niciodată adevărul despre asta… sau despre mama mea.

Duncan nu era prea sigur încotro se îndrepta discuţia.

— Ce adevăr despre ea, Leto?

Mentatul se apropie cu o expresie de avertizare pe chip.

— Domnule duce, n-ar fi înţelept…

Leto ridică o mână.

— Thufir, Duncan merită să ştie… Din cauza acuzaţiilor aruncate asupra lui când era copil, cum că ar fi făcut ceva taurilor salusani, trebuie să înţeleagă asta.

Hawat lăsă mâna jos.

— Dacă trebuie, trebuie… deşi sfatul meu e să nu faci asta. Secretele nu se micşorează când se răspândesc pe la mai multe urechi.

Încet şi chinuitor, Leto descrise implicarea doamnei Helena în moartea lui Paulus, felul în care aranjase să fie drogat taurul salusan care-l omorâse pe veneratul duce.

— Am fost teribil de tentat să ordon execuţia ei, dar e mama mea, în ciuda a orice. Este vinovată de crimă – dar eu nu voi fi responsabil pentru un matricid. Prin urmare, trebuie să rămână cu surorile din Sihăstrie până la sfârşitul zilelor ei…

Îşi sprijini capul greu pe pumnii încleştaţi.

— Iar Swain Goire mi-a zis, în ziua în care l-am condamnat să o păzească, că într-o zi oamenii îşi vor aminti de mine ca de Leto cel Drept…

Duncan se aşeză pe treaptă, lăsându-se să cadă, în timp ce ţinea sabia venerată între genunchi. Furtunosul, generosul duce Paulus îl acceptase în casa Atreizilor şi-i dăduse de lucru la grajduri. Apoi Duncan, abia un copil de nouă ani, fusese acuzat pe nedrept că ar fi amestecat în complot de către şeful grajdurilor, Yresk, care era el însuşi

implicat în tragedia din arena cu tauri.

Acum, secretele suprapuse deveniră limpezi, motivele se dezvăluiră şi le simţi ca şi cum o ecluză se deschisese brusc. Pentru prima oară după mulţi ani, maestrul spadasin Duncan Idaho plânse.

Multe creaturi poartă forma exterioară a unui om, dar nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţe. Nu toate aceste forme de viaţă pot fi considerate umane.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

Din moment ce unchiul lui îi dădea rareori frâu liber, Rabban Bestia se hotărî să provoace un masacru cât mai mare, acum, că i se dăduse posibilitatea.

Studie hărţile grosolane şi incomplete ale aşezărilor din jurul Scutului de Piatră. Acolo locuiau nişte târgoveţi jalnici, oameni care supravieţuiau căutând prin gunoaie sau furând de pe proprietăţile Harkonnenilor în mijlocul nopţii. Ca pedeapsă pentru raidurile fremenilor asupra depozitelor de mirodenie, baronul îi spusese nepotului său să nimicească trei asemenea sate. Rabban alese ţintele, nu tocmai la întâmplare, ci pentru că nu-i plăceau numele lor: Linge nisip, Mâncare puţină şi Fiul viermelui.

Nu că ar fi contat prea mult pentru el… Oamenii ţipau toţi cam la fel.

Primul sat îl bombardă pur şi simplu din aer. Cu un grup de toptere de atac, oamenii lui se năpustiră în picaj şi aruncară bombe incendiare în locuinţe, şcoli şi în piaţa din mijlocul satului. Mulţi oameni muriră pe loc, iar ceilalţi alergau fără ţintă ca nişte insecte pe o piatră fierbinte. Un bărbat avu chiar îndrăzneala să tragă în ei cu un pistol maula străvechi. Puşcaşii lui Rabban îi folosiră pe săteni pentru a se antrena să tragă la ţintă.

Devastarea fu rapidă şi completă, dar Rabban o găsi până la urmă nesatisfăcătoare. Se hotărî să se ocupe mai pe îndelete de celelalte târguri…

*

Singur în camera lui de la reşedinţa din Carthag, Rabban lucrase multe ore înainte de raiduri pentru a alcătui o proclamaţie concisă, în care să explice de ce oamenii

aceştia trebuie omorâţi şi satele lor distruse ca represalii pentru crimele fremenilor. Cu toate acestea, după ce-i arătă mândru opera lui unchiului, acesta se încruntă şi rupse hârtia, apoi scrise el însuşi o proclamaţie, folosind în mare parte aceleaşi cuvinte şi fraze.

După fiecare atac, aceste foi (tipărite pe hârtie *instroy* ignifugată) erau împrăştiate printre rămăşiţele fumegânde ale satului distrus. Alţi fremeni vor năvăli ca vulturii asupra ruinelor, încercând fără îndoială să adune bijuterii ieftine de pe oasele carbonizate. În acest fel, vor afla de ce baronul decretase o asemenea pedeapsă brutală. Vor simţi vina…

În al doilea sat, Mâncare puţină, Rabban intră cu trupele de la sol. Purtau cu toţii scuturi şi arme de mână. Câţiva rămaseră în spate, cu tunuri aruncătoare de flăcări, pentru cazul că aveau nevoie să-şi termine masacrul în grabă, dar soldaţii Harkonnen se năpustiră asupra nefericiţilor săteni cu săbii şi pumnale, retezând în dreapta şi-n stânga. Rabban Bestia se alătură măcelului cu un rânjet larg pe faţă.

Pe Giedi Prime, în giganticul oraş-închisoare Baronia, Rabban antrenase deseori copii care să devină victime ale vânătorii. Îi alesese pe cei mai descurcăreţi şi mai hotărâţi dintre băieţi să devină prada lui specială în timpul amuzantelor excursii la izolata Staţie a Gărzii Forestiere.

Nu socotea neapărat că uciderea copiilor aducea mai multe satisfacţii decât omorârea adulţilor, care erau de multe ori mai creatori şi mai serioşi în a se umili cerşindu-şi viaţa. Copiii n-aveau suficientă imaginaţie pentru a înţelege soarta care-i aştepta şi rareori arătau o spaimă adevărată. De asemenea, mulţi copii aveau o credinţă inocentă în Dumnezeu, o încredere naivă într-un protector care îi va salva. Credeau şi se rugau până în ultimele clipe ale vieţii lor.

În preajma satului, Rabban descoperi totuşi o nouă tehnică legată de copii, care-i dădu mai multă plăcere. Era satisfăcătoare din punct de vedere emoţional, aprinzând o flacără fierbinte în inima lui. Îi plăcea să privească feţele părinţilor chinuiţi în timp ce le tortura şi apoi le măcelărea copiii în faţa lor…

În cel de-al treilea sat, Fiul viermelui, Rabban descoperi că putea mări teroarea abjectă a victimelor sale distribuind proclamaţia înspăimântătoare a baronului *înainte* de atac. În acest fel, condamnaţii ştiau exact ce-i aştepta înainte de începerea focului.

În momente ca acestea, Rabban Bestia era mândru să fie un Harkonnen…

Nu avem nevoie de statut de Casă Mare, pentru că noi am pus însăşi temelia imperiului. Toate celelalte structuri de putere trebuie să se încline în faţa noastră pentru a-şi atinge scopurile.

Carta Comitetului Consultativ al Ghildei Spaţiale

Ghildarul zăcea vomitând pe un pat improvizat, contorsionat de durere, cu faţa crispată. *Otrăvit cu mirodenie.*

Patru specialişti de pe Junction stăteau în jurul pacientului, consultându-se între ei, dar niciunul n-avea vreo idee cum să-l trateze. Ghildarul se zvârcolea şi scuipa, cu pielea unsuroasă plină de transpiraţie.

Îl puseseră pe extrem de bolnavul coordonator al transspaţialului într-o cameră sterilă, care servea mai mult drept laborator medical decât drept spital. Personalul de rang înalt al Ghildei consuma atât de mult melanj încât rareori avea nevoie de doctori şi, ca urmare, amenajările spitaliceşti erau minime. Chiar dacă Ghilda Spaţială şi-ar fi bătut totuşi capul să cheme un doctor Suk, acesta ar fi fost probabil incapabil să trateze un om cu un metabolism atât de distorsionat ca acesta.

— Îndoieli, dar nicio informaţie, spuse unul dintre cei patru specialişti. Înţelege cineva ce s-a întâmplat aici?

— Corpul lui a reacţionat la melanj, spuse un alt bărbat, care avea petice de păr albastru pe cap şi sprâncene stufoase, ce-i acopereau aproape ochii.

— De ce, dintr-o dată, un ghildar ar găsi melanjul lui zilnic incompatibil cu metabolismul său? Asta-i absurd! vorbi un al treilea.

Deşi arătau diferit unii de alţii, specialiştii sunau identic, ca şi cum o entitate formată din patru părţi discuta cu ea însăşi.

Pe pat, victima se cutremură într-o convulsie deosebit de violentă. Specialiştii se opriră, apoi se uitară unul la altul.

Luminile clipiră, indicând sosirea unui fişier, iar ecranul din camera de cercetări se aprinse cu un nou rezumat al

unei analize. Unul dintre specialişti trecu în revistă informaţiile.

— S-a verificat. Melanjul însuşi a fost alterat!

Derulă mesajul în jos.

— Mirodenia pe care a consumat-o este incorectă din punct de vedere chimic, iar biochimia lui o respinge.

— Cum poate fi alterat melanjul? A fost o otrăvire intenţionată?

Specialiştii se consultară între ei, examinară şi mai multe informaţii. În jurul lor, luminile străluceau puternice şi crude, reflectându-se în pereţii albi, sterili, şi făcându-i să arate ca nişte fantome palide. Cei patru stăteau la o oarecare depărtare, privindu-l pe coordonatorul transspaţialului luptând şi zbătându-se. Părea să nu fie conştient de prezenţa nimănui în aceeaşi cameră cu el.

— Va trăi? întrebă unul dintre ei.

— Cine ştie?

— Acesta s-ar putea să fie al doilea incident, remarcă specialistul cu păr albastru. Ştim că navigatorul de la bordul transspaţialului recent pierdut a suferit şi el din cauza gazului de mirodenie contaminat.

— Interogarea pasagerilor continuă încă… Ştirile despre această problemă nu sunt cunoscute încă în tot imperiul.

— E al *treilea* incident, îl corectă un alt specialist. Asta ar explica şi prăbuşirea de pe Wallach IX. Trebuie să fie o deficienţă serioasă în ceea ce priveşte melanjul în imperiu!

— Dar n-am găsit nicio sursă comună a problemei. Acest om a mâncat o cantitate semnificativă de melanj care-a putut fi urmărită până la un negustor de pe Beakkal. Primul Magistrat s-ar putea să scape de stocul lui ilegal, din cauza ultimatumurilor împăratului. Cu toate acestea, cei doi navigatori au obţinut mirodenia din surse *diferite,* din rezervele standard ale Ghildei…

— Avem aici un mister.

— Mirodenia trebuie să curgă!

— Toată recoltarea şi prelucrarea melanjului se află sub controlul împăratului. Trebuie să apelăm la ajutorul Casei

Corrino!

Într-un unison îndârjit, specialiştii se întoarseră spre fereastra lată, filtrantă, şi se uitară afară, spre Câmpul pustiu al Navigatorilor. Acolo, o macara mecanică ridica o placă comemorativă pentru a-i cinsti pe cei doi navigatori ai Ghildei morţi în recentele accidente ale transspaţialelor. Un alt navigator într-un container etanş zbură pe deasupra Câmpului, îndreptându-se spre punctul de plecare într-o lungă călătorie pe un transspaţial. Navigatorul venit să mediteze pluti peste întinderea de plăci fără nume şi intră în comuniune cu străvechea inimă a Ghildei Spaţiale, Oracolul Infinităţii.

Pe patul de spital, ghildarul otrăvit ţipă atât de tare încât sângele îi ţâşni din gură. Convulsiile îl făcură să se întindă ca o victimă a torturii pe o roată medievală. Stând în picioare lângă pat, cei patru specialişti auziră muşchii rupându-se, vertebrele plesnind… şi-l priviră murind.

— Trebuie să-l anunţăm pe Shaddam al IV-lea, vorbiră specialiştii la unison. N-avem de-ales…

Maniera în care pui o întrebare îţi trădează limitele – acele răspunsuri pe care le vei accepta şi acelea pe care le vei respinge sau le vei confunda cu o neînţelegere.

KARRBEN FETHR,
Absurditatea politicii imperiale

După lecţia de pe Zanovar şi după cea de pe Korona, Shaddam simţea că lucrurile erau în sfârşit pe un drum potrivit. Acum, dacă ar putea doar să găsească o cale de a întrerupe fluxul regulat de mirodenie de pe Arrakis, ar avea imperiul în palmă…

Maestrul Cercetător Ajidica trimisese un alt raport înflăcărat, confirmând că amalul lui trecuse toate protocoalele riguroase de testare. Însoţind această comunicare, venise un mesaj separat de la comandantul sardaukar Cando Garon, fiul cel silitor al basharului suprem, confirmând tot ceea ce spusese Ajidica. Împăratul nu-şi putea dori veşti mai bune.

Shaddam voia melanjul sintetic în producţie de masă. *Acum.* Nu vedea niciun motiv să mai aştepte…

Îmbrăcat în pantaloni sardaukari de călărie, gri cu negru, şi cu o cămaşă militară cu epoleţi, stătea la biroul său extravagant şi se uita atent la o holo-transmisie în direct de la Consiliul Landsraadului, care continua să ţină audieri plictisitoare pentru a explora consecinţele legale ale atacului atomic pe care-l lansase împotriva Casei Richese. Era limpede totuşi că opoziţia nu avea destul sprijin pentru un vot de cenzură sau de neîncredere. De ce nu puteau să renunţe pur şi simplu?

Contele Fenring fusese supărat tot timpul de când venise de pe Ix şi Junction, dar îşi făcuse degeaba griji pentru membrii Landsraadului. Shaddam nu era îngrijorat. Totul părea să meargă foarte bine.

În mesajul lui, Maestrul Cercetător Ajidica făcuse o digresiune ciudată, întrebând despre sănătatea ministrului mirodeniei. Poate că Hasimir simţea prea mult stres. Poate că avea nevoie să se întoarcă pe Arrakis…

Ridicând ochii, Shaddam îl văzu intrând în biroul privat pe şambelanul Ridondo, cuprins de o stare neobişnuită de agitaţie şi nervozitate. Ridondo se lăsa rareori tulburat de altceva decât de cele mai delicate enigme ale politicii de la curte.

— Sire, un trimis al Ghildei Spaţiale insistă să vă vadă…

Deşi iritat, Shaddam ştia că nu-l putea refuza pe emisar. În problemele legate de Ghildă, chiar şi un împărat trebuia să meargă în vârful picioarelor.

— De ce nu şi-a aranjat o întâlnire din vreme? Nu are Ghilda acces la curieri imperiali?

Pufni ca să acopere stânjeneala acestei situaţii.

— Eu… nu ştiu, Sire. Cu toate acestea, trimisul e chiar în spatele meu…

Un bărbat înalt, albinos, cu favoriţi ca de oaie, se strecură în birou. Nu se prezentă şi nu-şi dădu rangul. Ghildarul alese un scaun confortabil cu suspensii – când se aşeză pe el, păru chiar mai înalt, din cauza lungimii torsului – şi de uită de sus la împărat.

Shaddam scoase o scobitoare dintr-un suport şi începu să-şi urmărească conturul dinţilor. Lemnul avea o aromă naturală dulce.

— Ce titlu porţi, domnule? Eşti conducătorul Ghildei Spaţiale, sau cineva care curăţă capacele de la lăzile de gunoi? Eşti premier, preşedinte, şef? Cum preferi să fii numit? Ce rang ai?

— Ce importanţă are această chestiune?

— Sunt împăratul A Un Milion De Lumi, răspunse Shaddam, scobindu-se nepoliticos în dinţi. Vreau să ştiu dacă-mi irosesc vremea cu vreun subaltern.

— Nu vă pierdeţi vremea, Sire.

Chipul ghildarului, îngust la frunte şi mai lat la bărbie, arăta de parcă ar fi fost modelat cu ciocanul în această formă şi stors de orice urmă de culoare.

— Încă n-a aflat toată lumea, Sire, dar Ghilda a suferit recent două dezastre majore ale unor trans-spaţiale. Unul s-a prăbuşit pe Wallach IX, pierzând toţi pasagerii şi

echipajul…
Shaddam ridică surprins capul.
— Şi… şcoala Bene Gesserit a fost avariată?
— Nu, Sire. Transspaţialul a căzut într-o zonă foarte îndepărtată.
Shaddam nu-şi putu ascunde dezamăgirea.
— Ai zis că au fost două accidente?
— Un alt transspaţial s-a pierdut în adâncul spaţiului, dar navigatorul a reuşit să-l aducă înapoi pe Junction. Analizele noastre preliminare arată că ambele dezastre au fost provocate de mirodenia contaminată din containerele navigatorilor. Apoi, o a treia informaţie – unul dintre ghildarii noştri a consumat o cantitate mare provenită de pe Beakkal, care l-a otrăvit. Am confiscat tot ce-a mai rămas din melanjul cumpărat de pe Beakkal şi este alterat în mod similar. Structura chimică este oarecum neobişnuită, destul cât să provoace aceste nenorociri…
Shaddam aruncă deoparte scobitoarea. Cum putea o planetă de mâna a doua, acoperită de junglă, să obţină mirodenie „stricată”? Dar dacă o contaminau ei înşişi? Apoi, sări brusc în picioare.
— Beakkal n-ar trebui să aibă mirodenie de vânzare. Ai găsit încă o rezervă ilegală? Cât de mult?
— Asta, Sire, este încă în curs de investigare.
Ghildarul îşi trecu limba complet albă peste buzele lipsite de culoare.
— În timp ce căutam anomaliile fiscale, am descoperit că Primul Magistrat de pe Beakkal a *cheltuit* recent mai mult melanj decât putea *deţine* trezoreria lui. Trebuie să aibă un depozit de mirodenie…
Shaddam fu cuprins de un val de furie, apoi de nerăbdare, gândindu-se la o altă lovitură de pedeapsă. Când vor învăţa o dată Marile Case?
— Continuă cercetarea, domnule, iar eu mă voi ocupa de problema Beakkalului în felul meu!
De fapt, abia aştepta.
De data asta totuşi, plănuia un alt fel de răspuns. Se

gândi să discute ideea mai întâi cu Hasimir Fenring, dar se hotărî în schimb să o lase să rămână o surpriză. Pentru toată lumea.

Anirul abia reuşi să ajungă în pat după o cină plăcută cu fiicele ei şi cu Jessica. Se gândea în sinea ei cât de mult înflorea Irulan într-o tânără femeie frumoasă, inteligentă şi cultă, prinţesa perfectă… şi apoi universul se învenină în jurul ei.

Vocile din capul lui Anirul se întorseseră, şi nici măcar prezenţa plină de înţelegere a lui Lobia-dinăuntru nu le putu ţine la distanţă. Anirul se prăbuşi în genunchi, vomitând tot, şi se târî în dormitor. Jessica o condusese în camera ei, apoi, alarmată, o chemase pe sora medicală Yohsa; Margot Fenring şi Mohiam se repeziră şi ele să ajute.

După ce o examină pe doamna Anirul, Yohsa îi dădu repede un sedativ puternic. Doar pe jumătate trează, Maica Kwisatz zăcea gâfâind şi asudând, ca şi cum ar fi alergat pe o distanţă foarte lungă. Yohsa o privi dând din cap. Jessica stătu aplecată deasupra ei, cu ochii mari, până când Mohiam o dădu afară din cameră.

— Ştiu că revenise coşmarul cu viermele de nisip, vorbi Margot Fenring de la picioarele patului. Poate crede că este în deşert chiar în clipa asta…

Mohiam se uită fix, cu ochi severi, la femeia răvăşitor de bolnavă, care părea să se lupte cu somnul, străduindu-se să-l ocolească. Ochii lui Anirul când se deschideau mari, când erau acoperiţi de pleoapele grele.

Sora Medicală spuse:

— N-am reuşit să reduc destul de repede revărsarea Celorlalte Memorii. Porţile vieţilor trecute ale lui Anirul s-au deschis larg în mintea ei. S-ar putea să fie împinsă la sinucidere sau la altă formă de violenţă. Ar putea chiar să fie o ameninţare pentru oricare dintre noi… Trebuie s-o

supraveghem îndeaproape.

Regula fundamentală a universului este aceea că nu există neutralitate, nici obiectivitate pură, niciun adevăr absolut care să fie separat de lecţiile pragmatice căpătate în aplicaţii, înainte ca Ix să devină o mare putere în materie de invenţii şi de producerea de tehnologii, savanţii îşi ascundeau în mod obişnuit prejudecăţile în spatele unei faţade a obiectivităţii şi a purităţii cercetării.

DOMINIC VERNIUS,
Activităţile secrete de pe Ix

Primul Magistrat de pe Beakkal făcuse o greşeală. Una foarte gravă…

Cu şase luni în urmă, cercetătorii tleilaxu – disperaţi să obţină eşantioane genetice de la un vechi mausoleu de război – plătiseră o mită cu o cantitate revoltător de mare de mirodenie, care nu apărea în nicio înregistrare oficială. La vremea respectivă, păruse o idee bună, o binefacere pentru economia Beakkalului.

După atacul răzbunător al ducelui Leto, Primul Magistrat începu să folosească acea mirodenie ca să plătească datoriile Beakkalului. După ce trecuse prin câteva mâini, o parte din ea îşi găsise drum spre Ghilda Spaţială… şi otrăvise un coordonator de transspaţial, ceea ce declanşase o investigaţie care îi fusese raportată împăratului însuşi.

Când îşi trimise flota de sardaukari, Shaddam nu înţelese ironia faptului că Beakkal nu mai deţinea melanjul pe care fusese acuzat că-l posedă. Încă şi mai ironic, Primul Magistrat nu-şi dăduse seama niciodată că tleilaxu nu-l plătiseră cu melanj veritabil, ci îi dăduseră în schimb o încărcătură din mirodenia lor sintetică netestată…

Un transspaţial debarcă flota imperială la staţia de transport Sansin, un centru comercial de pe un asteroid din sistemul stelar Liabic, care includea Beakkal-ul şi soarele său principal, albastru.

Comandate de basharul suprem Zum Garon, navele grele de război rămaseră la staţia de transfer: crucişătoare de

luptă, monitoare, distrugătoare şi transportoare de trupe, toate pregătite să pornească spre Beakkal într-o etalare copleşitoare de forţe.

Shaddam ordonase sardaukarilor să-şi facă intenţiile vizibile… şi să nu se grăbească.

Când reţeaua defensivă de sateliţi ai lumii-junglă detectă apropierea lor, pe planetă se declanşară alarmele. Oamenii de pe Beakkal intrară în panică; mulţi se duseră în adăposturi subterane, în timp ce alţii fugiră în adâncul pădurii.

Într-un efort inutil, Primul Magistrat ordonă forţei sale militare private să lanseze nave de luptă şi să formeze o reţea defensivă pe orbită. Navele decolară, echipate în grabă cu personalul disponibil. Alte trupe se îngrămădiră în garnizoanele lor planetare, pregătind un al doilea val de apărare. Arme de mult ţinute în depozite fură recuperate, uniformele îmbrăcate la repezeală.

— Am fost prinşi pe neaşteptate când ne-a atacat ducele Leto Atreides, spuse Primul Magistrat într-o proclamaţie publică. Am văzut cum împăratul Shaddam a pustiit Zanovar şi a distrus satelitul richesian…

Simţea teama oamenilor săi.

— Dar *noi* nu vom aştepta supuşi şi nu ne vom lăsa măcelăriţi! Probabil că lumea noastră nu poate rezista unui atac în forţă al sardaukarilor – dar o să-i facem să plătească scump pentru asta…

Încă staţionată la Sansin, flota imperială porni cu o încetineală ameninţătoare. Într-o declaraţie scurtă ca de obicei, basharul suprem transmise:

— Prin ordinul împăratului Shaddam al IV-lea, această planetă este plasată astfel sub asediu, pentru crima de a fi stocat melanj. Această blocadă va rămâne în vigoare până când deţinătorul fiefului îşi mărturiseşte vina sau îşi dovedeşte nevinovăţia.

Nu transmise nicio altă avertizare, niciun ultimatum.

Flota apăsătoare a sardaukarilor dădea populaţiei mai mult de o zi ca să devină din ce în ce mai înfricoşată. În

acest timp, Primul Magistrat ţinu cinci discursuri, unele dintre ele indignate, altele implorând îndurare din partea mâniei lui Shaddam.

În spatele uşilor baricadate, conducătorul Beakkalului şi consiliul lui de miniştri se întâlniră să discute problema.

Îndesat, cu mustaţă roşcată şi barbă blondă, bogată, Primul Magistrat stătea în golul supraînălţat din centrul unei mese rotunde de conferinţe, cu miniştrii aşezaţi în jurul lui. Îmbrăcat în roba verde-închis a funcţiei sale, îşi rotea scaunul în aşa fel încât să se poată uita la cel cu care vorbea, dar în cea mai mare parte a timpului stătea doar cu ochii în gol. Îl apăsa un sentiment de osândă iminentă.

Miniştrii purtau pantaloni strâmţi şi tunici albe, cu simboluri runice pe guler, reflectând rangul şi identitatea lor publică.

— Dar noi n-avem o rezervă de mirodenie! S-a dus toată! exclamă unul dintre miniştri, o femeie cu voce iritantă. Am fost… acuzaţi, dar împăratul nu poate dovedi că am stocat vreodată. Ce dovezi are?

— Ce mai contează? spuse un altul. Ştie ce-am făcut. În plus, ar fi trebuit să plătim taxe împăratului. Mita e tot un venit, ştii asta…

Miniştrii se certau în jurul mesei, cu vocile stridente de emoţie.

— Dacă într-adevăr Casa Corrino urmăreşte taxele, n-am putea să evaluăm pur şi simplu valoarea melanjului şi să ne oferim să plătim o amendă mare? În rate, desigur…

— Dar edictele împotriva stocării de mirodenie cuprind mai mult decât evitarea taxelor. Merg până în miezul cooperării dintre Casele Mari şi Minore, împiedicând orice Casă să devină prea independentă de celelalte, prea periculoasă pentru stabilitatea CHOAMului.

— Îndată ce sardaukarii stabilesc un cordon, ne vor ţine

în capcană şi ne vor lăsa să murim de foame. Lumea noastră nu este autonomă din punct de vedere economic!

Simţind mirosul propriei sale transpiraţii de teamă, Primul Magistrat, cu ochii înceţoşaţi, se uită la ecranul de urmărire care arăta poziţia flotei imperiale ce se apropia.

— Domnule, două nave mari cu provizii tocmai au sosit la staţia de transfer Sansin, complet încărcate cu alimente, raportă un ministru în spatele lui. Poate că ar trebui să le rechiziţionăm. Aparţin unei Case Minore obscure, nimic pentru care să ne îngrijorăm. Ar putea fi ultima noastră şansă pentru multă vreme.

— Fă-o, răspunse Primul Magistrat, ridicându-se ca să indice sfârşitul şedinţei. Asta e ceva, oricum. Acum hai să vedem ce putem face să mai găsim nişte şanse favorabile.

Chiar înainte ca flota ameninţătoare să ajungă, soldaţii de pe Beakkal abordară şi confiscară cele două nave pline cu provizii de la staţia de transfer de pe asteroid, luându-le ca pe o pereche de prune umflate, gata să fie culese.

Când sardaukarii ajunseră după aceea pe orbită în jurul Beakkalului, nu atacară forţele locale de apărare. În schimb, basharul suprem instrui navele să păstreze distanţa, ca nişte paznici ameninţători care urmau să refuze accesul oricărei nave pe Beakkal sau pe asteroizii din apropiere.

Un om cu suişuri şi coborâşuri emoţionale, Primul Magistrat se simţi revigorat de succesul operaţiunii.

— Avem provizii, avem muncitori şi avem propriile noastre resurse. Am fost acuzaţi în mod neîntemeiat!

Mulţimea adunată aclamă, dar cu o nuanţă de nelinişte adâncă.

— Împăratul va fi de mult în mormânt înainte ca noi să capitulăm.

Conducătorul planetei Beakkal ridică pumnul în aer, iar publicul aplaudă în semn de sprijin.

Deasupra capului, forţele sardaukarilor se instalară să aştepte, un laţ strângându-se în jurul ecuatorului planetar.

Eroarea, accidentul şi haosul sunt principii durabile ale universului.

Analele istorice imperiale

— N-am mai jucat minge-scut de ani de zile, Hasimir, zise Shaddam aplecându-se deasupra dispozitivului, mulţumit că scorul lui era cu un punct mai mare decât al lui Fenring. Se aflau în apartamentul privat al împăratului, la cel mai de sus nivel al palatului imperial.

Neatent, contele se îndepărtă de tabla de joc şi se duse la balcon. În anii care trecuseră, Shaddam şi cu el născociseră împreună numeroase scheme, multe dintre ele urzite în timpul competiţiilor de minge-scut… cum ar fi ideea originală de a crea un substitut pentru melanj. Acum, cunoscând trădarea Maestrului Cercetător Tleilaxu şi a ucigaşului său dansator-faţă, Fenring regreta întregul complot. Testele pe transspaţiale păreau şi ele un dezastru total.

Dar împăratul nu voia să audă nimic.

— Îţi închipui tot felul de lucruri, spuse el. Am primit un raport de la Ghilda însăşi, iar ei au descoperit mirodenie contaminată provenind dintr-un depozit ilegal de pe Beakkal. Sunt convinşi că această otrăvire perfidă este cauza accidentelor recente. Nu amalul tău…

— Dar nu putem fi siguri, Sire, hmmm? Ghilda nu va publica specificaţiile transspaţialelor pierdute. Găsesc suspect faptul că două nave mari au avut parte de accidente traumatice după ce eu…

— Ce legătură ar putea fi între Beakkal şi cercetările lui Ajidica în legătură cu amalul? întrebă el exasperat. Niciuna!

Rapoartele entuziaste ale Maestrului Cercetător, împreună cu asigurările repetate ale comandantului Cando Garon, îl convinseseră total despre disponibilitatea iminentă a mirodeniei sintetice.

— Ai văzut tu, de câte ori ai fost să inspectezi munca acelor tleilaxu, vreo dovadă că amalul nu funcţionează aşa cum pretinde Ajidica?

— Nu… ca atare, Sire.

— Atunci încetează să mai cauţi scuze, Hasimir, şi lasă-mă să joc.

Mecanismul jocului bâzâi, iar împăratul scoase o vergea de ghidare. Bila dură sări şi porni prin labirintul complicat de componente. Shaddam marcă din nou şi râse.

— Hai, te provoc să mă întreci la asta!

Ochii lui Fenring fulgerară.

— Ai exersat, Shaddam, hmm? N-ai destule probleme imperiale care să-ţi ocupe timpul?

— Ei, hai, Hasimir, trebuie să ştii să pierzi…

— N-am pierdut încă, Sire.

Deasupra lor, cerul nopţii de pe Kaitain strălucea de aurore pastelate. Împăratul Padişah ordonase recent lansarea de sateliţi care conţineau gaze rare. Acestea erau ionizate de către particulele din vântul solar, făcând mai intense culorile care unduiau peste constelaţii. Îi plăcea să aprindă cerul.

Fenring se întoarse la dispozitivul de minge-scut.

— Îmi pare bine că ai preferat să nu distrugi Bekkal-ul ca pe Zanovar. Un asediu este mult mai potrivit, din moment ce dovezile n-au fost tocmai… hmmm… *convingătoare* pentru o reacţie mai categorică. După toate probabilităţile, Beakkal şi-a cheltuit deja stocul pe alte lucruri.

— Dovezile sunt suficiente, în special când iei în considerare contaminarea care se pare că a provocat accidentele transspaţialelor…

Shaddam arătă spre dispozitivul de joc, dar Fenring tot nu-şi făcu mutarea.

— Doar pentru că au vândut toată rezerva ilegală nu înseamnă că n-au sfidat restricţiile imperiale de la început.

— Hmm, dar dacă nu recuperezi nicio recompensă majoră de melanj, nu poţi mitui CHOAM-ul şi Ghilda să-ţi sprijine politica. Nu-i o investiţie prea bună de violenţă, hmmm?

Acum Shaddam surâse.

— Acum vezi de ce a trebuit să fiu mult mai subtil în

acest caz.
Fenring făcu ochii mari, îngrijorat, dar se abţinu să comenteze în legătură cu abilitatea lui Shaddam de a fi subtil.
— Cât timp o să continue blocada asta? Ţi-ai arătat punctul de vedere, i-ai speriat de moarte, de ce altceva mai ai nevoie?
— Ah, Hasimir, priveşte şi învaţă.
Shaddam se învârti în jurul mesei ca un băieţel entuziasmat.
— În curând, va deveni evident că blocada este presantă. Nu fac asta doar ca să împiedic Casa Beakkal să obţină provizii din afară. Nu, e mult mai mult de-atât. Nu le voi distruge lumea – îi voi lăsa s-o facă ei înşişi!
Fenring se simţea din ce în ce mai alarmat.
— Poate că, hhmm, ar fi trebuit să mă consulţi înainte de a pune planurile în mişcare, Sire?
— Pot face planuri magnifice şi singur, fără ajutorul tău…
Deşi Fenring nu era de acord cu această apreciere, se hotărî să nu o conteste. Gânditor, se întoarse la joc, introduse o altă minge în joc, manevră tijele cu degete îndemânatice şi obţinu intenţionat un scor mic. Acum nu era momentul să-i demonstreze împăratului abilităţile sale superioare.
Cu exaltare crescândă, Shaddam continuă:
— Vezi tu, când sardaukarii au informat Beakkal-ul despre asediul iminent, Primul Magistrat a trimis în grabă nave la Sansin ca să adune alimente. Ca un pirat, a rechiziţionat două nave de aprovizionare complet încărcate care aşteptau acolo. Aşa cum ştiam că va face.
— Da, da…
Fenring bătu darabana cu degetele în masă, surprins că Shaddam nu s-a repezit înapoi la joc să-şi facă propria mutare.
— Iar navele tale au stat deoparte şi l-au lăsat să adună suficiente mărfuri ca să ajute Beakkal-ul să reziste poate… pentru şase luni? O cale cam stupidă de a administra un

asediu, hmmm?

— A căzut în capcana mea, replică Shaddam. Primul Magistrat va începe să-şi dea seama destul de curând care este adevăratul plan. Aa, da. Foarte curând.

Fenring se dădu înapoi, aşteptând.

— Din nefericire, cele două nave cu provizii pe care le-a furat erau pline cu cereale şi alimente deshidratate, contaminate. Dinte pentru dinte, având în vedere ce-au făcut ei cu mirodenia pe care-au vândut-o Ghildei.

Fenring clipi.

— Contaminată? Cu ce?

— Păi, cu un agent biologic teribil pe care tocmai se întâmpla să-l trimit pe o planetă îndepărtată, pentru a fi studiat în condiţii controlate. Pentru motive de securitate, proviziile infestate erau nemarcate şi încărcate în nave neidentificabile, astfel încât să poată fi transportate fără să provoace panică…

Fenring îşi simţi pielea încreţindu-se, dar Shaddam deborda complet de mândrie pentru deşteptăciunea lui.

— Acum, că Primul Magistrat a *furat* aceste încărcături şi le-a dus pe Beakkal, a dus cu el un agent biologic care va lăsa fără frunze centura de pădure tropicală. Recoltele se vor ofili şi vor muri, junglele se vor transforma în schelete. În câteva zile vor începe să vadă efectele. Zău, ce tragedie!

Fenring crezuse că folosirea bombelor atomice pe Korona şi orbirea neaşteptată a atâtor richesieni deja era mult dincolo de limite. Un întreg ecosistem planetar!

— Presupun că această hotărâre nu mai poate fi revocată?

— Nu. Şi, din fericire, cordonul meu de sardaukari tocmai s-a întâmplat să fie acolo, şi poate aplica o carantină strictă. Nu ne putem permite să răspândim această plagă regretabilă pe alte planete nevinovate, nu-i aşa?

Shaddam dădu drumul unui râs prelung, răutăcios.

— Vezi, te-am întrecut până şi pe tine, Hasimir!

Fenring îşi reţinu un oftat. Împăratul părea să-şi ia avânt, dar în direcţia greşită.

Premierul richesian Ein Calimar urmărea navele cu ajutoare ale ducelui Leto aterizând la spaţioportul din Centrul Triadei, aducând sprijinul de care era mare nevoie pentru victimele exploziei de pe Korona. Crezuse că nu mai poate plânge…

Echipajele Atreides aduseră încărcături de medicamente scumpe, ca şi produse din peşte şi orez pundi. Richese nu era o lume săracă, dar distrugerea satelitului laborator – ca să nu mai vorbim de nimicirea proiectului secret al câmpului Holtzman de invizibilitate şi a celei mai mari părţi a rezervelor de oglinzi – reprezenta o frână monumentală în dezvoltarea economiei sale.

Bătrânul conte Richese, înconjurat de tribul său de copii şi nepoţi, se duse la galeria vizitatorilor de la spaţioport pentru îndatorirea ceremonială de a saluta echipajele navelor de aprovizionare. Patru dintre fiicele sale şi un nepot fuseseră orbiţi de ploaia de oglinzi richesiene activate, iar nepotul său Haloa Rund fusese ucis chiar pe Korona. Ca membri ai familiei nobile de pe Richese, aveau să fie printre primii care să primească ajutor.

Contele arăta splendid în roba groasă, oficială, cu pieptul îngreunat de zeci de medalii (multe dintre ele fleacuri făcute de mână primite de la familia lui). Bătrânul ridică ambele mâini.

— Acceptăm cu cea mai adâncă recunoştinţă ajutorul de la nepotul meu, ducele Leto Atreides. Este un nobil adevărat, cu inimă bună. Mama lui spunea asta întotdeauna…

Fata lui Ilban se încreţi cu un zâmbet sentimental de recunoştinţă, iar lacrimile sclipiră în ochii înroşiţi de suferinţă.

În câteva ore, erau instalate centre de distribuţie prefabricate, corturi legate între ele, construite în curţile din

jurul Centrului Triadei. Soldaţii Atreides se străduiau să tină mulţimea la rând şi să realizeze o triere pentru a găsi pacienţii care aveau cel mai mult nevoie de ajutor. Dintr-o grădină de pe un acoperiş, unde nu-l întrerupea nimeni, premierul Calimar observa totul, evitând contactul cu echipele de ajutor.

Ducele Leto făcea tot ce-i stătea în putinţă, şi avea să fie lăudat pentru asta. Dar în ceea ce-l privea pe Calimar, Atreizii veniseră prea târziu ca să fie trataţi ca nişte adevăraţi salvatori. Tleilaxu sosiseră primii…

Foarte curând după ce populaţia fusese arsă şi orbită de rămăşiţe, negustorii tleilaxu de organe aterizaseră pe Richese, aducând încărcături de ochi artificiali. Deşi clar oportunişti, vrăjitorii geneticii fuseseră cu toate acestea bineveniţi, pentru că aduceau mai mult decât speranţă, mai mult decât consolare. Aduceau remedii tangibile.

Din obişnuinţă, Calimar îşi puse ochelarii de aur pe nas. Nu mai avea nevoie de ochelari, dar prezenţa lor îl calma. Scrută terenul de aterizare al spaţio-portului în direcţia unde trupele Atreides descărcau provizii. Nu clipea, sorbea doar detaliile cu noii săi ochi tleilaxu, de metal…

Există multe ruine în viaţa de zi cu zi. Chiar şi aşa, trebuie să vedem dincolo de dărâmături către splendoarea care a fost odată.

DOAMNA SHANDO VERNIUS

Ascuns împreună cu oamenii lui în crăpăturile răcoroase ale unei formaţiuni stâncoase, Liet-Kynes privea cu binoclul un bazin plat de sare. Arşiţa şi lumina orbitoare făceau suprafaţa de pulbere de ghips să unduiască, creând miraje. Îi întinse binoclul fremenului de lângă el, apoi scrută depărtarea cu ochiul liber.

Exact la momentul stabilit, un ornitopter negru coborî din cer, zburând atât de sus încât nu putură auzi zumzetul aripilor articulate până în ultima clipă. Aparatul ateriză stârnind un nor de praf şi nisip. De data asta, vehiculul nu avea pictat niciun vierme de nisip bătător la ochi pe bot.

Liet zâmbi uşor. *Ailric hotărâse că Ghilda nu va mai juca niciun joc. Cel puţin, nu unul dintre cele evidente…*

Motoarele topterului vuiră oprindu-se, iar ochii ageri ai lui Liet nu detectară nimic neobişnuit. Aruncă o privire oamenilor deşertului de lângă el, iar ei dădură cu toţii din cap.

După ce partea din fată a topterului se plie deschizându-se şi rampa căzu greoi pe solul tare, Liet ieşi din ascunzătoare cu oamenii săi. Se apropiară, scuturându-şi praful de pe distraie şi îndreptându-şi robele de camuflaj. Ca şi data trecută, patru fremeni duceau o targă grea cu mirodenie, melanj care fusese prelucrat şi concentrat din *ghanima,* sau prada de război, capturată în timpul raidului asupra depozitului Harkonnen de la Tabăra Bilar.

Îndepliniseră cererile excesive ale Ghildei…

De data asta, când vehiculul cu roţi coborî pe rampă, reprezentantul diform purta un distrai modificat – unul prost făcut şi nu prea bine potrivit. Partea de jos a costumului gri lucios era largă, înfăşurată în jurul masei contopite de carne din locul picioarelor.

Ghildarul nu-şi dădea seama cât de grotesc arăta în

costum. Rulând mai aproape de fremeni, se purtă ca şi cum ar fi fost un om al deşertului cu experienţă. Deschizându-şi masca de pe faţă cu un gest pretenţios, Ailric remarcă, cu vocea lui sintetizată:

— Mi s-a ordonat să rămân aici, pe Arrakis, pentru o vreme, din moment ce călătoria cu transspaţialul a devenit tot mai… nesigură.

Liet nu răspunse; fremenii tindeau să evite zeflemeaua fără rost. Ailric luă o poziţie mai ţeapănă, mai protocolară.

— Nu mă aşteptam să te revăd, jumătate-fremen. Credeam că veţi alege un om al deşertului pur-sânge în rolul de intermediar de acum înainte…

Liet zâmbi.

— Poate că ar trebui să-ţi iau apa pentru tribul meu şi să las Ghilda să trimită un alt reprezentant. Unul care nu mă plictiseşte cu insulte…

Privirea străină a ghildarului se aţinti asupra tărgii, pe care purtătorii fremeni o puseseră jos pe nisip, lângă ornitopter.

— Aveţi tot?

— Până la ultimul gram pe care l-ai cerut.

Ailric îşi conduse vehiculul mai aproape.

— Spune-mi, jumătate-fremen, cum e posibil ca nişte simpli oameni ai deşertului să-şi poată permite atât de mult?

Liet-Kynes nu i-ar fi spus niciodată cuiva din afara planetei că fremenii adunau ei înşişi melanj, dar că furau şi de la stăpânii Harkonneni.

— Numeşte-o binecuvântare de la Shai-Hulud!

Râsul ghildarului fu un ecou metalic din cutia vocală, *Fremenii ăştia trebuie să aibă resurse ascunse pe care nu le-am bănuit niciodată.*

— Şi cum veţi acoperi plata data viitoare?

— Shai-Hulud se va îngriji de asta. O face întotdeauna.

Ştiind că Ghilda nu voia să-şi piardă afacerile profitabile, mai forţă puţin lucrurile.

— Aveţi grijă că nu vom mai tolera alte creşteri ale mitei!

— Suntem mulţumiţi cu aranjamentul prezent, jumătate-fremen.

Liet îşi frecă gânditor bărbia.

— Bine. Atunci îţi voi spune ceva de mare importanţă pentru Ghildă, şi nu te va costa nimic. Poţi folosi informaţia cum doreşti.

Pupilele dreptunghiulare ale ochilor ghildarului sclipiră de curiozitate şi nerăbdare.

Liet făcu o pauză ca să mărească tensiunea. Într-o încercare nechibzuită de a le face rău fremenilor, Rabban Bestia nimicise trei sate jalnice de la marginea Scutului de Piatră. Deşi fremenii se uitau deseori cu dispreţ la oamenii din grabene şi doline, oamenii de onoare nu puteau tolera asemenea atrocităţi. Victimele nu erau fremeni, dar erau nevinovaţi. Liet-Kynes, Abu-Naib al tuturor triburilor din deşert, avea să pună la cale o răzbunare specială împotriva baronului… Cu ajutorul Ghildei Spaţiale! Ştiind cum va reacţiona Ailric, anunţă:

— Harkonnenii au adunat câteva depozite mari de mirodenie pe Arrakis. Împăratul nu ştie nimic despre ele, şi nici Ghilda…

Ailric inspiră adânc, şuierător.

— Asta-i interesant! Şi cum obţine baronul această mirodenie? Noi monitorizăm îndeaproape exporturile. Ştim precis cât melanj recoltează echipele Harkonnenilor şi cât este trimis în afara planetei. CHOAM nu a raportat nicio discrepanţă.

Kynes surâse batjocoritor:

— Atunci Harkonnenii trebuie să fie mai deştepţi decât Ghilda sau CHOAM.

Ailric se repezi:

— Şi unde sunt aceste depozite? Trebuie să le raportăm imediat!

— Harkonnenii schimbă des locurile, ca să încurce pe oricine-ar încerca. Cu toate acestea, asemenea stocuri ar putea fi găsite, cu puţin efort…

Sub soarele năucitor al deşertului, ghildarul cântări ceea

ce auzise, pentru o clipă interminabilă. Toată mirodenia venea de pe Arrakis. Şi dacă Harkonnenii erau sursa contaminării care provocase două accidente de transspaţial şi otrăvise câţiva ghildari de pe Junction?

— Vom cerceta problema.

Deşi nu fusese niciodată amabil, acum era chiar mai tăios decât de obicei. Îşi urmări oamenii încărcând plata substanţială în mirodenie în ornitopterul negru, ştiind că simpla valoare a acestei comori făcea chiar şi cele mai mari riscuri acceptabile. Avea să testeze cu atenţie acest melanj, atestându-i puritatea. Comisionul lui Ailric pentru că se ocupa de mita enormă a fremenilor merita neplăcerea de a sta într-un loc infernal ca acesta.

Liet-Kynes nu-şi mai pierdu timpul cu alte discuţii. Pe neaşteptate, se întoarse şi plecă. Oamenii lui se înşirară pe nisip, în urma lui.

Există cei care îşi invidiază stăpânii, cei care tânjesc după poziţii de putere, mandate de membru în Landsraad, acces prompt la melanj. Asemenea oameni nu înţeleg ce sarcină dificilă poate fi pentru un conducător să ia hotărâri simple.

ÎMPĂRATUL SHADDAM CORRINO AL IV-LEA,
autobiografie (neterminată)

În toţi anii petrecuţi în serviciul Casei Atreides, Thufir Hawat arătase rareori atât de tulburat. Mentatul se uita dintr-o parte în alta la servitorii şi bucătarii care-şi vedeau de treburile lor de după-amiază.

— Aceasta este o situaţie extrem de serioasă, domnule duce. Poate că ar trebui să găsim un loc mai confidenţial în care să discutăm aceste probleme de strategie?

Leto se opri în larma caldă a bucătăriilor castelului Caladan, inspirând aromele amestecate de mirodenii, pâine dospită, sosuri clocotite şi alte mâncăruri în diferite stadii de preparare. Un foc care duduia într-un şemineu de piatră alunga frigul umed cu strălucirea lui veselă, portocalie.

— Thufir, dacă ar fi să-mi fac griji pentru spioni Harkonnen în propriile mele bucătării, atunci n-ar trebui să mai mâncăm nimic!

Maeştrii bucătari şi brutari lucrau în tunici cu mâneci scurte, cu şorţuri înfăşurate în jurul taliilor generoase, atenţi la masa de seară şi ignorând total consiliul de război care se desfăşura în mijlocul lor. Încruntat, mentatul încuviinţă, ca şi cum Leto făcuse o propunere serioasă.

— Domnule duce, am susţinut de multă vreme că ar trebui să foloseşti un adulmecător de otrăvuri personal, deasupra fiecărui fel…

Ca de obicei, Leto respinse sugestia cu un gest. Se opri la o masă lungă de metal, înconjurată de şanţuri înguste de scurgere, unde tinerii ucenici bucătari curăţau o duzină de bibani-de-unt graşi, aduşi de la docuri în acea dimineaţă. Leto inspectă în fugă peştele, dând din cap a aprobare. Urmări o tânără femeie care alegea ciuperci proaspete şi

ierburi. Femeia îi zâmbi cu sfială, ca şi cum ar fi vrut să flirteze, iar când el îi răspunse cu un uşor surâs ironic, ea se înroşi furioasă şi se întoarse la treburile ei.

Duncan Idaho îi urma pe cei doi.

— Trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile în cadrul planului general, Leto. Dacă luăm o hotărâre greşită, ne condamnăm oamenii la moarte sigură!

Uitându-se la mentatul şi la maestrul său spadasin, ochii cenuşii ai lui Leto deveniră severi, ca de cremene.

— Tot ce pot spune cu siguranţă este că transspaţialul care-i ducea pe Gurney şi Rhombur s-a rătăcit cumva, pentru o vreme, dar că mai târziu s-a întors la fortăreaţa Ghildei. Toţi pasagerii au debarcat şi au fost reţinuţi pentru interogatoriu. Ghilda nu spune dacă acum au fost trimişi cu toţii la destinaţiile lor programate…

Hawat scoase un sunet răguşit din gât.

— Atunci ar putea să fie încă împotmoliţi pe Junction, chiar dacă noi ne aşteptam să ajungă pe Ix cu mai mult de o lună în urmă. În cel mai bun caz, Gurney şi Rhombur au întârziat. Deja, planul nu mai este aşa cum ne aşteptam…

— Planurile rareori sunt aşa, Thufir, zise Leto. Dar dacă ne lăsăm păgubaşi de câte ori unul merge anapoda, nu vom realiza niciodată nimic…

Duncan zâmbi.

— Un profesor maestru spadasin mi-a spus ceva foarte asemănător pe Ginaz.

Buzele pătate cu sapho ale lui Thufir se crispară.

— E adevărat, dar nu ne putem baza pe platitudini. Prea multe vieţi sunt în joc. Trebuie să luăm decizia corectă!

Brutarii împletiră cu grijă şuviţe de aluat, unseră suprafeţele cu unt şi adăugară seminţe de creson, una câte una, ca şi cum ar fi pus pietre preţioase într-o coroană regală. Leto se îndoia că lucrătorii erau deosebit de grijulii pentru că se întâmpla să fie el aici; întotdeauna dădeau dovadă de multă meticulozitate.

Cu Jessica, Rhombur şi Gurney plecaţi, Leto considera că era necesar să păstreze o oarecare aparenţă de viaţă

normală. Îşi făcuse de lucru petrecând mai multe ore în curte, la întâlnirile cu supuşii săi, concentrându-se asupra îndatoririlor sale ducale sau chiar trimiţând ajutoare pe Richese, pentru victimele de acolo. În ciuda schemelor măreţe şi secrete care se strângeau chiar acum ca un nod în jurul imperiului, încerca să-şi asigure tot personalul castelului că viaţa de obicei senină de pe Caladan avea să continue.

— Hai să ne gândim la scenarii, domnule duce, zise mentatul.

El nu adăugă care era părerea lui în acest moment; asta va veni în timpul discuţiilor de mai târziu.

— Să presupunem că Rhombur şi Gurney nu ajung pe Ix şi că nu pot stârni revoluţia internă, aşa cum am sperat. În acest caz, dacă trupele Atreides se angajează într-un atac frontal prematur, niciunul dintre sistemele de apărare tleilaxu nu va fi slăbit, iar oamenii noştri ar putea fi măcelăriţi…

Leto încuviinţă.

— Nu crezi că ştiu şi eu asta, Thufir?

— Pe de altă parte, ce se-ntâmplă dacă întârziem atacul? Rhombur şi Gurney ar putea strânge chiar acum în jurul lor oamenii oprimaţi. Cunoscând exact momentul planificat pentru sosirea noastră, să presupunem că ixienii se revoltă şi încearcă să-i răstoarne pe invadatori, aşteptând întăririle noastre… dar trupele Casei Atreides nu sosesc aşa cum am promis?

Duncan părea agitat.

— Atunci ei vor fi masacraţi – la fel şi Rhombur şi Gurney… Nu-i putem abandona pur şi simplu, Leto!

Cufundat în gânduri, ducele îşi cercetă ambii sfătuitori. Oamenii săi loiali îl vor urma, indiferent ce cale va alege. Dar cum să facă o asemenea alegere? Urmări o bucătăreasă cu aer de matroană preparând nişte prăjituri fine cu cremă, într-un cuib de glazură ca fulgii de nea; fusese unul dintre deserturile preferate ale lui Rhombur, în vremea când mai avea toate funcţiile naturale ale corpului.

Vederea prăjiturilor aduse brusc o lacrimă în ochii lui Leto şi acesta se întoarse, ştiind care-i va fi răspunsul.

Leto spuse:

— Tatăl meu m-a învăţat asta: de câte ori mă găsesc în faţa unei alegeri dificile, trebuie să urmez calea *onoarei,* lăsând deoparte toate celelalte consideraţiuni…

Rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi la oamenii harnici care munceau în bucătăriile castelului. Multe depindeau de această hotărâre. Dar pentru un duce Atreides nu exista, la urma urmei, o alternativă reală.

— I-am promis prinţului Rhombur şi, ca urmare, poporului de pe Ix. Sunt obligat să merg înainte cu acest plan. Şi trebuie să facem tot ce ne stă în putere ca să ne asigurăm că va reuşi!

Se întoarse şi-i conduse pe maestrul spadasin şi pe mentat afară din bucătărie, înapoi unde-şi puteau continua treaba.

Supravieţuirea cere vigoare şi condiţie fizică, precum şi o înţelegere a limitelor. Trebuie să învăţaţi ce cere lumea voastră de la voi, de ce are nevoie din partea voastră. Fiecare organism îşi joacă rolul în a menţine ecosistemul în funcţiune. Fiecare are nişa lui.

PLANETOLOGUL IMPERIAL LIET-KYNES

Deşi era cartierul general al Ghildei Spaţiale, Junction nu era o lume unde un vizitator ar fi ales să trăiască.

— Nu ştiu cât mai pot să suport aşteptarea asta, se plânse Rhombur. Vreau să fiu pe Ix!

Limitat la o zonă de relaxare pentru pasageri care se afla departe de maiestuoasele şantiere pentru transspaţiale şi de docurile de reparaţii, el şi cu Gurney Halleck se plimbau pe o pajişte aridă, cu iarbă-neagră. Rhombur se gândi că trebuia să fie amplasamentul unei şcoli a navigatorilor în vacanţă, dar nimeni nu răspundea la nicio întrebare. Soarele miezului zilei arunca asupra lor o lumină slabă, înceţoşată.

În ciuda repetatelor rugăminţi şi încercări de mituire, cei doi viitori spioni fuseseră incapabili să trimită un mesaj pe Caladan. Ghilda izolase complet toţi pasagerii de pe transspaţialul rătăcit, ca şi cum ar fi încercat să înăbuşe veştile despre nava cu probleme şi despre navigatorul mort. După toate probabilităţile, ducele Leto nu ştia nimic despre asta. Până acum, trebuia să presupună că amândoi agenţii săi erau pe Ix, deja adunând populaţia trezită la realitate. Casa Atreides conta pe ei…

Dar, în afară de cazul în care Rhombur reuşea să realizeze ceva în curând, această presupunere putea constitui o primejdie serioasă pentru forţele Atreides.

Cu tumultul din mintea lui, paşii prinţului ciborg erau smuciţi. Gurney putea auzi clinchetul părţilor mecanice. Sute de alţi pasageri din transspaţialul salvat se învârteau de colo până colo pe terenul cu iarbă-neagră; acum că erau în siguranţă, călătorii reţinuţi bombăneau un şir constant de plângeri, înfuriaţi de lipsa de confort. De pe Junction nu se

putea evada; nu puteau pleca de pe planetă până când nu-i lua Ghilda.

— Omul ajunge să-l cunoască pe Dumnezeu doar prin răbdare, cită Gurney un pasaj pe care mama lui obişnuia să i-l citească din Biblia Catolică Portocalie. N-au niciun motiv să ne mai ţină mult. Investigaţia trebuie să fie aproape încheiată…

— Ce se aşteaptă să afle de la pasageri izolaţi? De ce nu ne lasă să-l contactăm pe Leto? La naiba cu ei!

Rhombur coborî vocea.

— Dacă ai putea să trimiţi un mesaj, i-ai cere ducelui să amâne atacul? întrebă Gurney, ştiind deja răspunsul lui Rhombur.

— Niciodată, Gurney. *Niciodată.*

Privi în gol peste câmpul mohorât.

— Dar vreau să fiu acolo când se-ntâmplă! Trebuie să facem lucrurile să meargă.

Deşi prinţul fusese un erou nerecunoscut al dezastrului transspaţialului, reprezentanţii Ghildei îi tratau pe cei doi bărbaţi ca pe o încărcătură umană obişnuită, acostată pe planetă, menită să fie transferată pe o altă navă care să-i ducă la destinaţia lor garantată în prealabil (eventual cu capsula lor camuflată de luptă intactă). O lună întreagă fuseseră ţinuţi pe lumea austeră, interogaţi despre fiecare eveniment şi fiecare moment de pe transspaţialul pierdut. Ghilda părea foarte preocupată de originea melanjului otrăvit, dar Rhombur şi Gurney nu puteau da niciun răspuns.

Ca o mică manifestare de protest, cei doi bărbaţi refuzau să se mai bărbierească; barba lui Gurney era palidă şi neuniformă deasupra cicatricei de la viţa-de-cerneală, în timp ce a prinţului ixian era mai deasă şi puţin mai lungă pe partea de carne a feţei, ceea ce-i dădea dreptul să se laude.

Clădirea cenuşie, în formă de cocoaşă, care adăpostea vizitatorii, conţinea un amestec curios de celule cu gratii de metal, birouri şi garsoniere. Ochi-spion de supraveghere se

aflau pretutindeni, mai mult sau mai puţin ascunşi. Ghildarii îi urmăreau continuu pe pasageri.

Toate clădirile din această zonă arătau străvechi, arătând urme ale numeroaselor reparaţii şi modificări. Fără niciun fel de ornamentaţii, structurile erau proiectate să fie funcţionale şi practice.

Prin difuzoare ascunse, o voce zumzăitoare păru să vină din toate direcţiile deodată.

— Toţi pasagerii sunt din acest moment eliberaţi. Îndreptaţi-vă către terminalul central operaţional, pentru a aranja transportul către destinaţia iniţială!

După o pauză, vocea adăugă o replică întârziată, ca şi cum ar fi citit un text:

— Ne pare rău că v-am provocat neplăceri.

— O să mă asigur că aparatul nostru de luptă este încărcat, chiar dacă va trebui să-l car pe umeri, spuse Gurney.

— S-ar putea să fiu mai bine echipat pentru asemenea munci, prietene – dacă se va ajunge la asta.

Rhombur porni cu paşi mecanici, puternici, către terminalul central operaţional, gata să se întoarcă acasă, în sfârşit înapoi pe câmpul de luptă. Războiul pentru Ix era pe cale să înceapă.

Tleilaxu sunt creaturi abjecte care s-au târât din cele mai întunecate adâncuri ale rezervorului de gene. Nu ştim ce fac în intimitate; nu ştim ce motivaţii au.

Raport privat către împărat (nesemnat)

Mai multe săptămâni, C'tair Pilru şi Cristane – sora Bene Gesserit deghizată – munciră împreună în pasajele subterane întunecate de pe Ix. Ardoarea şi hotărârea surorii musculoase, androgine, nu erau întrecute decât de ura vehementă a lui C'tair pentru tleilaxu.

Extrăgând din abilităţile învăţate timp de decenii în care se ascunsese şi îi jefuise pe tleilaxu, C'tair o învăţă să se descurce pe căile dosnice în căutare de adăpost şi hrană. Ştia cum să dispară pe aleile labirintice unde nu se aventurau nici tleilaxu, nici sardaukarii.

În ceea ce-o privea pe Cristane, învăţa repede şi mâinile ei erau mortale. Deşi misiunea sa era să obţină informaţii în legătură cu activităţile de cercetare ale tleilaxu – în special orice menţiune a misteriosului proiect Amal şi a legăturii pe care ar putea-o avea cu mirodenia – era încântată de ocazia să-l ajute pe C'tair să creeze haos de dragul haosului.

— Ai văzut ceva în pavilionul de cercetare, zise ea. Trebuie să ajung înăuntru şi să aflu ce experimente fac tleilaxu. Asta-i sarcina mea.

Într-o seară, într-un tunel întunecat, capturaseră pe unul dintre invadatori ca să afle ce se mai întâmpla în complexul izolat de laboratoare. Dar chiar şi cu tehnicile cele mai severe şi mai sofisticate de interogare ale Bene Gesserit, captivul nu dezvăluise nimic… probabil pentru că nu ştia. Cu eficienţă, Cristane îl omorâse dezgustată.

Mai târziu, C'tair ucisese el însuşi un birocrat de la laboratoare. Se întrebă dacă el şi cu noua lui camaradă ar trebui să ţină scorul. Cu ajutorul ei, şi ştiind că prinţul Rhombur era în sfârşit pe drum, C'tair arăta prea puţină reţinere. Flăcările răzbunării ardeau intens.

Ştia, de asemenea, că fratele lui – D'murr – era mort.

Cristane îi spusese despre dezastrul transspaţialului de

pe Wallach IX, ca şi despre cea de-a doua navă care dispăruse în spaţiul necartografiat. Cu un fior, îşi aduse aminte de straniul ultim contact cu navigatorul, strigătul inuman de suferinţă şi disperare al lui D'murr – şi apoi nimic. După sentimentul ca de plumb din inima lui, simţise deja pierderea fratelui său geamăn…

Într-o noapte, întins într-una dintre ascunzătorile lui ecranate, C'tair se agita spasmodic pe aşternutul lui subţire, incapabil să doarmă, plângând pentru toţi oamenii şi toate lucrurile pe care le pierduse.

Cristane, respirând adânc pe un pat de lângă el, părea cufundată într-un somn meditativ. Dintr-o dată, auzi vocea ei în întuneric:

— Surorile Bene Gesserit sunt antrenate să nu-şi arate emoţiile, dar recunosc suferinţa ta, C'tair. Fiecare dintre noi a îndurat pierderi.

Vorbele sale umpleau umbrele dintre ei.

— Am fost copil pe Hagal, orfană din multe puncte de vedere. Tatăl meu vitreg a abuzat de mine, m-a rănit… iar Comunitatea surorilor a petrecut mulţi ani vindecându-mi rănile, întărindu-mi cicatricele, făcând din mine ceea ce sunt acum.

Avea vocea încordată; nu mai vorbise niciodată cu un bărbat despre asemenea lucruri. Cristane nu ştia exact de ce, dar, o dată în viaţa ei, voia ca cineva s-o *cunoască.*

Când el se mută în patul ei, îi dădu voie să-şi pună un braţ în jurul umerilor ei rigizi. Bărbatul nu era sigur de intenţiile lui, dar trecuse atât de mult timp de când îşi mai lăsase garda jos, chiar şi pentru o clipă. Cristane tăcu. Pielea ei era moale, senzuală, dar el încercă să nu se gândească la asta. Ar fi putut să-l seducă uşor, dar n-o făcu.

— Dacă găsim o cale să intrăm în pavilionul de cercetări, avem vreo şansă s-o putem ajuta pe Mirai? întrebă el, în bezna tăcută. Fie şi doar să-i curmăm suferinţa?

— Da… presupunând că reuşim să intrăm.

Ea îi dădu un sărut scurt, sec, dar mintea lui era deja la

Mirai şi la relaţia efemeră pe care o avuseseră înainte ca ea să fie luată, în mod atât de crud, de lângă el.

*

Pe furiş, sora soldat de comando se opri în faţa uşii protejate. Dincolo de barierele cu bioscaner se afla galeria centrală a complexului de laboratoare – lată, cu tavanul înalt, pe sub care treceau pasarele, şi cu şirurile lungi de cuve de pe podea. Dacă reuşea să se infiltreze în pavilion, Cristane ştia că va trebui probabil s-o ucidă pe sora Bene Gesserit captivă pentru a o elibera de orice suferinţă prin care-ar fi putut trece. C'tair o îmbrăcase pe Cristane în haine furate de la tleilaxu şi-i tratase faţa şi mâinile cu chimicale dure pentru a o face să arate ca omuleţii cu pielea cenuşie.

— Aşa, acum arăţi la fel de groaznic ca şi ei…

Din fericire, nimeni dintre cei întâlniţi pe coridoare nu o întrebă nimic în mod direct; putea reproduce accentul lor gutural, dar ştia doar puţine cuvinte în limbajul lor secret.

Concentrându-se, apelând la cele mai sofisticate capacităţi Bene Gesserit, Cristane îşi ajustă chimia internă a corpului în aşa fel încât bioscanerul primitiv să o identifice ca tleilaxu. Trăgând adânc aer în piept, păşi în perdeaua portocalie de electricitate statică a câmpului energetic, încercând să pătrundă în interiorul nivelului unde se afla laboratorul.

Simţi furnicături pe piele când sondele celulare o examinară. Dintr-o dată, simţi o uşurare şi trecu. Cu paşi rapizi şi eficienţi, se îndreptă către una dintre laturi. Ochii ei absorbeau detaliile înspăimântătoare ale straniilor cuve, experimente pe care tleilaxu le făceau pe trupuri de femei. Aerul era greu de duhoarea melanjului acrit care adia dinspre carnea brutalizată.

Brusc, o alarmă urlă prin pereţi. Uşa cu bioscaner din spatele ei pâlpâia portocaliu aprins. Cristane păcălise

aparatul destul de mult ca să treacă, dar acum era prinsă în interiorul laboratorului.

Alergând cât de repede putea, uitându-se de la un chip inert de femeie la altul, Cristane găsi forma umflată, rămăşiţele oribile ale lui Mirai Alechem. Auzi în spatele ei voci agitate de tleilaxu – ţipete subţiri, stridente – şi tropăitul de picioare încălţate cu papuci. Auzi de asemenea paşii mai grei ai bocancilor sardaukarilor şi răcnet de comenzi militare.

— Iartă-mă, soră!

Cristane aruncă o capsulă explozivă în spatele unui umăr al lui Mirai, ascunzându-l printre tuburile şi cablurile de la pompele care-o ţineau în viaţă. Apoi luptătoarea Bene Gesserit se ascunse printre cuvele axlotl moi, ajunse la un alt culoar şi alergă cât de repede putu. Atât de multe femei, atâtea feţe neînsufleţite…

Gărzile de sardaukari îi blocară drumul. Cristane fugi în altă direcţie, lăsând încă vreo câteva capsule explozive cu timp scurt de detonare. Ştia că trăgea doar de timp, fără speranţă. Îşi adună puterile pentru o luptă până la moarte, chiar şi împotriva sardaukarilor. Ar putea reuşi să omoare câţiva dintre ei. C'tair ar fi fost mândru de ea… O armă paralizantă o nimeri pe Cristane în şira spinării, învârtind-o pe loc şi făcându-i nervii să trosnească. Se rostogoli pe spate, căzu lovindu-se puternic şi nu se mai putu mişca…

Când soldaţii împăratului se apropiară, o explozie sfâşie aerul, vaporizând-o pe Mirai Alechem şi distrugând o întreagă secţiune de cuve axlotl din jurul ei. În timp ce flăcările se dezlănţuiră şi fumul se îngroşă, sistemele de stingere a focului aruncară substanţe chimice uscate în aer, ca o ceaţă sinistră. Paralizată, Cristane nu putea vedea dincolo de un câmp vizual foarte redus.

Ochii negri ca de rozător ai unui Maestru tleilaxu se uitară în jos la ea.

— Mi-ai distrus cea mai bună cuvă axlotl, cea de care aveam nevoie cel mai mult.

Cristane fusese instruită de Comunitate îndeajuns ca să

înţeleagă o parte din limbajul lor gutural special. Tonalităţile, expresia feţelor cenuşii completau amănuntele pe care nu le cunoştea.

— Au fost distruse patru cuve, Maestre Ajidica, zise un alt tleilaxu cu voce plângăreaţă.

Cristane se cutremură, incapabilă să vorbească. Măcar o eliberase pe sora ei şi pe alte câteva femei de la degradare.

Aplecându-se mai mult, ca să examineze prizonierul, Maestrul atinse pielea tratată a lui Cristane.

— Nu eşti unul dintre noi…

Gărzile îi sfâşiară hainele, dezvelindu-i silueta zveltă, cu pielea albă.

— O femeie!

Ajidica îşi trecu degetele peste sânii ei fermi, în timp ce se gândea dacă s-o pună la tortură imediat pentru ceea ce făcuse cuvei sale axlotl speciale, singura care produsese ajidamal pe cont propriu. Dar acum avea şi altele.

— O femeie puternică, la vârsta procreării, Maestre Cercetător, observă unul dintre asistenţi. O agăţăm?

Ajidica se gândi la agenţii chimici puternici şi la substanţele pentru distrugerea personalităţii pe care le putea folosi.

— Mai întâi trebuie s-o interogăm, înainte să-i avariem prea mult mintea.

Apropiindu-se de Cristane, şopti:

— O să suferi multă vreme pentru asta…

Cristane simţi pe cineva ridicând-o şi mutând-o.

Aerul mirosea a mirodenie acră. În timp ce zăcea aparent neajutorată, ordonă corpului să descompună componentele gazoase din aerul laboratorului şi să le analizeze.

Mirodenia… Nu – nu melanj adevărat. E altceva…

Mâini puternice o agăţară la un aparat de pompat de pe o masă goală. Se întrebă cât timp va rămâne conştientă. Ca Bene Gesserit, putea rezista drogurilor şi otrăvurilor, cel puţin pentru o vreme. *Victorie pe Ix!* Se agăţă de cuvintele pe care C'tair i le transmisese, dorind să le fi putut striga cu voce tare, dar nu putea vorbi.

Cristane se simţi contopindu-se în mecanismul diabolic tleilaxu, aflând secrete pe care nu voise niciodată să le descopere…

Pe vechiul pământ, regalitatea s-a stins pe măsură ce viteza de transport a crescut şi spaţiul-timp al globului s-a micşorat. Explorarea spaţiului a accelerat procesul. Pentru un popor singuratic, un împărat este un far călăuzitor şi un simbol unificator. Toţi se întorc spre el şi spun: „Vezi – el ne face să fim una. El ne aparţine nouă, tuturor – şi noi toţi îi aparţinem lui."

Comentariu tleilaxu,
Autor necunoscut

Degetele lui Hasimir Fenring se încleştară ca nişte gheare când se gândi la trădătorul Ajidica şi la asasinul lui dansator-faţă – dar înainte de a se putea întoarce pe Ix, trebuia să se ocupe de alte dezastre aici, pe Kaitain.

Cum ar fi să cureţe mizeriile lăsate în urmă de Shaddam…

Biblioteca juridică privată a împăratului nu conţinea filmocărţi, texte, suluri sau opinii scrise. Cu toate acestea, având şapte mentaţi ai curţii şi cinci jurişti, Fenring şi Shaddam aveau acces instantaneu la mai multă informaţie decât putea fi găsită într-o clădire de zece ori mai mare. Trebuiau doar să sorteze toate aceste date pentru a culege fragmentele relevante.

Arătând arogant şi imperial, Shaddam al IV-lea formulase întrebarea, iar acum mentaţii stăteau straniu de tăcuţi în faţa lui, analizând volumele de cunoaştere din mintea lor. Buzele le străluceau din cauza dozelor proaspete de suc de sapho; ochii le erau aţintiţi undeva departe. Juriştii stăteau gata să noteze orice clauză sau precedent ar putea cita.

Într-un colţ al încăperii, o statuie gigantică de alabastru a unui cal de mare răsucit răspândea un jet lat de apă din gura lui de piatră. Fântâna scotea singurul zgomot din cameră.

Fenring începu să păşească nerăbdător prin faţa calului de mare.

— În mod normal, este o procedură acceptată să obţii o opinie juridică *înainte* de a face ceva care ar putea provoca

o revoltă deschisă în imperiu, hmmm? De data asta, nu ai o recompensă de melanj s-o dai Ghildei şi CHOAMului.

— Am găsit o fisură pentru folosirea armelor atomice, Hasimir. Vom găsi o cale să scăpăm şi de problema Beakkalului la fel de bine…

— Aşa, deci tu nu eşti legat de Marea Convenţie pentru că molima ta atacă *plante* în loc să atace *oameni,* hmm? Absurd!

Shaddam se uită repede la cei şapte mentaţi, ca şi cum sugestia ar fi putut fi o posibilitate reală. În unanimitate, bărbaţii scuturară din cap şi continuară să cugete în transă mentatică adâncă.

— Multe Case sunt de acord cu poziţia mea, zise împăratul, strângând din buze. Beakkal şi-a făcut asta cu propria mână, fără nicio acţiune directă a Casei Corrino. Cum poţi vorbi de revoltă?

— Eşti surd sau orb, Shaddam? Se vorbeşte despre război direct împotriva ta, sau despre răsturnarea regimului tău!

— În sala de adunare a Landsraadului?

— Şoapte pe coridoare…

— Dă-mi nume şi mă ocup eu de ei.

Împăratul inspiră adânc şi expiră cu un oftat adânc.

— Dacă aş avea numai nişte mari eroi, oameni loiali ca aceia care l-au ajutat pe tatăl meu cu ani în urmă…

Ochii lui Fenring sclipiră cu ironie răutăcioasă.

— Hmm, ca în revolta de pe Ecaz? Mi se pare că Dominic Vernius şi Paulus Atreides au fost amestecaţi în asta…

Shaddam îl privi furios.

— Şi oameni mai buni, ca Zum Garon. Murmurând, mentaţii specialişti în legi schimbau informaţii între ei, din moment ce fiecare dintre avea rezervoare de date pe care ceilalţi nu le deţineau. Cu toate acestea, nu se ivea niciun răspuns.

Shaddam coborî vocea şi-şi aţinti ochii asupra apei curgând din statuia calului de mare.

— O dată ce vom avea amalul, aceste ciorovăieli meschine vor fi irelevante. Vreau să te întorci pe Ix şi să

supraveghezi personal producţia pe scară largă. E timpul să pleci, ca să putem înăbuşi această chestiune.

Fenring păli.

— Sire, aş prefera să aştept analiza finală a Ghildei referitoare la mirodenia alterată din trans-spaţiale. Tot nu sunt convins…

Shaddam se înroşi la fată.

— Destule întârzieri! Pe toţi dracii, nu cred că vei fi vreodată convins, Hasimir! Am auzit de la Maestrul Cercetător, care n-ar îndrăzni să mă mintă, şi de la comandantul sardaukarilor de acolo. Împăratul este satisfăcut de rezultate – asta-i tot ce trebuie să ştii.

Deveni ceva mai conciliant şi-i zâmbi lui Fenring cu un aer patern.

— Vom avea destul timp să finisăm formula după aceea, aşa că nu-ţi mai face griji. Totul se va sfârşi cu bine pentru noi.

Îl bătu pe spate pe prietenul lui din copilărie.

— Acum, aranjează treaba asta.

— Da… Sire. Voi pleca imediat pe Ix.

În ciuda neliniştii sale, era nerăbdător să-l înfrunte pe Maestrul Cercetător în legătură cu Zoal.

— Am… hmm-ah…, propriile mele *afaceri* cu Ajidica.

*

Două regimente proaspete de recruţi sardaukari de pe Salusa Secundus mărşăluiau în cadenţă tunătoare de-a lungul bulevardului lat din faţa palatului. Împăratul îi socotea impresionanţi şi liniştitori. Aceşti soldaţi, conduşi de veterani oţeliţi în luptă, vor sprijini apărarea capitalei, destul ca să neliniştească Landsraadul.

În acelaşi timp cu trecerea în revistă a trupelor, Shaddam făcu o altă procesiune oficială către Sala Oratoriului, purtând însemne imperiale complete. Invocase privilegiile de suveran pentru a convoca o sesiune de urgenţă

neprogramată a Landsraadului; consilierii săi vor consemna care dintre nobilele Case nu se vor osteni să trimită reprezentanţi.

Stătea în trăsura căptuşită cu catifea, trasă de leii de pe Harmonthep. În faţă, Marea Sală se înălţa ca un munte, întrecută ca dimensiuni doar de palatul din spatele lui. Sub cerul întotdeauna perfect de pe Kaitain, îşi repetă vorbele. Ca nişte rechini simţind gustul unei picături diluate de sânge, cei din Consiliul Landsraadului vor adulmeca până şi cea mai mică urmă de slăbiciune.

Sunt împăratul A Un Milion De Lumi! N-am de ce să mă tem!

Când procesiunea ajunse la curcubeul de steaguri de deasupra sălii Landsraadului, leii dresaţi îngenunchează, îndoindu-şi labele sub ei. Gărzile de sardaukari formară un parapet de uniforme, pentru ca împăratul să poată trece nestânjenit pe sub uşile impunătoare. Nu-şi adusese cu el soţia bolnavă şi nici nu simţise nevoia sprijinului consilierilor personali, al Ghildei sau CHOAMului. *Eu sunt conducătorul. Pot face asta singur!*

Cu pompa corespunzătoare, crainicii îi anunţară sosirea. Sala imensă era plină de loji private, scaune înălţate şi bănci lungi, unele ţipător ornamentate, altele austere şi rareori folosite. Concubina ducelui Leto, Jessica, stătea lângă ambasadorul oficial de pe Caladan, ca pentru a întări prezenţa Casei Atreides. Shaddam încercă să identifice scaunele goale care ar fi putut arăta Casele absente.

Aplauzele se propagară prin sală, dar primirea părea puţin reţinută. Cât timp „Protector al imperiului” şi celelalte titluri numeroase ale sale erau strigate, Shaddam folosi timpul ca să mai facă o dată repetiţie. În cele din urmă, urcă pe podium.

— Mă aflu aici ca să-mi informez supuşii cu privire la o problemă gravă…

Discret, ordonase ca sistemul de difuzoare să fie amplificat în mod special, numai în timpul discursului său, astfel încât acum vorbele sale se auzeau tunătoare în toată

sala.

— Ca împărat al vostru, este de datoria şi responsabilitatea mea să aplic legile imperiului cu imparţialitate şi fermitate…

— Dar fără procesul legal cuvenit! strigă un opozant, o voce minusculă în imensitatea sălii Landsraadului. Soldaţii sardaukari, în special noii recruţi entuziaşti, îşi făceau deja loc pe culoarele dintre scaune pentru a-l identifica pe omul care vorbise, care încerca, fără succes, să se topească în marea de feţe.

Shaddam se încruntă, întrerupându-se doar atât cât să observe publicul că ezita. *Asta nu e bine.*

— Aşa cum a spus o dată respectatul meu strămoş, prinţul moştenitor Raphael Corrino, „Legea este ştiinţa supremă”. Aflaţi asta, voi toţi – încleştă pumnul, dar, potrivit sfatului lui Fenring, încercă să nu arate prea agresiv, sperând să menţină o aparenţă paternă. Eu sunt legea în imperiu. Eu aprob codurile. Eu am privilegiul şi responsabilitatea…

În public, alţi reprezentanţi se traseră de lângă cârcotaş, iar sardaukarii se repeziră la el. Shaddam le dăduse totuşi soldaţilor instrucţiuni precise de a evita vărsarea de sânge – măcar în timpul discursului.

— Unele familii nobile au fost pedepsite pentru că au ales să ignore legea imperială. Nimeni de aici nu poate pretinde că cei vinovaţi de pe Zanovar sau Richese nu erau conştienţi că fac ceva ilegal.

Bătu cu pumnul în pupitru. Microfonul transmise vibraţiile ca pe un tunet în toată sala. Murmure se întinseră printre spectatori, dar nimeni nu îndrăzni să vorbească tare.

— Dacă legile nu sunt sprijinite, dacă infractorii nu suferă consecinţele crimelor lor, imperiul va degenera în anarhie!

Nevoia de autojustificare ardea în sufletul lui. Înainte de a deveni şi mai furios, ordonă să înceapă holoproiecţiile.

— Observaţi Beakkal-ul… Cu toţii!

Imaginile tridimensionale umplură încăperea guvernamentală, un montaj ameninţător de jungle veştejite

şi păduri mâncate de boală. Capsule de supraveghere fără echipaj, lansate de flota sardaukarilor de pe orbită, trimisese aparate automate de luat vederi, care zburaseră peste junglele dese, pentru a capta răspândirea flagelului biologic.

— Aşa cum puteţi vedea, lumea care şi-a bătut joc de lege suferă ravagiile unei teribile epidemii botanice. Ca împărat al vostru – pentru protecţia tuturor – nu îndrăznesc să le îngădui să rupă carantina pe care am impus-o.

Minunatele frunze verzi îşi schimbau culoarea în brun, apoi în negru-vineţiu. Animalele mureau de foame; trunchiurile copacilor deveneau gelatinoase şi se prăbuşeau.

— Nu trebuie să riscăm răspândirea acestei molime în alte lumi. În lumi *loiale.* De aceea, gândindu-mă doar la siguranţa supuşilor mei, am amplasat un cordon în jurul acestei planete insolente. Chiar şi după ce epidemia se stinge, ecosistemul de pe Beakkal va avea nevoie de secole ca să se refacă.

Nu făcu nicio încercare de a părea mâhnit de această perspectivă.

De la asediu, oamenii de pe Beakkal instituiseră măsuri frenetice, arzând junglele sau împrăştiind acizi corozivi, în încercarea de a izola molima care desfrunzea arborii. Dar nimic nu mergea. Continua să se răspândească, să creeze metastaze pe toată planeta. Fumul se încolăcea în aer. Incendiile bântuiau cu furie.

După aceea, rulă holoânregistrări ale Primului Magistrat implorând ajutor, ţinând discurs după discurs sardaukarilor, toate găsind doar urechi surde. Basharul suprem Garon nu lăsa pe nimeni să scape.

După ce Shaddam încheie proiecţia revoltătoare, lăsând adunarea amuţită, arhiducele Armând Ecaz ceru permisiunea de a vorbi în opoziţie. Luând în considerare tratamentul aspru pe care-l primise dizidentul, Shaddam fu surprins să vadă că apreciatul arhiduce avea curajul să ia poziţie.

Apoi împăratul îşi aduse aminte un raport recent, conform căruia Casa Ecaz capturase şi executase în public douăzeci de „sabotori” grummanieni, membri ai unor trupe de gherilă, trimişi intenţionat să planteze stocuri false de mirodenie pentru a-i implica pe rivalii lor. Poate că nesăbuitul viconte Moritani văzuse în preocuparea lui Shaddam o ocazie să dea iar o lovitură, fără niciun pericol pentru el. Decise că voia să audă ce avea de spus arhiducele.

— Cu tot respectul cuvenit, maiestatea voastră imperială, vorbi tare, din sală, nobilul înalt, cu părul argintiu. Accept aplicarea legilor imperiale şi carantina de pe Beakkal. Sunteţi cea mai măreaţă întruchipare a justiţiei în universul cunoscut. Voi înşivă aţi făcut Casei Ecaz un mare serviciu, Sire, când ne-aţi apărat împotriva agresiunii grummaniene nejustificate, cu zece ani în urmă. Însă pun această întrebare ca să aveţi ocazia să răspundeţi direct, astfel încât stimaţii mei colegi din această adunare să nu aibă niciun temei să vorbească în necunoştinţă de cauză.

Shaddam deveni rigid, în timp ce arhiducele arătă sala cu un gest.

— Din cauza ororilor pricinuite de maşinile gânditoare în timpul Jihadului Butlerian, Marea Convenţie interzice toate armele biologice, la fel cum limitează folosirea armelor atomice. Poate că aţi putea vorbi despre acest aspect, maiestate, pentru că unii dintre cei de aici nu înţeleg cum de aţi dezlănţuit o asemenea epidemie asupra Beakkalului fără să încălcaţi restricţiile…

Shaddam nu putea găsi niciun cusur în felul în care arhiducele îşi formulase întrebarea. În imperiu exista o lungă tradiţie a dezacordului politicos şi a discuţiilor dintre familiile nobile, incluzând atotputernica Casă Corrino.

— Aţi înţeles greşit faptele în ceea ce priveşte Beakkal-ul, arhiduce. Eu n-am dezlănţuit nicio epidemie pe Beakkal, câtuşi de puţin. N-am făcut eu asta!

Murmurele sporiră, dar Shaddam pretinse că nu le aude.

— Dar care-i *explicaţia,* Sire? insistă Armând Ecaz. Nu

doresc decât să înţeleg mai bine legile imperiului, ca astfel să pot servi mai bine Casa Corrino.

— Un ţel admirabil, comentă Shaddam pe un ton răspicat, amuzat de formularea iscusită. După ce am primit dovezi neliniştitoare despre o rezervă ilegală de mirodenie pe Beakkal, flota mea de sardaukari se apropia, cu intenţia de a impune o blocadă, până când Primul Magistrat avea să răspundă la acuzaţiile împotriva lui. Totuşi, populaţia de pe Beakkal, cuprinsă de panică, s-a angajat într-un act de piraterie, deturnând două nave de aprovizionare, care erau încărcate cu mărfuri contaminate şi trimise la o staţie de cercetare biologică izolată, în siguranţă. *Eu* n-am avut nicio legătură cu furtul acestor nave. *Nu eu* am răspândit molima. Cei de pe Beakkal au provocat singuri moartea lumii lor!

Murmure mai puternice se auziră acum în sală, cu o nuanţă de incertitudine.

— Mulţumesc, Sire, zise arhiducele Ecaz, şi se întoarse pe scaunul lui.

Mai târziu, când ieşi din Sala Oratoriului a Landsraadului, Shaddam se simţi extrem de mulţumit de el însuşi, şi merse cu o elasticitate tinerească a paşilor.

Cuceritorii îi dispreţuiesc pe cuceriţi pentru că îngăduie să fie învinşi.

ÎMPĂRATUL FONDIL AL III-LEA „VÂNĂTORUL”

Ix, în sfârşit!

Camuflată pentru senzori, capsula de luptă Atreides arăta pur şi simplu ca un meteor în coborârea lui încinsă până la roşu. Pilotând aparatul clandestin, sperând că Ghilda, cu care nu reuşea să comunice, îşi va respecta angajamentul prealabil de a le păstra secretul, Gurney Halleck setă comenzile pentru regiunile polare ale lumii-maşină.

Lângă el, prinţul Rhombur stătea tăcut, amintindu-şi.

Din nou acasă, după douăzeci şi unu de ani. Îşi dorea ca Tessia să poată fi acolo, cu el…

Înainte de a părăsi transspaţialul, când cei doi spioni se închiseseră în capsula mică de luptă, revizorul de zbor îşi luă rămas-bun.

— Ghilda e cu ochii pe tine, Rhombur Vernius, dar nu-ţi putem oferi niciun ajutor… nnn… niciun ajutor *pe faţă.*

Rhombur zâmbise.

— Înţeleg. Dar ne puteţi ura noroc.

Revizorul de zbor era surprins.

— Dacă asemenea lucruri au importanţă pentru tine… nnn… atunci o să-ţi urez.

Acum, când capsula plonja prin oceanul de aer schimbător, Gurney bombăni că prea mulţi membri ai Ghildei le cunoşteau identitatea şi bănuiau care era misiunea lor secretă. Din câte ştia el, un angajament de confidenţialitate al Ghildei nu fusese încălcat niciodată, dar puteau fi mituiţi.

Mai mândru şi mai puternic decât oricând, Rhombur încercă să-l liniştească.

— Gândeşte-te cât a suferit comerţul interstelar de când Casa Vernius a pierdut controlul planetei Ix. Crezi că Ghilda ar prefera să-i menţină pe tleilaxu la putere aici?

Cicatricea de la viţa-de-cerneală a lui Gurney se înroşi de

furie. Cu carcasa capsulei începând să se înfierbânte, continuă traseul de coborâre, strângând bara de control cu ambele mâini.

— Ghilda Spaţială nu e aliata nimănui!

Chipul ca de ceară al lui Rhombur nu arătă nicio roşeaţă de emoţie.

— Dacă ar începe să dezvăluie secretele pasagerilor, credibilitatea lor s-ar destrăma…

Dădu din cap.

— Ghilda îşi va da oricum seama ce punem la cale, de îndată ce vor începe să transporte forţele Atreides spre Ix.

— Ştiu toate astea, dar nu mă pot abţine să nu-mi fac griji. Prea multe lucruri pot să meargă prost. Am fost izolaţi de ducele Leto, ţinuţi pe Junction timp de o lună fără să putem comunica. Nu ştim dacă planul se mai desfăşoară cum a fost stabilit. Alergăm toţi cu capul înainte în întuneric. „Omul fără griji este omul fără aspiraţii”.

Rhombur se ţinu tare, cât timp vehiculul sferic sălta şi se înclina.

— Leto va face aşa cum a promis. La fel şi noi!

Aterizară brutal într-o zonă sălbatică izolată, la latitudinile nordice ale planetei. Capsula se opri cuibărită în movile de zăpadă înconjurată de gheaţă şi de stâncă goală. Nedetectată… Tunelul secret de aici fusese menit pentru membrii familiei Vernius care ar fi încercat să scape de un dezastru subteran. Acum era totuşi cea mai bună ocazie pentru Rhombur să intre prin efracţie în lumea care-i fusese răpită.

Lucrând împreună în noaptea rece, cei doi vizitatori clandestini demontară şi rearanjară componentele capsulei lor de luptă. Părţile detaşabile ale carcasei erau proiectate să fie reasamblate în diferite forme. Numeroase arme puteau fi scoase şi împărţite aliaţilor; faguri de plastoţel erau plini de alimente ambalate.

În bezna înstelată, bărbaţii aşteptară într-un adăpost provizoriu, cu pereţi subţiri, în timp ce Gurney plănuia drumul lung, abrupt, către subteran. Era nerăbdător să

acţioneze. Dacă îi plăcea să discute strategie şi să cânte la baliset la castelul Caladan, fostul contrabandist era în inima lui un luptător şi nu se simţea pe de-a-ntregul fericit decât dacă putea face ceva în serviciul stăpânului său – fie el Dominic Vernius, ducele Leto sau prinţul Rhombur…

— S-ar putea să fiu urât, dar măcar o să trec inspecţia ca fiinţă umană. Tu – Gurney dădu din cap, uitându-se la părţile de ciborg ale prinţului – va trebui să vii cu o poveste mai bună în cazul în care ni se pun întrebări.

— Semăn destul de bine cu un bi-ixian.

Rhombur ridică braţul stâng artificial şi îşi mişcă degetele mecanice.

— Dar aş prefera să fiu întâmpinat drept legitimul conte Vernius.

Tot timpul pe care Rhombur îl petrecuse în exil şi recenta suferinţă pe care o îndurase făcuseră din el un conducător mai bun. Acum se simţea solidar cu poporul lui, în loc să-l ia ca pe ceva de la sine înţeles. Acum voia să le câştige respectul şi loialitatea, aşa cum făcuse ducele Leto cu oamenii de pe Caladan.

În vremea când creştea în Marele Palat, în timp ce colecţiona nevinovat roci şi bătea darabana de plictiseală lecţie după lecţie, se aşteptase voios să fie următorul cap al Casei Vernius – fără să viseze vreodată că va trebui să *lupte* pentru acest rang. El, ca şi sora lui, acceptase rolul pentru care se născuse.

Dar a fi conducător însemna cu mult mai mult. Iar el suferise mult ca să înveţe această lecţie dificilă.

Mai întâi, asasinarea mamei sale, Shando – despre care acum ştia că mai dăduse naştere unui copil, fiul bastard al împăratului Elrood. Apoi, după atâţia ani în care se ascunsese, Dominic Vernius comisese o sinucidere atomică, luând cu el mai mulţi sardaukari. Şi Kailea… Împinsă la nebunie şi trădare, încercând să apuce ceea ce ea credea că îi aparţine de drept.

În curând, va fi şi mai multă vărsare de sânge, când el şi cu Gurney vor declanşa o revoluţie subterană şi forţele

Atreides vor sosi ca să-i nimicească pe invadatori. Poporul ixian va trebui să lupte din nou, şi mulţi vor muri.

Dar fiecare strop de sânge, jură Rhombur, va fi bine cheltuit, iar iubita lui lume va fi din nou liberă.

Universul este întotdeauna cu un pas dincolo de logică.

DOAMNA ANIRUL CORRINO,
jurnal personal

Castelul Caladan şi cazărmile militare din apropiere zumzăiau de activitate. Soldaţii Atreides făceau instrucţie şi împachetau pentru marea expediţie, nerăbdători să plece. Îşi curăţau armele şi inventariau explozivele şi maşinile de asediu, pregătindu-se pentru bătălia finală.

Pentru a coordona o operaţiune atât de complexă, se pregătiseră luni de zile, iar ducele Leto ordonase gărzii Casei să nu precupeţească niciun efort. Îi datora atâta lucru lui Rhombur – şi avea să rişte tot ce era necesar.

Rhombur şi Gurney puteau fi morţi până acum. Leto nu auzise nimic, niciun cuvânt, niciun strigăt de ajutor, nicio veste de succes. Sau puteau fi deja în mijlocul unei revoluţii pe cale să izbucnească. După accidentul transspaţialului, cei doi agenţi se evaporaseră într-o tăcere totală. Nu mai venise nicio veste de pe Ix. Chiar şi aşa, vom face tot ce e omeneşte posibil. Şi vom spera…

Dar dacă Rhombur nu reuşea, iar trupele Atreides erau înfrânte de tleilaxu şi de sardaukarii împăratului, atunci Leto avea să sufere repercusiuni enorme aici. Caladan însuşi putea să-i fie confiscat. Thufir Hawat era neobişnuit de nervos. Totuşi, Leto era complet angajat. În mintea lui, trecuse deja de punctul în care nu se mai putea întoarce. Îşi va asuma riscul, va arunca toate forţele în această bătălie, chiar dacă lăsa paşnicul Caladan vulnerabil pentru scurtă vreme. Era singura cale prin care îl putea repune în drepturi pe Rhombur pe Ix şi putea simţi din nou onoarea în inimă. Planurile mergeau ca un tăvălug irezistibil. În mijlocul miilor de decizii care trebuiau luate, Leto evită să urmărească paşii finali şi se duse în schimb la docurile principale de la poalele castelului. Ca nobil conducător al Marii sale Case, avea îndatoriri domestice – mult mai plăcute, deşi şi-ar fi dorit ca Jessica să fie cu el.

Flota mare de pescuit se întorcea, vase care prinseseră

peşte în preajma recifelor în ultimele două săptămâni de vreme caniculară. O dată pe an, flota venea cu captura sezonieră de grund, un peşte mic, argintiu-albăstrui, capturat cu năvodul. Ca parte a unui festival tradiţional, deliciosul grund era spălat şi sărat, apoi gătit în cuptoare mari. Peştişorii erau puşi pe mese de scânduri şi oamenii se ospătau cu ei. Ducelui îi plăcea la nebunie delicatesa caladaniană, la fel de mult ca celui mai necioplit pescar.

Rhombur era şi mai mare amator de grund decât Leto, iar aceasta era prima sărbătoare de felul acesta pe care prinţul Ixian o pierdea, de ani de zile. Leto încercă să alunge presimţirile rele. Aşteptarea îi măcinase răbdarea.

Departe de pregătirile grăbite de război, stătea la capătul unui debarcader, urmărindu-i pe primii pescari care se apropiau. Mulţimea se adunase deja pe plaja pietroasă, în timp ce negustorii şi bucătarii se grăbeau să aşeze în piaţa satului vechi mesele, ceaunele şi scaunele.

Leto auzi menestrelii cântând pe ţărm. Muzica îl făcu să zâmbească şi îi aminti cât de des Rhombur şi Gurney exersaseră la baliset cot la cot, încercând să se întreacă între ei cu versuri scandaloase şi cântece satirice.

Însă chiar când ducele încerca să se bucure de o clipă de pace, Duncan Idaho şi Thufir Hawat îl zăriră şi se apropiară prin mulţimea deasă, gălăgioasă.

— Ar trebui să ai gărzi personale cu tine în fiecare moment, domnule duce, îl avertiză mentatul.

— Trebuie să răspunzi la întrebări şi să iei decizii în legătură cu armele, adăugă Duncan. Flota e programată să plece foarte curând.

Ca maestru spadasin, avea să conducă forţele militare ale Atreizilor pe Ix, aşa cum comandase lovitura împotriva Beakkalului.

În situaţia lui Leto, capului Casei Atreides i se cerea să evite lupta efectivă, deşi şi-ar fi dorit să fie în fruntea trupelor. În schimb, urmând sfatul lui Thufir, avea să joace rolul de avangardă politică pe Kaitain, unde va face anunţul oficial care să-i explice acţiunile.

— Asta este treaba unui duce, insistase mentatul cărunt.

Acum, Leto se uită în susul potecilor abrupte care duceau în vârful stâncii. Din acest unghi, putea vedea etajele de sus ale castelului.

— Este un moment bun pentru un atac major. În timp ce Beakkal se descompune din cauza molimei aceleia îngrozitoare, împăratul Shaddam e distras de propriile lui scheme. Îi vom zdrobi pe tleilaxu, pe Ix, înainte să-şi dea seama ce facem.

— Am văzut imagini ale acelor jungle, zise Duncan. Indiferent ce scuze născoceşte Shaddam, nu mă îndoiesc nicio clipă că a avut intenţia să se întâmple asta.

Leto încuviinţă.

— Distrugerea ecosistemului pe Beakkal merge cu mult dincolo de orice răzbunare aş fi putut cere pentru crimele lor. Şi totuşi… situaţia de pe Beakkal ne oferă nouă încă o ocazie favorabilă.

Privi primele vase mari de pescuit acostând la docuri. O adevărată năvală de ajutoare nerăbdătoare se înghesui să apuce parâmele şi să ţină bine plasele cu grund.

— Am oferit un ajutor medical generos celor de pe Richese, după ce vărul meu i-a atacat. Acum este momentul să arătăm Landsraadului că Atreizii pot fi binevoitori şi cu cei către nu le sunt rude.

Zâmbi.

— Thufir, înainte ca forţele noastre principale să plece în secret pe Ix, vreau să aduni o flotă de nave de mărfuri. Dă-le o escortă militară… Eu, ducele Leto Atreides, voi trimite provizii în ajutorul planetei Beakkal, devastată de molimă, şi nu cer nimic în schimb!

Duncan se arătă înspăimântat de sugestie.

— Dar, Leto, au încercat să-i vândă pe strămoşii tăi mârşavilor tleilaxu!

— Şi avem nevoie de garda Casei ca să stea aici, să apere Caladanul cât timp forţele noastre atacă Ix, adăugă Hawat. Campania asta ne-a secat deja resursele.

— Trimite doar o escortă militară minimă, Thufir, atât cât

să arătăm că suntem serioşi. Cât despre cei de pe Beakkal, i-am pedepsit deja pentru proasta lor judecată la Monumentul de război de la Senasar. N-avem nimic de câştigat purtând pică unei populaţii întregi. Beakkal-ul a văzut cât de severi putem fi. Acum e timpul să le arătăm partea noastră binevoitoare. Mama mea – care nu greşeşte tot timpul – mi-a adus aminte că un conducător trebuie să arate compasiune în aceeaşi măsură ca şi fermitate.

Strânse din buze, amintindu-şi discuţiile pe care le avusese cu Rhombur despre guvernare şi despre felul în care deciziile politice, deşi importante, trebuie puse în balanţă cu nevoile cetăţenilor obişnuiţi.

— Ţine minte ce spun, sublinie Leto, fac asta pentru oamenii de pe Beakkal, nu pentru politicienii lor. Aceasta nu este o răsplată pentru Primul Magistrat, nici nu trebuie interpretată ca iertare sau chiar acceptare a unei scuze.

Thufir Hawat se încruntă.

— Asta înseamnă că nu vrei să însoţesc trupele noastre de pe Ix, domnule duce?

Leto îi zâmbi şiret bătrânului său sfătuitor.

— O să am nevoie de talentele tale diplomatice pe Beakkal, Thufir. Vor exista momente încordate când vei ajunge la blocada imperială. Planeta se află în carantină strictă, dar pariez că împăratul n-a dat ordine explicite să fie distrus oricine, chiar dacă nu încearcă să aterizeze. Exploatează această zonă neclară.

Atât mentatul, cât şi maestrul spadasin se uitară la el ca şi cum ar fi înnebunit. Leto continuă:

— Vei atrage cu siguranţă atenţia sardaukarilor şi poate pe a lui Shaddam însuşi. De fapt, ar putea fi chiar un spectacol interesant…

Lângă el, Duncan se însenină când înţelese adevăratul plan.

— Desigur, o diversiune! Împăratului nu-i poate scăpa o asemenea criză. În timp ce Thufir distrage atenţia blocadei imperiale, nu se va gândi nimeni să fie atent în altă parte, şi va atrage acolo toţi sardaukarii. Forţele noastre vor lua

poziţie pe Ix înainte ca cineva să poată trimite veşti pe Kaitain. Sardaukarii de pe Ix vor acţiona fără ordine. Misiunea de ajutor e doar o diversiune…

— Exact! Dar una care poate face puţin bine pentru oamenii de pe Beakkal, în timp ce îmi va întări poziţia în Landsraad. După ce voi anunţa sprijinul Atreides pentru operaţiunea militară de pe Ix, voi avea nevoie de toţi aliaţii pe care-i pot aduna.

La docurile aglomerate, macarale imense scârţâiau ridicând din cale plasele pline cu peşte. În portul de dincolo, traulerele se aliniară, aşteptându-şi rândul; instalaţiile portuare nu le puteau primi pe toate deodată. Când Duncan urcă în grabă panta către cazărmile gărzii Casei, Leto rămase în urmă să participe la festival. Hawat insistă să rămână cu ducele ca gardă de corp.

Încărcătură după încărcătură de năvoade umflate, ticsite cu milioane de peştişori argintii fură urcate pe ţărm. Mirosul de peşte umplea aerul. Muncitori voinici răsturnau prada care se vânzolea în albii şi căzi umplute cu sare şi apă, în timp ce bucătarii foloseau căuşe pentru a scoate peştişorii din căzi şi a-i pune în ceaune clocotinde cu supă condimentată.

Leto îşi băgă mâinile până la coate într-una dintre căzi, apucând peştii şi dându-i mai departe ajutoarelor din lanţul de oameni. Toţi îi ovaţionară contribuţia.

Îi plăcea grozav partea asta din treabă…

Thufir Hawat cutreiera ţeapăn prin mulţimea înghesuită, mereu în alertă în căutarea oricărui asasin care ar putea pândi printre pescari.

Între timp, Leto stătea la o masă de scândură întinsă afară, să se delecteze cu mâncarea delicioasă de grund. Oamenii aplaudară când îndesă un pumn întreg în gură, apoi se alăturară cu toţii petrecerii.

Erau ultimele clipe de pace de care avea să mai aibă parte o bună perioadă de timp.

Cine ştie ce rămăşiţă a zilei de azi va supravieţui erelor de istorie umană? Ar putea fi lucrul cel mai mărunt, un obiect în aparentă neînsemnat. Şi totuşi, atinge cumva o coardă sensibilă şi supravieţuieşte pentru mii de ani.

MAICA SUPERIOARĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
fondatoare a Bene Gesserit

După o noapte de somn neîntrerupt în cel de-al patrulea dormitor străin, doamna Anirul se sculă din pat clătinându-se şi se târî până la uşă. Vocile o urmau ca nişte umbre ascunse în capul ei. Chiar şi fantoma lui Lobia se alăturase zarvei şi nu-i oferea niciun ajutor, niciun refugiu.

Ce încercaţi toate să-mi spuneţi? Mereu vigilenta soră medicală Yohsa se apropie, cu mâinile atârnând pe lângă corp, într-o poziţie echilibrată de luptă, ca s-o împiedice pe Anirul să treacă pe lângă ea.

— Doamnă, trebuie să te întorci în pat şi să te odihneşti.

— N-am parte de nicio odihnă acolo!

Anirul purta o cămaşă de noapte largă care-i atârna pe pielea umedă de transpiraţie, iar părul ei arămiu era zburlit în toate direcţiile. Riduri şi umbre îi erau întipărite pe chip, în jurul ochilor injectaţi.

Mai devreme, sub îndrumarea frenetică a lui Anirul, servitorii mutaseră patul imens şi mobila grea dintr-o cameră în alta, căutând un loc suficient de liniştit. Dar nimic nu-i aducea alinarea.

Yohsa îşi păstră calmul din voce.

— Bine, doamnă. Vom căuta alt loc pentru tine…

Legănându-se de parcă ar fi fost gata să leşine, Anirul făcu o mişcare iute, agresivă, şi o îmbrânci pe sora medicală, dezechilibrând-o. Femeia cea scundă se împiedică de o masă şi lovi o vază ornamentată, costisitoare, care se sparse pe podea. Sărind peste ea, Anirul fugi pe coridorul cu plăcuţe de gresie, răsturnând o tavă cu micul dejun din mâinile unei servitoare.

Alergând frenetic, Anirul coti la un colţ, picioarele goale îi alunecară pe podeaua lucioasă şi se izbi de Mohiam,

împrăştiind un teanc de hârtii şi foi de cristal ridulian pe care le ducea dreptvorbitoarea. Reacţionând rapid, Mohiam abandonă documentele şi porni în urmărirea împărătesei, dar pierdu teren. În câteva clipe, Yohsa, gâfâind, o ajunse din urmă.

În faţa lor, Anirul, cu ochii sălbatici, deschise uşa către o scară de serviciu. Se repezi înainte, dar îşi prinse piciorul în tivul de la cămaşa de noapte. Cu un ţipăt, se rostogoli în jos pe trepte.

Cele două Bene Gesserit care o urmăreau ajunseră în fugă în partea de sus a scărilor, chiar când Anirul, plină de vânătăi şi sângerând, se lupta să se ridice în picioare pe palierul de dedesubt. Mohiam coborî în grabă şi îngenunche lângă soţia împăratului. Sub pretextul că o ajută să stea drept, Cucernica Maică o apucă pe Anirul de braţ şi îi puse cealaltă mână în jurul taliei, împiedicând-o astfel să scape iarăşi.

Yohsa se apleacă să-i examineze rănile.

— Prăbuşirea era previzibilă de multă vreme. Şi mă tem că va fi din ce în ce mai rău…

Sora medicală îi administrase deja doze din ce în ce mai mari de medicamente psihotrope puternice, încercând fără succes să suprime furtuna Celorlalte Memorii.

Mohiam o ajută pe sora rănită să stea în picioare. Anirul arunca priviri rătăcite pe scara întunecoasă, ca un animal încolţit.

— Vocile dinăuntru nu pot fi făcute să tacă… Vor să mă alătur lor…

— Nu spune asta, doamnă.

Mohiam adăugă o formă liniştitoare de Glas, care nu păru să aibă vreun efect asupra lui Anirul. Sora medicală puse un plasture amplificator de regenerare rapidă pe fruntea rănită a lui Anirul. Împreună, o ridicară pe soţia împăratului, conducând-o încet înapoi în camera ei.

— Le aud strigând în capul meu, dar rostesc numai fragmente de fraze în tot felul de limbi – unele familiare, altele străine. Nu pot să-nţeleg ce încearcă să-mi spună, de

ce sunt atât de alarmate…
Vocea lui Anirul tremura de suferinţă.
— Lobia e şi ea acolo, dar nici măcar ea nu se poate ridica deasupra celorlalte ca să mă ajute.
Sora medicală turnă ceai de mirodenie dintr-un ceainic gata pregătit de pe un bufet din cameră. După ce se lăsă să cadă pe o canapea rafaelită din salon, Anirul întoarse ochii căprui spre chipul întunecat al lui Mohiam.
— Yohsa, lasă-ne singure. Trebuie să vorbesc cu dreptvorbitoarea imperială între patru ochi!
Sora medicală se încruntă dar, în cele din urmă, bosumflată, acceptă să le lase singure. Întinsă pe sofa, Anirul inspiră adânc, tremurând.
— Secretele pot fi o povară atât de mare… Examinând-o cu atenţie, Mohiam luă o înghiţitură de ceai de mirodenie şi simţi melanjul curgând lin în conştiinţa ei.
— Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta, doamnă. Consider că e o mare onoare să mi se încredinţeze informaţii importante.
Doamna Anirul gustă şi ea din ceaiul călduţ şi se încruntă, ca şi cum băutura ar fi conţinut vreun medicament cu gust neplăcut.
— În curând, Jessica va da naştere unei fiice care este destinată să-l poarte în pântece pe mult-aşteptatul nostru Kwisatz Haderach…
— Fie să trăiesc să văd întâmplându-se asta, rosti Mohiam, ca şi cum ar fi murmurat o rugăciune.
Acum, Anirul părea în întregime rezonabilă, şi vorbi pe un ton de conspiraţie.
— Dar sunt foarte îngrijorată, în calitate de Maică Kwisatz… Numai eu văd şi îmi amintesc toate aspectele programului nostru genetic. De ce sunt atât de tulburate Celelalte Memorii şi de ce acum, când suntem atât de aproape să ne atingem ţelul? Încearcă să ne avertizeze despre cine ştie ce pericol iminent pentru copilul lui Jessica? Este pe cale să se întâmple un dezastru? Ori e ceva despre Kwisatz Haderach însuşi?

— Mai sunt doar două săptămâni, zise Mohiam. Jessica trebuie să nască în curând…

— Am hotărât că trebuie să i se spună măcar o parte a adevărului, ca să se poată proteja mai bine pe ea şi pe copil. Jessica trebuie să-şi înţeleagă destinul şi importanţa pentru noi toţi.

Mohiam mai bău nişte ceai, în timp ce încerca să-şi ascundă surpriza la auzul sugestiei. Simţea multă afecţiune pentru fiica ei secretă, care-i fusese mulţi ani şi elevă pe Wallach IX. Viitorul lui Jessica, destinul ei erau mai măreţe şi decât ale lui Mohiam, şi decât ale lui Anirul.

— Dar… să-i dezvăluim atât de mult, doamnă Anirul? Şi vrei să-i spun eu?

— La urma urmei, eşti mama ei naturală.

Da, fu de acord Mohiam, fetei trebuie să i se spună măcar o parte a adevărului. Chiar şi în starea ei chinuitoare, doamna Anirul avea dreptate în legătură cu asta. *Însă Jessica nu avea nevoie să afle identitatea tatălui ei. Asta ar fi fost prea crud.*

Există presiuni evidente când cineva munceşte într-un mediu unde este foarte probabil să nu supravieţuiască nici celei mai mici greşeli.

CONTELE HASIMIR FENRING,
Recompensele riscului, scrisă în exil

În timpul călătoriei sale spre Ix, lăsându-l pe împărat să culeagă singur roadele problemelor politice pe care le semănase, contele Hasimir Fenring se gândea la cele mai subtile, răutăcioase şi extrem de dureroase feluri de a muri pe care i-ar fi plăcut să i le aplice lui Hidar Fen Ajidica pentru trădarea pe care-o încercase cu dansatorul-faţă. Dar niciunul nu-l satisfăcea.

În timp ce dădea gărzilor semnalele potrivite şi cobora spre nivelurile grotei de sub suprafaţa ixiană, se dojeni singur pentru că nu văzuse semnele mai devreme, ca să ia măsurile adecvate împotriva prefăcutului tleilaxu. Uneltitorul Maestru Cercetător inventase prea multe scuze de multă vreme, iar împăratul Shaddam fusese complet păcălit. Uimitor, câţiva Maeştri tleilaxu apăruseră recent la curtea de pe Kaitain, ca şi cum ar fi fost locul lor acolo – iar Shaddam tolera asta.

Dar contele cunoştea amarul adevăr… În ciuda a mai mult de douăzeci de ani de planificări, cercetări şi finanţări excesive, proiectul Amal era un eşec total.

Indiferent ce credea Ghilda, Fenring era convins că cei doi navigatori greşiseră din cauza mirodeniei artificiale, nu din cauza cine ştie cărui plan imaginar al celor de pe Beakkal. În mod necugetat, Shaddam presupusese că avea deja în mână mirodenia sintetică şi acţionase potrivit acestei idei. Adevărat, cea mai mare parte a dovezilor aflate la dispoziţia împăratului indicau mult-aşteptatul succes, dar Fenring rămânea neliniştit. În ciuda justificărilor legale cât se poate de subţiri, Marele Război al mirodeniei deteriorase grav relaţiile politice cu Casele nobile. Acum o să fie nevoie de decenii ca să se refacă după toate gafele… dacă se mai puteau reface!

Poate că ar fi mai bine dacă el şi cu încântătoarea lui Margot luau măsuri să se protejeze pe ei înşişi de furtuna care se apropia, lăsându-l pe împărat în calea lupilor. Shaddam Corrino avea să sufere pentru propriile lui greşeli; contele Fenring însă n-avea nevoie să se scufunde în abis o dată cu el…

Acum, în uşa biroului său administrativ privat, Hidar Fen Ajidica îl aştepta pe Fenring plin de mândrie şi aroganţă, de parcă micul lui trup nu mai putea cuprinde buna lui părere despre sine însuşi. Partea din fată a halatului alb de laborator era mânjită cu dâre de culoarea ruginii.

La un gest tăios din partea Maestrului Cercetător, gărzile de sardaukari se strecurară afară, lăsându-l singur cu Fenring în birou. Încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii, contele îşi impuse să se controleze. Nu voia să-l omoare prea repede pe omuleţ. Intrând, avu mare grijă să închidă uşa în urma lor.

Ajidica făcu un pas în faţă, cu ochii negri ca de rozătoare arzând de o suficienţă plină de trufie.

— Înclină-te în faţa mea, Zoal!

Ciripi alte comenzi într-un limbaj gutural de neînţeles, apoi trecu la galach imperială.

— N-ai trimis nicio veste, şi eu voi fi pedepsit pentru neglijenţa ta!

Fenring abia se putu stăpâni să râdă de presupunerea bărbatului, dar făcu o mică plecăciune afectată care păru să-l înmoaie pe Ajidica. Apoi izbucni şi apucă de partea din faţă a robei Maestrului Cercetător.

— Nu sunt dansatorul-faţă! Te-am pus deja pe listă pentru moarte! Întrebarea este cum şi când, hmmm?

Pielea cenuşie a lui Ajidica deveni şi mai palidă când îşi dădu seama de greşeala lui îngrozitoare.

— Desigur, dragul meu conte Fenring! Vocea lui deveni răguşită pe măsură ce ministrul mirodeniei îşi întări strânsoarea.

— Ai… ai trecut testul meu. Sunt atât de încântat…

Dezgustat, Fenring îl azvârli pe jos. Cu braţele şi

picioarele agitându-se în toate direcţiile, Ajidica se prăbuşi greoi pe podea. Fenring se şterse pe mână de propria lui vestă, simţindu-se murdar după ce atinsese creatura trădătoare.

— E timpul să salvăm ce se mai poate din dezastrul ăsta, Ajidica. Poate că ar trebui să te arunc de la balconul Marelui Palat, ca oamenii să te poată vedea, hmmm?

Cu voce sugrumată, Maestrul Cercetător chemă gărzile. Fenring auzi paşi sosind în fugă, dar nu se îngrijoră. Era ministrul imperial al mirodeniei şi prietenul apropiat al lui Shaddam. Sardaukarii vor asculta ordinele lui. Zâmbi, când o idee i se contură în minte.

— Da, hmm, voi declara planeta Ix liberă în sfârşit şi voi deveni marele ei eliberator. Alături de sardaukari, voi înfiera anii de opresiune de către tleilaxu, hmm-ah, voi distruge toate dovezile cercetării voastre ilegale legate de amal, iar apoi eu – şi Shaddam, desigur – vom apărea ca eroi!

Maestrul Cercetător se ridică cu chiu cu vai în picioare, arătând ca un şobolan încolţit, cu dinţi foarte ascuţiţi.

— Nu poţi face asta, conte Fenring! Suntem atât de aproape acum! Atât de aproape! Amalul e *gata!*

— Amalul e un eşec! Amândouă testele pe trans-spaţiale au fost nişte dezastre, şi poţi fi recunoscător că Ghilda încă nu şi-a dat seama ce-am făcut. Navigatorii nu vor putea folosi niciodată mirodenia sintetică. Cine ştie ce alte efecte secundare va avea substanţa ta?!?

— Absurd, amalul meu e perfect!

Ajidica băgă mâna în cutele robei, ca după o armă ascunsă. Fenring se ghemui să atace, dar savantul scoase doar o tabletă ruginie, pe care o aruncă în gură.

— Am consumat eu însumi doze extraordinare şi mă simt magnific. Sunt mai puternic ca niciodată. Văd universul mai limpede…

Se plesni peste frunte atât de tare încât îi rămase o urmă pe piele.

Uşa se deschise violent şi un detaşament de sardaukari

intră pe rând, conduşi de tânărul comandant Cando Garon. Soldaţii se mişcau cu o graţie de animal sălbatic, mai puţin ordonaţi ca de obicei.

— Am triplat raţiile de mirodenie pentru toţi sardaukarii staţionaţi aici, zise Ajidica. Consumă amal de şase luni. Trupurile lor sunt saturate cu el. Vezi cât de puternici arată!

Fenring cercetă feţele soldaţilor imperiali. Vedea pe ele o încordare de lup, o duritate în ochii lor şi un pericol latent care emana din muşchii lor. Garon se înclină uşor spre el, arătând un respect minim.

— Poate că amalul a fost prea puternic pentru navigatorii testaţi, iar amestecul trebuia ajustat, continuă Ajidica. Sau poate că ar trebui antrenaţi în alt fel. Nu-i nevoie să aruncăm la coş tot progresul nostru din cauza unor mici erori de pilotaj. Am investit prea mult. Amalul funcţionează. *Funcţionează!*

Ajidica deveni febril şi nervos, ca în pragul unei crize. Cu mişcări sacadate, ca paralizat, se poticni pe lângă Fenring şi-şi făcu loc cu coatele printre sardaukari.

— Hai, conte, trebuie să vezi asta. Lasă-mă să te conving. Împăratul are nevoie să consume el însuşi puţin din produsul meu. Da, trebuie să trimitem eşantioane pe Kaitain!

Ridică mâinile când păşi ţanţoş pe coridor, un om mic cu iluzii de măreţie.

— Nu poţi înţelege totul. Mintea ta e… infinit de mică.

Fenring se strădui să ţină pasul, în timp ce Ajidica aproape că alerga. Soldaţii îi urmau în tăcere.

Nivelul principal al pavilionului de cercetări îl dezgusta întotdeauna, deşi contele înţelegea necesitatea cuvelor axlotl tleilaxu. Agăţate de sisteme de susţinere a vieţii care bolboroseau, femeile cu creierul mort zăceau ca nişte cadavre – femei care nu mai erau umane, cu corpuri umflate şi hrănite cu forţa. Pântece captive, abia dacă erau ceva mai mult decât nişte fabrici biologice care produceau orice substanţe organice sau monstruozităţi pe care vrăjitorii genetici le programau în sistemul lor reproductiv.

Curios, dar recipientele ataşate trupurilor lor – conţinând de obicei amalul pe care-l produceau – erau goale. Deşi încă vii, cuvele păreau scoase din funcţiune. Toate. În afară de una.

Ajidica îl conduse la o tânără femeie goală, abia de curând agăţată la un sistem axlotl. Avea un aspect androgin, cu pieptul plat, cu părul scurt, negru. Ochii închişi îi erau cufundaţi în orbite.

— Fii atent la asta, conte. Foarte sănătoasă, foarte potrivită. Va produce bine pentru noi, deşi încă îi reconfigurăm uterul pentru a produce compuşii necesari obţinerii de precursor al amalului. Apoi, putem lega celelalte cuve la ea şi putem produce mai mult…

Fenring nu găsea nimic erotic la grămada neajutorată de carne, atât de diferită de frumoasa lui soţie pe cât putea fi o femeie.

— De ce e atât de specială?

— Era o spioană, conte. Am prins-o băgându-şi nasul în treburile noastre, deghizată în bărbat.

— Sunt surprins că nu se deghizează şi nu se ascund toate femeile de pe-aici…

— Aceasta era o Bene Gesserit!

Fenring nu-şi putu ascunde uluirea.

— Comunitatea ştie despre operaţiunile noastre de-aici?

Lua-o-ar naiba pe Anirul! Ar fi trebuit s-o omor…

— Vrăjitoarele au o oarecare bănuială despre ce punem la cale. De aceea, nu avem prea mult timp.

Ajidica îşi frământa mâinile.

— Vezi, nu mă poţi executa acum. Nu vei îndrăzni să opreşti toată munca asta. Împăratul trebuie să-şi aibă amalul. Putem să ne rezolvăm micile neînţelegeri mai târziu.

Fenring înălţă din sprâncene.

— Numeşti distrugerea unui întreg transspaţial şi pierderea tuturor pasagerilor o „mică neînţelegere”? Zici că ar trebui să uit pur şi simplu de tentativa de asasinat a dansatorului-faţă asupra mea? Hmmm?

— Da! Da, aşa zic! În schema întregului univers, asemenea evenimente sunt nesemnificative.

În ochii omuleţului sclipea nebunia.

— Nu te pot lăsa să-mi faci probleme acum, conte Fenring. Importanţa muncii mele e mai presus de tine, de Casa Corrino sau de imperiul însuşi. Am nevoie doar de încă puţin timp…

Fenring se întoarse, cu intenţia de a da ordine sardaukarilor – dar văzu o lucire ciudată în ochii lor când se uitau la Ajidica, un devotament plin de zel care-l uimi. Dintre toate lucrurile, nu bănuise niciodată că loialitatea sardaukarilor ar putea fi pusă la îndoială. Aceşti oameni erau evident dependenţi de mirodenia sintetică, trupurile lor plesneau de puterea melanjului artificial. Le spălase şi lor creierele, Maestrul Cercetător?

— N-o să te las să mă opreşti!

Ameninţarea lui Ajidica era limpede.

— Nu acum!

În pavilionul de cercetare, lucrătorii tleilaxu îi observară şi se apropiară. Unii dintre ei puteau fi la fel de bine dansatori-faţă. Lui Fenring i se strânse stomacul şi, pentru prima oară în întreaga lui viaţă, simţi strânsoarea rece a fricii adevărate.

Era singur aici!

De-a lungul anilor, minimalizase capacităţile lui Ajidica, dar acum vedea că Maestrul Cercetător reuşise să pună la cale un plan uluitor. Înconjurat, Fenring îşi dădu seama că s-ar putea să nu mai scape niciodată viu de pe această planetă.

Aşteptarea... Timpul trece încet, mai mult decât o viaţă, se pare. Când se va sfârşi coşmarul nostru? Fiecare zi abia se târăşte, şi totuşi speranţa dăinuie...

C'TAIR PILRU,
fragment din jurnalele lui secrete

Omul-maşină stătea lângă rămăşiţele unei fabrici de arme ixiene. De-a lungul deceniilor de ocupaţie tleilaxu, liniile de asamblare care produceau maşinării complexe şi minuni tehnologice fuseseră prost întreţinute, abandonate sau folosite în alte scopuri. Invadatorii nu erau destul de pricepuţi ca să menţină sistemele sofisticate funcţionând lin, iar muncitorii ixieni iscusiţi rezistau pasiv, în orice fel.

Doar cu câteva zile în urmă, ultimele staţii care huruiau şi vibrau de pe linia de producţie se gripaseră. Motoarele scoseseră fum, componentele se topiseră şi se spărseseră. În timpul situaţiei de urgenţă, muncitorii se mulţumiseră să privească.

Lumea subterană alunecase încet în dezordine şi ruină. Tehnicienii de la reparaţii scoseseră fără tragere de inimă componentele liniei de asamblare distruse, dar stăpânii tleilaxu nu aveau piese de schimb. Muncitorii de la celelalte maşini încercau să pară ocupaţi, în timp ce gărzile de sardaukari la pândă şi Maeştrii tleilaxu îi urmăreau îndeaproape. Capsulele de supraveghere pluteau pe deasupra, căutând orice lucru ieşit din comun.

Prinţul Rhombur se ascundea în văzul tuturor. Stătea ca o statuie în faţa instalaţiei pline de freamăt. Muncitorii ixieni îi aruncau o privire, apoi întorceau privirea fără să vadă, fără să recunoască. Anii de oprimare le înăbuşiseră mintea şi simţurile.

Chipul plin de cicatrici şi calota craniană metalică erau expuse, ca nişte însemne de onoare. Pielea sintetică de pe membrele artificiale fusese jupuită pentru a dezvălui scripeţii, piesele electronice şi amplificările mecanice, o mai bună aproximare a monstruozităţilor stângace numite bi-ixieni. Gurney chiar îl murdărise. Câtă vreme Rhombur nu

putea pretinde că este complet uman, se *putea* deghiza în ceva mult inferior fată de ceea ce era.

Fum încărcat cu substanţe chimice se scurgea către tavanul cavernei, unde schimbătoarele de aer absorbeau şi filtrau particulele. Dar nici cele mai bune sisteme de purificare nu puteau înlătura urmele de oameni nevinovaţi trăind în frică.

Ochii lui Rhombur, atât cei reali cât şi cei sintetici, examinau totul în jurul iui. Simţea repulsie, greaţă şi mânie la vederea ruinei acestui oraş cândva minunat, şi abia dacă mai putea să îndure. Cu ora zero a sosirii forţelor Atreides apropiindu-se vertiginos, spera să poată sădi seminţele revoluţiei destul de repede ca să conteze.

Când începu să se mişte, Rhombur făcu paşi lenţi, smuciţi, umblând fără ţintă ca unul dintre bi-ixienii reanimaţi ai tleilaxu. Îşi croi drum pe sub o streaşină umbroasă, în spatele fabricii dărâmate.

Neobservat printre echipele de lucru şi soldaţi, Gurney Halleck îi făcu semn. Alături de bărbatul cu cicatrice de viţă-de-cerneală stătea umbra slăbită a cuiva pe care Rhombur şi-l amintea din copilăria lor împărtăşită. Uimit de înfăţişarea dezolantă a bărbatului, şopti:

— C'tair Pilru!

Acesta fusese cândva un tânăr plin de viaţă, cu ochii negri şi scund, ca şi fratele lui geamăn, D'murr. Într-un fel însă, schimbarea lui C'tair părea şi mai înfiorătoare decât modificările navigatorului. Ochii erau grei de oboseală şi cufundaţi în orbite; părul negru atârna în şuviţe nespălate.

— Prinţe…?

Glasul îi era şoptit şi nesigur. Suferise prea multe halucinaţii şi visuri sfărâmate. Îngrozit să vadă schimbările teribile ale moştenitorului Casei Vernius, C'tair părea gata să se prăbuşească.

Gurney îl strânse de braţ ca într-o menghină.

— Fiţi atenţi, amândoi. Nu trebuie să atragem atenţia asupra noastră. Nu putem îndrăzni să stăm prea mult aici, la vedere.

— Eu... am un loc, zise C'tair. Câteva locuri.

— Trebuie să răspândim vestea. Rhombur vorbea cu voce joasă, hotărâtă.

— Anunţă-i pe cei care au renunţat şi pe cei care au păstrat o scânteie de speranţă în toţi aceşti ani. Vom apela chiar şi la ajutorul suboizilor. Spune tuturor că prinţul de pe Ix s-a întors. Libertatea nu mai este o speranţă neverosimilă – vremea a sosit. Să nu existe nicio îndoială: suntem pe cale să recucerim Ix!

— E foarte periculos pentru oricine să rostească asemenea lucruri cu voce tare, prinţe, îl avertiză C'tair. Oamenii trăiesc în teroare.

— Transmite vestea oricum, chiar dacă îi face pe monştri să mă caute. Oamenii mei au nevoie să ştie că m-am întors şi că lungul coşmar întunecat de pe Ix se va sfârşi curând. Spune-le să fie gata! Forţele ducelui Leto vor sosi în scurt timp...

Rhombur întinse un braţ artificial puternic şi-l îmbrăţişa pe luptătorul pentru libertate, atât de slăbit.

Chiar şi pentru senzorii nervoşi stângaci ai prinţului, C'tair părea scheletic. Spera că Leto nu va întârzia.

A face un sport din război înseamnă un pas spre sofisticare. Când guvernezi oameni cu temperament militar, trebuie să înţelegi nevoia lor pasionată de război.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON,
Comandantul sardaukarilor imperiali

În ziua plecării către Ix, trupele Atreides se îndreptară spre navele lor cu un aer de euforie. Dar realitatea războiului avea să se instaleze curând.

Maestrul spadasin Duncan Idaho şi mentatul Thufir Hawat îl însoţeau pe Leto când acesta se urcă în vârful unui turn care domina terenul spaţioportului, ca să ţină un discurs. Caladan nu mai asistase la o asemenea adunare de la fatala procesiune a iahtului aerian. Şir după şir de nave militare luceau în soarele de dimineaţă. Îmbrăcaţi în uniforme, aprig de loialii soldaţi Atreizi stăteau aliniaţi, o mare de oameni gata să urce în transportoare, distrugătoare, monitoare şi crucişătoare de luptă.

Timp de peste două decenii, uzurpatorii tleilaxu şi aliaţii lor sardaukari se baricadaseră pe Ix. Mulţi spioni muriseră încercând să ajungă înăuntrul acelei lumi – şi dacă Rhombur şi Gurney fuseseră capturaţi şi torturaţi, atacul Atreizilor putea să-şi fi pierdut elementul de surpriză. Leto ştia că putea pierde totul în această aventură riscantă, dar nici nu se gândea să anuleze atacul. Nici măcar o clipă…

Sub comanda separată a lui Hawat, optsprezece nave de aprovizionare erau gata să plece cu o mică escortă militară. Mişcarea îndrăzneaţă a mentatului va fi cea evidentă, însă doar o diversiune. Flota lui de ajutoare va apărea între Beakkal şi staţia de transfer Sansin, unde vor transmite oferta umanitară a lui Leto. Probabil că ofiţerii sardaukari din blocadă vor trimite mesaje împăratului şi, ca urmare, Shaddam îşi va concentra atenţia asupra lumii aflate în carantină. Armata imperială va fi adusă acolo. Între timp, fără îndoială, delegaţii Landsraadului din Sala Oratoriului vor ridica în slăvi generozitatea ducelui Atreides…

Cam în acelaşi timp, atacul lui Duncan Idaho va izbi

planeta Ix ca un baros.

Mulţimile de pe câmpul de aterizare împingeau panglicile întinse de-a lungul perimetrului, fâşii colorate care fâlfăiau în adierea uşoară. Oamenii ovaţionau şi fluturau steguleţe în verde şi negru, purtând stema şoimului heraldic, străvechiul sigiliu al Casei Atreides.

Iubite, soţii şi mame strigau către soldaţii adunaţi pe câmp, încurajându-i. Într-un val de agitaţie, mulţi dintre tineri alergau înapoi la bariere pentru săruturi de rămas-bun. Deseori, nici măcar nu conta dacă le cunoşteau pe femeile drăguţe venite să-i conducă; era doar o asigurare că îi păsa cuiva de siguranţa lor şi că le doreau binele.

Ducele Leto nu se putea stăpâni să nu se gândească la Jessica, despărţită de el de luni de zile, trăind în lux la palatul imperial. Foarte curând, va da naştere copilului lui, şi dorea să fie cu ea. Acesta era principalul avantaj al faptului că mergea pe Kaitain…

Leto avusese mare grijă să se îmbrace într-un costum stacojiu de matador, asemănător cu cel pe care tatăl lui îl purtase cu atâta mândrie la luptele de tauri.

Era un simbol semnificativ, unul uşor de recunoscut pentru cetăţenii de pe Caladan. Când Leto purta roşu, mulţimea nu vedea un ecou al vărsării de sânge (de la care Ducii Roşii Atreizi îşi trăseseră apelativul cu multă vreme în urmă), ci al ceremoniilor fastuoase şi al gloriei.

Rampele de îmbarcare se deschiseră şi subcomandanţii strigară oamenilor lor să se alinieze. Un detaşament izbucni într-un cântec de bătălie familiar, al Atreizilor. În timp ce răcneau fals într-o adevărată babilonie, alţi soldaţi preluară refrenul şi în curând toţi oamenii în uniformă se alăturaseră corului, într-o celebrare răsunătoare a sfidării, a hotărârii şi a dragostei pentru ducele lor.

Cântecul se încheie şi, chiar înainte ca primele rânduri să înceapă să se îmbarce în navele de război, Leto păşi pe marginea turnului. Trupele tăcură, aşteptând discursul de despărţire.

— În revolta de pe Ecaz, cu mulţi ani în urmă, ducele

Paulus Atreides a luptat alături de contele Dominic Vernius. Aceşti mari oameni au fost eroi de război şi prieteni apropiaţi. A trecut mult timp de atunci şi multe tragedii s-au întâmplat, dar nu trebuie să uităm niciodată un lucru: *Casa Atreides nu-şi abandonează prietenii!*

Un val de aclamaţii străbătu mulţimea. În alte împrejurări, populaţiei de rând poate că nu i-ar fi păsat de familia renegată. Pentru oamenii obişnuiţi de pe Caladan, Ix era o lume îndepărtată pe care nu o vor vizita niciodată, dar îl primiseră pe prinţul Rhombur în inima lor.

— Soldaţii noştri vor recuceri căminul ancestral al Casei Vernius. Prietenul meu, prinţul Rhombur, va salva poporul ixian şi îi va reda libertatea!

Pe Caladan şi pe multe alte planete imperiale, oamenii învăţaseră să-i urască pe tleilaxu. Ix era fără îndoială exemplul cel mai odios al ticăloşiei lor, dar mai erau numeroase alte exemple. De secole, piticii scăpaseră uşor cu prea multe, şi acum era momentul să li se administreze justiţia Atreides.

Leto continuă:

— Nu noi alegem când să fim morali, când să urmăm drumul drept şi să-i ajutăm pe alţii care au nevoie de noi. De aceea l-am trimis pe mentatul meu, Thufir Hawat, într-o misiune separată…

Cuprinse cu privirea mulţimea.

— Nu cu multă vreme în urmă, a trebuit să luăm măsuri severe împotriva Primului Magistrat de pe Beakkal – dar acum, când oamenii de pe Beakkal suferă din cauza unei epidemii teribile care le devastează planeta, ar trebui să-i ignorăm pur şi simplu pentru că am avut un conflict cu guvernul lor?

Ridică pumnul în aer.

— Eu zic că nu!

Oamenii ovaţionară din nou, deşi de data asta ceva mai puţin entuziast.

— Alte Case Mari sunt mulţumite să vadă populaţia de pe Beakkal murind, dar Casa Atreides va contesta blocada

imperială şi va oferi ajutoarele de care este mare nevoie, exact aşa cum a făcut şi pentru Richese.

Coborî vocea.

— Am vrea ca şi alţii să facă acelaşi lucru pentru noi, nu-i aşa?

Leto avea încredere că înţelegeau principiul şi opţiunea lui. După ce îşi întărise poziţia în Landsraad cu răspunsul său agresiv la insulta iniţială a Beakkalului, arătase o latură compătimitoare, ajutând victimele de pe Richese. Acum va dovedi puterea inimii sale. Îşi aminti un citat din Biblia Catolică Portocalie: „E uşor să iubeşti un prieten şi greu să iubeşti un duşman”.

— Voi pleca singur direct către Kaitain, unde voi vorbi cu vărul meu, împăratul, şi voi ţine un discurs oficial în fata Landsraadului.

Făcu o pauză şi simţi emoţia revărsându-i-se pe dinăuntru.

— O voi vedea de asemenea pe iubita mea Jessica, pe cale să dea naştere primului nostru copil…

Izbucniră strigăte şi fluierături; steguleţele Atreides fluturară. Oamenii îl percepeau de mult pe ducele lor şi activităţile lui de la castelul Caladan ca pe nişte mituri şi legende. Oamenii de rând aveau nevoie de asemenea imagini.

În final, ridică o mână în semn de binecuvântare, iar vuietul mulţimii şi al soldaţilor aproape că-l asurzi. Lângă el, pe turnul de observaţie, Duncan şi Thufir urmăriră soldaţii mărşăluind în rânduri perfecte îmbarcându-se pe navele repartizate lor. Un asemenea spectacol militar l-ar fi impresionat chiar şi pe Shaddam însuşi.

Leto simţi o căldură interioară când valurile de încredere şi de speranţe din partea oamenilor lui ajunseră până la el. Jură să nu-i dezamăgească.

Chipul imperiului era pe cale să se schimbe.

Omul care vede un prilej favorabil şi nu face nimic, doarme cu ochii deschişi.

Înţelepciune fremenă

Întors acasă, pe Giedi Prime, Glossu Rabban era încântat să fie la comanda fortăreţei Harkonnen. Din cetatea înaltă, cu ziduri de piatră, putea să dea ordine servitorilor, să-şi anunţe propriile lui spectacole de gladiatori şi să ţină populaţia sub control ferm. Era privilegiul lui, ca nobil din Landsraad. Şi mai bine, n-avea niciun mentat viclean care să-i sufle în ceafă şi să-l critice pentru tot ce încerca să facă. Piter de Vries îşi juca jocurile lui de spion diplomatic pe Kaitain, iar unchiul lui Rabban rămăsese pe Arrakis să monitorizeze operaţiunile complexe cu mirodenie, sub ameninţarea inspecţiilor şi reviziilor CHOAM. Ceea ce lăsa Bestia singură, şi la conducere. Tehnic, era na-baron, moştenitorul prezumtiv al Casei Harkonnen, deşi baronul ameninţase deseori că se va răzgândi şi-i va ceda controlul tânărului Feyd-Rautha. În afară de cazul în care găsea o cale să se dovedească de nepreţuit…

Se afla în aripa estică a fortăreţei, la ţarcurile animalelor, unde duhoarea câinilor de vânătoare atârna densă şi sălbatică pe coridoare – blană udă şi sânge, salivă şi fecale, îngrămădite şi învechite, în timp ce animalele se zbăteau în îngrăditurile lor din gropile de sub pasarelă… Cu ochii negri lucind, câinii se luptau pentru o licărire de lumină a zilei sau o fărâmă de carne proaspătă, repezindu-se la duşmani imaginari cu colţii lor lungi. Ca mascul alfa al haitei, Rabban mârâi la câini, răsfrângându-şi buzele groase ca să scoată la vedere dinţii albi, inegali.

Ghemuindu-se, întinse mâna într-o cuşcă de la marginea pasarelei şi scoase un iepure simian agitat. Ochii creaturii erau imenşi şi rotunzi, urechile moi. Coada agăţătoare zvâcnea, ca şi cum s-ar fi temut pentru viaţa lui şi totuşi tânjea după afecţiune. Degetele puternice ale lui Rabban apucară cutele de piele moale şi blană caldă atât de strâns, încât creatura începu să tremure. O ridică în sus, lăsând

câinii să vadă îmbucătura de carne.

În coteţul din groapă, animalele începură să latre şi să mârâie, sărind cât mai sus. Ghearele lor se agăţau pe pereţii vâscoşi de piatră, dar câinii cădeau aproape de marginea ţarcului. Creatura îmblânită din mâna lui Rabban tresărea şi dădea din picioare, încercând să scape de coşmarul fălcilor care se repezeau la ea.

O voce îl întrerupse din spate, şocant de aproape:

— Îţi păstrezi imaginea, Bestie?

Întreruperea îl făcu să tresară atât de puternic încât, din neatenţie, desfăcu mâna. Iepurele simian căzu zbătându-se către groapă. Un câine care tocmai sălta – un Bruweiler mare, cenuşiu – îl înhăţă din aer şi sfâşie fărâma de mâncare în fâşii însângerate înainte ca victima condamnată să poată scoate măcar un ţipăt.

Rabban se răsuci, văzându-l pe vicontele Hundro Moritani, brunet şi cu ochi arzători, stând în spatele lui. Mâinile osoase erau proptite în pantalonii de călărie din zale; epoleţi laţi sclipeau pe haina lui sângerie, făcută din solzi mătăsoşi suprapuşi.

Înainte ea Rabban să poată îngăima un răspuns, căpitanul Kryubi, căpitanul gărzii Casei Harkonnen, intră în pas grăbit, urmat de un aghiotant cu înfăţişare agitată, care purta de asemenea epoleţii şi însemnul de pe rever al Casei Moritani.

— Scuzaţi-mă, stăpâne Rabban, vorbi Kryubi, cu răsuflarea tăiată. Vicontele a intrat fără permisiunea mea. În timp ce încercam să aflu unde sunteţi, el…

Conducătorul grummaman se mulţumi să zâmbească.

Rabban îi făcu semn lui Kryubi să tacă.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu, căpitane, *dacă* totul se dovedeşte o pierdere de vreme.

Simţindu-se uşor în dezavantaj, întoarse umerii laţi şi-l privi pe Moritani drept în ochi.

— Ce vrei?

Din punct de vedere tehnic, vicontele îl întrecea în rang în Landsraad, iar omul îşi dovedise deja temperamentul

răzbunător împotriva Casei Ecaz, ca şi împotriva maeştrilor spadasini de pe Ginaz.

— Vreau să-ţi ofer o şansă de a mi te alătura într-un joc strategic plăcut…

Încercând să-şi recapete calmul, Rabban apucă un alt iepure simian din cuşcă. Ţinu creatura de ceafă în aşa fel încât, indiferent cum flutura din coada agăţătoare, să nu-l poată prinde pe Rabban de încheietura mâinii.

— M-am gândit că numai Casa Harkonnen ar putea aprecia ironia la fel de mult ca mine, continuă Moritani. M-am gândit, de asemenea, că ai fi dispus să te foloseşti de ocazia pe care ne-a oferit-o proasta planificare a ducelui Leto…

Rabban legănă iepurele deasupra ţarcului câinilor. Aceştia săreau şi mârâiau, încercând să ajungă la delicatesa aţâţătoare, dar Bestia o ţinea prea departe pentru ei. Iepurele îngrozit, care se zvârcolea, se scăpă pe el, şi un şuvoi de urină stropi ţarcul, dar pe câini nu păru să-i deranjeze. Când Rabban simţi că micul animal atinsese culmea spaimei, îl aruncă dezgustat la câini.

— Atunci explică, aştept. Ce are Casa Atreides de-a face cu asta?

Vicontele înălţă din sprâncenele stufoase.

— Cred că-l iubeşti pe ducele Leto Atreides chiar mai puţin decât mine…

Rabban se încruntă.

— Orice neghiob ştie atâta lucru!

— Chiar în acest moment, ducele Leto este în drum spre Kaitain. E programat să vorbească în faţa Landsraadului.

— Aşa? Te aştepţi de la mine să mă reped pe Kaitain pentru un scaun în faţă?

Vicontele zâmbi răbdător, ca un părinte aşteptând ca un copil să înţeleagă o problemă.

— Mentatul lui, Thufir Hawat, a plecat, după cât se pare, să ducă ajutoare pe Beakkal. *Şi* – Moritani ridică degetul arătător – fără zarvă, Leto a trimis practic toate trupele şi navele Casei Atreides într-o misiune militară secretă.

— Încotro? Cum ai aflat despre asta?

— Am aflat, Rabban Bestia, pentru că nu poţi pune în mişcare o forţă de mărimea asta, umplând atâtea nave ale Ghildei, fără să atragi atenţia până şi celui mai incompetent dintre spioni.

— În regulă, zise Rabban.

Rotiţele din mintea lui se învârteau, dar nu găsi niciun punct de sprijin.

— Deci ai aflat despre asta. Unde se duc trupele de asalt ale Atreizilor? Este Giedi Prime în primejdie?

— O, nu Giedi Prime… Casa Atreides este prea civilizată pentru o acţiune pe sub mână ca asta. De fapt, nu mă preocupă ţinta lor, atâta timp cât nu suntem noi sau voi.

— Atunci ce-mi pasă?

— Rabban, dacă faci socotelile corect, îţi vei da seama că aceste mişcări atente şi coordonate ale Atreizilor lasă iubitul Caladan al lui Leto protejat doar de un schelet de armată. Dacă aplicăm o lovitură militară concentrată acum, îl putem lăsa fără căminul său ancestral.

Iepurii simieni din cuşcă chiţăiau şi se vânzoleau, iar Rabban izbi reţeaua de bare, dar asta nu servi decât să le mărească agitaţia. Kryubi stătea mai în spate, cu mustaţa subţire încreţindu-i-se în timp ce strângea din buze, gânditor. Căpitanul gărzii nu avea să vorbească sau să ofere sfaturi tactice decât dacă Rabban i-o cerea în mod explicit.

Aghiotantul cu aer nervos se duse în grabă lângă Moritani.

— Domnule viconte, ştiţi că nu e un lucru înţelept… Atacarea unei planete fără un avertisment corect, fără a anunţa mai întâi o dispută în faţa Landsraadului şi fără a provoca în mod oficial o Casă nobilă inamică este strict împotriva regulilor kanlyului. Ştiţi formalităţile la fel de bine ca oricine, domnule. Sunteţi…

— Taci, i-o reteză vicontele fără să ridice vocea nici măcar puţin. Aghiotantul îşi încleştă gura cu un plescăit perceptibil. Dar Rabban ar fi vrut să audă răspunsurile la

obiecţiile aghiotantului, pentru că bărbatul cel agitat ridicase întrebări pe care el însuşi nu voise să le pună, de teamă să nu pară laş.

— Îmi dai voie? întrebă Moritani, şi băgă mâna în cuşca cu iepuri.

Apucă o minge zvârcolitoare de blană şi o ţinu sus deasupra gropii.

— Interesant, pui vreodată pariu pe care câine va prinde prada?

Rabban dădu din cap.

— Asta-i doar hrănire…

Vicontele nu obiectă. Din nou, Bruweilerul cel mare sări mai sus decât însoţitorii lui şi apucă iepurele din aer.

Rabban se hotărî să aleagă acel câine agresiv şi să-i dea drumul la următorul spectacol de gladiatori.

— Regulile sunt pentru bătrâni care preferă să meargă pe jos prin făgaşele de roţi ale istoriei, zise vicontele.

El atacase cu brutalitate pe străvechiul său rival, Casa Ecaz, acoperind cu bombe întreaga peninsulă pe care se afla capitala, omorând-o pe fiica cea mai în vârstă a arhiducelui şi reaprinzând o vrajbă care mocnea de generaţii.

— Într-adevăr, şi ai avut parte de ani întregi de sancţiuni imperiale pentru încălcarea regulilor, preciză Rabban. Trupele de sardaukari au fost detaşate pe lumea ta, comerţul s-a întrerupt…

Stăpânului de pe Grumman nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie.

— Da, dar acum s-a terminat totul.

Cu ani în urmă, când ducele Leto încercase să medieze o pace între Moritani şi Ecaz, s-ar fi putut chiar logodi cu o fiică a arhiducelui la un moment dat. Dar răzbunarea nu conta atât de mult pentru propunerea lui Moritani, cât exploatarea unei ocazii.

— Totuşi, îmi este interzis să deplasez mulţi soldaţi, din cauza restricţiilor lui Shaddam. Am adus câţi am putut strecura, fără prea multe necazuri, pe sub nasul

observatorilor…

— Aici? Pe Giedi Prime?

Rabban era alarmat.

— Doar o vizită de prietenie.

Moritani ridică din umeri.

— Mi-a trecut prin minte, totuşi, că Harkonnenii pot lansa câte forţe militare doresc, fără cercetări suplimentare. Aşa că te întreb acum: vrei să mi te alături în această iniţiativă îndrăzneaţă?

Rabban trase adânc aer în piept, redus la tăcere din cauza şocului. Kryubi se muta neliniştit de pe un picior pe altul, dar nu spuse nimic.

— Vrei ca trupele Harkonnen să ţi se alăture? Grummanienii şi Harkonnenii să atace Caladan…

— În acest moment, Caladanul este aproape complet lipsit de apărare, îi aminti Moritani. Potrivit rapoartelor noastre de informaţii, au rămas doar câţiva tineri şi bătrâni cu arme mici. Dar trebuie să acţionăm rapid, pentru că Leto n-o să-şi lase uşile larg deschise prea multă vreme. Ce-ai de pierdut? Hai să mergem!

— Ducele Leto s-ar putea să conteze şi el pe regulile kanlyului, de care sunt legate toate Casele, domnule, rosti Kryubi cu voce seacă. Formalităţile trebuie respectate.

Aghiotantul cel nervos îşi îndreptă insigna de pe rever şi îşi imploră stăpânul:

— Domnule viconte, acţiunea asta e prea pripită. Vă implor să vă mai gândiţi…

Cu o mişcare tăioasă şi răutăcioasă a umărului, Hundro Moritani îşi izbi propriul aghiotant, trântindu-l peste margine, jos, în ţarcul din groapă. Spre deosebire de iepuri, aghiotantul avu timp să strige când îl atacară câinii. Grummanianul îi zâmbi lui Rabban.

— Uneori, cineva trebuie să acţioneze pe neaşteptate pentru a-şi asigura cel mai mare beneficiu…

Dedesubt, aghiotantul încetă să se mai zbată, iar animalele flămânde îi sfâşiară trupul. Rabban auzi sunetul umed al sfâşierii cărnii, trosnetele ascuţite ale oaselor de la

picioare, sparte pentru măduva proaspătă, fierbinte…

Rabban încuviinţă încet, ameninţător.

— Caladan va fi al nostru… Îmi place cum sună asta!

— Sub ocupaţie combinată, adăugă Moritani.

— Da, desigur. Şi cum propui să ne apărăm trofeul, o dată ce-l luăm? De îndată ce se întoarce ducele, îşi va avea armata – presupunând că n-o pierde pe undeva…

Moritani zâmbi.

— Pentru început, ne asigurăm că niciun mesaj nu pleacă de pe Caladan. După ce trupele noastre au succes, restricţionăm transporturile cu naveta spre şi dinspre orice transspaţial care soseşte.

— Şi aranjăm o petrecere surpriză pentru ducele Leto când se întoarce! exclamă Rabban. Îl prindem în ambuscadă chiar când aterizează!

— Exact. Putem pune la punct amănuntele împreună. S-ar putea să fie nevoie să aducem întăriri după aceea, o forţă completă de ocupaţie, pentru a supune populaţia…

Grosolanul moştenitor Harkonnen strânse buzele groase într-o linie fermă. Ultima oară când luase lucrurile în propriile mâini, se prăbuşise pe Wallach IX cu singura non-navă existentă. Încercase să atace îngâmfatele vrăjitoare Bene Gesserit care-l contaminaseră pe baron cu boala lor. În acel moment, Rabban crezuse că unchiul lui avea să fie mândru de el pentru că acţionase independent. În schimb, planul mersese prost, iar nava nepreţuită fusese pierdută…

De data asta totuşi, ştia că unchiul lui n-ar fi ezitat, dacă i s-ar fi oferit o asemenea ocazie de a da lovitura împotriva duşmanilor de moarte ai Casei Harkonnen. Prudent, îl cercetă cu atenţie pe viconte.

Căpitanul Kryubi încuviinţă din cap tăcut, dar după ce se gândise bine.

— Câtă vreme folosim nave fără însemne, viconte, zise Rabban. O să le facem să arate ca o mare delegaţie comercială sau cam aşa ceva… orice, în afară de o forţă militară.

— Nu eşti prost, conte Rabban. Cred că vom lucra bine

împreună.

Rabban radie la auzul complimentului. Spera ca decizia lui temerară să-i arate unchiului său cât de deştept era, de fapt, Bestia.

Îşi strânseră mâinile pentru a pecetlui înţelegerea. Dedesubt, zgomotele hrănirii se stinseră, iar câinii musculoşi şi zbârliţi se uitară în sus din ţarc, sperând să mai primească ceva.

Cunoaşterea măreşte povara unei persoane, sau ignoranţa? Fiecare dascăl trebuie să se gândească la această întrebare înainte de a începe să transforme un elev.

DOAMNA ANIRUL CORRINO,
jurnal privat

Sub un alt apus splendid de soare, Mohiam se furişă în spatele lui Jessica, care stătea lângă un mic bazin dintr-o grădină ornamentală. Pentru o clipă lungă, dreptvorbitoarea îşi observă fiica secretă. Tânăra îşi purta bine sarcina avansată, acomodându-se cu noua stângăcie a trupului său. Copilul se va naşte în curând.

Jessica întinse mâna să învârtă degetele în bazin, tulburându-şi imaginea reflectată. Vorbi dintr-un colţ al buzelor:

— Trebuie să fiu foarte distractivă, Cucernică Maică, ca să stai acolo şi să te uiţi la mine.

Mohiam îşi încreţi buzele într-un mic zâmbet.

— Mă aşteptam să simţi că sunt aici, copilă. La urma urmei, cine te-a învăţat să observi lumea din jurul tău?

Veni până la marginea bazinului şi scoase un cristal de memorie.

— Doamna Anirul mi-a cerut să-ţi dau asta. Sunt anumite lucruri pe care ar vrea să le ştii.

Jessica luă obiectul lucitor, îl examină.

— Doamna se simte bine?

Tonul lui Mohiam era precaut.

— Cred că starea ei se va îmbunătăţi considerabil, o dată ce se va naşte fiica ta. Este foarte preocupată de copil, şi asta îi provoacă multă nelinişte.

Jessica întoarse capul, temându-se că Mohiam i-ar putea vedea roşeaţa.

— Nu înţeleg, Cucernică Maică. De ce-ar fi copilul concubinei unui duce atât de important?

— Vino undeva, unde să ne putem aşeza… Singure.

Se îndreptară către un carusel cu energie solară, pe care

un împărat anterior îl instalase pentru propria lui distracţie.

Jessica purta o rochie de gravidă în culorile Atreizilor, care-i aminteau de Leto. Schimbările corpului datorate sarcinii dezlănţuiseră în ea multe emoţii contradictorii, dispoziţii schimbătoare pe care abia le putea controla, chiar şi cu antrenamentul ei Bene Gesserit. În fiecare zi, îşi revărsa gândurile iubitoare în jurnalul de pergament legat pe care i-l dăduse Anirul. Ducele era un bărbat mândru, dar Jessica ştia că îi e dor de ea.

Mohiam luă loc pe bancheta aurită a caruselului, iar Jessica se aşeză lângă ea, încă ţinând în mână cristalul de memorie. Activat de greutatea lor, mecanismul începu să se rotească încet. Jessica urmări priveliştea schimbătoare a grădinii pe măsură ce trecea prin faţa ei. Pe un stâlp din apropiere, înfăşurat cu bougainvillea, se legăna un licuriglob care se aprinse, deşi soarele nu coborâse încă sub linia orizontului.

De la sosirea ei pe Kaitain, în special de la isprava surpriză a lui Tyros Reffa din faţa lojii imperiale, Jessica fusese urmărită continuu de paznice Bene Gesserit mereu prezente. Deşi nu dădea niciun semn de iritare, Jessica nu putea să nu observe protecţia lor grijulie.

De ce sunt atât de specială? Ce vrea Comunitatea cu copilul meu?

Jessica răsuci în mâini cristalul de memorie. Era octogonal, sclipind cu faţete violete. Mohiam scoase un cristal însoţitor şi-l ţinu în palmă.

— Dă-i drumul, copilă. Activează-l!

Jessica rostogoli între mâini dispozitivul strălucitor, apoi îl ţinu între palmele făcute căuş, încălzindu-l cu fierbinţeala corpului ei şi umezindu-l cu transpiraţia, pentru a stimula amintirile depozitate înăuntru.

În timp ce se uita în interiorul lui, cu atenţia concentrată, cristalul începu să proiecteze raze-imagini care se intersectară pe retina ei. Alături, Mohiam activă cristalul însoţitor.

Jessica închise ochii şi simţi un murmur până în oase, ca

al unul transspaţial intrând în hiperspaţiu. Când deschise ochii din nou, imaginea se schimbase. Părea să se afle în arhivele Bene Gesserit, departe de Kaitain. Adânc în stâncile translucide de pe Wallach IX, pereţii şi tavanele bibliotecii uriaşe reflectau iluminarea prismatică, împrăştiind lumina pe milioane de suprafeţe de pietre preţioase. Cufundate într-o proiecţie senzorială, ea şi cu Mohiam stăteau împreună la intrarea virtuală. Iluzia era incredibil de reală.

Mohiam rosti:

— Voi fi ghidul tău, Jessica, pentru ca tu să-ţi poţi înţelege importanţa.

Jessica stătea tăcută, intrigată dar şi intimidată.

— Când ai plecat de la Şcoala Maicilor, începu Mohiam, ai învăţat tot ce era de ştiut?

— Nu, Cucernică Maică. Dar am învăţat cum să obţin informaţiile de care am nevoie.

Când imaginea lui Mohiam o luă pe Jessica de mână, păru să simtă strânsoarea puternică a femeii mai vârstnice şi pielea ei uscată.

— Chiar aşa, copilă, iar acesta este unul dintre locurile importante în care să cauţi. Vino, îţi voi arăta lucruri uimitoare…

Trecură printr-un tunel într-un spaţiu întunecat, care se întindea în jurul lui Jessica. Simţea, dar nu putea vedea, o imensă cameră neagră cu pereţii şi tavanul mult dincolo de posibilitatea ei de a ajunge. Lui Jessica îi venea să ţipe. Pulsul i se acceleră. Îşi folosi antrenamentul ca să-l încetinească, dar prea încet. Cealaltă femeie observase.

Glasul sec al lui Mohiam rupse tăcerea.

— Ţi-e teamă?

— „Frica e ucigaşul minţii”, Cucernică Maică. „O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine”. Ce e bezna asta, şi ce pot învăţa de la ea?

— Aceasta reprezintă ceea ce nu ştii încă. Este universul pe care nu l-ai văzut încă şi pe care nu ţi-l poţi imagina. La începutul timpului, bezna domnea. La sfârşit, va fi la fel.

Vieţile noastre nu sunt decât scântei de lumină cât un vârf de ac între aceste momente, aidoma celor mai mici stele de pe cer.

Vocea lui Mohiam se auzi mai aproape de urechea ei.

— *Kwisatz Haderach.* Spune-mi ce înseamnă acest nume pentru tine.

Cucernica Maică îi dădu drumul la mână, iar Jessica se simţi plutind deasupra solului, oarbă în întunericul dens. Se înfioră, luptă cu panica.

— E unul dintre programele genetice ale Comunităţii. Asta-i tot ce ştiu.

— Această groapă neagră a cunoaşterii ascunse din jurul tău cuprinde toate secretele universului. Temerile, speranţele şi visurile umanităţii… Tot ce-am fost vreodată şi ce putem deveni… *Acesta* este potenţialul lui Kwisatz Haderach. El este punctul culminant al celor mai riguroase programe genetice ale noastre, puternicul mascul Bene Gesserit care poate întinde punţile dintre spaţiu şi timp. Este omul tuturor oamenilor, un zeu în formă umană!

Fără să-şi dea seama, Jessica duse mâinile la pântecele rotund, unde copilul ei nenăscut – fiul ducelui – stătea ghemuit în siguranţa uterului ei, unde trebuia să fie la fel de întuneric ca în această încăpere.

Vocea bătrânei sale profesoare era spartă, la fel de seacă ca nişte surcele.

— Ascultă-mă, Jessica – după mii de ani de planificare atentă a Bene Gesseritului, fiica pe care o porţi este destinată să dea naştere lui Kwisatz Haderach. De aceea s-a depus atâta grijă ca să-ţi asigure siguranţa. Doamna Anirul Sadow-Tonkin Corrino este Maica Kwisatz, protectoarea ta jurată. Din porunca ei îţi afli acum locul în evenimentele care se desfăşoară în jurul tău.

Jessica era prea copleşită ca să vorbească. Genunchii i se îndoiră în bezna fără greutate. Pentru dragostea lui Leto, sfidase Bene Gesserit-ul. Purta un *fiu,* nu o fiică! Iar surorile ei nu ştiau.

— Înţelegi ce ţi-a fost dezvăluit, copilă? Te-am învăţat

multe lucruri. Pricepi importanţa lor?

Jessica răspunse cu voce mică.

— Înţeleg, Cucernică Maică.

Nu îndrăznea să-şi mărturisească greşeala acum, nu se putea gândi la nimeni căruia să-i poată încredinţa teribilul ei secret, în special nu severei ei profesoare. *De ce nu mi-au spus mai devreme?*

Adunându-şi puterile, Jessica se gândi la Leto şi la durerea sa de după moartea lui Victor, provocată de trădarea concubinei anterioare, Kailea. *Am făcut-o pentru el!*

În ciuda restricţiilor Bene Gesserit împotriva faptului de a se lăsa influenţate de emoţii. Jessica ajunsese să creadă că superioarele ei nu aveau niciun drept să se amestece în dragostea dintre un bărbat şi o femeie. De ce se temeau atât de mult de asta?

Nimic din educaţia sa nu răspundea la această întrebare.

Distrusese Jessica de una singură programul Kwisatz Haderach, ruinând milenii de muncă? În mintea ei se amestecau confuzia, mânia şi teama. *Pot avea oricând şi fete.* Dacă era atât de important, de ce nu i s-a spus mai devreme? *La naiba cu ele şi cu schemele lor!*

O simţi pe profesoara ei în spate şi-şi aminti o zi pe Wallach IX, când fusese silită să treacă prin testul propriei sale umanităţi. Cucernica Maică Mohiam ţinuse un gom jabbar otrăvit la gâtul ei alb. O singură eroare, şi acul mortal ar fi pătruns prin pielea ei, omorând-o instantaneu.

Când vor descoperi că nu port o fiică… Camera de un negru intens se rotea încet, ca şi cum ar fi fost conectată la caruselul din grădina imperială. Îşi pierdu simţul direcţiei şi al locului unde se afla, până când îşi dădu seama că o urma pe Mohiam într-un tunel de lumină. Cele două femei ieşiră într-o încăpere mare, luminoasă. Podeaua de sub ele era un ecran de proiecţie umplut cu o pădure ameţitoare de cuvinte.

Mohiam spuse:

— Acestea sunt numele şi numerele reprezentând

programele genetice ale Comunităţii. Vezi cum se ramifică toate dintr-o linie genetică centrală? Aceasta este linia care culminează, inexorabil, cu Kwisatz Haderach ca punct culminant.

Podeaua emana lumină. Cucernica Maică gesticula, demonstrând unde se încadra Jessica. Tânăra femeie văzu propriul el nume şi, deasupra, un nume desemnând-o pe mama ei naturală, *Tanidia Nerus.* Poate real, sau, mai probabil, un nume de cod. Comunitatea păstra atâtea secrete… Legăturile dintre părinţii naturali şi copii nu existau printre Bene Gesserit. Un nume, printre celelalte, o surprinse pe Jessica… Hasimir Fenring. Îl văzuse la curtea imperială, un om straniu, întotdeauna şoptind la urechea împăratului. Pe schemă, linia lui genetică se apropia de vârful dorit, dar se termina într-o fundătură genetică.

Observând unde se uita, Mohiam zise:

— Da, contele Fenring a fost foarte aproape de succes. Mama lui a fost una dintre noi, aleasă cu grijă. Dar creşterea lui a eşuat până la urmă. A devenit un experiment talentat, dar nefolositor. Până în ziua de azi, nu-şi cunoaşte locul printre noi.

Jessica oftă, dorindu-şi ca viaţa ei să fie mai puţin complicată, cu răspunsuri directe în loc de amăgiri şi mistere. Voia să dea naştere fiului lui Leto – dar acum ştia că un străvechi castel de cărţi de joc fusese clădit pe această naştere anume. Nu era drept.

Nu mai putea să îndure multă vreme proiecţia senzorială. Povara ei era deja imensă şi atât de intimă încât nu putea discuta despre ea cu nimeni. Avea nevoie de timp de gândire, era un sentiment disperat. Voia să fie departe de privirea scrutătoare a lui Mohiam.

În sfârşit, cristalul de memorie încetă să mai lumineze, iar Jessica se trezi din nou pe banca din caruselul care se învârtea încet, în grădina imperială. Sus, deasupra capetelor lor, stelele împodobeau acoperişul cerului nopţii. Cucernica Maică Mohiam şi cu ea stăteau într-o cascadă de lumină de la licuriglob.

În pântecele ei, Jessica simţea bebeluşul dând din picioare, mai tare ca niciodată.

Mohiam întinse mâna, cu palma deschisă, peste abdomenul proeminent al concubinei şi zâmbi ca şi cum putea simţi şi ea copilul nenăscut lovind cu picioarele. Ochii ei, de obicei fără expresie, sclipeau.

— Da, e un copil puternic… unul cu un destin măreţ.

Suntem educaţi să credem şi nu să ştim.

Aforism zensunnit

Îmbrăcat într-o haină de ambasador cu mâneci largi, pentru a se potrivi cu atmosfera curţii imperiale, Piter de Vries stătea furişat în spatele mulţimii, cercetându-i cu atenţie pe demnitari în timp ce urmăreau lucrările din Sala Imperială de Audienţe. Un mentat putea afla multe lucruri în toiul activităţilor.

Se târâse tot mai aproape, fără să atragă atenţia, până când concubina însărcinată a ducelui Leto se găsi în faţa lui, în compania lui Margot Fenring, a tinerei prinţese Irulan şi a altor două surori Bene Gesserit. O putea mirosi pe târfa Atreides, putea vedea lumina aurie care se juca în părul ei de culoarea bronzului. Frumoasă… Chiar şi gravidă cu progenitura lui Leto, încă stârnea dorinţa. Folosindu-şi acreditările diplomatice, se aşezase în aşa fel încât s-o poată supraveghea pe Jessica şi să prindă orice fărâmă de conversaţie care s-ar fi putut dovedi folositoare la planificarea faptei îndrăzneţe pe care-o avea în minte.

Sus, pe tronul Leului de Aur, stătea Shaddam al IV-lea, ascultându-l pe seniorul Casei Novebruns, care ceruse în mod oficial ca fieful Zanovar să fie transferat de la Casa Taligari la propriile lui proprietăţi. Deşi sardaukarii împăratului transformaseră oraşele principale în cicatrici înnegrite, seniorul Novebruns credea că încă mai putea exploata minele planetei pentru a extrage materii prime valoroase. Pentru a-şi întări cazul, nobilul întreprinzător supraestimase cu mult veniturile din taxe pe care le vor genera noile lui venituri pentru Casa Corrino. Remarcabilă prin absenţă, dizgraţiatei Case Taligari nici măcar nu i se permisese să trimită un emisar la discuţii.

De Vries găsea totul foarte amuzant. La stânga lui Shaddam, tronul asemănător, deşi mai mic, al doamnei Anirul rămăsese gol; şambelanul Ridondo transmisese scuzele obişnuite că soţia împăratului nu se simţea bine. O subevaluare grosolană, şi toată lumea ştia asta. Potrivit

zvonurilor, înnebunise de-a binelea.

Piter de Vries găsea acest lucru încă şi mai amuzant…

Dacă doamna Anirul suferise un soi de prăbuşire mentală, de fapt dacă era violentă, ar fi fost deosebit de eficace (şi practic de nedepistat legătura cu Casa Harkonnen) dacă mentatul strâmb ar fi putut cumva s-o convingă pe *ea* s-o atace pe târfa Atreides…

De luni de zile, ca urmare a decesului nefericit al predecesorului său Kalo Whylls, de Vries servise drept ambasador interimar al Casei Harkonnen. În acest timp, se furişase prin umbrele palatului, vorbind rareori cu cineva, ţinându-se deoparte. Zi după zi, observa activităţile de la curte şi analiza interacţiunile dintre diferite personalităţi.

Ciudat, Jessica cea însărcinată era înconjurată în permanenţă de alte surori, ca nişte găini cloncănitoare, ceea ce n-avea niciun sens. Ce puneau la cale? De ce trebuiau să fie atât de protectoare?

Nu avea să fie uşor să ajungă la ea sau la copilul ducelui. Prefera s-o ucidă pe Jessica cât timp era încă însărcinată, reuşind astfel două crime dintr-o singură lovitură. Dar până acum nu găsise nicio ocazie. Iar mentatul n-avea nicio intenţie să-şi sacrifice propria-i viaţă în folosul baronului. Nu era chiar *atât* de loial Casei Harkonnen.

Privind peste umărul unui bărbat din faţa lui, de Vries o zări pe Gaius Helen Mohiam stând în poziţia ei obişnuită, alături de împărat, de unde putea să fie solicitată să-şi îndeplinească îndatoririle de dreptvorbitoare. Chiar şi de la distanţă, cu toţi oamenii şi toată forfota, Mohiam îi întâlni privirile, cu ochii negri plini de venin. Cu mulţi ani în urmă, de Vries folosise pe ea un paralizator, astfel încât baronul să poată concepe cu ea fiica pe care i-o ceruse Bene Gesserit-ul. Mentatul jubilase atunci cu răutate, iar în tot timpul care trecuse nu avusese nicio îndoială că Mohiam l-ar fi ucis dacă i-ar fi dat o singură dată ocazia.

Dintr-o dată, simţi şi alţi ochi aţintiţi asupra lui şi văzu mai multe femei în robe strecurându-se prin mulţime, făcându-şi loc să se apropie. Neliniştit, se retrase în vârtejul

mulţimii, departe de Jessica.

Ca toate dreptvorbitoarele, Gaius Helen Mohiam considera interesele Bene Gesseritului ca fiind cele mai importante, mai presus chiar decât cele ale împăratului. Acum, prioritatea cea mai înaltă a Comunităţii era s-o protejeze pe Jessica şi pe copilul ei.

Prezenţa ferită a mentatului Harkonnen o îngrijora puternic pe Mohiam. De ce era Piter de Vries atât de interesat de Jessica? Pândea pe margini, evident spionând-o pe ea. Acesta era un moment deosebit de sensibil, cu ziua naşterii apropiindu-se rapid…

Mohiam se hotărî să facă încă un pas pentru a-l ţine pe mentat în dezechilibru. Ascunzându-şi un zâmbet, făcu un semn unei surori din spatele sălii de audienţe, care la rândul ei şopti ceva la urechea unui sardaukar. Mohiam putea folosi un precedent legal obscur încă invocat. Un mentat adevărat probabil că le-ar fi avut deja memorate, dar de Vries nu era un mentat adevărat. Acesta fusese creat – şi „strâmbat” – în cuvele tleilaxu.

Soldatul în uniformă păşi prin adunare, în vreme ce seniorul Novebruns îşi continua audienta la împărat, explicându-i despre resursele minerale şi despre tehnicile de excavare. Soldatul îl apucă pe de Vries de guler când acesta încerca să alunece spre partea din spate a sălii de audienţe. Trei gărzi veniră să-l ajute, înăbuşind zbaterile şi protestele mentatului în timp ce-l târau către o intrare laterală. Incidentul se termină în câteva clipe, provocând doar o perturbare minimă pe parcursul discursului pasionat al seniorului. Lucrările curţii continuară. Pe tronul lui, împăratul părea plictisit.

Mohiam se strecură printr-o firidă şi făcu un ocol ca să-l întâlnească pe coridor pe prizonierul agitat.

— Am cerut o reexaminare completă a acreditărilor tale

în calitate de ambasador, Piter de Vries. Până când se încheie această verificare de siguranţă, nu ţi se va permite intrarea în sala de audienţe când împăratul discută probleme de stat.

De Vries îngheţă când cântări afirmaţia. Pe faţa lui îngustă apăru o expresie de neîncredere.

— Ridicol! Sunt investit oficial ambasador al Casei Harkonnen. Dacă nu sunt admis în prezenţa împăratului, cum pot să-mi fac serviciul în numele baronului?

Mohiam se aplecă spre el, cu ochii ca două crăpături.

— Este extrem de neobişnuit pentru un mentat să fie numit într-o poziţie de ambasador…

De Vries se uită la ea, evaluând ceea ce el considera a fi doar un mărunt joc de putere.

— Cu toate acestea, toate formularele adecvate au fost completate şi aprobate. Kalo Whylls a fost rechemat, iar baronul are încredere în mine să-i iau locul.

Încercă să-şi îndrepte hainele.

— Dacă predecesorul tău a fost „rechemat”, cum se face că niciun document de călătorie n-a fost vreodată înregistrat? De ce Whylls însuşi n-a semnat niciodată ordinul de anulare a funcţiei sale?

De Vries zâmbi cu buzele sale pătate.

— Aşa deci, vezi şi tu dovezile incompetenţei sale? E de mirare că baronul vrea să pună un om mai demn de încredere într-o poziţie atât de importantă?

Ea făcu semn gărzilor.

— Până când această chestiune va putea fi investigată în întregime, acest om nu va mai apărea în sala de audienţe sau oriunde în preajma împăratului Shaddam!

Dădu din cap condescendent, către mentat.

— Din nefericire, un asemenea proces poate dura luni de zile…

Soldaţii încuviinţară spusele dreptvorbitoarei împăratului şi se uitară urât la de Vries, ca şi cum ar fi putut fi o ameninţare. La ordinul ei, îi lăsară singuri pe coridor.

— Sunt tentată să te omor acum, se răsti Mohiam. Fă o

proiecţie, mentatule. Fără paralizatorul tău neural, n-ai nicio şansă împotriva capacităţilor mele de luptă.

De Vries îşi rostogoli comic ochii.

— Ar trebui să fiu impresionat de fanfaronada unui bătăuş din curtea scolii?

Dar Mohiam se întoarse la afaceri.

— Vreau să ştiu de ce eşti pe Kaitain – şi de ce te învârteai atât de aproape de doamna Jessica…

— Este o femeie extrem de atrăgătoare. Observ toate frumuseţile de la curte.

— Interesul tău pentru ea este excesiv.

— Iar jocurile tale sunt obositoare, vrăjitoareo! Sunt pe Kaitain doar pentru a mă ocupa de probleme importante pentru baronul Vladimir Harkonnen, acţionând ca emisarul lui legitim.

Mohiam nu-l crezu nici pentru o clipă, dar mentatul ocolise întrebarea ei şi nu rostise nicio minciună făţişă.

— Cum se face că n-ai înaintat nicio moţiune, n-ai participat la nicio şedinţă de comitet? Aş zice că nu eşti cine ştie ce ambasador.

— Iar eu aş zice că dreptvorbitoarea împăratului ar trebui să aibă treburi mai importante decât să urmărească venirile şi plecările unui reprezentant minor al Landsraadului.

De Vries îşi privi unghiile.

— Dar ai dreptate – am într-adevăr îndatoriri vitale. Mulţumesc pentru că mi-ai adus aminte.

Mohiam detectă în limbajul corpului lui subtilităţi care arătau că minte. Îi aruncă un surâs dispreţuitor, când se îndepărtă puţin cam prea repede. Era convinsă de intenţia lui de a-i face rău lui Jessica, şi poate copilului. Mohiam îl pusese totuşi sub observaţie. Spera ca de Vries să nu încerce nimic prostesc. Dacă totuşi nu reuşea să ţină seama de avertismentul ei, va fi încântată să aibă o scuză pentru a-l elimina.

*

Ieşit din raza vizuală a blestematei de vrăjitoare, de Vries îşi scoase haina ruptă şi i-o aruncă unui servitor cu livrea şi pantaloni de culoare albă. Gând omul se apleacă să recupereze veşmântul, mentatul îl izbi cu piciorul la ceafă, destul de tare ca să-l facă să-şi piardă cunoştinţa fără să-l omoare. Trebuia să se menţină în formă...

Înhăţă haina de pe podea, nelăsând nicio dovadă, şi păşi apăsat spre birou. De ce – *de ce!* — o considerau vrăjitoarele pe Jessica atât de specială? De ce soţia împăratului o chemase pe concubina lui Leto aici, la curtea imperială, doar ca să dea naştere unui ţânc?

Faptele se învârteau în mintea lui, se aşezară la locul lor. Mohiam însăşi fusese desemnată ca vacă de prăsilă când, cu douăzeci de ani în urmă, vrăjitoarele şantajaseră Casa Harkonnen ca să le dea o fiică. Aşa că baronul o violase, cât se poate de îndatoritor. Piter de Vries fusese el însuşi de faţă.

Fata ar fi avut aproape exact vârsta lui Jessica.

În holul din faţa biroului pe care-l rechiziţionase de la Kalo Whylls, de Vries se opri din drum. Mintea i se fixă în concentrarea intensă a unei proiecţii de primă aproximaţie. Se rezemă de un perete de piatră.

Analiză trăsăturile faciale ale lui Jessica, căutând cele mai mici ecouri de ascendenţă. Un val de informaţie îl asaltă. Mentatul strâmb căzu pe podea, cu spatele la perete, şi făcu o legătură extraordinară în minte:

Doamna Jessica este ea însăşi fiica baronului! Iar Mohiam este mama ei naturală!

Ieşind din transă, observă un ataşat diplomatic îngrijorat apropiindu-se, dar se strădui să se ţină pe picioare şi-i făcu semn să plece. Intră poticnindu-se în birou, trecu de secretare fără o vorbă şi dispăru în încăperea principală. Creierul continua să-i vuiască, învârtindu-se de la o probabilitate la alta.

Împăratul Shaddam îşi juca propriile jocuri politice, dar

nu vedea intrigile chiar în faţa ochilor săi. Cu un zâmbet satisfăcut, mentatul îşi dădu seama ce armă minunată putea fi această nouă teorie. *Dar cum s-o folosească cel mai bine?*

Înainte de a-ţi îngădui să sărbătoreşti, fă-ţi timp să te convingi dacă veştile bune sunt chiar adevărul, sau doar ceea ce vrei tu să auzi.

Un consilier către FONDIL AL III-LEA
(nu se dă niciun nume)

După o sesiune lungă şi plictisitoare cu seniorul Novebruns şi cu ceilalţi solicitanţi în sala tronului, Shaddam era extenuat, nerăbdător să se întoarcă în biroul lui să bea ceva în linişte – poate chiar puţin din vinul bun de Caladan al ducelui Leto. Mai târziu, ar putea să coboare în bazinele labirintice cu apă caldă de sub palat, unde se putea juca cu concubinele… deşi nu se simţea într-o dispoziţie deosebit de amoroasă.

Fu surprins să-l găsească pe Hasimir Fenring aşteptându-l în birou.

— De ce nu eşti pe Ix? Nu te-am trimis acolo să supraveghezi producţia?

Fenring ezită doar o clipă, apoi zâmbi.

— Hmm-ah, am probleme importate de discutat cu tine. Personal!

Shaddam se uită în jur pe furiş.

— E ceva în neregulă? Insist să-mi spui adevărul. Deciziile mele depind de asta…

— Hmmm…

Fenring se plimbă prin cameră.

— Îţi aduc vesti bune. O dată ce îi dăm drumul, nu vom mai ţine niciun secret. De fapt, vom dori să ştie tot imperiul…

Zâmbi, cu ochii prea mari strălucind.

— Împărate, e perfect! Nu mai am nicio îndoială. Amalul este tot ce-am fi putut spera.

Luat prin surprindere de entuziasmul lui Fenring, Shaddam se aşeză la birou şi rânji.

— Văd. Foarte bine atunci. Toate îndoielile tale erau neîntemeiate, aşa cum bănuiam!

Fenring îşi legănă capul mare.

— Într-adevăr, m-am uitat cu atenţie la toate instalaţiile Maestrului Cercetător Ajidica. Am urmărit producţia din cuvele axlotl. Am gustat eu însumi amalul şi am făcut mai multe teste, toate fiind reuşite.

Bâjbâi în buzunarul din faţă al fracului său oficial şi scoase un pachet.

— Vezi, am adus o mostră pentru uzul tău personal, Sire.

Neliniştit, Shaddam luă pachetul. Îl duse la nas.

— Miroase ca melanjul.

— Da, hmmm. Gustă-l, Sire. Vei vedea că este excelent.

Fenring părea puţin cam prea dornic.

— Încerci să mă otrăveşti, Hasimir?

Ministrul mirodeniei se dădu înapoi clătinându-se, surprins.

— Maiestatea voastră! Cum te poţi gândi la aşa ceva?

Plecă pleoapele.

— Fireşte, trebuie să-ţi dai seama că am avut ocazii din plin să te asasinez de-a lungul anilor,

— Asta-i destul de adevărat. Shaddam ţinu eşantionul la lumină.

— O să-l gust eu însumi, dacă asta te linişteşte.

Fenring întinse mâna, dar Shaddam dădu pachetul la o parte.

— Destul, Hasimir. Asta-i toată asigurarea de care am nevoie.

Împăratul atinse puţin din substanţa măcinată cu limba, apoi mai mult, şi în cele din urmă dădu peste cap întreaga porţie. Cuprins de extaz, lăsă amalul să se dizolve pe limbă, simţind furnicătura familiară a melanjului, energia, stimulul. Zâmbi larg.

— Foarte bun. Nu pot simţi nicio diferenţă. E... incredibil de bun.

Fenring se înclină, ca şi cum al lui ar fi fost meritul pentru întregul proiect.

— Mai ai? Aş vrea să încep să-l folosesc eu însumi, să înlocuiesc mirodenia zilnică.

Shaddam se uită în pachet de parcă ar fi căutat firimituri

prin colţuri.

Fenring se îndepărtă cu jumătate de pas.

— Din păcate, Sire, am venit în mare grabă şi n-am putut să aduc decât cantitatea asta mică. Totuşi, cu binecuvântarea ta, îi voi spune Maestrului Cercetător că poate continua producţia pe scară mare fără alte îndoieli din partea coroanei, hmmm? Cred că asta va grăbi considerabil lucrurile.

— Da, da, zise Shaddam, dând din mâini. Du-te înapoi pe Ix şi ai grijă să nu mai apară întârzieri. Am aşteptat destul!

— Da, Sire.

Fenring părea foarte nerăbdător să plece, dar împăratul abia dacă-l observă.

— Acum, dacă aş găsi o cale să elimin mirodenia de pe Arrakis, cugetă Shaddam, atunci imperiul nu va mai avea de ales decât să vină la mine după amal.

Bătu cu degetele în birou, deja cufundat adânc în gânduri.

Fenring se înclină la uşa biroului privat al împăratului şi plecă.

Odată ajuns în hol, dansatorul-faţă îşi păstră personificarea până când ajunse destul de departe de palat. Ceilalţi tleilaxu rămâneau la curtea de pe Kaitain, plantaţi acolo de Ajidica însuşi, dar dansatorul-faţă avea să fie încântat să se întoarcă pe Xuttuh.

Shaddam auzise veştile pe care voia să le audă, iar Maestrul Ajidica îşi putea continua acum munca nestingherit. Marele plan al Maestrului Cercetător era pe cale să dea roade.

Când simţi presiunea limitărilor, atunci începi să mori... într-o închisoare pe care ţi-ai ales-o singur.

DOMINIC VERNIUS,
Memorii de pe Ecaz

Adânc în furnicarele suboizilor, C'tair îi conduse pe Rhombur şi Gurney într-o încăpere mare, scobită în piatră. Cu multă vreme în urmă, fusese o magazie pentru excedente, dar cu proviziile de hrană tot mai mici, existau acum multe asemenea locuri goale. În prima noapte acolo, Rhombur şi Gurney stătuseră la adăpost, discutând strategie. Din cauza întârzierii transspaţialului, acum aveau mai puţin timp decât speraseră.

Cu şoapte grăbite, sub lumina şovăitoare a unui licuriglob pe cale de a se stinge, C'tair îi povesti lui Rhombur despre sabotajele pe care le comisese de-a lungul anilor, despre felul în care sprijinul clandestin al Atreizilor îl ajutase să dea lovituri paralizante împotriva invadatorilor. Dar cruzimea mârşavilor tleilaxu, alături de creşterea trupelor ilicite de sardaukari staţionate aici, răpiseră poporului ixian orice speranţă de eliberare.

Rhombur nu avu de ales decât să-i relateze vestea tristă că fratele lui navigator, D'murr, murise din cauza mirodeniei alterate, deşi trăise destul cât să salveze un transspaţial plin de oameni.

— Ştiam... ştiam că s-a întâmplat ceva rău, zise C'tair cu voce mohorâtă, nevrând să spună nimic despre Cristane. Am vorbit cu el chiar înainte să se-ntâmple.

Auzind despre experienţele lui C'tair, prinţul ixian nu reuşea să conceapă cum acest terorist solitar, acest supus extrem de loial, supravieţuise unei disperări atât de mari. Tensiunea aproape că-l scosese din minţi, şi totuşi îşi continuase munca.

Dar lucrurile se vor schimba. Pe Ix, Rhombur se aruncase în noua lui obsesie cu un entuziasm feroce. Tessia ar fi fost încântată să-l vadă.

Înainte de sosirea zorilor artificiali, el şi cu Gurney se

strecurată înapoi la suprafaţă, demontară restul capsulei camuflate şi duseră jos armele ascunse şi piesele de armură. Aveau să fie îndeajuns pentru o mică revoltă armată presupunând că materialul putea fi distribuit eficient.

Şi presupunând că puteau găsi destui luptători…

*

În camera secretă cu pereţi de piatră, Rhombur stătea în picioare ca o figură emblematică. De mai multe zile, se răspândise vestea că s-a întors. Acum, oameni cuprinşi de veneraţie, atent verificaţi de C'tair şi Gurney, găseau scuze ca să lipsească de la slujbe şi se strecurau aici să-l vadă, unul câte unul. Simpla prezenţă a prinţului revenit acasă le dădea speranţă. Auziseră promisiuni de ani de zile, iar acum contele legitim Vernius se întorsese.

Rhombur se uită atent la muncitorii îngrămădiţi care aşteptau încă să intre în cameră. Mulţi dintre ei erau uimiţi; alţii aveau lacrimi în ochi.

— Uită-te la ei, Gurney. Sunt poporul meu. Nu mă vor trăda.

Apoi schiţă un surâs stins.

— Iar dacă *se vor întoarce* împotriva Casei Vernius, chiar şi după tot ce au făcut aici tleilaxu, atunci poate că nu merită atâta luptă ca să-mi recuceresc căminul…

Oamenii continuau să vină pe ascuns, strângând mâna mecanică a prinţului ciborg de parcă ar fi fost o înviere sacră. Unii cădeau în genunchi, alţii îl priveau în ochi ca şi cum i-ar fi pus sub semnul întrebării posibilitatea de a readuce libertatea poporului asuprit.

— Ştiu că aţi fost dezamăgiţi de multe ori înainte, zise Rhombur cu o voce care suna mult mai în vârstă, mult mai plină de încredere decât o auzise Gurney vreodată. Dar de data asta veţi avea victoria pe Ix!

În timp ce vorbea, oamenii îl ascultau cu atenţie.

Rhombur simţi mirare şi un imens sentiment de responsabilitate.

— În următoarele câteva zile, trebuie să staţi de veghe şi să aşteptaţi. Pregătiţi-vă pentru orice ocazii. Nu vă cer să vă puneţi în primejdie... nu încă. Dar veţi şti când va sosi timpul. Nu vă pot da amănunte, pentru că tleilaxu au multe urechi.

Adunarea nervoasă murmură, mai puţin de patruzeci de oameni uitându-se pieziş la însoţitorii lor ca şi cum ar fi putut găsi schimbători de formă printre ei.

— Sunt prinţul vostru, contele legitim al Casei Vernius. Aveţi încredere în mine. Nu vă voi dezamăgi. În curând veţi fi eliberaţi, iar Ix va redeveni aşa cum era în vremea când tatăl meu Dominic domnea pe planetă.

Oamenii ovaţionară încet şi cineva strigă:

— Vom fi liberi de tleilaxu *şi* de sardaukari?

Rhombur se întoarse cu faţa la cel care strigase.

— Soldaţii împăratului n-au dreptul să fie aici mai mult decât tleilaxu.

Chipul îi deveni crunt.

— În plus, Casa Corrino a comis propriile sale crime împotriva familiei Vernius. Priviţi!

Gurney făcu un pas în faţă şi activă un mic holoproiector. Apăru imaginea tridimensională a unui bărbat slab, înfrânt, stând în întuneric.

— Înainte să se mărite cu tatăl meu, doamna Shando Vernius a fost concubină a împăratului Elrood al IX-lea. Fără să ştim de asta până de curând, ea i-a dăruit bătrânului împărat un fiu nelegitim. Sub numele de Tyros Reffa, băiatul a fost crescut în secret de către blajinul docent din Casa Taligari. Aşadar, Reffa a fost fratele meu vitreg, un membru al Casei Vernius pe linie feminină.

Exclamaţii de surpriză se răspândiră în cameră. Ixienii ştiau cu toţii despre moartea lui Dominic, Shando şi Kailea, dar nu-şi închipuiseră că mai există un membru al familiei.

— Aceste cuvinte au fost înregistrate în închisoarea imperială de către ambasadorul nostru în exil, Cammar

Pilru. Este ultimul discurs pe care l-a ţinut Tyros Reffa, înainte ca împăratul Shaddam să-l execute. Nici măcar eu nu l-am întâlnit niciodată pe propriul meu frate vitreg.

Rulă cuvintele înflăcărate ale lui Reffa printre murmurele tot mai puternice de furie şi indignare, în aparenţă, bărbatul nu cunoscuse mai înainte legătura sa cu Casa Vernius, dar asta nu conta pentru oamenii revoltaţi în timp ce ascultau. Când imaginea se stinse, oamenii se apropiară ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze aerul în care fusese proiectată holograma.

După aceea, chiar alături de puterea cu care osânditul Reffa îşi rostise vorbele, Rhombur îşi ţinu propriul lui discurs, găsind forţa şi pasiunea care l-ar fi făcut mândru pe un Maestru Jongleur. Făcu mai mult pentru a aprinde gânduri de revoltă decât ar fi făcut orice plan pe care l-ar fi putut urzi altcineva. În fraze încărcate de emoţie, prinţul Rhombur pledă pentru *dreptate.*

— Acum porniţi şi spuneţi şi altora, îi îndemnă el. Timpul pe care-l aveau la dispoziţie aici fusese scurtat, iar prinţul trebuia să-şi asume riscuri mai mari în ceea ce făcea.

— Fiţi atenţi, dar entuziaşti. Nu îndrăznim să ne dezvăluim planurile faţă de tleilaxu şi de sardaukari. Nu încă…

Auzind numele detestaţilor lor duşmani, câţiva ixieni scuipară pe podeaua de piatră. Într-un mormăit neîndurător de indignare care se înteţi într-un crescendo abia controlat, recruţii strigară:

— Victorie pe Ix!

Grăbiţi, C'tair şi Gurney îl duseră de acolo pe prinţ prin tuneluri laterale, ca să-l ascundă înainte ca oameni nepotriviţi să observe tulburarea şi să vină să investigheze.

*

Câteva zile mai târziu, încă plini de îndoieli şi nesiguranţă, cei doi eliberatori urmăreau un cronometru şi

se pregăteau pentru schimbarea turei de lucru, ca să se poată strecura afară să vorbească altor rebeli potenţiali. Un licuriglob slab pâlpâia deasupra capetelor, în mica lor cameră de piatră.

— Totul merge atât de bine pe cât puteam spera, având în vedere programul nostru scurtat, comentă Rhombur.

— Şi totuşi, ducele Leto acţionează într-un gol de informaţii, zise Gurney. Aş vrea să avem o cale de a-l contacta, să-i spunem că mergem înainte,

Rhombur răspunse cu un citat din Biblia Catolică Portocalie, cunoscând înclinaţia tovarăşului său pentru scriptură.

— „Dacă n-ai încredere în prietenii tăi, atunci n-ai prieteni adevăraţi.” Fii liniştit, Leto nu ne va abandona!

Cei doi bărbaţi se încordară auzind gălăgie pe hol, urmată de paşi furişaţi. Apoi apăru C'tair, cu mâinile şi cămaşa de lucru pline de sânge.

— Trebuie să mă schimb repede şi să mă spăl!

Se uită într-o parte şi în alta, temându-se că ar putea fi descoperit.

— Am fost silit să omor încă un tleilaxu. Era doar un lucrător de la laborator, dar îl încolţise pe unul dintre noii noştri recruţi şi-l interoga. Ştiu că ar fi dat de gol planul nostru.

— Te-a văzut cineva? întrebă Gurney.

— Nu. Dar recrutul nostru a fugit, lăsându-mă pe mine să curăţ mizeria…

C'tair îşi înclină capul, îl scutură, apoi ridică din nou bărbia, cu ochii mândri, dar trişti.

— Voi omorî atâţia câţi va fi nevoie. Sângele de tleilaxu îmi spală mâinile!

Gurney era îngrijorat.

— Asta-i o veste proastă, e a patra oară în trei zile când aproape că suntem descoperiţi. Tleilaxu sunt hotărâţi să ne găsească.

— De aceea nu îndrăznim să mai întârziem, rosti Rhombur. Toţi trebuie să cunoască programul şi să fie

pregătiţi. Eu îi voi conduce. Sunt prinţul lor.

Cicatricea lui Gurney se înroşi când se încruntă furios.

— Nu-mi place asta.

C'tair începu să-şi frece mâinile şi să se cureţe sub unghii. Părea resemnat cu pericolul.

— Noi, ixienii, am mai fost masacraţi şi înainte, dar hotărârea noastră va triumfa. Rugăciunile noastre vor triumfa…

Căutarea unei explicaţii fundamentale, unificatoare pentru toate lucrurile este o strădanie sterilă, un pas în direcţia greşită. Acesta este motivul pentru care, într-un univers al haosului, trebuie să ne adaptăm continuu.

Cartea, Azhar a Bene Gesserit

Sala Ishaq a Documentelor Magnifice era pierdută printre monumentele extravagante de pe Kaitain. În tinereţe, Shaddam petrecuse multă vreme prin oraş cu distracţii sofisticate, dar se interesase prea puţin de hârtii şi de declaraţii vechi. Cu toate acestea, o vizită imperială oficială la vechiul muzeu venerabil părea acum o diversiune potrivită. *De ce e Ghilda atât de supărată?* Ca pregătire pentru sosirea lui Shaddam, Sala Ishaq fusese curăţată de dispozitive de supraveghere. Pentru această zi, li se interzisese intrarea în clădire tuturor profesorilor, istoricilor şi studenţilor, permiţându-i astfel lui Shaddam accesul complet. Chiar şi aşa, era însoţit de suita lui de soldaţi şi de atât de mulţi funcţionari de la curte încât coridoarele erau pline de ecouri păreau aglomerate.

Deşi Ghilda ceruse această întâlnire secretă, Shaddam făcuse aranjamentele pentru locul şi momentul potrivit.

Cu multă vreme în urmă, când împăratul Ishaq al XV-lea proiectase şi construise muzeul, era una dintre cele mai spectaculoase construcţii din oraşul imperial în dezvoltare. Dar în mileniile care trecuseră, Sala Documentelor Magnifice fusese înghiţită de arhitecturi încă şi mai impresionante; acum era greu s-o găseşti prin îngrămădirea de edificii guvernamentale.

Custodele-şef îi salută pe împărat şi suita lui cu un entuziasm stânjenitor şi cu o revărsare de formalităţi. Shaddam mormăi răspunsurile potrivite, iar servilul custode îi arătă cu mândrie mai multe jurnale străvechi, scrise de mână, jurnalele personale ale unor foşti împăraţi Corrino.

Luând în considerare toate îndatoririle consumatoare de timp care-i solicitau atenţia, Shaddam nu-şi putea imagina un conducător competent având luxul de a scrie asemenea

cugetări interminabile de dragul posterităţii.

Ca şi Ishaq al XV-lea, care încercase să-şi înscrie numele în cronicile imperiului construind acest muzeu cândva impresionant, fiecare padişah căuta un loc special în istorie. Cu amalul, Shaddam jură să-şi obţină faima prin ceva mai măreţ decât un jurnal scris de mână sau o clădire veche şi prăfuită.

Ce-ar putea să vrea Ghilda de la mine? Au aflat mai multe despre mirodenia contaminată de pe Beakkal?

Deşi nu se hotărâse încă ce să facă cu planeta Arrakis de îndată ce avea să reuşească să monopolizeze comerţul cu mirodenie, înlocuind-o cu substitutul ei ieftin, Shaddam avea intenţia să pună fundaţia pentru generaţiile viitoare ale Casei Corrino.

În timpul vizitei, custodele Sălii îi arătă documente constituţionale, jurăminte de independenţă condiţionată şi declaraţii de loialitate planetară datând de pe vremea când imperiul se consolida. Un pergament păstrat cu grijă cu prima Cartă a Ghildei, considerat unul dintre numai unsprezece exemplare care mai existau în univers, stătea scăldat în lumină filtrată, sub un câmp protector. O vitrină conţinea un exemplar din *Cartea Azhar,* volumul de secrete ale Bene Gesserit, scris într-o limbă de mult uitată.

În sfârşit, stând în fata unei uşi încuiate cu două canaturi, custodele se dădu deoparte.

— Aici, maiestatea voastră, păstrăm cea mai mare comoară a noastră, piatra de temelie a civilizaţiei imperiale.

Vocea lui deveni o şoaptă încărcată de veneraţie.

— Avem *documentul original* al Marii Convenţii.

Shaddam încercă să se arate impresionat. Cunoştea prevederile Marii Convenţii, desigur, şi studiase precedentele, dar nu-şi făcuse niciodată timp să citească efectiv frazele.

— Ai aranjat să-l văd de unul singur, în tihnă?

— Desigur, Sire. Într-o cameră complet retrasă şi sigură.

Ochii custodelui sclipiră cu preocupare şi exces de dorinţă de a proteja. Shaddam se întrebă ce credea omul că

ar putea face. Dacă un împărat rupea documentul în bucăţi, n-ar fi fost un eveniment istoric în sine? Un surâs se furişă pentru o clipă pe buzele lui.

Shaddam ştia, deşi puţini alţii mai aflaseră, că această „relicvă sacră” nu era de fapt originalul, ci un fals iscusit, din moment ce originalul fusese pierdut în explozia atomică de pe Salusa. Dar era un simbol, iar oamenii puteau fi fanatici în legătură cu asemenea lucruri. Shaddam se gândea la asta când uşile se deschiseră larg şi păşi într-o cameră izolată, mişcându-se cu graţie imperială, plină de mândrie, dar nu prea repede. Simţea teama crescând în el.

Ghilda spaţială a cerut rareori ceva de la mine, iar acum insistă asupra întâlnirii ăsteia secrete. Ce vor? Ghilda primise mite exorbitante după fiecare atac asupra unei lumi care stoca mirodenie şi păruseră satisfăcuţi cu ele.

Păşi în camera fără ferestre şi se uită la podiumul-altar pe care era expus documentul fraudulos, completat cu margini maronii pârlite ca să menţină ficţiunea că fusese salvat din holocaustul salusan. Îşi dori ca Hasimir Fenring să fie aici, cu el, în loc să fi plecat din nou pe Ix. Cu problemele care alcătuiau Marele Război al mirodeniei, Shaddam avea nevoie de sugestii bune. Lăsă să-i scape un oftat adânc. *Sunt pe cont propriu.*

La timpul cuvenit, în special acum, că Fenring renunţase la toate presimţirile lui rele, Shaddam plănuia să anunţe existenta amalului său CHOAMului şi Ghildei, care nu bănuiau nimic. Fără îndoială, căderea economică avea să producă haos, dar împăratul era puternic, şi cu secretul mirodeniei sintetice, putea îndura orice sancţiune. Dar va trebui să blocheze canalele obişnuite ale melanjului.

Arrakis, ce să fac cu Arrakis?

Fie că va distruge planeta, fie că va amplasa în mod permanent sardaukari acolo, pentru a împiedica Ghilda să obţină propria ei mirodenie. Acest lucru era esenţial pe perioada tranziţiei, pentru a forţa imperiul să-i cumpere amalul…

Îndată ce uşile se închiseră în urma lui, o uşă secretă se

dădu deoparte, pe peretele îndepărtat din stânga. Un bărbat înalt, cu ochi roz şi părul alb ca puful de păpădie făcu un pas în cameră, dar ezită şi privi în jur suspicios. Purta un costum de protecţie al Ghildei, făcut din pielon polimerizat, echipat cu tuburi şi bretele care-l conectau la un container presurizat din spate. Prin evaporatoarele din jurul gulerului se infiltra gaz de mirodenie, astfel încât: faţa delegatului Ghildei era învăluită într-un halo de gaz portocaliu, înţepător, de melanj.

Se apropie, cu ochii de albinos aţintiţi tăios pe chipul împăratului. În spatele lui urmau cinci însoţitori, ghildari mai mici în costume identice, dar fără butelii de melanj. Erau pitici fără păr, cu pielea palidă, cu structura osoasă deformată de parcă cineva le-ar fi transformat scheletele în lut şi apoi i-ar fi stors. Purtau grile-microfon şi aparate de înregistrat.

Shaddam deveni rigid.

— Asta trebuia să fie doar între noi, singuri, delegaţiile. Eu n-am adus gărzi.

În spaţiul închis, împăratul percepu mirosul puternic de scorţişoară al mirodeniei.

— Nici eu, răspunse delegatul Ghildei cu voce gâlgâită, estompată de melanjul gros. Aceşti oameni sunt extensii ale mele, parte din Ghildă. Întreaga Ghildă este strâns interconectată, pe câtă vreme tu eşti singur ca să reprezinţi Casa Corrino.

— Ghilda ar fi înţeleaptă dacă nu mi-ar uita poziţia…

Se stăpâni, nevrând să înceapă o demonstraţie de fanfaronadă care-ar putea provoca repercusiuni, subtile sau deschise.

— Voi aţi cerut întâlnirea asta. Te rog treci la subiect repede, pentru că sunt un om ocupat.

— Am ajuns la nişte concluzii privind mirodenia alterată care a dus la erori serioase ale unor navigatori şi la moartea unui ghildar. Cunoaştem acum sursa.

Fruntea lui Shaddam se încreţi.

— Credeam că aţi spus că melanjul contaminat venea de

pe Beakkal. Am pus deja acel loc sub carantină.

— Beakkal doar ni l-a vândut…

Delegatul Ghildei vorbea cu îndârjire.

— Mirodenia venea de pe Arrakis. Mirodenia venea de la Harkonneni.

Albinosul inspiră încă o gură din vaporii încolăciţi în jurul feţei.

— De la agenţii noştri de acolo, am aflat că baronul a adunat rezerve mari, ilegale de melanj. Ştim că este adevărat, şi totuşi nu şi-a micşorat transporturile.

Shaddam clocotea de mânie. Ghildarul trebuia să ştie că acesta era un subiect deosebit de sensibil pentru el.

— La revizie, am făcut un studiu complet al producţiei de mirodenie cu multă minuţiozitate. Cantitatea pare să fie corectă.

Shaddam avea dificultăţi în a urmări toate astea.

— Dacă înregistrările sunt corecte, atunci cum şi-a adunat baronul stocul? Şi ce-are asta de-a face cu mirodenia alterată?

Din cine ştie ce motiv necunoscut, micii ghildari identici îşi schimbară poziţia în jurul delegatului albinos.

— Gândeşte-te, Sire. Dacă baronul fură un procent din fiecare recoltă de mirodenie şi totuşi continuă să trimită cantitatea cuvenită, potrivit documentelor doveditoare, atunci, în mod evident, trebuie să „tundă” transporturile pentru export. Trebuie să extragă melanj pur şi să dilueze restul cu substanţe presupus inerte. Astfel, baronul păstrează melanjul extras pentru el însuşi, în timp ce furnizează mirodenie mai slabă pentru uzul navigatorilor. Având în vedere dovezile, nu putem trage o altă concluzie.

Delegatul ajustă comenzile de la costumul complicat de pielon polimerizat şi trase prelung în piept vaporii portocalii.

— Ghilda Spaţială este pregătită să-l acuze pe baronul Harkonnen – la curtea Landsraadului – de abuz şi de provocarea dezastrelor transspaţialelor. Dacă este condamnat, va fi silit să plătească destule despăgubiri ca

să ducă Casa Harkonnen la faliment.

Shaddam nu-şi putu stăpâni un rânjet să i se întindă pe faţă. Aşteptase o soluţie pentru problema Arrakisului şi acum apăruse, ca un miracol. Ideea era limpede în mintea lui – şi va rezolva totul. N-ar fi putut urzi un scenariu mai bun nici dacă ar fi încercat. Acuzaţiile zgomotoase ale Ghildei erau o ocazie excelentă – poate puţin prematură, dar nu conta…

Avea în sfârşit scuza de care avea nevoie ca să-şi asigure monopolul. Cu recentul raport radios al lui Hasimir Fenring, ca şi cu mesajele similare de la Maestrul Cercetător Ajidica şi de la comandantul sardaukar Cando Garon, era cu desăvârşire încrezător în viabilitatea mirodeniei lui sintetice.

Pe baza acuzaţiilor delegatului, Shaddam putea ridica sabia imperială a justiţiei împotriva Arrakisului, cu întreaga cooperare a Ghildei. Înainte ca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă, sardaukarii vor nimici toată producţia de mirodenie din deşert, lăsând Casa Corrino cu controlul absolut şi total al singurei surse de mirodenie: amalul. Această revoluţie economică se va întâmplă mai repede decât visase el vreodată.

Piticii mutanţi se mutară iarăşi, privindu-şi superiorul, aşteptând comenzile lui.

Shaddam se întoarse către delegatul Ghildei.

— Vom confisca toată mirodenia Casei Harkonnen, începând cu Arrakis, apoi vom căuta toate celelalte lumi pe care le deţine baronul.

Zâmbi patern.

— Ca şi până acum, sunt preocupat în primul rând de aplicarea legii imperiale. Şi, tot ca până acum, Ghilda şi CHOAM vor împărţi trofeul fiecărei rezerve de mirodenie pe care o descoperim. Nu voi păstra niciuna pentru mine.

Delegatul Ghidei plecă uşor capul învăluit în vălătucii de ceaţă de melanj.

— Acest lucru este perfect satisfăcător, împărate Corrino.

Mai mult pentru mine decât pentru voi, gândi Shaddam.

Aşteptase asta dintotdeauna – cum putea ignora o asemenea ocazie? O dată ce distrugea singura sursă de melanj natural şi începea distribuţia pe, scară largă a amalului, cele câteva firimituri de mirodenie recuperate vor deveni irelevante.

— În timp ce voi menţine blocada în jurul Beakkalului, voi trimite o mare forţă de sardaukari pe Arrakis, înălţă din sprâncene. Dacă putea evita costurile de transport pentru o asemenea operaţiune militară de anvergură, putea culege beneficii încă şi mai mari.

— Fireşte, mă aştept ca Ghilda să furnizeze transspaţiale pentru această operaţiune?

— Desigur, promise delegatul, făcând exact jocul lui Shaddam. Câte solicitaţi…

Viaţa îmbunătăţeşte capacitatea mediului de a susţine viaţa. Viaţa face ca substanţele nutritive necesare să fie mai rapid disponibile. Fixează mai multă energie în sistem prin interacţiunile chimice colosale de la organism la organism.

Planetologul imperial PARDOT KYNES

Sub comanda lui Thufir Hawat, navele cu ajutoare Atreides se apropiară de blocada din jurul planetei în carantină Beakkal. Comandantul mentat nu lansă nicio ameninţare, dar nu schimbă cursul. Flotila avea doar sisteme minime de apărare, arme care n-ar fi pus pe fugă nici măcar o bandă jerpelită de piraţi. În faţa lor, imensele nave de război ale sardaukarilor gemeau de arme, într-un spectacol titanic de putere imperială.

În timp ce transportoarele de provizii ale lui Hawat se îndreptau spre cordon, două corvete Corrino traversară spaţiul deschis către ei. Chiar înainte ca cei doi căpitani sardaukari să apuce să lanseze urlând ameninţări, Hawat deschise comunicaţiile.

— Navele noastre zboară sub pavilionul ducelui Leto Atreides, într-o misiune umanitară: Ducem alimente şi ajutor medical pentru planeta răvăşită de molimă Beakkal.

— Întoarceţi-vă, răspunse un ofiţer morocănos.

Fiecare dintre corvete ar fi putut decima flotila Atreizilor, dar mentatul nici nu clipi.

— Văd că rangul tău este cel de levenbrech. Spune-mi numele, ca să ţi-l păstrez în memoria permanentă.

Se uita la ecran fără nici cea mai mică ezitare. Un asemenea ofiţer mărunt nu avea să ia niciodată vreo decizie semnificativă.

— Torynn, domnule, răspunse ofiţerul pe un ton tăios, protocolar. Casa voastră însă n-are nicio treabă aici. Întoarceţi-vă flota şi îndreptaţi-vă spre Caladan!

— Levenbrech Torynn, putem ajuta oamenii de dedesubt să supravieţuiască replantându-şi recoltele cu soiuri rezistente. Vei refuza mâncarea şi medicamentele unei

populaţii care moare de foame? Nu acesta este scopul declarat al acestei blocade.

— Nicio navă nu poate trece, insistă Torynn. S-a instituit o carantină.

— Văd, dar nu înţeleg. Şi nici tu, după cum se pare. Voi vorbi cu ofiţerul tău comandant.

— Basharul suprem este ocupat cu altele, zise levenbrechul, încercând ca vorbele lui să sune implacabil.

— Atunci îi vom da şi alte lucruri cu care să fie ocupat.

Hawat încheie transmisia şi semnală navelor sale să continue tot înainte, fără să se grăbească şi fără să devieze.

Cele două corvete încercară să taie calea procesiunii, dar mentatul trimise ordine prompte în limbajul de luptă Atreides şi întreaga flotilă se împrăştie şi se scurse pe lângă navele de război, ca şi cum ar fi fost pietre într-un râu. Levenbrechul continuă să semnalizeze, devenind din ce în ce mai frustrat când Hawat îi ignoră pur şi simplu comenzile.

În cele din urmă, Torynn chemă întăriri. Thufir ştia că sardaukarii nu-i vor ierta niciodată ofiţerului inferior că nu reuşise să oprească un grup de nave de transport neînarmate şi lente.

Şapte nave mai mari se desprinseră din reţeaua orbitală din jurul Beakkalului şi se apropiară de navele Atreides. Mentatul ştia că acesta era un moment periculos, pentru că basharul suprem Zum Garon, un bătrân veteran ca şi Hawat însuşi, va fi nervos, convins că aceasta era o capcană sau un truc menit să lase planeta fără apărare. Chipul bătut de vreme al lui Hawat nu arăta nicio emoţie. Era un truc, într-adevăr, dar unul la care s-ar aştepta sardaukarii.

În sfârşit, asprul bashar vorbi direct cu el.

— Ţi s-a ordonat să te întorci. Supune-te imediat, sau veţi fi distruşi!

Thufir îi simţea neliniştiţi pe membrii echipajului, dar se ţinu tare.

— Atunci vei fi fără îndoială eliberat de la comandă,

domnule, iar împăratul va pierde multă vreme ocupându-se de repercusiunile politice ale actului de a trage asupra unor nave paşnice, neînarmate, ducând ajutoare umanitare unei populaţii în suferinţă. Shaddam Corrino a prezentat scuze destul de şubrede pentru a acoperi agresiunea voastră strigătoare la cer. Care va fi justificarea voastră de data asta?

Sprâncenele groase se încreţiră pe faţa colţuroasă a bătrânului soldat.

— Care-i jocul tău, mentatule?

— Eu nu joc jocuri, bashar suprem Garon. Puţini oameni se chinuiesc să mă provoace, pentru că un mentat câştigă întotdeauna.

Vârstnicul Garon pufni.

— Vrei să mă faci să cred că Atreizii trimit ajutoare pe *Beakkal?* Nu sunt opt luni de când ducele vostru a bombardat locul ăsta... S-a înmuiat Leto?

— Nu înţelegi onoarea Atreizilor mai mult decât înţelege levenbrechul tău principiile carantinei, zise Thufir pe un ton dojenitor. Leto cel Drept împarte pedepse când – este îndreptăţit, şi dă ajutor când este nevoie: Nu acestea sunt principiile pe care Casa Corrino şi-a întemeiat domnia după bătălia de la Corrino?

Severul bashar nu răspunse. În schimb, vorbind într-un cod prescurtat, dădu un ordin. Încă cinci nave ieşiră de pe orbită şi înconjurară flotila Atreides.

— Vă interzicem trecerea. Ordinele împăratului sunt clare!

Thufir încercă o altă tactică.

— Sunt sigur că Maiestatea Sa Imperială Shaddam al IV-lea nu-l va împiedica pe vărul lui să aducă alinare oamenilor de pe Beakkal. N-ar trebui să-l întrebăm direct? Eu pot să aştept, în timp ce tu amâni... şi în timp ce oamenii mor pe lumea de dedesubt.

Nicio altă familie din Landsraad n-ar fi îndrăznit să conteste blocada împăratului, în special în starea de spirit vizibil instabilă, a lui Shaddam. Dar dacă Thufir Hawat

reuşea aici în numele lui Leto, alte Case s-ar fi simţit poate ruşinate şi ar fi trimis ajutor, hrănind poporul de pe Beakkal, dându-le puterea să lupte împotriva epidemiei botanice. Poate vor privi acest lucru ca pe un act pasiv de cenzură la adresa acţiunilor recente ale împăratului. Mentatul Casei Atreides continuă:

— Trimiteţi un mesaj pe Kaitain. Spuneţi împăratului ce avem de gând să facem aici. Nu-i nicio şansă ca să ne contaminăm noi personal dacă folosim lăzi orbitale pentru a livra încărcătura. Daţi-i împăratului Shaddam ocazia să demonstreze bunăvoinţa şi generozitatea Casei Corrino…

În timp ce navele de război sardaukare se strângeau în jurul flotilei Atreides, basharul suprem Garon spuse:

— Vei schimba direcţia spre Sansin, Thufir Hawat. Ţine-ţi navele de marfă acolo şi aşteaptă instrucţiuni suplimentare. Chiar acum, un transspaţial se pregăteşte să plece de la staţia de transfer. Mă voi duce eu însumi la palatul imperial şi voi prezenta cererea ta împăratului!

Navele de război mânară transportoarele lui Hawat către staţia de aprovizionare de pe asteroid. Fără prea mult entuziasm, flotila Atreides se conformă.

Războinicul mentat lansă un ultim comentariu către basharul refractar:

— Nu pierde vremea, domnule. Oamenii se revoltă pe Beakkal, iar noi avem alimente chiar aici. Nu le-o refuza prea mult.

În realitate, totuşi, Thufir era destul de mulţumit că diversiunea lui va ţine ocupate aceste forţe imperiale.

*

Flotila Atreizilor aşteptă la Sansin o zi întreagă după plecarea basharului suprem Garon. Apoi, alegând un moment potrivit, Hawat trimise o altă comunicare codificată navelor sale de aprovizionare şi se îndreptă încrezător înapoi spre Beakkal, ignorând protestele

reînnoite ale flotei sardaukarilor.

Un alt ofiţer îi ceru să se oprească.

— Încetează-ţi înaintarea sau vă vom considera o ameninţare. Vă vom distruge!

În aparenţă, levenbrechul Torynn, în dizgraţie, fusese înlăturat de la comandă.

Blocada militară răspunse cu un val de agitaţie dar Hawat ştia că dacă basharul suprem nu era dispus să tragă în ei, niciunul dintre ofiţerii cu grad mai mic nu-şi va asuma riscul.

— Nu aveţi asemenea ordine. Proviziile noastre sunt perisabile, iar oamenii de pe Beakkal mor de foame. Întârzierea voastră scandaloasă a costat deja mii – poate milioane – de oameni. Nu amplificaţi crima, domnule!

Ofiţerul cuprins de panică trimise noi mesaje şi activă armele, dar Hawat îşi conduse navele de-a dreptul prin reţeaua lor. Chiar şi cu cel mai rapid curier, aveau să treacă zile până când să primească un răspuns de pe Kaitain.

Pe orbită, navele Atreides plutiră deasupra celor mai afectate centre populate. În fuselajul navelor se deschiseră trape, iar lăzile autopropulsate căzură în atmosferă, cuburi gigantice fără echipaj, rostogolindu-se şi frânând. În acelaşi timp, Thufir transmise un mesaj cetăţenilor de jos, ridicând în slăvi mila ducelui Leto Atreides şi spunându-le să accepte aceste daruri în numele omeniei.

Se aştepta ca Primul Magistrat să răspundă speriat, dar într-un mesaj sosit prin sistemul de comunicaţii mentatul află că revoltele costaseră deja viaţa politicianului. Succesorul său înspăimântat insistă că nu poartă nicio ranchiună Casei Atreides, în special acum.

Navele din blocada sardaukarilor aveau probabil să împiedice navele Atreizilor, acum goale, să plece din sistem, dar Thufir avea să se ocupe de asta la timpul potrivit. Spera că făcuse ceea ce era necesar, provocând vâlva adecvată pe Kaitain.

Acum îşi putea permite să aştepte. Potrivit programului ducelui Leto, forţele de asalt ale Atreizilor ar fi trebuit să

coboare chiar acum deasupra planetei Ix.

Când o navetă rapidă de curierat, proaspăt sosită, porni în grabă din complexul Sansin şi fu interceptată de nava amiral a sardaukarilor, Hawat presupuse că se întorcea basharul suprem Garon.

O oră mai târziu, în nava sa din avangardă, războinicul mentat fu surprins să primească vestea că împăratul nu catadicsise să dea un răspuns la ceea ce numea „o chestiune minoră a Atreizilor” de pe Beakkal. În schimb, îl rechemase pe basharul suprem. Interceptând un mesaj radio între nave, Thufir află că era vorba de „o nouă lovitură majoră”.

Proiecţiile mentale ale lui Thufir Hawat nu prevăzuseră asta. Mintea lui se învârtea, fără să se fixeze asupra unei soluţii. O nouă lovitură majoră? Era asta o referire la Ix? Sau nişte represalii imperiale împotriva Caladanului? Pierduse deja ducele Leto?

Fiecare extrapolare sugerată de mintea lui complexă îi dădea motive de alarmă. Sincronizarea era teribilă.

La urma urmei, poate că Leto fusese atras către dezastru.

Nu e întotdeauna acelaşi lucru să fii un om bun sau un bun cetăţean.

ARISTOTEL de pe Vechiul Pământ

Deşi ducele Leto Atreides făcea rareori călătorii oficiale pe Kaitain, sosirea lui la palatul imperial stârni prea puţin interes. Magnifica structură era un adevărat tumult de activitate diplomatică şi politică la nivel înalt. Nimeni nu dădea atenţie încă unui duce.

Însoţit de o mică suită de servitori, Leto se sui într-un vehicul diplomatic către aripa de primiri a palatului. Aerul mirosea a petunii şi a intensificatoare de aromă care mascau emanaţiile vehiculelor. Deşi apăsat de griji – pentru Duncan şi soldaţii Atreides, pentru Thufir şi cacialmaua sa împotriva blocadei de pe Beakkal şi pentru tăcerea înspăimântătoare din partea lui Rhombur şi Gurney – Leto îşi păstra comportamentul calm al unui diplomat de profesie şi conducător într-o misiune importantă.

În ciuda presiunilor, abia aştepta s-o vadă pe Jessica. Copilul lor trebuia să se nască în câteva zile.

Gărzi în uniformă alergau pe lângă eleganta maşină plutitoare. Vehiculul avea cel puţin trei secole, cu scaune de catifea roşie. Ornamentul de pe capotă în formă de leu de aur se rotea în stânga şi în dreapta, îşi deschidea fălcile, arătându-şi colţii şi chiar răgea, de câte ori şoferul cu mustăţi negre atingea claxonul.

Ducele nu era deosebit de impresionat de asemenea fleacuri. Cu discursul său în fata Landsraadului, va turna în curând gaz pe foc, Shaddam va fi furios din cauza atacului de pe Ix, iar Leto se temea că pagubele vor fi ireparabile. Dar era dispus să sacrifice tot pentru a face ceea ce trebuie. Ignorase nedreptatea prea multă vreme. Imperiul nu trebuia să-l creadă moale şi nehotărât..

De-a lungul bulevardelor pavate cu cristal, steagurile Casei Corrino fluturau în adierea blândă. Clădiri imense se înălţau până la cerul albastru, fără nori, prea perfect pentru gustul lui Leto. El prefera vremea schimbătoare de pe

Caladan, chiar frumuseţea furtunilor imprevizibile. Kaitain era prea domesticit, transformat într-o lume caricaturală dintr-o filmocarte de poveşti.

Maşina plutitoare încetini la poarta pentru primiri a palatului, iar gărzile de sardaukari le făcură semn să treacă. Leul mecanic urlă din nou. Arme ameninţătoare se aflau la vedere, dar Leto avea ochi doar pentru platforma de sosire. Îşi ţinu respiraţia.

Doamna Jessica îl aştepta îmbrăcată într-o rochie aurie de paramătase, care atârna pe trupul ei rotunjit, accentuându-i abdomenul – dar nici chiar această eleganţă nu putea umbri frumuseţea ei radioasă, atunci când îi zâmbi. Patru surori Bene Gesserit stăteau în jurul său.

Când Leto păşi pe pavajul din dale lucioase, Jessica ezită, apoi se repezi spre el, cu mersul încă graţios, în ciuda siluetei ei greoaie. Se opri, întrebându-se parcă dacă n-ar fi nepotrivit să-l îmbrăţişeze în public. Totuşi, încrezător în el însuşi, lui Leto nu-i păsa câtuşi de puţin de aparenţe. Străbătu distanţa dintre ei şi-i dădu un sărut lung, pasionat.

— Lasă-mă să te privesc…

Se trase înapoi s-o admire.

— Ah, eşti frumoasă ca un apus de soare!

Chipul ei oval se bronzase de la timpul petrecut în grădinile palatului şi la solariu. Nu purta bijuterii, dar nici nu avea nevoie.

Leto puse mâna bătătorită pe pântecele ei şi o ţinu acolo, de parcă ar fi încercat să simtă bătăile inimii bebeluşului.

— Se pare că am venit chiar la timp. Când m-ai lăsat singur pe Caladan, abia dacă se vedea ceva…

— Eşti aici să ţii un discurs, nu un copil în braţe, domnule duce. Vom apuca să petrecem vreun pic de timp împreună?

— Desigur.

Tonul lui deveni mai distant când observă privirea atentă a celor patru Bene Gesserit, ca şi cum ar fi luat notiţe despre cât de bine îşi juca rolul. Cel puţin una dintre ele arăta semne de dezaprobare.

— După discursul meu în Landsraad, s-ar putea să

trebuiască să mă ascund, zise el zâmbindu-i strâmb. De aceea, compania ta ar fi binevenită, doamna mea…

În acel moment, împăratul Shaddam ieşi din reşedinţa imperială, păşind energic în linie dreaptă, în timp ce în jurul lui roiau ca muştele gărzi, servitori şi consilieri, ofiţeri sardaukari, domni în costume ajustate pe corp, doamne cu coafuri înalte, slujitori dirijând valize şi cufere pe suspensoare. Din aripa hangarului de la poarta de primiri, un iaht de procesiune spectaculos pluti spre ei, pilotat de un bărbat înalt care era aproape complet ascuns de hainele largi, fluturătoare, ca şi cum ar fi fost un drapel viu.

Împăratul arăta gata de război. Abandonase mantia din blană de balenă şi colanele funcţiei pentru o uniformă cenuşie, apretată, de sardaukar, împodobită cu bentiţă şi epoleţi argintii, şi un coif negru de burseg, cu creastă de aur. Era frecat şi lustruit, de la piele până la medaliile de pe piept şi la ghetele lucioase, negre.

Zărindu-l pe duce, Shaddam se îndreptă spre el, excesiv de încântat de el însuşi. Jessica se înclină ceremonios, dar împăratul nu-i dădu nicio atenţie. Ca şi Leto, Shaddam al IV-lea avea trăsături ca de şoim şi nasul acvilin. Şi tot la fel ca Leto, ascundea secrete importante.

— Îmi cer scuze că treburi presante m-au împiedicat să te primesc mai protocolar, vere. Trupele de sardaukari solicită prezenţa mea pentru o operaţiune majoră…

O flotă imensă de război îl aştepta pe terenul de decolare – atât de multe nave încărcate cu soldaţi şi material încât trei transspaţiale ale Ghildei fuseseră reţinute pentru a le duce, alături de încă două transspaţiale de escortă, într-o etalare de trufie şi putere din partea Ghildei înseşi.

— Există vreun lucru de care ar trebui să mă ocup, Sire?

Leto încercă să-şi ascundă îndoielile şi neliniştea de pe faţă. Se juca Shaddam cu el?

— Am totul sub control.

Leto nu lăsă să i se vadă uşurarea.

— Sperasem că veţi fi prezent mâine la discursul meu din sala Landsraadului, Sire.

De fapt, se aşteptase să-l înfrunte direct pe împărat acolo, ajutat de un val de sprijin popular din partea altor nobili. *O operaţiune majoră a sardaukarilor? Unde?*

— Da, da, sunt sigur că anunţul tău va fi foarte important. Deschiderea unei noi pescării sau alt asemenea lucru pe Caladan? Din nefericire, datoria mă cheamă în altă parte.

Vocea lui de bariton era plăcută, dar ochii verzi luceau cu o cruzime rece.

Ducele făcu o plecăciune protocolară şi se dădu cu un pas în spate, să se aşeze lângă Jessica.

— Când îmi voi ţine discursul către Landsraad, Sire, mă voi gândi la domnia-voastră. Vă doresc succes în misiune. Veţi putea revedea observaţiile mele în tihnă la întoarcere.

— În *tihnă?* Am un imperiu de administrat! Eu n-am parte de tihnă, duce Leto.

Înainte ca ducele să poată răspunde, Shaddam observă pumnalul cu mâner acoperit cu nestemate pus în teacă la brâul lui Leto.

— A, este arma pe care ţi-am dat-o eu, la sfârşitul procesului prin renunţare la privilegii?

— Mi-aţi spus să-l port cu mine ca amintire a serviciului pe care vi l-am făcut, Sire. Eu n-am uitat niciodată.

— Îmi aduc aminte…

Terminând conversaţia, Shaddam se întoarse către iahtul de procesiune care urma să-l ducă spre flota de război ce-l aştepta. Leto oftă. Din moment ce atenţia împăratului nu era îndreptată asupra lui, însemna că noua operaţiune nu implica Ix, Beakkal sau Caladan. Ca urmare, era în avantajul ducelui că Shaddam nu va fi prezent când îşi va face anunţul şi justificarea pentru atacul Atreizilor pe Ix. Rhombur va fi bine aşezat pe tronul din Marele Palat înainte ca cineva din guvernul imperial să poată pregăti o acţiune de răspuns.

Zâmbi când Jessica îl conduse. *Poate că totul va ieşi bine până la urmă.*

Orice şcoală de formare pentru cetăţeni liberi trebuie să înceapă prin a preda neîncrederea, nu încrederea. Trebuie să-i înveţe să pună la îndoială, nu să accepte răspunsuri neînsufleţite.

CAMMAR PILRU,
ambasador în exil al planetei Ix

Nu avusese niciodată nimic împotrivă să-şi asume riscuri, dar acum lui C'tair chiar îi făceau plăcere. Era timpul să acţioneze făţiş. În timpul schimburilor de lucru, şoptea în urechile străinilor în timp ce lucrau lângă el, alegându-i pe aceia care păreau cei mai oprimaţi. Unul câte unul, cei mai curajoşi dinte ei îmbrăţişau strigătul de adunare.

Chiar şi muncitorii suboizi, ale căror minţi erau prea slabe ca să înţeleagă implicaţiile politice, ajunseră să înţeleagă cum fuseseră trădaţi de tleilaxu. Cu ani în urmă, invadatorii îi ademeniseră cu promisiuni pentru o viaţă nouă şi libertate – dar soarta lor devenise doar din ce în ce mai proastă.

În sfârşit, populaţia asuprită avea mai mult decât o vagă speranţă. Rhombur se întorsese cu adevărat! Lungul lor coşmar avea să ajungă la capăt… Curând.

*

Aşteptând într-o mică firidă unde ar fi trebuit să-şi întâlnească tovarăşii, prinţul Rhombur auzi un zgomot de încăierare pe coridor şi-şi mări energia din membrele sintetice, gata să lupte. Trupele lui Leto erau aşteptate să sosească în câteva ore, iar C'tair se strecurase deja afară din grote, târându-se prin conducte înguste şi puţuri de urgenţă, ca să poată planta în locuri cheie ale apărării de suprafaţă a sardaukarilor, ultimele capsule explozive aduse clandestin. Câteva explozii bine sincronizate aveau să lase canionul-port de intrare neprotejat împotriva armatei Atreides aşteptate.

Dar toată munca lor ar fi fost în zadar dacă Rhombur era descoperit aici prea curând. Zgomotul se apropie.

Apoi Gurney Halleck se strecură în firidă cărând un trup frânt. Cadavrul arăta doar vag uman, cu trăsături netede, ca de ceară, şi un cap de păpuşă care atârna de gâtul rupt.

— Dansator-faţă, făcând pe suboidul. M-am gândit că arăta prea multă curiozitate faţă de mine. Mi-am asumat riscul, ajungând la concluzia că trebuia să fie mai mult decât unul dintre muncitorii slabi de minte…

Aruncă schimbătorul de formă mort pe o movilă de pe podeaua de piatră.

— Aşa că i-am rupt gâtul. Bun lucru! „Duşmanul ascuns e cea mai mare ameninţare."

Îl privi atent pe Rhombur şi adăugă:

— Cred că avem o problemă serioasă. Acum ştiu despre noi.

*

Spre surpriza contelui Fenring, Maestrul Cercetător nu făcu nicio mişcare deschisă împotriva lui, dar tot se simţea ca un prizonier.

Nelăsând niciodată garda jos, contele rămase în alertă, făcându-i jocul până când avea să găsească o ocazie să scape. Văzuse multe comportamente îngrijorătoare şi efecte secundare printre oamenii care consumaseră prea mult melanj sintetic, inclusiv la sardaukari. Foarte rău…

Micul savant tleilaxu, din ce în ce mai instabil şi mai impredictibil în comportamentul lui, petrecu o dimineaţă întreagă în biroul lui arătându-i cifre ministrului imperial al mirodeniei, făcându-i demonstraţii de îmbunătăţire a producţiei şi evaluând cantităţile de amal pe care le pot da cuvele sale axlotl, pentru a continua programul doar încă puţin.

— Împăratul va trebui să-l distribuie cu zgârcenie la început, ca răsplată pentru cei care îi sunt cei mai loiali.

Numai câţiva ar trebui să-i primească binecuvântarea. Numai câţiva sunt demni.

— Da, hmmm.

Fenring avea încă multe întrebări despre melanjul sintetic, dar îşi dădea seama că era prea periculos să le pună. Se aşeză pe partea cealaltă a biroului faţă de Ajidica, examinând nişte documente tipărite şi mini-holograme pe care Maestrul Cercetător i le întinse peste masă.

Ajidica era plin de o energie nervoasă incontrolabilă. Pe faţa slăbită, avea o privire sticloasă, sfidătoare, combinată cu o trufie supremă, ca şi cum s-ar fi considerat un semizeu.

Toate instinctele lui Fenring strigau avertismente, nu voia decât să-l omoare pe omuleţ şi să termine cu asta. Chiar şi păzit cu grijă, un luptător mortal cum era contele Hasimir Fenring putea găsi o mie de feluri în care să comită o crimă – dar n-ar fi scăpat niciodată nevătămat. Vedea loialitatea fanatică, controlul hipnotic pe care-l avea Maestrul Cercetător asupra gărzilor sale personale şi asupra lucrătorilor stăpâniţi de un devotament feroce… şi chiar, lucrul cel mai neliniştitor, asupra sardaukarilor.

Se întâmplau de asemenea şi alte lucruri. În ultima vreme, populaţia ixiană devenise tot mai nesupusă şi mai nemulţumită; numărul incidentelor de sabotaj crescuse de zece ori. Graffiti înfloreau pe ziduri ca florile din Arrakeen în roua dimineţii. Nimeni nu ştia ce declanşase asta, după atât de mult timp.

Răspunsul lui Ajidica fusese să strângă şurubul şi mai tare, limitând şi mai mult libertăţile minime şi câştigurile pe care le obţineau oamenii. Fenring nu fusese niciodată de acord cu tacticile draconice pe care tleilaxu le aplicau împotriva ixienilor; le considera o politică mioapă. Zi după zi, agitaţia şi tensiunea creşteau, ca şi cum un capac fusese pus pe o oală în clocot. Uşa de la biroul Maestrului Cercetător se trânti de perete şi comandantul Cando Garon păşi înăuntru. Tânărul conducător al sardaukarilor avea părul încâlcit şi uniforma mototolită, cu mănuşi murdare, ca

şi cum nu-şi mai bătea capul cu codul de ţinută militară. În mâinile puternice strângea o creatură mică şi slabă, unul dintre muncitorii suboizi.

Ochii lui Garon erau întunecaţi, cu pupilele dilatate, rotindu-se în toate părţile cu mişcări rapide. Avea fălcile încleştate şi buzele strâmbate într-o expresie de supărare feroce, amestecată cu triumf. Arăta mai mult ca un bătăuş fără milă decât ca un comandant al unor trupe imperiale disciplinate. Fenring simţi în piept o palpitaţie de nelinişte.

— Ce-i asta? se răsti Ajidica.

— Cred că-i un suboid, rosti sec Fenring. Cercetătorul tleilaxu se încruntă dezgustat.

— Ia… creatura aia jegoasă de-aici!

— Mai întâi, ascultă-l…

Garon îl aruncă pe muncitorul palid pe podea. Suboidul se ridică cu greutate în genunchi şi se uită dintr-o parte în alta, neînţelegând unde se afla sau în ce fel de necaz intrase.

— Ţi-am zis ce să faci.

Garon îi dădu un picior în şold.

— Zi!

Suboidul căzu, icnind de durere. Comandantul sardaukar se întinse spre el, apucându-l de o ureche cu mâna înmănuşată. O răsuci până când curse sânge din ea.

— Zi-i!

— Prinţul s-a întors, vorbi suboidul, apoi repetă iarăşi şi iarăşi, ca pe o mantra: Prinţul s-a întors… Prinţul s-a întors…

Fenring simţi părul zbârlindu-i-se la ceafă.

— Ce tot vorbeşte? întrebă Ajidica.

— Prinţul Rhombur Vernius.

Garon îl înghionti pe suboid, ordonându-i să spună mai mult. În schimb, bărbatul cu mintea slabă scânci şi repetă fraza.

— Vorbeşte despre ultimul supravieţuitor al familiei renegate Vernius, hmmm? preciză Fenring. Aşadar e încă în viaţă!

— Ştiu cine-i Rhombur Vernius! Dar au trecut atâţia ani! De ce-ar trebui să-i mai pese cuiva de el acum?

Garon îl izbi pe suboid cu capul de podeaua tare, făcându-l să ţipe de durere.

— Opreşte! exclamă Fenring. Trebuie să-l mai interogăm…

— Nu mai ştie nimic altceva.

Garon strânse pumnul şi-l izbi pe omul neajutorat în spate. Fenring auzi coastele şi vertebrele trosnind. Sălbaticul comandant lovi din nou, ca un baros scăpat de sub control. Suboidul scuipă sânge pe podea, zvâcni şi muri.

Transpirat şi agitat, comandantul sardaukar se îndreptă. Ochii îi era arzători şi febrili, ca şi cum ar fi căutat pe altcineva să-l ucidă. Avea sânge împrăştiat pe toată uniforma, dar nu părea să-i pese.

— Doar un suboid, zise Ajidica pufnind. Ai dreptate, comandante – oricum nu mai puteam căpăta nicio altă informaţie.

Maestrul Cercetător băgă mâna mică în cutele robei şi scoase o tabletă de mirodenie sintetică presată.

— Ia de-aici!

I-o aruncă lui Garon, care înşfăcă tableta din aer cu reflexe fulgerătoare şi o băgă lacom în gură, ca un câine dresat primind o delicatesă.

Privirea sălbatică a lui Garon se aţinti asupra lui Fenring. Apoi ofiţerul porni spre uşă, lăsând mizeria însângerată pe podea.

— Mă duc să găsesc alţii să-i interoghez.

Înainte să apuce să plece, izbucniră alarme asurzitoare. Fenring sări în picioare, în timp ce Maestrul Cercetător privi în jur, mai mult iritat decât speriat. Nu auzise asemenea sirene în cei douăzeci de ani în care locuise pe Ix.

După ritmul alarmei, comandantul Garon îşi dădu seama ce se întâmpla.

— Suntem atacaţi din afară!

*

Flota militară Atreides se lăsă în jos prin atmosferă şi izbi reţeaua defensivă a sardaukarilor. Navele de război atacatoare coborâră în canionul-port de intrare, unde sute de grote folosite pentru livrări şi exporturi erau acoperite cu uşi grele.

Bombele de sabotaj ale lui C'tair se declanşară, surprinzându-i pe sardaukari şi scoţând din funcţiune reţelele principale de senzori şi alte instalaţii. Tunurile sol-aer deveniră inerte când panourile de control se scurtcircuitară. Paznicii tleilaxu plictisiţi din jurul perimetrului nici nu apucară să reacţioneze la atacul uluitor care pornise de nicăieri.

Navele Atreizilor lansară explozivi, topind plăcile blindate şi aruncând în aer stânca. Sardaukarii se repeziră poticnindu-se să organizeze o apărare, dar după atâţia ani de tihnă, staţiile de armament erau proiectate doar să ţină în frâu tulburările interne şi să intimideze eventualii spioni.

Condusă de Duncan Idaho, flota sosi exact la timp. Transportoarele aterizară şi soldaţii de revărsară afară, cu săbiile trase pentru lupta corp la corp cu scuturi, acolo unde nu se puteau folosi lasere. Răcniră un strigăt de arme pentru ducele lor şi pentru prinţul Rhombur.

Bătălia pentru Ix începuse.

Nu-i niciun mister în legătură cu sursa din care dragostea îşi trage puterea sălbatică: vine din curgerea Vieţii înseşi – un potop violent, ca un torent, care-şi are izvorul în cea mai străveche dintre epoci...

DOAMNA JESSICA,
intrare de jurnal

Când începu travaliul lui Jessica, surorile Bene Gesserit erau pregătite. Puţine înţelegeau în întregime motivele, dar fiecare dintre ele ştia că acest copil mult-aşteptat era important.

Camera de naşteri însorită fusese amenajată potrivit indicaţiilor exigente ale lui Anirul. Se dăduse mare atenţie străvechilor practici Feng Shui, ca şi tiparelor de iluminare şi de mişcare a aerului. Filaroze, orhidee argintii şi garoafe de pe Poritrin creşteau în glastre globulare, suspendate deasupra patului. Camera de la ultimul nivel al palatului imperial era deschisă ochilor universului, ajungând aproape până la straturile pufoase ale norilor controlaţi meteorologic.

Jessica stătea pe spate, concentrându-se asupra trupului şi asupra ambianţei, dar cel mai mult asupra copilului nerăbdător sa iasă din pântecele ei. Evită să întâlnească privirea Cucernicei Maici Mohiam, de teamă că vina i s-ar putea vedea pe faţă. *Am mai contrazis-o şi înainte, am rezistat comenzilor ei autoritare... dar niciodată într-o problemă de o asemenea însemnătate.*

În curând, surorile îi vor cunoaşte secretul.

Mă va ucide Cucernica Maică pentru trădarea mea? În orele de după naştere, Jessica va fi complet vulnerabilă. În ochii bătrânei ei profesoare, eşecul va fi o crimă mai mare decât trădarea făţişă.

Între contracţii, Jessica inhala parfumul dulce al florilor şi se gândea la îndepărtatul Caladan, unde îşi dorea să fie, cu ducele şi cu copilul lor. „Nu trebuie să mă tem...”

Mohiam stătea în apropiere, urmărindu-şi eleva preferată cu multă atenţie. Doamna Anirul, arătând stoarsă de puteri,

insistase să vină în camera de naşteri, în ciuda admonestărilor severe ale surorii medicale Yohsa. Cine se putea opune ordinului Maicii Kwisatz într-un asemenea moment? Puternic îndopată cu medicamente, Anirul afirmă că făcuse temporar pace cu zarva din capul ei.

Jessica încercă să se ridice, din respect, dar soţia împăratului îi făcu un semn dojenitor cu degetul.

— Pune-ţi cămaşa pe care ţi-am dat-o… Stai pe spate şi concentrează-te asupra muşchilor. Pregăteşte-ţi mintea şi trupul, aşa cum ai fost învăţată. Nu vreau să meargă nimic prost cu această naştere. Nu, după nouăzeci de generaţii!

Yohsa se apropie, atinse mâna lui Anirul.

— Doamnă, abia a început să se dilate. Vă vom chema când se apropie ceasul. Va mai trece timp până când…

Anirul îi reteză vorbele.

— I-am născut deja cinci fiice împăratului. Această tânără va ţine seama de sfaturile mele.

Jessica, ascultătoare, îşi scoase hainele şi îşi puse cămaşa de kai-satin pe care i-o adusese Anirul. Era atât de uşoară şi de netedă încât abia o simţea pe piele.

Când se urcă din nou în patul curbat, pentru naşteri, Jessica simţi un tremur de nerăbdare care-i învinse temerile. *Când mă voi scula din acest pat, voi avea un băiat, fiul lui Leto.*

Timp de nouă luni crescuse şi protejase acest copil. Până în urmă cu zece zile, când Cucernica Maică Mohiam, într-o proiecţie senzorială, îi arătase adevărul despre programul Kwisatz Haderach, se gândise numai la dragostea ei pentru duce şi la cât de mult avea el nevoie de încă un băiat, după moartea tragică a lui Victor.

Alături de Anirul, Mohiam îşi increţi buzele într-un surâs.

— Jessica se va descurca destul de bine, doamnă. A fost întotdeauna cea mai bună elevă a mea. Astăzi, va arăta valoarea întregii instrucţii pe care i-am dat-o eu.

Copleşită de gândul la ce-ar putea face aceste femei puternice, Jessica îşi dori ca Leto să poată să fie cu ea acum. El n-ar îngădui niciodată să li se întâmple ceva rău,

ei sau copilului lor. Petrecuseră seara dinainte împreună, iar ea fusese recunoscătoare că putuse doar să-l ţină din nou în braţe în patul ei, cu pielea atingând-o pe a lui. Pentru Jessica, o asemenea mângâiere blândă însemna mai mult decât momentele de pasiune vijelioasă.

La lumina calmă a licurigloburilor din camera lor, Jessica observase o schimbare la duce. Devenise din nou el însuşi, asprul dar puternicul Leto Atreides pe care-l iubea, mai viu decât fusese multă vreme.

Dar el era programat să vorbească astăzi în faţa Landsraadului. Ducele unei Case Mari avea îndatoriri mult mai importante decât să se-nvârtă neliniştit pe lângă patul concubinei sale.

Acum, în camera de naşteri, capitulând în faţa proceselor naturale ale trupului ei, Jessica se lăsă pe spate şi închise ochii. Nu avea de-ales decât să coopereze cu Bene Gesserit şi să spere. *Pot avea un alt copil, o fiică de data asta. Dacă mă lasă să trăiesc...*

Jessica ştia că anticipase planurile lor, mutând naşterea unui băiat cu o întreagă generaţie mai devreme. Cu toate acestea, genetica era o ştiinţă nesigură, aruncarea cu zaruri a unei puteri mai înalte, nedefinite. *Fiul meu ar putea fi, cu toate acestea, cel aşteptat?* Era o posibilitate înfricoşătoare, pasionantă.

Deschizând ochii, văzu două surori medicale aşezându-se ca nişte santinele de o parte şi de alta a patului. Şoptind între ele într-un limbaj pe care nici măcar Jessica nu-l înţelegea, verificară aparatura de diagnostic, în timp ce atingeau sondele şi senzorii de pe pielea ei. La picioarele patului, alături de Yohsa, doamna Anirul urmărea totul, cu ochii de căprioară adânc înfundaţi în orbite deasupra obrajilor scobiţi. Ca o persoană ridicată de pe patul de moarte, soţia împăratului le dădea femeilor instrucţiuni amănunţite, făcându-le nervoase şi iritate.

Preocuparea lui Yohsa era împărţită între Jessica şi doamna Anirul.

— Te rog, doamnă, asta e o simplă naştere de rutină. Nu

e nevoie de grija domniei-tale. Întoarce-te în cameră şi odihneşte-te. Am un nou medicament, menit să facă să tacă vocile Celorlalte Memorii.

Yohsa băgă mâna în buzunar.

Anirul îi făcu semn să se dea la o parte.

— Nu înţelegi nimic. Mi-ai dat deja prea multe medicamente. Prietena mea Lobia încearcă să mă avertizeze de ceva... din adâncuri. Am nevoie să ascult, nu să-mi astup urechile.

Vocea lui Yohsa căpătă un ton de dojană.

— N-ar fi trebuit să sondezi niciodată atât de adânc, fără surori care să te susţină.

— Uiţi cine sunt? Asta e o problemă care implică rangul meu ascuns. *Nu vei pune sub semnul întrebării ce-ţi spun eu.*

Apucând un bisturiu laser dintr-o tavă, vorbi pe ton ameninţător:

— Dacă-ţi spun să-ţi înfigi asta în inimă, o vei face.

Celelalte surori medicale se dădură înapoi, fără să ştie ce să facă în situaţia asta.

Anirul se uită la Yohsa cu ochii în flăcări.

— În cazul în care constat că prezenţa ta pune în pericol succesul proiectului, te voi omorî cu mâna mea. Fii atentă, foarte atentă.

Mohiam se apropie cu paşi uşori şi interveni.

— Vocile ţi-au dat sfaturi, doamnă? Le poţi auzi acum?

— Da! Şi sunt mai puternice ca niciodată!

Cu o mişcare rapidă, Mohiam o împinse pe sora medicală aflată în primejdie dincolo de distanţa la care o putea atinge femeia agitată.

— Doamnă Anirul, este dreptul tău să supraveghezi această naştere, dar nu trebuie să le încurci pe aceste femei.

Încă ţinând bisturiul laser, cu trupul zvâcnind de parcă s-ar fi luptat cu Celelalte Memorii pentru controlul minţii şi al muşchilor, Anirul se aşeză pe un scaun cu suspensii, alături de Jessica. Celelalte două surori medicale stăteau într-o

parte, dar la un semn din mână al lui Mohiam îşi reluară treaba.

În mijlocul haosului, Jessica respira ca să se liniştească şi trecea prin tehnicile ciclice învăţate de la Mohiam…

Anirul încercă să-şi tină în frâu neliniştea furioasă, astfel ca emoţiile ei periculoase să nu contamineze camera de naşteri. Gânduri violente alergau prin mintea tulburată a Maicii Kwisatz, luptându-se să fie auzite prin dezordinea interioară şi exterioară. Îşi muşcă încheieturile degetelor de la o mână. Dacă ceva mergea prost în următoarele câteva ore, programul Kwisatz Haderach putea fi dat înapoi cu secole sau, poate, ruinat pentru vecie.

Nu trebuie să se întâmple.

Anirul coborî brusc ochii spre bisturiu, surprinsă, apoi îl puse pe o masă din apropiere.

— Îmi pare rău, copilă. N-am vrut să te supăr, murmură ea.

Imediat după aceea, continuă pe un ton ca de rugăciune:

— În acest moment foarte important, trebuie să-ţi foloseşti abilităţile prana-bindu pentru a-l îndruma pe bebeluş prin canalul naşterii.

Se uită la instrumentul strălucitor de pe masă.

— Îi voi tăia eu însămi cordonul ombilical fiicei tale.

— Sunt gata să încep, anunţă Jessica. Îmi voi intensifica acum contracţiile.

Cum mă vor urî când vor vedea…

Exercită controlul precis Bene Gesserit asupra trupului, asupra fiecărui muşchi implicat în naştere, şi aplică presiunea. Ce va face doamna Anirul? Ochii ei purtau semnele nebuniei, dar era soţia împăratului capabilă de crimă?

Jessica jură să rămână în alertă şi gata să-l protejeze pe fiul lui Leto în orice fel posibil.

Împăratul încă mai vorbeşte cu autoritatea poporului şi a Landsraadului său ales, dar marele consiliu devine din ce în ce mai mult o putere subordonată, iar poporul se schimbă rapid într-un proletariat dezrădăcinat, o gloată care poate fi stârnită şi manevrată de demagogi. Ne aflăm în plin proces de transformare într-un imperiu militar.

PREMIERUL BIN CALIMAR de pe Richese,
discurs către Landsraad

O desfăşurare de forţe rapidă şi impresionantă. Shaddam era extrem de mulţumit de efect. Arrakisul – şi imperiul – nu vor mai fi niciodată la fel.

Neanunţată şi neaşteptată, o flotă de nave ale Ghildei apăru pe cer deasupra lumii deşertice. Cinci transspaţiale, fiecare având mai mult de douăzeci de kilometri lungime, îşi ocupară locurile pe orbită, în raza vizuală a capitalei Harkonnenilor, Carthag.

Baronul Harkonnen, uluit, stătea pe balconul ecranat al reşedinţei şi privea în sus, pe cerul nopţii. O etalare boreală de descărcări ionizante se ondula deasupra, în tipare care-i făceau carnea greoaie să se cutremure.

— Blestem! Ce se petrece acolo sus? Susţinut de centura suspensoare, baronul se ţinu bine, să nu înceapă să plutească. Adânc în sinea lui, regretă că nu se întorsese pe Giedi Prime, aşa cum avusese intenţia săptămâna care trecuse.

O adiere fierbinte se târa ca o molimă pe străzile întunecate. Mult deasupra lui, formele strălucitoare ale transspaţialelor se desfăşurau în orbită joasă, ca nişte giuvaieruri plutind pe o mare neagră. Garda oraşului Carthag sună alarma, trezind trupele din cazărmi şi ordonând ca populaţia să rămână închisă în casă, sub incidenţa legii marţiale.

Un aghiotant se repezi înăuntru, chiar mai înspăimântat de spectacolul din cer decât de stăpânul lui Harkonnen.

— Stăpâne baron, un agent al Ghildei a trimis un mesaj de pe transspaţiale. Vrea să vorbească cu domnia-ta.

Indignat, bărbatul cel gras îşi umflă obrajii.

— Sunt extrem de curios să ştiu ce naiba cred ei că fac deasupra planetei mele.

Producţia de melanj depăşise aşteptările împăratului, chiar şi în ciuda cantităţii pe care o dosea pe furiş. Casa Harkonnen n-ar fi trebuit să aibă de ce să se teamă, chiar şi cu irascibilitatea şi nestatornicia de neînţeles ale lui Shaddam din ultima vreme.

— Trebuie să fie o greşeală.

Aghiotantul deschise un ecran de comunicaţii şi ajustă comenzile până când făcu legătura corespunzătoare. Cuvinte aspre scrâşniră prin grila-microfon.

— Baron Vladimir Harkonnen, crimele tale au fost date în vileag. Ghilda şi împăratul îţi vor hotărî pedeapsa. Eşti supus judecăţii noastre combinate.

Baronul era obişnuit să-şi nege vinovăţia când era vorba de acuzaţii penale, dar în acest caz era atât de uluit încât nici măcar nu putu să îngaime o scuză.

— Dar… dar… nu ştiu ce…

— Acesta nu este un dialog, continuă vocea, mai tare şi mai aspru. Aceasta este o *hotărâre* oficială. Revizori ai CHOAM şi reprezentanţi ai Ghildei sunt trimişi jos să examineze fiecare aspect al operaţiunilor tale cu mirodenie.

Baronul abia reuşi să-şi tragă răsuflarea.

— De ce? Pretind să ştiu de ce anume sunt acuzat!

— Secretele tale vor fi demascate şi greşelile tale pedepsite. Până când vom decreta altfel, fluxul de mirodenie către imperiu va fi întrerupt. Tu, baroane Harkonnen, trebuie să ne furnizezi răspunsurile pe care le căutăm.

Îl cuprinse panica. N-avea nici cea mai mică idee ce declanşase acest zăngănit de săbii absurd.

— Eu… cine sunt acuzatorii mei? Ce dovezi aveţi?

— Ghilda vă va întrerupe acum comunicaţiile şi va închide toate spaţioporturile de pe Arrakis. În vigoare din acest moment, suspendăm toate operaţiunile combinelor de mirodenie de pe teren. Toate topterele sunt consemnate

la sol.
Sistemul de comunicaţii din faţa lui începu să scoată fum şi scântei.
— Acest mesaj s-a încheiat!
De deasupra, flota navelor Ghildei transmitea pulsuri intense care scoaseră din funcţiune circuitele şi sistemele de navigaţie de pe toate vehiculele de la spaţioportul din Carthag. În interiorul reşedinţei baronului, licurigloburile se stinseră şi apoi se luminară ca şi cum ar fi fost bombardate. Unele sfârâiră şi explodară, împrăştiind aşchii de plaz peste capul lui.
Baronul îşi acoperi faţa şi strigă în sistemul de comunicaţii, dar nu se auzi niciun răspuns. Până şi comunicatoarele locale se stricaseră. Cuprins de o furie oarbă, urlă – deşi nimeni, cu excepţia celor din imediata apropiere nu-l putea auzi (iar aceştia, înţelepţi, fugiră).
Nu putea cere explicaţii suplimentare şi nici nu putea solicita ajutor de la nimeni.

*

Partea de dedesubt a trei dintre transspaţiale se deschise şi flota principală de sardaukari se desprinse din cârligele de ancorare. Crucişătoare de luptă, corvete, vedete, bombardiere – toate vehiculele militare pe care Shaddam le putuse aduna de pe-o zi pe alta. Punând la cale această operaţiune, Shaddam înţelegea că lasă alte părţi ale imperiului vulnerabile, dar avea prea mult de câştigat, dintr-o singură lovitură de maestru neaşteptată. Nici măcar Ghilda nu-i înţelegea adevăratele ţeluri…
Purtând o uniformă de mare ţinută, împodobită cu însemne de comandant suprem, împăratul stătea pe punte în timp ce nava sa amiral cobora spre Arrakis. Acesta avea să fie punctul culminant al deceniilor de planuri, un final neaşteptat de rapid al întregului proiect Amal. De data asta, avea să-şi conducă singur trupele la victorie, pentru

un sfârşit magnific al Marelui Război al mirodeniei. Proiectul Amal era încheiat, şi acum va scoate Arrakisul din ecuaţie.

Sardaukarii fuseseră instruiţi să urmeze ordinele lui directe, deşi basharul suprem Garon avea să supravegheze manevrele efective. Shaddam avea nevoie de cineva în care să aibă încredere că va acţiona fără să pună întrebări, pentru că urmau multe întrebări. Stând ţeapăn lângă el, veteranul sardaukar nu ştia de planul împăratului şi nici nu înţelegea rezultatul dorit al acestei confruntări. Însă avea să urmeze comanda superiorului său, ca întotdeauna.

Folosind armele holocaustului cu care făcuseră demonstraţia de pe Zanovar, navele de război ale sardaukarilor erau pe cale să elimine toată mirodenia de pe Arrakis, un pas necesar în modelarea noului imperiu al lui Shaddam. După aceea, el va avea singura soluţie rămasă. *Amalul...* Cu acest unic atac, Shaddam Corrino al IV-lea va întări Tronul Leului de Aur şi va strivi monopolurile şi conglomeratele comerciale care puseseră piedici domniei lui până acum.

Ah, dacă Hasimir ar fi putut fi aici să-mi vadă victoria... Împăratul îşi reaminti că dovedise de nenumărate ori faptul că n-avea nevoie de un sfătuitor care să-l sâcâie, să-i contrazică ideile, încercând tot timpul să-şi asume toate meritele.

Pe măsură ce nava amiral zbura tot mai aproape de limita atmosferei, împăratul se aplecă în scaunul său de comandă să se uite la planeta maronie, crăpată de arşiţă. *Urât loc!* Alte distrugeri vor fi măcar vizibile aici? Văzu un inel incomplet de sateliţi, observatoare meteorologice ineficiente pe care Ghilda le pusese pe orbită cu chiu cu vai, după ani de insistenţe din partea baronului. Monitorizau numai zonele controlate de Harkonneni, nedând nicio informaţie despre adâncul deşertului şi despre regiunile polare.

— E vremea pentru exerciţii de tras la ţintă, anunţă el. Trimiteţi vedetele şi distrugeţi sateliţii ăia. Pe toţi!

Bătu darabana cu degetele în braţul scaunului de

comandă. Întotdeauna îi plăcuse să se joace de-a soldatul.

— Hai să-l orbim pe baron şi mai mult…

— Da, maiestatea voastră imperială, răspunse Zum Garon. Câteva clipe mai târziu, micile nave ieşiră din transspaţiale şi se risipiră ca nişte roiuri de lăcuste. Cu lovituri precise, vaporizară satelit după satelit. Shaddam savură fiecare mică explozie.

De la sol, flota trebuie să fi arătat terifiant. Ghilda presupunea că avea doar intenţia să stabilească o prezenţă militară fermă aici, să slăbească apărarea Harkonnen astfel încât sardaukarii să poată confisca rezervele ilegale de melanj. Deja, nobilii din Landsraad – aceia puţini care ştiau că adusese aici o flotă – cereau favoruri, întărindu-şi poziţia, încercând să devină următorii câştigători ai fiefului Arrakis şi ai industriei mirodeniei.

O industrie a mirodeniei care va deveni în curând *derizorie…*

O, cu câtă nerăbdare aştepta Shaddam următorul act în marea sa piesă. Se gândi iarăşi la drama cea seacă şi demodată, *Umbra tatălui meu,* care ridica în slăvi virtuţile prinţului moştenitor Raphael Corrino, un neghiob care se amăgea singur şi care nu acceptase niciodată oficial tronul imperial.

Shaddam se gândise să devină el însuşi patron al artelor, deşi realizările sale nu puteau fi limitate la cele culturale. Un biograf imperial va înregistra victoriile lui militare şi economice, iar o echipă de scriitori va crea opere literare care vor dăinui pentru a captiva generaţiile următoare cu măreţia lui. Totul era atât de simplu, o dată ce un împărat căpăta puterea absolută pe care o merita!

După ce planeta-deşert nu va mai fi altceva decât o minge carbonizată, Ghilda Spaţială – şi oricine altcineva care se baza pe mirodenie – avea să stea la degetul lui mic. Se hotărî să numească această campanie Gambitul Arrakis.

Pentru un asemenea triumf fabulos merita să-ţi iei riscuri extravagante…

Măreţia trebuie întotdeauna combinată cu vulnerabilitatea.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO

Gata să înfrunte încă un punct de cotitură din viaţa lui, ducele Leto păşi în Sala Oratoriului a Landsraadului. Chiar dacă împăratul era plecat în cine ştie ce joc de război, Leto era pregătit să ţină ceea ce ar fi putut foarte bine să fie cel mai important discurs din nobila lui carieră.

Îşi aduse aminte de ultima dată când apăruse în faţa acestei adunări solemne. Era foarte tânăr, proaspăt instalatul duce al Casei Atreides, succedându-i tatălui său după moartea prematură a acestuia. La ocuparea planetei Ix de către tleilaxu, Leto fusese nesăbuit, înfierându-i pe invadatori şi condamnând Landsraadul pentru că ignorase rugăminţile contelui Vernius. În loc să fie impresionaţi, reprezentanţii râseseră de tânărul nobil imatur… foarte asemănător cu felul în care-şi bătuseră joc de protestele ambasadorului Pilru, timp de atâţia ani.

Dar în această după-amiază, când ducele Leto intră în fruntea mândrei sale procesiuni pe sub arcada uşii, delegaţii ovaţionară şi îi strigară numele. Aplauzele se înteţiră în vasta sală, făcându-l să se simtă mai puternic, mai sigur de el însuşi.

Deşi acum nu aveau mijloace de comunicare între ei, părţile disparate ale planului general trebuiau să se desfăşoare într-o sincronizare perfectă. Deja, Thufir Hawat îşi făcuse cu succes mişcarea împotriva blocadei de pe Beakkal, iar atacul separat urma să înceapă pe Ix, chiar şi fără confirmarea din partea celor doi eliberatori din interior. Leto îşi cunoştea propriul său rol aici, pe Kaitain. Dacă schema mergea aşa cum plănuise, dacă Rhombur şi Gurney erau încă în viaţă, eliberarea planetei Ix va fi completă şi noul conte Vernius va fi în siguranţă în căminul său ancestral înainte ca altcineva să apuce să protesteze…

Dar numai dacă totul se întâmpla în acelaşi timp!

Chiar înainte de a intra în Sala Oratoriului, Leto primi în

grabă o veste de la una dintre surorile Bene Gesserit fără nume, care cutreierau ca nişte corbi în preajma curţii imperiale.

— Concubina ta Jessica a intrat în travaliu. Este îngrijită de cele mai bune surori medicale. Nu există niciun motiv de teamă…

Adepta îi zâmbi uşor şi făcu o plecăciune din reflex, în timp ce se trăgea înapoi.

— Doamna Anirul s-a gândit că aţi vrea să ştiţi.

Simţindu-se neliniştit, Leto păşi spre platforma vorbitorilor. Jessica era pe cale să aducă pe lume copilul lui. Ar fi trebuit să fie cu ea în camera de naşteri. Bene Gesserit-ul s-ar fi putut să nu fie de acord cu prezenţa unui bărbat acolo, şi totuşi, în alte împrejurări, fără toate afacerile astea de stat presante, le-ar fi sfidat.

Dar aceasta era o problemă de protocol; discursul său trebuia ţinut acum, în timp ce Duncan Idaho conducea trupele în cavernele de pe Ix.

În timp ce crainicul curţii îi citi numele şi titlurile, Leto bătu cu degetele în pupitru şi aşteptă ca uralele să se stingă. În sfârşit, o linişte înfrigurată se aşternu în sală, ca şi cum delegaţii bănuiau că s-ar putea ca el să aibă ceva interesant – şi chiar îndrăzneţ – de spus.

Popularitatea şi poziţia lui în Landsraad se făureau de ani de zile. Niciun alt nobil, inclusiv dintre cei mult mai bogaţi ca Leto, n-ar fi riscat o asemenea mişcare impetuoasă şi neaşteptată.

— Cunoaşteţi cu toţii situaţia Beakkalului, devastată de o molimă botanică ce ameninţă să-i distrugă ecosistemul. Deşi am avut cândva o dispută cu Primul Magistrat, chestiunea a fost aranjată spre satisfacţia mea. Inima mea, ca şi a voastră, suferă pentru încercările prin care trece poporul de pe Beakkal. De aceea, am trimis nave pline cu ajutoare, în speranţa că împăratul Shaddam ne va îngădui să trecem de blocadă şi să distribuim ajutorul vital…

Aplauzele se răspândiră în sală, reflectând admiraţie amestecată cu surpriză.

— Dar aceasta este doar o parte a activităţilor mele. Cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, am apărut în faţa voastră să protestez împotriva cuceririi ilegale de către tleilaxu a planetei Ix, fieful legitim al Casei Vernius – prietenă a Casei Atreides şi a multora dintre voi. Neprimind niciun ajutor de la împărat, contele Dominic Vernius a devenit renegat. El şi cu soţia lui au fost răpuşi, în timp ce mârşavii tleilaxu îşi consolidau puterea pe Ix. De atunci, prinţul Rhombur, moştenitorul legitim, a trăit sub protecţia mea pe Caladan. Ani de zile, ambasadorul ixian în exil a implorat ajutorul vostru, dar niciunul dintre voi n-a mişcat un deget în sprijinul lui…

Aşteptă, privi şi ascultă rumoarea stânjenită din sala gigantică.

— Astăzi, am luat măsuri unilaterale pentru a corecta această nedreptate.

Lăsă declaraţia ameninţătoare să-şi facă efectul asupra ascultătorilor, apoi continuă cu voce răsunătoare:

— Chiar acum, în timp ce vă vorbesc, forţele militare Atreides atacă Ix, cu intenţia de a-l readuce pe prinţul Rhombur Vernius la locul cuvenit. Ţelul nostru este de a-i alunga pe tleilaxu şi de a elibera poporul ixian!

Ascultătorilor li se tăie răsuflarea, apoi începură să murmure neliniştiţi între ei. Niciunul nu se aşteptase la aşa ceva.

Leto se sili să surâdă curajos şi schimbă abordarea.

— Sub cârmuirea tiranică şi incompetentă a tleilaxu, producţia ixiană de tehnologii esenţiale a scăzut drastic. Landsraadul, CHOAM-ul şi Ghilda Spaţială ştiu cu toţii asta. Imperiul are nevoie de maşinile ixiene bune. Fiecare nobil de aici va beneficia de pe urma restaurării Casei Vernius. Să nu nege nimeni asta!

Îşi roti privirea peste marea de feţe, provocând pe oricine să-l contrazică.

— Am venit pe Kaitain să vorbesc cu împăratul Padişah, dar el este preocupat de o altă problemă militară…

Leto văzu în cea mai mare parte feţe inexpresive şi

ridicări din umeri, dar şi câteva încuviinţări din cap de la cei care păreau să ştie câte ceva.

— N-am nicio îndoială că dragul meu văr Shaddam va sprijini restaurarea Casei Vernius în fosta ei poziţie în cadrul imperiului. Ca duce Atreides, am acţionat pentru justiţie, pentru imperiu şi pentru prietenul meu, prinţul de pe Ix…

Când Leto încheie, valuri de tulburare străbătură sala Landsraadului. Auzi urale, câteva strigăte mânioase – şi, mai mult decât orice, confuzie. În sfârşit, mareea se schimbă. Unul câte unul, delegaţii se ridicară şi începură să aplaude. În câteva clipe, sala erupse în ovaţii entuziaste.

Fluturând mâna şi dând din cap spre ei în semn de apreciere, Leto se întrerupse când întâlni privirea unui bărbat din public – demn, cărunt, care nu avea nici uniformă sau rang impresionante, nici lojă sau scaun rezervat: ambasadorul Cammar Pilru. Reprezentantul ixian înălţă ochii spre Leto cu ceva care semăna a veneraţie. Şi începu să plângă.

A te aştepta la pericol înseamnă a te pregăti. Numai cei pregătiţi se pot aştepta să supravieţuiască.

MAESTRUL SPADASIN JOOL-NORET,
Arhive

Întoarcerea pe Caladan fu o călătorie lungă. Transspaţialul descrise o rută prin imperiu oprind din planetă în planetă. Printre alte vehicule, cala transspaţialului ducea mica flotilă de ajutor a Atreizilor, cu Thufir Hawat la bordul navei amiral.

După încheierea misiunii umanitare de diversiune pe Beakkal, Thufir voia să se întoarcă acasă, în turnurile de piatră cenuşie ale castelului Caladan, sus pe stânca de pe malul mării.

Manevra sa împotriva blocadei sardaukarilor avusese atâta succes pe cât ar fi putut spera. Zburlise panaşul împăratului şi livrase ajutoarele. După ce Shaddam îşi convocase comandantul, flotila Atreides aşteptase nouă zile lângă Beakkal, până când sosise un alt transspaţial ca să-i ducă pe ruta programată spre Caladan.

Ieşind primele din cală, o mână de nave Atreides coborâră pe cerul înnorat al Caladanului şi fură înghiţite de vârtejurile create de vreme şi care acopereau oceanul. În urma micii flotile, navele comerciale şi fregatele de pasageri aterizară pe spaţioport ca în drumurile lor obişnuite de afaceri.

Thufir simţea că ar putea dormi zile-ntregi. Nu se odihnise bine în cursul călătoriei, din cauza a tot ceea ce avusese de făcut şi din cauza grijilor legate de atacul principal al lui Duncan de pe Ix. Care-ar fi trebuit să aibă loc chiar în acel moment!

Dar nu avea să aibă parte de mult-dorita odihnă.

Nu încă… Odată ducele plecat pe Kaitain, şi cu cea mai mare parte a forţelor militare Atreides trimise pe Ix, voia să fie absolut sigur că personalul şi instalaţiile militare rămase erau pregătite cum se cuvine pentru apărarea planetei. Caladan era acum prea vulnerabil…

Când cele câteva nave de escortă aterizară la baza militară de lângă spaţioportul municipal din Cala, mentatul fu uluit negăsind nicio navă, ci doar câţiva bărbaţi mai în vârstă şi femei în uniforme, abia ceva mai mult decât o echipă de întreţinere. Un locotenent în rezervă îi spuse că ducele Leto se hotărâse să arunce totul în lupta pentru Ix.

Văzând asta, pe Thufir îl încercă un sentiment de nesiguranţă şi slăbiciune.

În timp ce transspaţialul zbura în regim de croazieră pe o orbită staţionară, alte nave ieşiră, în freamătul continuu al comerţului spaţial. Mai târziu în cursul zilei, când imensa navă a Ghildei traversa pe deasupra puţin populatului continent estic, un grup mare de aparate fără însemne debarcară în ultima clipă, luând poziţii pe orbită înaltă, departe de ochi iscoditori…

Chiar şi cu un pilot atât de talentat ca Hiih Resser, aripile navei-cercetaş bufniră şi săltară la trecerea prin curenţii reci de furtună din partea de sus a atmosferei caladaniene. Maestrul spadasin roşcovan stătea la comenzile unei nave de recunoaştere rapidă, trimisă de flota Grumman-Harkonnen adunată în grabă.

Resser privi în jos prin spărturile din straturile de nori în timp ce ieşea din zona întunecată a planetei, întrecându-se cu apusul şi ajungând din urmă lumina zilei care se reflecta în ape.

Stăpânul lui, vicontele Moritani, era dispus să sacrifice totul într-un atac neaşteptat. Glossu Rabban, deşi el însuşi o brută, era mai conservator, dorind să ştie unde-şi va face flota atacul surpriză şi care erau şansele lor de succes. Deşi Resser îi jurase loialitate vicontelui, după multe încercări şi legăminte, prefera punctul de vedere al lui Rabban. Se întâmpla deseori ca Resser să nu fie de acord cu stăpânul lui, în principiu, dar după anii de instrucţie ca maestru

spadasin, îşi ştia locul. Loialitatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Rămânea credincios onoarei lui. Ca şi Duncan Idaho.

Resser îşi amintea de anii pe care el şi cu Duncan îi petrecuseră pe planeta presărată cu insule, Ginaz. Fuseseră prieteni apropiaţi încă de la început şi în cele din urmă luptaseră până la victorie, devenind ei înşişi maeştri spadasini.

Când alţi elevi de pe Grumman fuseseră daţi afară de pe Ginaz din cauza unei fapte dezonorante comise de viconte, Resser rămăsese pe loc, singurul din Casa sa care-şi terminase instrucţia. După ce absolvise şi se întorsese pe Grumman, presupusese că avea să cadă în dizgraţie şi poate chiar să fie executat. Duncan îl implorase pe Resser să vină pe Caladan, să se alăture Casei Atreides, dar roşcovanul refuzase. Curajos, se dusese acasă cu orice risc. Îşi păstrase onoarea şi supravieţuise.

Datorită abilităţilor sale de luptător şi de conducător, Resser urcase repede în grad, ajungând la poziţia de comandant al forţelor speciale. În această misiune pe Caladan, era al doilea la comandă după vicontele însuşi. Dar prefera să facă lucrurile cu mâna lui. Resser pilota el însuşi nava-cercetaş, iar când avea să vină vremea să lupte, avea să se afle în toiul bătăliei.

Nu era nerăbdător să-l înfrunte pe Duncan Idaho, dar nu avea de-ales. Politica săpa şanţuri adânci prin mijlocul relaţiilor. Acum, când îşi amintea toate lucrurile pe care i le spusese tânărul Duncan despre iubitul şi frumosul lui Caladan, Resser plonjă până sub stratul de nori cenuşii până când putu să vadă peisajul, oraşele şi slăbiciunile planetei.

Zbură mai departe, trecând rapid peste oraşul Cala, peste deltele râurilor şi peste câmpiile joase pline de ferme de orez pundi. Observă smârcul de nepătruns al bancurilor de varec, departe, în apele puţin adânci şi dinţii negri ai recifurilor înconjurate de valuri albe, înspumate. Resser recunoscu ce vedea. Duncan îi povestise totul.

Când stătuseră împreună citind scrisori de acasă, Duncan împărţise cu el delicatesele trimise de Casa Atreides. Vorbiseră despre ce om bun fusese Bătrânul Duce, cum îl luase Paulus pe Duncan sub aripa lui când era doar un băieţel şi-l crescuse la castel, unde nou-venitul îşi demonstrase loialitatea.

Resser oftă adânc şi zbură mai departe.

Nava-cercetaş zbura fără zgomot, cu viteză mare, în timp ce roşcovanul sorbea amănuntele cu ochii săi antrenaţi. Văzu ceea ce avea nevoie, apoi se întoarse la flota ascunsă ca să-şi facă raportul, incapabil să ajungă la orice altă concluzie.

Mai târziu, când stătea drepţi în fata vicontelui, anunţă:

— Au rămas complet vulnerabili, stăpâne. Caladan va fi o cucerire uşoară…

Singur şi îngrijorat, Thufir Hawat stătea lângă noile statui pe care Leto le ridicase pe promontoriul stâncos: siluetele impunătoare ale bătrânului Paulus şi tânărului Victor Atreides, ţinând sus torţa unei flăcări eterne.

În largul apei calme, multe bărci mici se învârteau scotocind prin varec, trăgând plase şi vânând peştii mari. Părea totul atât de paşnic… Soarele cobora spre orizont, apărând din când în când printre norii împrăştiaţi.

Războinicul mentat văzu de asemenea o navă singuratică trecând repede, la înălţime. Evident, un aparat de recunoaştere, un cercetaş… Fără însemne.

Proiecţii detaliate, de primul şi al doilea ordin. Thufir prevedea ce s-ar putea întâmpla, ştia că putea face prea puţin pentru a apăra Caladanul împotriva unui atac direct. Mai avea câteva nave de luptă din flotila de escortă, dar nimic altceva nu rămăsese din apărarea locală a Atreizilor. Leto pariase totul pe campania ixiană… prea mult, poate.

Nava-cercetaş fără însemne trecu pe deasupra capului,

adunând toate blestematele de informaţii de care ar avea nevoie un spion. Ridicând ochii spre figura împietrită la ducelui Paulus şi apoi mai jos, spre chipul inocent al lui Victor, mentatul Casei Atreides îşi aduse aminte de greşelile trecutului.

— Nu îndrăznesc să-ţi înşel din nou aşteptările, domnule duce, îi spuse el cu voce tare colosului. Şi nici nu-l pot dezamăgi pe Leto. Dar aş vrea să pot da un răspuns, să am o cale de-a apăra această lume minunată…

Thufir scrută oceanul, văzu flota neajutorată de bărci de pescuit împrăştiată la întâmplare pe suprafaţa apei. Această şaradă va cere toată abilitatea sa de mentat ca să fie rezolvată, şi spera să fie de ajuns.

Mi-au pus piedici şi m-au vânat pentru ultima dată cu minţile lor de temniceri de la ţară! Aici, îmi afirm voinţa!

Atribuit renegatului conte DOMINIC VERNIUS

Puţin după prânz, exact la timp, se declanşară alarmele în oraşul subteran. Era un sunet vesel pentru prinţul Rhombur Vernius.

— Începe! A venit Duncan!

În întunericul din cartierul suboizilor, moştenitorul ixian se uită la Gurney Halleck, ai cărui ochi ca nişte aşchii de sticlă luceau pe fata colţuroasă.

— „Ne încingem la brâu, ne cântăm cântecele şi vărsăm sânge în numele Domnului."

Zâmbi şi începu să se mişte.

— N-avem timp de pierdut!

C'tair Pilru, tras la faţă şi cu ochii roşii, sări în picioare. Nu mai dormise de zile întregi, şi părea să trăiască mai mult cu adrenalină decât cu hrană. Explozivii plantaţi de el tocmai ar fi trebuit să se declanşeze la canionul-port de intrare, deschizând calea spre înăuntru pentru trupele Atreizilor. C'tair strigă:

— E timpul să dezlănţuim armele şi să adunăm lângă noi pe oricine vrea să ne urmeze. Oamenii sunt gata să lupte, în sfârşit!

Faţa lui slăbită avea înfăţişarea angelică, eterică a unui om care depăşise nevoia de teamă sau de îmbărbătare.

— Te vom urma în bătălie, prinţe Rhombur!

Cicatricea lui Gurney tremură în timp ce se încruntă.

— Ai grijă, Rhombur. Nu le da inamicilor noştri o ţintă prea uşoară. Ai fi un premiu prea mare pentru ei.

Prinţul ciborg porni către uşa scundă.

— Nu mă voi ascunde în timp ce alţi se bat pentru mine, Gurney!

— Măcar aşteaptă până când ne asigurăm controlul unei părţi de oraş…

— Îmi voi anunţa întoarcerea de pe treptele Marelui Palat.

Tonul lui Rhombur nu lăsa loc de discuţie.

— Nu mă voi mulţumi cu nimic altceva!

Gurney bombăni, gândindu-se cum să-l protejeze mai bine pe bărbatul mândru şi încăpăţânat.

C'tair deschise drumul către un arsenal ascuns, o cămăruţă pentru instalaţia de ventilaţie, pe care-o modificaseră potrivit propriilor lor scopuri.

Rhombur şi Gurney împărţiseră componentele demontate din sofisticata capsulă de luptă Atreides. Strecuraseră arme, explozive, scuturi şi dispozitive de comunicaţii în mâinile zeloşilor rebeli voluntari.

C'tair apucă primele arme pe care putu să pună mâna – două grenade şi un baston paralizant. Rhombur agăţă la centură un suport cu cuţite de aruncat, apoi ridică o sabie grea pentru două mâini cu unul singur dintre braţele puternice de ciborg. Gurney alese un pumnal de duel şi o sabie lungă. Toţi trei îşi puseră centuri de scut şi le activară, producând zumzetul familiar, reconfortant. *Gata.*

Lăsară laserele neatinse. În spaţii înguste, cu scuturile pornite, nu voiau să rişte să declanşeze o interacţiune mortală laser-scut, care putea vaporiza oraşul subteran.

În timp ce alarmele continuau să sune, unele dintre uşile instalaţiilor de producţie tleilaxu se închiseră cu încuietori automate; altele se înţepeniră în balamale. Zvonurile din ultimele câteva zile îi alertaseră deja pe ixieni în legătură cu ceea ce ar urma să se întâmple, dar multora dintre ei tot nu le venea să creadă că sosirea salvatorilor Atreizi era atât de aproape. Acum erau în culmea fericirii.

C'tair strigă după sprijin şi aleargă prin tuneluri.

— Înainte, cetăţeni! La Marele Palat!

Mulţi dintre muncitori se temeau. Unii simţeau o speranţă prudentă. Echipele de lucru de suboizi alergau de colo până colo în confuzie, iar C'tair strigă până când îi preluară scandarea:

— Pentru Casa Vernius! Pentru Casa Vernius!

Aruncă prima grenadă într-un grup de administratori tleilaxu ai unei fabrici, care ţipau; aceasta explodă în

cavernă cu un zgomot ca de tunet. Apoi îşi folosi bastonul paralizant ca să ciomăgească pe oricare dintre oamenii cu pielea cenuşie iviţi în cale.

În timp ce Rhombur ataca de-a dreptul, ca o locomotivă, o săgeată şuieră pe lângă capul lui, dar fu deviată de scut. Zărind un Maestru tleilaxu ghemuindu-se într-o parte, prinţul îl străpunse în piept cu un cuţit aruncat, apoi ciopârţi un alt invadator cu sabia grea. Îşi croi drum mai departe prin încăierare.

Strigând, Rhombur chemă alături de el pe toţi rebelii pe care-i putea găsi. De la gura tunelului, el şi cu Gurney împărţeau arme luptătorilor nerăbdători şi-i îndrumau către noi ascunzişuri pentru provizii.

— Acum avem şansa să curăţăm Ix pentru totdeauna de aceşti invadatori!

Deschizându-şi calea prin luptă spre centrul cavernei, Gurney răcnea ordine, temându-se că aceşti revoluţionari prost organizaţi vor fi tăiaţi bucăţi de sardaukarii profesionişti.

Holo-cerul pâlpâi pe tavanul grotei când exploziile zguduiră substaţiile de control din clădirile stalactite.

Structura cea mai magnifică, domul inversat al Marelui Palat, atârna ca un sfânt Graal râvnit de Rhombur. La nivelurile superioare, soldaţi în uniforme Atreides alergau pe pasarelele înalte, cu săbiile ridicate, în urma unui maestru spadasin.

— E Duncan! arătă Gurney către pasarela de deasupra. Trebuie să ajungem acolo!

Rhombur îşi aţinti ochii asupra Marelui Palat.

— Să mergem!

Urmându-l pe C'tair, strigând şi atacând cu ferocitate, ceata improvizată creştea cu noi voluntari în timp ce traversau în fugă fundul cavernei. Rebelii rechiziţionară un şlep gol de mărfuri – o platformă grea antigravitaţională, proiectată pentru transportul materialelor din afara planetei prin canionul-port de intrare, până la construcţiile de pe fund.

Gurney se urcă pe puntea de comandă a şlepului şi porni motoarele suspensoare. Acestea scoaseră un vuiet ascuţit.

— La bord! La bord!

Luptătorii se căţărară pe platforma şlepului, unii neînarmaţi dar dornici să lupte chiar şi cu unghiile, dacă era nevoie. Când vehiculul începu să se ridice în aer, câţiva rebeli fură înghesuiţi către margine şi căzură peste bord. Alţii săriră să prindă balustradele, stând atârnaţi până când camarazii lor îi traseră pe punte.

Şlepul se înălţa în timp ce dedesubt apărură sardaukarii, încercând să se alinieze în detaşamente. Un nor de ace ascuţite erupse din armele lor de la şold, ricoşând de pereţi, lovind privitorii. Scuturile individuale încetineau sau deviau unele dintre proiectile, dar cei mai mulţi cetăţeni nevinovaţi erau neprotejaţi.

Din locul avantajos pe care-l ocupau, sus pe şlepul de mărfuri, rebelii dezlănţuiţi deschiseră focul asupra duşmanilor de dedesubt. Spre deosebire de soldaţii împăratului, Maeştrii tleilaxu nu purtau scuturi. C'tair, cuprins de frenezie, găsi o armă cu proiectile şi trase.

În timp ce şlepul plutea tot mai sus pe suspensoarele sale, soldaţii imperiali îndreptară armele către el, neştiind nici măcar cine luase vehiculul, sardaukarii păreau înnebuniţi de vederea sângelui. Unul dintre motoarele suspensoare explodă, făcând platforma să se încline. Patru rebeli nefericiţi alunecară şi se rostogoliră spre moarte pe podeaua de piatră de dedesubt.

Gurney se lupta cu comenzile recalcitrante, dar Rhombur îl dădu la o parte şi adăugă energie la motoarele rămase. Şlepul înclinat se înălţă spre balcoanele cu pereţi de plaz ale fostului Mare Palat. Prinţul privea în sus, vedea locurile tinereţii sale, şi-şi amintea cum îşi dusese familia lui viaţa privilegiată.

Răsuci comenzile de ghidare şi platforma supraîncărcată se abătu spre una dintre ferestrele largi, un balcon – totodată şi terasă de observaţie – unde se ţineau cândva petrecerile pentru aniversarea nunţii lui Dominic Vernius cu

frumoasa lui doamnă Shando.

Rhombur dirijă şlepul direct pe fereastră, ca un ţăruş în inima unui demon, sfărâmând balconul ornamentat. Aşchii şi alte rămăşiţe căzură în jurul lor, iar ţipetele se amestecară cu uralele sfidătoare. Motoarele suspensoare ale şlepului se stinseră când Rhombur opri alimentarea, iar aparatul lent se opri pe podea.

C'tair fu primul care sări pe podeaua în formă de tablă de şah, în mijlocul unor tleilaxu cuprinşi de panică şi a câtorva sardaukari care se îngrămădeau să se apere.

— Victorie pe Ix!

Luptătorii pentru libertate preluară strigătul şi porniră la atac mai mult cu entuziasm decât cu arme.

Însoţit de Gurney Halleck, Rhombur coborî din şlep pentru întoarcerea lui triumfală la Marele Palat. Stând în sala presărată cu dărâmături, înconjurat de strigăte de luptă şi focuri de armă, se simţea ca şi cum ar fi ajuns în sfârşit acasă.

La nivelurile din tavan, Duncan Idaho conduse trupele Atreides în toiul bătăliei, iar sardaukarii de elită răspunseră cu sălbăticie. Soldaţii imperiali îndesau în gură ceea ce păreau a fi nişte tablete de melanj – o supradoză de mirodenie? — şi alergau la luptă.

Ca nişte animale cuprinse de furie, sardaukarii se aruncau în ofensive lipsite de speranţă împotriva unor forţe copleşitoare. La distanţe mici, cu scuturile scoţând scântei, renunţau la armele cu rază lungă de acţiune şi atacau trupele Atreides folosind la momentul potrivit pumnale, săbii şi chiar mâinile goale pentru a penetra scuturile defensive. De fiecare dată când sardaukarii înfrângeau unul dintre luptătorii ducelui Leto, îi dezactivau scutul şi-l sfâşiau într-o clipă.

Comandantul Cando Garon, cu uniforma sfâşiată şi

mânjită de sânge, se repezi împotriva soldaţilor lui Duncan. Deşi la şold îi atârna o sabie lungă, refuză să o folosească; în schimb, preferă un kindjal, mai personal, împungând în dreapta şi-n stânga cu vârful primejdios al pumnalului. Străpunse ochi, reteză vene jugulare şi *ignoră* pur şi simplu atacurile Atreizilor în jurul lui.

Un locotenent nesăbuit de pe Caladan se strecură dintr-o parte, băgă vârful sabiei prin scutul comandantului şi o înfipse în carnea umărului lui Garon. Comandantul sardaukar se opri, scutură din cap ca pentru a alunga nişte ţânţari dureroşi din frenezia lui produsă de mirodenie şi se aruncă din nou în încăierare cu încă şi mai mare ferocitate, uitând de atacatorul său.

Urlând cu voci bestiale, soldaţii sardaukari năvăliră înainte, un val de uniforme care nu se aflau în niciun fel de formaţie. Dezorganizaţi şi primitivi, erau însă eficienţi şi mortali.

Rândurile Atreizilor începură să cedeze la atacul furios, dar Duncan strigă din adâncul plămânilor. Înălţă sabia bătrânului duce ca să-i regrupeze. Simţea arma puternică, impregnată de spiritul proprietarului ei iniţial. O folosise pe Ginaz – iar astăzi ea va conduce forţele Atreides la victorie. Dacă ar fi trăit Paulus Atreides, ar fi fost mândru să vadă realizările vagabondului pe care-l luase sub protecţia lui.

Auzind vocea puternică a maestrului spadasin, oamenii lui Leto forţară trecerea izbind cu scuturile zumzăitoare şi zăngănind din săbii. Având în vedere numărul copleşitor al Atreizilor, ar fi trebuit să-i pună complet pe fugă – dar sardaukarii cu ochi sălbatici nu cedau teren cu uşurinţă. Aveau fetele congestionate, ca şi cum ar fi fost îndopaţi cu stimulente intense. Refuzau să se predea.

Pe măsură ce atacul furios progresa, Duncan nu vedea niciun semn de victorie iminentă, nicio speranţă că se va termina curând. Cumva, în ciuda dezorganizării lor, sardaukarii se adunaseră din nou.

Ştia că aceasta avea să fie ziua cea mai sângeroasă din viaţa lui.

În timp ce luptele se dezlănţuiau în cavernele subterane, Hidar Fen Ajidica se repezi spre pavilionul de cercetări de înaltă securitate, sperând că îl va folosi ca refugiu. Alergând pe lângă el, Hasimir Fenring se gândea dacă asta ar putea fi ocazia să găsească o ieşire ascunsă şi să scape. Hotărî că nu avea de ales decât să se ţină după cercetătorul tleilaxu şi să-l lase să se distrugă singur – aşa cum omuleţul ieşit din minţi părea hotărât să facă.

În interiorul întinsului laborator ecranat de ochii intruşilor, Fenring strâmbă din nas la mirosul de descompunere care emana din şirurile de cuve axlotl. Sute de muncitori tleilaxu se mişcau de acolo până colo, monitorizând cuvele, luând mostre, ajustând mecanismele de control metabolic. Bătălia care se ducea afară îi înspăimânta, dar se ocupau de treburile lor cu devotament neclintit, temându-se pentru viaţa lor dacă şovăiau fie şi pentru o clipă. Cea mai mică fluctuaţie, cel mai simplu pas greşit puteau scoate toate cuvele delicate din marja acceptabilă de eroare a parametrilor şi puteau ruina vitalul program al amalului. Ajidica avea priorităţile lui.

Trupelor de sardaukari care erau postaţi cel mai aproape de pavilionul de cercetări li se dăduse mai mult ajidamal şi fuseseră scoşi de la îndatoririle lor obişnuite. Acum, se repeziră de-a valma în încăierarea din afara complexului de laboratoare, urlând cu sălbăticie.

Fenring nu înţelegea cu totul, şi nici nu-i plăcea, ceea ce vedea. Nimeni nu părea să comande trupele câtuşi de puţin.

Aruncând priviri în jur, Ajidica îi făcu semn contelui.

— Vino cu mine!

Ochii omuleţului aveau acum o tentă surprinzătoare de stacojiu, iar albul lor devenise roşu strălucitor din cauza fisurilor hemoragice apărute în sclerotică.

— Tu eşti omul împăratului şi ar trebui să stai la dreapta mea când o să fac anunţurile referitoare la viitorul nostru.

Rânji ca un animal de pradă, iar din gingii îi picură sânge, ca şi cum tocmai s-ar fi ospătat cu carne crudă.

— În curând mă vei idolatriza…

— Hmmm, mai întâi dă-mi voie să aud ce ai de spus, răspunse Fenring prudent, recunoscând scânteia întunecată de nebunie din comportamentul cercetătorului. Se gândi să-i frângă piticului gâtul chiar atunci – i-ar fi cerut doar o lovitură iute, simplă – dar erau prea mulţi lucrători loiali din laborator în apropiere, privindu-l fix şi aşteptând veşti.

Cei doi urcară o scară abruptă de metal către o pasarelă înaltă, deasupra laboratorului aglomerat.

— Ascultaţi-mă! Aceasta este o încercare de la Dumnezeu! strigă Ajidica către audienţa de dedesubt, vocea lui tunând în spaţiul deschis.

Din gură îi ţâşnea sânge în timp ce vorbea.

— Mi s-a dat o ocazie miraculoasă de a vă arăta viitorul!

Cercetătorii se adunară pe podea, ascultându-l. Fenring auzise declaraţiile fantasmagorice ale omuleţului şi înainte, dar acum Ajidica părea să-şi fi ieşit complet din minţi.

Un ecran uriaş de comunicaţii de pe perete arăta un flux continuu de imagini ale bătăliei, de la holo-proiectoarele montate prin toată lumea subterană. Forţele Atreides, aliate cu gloata de pe Ix, preluau controlul, sector după sector.

Fără să acorde nicio atenţie valului de lupte, Maestrul Cercetător, cuprins de frenezie, ridică ambele mâini, cu pumnii strânşi. Printre degetele ca de păianjen, şuviţe de sânge i se scurgeau în firicele stacojii de-a lungul tendoanelor de la antebraţe. Deschise palmele pentru a dezvălui florile strălucitoare de sânge care-i înfloriseră în mijlocul lor.

Acestea ar trebui să fie stigmate? se întrebă Fenring. *Interesant spectacol. Dar e adevărat?*

— Am creat ajidamalul, substanţa secretă care va deschide Calea pentru credincioşi. Am trimis dansatori-faţă

către colţurile neexplorate ale galaxiei, pentru a pune fundaţiile magnificului nostru viitor. Alţi Maeştri tleilaxu se află chiar acum la curtea imperială de pe Kaitain, pregătiţi să-şi facă mutarea. Cei care mă vor urma vor fi nemuritori şi atotputernici, binecuvântaţi pentru veşnicie…

Fenring reacţionă cu surprindere la această informaţie. Dintr-o rană deschisă apărută în mijlocul frunţii lui Ajidica începu să curgă sânge, alunecând în jos peste sprâncene şi spre tâmple. Chiar şi din ochi îi curgeau lacrimi roşii, vâscoase.

— Băgaţi de seamă ce vă spun!

Vorbele lui Ajidica se transformaseră într-un ţipăt.

— Numai eu am o viziune adevărată! *Numai eu* înţeleg voia lui Dumnezeu! *Numai eu…*

Şi când strigă, un jet de sânge îi erupse din gât. Gesturile lui frenetice degenerară într-o criză şi trupul căzu cu zgomot pe pasarelă. Pielea, porii şi răsuflarea lui duhneau a scorţişoară şi a putreziciune.

Îngrozit, Fenring se dădu înapoi, examinându-l pe Maestrul Cercetător, urmărindu-i convulsiile morţii. Corpul cu pielea cenuşie al omuleţului devenise acum umed şi roşu, cu alte hemoragii din nări şi din urechi.

Fenring se încruntă. Fără îndoială, proiectul costisitor şi de lungă durată era un eşec mizerabil. Chiar şi sardaukarii, care primiseră regulat doze de melanj sintetic, fuseseră *schimbaţi…* şi nu în bine. Împăratul nu mai putea risca să continue acest program.

Fenring privi ecranul fără să-i vină să creadă. Forţele militare Atreides striveau apărarea tleilaxu şi atacau cu furie detaşamentele de sardaukari, iar Fenring se trezi că urmăreşte prăbuşirea fiecărui aspect al planului său pe termen lung.

Singura cale să-şi salveze viitorul era să se asigure că toate greşelile cad drept în spinarea Maestrului Cercetător Hidar Fen Ajidica.

Pierzând sânge din o sută de răni, omuleţul continuă să se zvârcolească pe pasarelă, urlând mari declaraţii şi

blesteme, până când se rostogoli şi ajunse la o margine. În cele din urmă, Ajidica se prăbuşi şi se strivi într-o cuvă axlotl de dedesubt... cu doar un foarte mic ghiont de ajutor din partea contelui Fenring.

Fiecare om este un potenţial duşman, fiecare loc un potenţial câmp de bătălie.

Învăţătură zensunnită

Avu loc încă un spasm al travaliului. Contracţiile deveneau mai dureroase, mai dese, mai puternice...

Jessica avu nevoie de tot antrenamentul ei Bene Gesserit pentru a-şi controla trupul, pentru a-şi concentra muşchii şi a îndruma copilul prin canalul naşterii. Acum nu-i păsa de dezamăgirea lui Mohiam, nici de felul în care acest băieţel neaşteptat va arunca în haos programul genetic, lung de secole, al Comunităţii. Nu se putea gândi decât la procesul naşterii.

La marginea patului lui Jessica, doamna Anirul Corrino stătea pe un scaun cu suspensii. Avea chipul cenuşiu şi supt, ca şi cum şi-ar fi folosit toate facultăţile creierului pentru a-şi menţine concentrarea şi pentru a ţine în mână frâiele atât de subţiate ale sănătăţii mintale. Într-o mână, apucase din nou bisturiul cu laser. Pregătită. Pândind, ca un animal de pradă...

Jessica se învălui într-un cocon meditativ. Trebuia să mai păstreze secretul doar pentru câteva clipe. Copilul va sosi în curând. Un fiu, nu o fiică.

Atât Cucernica Maică Mohiam, cât şi doamna Margot Fenring rămăseseră pe loc în timpul orelor de travaliu, iar acum stăteau atente chiar în spatele lui Anirul, gata să sară dacă aceasta ameninţa să devină violentă. Chiar dacă era Maica Kwisatz, nu-i vor îngădui să facă rău copilului lui Jessica.

Cu coada ochiului, printre respiraţiile adânci, Jessica observă un tremur al mâinii lui Mohiam, un semnal special menit doar pentru ea. *Spune-i lui Anirul că vrei să tai eu cordonul ombilical. Să fiu eu cea care ţine bisturiul laser...*

Jessica mimă un spasm scurt ca să-şi dea timp să se gândească la asta. Ani de zile, Maica Proctor Superior Mohiam fusese instructoarea ei pe Wallach IX. Mohiam îşi îndoctrinase tânăra elevă din Comunitate, îi dăduse lui

Jessica ordine explicite să conceapă o *fiică* cu Leto Atreides. Şi-o aminti pe Mohiam ţinând gom jabbar-ul la gâtul ei, acul otrăvit pregătit pentru o înţepătură rapidă şi mortală. Pedeapsa pentru eşec…

M-ar fi ucis atunci, dacă n-aş fi îndeplinit standardul ezoteric de umanitate al Comunităţii. Ar putea la fel de bine să mă omoare acum…

Dar era acest lucru pe care l-ar fi putut face Mohiam *uman* prin el însuşi? Bene Gesserit-ul interzicea plin de zel emoţia dragostei – dar nu era *uman* să simţi dragoste şi compasiune? În situaţia de faţă, ar fi fost Mohiam mai puţin periculoasă decât Anirul?

Nu, e mai probabil că îmi vor ucide copilul.

Lui Jessica i se părea că dragostea era ceva ce o maşină nu putea trăi, iar oamenii învinseseră maşinile gânditoare în Jihadul Butlerian, cu milenii în urmă. Dar dacă oamenii au fost învingătorii, de ce mai dăinuia această rămăşiţă a non-umanităţii – barbaria gom jabbarului – într-una dintre Marile Şcoli? Barbaria era în aceeaşi măsură o parte a psihicului uman, ca şi dragostea. Una nu putea exista fără cealaltă.

Trebuie să am încredere în ea? Alternativa este prea înfricoşătoare. Există altă cale?

Între contracţii, Jessica înălţă capul transpirat de pe pernă şi spuse cu voce slabă:

— Doamnă Anirul, mi-ar plăcea ca… Margot Fenring să taie cordonul ombilical al copilului!

Mohiam se dădu înapoi, surprinsă.

— Vrei să-i dai ei bisturiul, te rog?

Jessica pretinse că nu observă tulburarea şi neplăcerea bătrânei ei profesoare.

— E alegerea mea.

Anirul părea distrată, ca şi cum asculta vocile interioare, încercând încă să le înţeleagă. Coborî ochii spre unealta chirurgicală din mâinile ei.

— Da, desigur.

Uitându-se peste umăr, îi înmână arma potenţială doamnei Fenring. Chinul de pe faţa lui Anirul se potoli

pentru o clipă.

— Cât mai durează?

Se aplecă spre patul de naşteri.

Jessica încercă să-şi ajusteze chimia trupului, ca să înăbuşe un fulger ascuţit de durere, dar nu avu niciun efect.

— Copilul soseşte…

În loc să se uite la observatoarele din cameră, se detaşă, examinând nişte albine îmblânzite care zburau între ghivecele sferice plutitoare de deasupra capului ei. Insectele se târau în spaţiul închis şi polenizau florile. *Concentrează-te… Concentrează-te…*

După câteva clipe, spasmul cedă. Când vederea i se limpezi, văzu, spre surprinderea ei, că până la urmă tot Mohiam ţinea bisturiul laser. Simţi pentru o clipă groaza pentru bebeluşul ei. Arma însăşi era irelevantă, totuşi. *Sunt Bene Gesserit. N-au nevoie de niciun instrument tăios ca să omoare un copil neajutorat.*

Durerile naşterii se îndesiră. Nişte degete o atinseră, i se strecurară în vagin. Sora medicală cea durdulie dădu din cap.

— E complet dilatată.

Şi, cu un strop de Glas:

— Împinge!

Din reflex, Jessica reacţionă, dar efortul intensifică doar durerea.

Ţipă. Muşchii i se încleştară. Voci preocupate se mişcară în fundal, şi le înţelese cu greu cuvintele.

— Împinge mai departe!

Acum era a doua soră medicală. Ceva dinăuntru lupta împotriva lui Jessica, de parcă însuşi copilul prelua controlul, refuzând să iasă. Cum era posibil aşa ceva? Nu sfida mersul natural al lucrurilor?

— Opreşte! Acum, relaxează-te…

Nu putea identifica sursa ordinului, dar se supuse. Durerea deveni sfâşietoare şi îşi suprimă un strigăt, folosind fiecare abilitate învăţată de la Mohiam. Corpul ei răspundea cu un program biologic la fel de profund ca şi ADN-ul.

— Copilul se sugrumă cu cordonul!

Nu, te rog, nu! Jessica ţinu ochii închişi, concentrată spre interior, încercând să-şi conducă preţiosul ei copil spre o poziţie sigură. *Leto trebuie să-şi aibă fiul!* Dar nu reuşea să vizualizeze muşchii potriviţi, nu simţea nicio schimbare. Percepu doar beznă şi o tristeţe intensă, copleşitoare.

Simţi mâna moale a unei surori medicale întinzându-se în ea, împingând şi sondând ca să dezlege copilul. Încercă să-şi controleze trupul, să-şi pună muşchii în mişcare, să-şi îndrepte mintea către fiecare celulă. Din nou, Jessica avu ciudata senzaţie că bebeluşul se împotrivea, că nu voia să se nască.

Cel puţin nu aici, nu în prezenţa acestor femei periculoase…

Jessica se simţea mică şi slabă. Dragostea pe care voise s-o împărtăşească cu ducele ei şi cu fiul lor părea atât de lipsită de importanţă în comparaţie cu universul fără margini şi cu tot ce cuprindea el. Kwisatz Haderach… Era el capabil să vadă totul chiar înaintea propriei sale naşteri?

Este copilul meu Cel Aşteptat?

— Împinge din nou. Împinge!

Jessica făcu asta şi de data asta simţi o schimbare, o curgere lină. Îşi crispă tot trupul, încordându-l atât de mult cât putu, apoi împinse din nou şi din nou… Durerea se potoli, dar îşi aminti de pericolul care domnea peste tot în jurul ei.

Copilul ieşi. Îl simţi trecând, simţi mâini întinzându-se, luându-l… şi apoi toată puterea ei se stinse pentru o clipă. *Trebuie să-mi revin repede. Trebuie să-l protejez*. După trei respiraţii adânci, Jessica se luptă să se ridice în capul oaselor. Se simţea slăbită, cumplit de obosită, cu dureri în tot corpul.

Femeile adunate la picioarele patului de naştere nu scoteau o vorbă, abia mişcându-se. O tăcere apăsătoare se lăsase peste camera scăldată în soare, ca şi cum dăduse naştere unei diformităţi monstruoase.

— Copilul meu, zise Jessica, întrerupând liniştea

ameninţătoare. Unde e copilul?

— Cum e posibil?

Vocea lui Anirul era ascuţită, la limita isteriei. Lăsă să-i scape un ţipăt pătrunzător.

— Nu!

— Ce-ai făcut? întrebă Mohiam. Jessica, *ce-ai făcut?*

Cucernica Maică nu arăta mânia de care Jessica se temuse atât de mult; în schimb, chipul ei arăta înfrângere şi dezamăgire totală.

Din nou, Jessica se luptă să arunce o privire copilului, şi de data asta văzu un păr ud, negru, o frunte mică şi nişte ochi larg deschişi, inteligenţi. Se gândi la dragul ei Leto. *Copilul meu trebuie să trăiască.*

— Acum înţeleg tulburarea din Celelalte Memorii.

Faţa lui Anirul deveni o mască de furie neînfrânată.

— Ştiau, dar Lobia nu mi-a putut spune la timp. Eu sunt Maica Kwisatz! Mii de surori au muncit la programul nostru, de milenii! De ce-ai făcut asta *viitorului* nostru?

— Nu-l ucideţi! Pedepsiţi-mă pe mine pentru ce-am făcut, dacă trebuie – dar nu pe fiul lui Leto!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Mohiam puse copilul în braţele lui Jessica, ca şi cum ar fi vrut să scape de o povară neplăcută.

— Ia-ţi afurisitul de băiat, zise ea pe un ton de gheaţă, şi roagă-te să mai dăinuie Comunitatea după ceea ce ai făcut!

Omenirea îşi cunoaşte propria mortalitate şi se teme de stagnarea eredităţii sale, dar nu ştie ce curs să ia pentru a se salva. Acesta este scopul principal al programului genetic Kwisatz Haderach, de a schimba direcţia de mers a omenirii într-un mod fără precedent.

DOAMNA ANIRUL CORRINO,
jurnalele sale private

Chiar la uşa camerei imperiale de naşteri, pe dinafară, bărbatul deghizat ca soldat sardaukar purta un machiaj aplicat cu dibăcie pentru a-şi ascunde buzele pătate de sapho. La spatele pantalonilor încreţiţi ai bărbatului subţire, chiar sub jacheta uniformei, mai putea fi văzută o pată ştearsă de sânge. Abia dacă putea fi observată însă… Cu simţurile şi viteza intensificate, Piter de Vries strecurase un pumnal în spatele adevăratului soldat, în rinichiul lui stâng, în timp ce acesta se îndrepta spre postul său; apoi se mişcase repede, ca să salveze uniforma. Era mândru de treaba făcută.

În doar câteva minute, de Vries trăsese cadavrul într-o încăpere goală, îmbrăcase uniforma gri cu negru şi aplicase la iuţeală unsori chimice cu enzime ca să elimine petele de sânge. Îşi recăpătase calmul, apoi luase poziţie în faţa camerei de naşteri. Colegul soldatului mort îl privi cu scepticism.

— Unde-i Dankers?

— Cine ştie? Eu am fost scos de la îngrijirea leilor ca să stau aici cât timp nu ştiu ce doamnă de onoare face un plod, răspunse de Vries, cu un ton ţâfnos, de dezgust. Mi s-a zis să vin aici să-l înlocuiesc…

Mormăind a nepăsare, celălalt soldat îşi verifică pumnalul de ceremonie şi potrivi cureaua bastonului neuro-paralizant.

De Vries avea o altă armă ascunsă în teacă pe sub mâneca jachetei. Simţea de asemenea pe spate umezeala lipicioasă a cămăşii însângerate şi chiar îi plăcea senzaţia.

Apoi auzi un ţipăt brusc, voci surprinse şi îndurerate în

camera de naşteri. Apoi un bebeluş care urla. De Vries şi soldatul se uitară unul la altul, iar simţul de mentat al pericolului se ascuţi. Poate că drăguţa mamă, fiica secretă a baronului, murise la naştere. O, dar ar fi fost prea frumos ca să spere la asta – prea simplu. Apoi auzi doar discuţii pe ton scăzut… şi plânsul continuu al copilului.

Bebeluşul ducelui Leto oferea atâtea posibilităţi… nepotul secret al baronului însuşi! Poate că de Vries l-ar putea lua ostatic, şi astfel s-o silească pe frumoasa Jessica să i se supună ca sclavă sexuală – apoi i-ar ucide pe amândoi, înainte să se sature de ea. S-ar putea juca o vreme cu femeia ducelui…

Ori copilul însuşi ar putea fi chiar mai valoros decât Jessica. Nou-născutul era atât un Atreides, cât şi un Harkonnen. Poate că cel mai sigur curs al acţiunii ar fi să ia plodul pe Giedi Prime, să fie crescut alături de Feyd-Rautha – ce răzbunare fabuloasă împotriva Casei Atreides ar fi asta! Un moştenitor alternativ pentru Casa Harkonnen, dacă Feyd se dovedea la fel de idiot ca şi fratele lui mai mare, Rabban? În funcţie de felul în care gestiona situaţia, de Vries putea câştiga avantaje împotriva Comunităţii, împotriva celor două Case Mari şi împotriva lui Jessica însăşi. Totul într-o singură zi!

Saliva, cântărind posibilităţile delicioase…

Vocile femeilor deveniră mai intense, iar uşa camerei de naşteri se deschise încet. Cu vesmintele foşnind, trei vrăjitoare ieşiră pe coridor – odioasa Mohiam, instabila soţie a împăratului şi Margot Fenring, toate îmbrăcare în robe aba negre şi preocupate de discuţia lor secretă, murmurată.

De Vries îşi ţinu respiraţia. Dacă Mohiam s-ar fi uitat spre el, l-ar fi putut recunoaşte, în ciuda machiajului şi a uniformei furate. Din fericire, femeile erau prea supărate, nu se ştie de ce, ca să mai observe ceva în timp ce păşeau grăbite pe coridor.

Lăsând mama şi copilul neprotejaţi!

După ce vrăjitoarele dispărură după un colţ, de Vries îi

spuse morocănos colegului său:

— Ar trebui să verific înăuntru, să fiu sigur că totul e în ordine…

Înainte ca soldatul să se hotărască ce răspuns să dea, mentatul se strecură în camera de naşteri.

Plânsetul tare al unui bebeluş se auzea din zona luminată din faţă, alături de alte voci feminine. Auzi soldatul grăbindu-se să i se alăture, cu ghetele bocănind pe podea. Uşa se închise în urma lor.

Cu o mişcare iute şi tăcută, de Vries se roti şi tăie gâtul sardaukarului înainte ca acesta să apuce să scoată un sunet. Tăişul mortal al cuţitului scoase un şuierat prin aer şi împrăştie picături roşii pe perete.

După ce dădu drumul trupului în uniformă pe podea, mentatul porni mai departe după pradă, în camera de naşteri. Atinse bastonul neuro-paralizant de la brâu, activând câmpul.

La o staţie de lucru montată pe perete, văzu două surori medicale scunde îngrijind un copil, luând mostre celulare şi de păr şi examinând ecranul unei maşini de diagnosticare. Stăteau cu spatele la el. Cea mai înaltă dintre ele privea supărată la copil, ca şi cum ar fi fost un experiment care mersese prost.

Auzind un bâzâit, femeia mai scundă şi mai îndesată începu să se întoarcă. Însă de Vries sări în faţă şi legănă bastonul paralizant ca pe o bâtă. O lovi în faţă, strivindu-i nasul şi trimiţându-i impulsuri pârlitoare în creier.

Înainte de a lovi podeaua, colega ei păşi în faţa copilului şi ridică mâinile într-o postură defensivă. De Vries izbi cu bastonul. Ea blocă lovitura – trezindu-se cu mâinile paralizate. Lovitura la gât a mentatului fu apoi atât de puternică, încât îi auzi vertebrele zdrobindu-se.

Gâfâind exaltat, înjunghie ambele siluete nemişcate, doar ca să se asigure. N-avea niciun rost să-şi asume riscuri…

Băieţelul stătea întins pe masă, dând din picioare şi plângând. Grozav de vulnerabil… Pe partea cealaltă a

camerei, o văzu pe Jessica zăcând pe un pat lat, extenuată din cauza naşterii, cu ochii înceţoşaţi de analgezice. Chiar şi trasă la faţă şi plină de transpiraţie, arăta frumoasă şi fascinantă. Se gândi s-o omoare, ca ducele Leto să nu se mai poată bucura de ea.

Trecuseră doar câteva secunde, dar nu mai putea pierde nicio clipă. Când întinse mâinile după copil, ochii lui Jessica se lărgiră şocaţi. Înfăţişarea i se schimbă într-una de suferinţă şi spaimă.

O, asta-i mult mai bine decât moartea…

Jessica se întinse, luptându-se să se ridice. Voia să se târască jos din pat şi să vină după el! Atâta devotament, atâtea frământări materne! Îi zâmbi – dar cu machiajul şi deghizarea, ştia că n-o să-l mai recunoască niciodată.

Hotărându-se să ia ce putea înainte ca cineva să-l întrerupă, mentatul îndesă bastonul paralizant şi pumnalul la centura uniformei. În timp ce Jessica se târa din pat, el înveli bebeluşul într-o pătură, cu mişcări calme şi eficiente. Ea nu-l va ajunge niciodată la timp…

Văzu o pată sângerie întinzându-se pe cămaşa de kai-satin. Se clătină, apoi căzu pe podea. De Vries ridică băieţelul, făcând un gest batjocoritor, apoi o luă la fugă pe coridor. Chiar în timp ce cobora în fugă o scară, încercând să înăbuşe plânsul copilului, mintea lui se învârtea printre posibilităţi.

Erau atât de multe…

*

Ieşind din Sala Oratoriului după discursul său bine primit, Leto Atreides ţinea capul sus. Tatăl lui ar fi admirat acest spectacol. De data asta, îi ieşise bine. Nu ceruse nimănui permisiunea pentru ceea ce făcuse. Îi *informase,* iar acţiunile lui erau *irevocabile.*

Când ieşi din câmpul vizual al adunării, mâinile începură să-i tremure, deşi le ţinuse ferm în tot timpul discursului.

Ştia după aplauze că majoritatea Landsraadului îi admira sincer acţiunile. Isprăvile sale ar fi putut foarte bine să devină legendare printre nobili.

Cu toate acestea, politica avea felul ei de a face cotituri ciudate. Câştigurile dintr-un moment puteau fi pierdute în următorul. Mulţi delegaţi aplaudaseră poate doar pentru că fuseseră prinşi în febra evenimentului. Încă se mai puteau răzgândi. Chiar şi aşa, Leto îşi făcuse azi noi aliaţi. Rămânea doar să stabilească amploarea câştigurilor sale.

Acum, totuşi, era timpul s-o vadă pe Jessica.

În pas iute, traversă elipsa pavată cu lespezi de piatră. O dată intrat în palat, ocoli scara cea mare şi în schimb prinse un liftub către sala de naşteri. Poate copilul se născuse deja!

Dar când ieşi la ultimul etaj, patru soldaţi sardaukari îi blocară drumul cu armele scoase. O mulţime neliniştită se învârtea pe coridor în spatele lor, inclusiv câteva Bene Gesserit în robe negre.

O văzu pe Jessica prăbuşită pe un scaun, înfăşurată într-o robă albă prea mare. Vederea ei, atât de slăbită, atât de stoarsă, îl şocă. Pielea ei era umedă de transpiraţie, translucidă de durere.

— Sunt ducele Leto Atreides, vărul împăratului. Doamna Jessica este concubina mea legitimă. Lăsaţi-mă să trec!

Îşi făcu loc îmbrâncindu-i, folosind mişcări învăţate de la Duncan Idaho ca să dea la o parte tăişurile ameninţătoare.

Când îl văzu Jessica, se trase din braţele strânse ale surorilor ei Bene Gesserit şi încercă să stea în picioare.

— Leto!

El o prinse şi o îmbrăţişă, temându-se să întrebe despre copil. Se născuse mort? Dacă era aşa, ce făcea Jessica afară din camera de naşteri, şi de ce atâta pază?

Cucernica Maică Mohiam se apropie, cu chipul o mască de furie şi supărare. Jessica încercă să spună ceva, dar izbucni în lacrimi. Observă sânge pe podeaua de sub ea. Cuvintele lui Leto erau reci, dar trebuia să rostească întrebarea.

— Copilul meu a murit?

— Ai un fiu, duce Leto, un copil sănătos, răspunse Mohiam tăios. Dar a fost răpit. Doi soldaţi şi două surori medicale au murit. Indiferent cine a luat băiatul, îl voia mult de tot!

Leto nu reuşea să asimileze veştile groaznice toate deodată. Reuşi doar s-o îmbrăţişeze pe Jessica şi mai strâns.

De-a lungul duratei multor vieţi marcate de carcasele unor planete ruinate, omul a fost o forţă geologică şi ecologică fără s-o ştie, fiind prea puţin conştient de propria sa forţă.

PARDOT KYNES,
Lungul drum către Salusa Secundus

Laţul de transspaţiale de deasupra Arrakisului se strânse până când baronul Harkonnen simţi că nu mai e în stare să respire. Toată după-amiaza, aparatele de război ale sardaukarilor continuară să se scurgă din pântecele navelor de transport ale Ghildei. Nu mai fusese niciodată atât de speriat…

Baronul ştia, din punct de vedere intelectual, că Shaddam nu va incinera niciodată Arrakis, aşa cum făcuse pe Zanovar – dar nu era dincolo de domeniul posibilităţii ca împăratul să nimicească Carthag. Şi pe el o dată cu oraşul.

Poate că ar trebui să plec într-una dintre navele mele. Repede!

Dar nicio navetă nu mai putea decola. Toate aparatele spaţiale fuseseră consemnate la sol. Baronul nu avea nicio cale de scăpare, cu excepţia mersului pe jos, în deşert. Şi nu era chiar *atât* de disperat – nu încă…

Stând în interiorul cupolei de observaţie din plaz, de la spaţioportul din Carthag, urmări o dâră portocalie de vapori condensaţi pe cerul tot mai întunecat: coborârea unei navete dintr-un transspaţial. Fusese instruit să vină fără întârziere şi s-o întâmpine. Situaţia fără precedent îl rodea.

Blestematului de Shaddam îi plăcea să facă pe soldatul, umflându-se în pene în uniforma lui, iar acum se purta ca cel mai mare bătăuş din univers. Sateliţii orbitali de observaţie ai baronului fuseseră deja distruşi într-o acţiune improvizată. Oare ce vrea, pe toţi dracii, împăratul de la mine?

În picioare în lumina mohorâtă a amurgului, baronul se încruntă. Trimiţând curieri, convocase o companie amărâtă de soldaţi în zona demarcată pentru primiri a

spaţioportului. Arşiţa reziduală a zilei unduia pe pavajul de cremene topită, evaporând chimicale şi uleiuri care impregnaseră solul. În jurul lui, navele sub embargo stăteau cu toate sistemele închise.

La orizont, unde culorile apusului ardeau ca un foc îndepărtat peste marginea nisipoasă a lumii, se vedea un nor de praf. Încă una dintre nenorocitele astea de furtuni de nisip!

Mica navetă ateriză. Pregătindu-se s-o întâmpine, baronul se simţea legat de mâini şi de picioare. Trupele suplimentare pe care le adusese de pe Giedi Prime n-ar fi putut să înfrunte niciodată o invazie la o asemenea scară. Măcar dacă ar fi avut mai mult timp, l-ar fi chemat pe Piter de Vries de pe Kaitain ca să facă pe emisarul, să negocieze un sfârşit diplomatic la ceea ce trebuia cu siguranţă să fie o simplă neînţelegere.

Plutind pe suspensoare ca să salute suita CHOAMului şi a Ghildei, se sili să afişeze un zâmbet pe faţa fălcoasă. Un delegat albinos al Ghildei, purtând un costum cu infuzor de mirodenie, coborî din naveta construită cu grijă. Imediat după el, veneau uscatul bashar suprem şi un revizor mentat al CHOAMului, cu înfăţişare ameninţătoare. Cu ochii săi negri ca de păianjen, baronul clipi către mentat şi ştiu că acest om va fi adevărata problemă.

— Bine aţi venit, bine aţi venit!

Abia îşi putea stăpâni privirea tulburată de panică, de pe faţă; un observator atent i-ar fi observat cu siguranţă nervozitatea.

— Voi coopera, desigur, în orice mod posibil…

— Da, anunţă delegatul cel albinos al Ghildei, inhalând adânc din gazul difuz de mirodenie care se scurgea din gulerul său gros, *va trebui* să cooperezi în orice mod!

Trio-ul îşi purta aroganţa ca pe o a doua piele.

— Dar… ar trebui să-mi explicaţi întâi ce infracţiune credeţi că am comis. Cine m-a acuzat pe nedrept? Vă asigur că s-a produs o eroare…

Revizorul mentat veni mai aproape, cu basharul suprem

alături.

— Ne vei acorda acces la toate înregistrările financiare şi de transport. Avem intenţia să inspectăm fiecare combină de mirodenie, fiecare depozit legal şi declaraţie de producţie. Vom stabili dacă a existat vreo eroare.

Delegatul Ghildei îl urmă îndeaproape.

— Nu încerca să ascunzi nimic!

Înghiţind cu greutate, baronul îi conduse afară de pe spaţioport.

— Desigur.

Ştia că Piter de Vries falsificase cu grijă înregistrările, pieptănând toate documentele şi rapoartele, iar mentatul strâmb era foarte meticulos din punct de vedere formal. Dar baronul se simţea îngheţat pe dinăuntru, convins că nici măcar cele mai atente manipulări nu vor rezista în faţa cercetării atente a acestor revizori diabolici.

Cu un zâmbet mâhnit, le arătă o platformă de transport, care avea să-i ducă la reşedinţa Harkonnen.

— Vă pot oferi ceva răcoritor?

Poate găsesc o cale să le strecor otravă sau droguri care întunecă mintea în băuturi…

Basharul suprem zâmbi depreciativ.

— Cred că nu, baroane. Am auzit despre dibăcia ta socială la banchetul de gală de pe Giedi Prime. Nu putem îngădui ca treburile imperiale să fie întârziate pentru asemenea… distracţii.

Incapabil să se gândească la alte scuze, baronul îi conduse în Carthag.

*

În largul deşertului, Liet-Kynes şi Stilgar urmăriseră sosirea transspaţialelor, navă după navă ieşind din hiperspaţiu pe cerul nopţii. Vehiculele creaseră în aer un nor de ionizare care acoperise aproape toate stelele.

Liet ştia totuşi că aceasta era o furtună generată de

politică, nu de un fenomen natural teribil.

— Mari forţe se mişcă dincolo de noi, Stil.

Stilgar sorbi ultimele picături din cafeaua de mirodenie înţepătoare pe care Faroula le-o adusese bărbaţilor în locul unde stăteau, pe pietrele de la poalele sietchului Scutului Roşu.

— Într-adevăr, Liet, trebuie să aflăm mai multe despre asta.

Prin tradiţie, Faroula pregătea pentru ei băutura tare la sfârşitul zilei fierbinţi, înainte de a-şi trimite băiatul, pe Liet-chih, în zonele comune de joacă ale sietchului. Fetiţa Chani îşi petrecea încă zilele cu o doică.

În câteva ore, menajerele şi servitorii fremeni care trăgeau cu urechea la reşedinţa Harkonnen începură să trimită rapoarte prin distrans: mesaje codificate organic implantate în tiparele sonore ale liliecilor călători. Cu fiecare piesă din mozaic, veştile deveneau din ce în ce mai interesante.

Liet fu încântat să afle că baronul Harkonnen însuşi avea capul pe butuc. Amănuntele erau puţine, iar tensiunile creşteau. După cât se părea, Ghilda Spaţială, CHOAM-ul şi sardaukarii împăratului veniseră să investigheze anumite neregularităţi din producţia de mirodenie.

Aşadar, ghildarul Ailric mi-a ascultat vorbele. Lasă-i pe Harkonnen să fiarbă…

Acum, stând într-una dintre sălile comune ale sietchului, Liet îşi scărpină barba de culoarea nisipului în locul în care tubul de apă al distraiului îi făcuse o rosătură.

— Harkonnenii n-au fost în stare să ascundă efectele raidurilor noastre… sau ale secretului pe care l-am dat noi în vileag. Mica noastră răzbunare a provocat repercusiuni mai mari decât am sperat.

Stilgar îşi pipăi cristaiul din teaca de la brâu.

— Folosind acest eveniment ca punct de sprijin, s-ar putea să reuşim să-i alungăm pe Harkonneni din deşertul nostru.

Scuturând din cap, Liet răspunse:

— Asta nu ne va elibera de controlul imperial. Dacă baronul este evacuat, fieful Dune va fi pur şi simplu transferat altei familii din Landsraad. Shaddam crede că are dreptul să facă asta, deşi fremenii au trăit şi au suferit aici vreme de sute de generaţii. Noii noştri stăpâni s-ar putea să nu fie mai buni decât Harkonnenii.

Chipul de şoim al lui Stilgar se încordă.

— Dar nici mai răi nu pot fi!

— De acord, prietene… Şi iată ideea mea. Am distrus sau am luat unele dintre rezervele de mirodenie ale baronului. Aceste acţiuni au fost pentru el sâcâieli costisitoare. Dar acum avem ocazia să dăm o lovitură stânjenitoare în timp ce revizorii CHOAM sunt prezenţi. Va fi căderea Harkonnenilor…

— Voi face tot ce-mi ceri, Liet.

Tânărul planetolog întinse mâna să atingă braţul musculos al celuilalt bărbat.

— Stil, ştiu că nu-ţi plac oraşele, şi Carthag mai puţin ca toate. Dar Harkonnenii au amplasat un alt depozit ascuns chiar acolo, în umbra spaţioportului. Dacă alegem drept ţintă acel stoc şi dăm foc magaziei unde este ţinut, Ghilda şi CHOAM-ul nu pot fi împiedicaţi să vadă. Baronul va fi terminat.

Ochii albastru-în-albastru ai lui Stilgar se lărgiră.

— Asemenea provocări sunt întotdeauna o plăcere, Liet. Va fi periculos, dar trupa mea de comando este extrem de încântată nu numai să dea lovituri duşmanului, dar şi să-l *umilească.*

*

În timp ce revizorul mentat examina dosarele de transport, nu clipea, nu-şi muta capul. Pur şi simplu absorbea datele şi înregistra discrepanţele pe o tăbliţă de scris separată. Lista erorilor devenea tot mai lungă cu fiecare oră, iar baronul devenea din ce în ce mai îngrijorat.

Până acum, totuşi, toate „greşelile” pe care le descoperiseră erau relativ minore – destul cât să-i aducă nişte penalizări, dar cu siguranţă nu destul ca să justifice execuţia lui sumară.

Revizorul mentat nu găsise încă ceea ce căuta…

Explozia din cartierul depozitelor îi luă pe toţi prin surprindere. Lăsându-l pe revizor la masa lui plină de documente, baronul alergă la balcon. Echipele de reacţie alergau pe străzi. Flăcările şi praful se înălţară într-un stâlp de fum maroniu-roşcat. Fără să se mişte să vadă mai bine, baronul îşi dădu seama cu precizie care dintre magaziile dărăpănate şi greu de descris fusese ţinta.

Şi înjură neauzit.

Revizorul mentat veni lângă el la balcon, observând cu ochi atenţi. Pe partea cealaltă, basharul suprem Garon îşi îndreptă umerii şi se zbârli.

— Ce-i în clădirea aceea, baroane?

— Cred… e doar una dintre magaziile mele industriale, minţi el. Un loc unde depozităm materiale de construcţii rămase, componente pentru locuinţe prefabricate trimise de pe Giedi Prime.

Draci blestemaţi! Câtă mirodenie fusese acolo înăuntru?

— Aşa, spuse revizorul. Şi există vreun motiv pentru care magazia ar fi putut să explodeze?

— Îmi închipui că o acumulare de substanţe chimice volatile sau vreun muncitor neglijent…

Sunt blestemaţii ăia de fremeni! Nu trebuia să mimeze o înfăţişare confuză.

— Vom inspecta zona. În amănunţime, anunţă Zum Garon. Sardaukarii vor sprijini eforturile voastre de ajutor.

Baronul tremura. Dar fără o scuză legitimă, nu-i putea contrazice. Lepădăturile alea din deşert aruncaseră în aer unul dintre stocurile lui de melanj, iar rămăşiţele aveau să constituie dovezi ce aveau să fie folosite împotriva lui de revizorul ăsta mentat şi de CHOAM. Ei vor dovedi cu uşurinţă că depozitul fusese plin cu mirodenie şi că pentru acest stoc, Casa Harkonnen nu ţinuse nicio evidenţă.

Era condamnat.

Turba în sinea lui, înfuriat că fremenii au ales să lovească *aici* şi *acum,* într-un moment când nu va putea să mascheze evenimentul. Va fi prins în flagrant delict, fără apărare şi fără nicio scuză.

Iar împăratul îl va face să plătească scump.

De ce-ar trebui să socotim ciudat sau greu de crezut că perturbaţiile de la vârful clasei conducătoare sunt transmise straturilor celor mai de jos ale societăţii? Setea cinică, brutală, de putere nu poate fi ascunsă.

CAMMAR PILRU, ambasador ixian în exil,
Discurs către Landsraad

Pe Ix, chiar şi după ce numărul lor se redusese la mai puţin de jumătate, sardaukarii continuau să lupte. Fără să dea atenţie durerilor sau rănilor groaznice, luptătorii imperiali, turbaţi de drog, nu arătau nicio frică pentru propriile lor vieţi.

Unul dintre sardaukarii în uniformă trăsese la pământ un tânăr luptător Atreides, băgase mâna înmănuşată prin scut şi oprise comenzile. Apoi, ca un d-lup, îşi dezvelise dinţii şi sfâşiase gâtul soldatului.

Duncan Idaho nu înţelegea de ce corpul de elită al împăratului îi apăra cu atâta ferocitate pe tleilaxu. Era limpede, tânărul comandant Cando Garon nu avea să se predea niciodată, nici dacă rămânea ultimul om în viaţă în vârful unui munte de camarazi morţi.

Duncan îşi reevaluă strategia, concentrându-se asupra scopului misiunii sale. În timp ce proiectilele se împrăştiau în jurul lui ca scânteile dintr-un foc de tabără, ridică o mână şi tună în limbajul de luptă al Atreizilor:

— La Marele Palat!

Oamenii ducelui se desprinseră din lupta cu sardaukarii înnebuniţi şi forţară trecerea pe lângă ei, formând o falangă cu Duncan în frunte. Acesta ducea în mână sabia bătrânului duce şi ciopârţea orice duşman care-i venea la îndemână.

Cu ghetele bufnind pe piatră, alergară prin tunelurile acoperişului, făcându-şi drum prin pasajele ca nişte faguri către clădirile administrative stalactite. Un soldat sardaukar singur, sfidător, cu uniforma sfâşiată şi plină de sânge, stătea în mijlocul unui pod aerian care trecea peste grota deschisă. Când văzu oamenii lui Duncan atacând în direcţia lui, strânse o grenadă la piept şi o detonă, aruncând podul

în aer. Trupul lui se rostogoli pe cerul subteran, alături de o ploaie de foc şi de sfărâmături din structura podului.

Îngrozit, Duncan făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze de podul dărâmat, în timp ce căuta o altă cale spre piramida inversată a palatului ixian. *Cum să luptăm împotriva unor asemenea oameni?*

Încercând să găsească o nouă pasarelă aeriană, urmări cum un şlep de mărfuri, condus evident de un nebun, se izbi de unul dintre balcoanele Marelui Palat. Rebelii se revărsară de pe platformă în interiorul structurii regale, scoţând strigăte de sfidare.

Duncan îşi conduse oamenii peste un al doilea pod şi intrară în sfârşit la nivelurile superioare ale Marelui Palat. Birocraţii şi savanţii tleilaxu fugiră să se adăpostească, văitându-se şi implorând milă în galach imperială. Câţiva soldaţi Atreides traseră la întâmplare în siluetele fără scuturi, dar Duncan îşi adună oamenii la un loc.

— Nu vă risipiţi eforturile. Curăţăm gunoiul mai târziu.

Alergară în continuare prin încăperile cândva măreţe, dar devenite acum spartane.

Luptătorii Atreides se răspândiseră în nivelurile din scoarţă ale oraşului, iar unii luaseră liftuburi în jos, către fundul cavernei, unde înfruntările continuau aprige. Strigăte de luptă şi ţipete răsunau în cavernă, amestecându-se în aer cu duhoarea morţii, care-ţi întorcea stomacul pe dos.

Detaşamentul lui Duncan ajunse în sala principală de primire şi păşi pe o podea din mozaic tablă de şah. Acolo întâlniră o confruntare surpriză între pasagerii zdrenţăroşi din şlepul accidentat şi nişte sardaukari furioşi. Cristalplaz spart şi rămăşiţe de sinpiatră erau împrăştiate în jurul şlepului aterizat în mijlocul sălii de primire.

În centrul tuturor, văzu silueta inconfundabilă de ciborg a lui Rhombur, alături de trubadurul Gurney Halleck, amândoi luptându-se să rămână pe poziţie. Stilul de luptă al lui Gurney n-avea deloc fineţe, nimic care să-i impresioneze pe maeştrii spadasini din Ginaz, dar fostul contrabandist avea o îndemânare instinctivă în mânuirea unei arme.

Când oamenii lui Duncan se repeziră înainte, strigând numele ducelui Leto şi al prinţului Rhombur, bătălia disperată se întoarse în favoarea lor. Suboizii şi cetăţenii ixieni luptară cu forţe reînnoite.

Un pasaj lateral se deschise brusc şi pe el intrară în fugă vreo câţiva sardaukari împroşcaţi de sânge, trăgând cu armele şi urlând. Aveau părul în dezordine şi faţa pătată cu stacojiu, dar nu se opreau. Comandantul Cando Garon îi conducea în atacul lor sinucigaş.

Însetat de sânge, Garon îl observă pe prinţul ciborg şi îl atacă direct, cu furie oarbă. În fiecare mână, comandantul avea câte o lamă ascuţită, deja mânjită cu lichid gros, roşu aprins.

Duncan îl recunoscu pe fiul basharului suprem al împăratului, văzu crima în ochii lui şi se puse în mişcare. Cu ani în urmă, nu reuşise să oprească atacul taurului salusan care-l omorâse pe Bătrânul Duce Paulus, şi jurase să nu-şi îngăduie să mai eşueze vreodată.

Rhombur stătea lângă şlepul prăbuşit, îndrumând luptătorii pentru libertate, şi nu-l văzu pe Garon repezindu-se la el. Rebelii se împrăştiau de pe platforma şlepului, călcând atent peste dărâmături, apucând armele scăpate de sardaukarii căzuţi. În spatele lui Rhombur, zidul spart al Marelui Palat era o gaură căscată prin care se vedea oraşul-grotă.

Alergând cu toată viteza, Duncan se izbi de Garon, lovindu-l într-o parte. Scuturile individuale se ciocniră cu un bubuit ca de tunet şi inerţia îl aruncă pe Duncan pe spate.

Dar impactul îl devie şi pe Garon, care se clătină către spărtura din perete, alunecând pe resturile de pe podea. Abătut de la ţinta sa, rapacele comandant sardaukar văzu o şansă de a mai omorî nişte duşmani şi se ciocni cu trei rebeli ixieni care stăteau prea aproape de marginea balconului dărâmat. Întinse mâinile puternice şi, ca un buldozer, mătură victimele năucite în abis.

Şi Garon se răsturnă peste margine – dar reuşi să apuce o grindă spartă care ieşea în afară şi care separase cândva

două plăci mari de cristalplaz. Se agăţă şi se legănă, cu chipul crispat într-un rictus de efort teribil, cu buzele dezvelindu-i dinţii. Tendoanele gâtului erau întinse ca nişte corzi gata să plesnească. Se ţinea cu o singură mână, ca şi cum simpla sfidare a gravitaţiei putea contracara implacabila ei atracţie.

Văzându-l pe conducătorul sardaukarilor şi ştiind că este fiul basharului suprem, Rhombur săltă până la margine cu picioarele lui de ciborg. Se aplecă, apucând peretele spart ca să se sprijine, şi întinse braţul mecanic în jos. Garon se mulţumi să mârâie la oferta de ajutor.

— Ia-o, insistă Rhombur. Te pot trage aici, în siguranţă – şi apoi trebuie să capitulezi cu trupele tale. Ix îmi aparţine!

Comandantul sardaukar nu făcu nicio mişcare ca să-i apuce mâna.

— Mai bine mor decât să mă salvezi tu! Ruşinea ar fi o moarte mult mai rea, şi să dau ochii cu tatăl meu acoperit de ocară, ar fi o suferinţă mai mare decât ţi-ai putea imagina!

Prinţul ciborg se ancoră cu picioarele şi întinse mâna să-l apuce pe Cando Garon de încheietură, strângându-l ca într-o menghină. Îşi aminti cum îşi pierduse întreaga familie, şi propriul său trup în flăcări, în timpul exploziei iahtului aerian.

— Nu există nicio suferinţă pe care să nu mi-o pot imagina, comandante.

Începu să-l tragă în sus pe bărbatul care se zbătea, în ciuda protestelor lui.

Dar sardaukarul îşi folosi mâna liberă ca s-o ducă la brâu şi să scoată un pumnal ascuţit.

— De ce nu te laşi să cazi cu mine, şi să murim împreună?

Garon zâmbi cu cruzime, apoi izbi cu lama care zăngăni. Scoase scântei din tendoanele încheieturii mecanice a lui Rhombur, lovind cilindrii metalici care ţineau loc de oase, dar nu reuşi să taie destul de adânc.

Fără ezitare, Rhombur îl ridică pe tânărul ofiţer aproape

de marginea dincolo de care putea fi salvat. Duncan se grăbi să dea o mână de ajutor.

Cu o hotărâre dementă pe faţă, Cando Garon lovi din nou cu cuţitul – de data asta tăind exact printre rotiţele şi articulaţiile de sprijin, retezând mâna artificială. În timp ce Rhombur se dădu înapoi clătinându-se, uitându-se la ciotul care scotea scântei şi fum, comandantul sardaukar se rostogoli fără un strigăt, fără măcar o şoaptă.

Repede, forţele Atreides rămase şi rebelii entuziaşti întăriră apărarea Marelui Palat. Duncan scoase un oftat de uşurare, dar rămase prudent.

După ce fuseseră martorii saltului sinucigaş al lui Cando Garon, suboizii şi rebelii se delectară cu aruncarea captivilor tleilaxu în hău, o reflectare neîndurătoare a zilelor când detestaţii stăpâni executaseră cu atâta cruzime presupuşii opozanţi.

Ţinându-şi respiraţia, Duncan tremura de epuizare. Luptele continuau dedesubt, dar el se opri o clipă să-şi salute însoţitorul.

— Ce bine că ne-am întâlnit, Gurney!

Bărbatul colţuros dădu din cap.

— O întâlnire destul de buclucaşă, dacă mă întrebi pe mine.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Prea obosit şi jerpelit ca să sărbătorească mult-aşteptata victorie, C'tair Pilru se aşeză pe o movilă de plastâncă şi atinse mozaicul în tablă de şah, încercând parcă să-şi recapete amintirile copilăriei.

— Aş vrea ca fratele meu să poată fi aici…

Amintindu-şi ultima oară când se aflase în Marele Palat, ca fiu al unui ambasador respectat, îşi dori înapoi anii pierduţi. Fusese o vreme a eleganţei şi rafinamentului, a marilor recepţii şi a flirturilor şi intrigilor pentru mâna lui Kailea Vernius…

— Tatăl tău mai trăieşte, zise Rhombur. Aş fi foarte mulţumit să-l reinstalez în funcţie, ca ambasador respectat al Casei Vernius.

Blând, cu un control precis al mâinii de ciborg intacte,

strânse umerii căzuţi ai lui C'tair. Prinţul se uită apoi la ciotul încă incandescent, ca şi cum ar fi fost exasperat că va trebui să fie reparat şi să treacă iar prin recuperare. Dar Tessia îl va ajuta. Abia aştepta s-o vadă din nou!

Tras la faţă, dar zâmbind, C'tair ridică privirea.

— Mai întâi trebuie să găsim comenzile cerului, ca să poţi face un anunţ şi să-ţi pui pecetea finală pe această zi…

Intrând clandestin în palatul controlat de tleilaxu, făcuse acelaşi lucru cu mulţi ani în urmă, transmiţând imagini pe cer cu discursul provocator al lui Rhombur. Acum, deschise drumul, cu prinţul, Duncan şi alţi câţiva oameni după el. La uşa camerei de control, descoperiră pe podea doi tleilaxu morţi, cu gâturile tăiate…

Rhombur nu ştia să manevreze instalaţia, aşa încât C'tair îl ajută să-şi scaneze chipul, introducându-l în sistem. După câteva clipe, proiectară imaginea gigantică a prinţului pe tavanul grotei. Vocea lui amplificată bubui:

— Eu sunt prinţul Rhombur Vernius! Acum am pus stăpânire pe Marele Palat, căminul meu ancestral, casa mea *legitimă.* Aici am intenţia să rămân. Ixieni, aruncaţi-vă cătuşele, îngenuncheaţi-vă asupritorii, recâştigaţi-vă libertatea!

Când termină, Rhombur auzi un vuiet de urale reînnoite, în timp ce bătălia continua să facă ravagii.

Gurney Halleck îl întâmpină într-un hol.

— Uite ce-am găsit!

Îl conduse pe prinţ într-un imens depozit blindat, pe care Atreizii îl deschiseseră tăind cu laserele.

— Sperasem să dezgropăm înregistrări incriminatoare, dar în schimb am descoperit asta…

De la podea până la tavan erau îndesate cutii. Una fusese desfăcută, dezvăluind o pudră brun-portocalie, o substanţă care mirosea a scorţişoară.

— Arată ca melanjul şi are gust de melanj, dar uită-te la etichetă. Scrie AMAL, în alfabetul tleilaxu.

Rhombur se uită de la Duncan la Gurney.

— De unde au făcut rost de atâta mirodenie, şi de ce-o

stochează?

Cu voce stinsă, C'tair murmură:

— Am… văzut deja ce se întâmplă în pavilionul de cercetări…

Părea sfârşit. Dându-şi seama că ceilalţi nu-l auziseră, repetă mai tare, apoi adăugă:

— Acum începe să aibă sens. Mirai şi Cristane… şi mirosul de mirodenie…

Însoţitorii lui îl priviră întrebători. Ochii şi prăbuşirea corpului arătau efectele anilor asupra lui. Alţii cu mai puţină hotărâre ar fi renunţat cu multă vreme în urmă.

El dădu energic din cap, ca pentru a-şi limpezi un ţiuit din urechi.

— Tleilaxu foloseau laboratoarele ixiene pentru a încerca să creeze un soi de melanj sintetic… Amalul.

Duncan se încruntă.

— Schema asta e mai mult decât ticăloşie tleilaxu. Tentaculele ei se întind până la Tronul Leului de Aur. Casa Corrino a fost în spatele suferinţei tuturor ixienilor şi al distrugerii Casei Vernius.

— Mirodenie artificială… Rhombur se gândi la asta şi se înfurie.

— Ix a fost distrus, iar familia mea asasinată – pentru *asta?*

Simpla idee îi făcea silă, dându-şi seama de implicaţiile economice şi politice imense.

Scărpinându-şi cicatricea de viţă-de-cerneală, Gurney Halleck se încruntă.

— D'murr zicea ceva de mirodenie alterată în container – asta-i ceea ce l-a ucis?

Cu vocea tremurând de emoţie, C'tair spuse:

— Bănuiesc că răspunsurile sunt în pavilionul de cercetări…

Un om nu poate bea dintr-un miraj, dar se poate îneca în el.

Înţelepciune fremenă

După ce analizase informaţiile de recunoaştere obţinute de nava-cercetaş a lui Hiih Resser, forţa de asalt reunită Harkonnen-Moritani coborî spre cerul Caladanului. Rabban Bestia era înconjurat de o imensă putere de foc, dar încă se simţea nervos.

Îşi pilotă propriul aparat în avangarda flotei improvizate, conducând de ochii lumii atacul, deşi se ţinea în mod înţelept aproape de nava grea de asalt pilotată de maestrul spadasin grummanian, Resser. Vicontele Moritani comanda transportorul de trupe din frunte, pregătit să ocupe Caladanul la sol, să terorizeze sătenii şi să menţină controlul asupra oraşelor Atreides. Intenţionau să-l împiedice pe ducele Leto să mai pună vreodată piciorul pe planetă…

În timp ce cobora printre nori, pregătit pentru valul de adrenalină al distrugerii, Rabban se întrebă cum vor împărţi Casa Harkonnen şi Casa Moritani prăzile acestei cuceriri menite unei „ocupaţii combinate”. Stomacul cât un butoi i se strânse într-un nod de greaţă. Baronul ar fi cerut partea leului din beneficiile acestei operaţiuni.

Rabban puse degetele transpirate pe comenzile navei sale de atac, amintindu-şi cum trăsese asupra celor două nave de transport tleilaxu în cala unui transspaţial, încercând o lovitură prea subtilă împotriva tânărului şi neexperimentatului duce Leto Atreides. El, personal, prefera să fie mai deschis de-atât!

Dacă planeta Caladan era cu adevărat atât de expusă pe cât sugerase cercetarea lui Resser, atunci întreaga operaţiune se va termina într-o oră. Moştenitorului Harkonnen nu-i venea să creadă că ducele Atreides făcuse o asemenea eroare de judecată, chiar şi numai pentru câteva zile. Dar unchiul lui spusese deseori că un bun conducător trebuia să fie mereu atent la greşelile altora şi

să fie gata să le exploateze în orice moment.

Atacatorii aveau să preia controlul castelului şi al oraşului, ca şi al spaţioportului şi al bazei militare alăturate. Ţinând bine în mână câteva locuri cheie, forţele Grumman-Harkonnen îşi vor consolida repede cucerirea şi apoi se vor pregăti să prindă în ambuscadă orice trupe Atreides care s-ar fi întors acasă. În plus, Giedi Prime şi Grumman erau pregătite să trimită întăriri pe scară largă, o dată ce operaţiunea preliminară era încheiată.

Însă Rabban îşi făcea griji în legătură cu repercusiunile politice pe termen lung: un protest din partea ducelui Leto în faţa Landsraadului putea fi urmat de acţiuni militare combinate şi/sau sancţiuni şi embargouri. Putea fi o situaţie hazardată, iar Rabban spera că n-a luat încă o decizie proastă.

Pe drum, înainte de a-şi lansa forţele, Hundro Moritani, stând pe puntea de comandă a transportorului său de trupe, îi respinsese îndoielile.

— Ducele n-are nici măcar un moştenitor. Dacă poziţia noastră aici e sigură, cine altcineva în afară de Atreizi ar risca să ne provoace? Cine şi-ar da osteneala?

Rabban detectase tăişul primejdios al nebuniei în tonul vicontelui şi în sclipirea pătimaşă din ochii lui. Maestrul spadasin Resser interveni prin canalul de comunicaţii:

— Toate navele sunt pregătite să lanseze atacul. Aveţi comanda, stăpâne Rabban!

Trăgând adânc în piept aerul reciclat al cabinei de comandă, Rabban coborî prin pătura de ceaţă. Navele îl urmară ca o turmă de animale periculoase, gata să calce în picioare tot ce le ieşea în cale.

— Avem coordonatele oraşului Cala, rosti Resser. Ar trebui să apară în faţa noastră în câteva clipe…

— La naiba cu plafonul ăsta de nori!

Rabban se aplecă în faţă să tragă cu ochiul prin fereastra cabinei. Când ceata care le ascundea se limpezi în sfârşit, putu vedea golful şi oceanul, falezele stâncoase susţinând castelul Caladan… şi oraşul cel mare, spaţioportul şi baza

militară de dincolo de el.

Strigătele de surpriză şi de perplexitate erupseră peste tot în canalele de comunicaţii. Dedesubt, în oceanul care înconjura oraşul Cala, Rabban văzu zeci – nu, sute! — de nave de luptă pe apă şi platforme defensive plutitoare care se mişcau pe valuri ca o fortăreaţă mobilă.

— E o flotă uriaşă!

— Navele astea nu erau aici ieri, spuse maestrul spadasin Resser. Trebuie să fi fost mutate peste noapte ca să apere castelul.

— Dar pe *apă?*

Vicontelui nu-i venea să creadă ce vedea.

— De ce-ar dispersa Leto o asemenea putere de foc *pe apă?* Asta nu s-a mai făcut de… secole!

— E o capcană! strigă Rabban.

Chiar în acel moment, Thufir Hawat chemă absolut toate navele de război care însoţiseră flotila lui de transportoare cu provizii pentru Beakkal. Vehiculele înarmate pentru atmosferă şi spaţiu zumzăiră pe deasupra parapetelor castelului, apoi se despărţiră şi se învârtiră în cerc, făcând manevre aeriene într-un spectacol de putere intimidant. Uşile a zeci de hangare din baza militară se deschiseră încet, lăsându-i să presupună că mult mai multe aparate de atac nu fuseseră lansate încă.

— Leto Atreides ne-a ademenit aici! izbi Rabban cu pumnul în panoul de control. Vrea să ne strivească şi să supună Casele noastre pedepselor Landsraadului!

Înjurându-l pe viconte pentru că-l atrăsese în acest atac neinspirat, Rabban smuci comenzile şi-şi trimise nava de avangardă direct înapoi în nori.

— Retragerea! *Acum* – înainte ca navele noastre să fie identificate!

De pe puntea lui de comandă, vicontele Moritani răcnea ordine, vrând ca soldaţii grummanieni să atace oricum. Resser însă, fiind la comandă, era de acord cu Rabban. Preferând să nu audă comenzile vicontelui, dădu instrucţiuni navelor sale să se retragă şi să se întâlnească

pe orbită.

Dedesubt, fortăreţele plutitoare de pe apă şi navele de luptă extrem de manevrabile începură să înalţe tunuri mari către ţintele de pe cer. Părea evident că alarma sunase, că forţele defensive erau gata să treacă la represalii.

Rabban mări viteza, rugându-se să apuce să iasă din situaţia asta înainte de a provoca şi alte umilinţe şi pagube Casei Harkonnen. Ultima oară când făcuse o asemenea greşeală, baronul îl exilase pe mizerabilul Lankiveil pentru un an întreg. Nici nu voia să-şi închipuie care avea să fie pedeapsa lui de data asta!

Flota avea să se regrupeze pe partea întunecată a planetei şi apoi aveau să iasă din sistem, sperând că se vor putea întâlni cu următorul transspaţial care avea escală aici. Rabban ştia că era singura cale de a-şi salva propria piele…

*

Stând afară, pe promontoriul stâncos, lângă statuile-far, Thufir Hawat dirija manevrele de la o consolă portabilă. Dădu instrucţiuni câtorva aeronave să mai facă un raid agresiv, pentru orice eventualitate. Dar atacatorii deghizaţi erau deja puşi pe fugă, surprinşi şi stânjeniţi.

Se întrebă cine erau. Niciuna dintre navele inamice nu fusese lovită, aşa că nu rămăsese în urmă nicio epavă. Ar fi fost preferabil să-i înfrângă într-o confruntare militară şi să culeagă dovezi, dar făcuse tot ce era posibil în împrejurări aproape imposibile.

Din istorie, Thufir Hawat ştia că această tactică fusese folosită în timpul Jihadului Butlerian şi chiar înainte de asta. Un asemenea truc nu putea fi folosit prea des – probabil că nu în viitorul apropiat – dar deocamdată îşi atinsese scopul.

Ridică ochii şi-l urmări pe ultimul dintre pretinşii invadatori dispărând. Aceştia presupuneau probabil că forţele Atreides intenţionau să-i urmărească, dar mentatul

nu îndrăznea să lase din nou Caladanul fără apărare…

În ziua următoare, după ce primi confirmarea că intruşii se îmbarcaseră pe un transspaţial şi părăsiseră sistemul definitiv, Thufir Hawat chemă toate bărcile de pescuit din apele de lângă castel. Le mulţumi căpitanilor pentru serviciile lor şi le ceru să restituie arsenalelor Atreides toate hologeneratoarele, înainte de a-şi relua cursele de pescuit.

Nu-i uşor pentru unii oameni să ştie că au făcut ceva rău, pentru că judecata şi onoarea sunt deseori umbrite de mândrie.

DOAMNA JESSICA,
însemnare de jurnal

În timp ce fugea prin palatul imperial ducând bebeluşul răpit, Piter de Vries lua decizii bazate pe instinct şi pe evaluări de fracţiuni de secundă. Decizii de mentat. Nu regreta că profitase de o ocazie scurtă şi neaşteptată, dar îşi dorea să fi putut plănui un traseu de evadare efectiv. Copilul se foia în braţele sale, dar îl ţinu mai strâns.

Dacă de Vries reuşea să iasă din palat, baronul avea să fie extrem de mulţumit.

După ce coborî o scară de serviciu abruptă, ambasadorul interimar al Harkonnenilor deschise cu piciorul o uşă şi intră într-un hol îngust, cu arcade de alabastru. Se opri să-şi readucă în minte harta palatului labirintic, stabilind unde se afla. Până acum, o luase pe la cotituri şi prin pasaje la întâmplare, pentru a fi imprevizibil şi a evita curteni curioşi şi gărzi ale palatului. După o clipă de introspecţie, îşi dădu seama că acest coridor ducea către biroul şi camerele de joacă folosite de fiicele împăratului.

De Vries îndesă un colţ de pătură în gura copilului, ca să-i înăbuşe plânsul, dar se răzgândi când văzu că acesta începe să se zbată şi să tuşească. Când scoase stofa, băieţelul plânse chiar mai tare decât înainte.

Alerga prin nucleul structural al palatului, cu picioarele abia foşnindu-i pe podea. Mai aproape de camerele prinţeselor, pereţii şi tavanul erau făcute din piatră stacojie cu picăţele, importată de pe Salusa Secundus. Arhitectura simplă şi lipsa ornamentaţiilor se aflau într-un contrast puternic cu secţiunile opulente ale întinsei reşedinţe. Deşi erau odrasle imperiale, Shaddam oferea puţine rafinamente fetelor sale nedorite, iar soţia lui, Anirul, părea să le crească în austeritatea Bene Gesserit.

Un şir de ferestre de plaz mărgineau holul pe ambele

părţi, iar mentatul privea în fiecare încăpere, când trecea pe lângă ele. Plodul ăsta Atreides era prea puţin important. Dacă situaţia lua o întorsătură dramatică, ar putea avea nevoie în schimb de o fată Corrino ca ostatică, pentru a-şi îmbunătăţi condiţiile de negociere.

Sau împăratului nu-i va păsa câtuşi de puţin?

În timpul lunilor de observaţii şi planuri atente, de Vries îşi aranjase două ascunzători separate în complexul imperial de birouri, accesibile prin tuneluri şi pasaje care le legau cu palatul. Acreditările sale de ambasador îi garantau accesul necesar. Fugi mai repede! Cunoştea căi de a contacta şoferi de maşini de teren şi credea că poate ajunge la spaţioport, chiar şi cu alarme şi cu întărirea pazei.

Dar trebuia făcut ceva să tacă acest copil!

Cotind după un colţ, aproape că dădu peste un soldat sardaukar cu faţă de puşti, convins evident că de Vries în uniformă este un alt soldat.

— Hei, care-i treaba cu copilul?

Apoi o voce se auzi în comunicatorul său de la ureche.

Încercând să-l distragă de la transmisie, de Vries spuse:

— Necazuri sus! Îl duc doar la loc sigur. Cred că ne-am trezit bone acum…

Cu mâna stângă, întinse bebeluşul înfăşurat în faţa celuilalt bărbat.

— Hai, ia-l!

Când soldatul surprins şovăi, de Vries îşi folosi cealaltă mână pentru a înfige un pumnal în partea lui expusă. Fără să se ostenească să se asigure că soldatul e mort, de Vries continuă să alerge cu copilul într-o mână şi cu pumnalul în cealaltă. Îşi dădu seama, prea târziu, că lăsa prea multe urme după el.

Chiar în faţă, văzu o fulgerare de păr blond. Cineva se uitase pe furiş, afară dintr-o cameră, şi se trăsese înapoi, în spatele ferestrelor holului. Una dintre fetele lui Shaddam? Un martor?

Păşi în lateral, băgă capul înăuntru, dar n-o zări. Fata trebuie să se fi ascuns în spatele mobilei sau sub biroul plin

de filmocărţi. Câteva jucării care aparţineau micii Chalice erau împrăştiate pe jos, dar doica trebuie să fi luat copilul de-acolo. Şi totuşi, simţea o prezenţă. Cineva se ascundea.

Fiica cea mare… Irulan?

L-ar fi putut vedea omorând soldatul, şi nu-i putea îngădui să anunţe pe nimeni. Deghizarea lui o va împiedica să-l identifice mai târziu, dar asta n-avea să-l ajute dacă era prins cu băiatul în braţe, cu pete roşii pe uniformă şi sânge pe lama cuţitului. Prudent, păşi mai adânc în cameră, cu muşchii încordaţi. Observă o uşă pe peretele opus, uşor întredeschisă.

— Ieşi afară să te joci, Irulan!

Auzind un zgomot în spatele lui, se răsuci brusc pe călcâie.

Soţia împăratului se mişca cu o stângăcie atipică, nu în stilul lin, plutitor, atât de caracteristic vrăjitoarelor. Nu arăta bine.

Anirul văzu copilul şi-l recunoscu pe noul născut al lui Jessica. Apoi o revelaţie surprinsă îi fulgeră pe faţă când observă machiajul mânjit de pe faţa lui, buzele prea roşii.

— Te cunosc!

Detectă crima în ochii bărbatului deghizat – era dispus să facă orice.

Toate vocile dinăuntru strigară avertismente deodată. Anirul se crispă de durere şi îşi duse mâinile la tâmple.

Văzând-o ezitând, de Vries se repezi cu pumnalul, la fel de repede ca un şarpe veninos.

Deşi înceţoşată de tumultul care-o chinuia, Maica Kwisatz se lansă într-un vârtej de mişcări, aruncându-se într-o parte cu o graţie Bene Gesserit şi abilităţi letale recăpătate brusc. Viteza ei îl surprinse şi de Vries îşi pierdu echilibrul doar pentru o clipă. Cuţitul lui nu reuşi să atingă carnea.

Din mânecă, Anirul scoase arma favorită a Comunităţii şi-l apucă pe de Vries de gâtul uscat. Îi ţinu un gom jabbar la gât, cu vârful acului de argint sclipind de otravă.

— Ştii ce-i asta, mentatule. Predă copilul, sau mori!

— Ce se face pentru a-mi găsi fiul?

Ducele Leto stătea alături de şambelanul Ridondo, privind la masacrul din camera de naşteri.

Fruntea înaltă a lui Ridondo sclipea de transpiraţie.

— Va avea loc o investigaţie, desigur. Toţi suspecţii vor fi chestionaţi.

— Chestionaţi? Faci să sune atât de politicos…

Cele două surori medicale zăceau măcelărite pe podea. Mai aproape de uşă, un sardaukar fusese înjunghiat de moarte. La doi paşi, Jessica se luptase ameţită să se scoale de pe patul de naşteri. Atât de aproape! *Asasinul ar fi putut s-o omoare şi pe ea!* Ridică vocea.

— Eu vorbesc despre *clipa asta,* domnule! A fost palatul izolat? Viaţa fiului meu este în joc!

— Presupun că garda palatului are grijă de toate problemele de securitate.

Ridondo încerca să vorbească pe un ton împăciuitor.

— Sugerez să lăsăm asta în mâinile profesioniştilor.

— Presupui? Cine comandă aici?

— Împăratul nu este prezent în acest moment să comande sardaukarii, duce Leto. Anumite ierarhii ale autorităţii trebuie să fie…

Leto se repezi pe coridor, unde zări un levenbrech.

— Aţi izolat palatul şi toate clădirile din jur?

— Ne ocupăm de problemă, domnule. Vă rog să nu vă amestecaţi.

— Să mă amestec? fulgerară ochii cenuşii ai lui Leto. A fost comis un atac asupra fiului meu şi asupra mamei sale!

Se uită la ecusonul de securitate cu numele de pe reverul ofiţerului.

— Levenbrech Stivs, sub incidenţa Actului Puterilor Extraordinare, îmi asum comanda gărzii palatului. Înţelegi?

— Nu, domnia-ta, nu înţeleg.

Ofiţerul duse mâna la bastonul paralizant de la brâu.

— Nu ai nicio autoritate de a…

— Dacă scoţi acea armă împotriva mea, eşti un om mort, Stivs. Sunt duce al Landsraadului şi văr de sânge cu împăratul Shaddam Corrino al IV-lea. N-ai niciun drept să-mi contramandezi ordinele, în special nu în această problemă!

Trăsăturile i se înăspriră şi simţi sângele curgându-i fierbinte prin artere.

Ofiţerul ezită, uitându-se la Ridondo peste umărul ducelui mânios.

— Răpirea fiului meu pe teritoriul palatului constituie *un atac împotriva Casei Atreides,* şi îmi pretind drepturile prevăzute în Carta Landsraadului. Aceasta este o situaţie militară de urgenţă şi, în absenţa împăratului şi a basharului său suprem, autoritatea mea o întrece pe a oricui…

Şambelanul Ridondo se gândi câteva clipe.

— Ducele Atreides are dreptate. Fă ce spune!

Gărzile de sardaukari păreau impresionate de nobilul Atreides şi de preluarea rapidă şi fermă a comenzii. Stivs lătră într-un comunicator de pe rever:

— Blocaţi palatul, toate clădirile înconjurătoare şi zonele comune. Începeţi o căutare amănunţită a persoanei care l-a răpit pe fiul nou-născut al ducelui Leto Atreides. În timpul acestei crize, ducele se află temporar la comanda gărzii palatului. Urmaţi-i ordinele!

Cu o mişcare rapidă, Leto scoase comunicatorul ofiţerului şi-l prinse de reverul propriei sale uniforme roşii.

— Ia-ţi tu altul.

Respirând cu greutate, arătă de-a lungul coridorului.

— Stivs, ia jumătate dintre oamenii ăştia şi caută în secţiunea de nord a acestui nivel. Restul, veniţi cu mine.

Leto acceptă un baston paralizant, dar ţinu o mână pe mânerul cu pietre preţioase al pumnalului de ceremonie pe care împăratul i-l dăduse cu ani în urmă. Dacă fiul lui păţise vreun rău de orice fel, un simplu baston paralizant nu avea să fie suficient.

Cu gom jabbar-ul lui Anirul apăsat pe gât, Piter de Vries încremeni pe loc. Doar o înţepătură, o mică zgârietură, şi otrava l-ar ucide instantaneu. Mâinile lui Anirul tremurau prea tare pentru liniştea mentatului.

— Nu te pot învinge, zise el în şoapta cea mai slabă, atent să nu-şi mişte laringele.

Degetele lui slăbiră strânsoarea în care ţinea copilul învelit în pătură. Va fi asta de ajuns să-i distragă atenţia? S-o facă să ezite doar pentru o clipă.

În mâna cealaltă ţinea pumnalul însângerat.

Anirul încercă să separe propriile ei gânduri de zarva mereu crescândă dinăuntru. Dacă patru dintre fetele ei erau prea tinere să înţeleagă, cea mai mare – Irulan – urmărise degenerarea fizică şi mintală a mamei sale. Îi părea rău că Irulan trebuise să vadă asta. Îşi dori să fi putut petrece mai mult timp cu fiica ei, crescând-o ca să ajungă o minunată Bene Gesserit.

Ştiind că un asasin era liber prin palat, soţia împăratului venise în birou şi în camerele de joacă să se asigure că fetele ei erau în siguranţă. Fusese actul curajos, impulsiv, al unei mame…

Mentatul clipi şi ea apăsă mai tare cu acul, sensibilă la fiecare impuls al lui. O picătură de sudoare sclipi pe fruntea bărbatului şi se rostogoli încet pe tâmpla pudrată. Micul tablou părea să dureze o veşnicie.

Bebeluşul se agită în braţele lui. Chiar dacă acesta nu era copilul pe care Comunitatea îl prevăzuse pentru planurile lor atât de importante, era totuşi o legătură cu o reţea mai complexă decât putea înţelege până şi Anirul. În calitate de Maică Kwisatz, viaţa ei se concentrase asupra înfăptuirii paşilor finali din programul genetic, mai întâi aranjând naşterea lui Jessica, apoi pe a copilului ei.

Legăturile genetice deveniseră din ce în ce mai pure

după milenii de rafinare. Dar în naşterea oamenilor, chiar şi cu puterile şi talentele mamelor reproducătoare Bene Gesserit, nimic nu putea fi garantat. Domneau şansele şi procentele, nu certitudinea. După zece mii de ani, era posibil să fii exact în interiorul unei singure generaţii? *Putea fi acest copil Cel Aşteptat?*

Se uită în ochii ageri, inteligenţi, ai bebeluşului. Chiar şi abia născut, mititelul avea o anumită prezenţă, o fermitate în felul în care-şi ţinea capul. Simţi un vârtej în minte, o cacofonie huruitoare, de neînţeles. *Eşti tu Cel Aşteptat, Kwisatz Haderach? Ai venit cu o generaţie mai devreme?*

— Poate că ar trebui să discutăm despre asta, vorbi de Vries abia mişcându-şi gura. Un impas nu serveşte nici unuia dintre noi…

— Poate că n-ar trebui să mai pierd vremea, ci să te omor pur şi simplu!

Vocile continuau să-i spună ceva, s-o avertizeze, dar în tot acel tumult, nu reuşea să înţeleagă. Dacă fusese *trimisă* în acele camere din palat nu ca să verifice siguranţa fetelor ei, ci ca să-l salveze pe acest copil special?

Auzi o bolboroseală de voci ca un val imens care se apropia – şi îşi aminti visul intens despre un vierme din deşert fugind de un urmăritor tăcut. Dar urmăritorul nu mai era tăcut. Devenise o multitudine.

O voce limpede răzbătu prin cacofonie: bătrâna Lobia, cu glasul ei răguşit, atotştiutor, vorbind pe un ton liniştitor. Anirul văzu vorbele ieşind din gura pătată de sapho a răpitorului, o reflexie unduitoare în fereastra de plaz dinspre hol.

Ni te vei alătura în curând. Momentul de şoc o făcu să tresară. Gom jabbar-ul îi alunecă din mână şi căzu pe podea. În capul ei, glasul lui Lobia strigă o avertizare disperată, trecând prin zgomotul de fond. *Păzeşte-te de mentat!*

Înainte ca acul de argint să apuce măcar să atingă dalele, de Vries ridicase deja pumnalul şuierând, spintecând adânc roba neagră şi carnea.

La primul icnet ieşit din gura lui Anirul, el lovi din nou, apoi a treia oară, ca o viperă înnebunită de arşiţă.

Gom jabbar-ul lovi podeaua cu un sunet ca de cristal spart.

Acum vocile vuiră în jurul lui Anirul, mai tare şi mai clar, risipind durerea.

— Copilul s-a născut, viitorul s-a schimbat…

— Vedem un fragment din plan, o piesă din mozaic…

— Înţelege asta: planul Bene Gesserit nu e singurul…

— Roţi în alte roţi…

— …în alte roţi…

— …în alte roţi…

Vocea lui Lobia suna mai tare ca restul, mai liniştitoare.

— Vino cu noi, observă mai mult… observă totul… Buzele muribunde ale doamnei Anirul Corrino tremurau din cauza a ceea ce ar fi putut fi un zâmbet, şi ştiu dintr-o dată că acest copil anume va remodela până la urmă galaxia şi va schimba cursul omenirii mai mult decât ar fi putut vreodată Kwisatz Haderach-ul la care speraseră ele.

Se simţi căzând spre podea. Anirul nu putea vedea prin ceţurile morţii sale apropiate, dar înţelegea un lucru cu certitudine absolută:

Comunitatea va dăinui.

*

Chiar în clipa în care Maica Kwisatz se prăbuşi lângă acul ei otrăvit, de Vries alerga deja înapoi pe hol cu bebeluşul ostatic. Se strecură printr-un pasaj lateral.

— Ai face mai bine să meriţi toată bătaia asta de cap, mormăi către băieţelul înfăşurat în pătură.

Acum, că o omorâse pe soţia împăratului, Piter de Vries se întrebă dacă avea să mai iasă vreodată viu din palat.

Toate probele duc inevitabil spre propoziţii care nu au probe. Toate lucrurile sunt cunoscute pentru că vrem să credem în ele.

Cartea Azhar a Bene Gesserit

La bordul navei sale amiral de pe orbită, împăratul Shaddam Corrino n-avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă pe Kaitain, cât timp continua revizia operaţiunilor cu mirodenie ale Harkonnenilor de pe Arrakis. Iar o dată ce CHOAM îl declara pe baron vinovat, avea altceva în minte. Ceva drastic. Aceasta era marea lui ocazie şi n-o putea ignora.

Din cabina lui privată, Shaddam urmărea evenimentele desfăşurându-se exact aşa cum sperase. Deşi purta uniformă militară, opulenta lui cabină imperială se bucura de înlesniri prea puţin familiare austerilor sardaukari.

Închis în spatele uşilor opace ale cabinei, îl chemă pe basharul suprem să i se alăture la o masă rafinată – de ochii lumii ca să discute strategie, dar de fapt împăratului îi plăcea pur şi simplu să asculte poveşti de război din campaniile militare ale bătrânului soldat. În anii de tinereţe ai lui Zum Garon, acesta fusese prizonier-recrut pe Salusa Secundus, un sclav cules în timpul unui raid pe o planetă îndepărtată. Deşi prost înarmat şi neinstruit, Garon arătase atâta curaj şi talent la lupte, încât sardaukarii îl recrutaseră în rândurile lor. Omul chiar avea o poveste de succes, iar fiul lui, Cando, părea să meargă pe urmele bătrânului veteran, comandând legiunile secrete staţionate pe Ix.

Relaxându-se pentru o clipă după ce terminase de mâncat, Shaddam se uită peste masă la chipul colţuros al lui Garon. Basharul suprem gustase foarte cumpătat din felurile exotice şi fusese un partener de dejun dezamăgitor. Garon părea preocupat de asediul Arrakisului.

Roiul de nave ale Ghildei continuau să blocheze toată activitatea din deşerturile de dedesubt, iar Shaddam aştepta cu nerăbdarea unui bârfitor răutăcios să afle ce erori şi secrete stânjenitoare găsiseră inspectorii.

În această problemă, CHOAM-ul şi Ghilda Spaţială păreau convinse că erau aliatele împăratului, părţi integrante ale aplicării unor măsuri aspre împotriva Casei Harkonnen. Împăratul nu putea decât să spere că va fi capabil să distrugă singura sursă naturală de melanj, înainte ca ei să bănuiască adevărul. Apoi vor trebui să vină la el pentru amal.

Când o navetă transportându-i pe delegatul Ghildei şi pe revizorul mentat al CHOAM sosi din Carthag, escorta de sardaukari îi aduse pe cei doi vizitatori în cabina luxoasă a lui Shaddam. Amândoi miroseau puternic a melanj.

— Am terminat, Sire.

Shaddam îşi turnă un pahar de vin de Caladan, dulce ca mierea. Pe partea cealaltă a mesei, Zum Garon stătea într-o postură militară rigidă, ca şi cum era pe cale să fie interogat. Delegatul Ghildei şi revizorul mentat nu scoaseră niciun cuvânt până când uşa cabinei nu se închise.

Mentatul făcu primul un pas în faţă, întinzând o tăbliţă de scris pe care transferase rezumatul mental al rezultatelor sale.

— Baronul Vladimir Harkonnen a comis infracţiuni din belşug. A permis unui mare număr de presupuse „greşeli” să rămână necorectate. Avem probe ale erorilor sale, ca şi amănunte care arată că a încercat să-şi ascundă de noi manevrele.

— Aşa cum bănuiam…

Shaddam ascultă cât timp revizorul îi făcu o listă sumară a activităţilor ilegale.

Garon îşi lăsă mânia să iasă la suprafaţă:

— Împăratul a stabilit deja că este dispus să aplice pedepse severe pentru asemenea fărădelegi. Baronul nu ştie de Zanovar sau de Korona?

Shaddam luă tăbliţa cu rezumatul de la revizorul mentat şi examină textul şi cifrele. Nimic de acolo nu însemna mare lucru pentru el, în afară de cazul în care stătea ore întregi cu un interpret – ceea ce nu avea intenţia să facă. Fusese convins de vinovăţia baronului încă din start.

— Avem dovezi clare ale crimelor împotriva imperiului, adăugă delegatul, pe un ton ciudat de neliniştit. Din nefericire, Sire… n-am găsit ce căutam!

Shaddam arătă tăbliţa de scris.

— Ce vrei să spui? Nu arată asta cum a încălcat Casa Harkonnen legea imperială? Nu merită el să fie pedepsit?

— Este adevărat că baronul stoca mirodenie, falsifica cifrele de producţie şi se sustrăgea de la taxele imperiale. Dar am testat mostră după mostră de mirodenie din transporturile Harkonnen şi din depozitele de mărfuri. Fiecare fărâmă de melanj este pură, fără nicio urmă de contaminare.

Delegatul albinos ezită. Shaddam arăta nerăbdător.

— Nu ne-am aşteptat la asta, Sire. Noi ştim, din analizele noastre, că navigatorii din transspaţialele pierdute au murit din cauza gazului de mirodenie contaminat. Ştim de asemenea că mostrele luate din depozitul de melanj lichidat de pe Beakkal erau alterate din punct de vedere chimic. De aceea, ne aşteptam să descoperim impurităţi aici, pe Arrakis, substanţe inerte folosite de baron ca să mărească cantitatea de melanj diluându-i calitatea – în acest fel introducând otrăvurile subtile care au avut drept consecinţă cele câteva dezastre.

— Însă n-am găsit nimic de asemenea natură, conchise mentatul.

Basharul suprem se aplecă în faţă, cu mâinile încleştate într-un pumn dublu.

— Cu toate acestea, avem încă destule dovezi ca să înlăturăm Casa Harkonnen.

Delegatul Ghildei inspiră adânc, aplecându-şi nasul mai aproape de gulerul pulverizator.

— E adevărat, dar asta nu răspunde întrebărilor noastre.

Shaddam îşi modelă buzele în ceea ce spera să fie o expresie îngrijorată. Şi-ar fi dorit ca Fenring să fie aici să vadă asta, însă chiar acum, ministrul mirodeniei ar trebui să pregătească primele transporturi de amal. Piesele se aşezau bine la locul lor.

— Înţeleg… Ei, cu toate acestea, basharul şi cu mine vom hotărî un răspuns corespunzător, spuse el.

În câteva zile, problema nu va mai avea nicio importanţă practică. Coborî ochii spre tăbliţa mentatului.

— Trebuie să studiem această informaţie. Poate consilierii mei personali vor oferi o teorie care să explice mirodenia alterată.

Cunoscând toanele împăratului său, şi simţind că cei doi oaspeţi erau lăsaţi să plece, Zum Garon se ridică de la masă şi porni să-i conducă afară.

După ce uşa se închise din nou, Shaddam se întoarse către basharul suprem.

— Îndată ce naveta a ajuns la transspaţialul ei, vreau să dai alarma la staţiile de luptă din toată flota. Trimite navele de luptă şi ia poziţii în raza de tragere directă a oraşelor Carthag, Arrakeen, Arsânt şi a tuturor centrelor populate de pe planetă.

Garon primi bomba cu un chip de piatră.

— Ca pe Zanovar, Sire?

— Exact.

*

Fără să lanseze nicio avertizare, flota sardaukarilor coborî din transspaţiale până la limita atmosferei Arrakisului. Orificiile pentru arme se deschiseră şi luciră, gata să atace. Shaddam stătea pe puntea de comandă, dând ordine şi făcând declaraţii într-un holorecorder, mai mult pentru memoriile sale şi pentru posteritate decât pentru orice altceva.

— Baronul Vladimir Harkonnen a fost găsit vinovat de crime grave împotriva imperiului. Revizori independenţi ai CHOAM şi inspectori ai Ghildei au descoperit dovezi incontestabile pentru a sprijini această judecată. Aşa cum am demonstrat pe Zanovar şi Korona, legea mea este legea imperiului. Justiţia Corrino este rapidă şi completă!

Ghilda va presupune la început, fără îndoială, că era o cacialma, dar li se pregătea o surpriză feroce. Cu forţele deja dispersate, o dată ce raidul începea, sardaukarilor le va lua puţin timp să carbonizeze lumea deşertică şi să elimine tot melanjul.

Navigatorii Ghildei aveau nevoie de cantităţi uriaşe de mirodenie. Bene Gesserit erau de asemenea cliente stabile, consumând cantităţi tot mai mari pe măsură ce numărul lor creştea. Cea mai mare parte a Landsraadului era dependentă. Imperiul nu s-ar putea descurca niciodată fără această substanţă.

Eu sunt împăratul lor, iar ei vor face cum spun eu.

Chiar şi fără sfatul contelui Fenring, se gândise atent la asta, cântărind toate posibilităţile. Odată ce distrugea Arrakisul, ce putea face Ghilda? Să plece cu navele lor şi să-l lase să eşueze aici? Nu vor îndrăzni. Atunci nu vor primi nici măcar un gram de mirodenie sintetică.

Încheie înregistrarea şi începu numărătoarea inversă până la bombardamentul total.

Lucrurile vor sta altfel în imperiu după asta.

Viaţa mea s-a sfârşit în ziua în care tleilaxu au invadat această lume. În toţi aceşti ani de rezistenţă, am fost un om mort, fără nimic altceva de pierdut.

C'TAIR PILRU,
jurnale secrete (fragment)

Hărţuielile continuară în subteran, printre fabricile şi centrele tehnologice ixiene. Suboizii, cu furia şi frustrarea dezlănţuite, sfâşiau uniformele de pe soldaţii sardaukari morţi, apucau arme şi trăgeau la întâmplare, distrugând puţinele linii de producţie rămase.

În spatele lui Rhombur, o statuie a unui tleilaxu ridicată în onoarea invadatorilor fusese decapitată în cursul luptei, iar fragmente din aliajul său zăceau împrăştiate pe pavaj.

— Asta n-o să se termine niciodată…

Aliate cu rebelii ixieni, trupele Atreides reuşiseră să recucerească edificiile stalactite, tunelurile şi Marele Palat însuşi. Enclave de sardaukari frenetici luptau pe podeaua cavernei deschise, unde Casa Vernius construise cândva transspaţiale. Vărsarea de sânge nu părea să se potolească.

— Avem nevoie de un alt aliat, sugeră C'tair. Dacă putem dovedi că mirodenia artificială nereuşită a provocat moartea a doi navigatori – inclusiv a fratelui meu – Ghilda Spaţială va fi de partea noastră.

— Au spus deja ceva de genul ăsta, răspunse Rhombur. Dar ne-am gândit să încheiem această acţiune fără amestecul lor.

Gurney arăta îngrijorat.

— Ghilda nu-i aici şi nu-i putem aduce destul de repede.

Ochii lui C'tair licăriră – injectaţi, dar plini de hotărâre.

— *Eu* s-ar putea să pot.

Îi conduse către o mică magazie care părea abandonată. Rhombur urmări cum C'tair scoase cu afecţiune construcţia haotică a transmiţătorului rogo dintr-un container încuiat. Straniul dispozitiv arăta pătat şi pârlit, cu urme ale reparaţiilor frecvente. Era plin de tije energetice cristaline.

Mâinile îi tremurau când îl ridică în mâini.

— Nici măcar eu nu ştiu exact cum merge chestia asta. E configurat în funcţie de electrochimia propriei mele minţi, şi am reuşit să comunic cu fratele meu geamăn. Cândva, am împărtăşit o legătură. Deşi creierul lui se schimbase şi trecuse cu mult de orice definiţie a umanităţii, încă îl puteam înţelege.

Amintirile despre D'murr izvorau din el ca lacrimile, dar le alungă înapoi. Mâinile lui tremurau pe comenzi.

— Acum fratele meu a murit, iar rogo-ul nostru e stricat. Asta e ultima tijă de cristal, una care a fost oarecum... reparată în ultima mea comunicare cu D'murr. Poate... dacă folosesc destulă energie, pot trimite măcar o şoaptă către alţi navigatori. S-ar putea să nu-mi înţeleagă toate cuvintele, dar s-ar putea să audă sentimentul de urgenţă.

Rhombur era copleşit de tot ce se întâmpla în jurul lui. Nu prevăzuse nimic asemănător, şi spuse:

— Dacă poţi aduce Ghilda aici, vom face tot posibilul să le arătăm tot ce făcea Shaddam în spatele unui văl al secretului.

C'tair strânse braţul artificial al lui Rhombur atât de tare, încât senzorii de ciborg detectară presiunea.

— Am fost întotdeauna dispus să fac orice este necesar, prinţe. Dacă te pot ajuta, ar fi cea mai mare onoare pentru mine.

Rhombur văzu o hotărâre stranie în ochii bărbatului, o obsesie care mergea dincolo de gândirea raţională.

— Fă-o!

C'tair prinse capetele electrozilor şi îşi ataşă senzorii la pielea capului, ceafă şi gât.

— Nu cunosc capacitatea acestui dispozitiv, dar intenţionez să folosesc toată energia pe care o pot pompa prin el şi prin mine.

Rânji.

— Va fi un strigăt de triumf şi un ţipăt după ajutor, mesajul cel mai puternic către lumea din afară.

Când rogo-ul fu complet încărcat, C'tair inspiră adânc, să-

şi facă curaj. În trecut, vorbea întotdeauna cu voce tare în timpul transmisiilor către D'murr, dar ştia că fratele lui nu auzea de fapt cuvintele. În schimb, navigatorul culegea *gândurile* care însoţeau vorbirea. De data asta, C'tair nu avea să spună nimic tare, în schimb avea să-şi concentreze întreaga energie pentru a-şi proiecta gândurile la distanţe uriaşe.

Apăsând butonul de transmisie, trimise o rafală de gânduri, un torent de semnale disperate îndreptate către oricare navigator al Ghildei care putea auzi, un „ajutor!” cosmic. Nu ştia dacă rogo-ul sau creierul lui avea să cedeze primul, dar le simţi conectându-se… şi lansându-se.

Maxilarele lui C'tair se încleştară, buzele i se răsfrânseră, iar ochii i se strânseră până când din ei începură să curgă lacrimi. Sudoarea îi aluneca de pe frunte şi, la tâmple, pielea lui se înroşise ca rubinul. Vasele de sânge de la tâmple i se umflară brusc…

Transmisia lui era mai puternică exponenţial decât orice încercase vreodată cu D'murr. Dar de data asta nu avea conexiunea mentală inexplicabilă cu fratele său geamăn…

Rhombur îl văzu pe C'tair murind din cauza efortului, sinucigându-se literalmente într-o mare încercare finală de a folosi transmiţătorul. Rebelul neîmblânzit urlă fără sunet în interiorul craniului său.

Înainte ca ei să-l poată deconecta, transmiţătorul rogo scoase scântei şi se arse. Maşinăria se supraîncărcă şi circuitele sale se topiră. Tijele de cristal se sparseră în fulgi negri. Chipul lui C'tair arăta ca sufocat; trăsăturile i se crispară într-o durere de nespus. Sinapsele i se topiră în interiorul creierului, împiedicându-l să scoată un sunet.

Cu singura mână rămasă, Rhombur smulse capetele senzorilor de pe capul şi gâtul rebelului. C'tair se prăbuşi pe podeaua magaziei. Dinţii lui clănţăniră, trupul îi zvâcni, iar ochii care fumegau nu se mai deschiseră niciodată.

— S-a dus, zise Gurney.

Cufundat în tristeţe, Rhombur îl legănă încetişor pe rebelul căzut, cel mai loial dintre toţi oamenii care slujiseră

vreodată Casa Vernius.

— După o luptă atât de lungă, dormi în pace, prietene. Odihneşte-te pe pământ liber!

Mângâie pielea care începuse să se răcească.

Apoi prinţul ciborg se ridică în picioare, cu chipul lui brăzdat mai îndârjit ca niciodată, şi ieşi din magazie, urmat de Gurney Halleck. Rhombur nu ştia dacă transmisia lui C'tair reuşise, sau cum ar putea răspunde la chemarea din adâncul spaţiului, în caz că cineva ar fi auzit-o cât de cât.

Dar dacă nu primeau curând întăriri, bătălia acelei zile putea fi zadarnică.

Cu o voce profundă, implacabilă, nobilul ixian vorbi către luptătorii Atreizi din jurul lui:

— Haideţi să terminăm treaba!

Pentru a produce alterarea genetică a unui organism, plasaţi-l într-un mediu care este periculos, dar nu letal.

Apocrifele tleilaxu

După moartea mizerabilă a lui Hidar Fen Ajidica, contele Fenring văzu trupele Atreides câştigând bătălia împotriva sardaukarilor.

O evoluţie extrem de incomodă a evenimentelor.

Îl uimea că după atâţia ani, ducele Leto autoriza o asemenea acţiune militară ostentativă. Poate că tragediile de familie, care-ar fi zdrobit pe oricine altcineva, pe el îl stimulaseră să acţioneze.

Fusese o strategie sclipitoare de atac prin surprindere, iar aceste fabrici ixiene ar fi o răsplată economică impresionantă pentru o Casă Mare Atreides, chiar după decenii de proastă administrare şi întreţinere păguboasă din partea tleilaxu. Lui Fenring nu-i venea să creadă că ducele Leto avea să le predea pur şi simplu, fără ezitare, prinţului Rhombur.

Pe ecranul de comunicaţii din pavilionul de cercetări, Fenring îi văzu pe soldaţii Atreizi apropiindu-se de complex. Asta îi lăsa foarte puţin timp să realizeze ceea ce era necesar. Trebuia să şteargă toate urmele proiectului Amal şi ale propriei sale vinovăţii.

Împăratul avea să caute un ţap ispăşitor, iar Fenring era hotărât să nu joace acest rol. Maestrul Cercetător Ajidica eşuase spectaculos şi acum zăcea strivit printre trupurile bovine ale femeilor cu creierul mort. Câteva cuve axlotl umflate, conectate încă la tuburi în cutiile lor ca nişte sicrie, căzuseră în jurul omuleţului într-o bizară parodie de sexualitate.

Corpul presărat cu stigmate al lui Ajidica putea servi unui ultim scop…

Savanţii tleilaxu rămaşi erau înspăimântaţi. Sardaukarii alergaseră la bătălia principală şi îi abandonaseră aici, în pavilionul de cercetări. Ştiind că Fenring era reprezentantul oficial al împăratului, tleilaxu se uitau la el, aşteptând

sfaturi. Unii dintre ei ar fi putut chiar să creadă că „Fenring” era dansatorul-faţă Zoal, aşa cum se plănuise iniţial. Poate că îi vor urma ordinele, măcar pentru scurt timp.

Fenring se opri pe pasarelă şi ridică mâinile într-un fel foarte asemănător cu acela în care o făcuse Ajidica, înainte de moartea lui teatrală. Mirosuri oribile se înălţau din cuvele axlotl zdrobite, inclusiv duhoarea intensă a produselor umane de excreţie.

— Am fost lăsaţi fără apărare, strigă el, dar am o idee care v-ar putea salva pe toţi, hmmm?

Cercetătorii supravieţuitori ridicară ochii spre el, cu o nesiguranţă la limita speranţei.

Fenring cunoştea planul pavilionului de cercetări, iar ochii lui se plimbară de colo până colo.

— Sunteţi prea preţioşi pentru ca împăratul să rişte să vă piardă…

Îi îndrumă pe savanţi într-o încăpere sigură din laborator care avea o singură ieşire.

— Trebuie să vă adăpostiţi aici şi să rămâneţi ascunşi. O să aduc întăriri.

Numără douăzeci şi opt de cercetători, deşi alţi câţiva trebuiau să fie blocaţi în clădirile administrative înconjurătoare. Ei bine, gloata va avea grijă de ei.

Fenring coborî în fugă de pe pasarelă până la nivelul principal. Când savanţii condamnaţi se înghesuiră în acea singură cameră, el stătu zâmbind în uşă.

— Nimeni nu poate ajunge la voi aici…

Dădu din cap şi apoi încuie uşa.

— Lăsaţi totul în seama mea!

Neghiobii omuleţi nici măcar nu-şi imaginară că ceva nu e în ordine până când el nu străbătuse deja jumătate din sala largă a pavilionului. Le ignoră strigătele înăbuşite şi bătăile cu pumnul în uşă. Aceşti cercetători ştiau probabil fiecare detaliu despre programul amalului. Pentru a-i împiedica să vorbească, ar fi fost incomod să trebuiască să-i omoare unul câte unul. În felul ăsta, putea avea grijă de problemă mult mai eficient, cu minimum de efort. Ca

ministru imperial al mirodeniei, era, la urma urmei, un om ocupat…

Sala laboratorului şi sistemele de susţinere pentru cuvele axlotl erau pline de canistre cu materiale biologice riscante, substanţe inflamabile, acizi şi substanţe volatile explozive. Îşi puse un aparat filtrant de respirat de la o staţie de urgenţă de pe perete. Om cu multe talente, se învârti prin cameră ca un derviş, răsturnând fluide, amestecând lichide, eliberând gaze mortale. Dădu prea puţină atenţie trupurilor feminine care zvâcneau în dezordine pe jos, reproiectate masiv de către tleilaxu să producă mirodenie sintetică.

Atât de aproape… Planul lui Ajidica aproape că funcţionase.

Fenring se opri la carcasa hâdă a tinerei femei fertile care fusese Cristane, soldatul de comando Bene Gesserit. Îi examină carnea goală; abdomenul ei se bomba în afară, uterul era întins, transformat într-o fabrică menită să servească scopurilor tleilaxu. Nimic mai mult decât o maşină acum, o instalaţie chimică.

Privind faţa ca de ceară a lui Cristane, Fenring se gândi la remarcabil de frumoasa lui soţie Margot, aflată încă pe Kaitain, fără îndoială bârfind la curte şi sorbind ceai. Abia aştepta să se întoarcă la ea şi să se relaxeze în braţele ei.

Această soră Cristane n-avea să-şi trimită niciodată blestematul ei de raport pe Wallach IX, iar Fenring nu va lăsa să se strecoare niciun fel de amănunte, nici măcar până la soţia lui. El şi cu Margot se iubeau mult, dar asta nu însemna că şi-ar fi împărtăşit toate secretele.

Fenring auzi zgomot de activităţi militare în afara clădirilor, când forţele Atreizilor întâlniră sardaukarii rămaşi la parter. Trupele imperiale îi vor ţine pe loc o vreme – suficient pentru ce avea el de gând să facă.

Porni tacticos către încăperile exterioare, cu bolţi înalte, şi se întoarse să se uite la haosul din laborator: canistre sparte, fluide toxice adunate în băltoace, gaze corozive, cadavre, cuve… De aici, nu mai auzea bubuiturile disperate ale savanţilor tleilaxu încuiaţi în capcana morţii.

Contele Fenring aruncă un aprinzător peste umăr, adânc în interiorul instalaţiei. Gazele şi chimicalele izbucniră repede în flăcări, dar el avu totuşi timp să plece, chiar cu obişnuitul său pas leneş. Bubuituri răsunară în urma lui.

Laboratoarele arseră complet după ce plecă – distrugând cuvele axlotl, cercetările legate de amal şi toate dovezile – dar Fenring nu se osteni să se grăbească.

Pavilionul de cercetări explodă exact când Duncan Idaho şi oamenii lui trecură de baricadele imperiale, permiţând soldaţilor Atreides să atace mai departe.

Un tunet înspăimântător răsună prin complex şi toată lumea se adăposti. Sfărâmăturile ţâşniră prin acoperişul pavilionului ca o erupţie vulcanică; pereţii interiori se prăbuşiră. În câteva clipe, complexul de laboratoare deveni un infern de sticlă topită, plastoţel şi carne.

Duncan îşi ţinu oamenii departe de focul tot mai intens. Inima i se strânse, acum că toate dovezile crimelor tleilaxu erau incinerate. Vapori tulburi brun-portocalii erau aruncaţi în sus, fum toxic care-i putea ucide la fel de sigur ca şi flăcările propriu-zise.

Maestrul spadasin văzu un bărbat slab, cu umeri largi, ieşind din complex, complet lipsit de griji. Silueta lui se contura musculoasă pe peretele portocaliu de flăcări. Omul îşi scoase un aparat de respirat de pe faţă şi-l aruncă deoparte. Ţinea în mână o sabie scurtă de luptă, aşa cum aveau sardaukarii. Duncan înălţă sabia bătrânului duce într-o postură defensivă, făcând un pas în spate ca să blocheze trecerea acestui om.

Contele Hasimir Fenring înaintă fără nicio ezitare.

— N-aveţi de gând să aclamaţi faptul că am scăpat, hmmm? Motiv de sărbătorire, aş zice. Prietenul meu Shaddam va fi copleşit de bucurie…

— Te cunosc, zise Duncan, amintindu-şi de lunile de

educaţie politică de pe o insulă scăldată de soare, din arhipelagul de pe Ginaz. Tu eşti vulpoiul care se ascunde sub mantia împăratului şi face treburile murdare pentru el!

Fenring zâmbi.

— Vulpoi? Am mai fost numit nevăstuică şi dihor, cu alte ocazii, dar niciodată vulpoi. Hmmm… Am fost ţinut aici împotriva voinţei mele. Aceşti cercetători tleilaxu malefici aveau intenţia să facă experimente groaznice pe mine.

Ochii lui mari se lărgiră şi mai mult.

— Am zădărnicit chiar un complot care era menit să mă înlocuiască cu un dansator-faţă!

Duncan se apropie, cu sabia pe jumătate scoasă.

— Ar fi interesant de auzit mărturia ta în fata unei comisii de investigaţii…

— Cred că nu.

Fenring păru să-şi piardă simţul umorului. Flutură sabia scurtă ca şi cum ar fi alungat o muscă, dar Duncan pară iute. Lamele zăngăniră, sabia scurtă fu respinsă în sus, dar Fenring o strânse în continuare în mână.

— Îndrăzneşti să ridici o armă împotriva ministrului imperial al mirodeniei, împotriva prietenului celui mai apropiat al lui Shaddam?

Fenring se simţea frustrat, deşi încă uşor amuzat.

— Mai bine te dai la o parte şi mă laşi să trec…

Dar Duncan insistă mai departe, luând o poziţie şi mai agresivă.

— Sunt maestru spadasin din Ginaz şi am luptat azi cu mulţi sardaukari. Dacă nu eşti duşmanul nostru, atunci aruncă arma. Ar fi mai înţelept să nu mă înfrunţi ca adversar.

— Am omorât oameni înainte ca tu să te fi născut, băiete!

Focul din laborator continua să crească. Aerul fierbinte mirosea a chimicale iritante. Ochii lui Duncan usturau şi lăcrimau. Soldaţii Atreizi se apropiară să-şi protejeze maestrul spadasin, dar el le făcu semn să stea pe loc, datoria lui de onoare fiind să lupte cu acest om de unul

singur.

Contele ataca insistent. De obicei ucidea prin mijloace ocolite, rareori în luptă deschisă împotriva unui adversar destoinic. Cu toate acestea, poseda multe calităţi de luptător pe care Duncan nu le mai întâlnise până acum.

Fandând spre adversarul său, maestrul spadasin mârâi printre dinţii încleştaţi.

— Am văzut deja prea multe victime în lupta asta, dar n-am nimic împotrivă să te adaug la numărul lor, conte Fenring.

Balansă sabia bătrânului duce, iar lama sa se izbi de arma adversarului său, care se ridica.

Duncan lupta cu fineţea unui maestru spadasin bine antrenat, dar cu o urmă de brutalitate. Nu ţinea seama de ceremonii sau de principii cavalereşti, spre deosebire de mulţi dintre instructorii de scrimă despre care auzise Fenring sau pe care îi întâlnise efectiv în luptă.

Contele ridică lama ca să se apere, iar Duncan izbi în jos, concentrându-şi toată puterea într-o singură lovitură. Sabia bătrânului duce răsună şi o crestătură apăru pe tăiş. Însă arma lui Fenring îi zăngăni în mână – şi se sfărâmă din cauza şocului. Inerţia îl aruncă într-un perete.

Fenring se clătină să-şi recapete echilibrul, iar Duncan fandă, gata să dea lovitura de graţie, dar atent la orice. Vulpoiul ăsta ştia multe trucuri…

Opţiunile fulgerară prin mintea lui Fenring. Dacă voia să evite vârful ascuţit al armei adversarului său, putea să se întoarcă şi să fugă înapoi, în focul dezlănţuit al clădirii laboratorului. Sau se putea preda… Opţiunile sale erau, într-adevăr, limitate.

— Împăratul îmi va răscumpăra viaţa!

Aruncă mânerul sabiei rupte.

— N-ai îndrăzni să mă ucizi cu sânge rece sub ochii tuturor acestor oameni, hmm?

Totuşi, Duncan făcu un pas ameninţător înainte.

— Cum rămâne cu faimosul cod de onoare al Atreizilor? Ce susţine ducele Leto, dacă oamenii lui sunt liberi să

omoare o persoană care s-a predat deja, hmmm?

Fenring ridică amândouă mâinile goale.

— Vrei să mă ciopârţeşti acum?

Duncan ştia că ducele n-ar fi încuviinţat o asemenea acţiune dezonorantă. Privi cum arde laboratorul şi auzi strigătele continue de luptă violentă de afară, din grotă. Fără îndoială că Leto putea găsi căi de a folosi acest prizonier politic pentru a stabiliza harababura imperială după bătălia pentru Ix.

— Îl slujesc pe duce, înainte de a-mi sluji propria inimă.

La un semnal din partea maestrului spadasin, Atreizii înaintară şi legară încheieturile prizonierului. Duncan se aplecă spre el, cu răsuflarea fierbinte.

— Având în vedere ce va urma după acest război, conte Hasimir Fenring, s-ar putea să-ţi doreşti să te fi lăsat să mori aici…

Ministrul mirodeniei se uită la el ca şi cum ar fi ştiut un secret întunecat.

— N-ai câştigat încă, Atreidule!

Nu-i niciun secret că toţi avem secrete. Cu toate acestea, puţine dintre ele sunt atât de ascunse pe cât avem noi intenţia să fie.

PITER DE VRIES,
analiză mentatică a vulnerabilităţilor Landsraadului,
document privat Harkonnen

Sub conducerea ducelui Atreides, gărzile imperiale se răspândiră pe tot teritoriul palatului, urmând nişte tipare de căutare. Leto era neliniştit s-o lase pe Jessica singură, atât de slăbită şi de epuizată, dar nu putea aştepta lângă ea cât timp fiul lui nou-născut era în pericol.

Răcnea ordine şi nu tolera nicio ezitare. În timp ce trecea ca o furtună prin coridoarele luxoase şi prin labirinturile zăpăcitoare de oglinzi prismatice, se gândi la ferocitatea ogarilor care luptau să-şi protejeze puii. Ducele Leto avea să demonstreze că un tată ultragiat putea fi un inamic la fel de formidabil.

Mi-au luat fiul!

Bântuit de amintirea lui Victor, jură pe Casa Atreides că niciun rău nu i se va întâmpla acestui copil.

Dar palatul imperial era de mărimea unui mic oraş şi fusese proiectat cu nenumărate ascunzători. În timp ce căutarea inutilă continua, Leto încercă să nu se lase cuprins de disperare.

*

Piter de Vries era obişnuit să aibă sânge pe mâini, dar acum se temea cu adevărat pentru viaţa lui. Nu numai că răpise un copil nobil, dar o omorâse şi pe soţia împăratului.

După ce lăsase în urmă trupul lui Anirul, o luase la fugă pe coridor, cu uniforma de sardaukar în neorânduială şi pătată de sânge. Inima îi bătea cu putere şi capul îl durea, dar, în ciuda antrenamentului său minuţios, mentatul nu reuşea să reevalueze şi să creeze un nou plan de scăpare.

Machiajul de pe faţă i se întinsese, dezvăluind petele vii de sapho de pe buze.

Bebeluşul învelit în pătură se zbătea în braţele lui, plângând din când în când, dar în cea mai mare parte a timpului rămânea surprinzător de tăcut. Pe faţa proaspătă, roz, ochii tineri ardeau cu o intensitate stranie, ca şi cum acest copil înţelegea ceva dincolo de capacitatea unui copil normal. Era atât de diferit de micul Feyd-Rautha, agitat şi deseori enervant…

De Vries înfăşură pătura mai strâns în jurul corpului micuţ, tentat pentru o clipă să transforme învelitoarea într-un ştreang. Înăbuşindu-şi impulsul, intră brusc într-o cameră slab luminată, plină cu firide în care se aflau trofee şi statuete, o încăpere proiectată să etaleze premiile câştigate de un membru de mult uitat al Casei Corrino, care se pare că fusese un arcaş talentat.

Cu un şoc brusc, ridică ochii şi văzu silueta unei femei în robă neagră, care stătea în uşă ca un spectru al morţii, blocându-i scăparea.

— *Opreşte!* se răsti Cucernica Maică Gaius Helen Mohiam, folosind întreaga putere a Glasului.

Comanda ei îi paraliză muşchii, împietrindu-l în mers. Mohiam intră cu pas uşor în camera trofeelor, lumina slabă lucind ca nişte flăcări de furnal pe faţa ei plină de furie.

— Piter de Vries, rosti ea, recunoscându-l prin machiajul mânjit. Bănuiam eu că e un Harkonnen în spatele răpirii…

Luptându-se să rupă legăturile invizibile ale comenzii ei, mintea i se învârtea ca un titirez.

— Nu te apropia, vrăjitoare, o avertiză printre dinţii scrâşniţi, sau voi ucide copilul!

Reuşi să-şi îndoaie braţele şi să-şi recapete un minimum de control al corpului, dar ea îl putea paraliza din nou, cu încă un cuvânt.

De Vries cunoştea abilităţile de luptă ale Bene Gesserit. Tocmai o înfruntase pe soţia împăratului şi fusese surprins că reuşise s-o înfrângă. Dar Anirul suferea de un soi de boală; afecţiunea ei mintală îi dăduse lui un avantaj.

Mohiam ar fi fost un adversar mult mai teribil.

— Dacă ucizi copilul, vei muri o dată cu el, zise ea.

— Ai intenţia să mă omori oricum. O văd în ochii tăi.

De Vries făcu un mic pas înainte, obraznic şi sfidător, ca să demonstreze că rupsese vraja Glasului ei.

— De ce să nu-l asasinez pe moştenitorul ducelui şi să aduc şi mai multă nenorocire Casei Atreides?

Făcu un al doilea pas, strângând băieţelul la piept ca pe un scut. O scurtă tresărire a muşchilor putea frânge gâtul micuţ. Chiar şi cu reflexele ei Bene Gesserit, Mohiam nu putea fi sigură că va reuşi să-l oprească.

Dac-ar fi reuşit să treacă pe lângă ea, folosind o cacialma, şi să iasă pe uşa acestei camere uitate, ar fi putut fugi. Chiar şi cu un copil în braţe, muşchii lui l-ar fi dus mai repede decât putea să se mişte această femeie bătrână. În afară de cazul în care avea o armă sub roba aceea, alta decât un ac otrăvit, ceva pe care să-l poată arunca sau cu care să tragă. Totuşi, trebuia să încerce ceva…

— Copilul acesta e vital pentru Bene Gesserit, nu-i aşa? întrebă de Vries, furând un al treilea pas. Face parte dintr-o schemă genetică, fără îndoială?

Mentatul îi pândea fiecare tresărire a muşchilor faciali, văzu în schimb degetele ei lungi îndoindu-se. Unghiile acelea puteau deveni gheare ascuţite ca nişte brice, care să-i scoată ochii, să-i sfâşie gâtul… Inima lui bătea să-i spargă pieptul.

Ridică bebeluşul puţin mai sus, să-şi protejeze faţa.

— Poate că dacă-mi dai copilul, te voi lăsa să treci, rosti Mohiam. Voi lăsa vânătorii sardaukari să se ocupe de tine în felul lor.

Micşoră distanţa dintre ei şi de Vries se crispă, cu fiecare reflex pregătit, cu ochii urmărind-o. *S-o cred oare?*

Ea atinse pătura cu degetele puternice, privindu-l pe mentat în ochi, dar, înainte ca să-i poată lua băiatul din braţe, de Vries şopti răguşit:

— Ştiu secretul tău, vrăjitoareo! Cunosc identitatea acestui copil. Şi ştiu cine e cu adevărat Jessica…

Mohiam încremeni ca şi cum el ar fi folosit Glasul împotriva ei.

— Târfa ştie că e fiica baronului Vladimir Harkonnen?

Când îi văzu reacţia surprinsă la auzul acestei revelaţii, vorbi mai repede, ştiind că deducţia lui fusese corectă.

— Îşi dă seama Jessica de faptul că e şi fiica *ta* – sau voi, vrăjitoarele, ţineţi asemenea lucruri secrete faţă de copiii voştri, tratându-i ca pe nişte păpuşi în cine ştie ce plan genetic general?

Fără să răspundă, Mohiam îi smulse băieţelul. Mentatul strâmb se dădu înapoi, cu capul sus.

— Înainte să faci vreo mişcare împotriva mea, gândeşte-te la asta. O dată ce am aflat lucrurile astea, am strâns documentaţia completă şi am încuiat-o într-un loc de unde va fi transmisă baronului Harkonnen şi Landsraadului în eventualitatea morţii mele. Nu s-ar amuza ducele Leto Atreides să afle că micuţa şi frumoasa lui iubită este fiica duşmanului său de moarte, baronul?

Mohiam aşeză copilul învelit lângă unul dintre trofeele la tras cu arcul, într-o nişă căptuşită cu catifea, sub o lumină de culoarea şofranului. El continuă în grabă, hotărât s-o convingă.

— Am făcut copii ale acestor documente şi le-am ascuns în diferite locuri. Nu poţi împiedica mesajul să iasă la iveală dacă sunt omorât.

De Vries făcu un pas încrezător spre uşă şi spre calea lui de scăpare.

— Nu vei *îndrăzni* să-mi faci vreun rău, vrăjitoareo!

Cu copilul în siguranţă, Mohiam se întoarse cu fata la el.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, mentatule… atunci trebuie să te las în viaţă.

De Vries scoase un oftat de uşurare. Cucernica Maică nu putea risca asemenea dezvăluiri, ştia asta. Chiar şi cea mai mică şansă ca totul să nu fie o cacialma ar fi fost îndeajuns s-o facă să ezite, astfel ca el să poată fugi.

Dintr-o dată, Mohiam sări la el cu întreaga furie a unei pantere rănite. Se dezlănţui într-un vârtej de lovituri de

picioare şi de pumni. De Vries se dădu înapoi clătinându-se, încercând să se apere, ridicând mâna ca să oprească o izbitură violentă cu piciorul.

Încheietura mâinii îi plesni din cauza şocului, dar, după un icnet scurt, îngheţat, blocă durerea şi mişcă celălalt braţ. Mohiam se aruncă din nou asupra lui, iar el nu reuşi să pareze – sau măcar să vadă – fiecare fază a atacului ei, o trombă de mâini şi picioare şi lovituri retezate.

Un călcâi dur îl nimeri în mijlocul stomacului. Un pumn de oţel îl izbi în stern. Simţi coastele trosnindu-i, organele interne sfâşiindu-se. Încercă să urle la ea, dar din gât îi ieşi numai sânge, pătându-i buzele cu o nuanţă mai intensă de roşu decât sapho-ul care apărea de sub machiaj.

Lansă un picior, încercând să-i zdrobească femeii rotula, dar Mohiam lunecă într-o parte. De Vries ridică braţul intact ca să blocheze o lovitură de picior dirijată spre el, însă asta nu avu ca rezultat decât încă o încheietură ruptă.

Se întoarse să fugă, renunţând la luptă, sărind către uşă şi către calea lui de scăpare. Călcâiul tare fulgeră în sus uluitor de repede şi se îndreptă direct spre gâtul lui. Izbitura rapidă frânse gâtul mentatului ca pe o surcea uscată. Piter de Vries căzu mort la podea, cu o expresie de uluire pe chip.

Mohiam stătu calmă, trăgându-şi răsuflarea. Îşi reveni într-o clipă. Apoi se întoarse să-l ia pe bebeluşul Atreides, proaspăt salvat.

Înainte de a ieşi din camera trofeelor, se aplecă deasupra cadavrului mototolit de pe podea şi, pentru o clipă delicioasă, îngădui unui surâs batjocoritor să-i apară pe faţă, înainte de a-l şterge imediat. Scuipă chipul mort, amintindu-şi cum mentatul rânjise deasupra ei, în timpul violului baronului.

Mohiam ştia că nu există nicio documentaţie a secretelor pe care le descoperise de Vries. *Niciuna.* Toate revelaţiile lui teribile muriseră o dată cu el.

— Niciodată să nu minţi o dreptvorbitoare, rosti ea.

Cea mai mică neplăcere a unui împărat este transmisă celor care îl servesc, iar acolo este amplificată în furie.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON,
comandantul trupelor sardaukarilor imperiali

Înainte ca Shaddam să apuce să ordone flotei sale de sardaukari să dezlănţuie armele distrugătoare de planete, Ghilda interveni prin canalele sale protejate şi ceru clarificări şi explicaţii.

Stând pe puntea de comandă a navei sale amiral, împăratul nu le dădu satisfacţia unui răspuns, nici măcar o justificare a acţiunilor sale. Ghilda şi, fireşte, întregul imperiu, aveau să-şi primească răspunsurile îndeajuns de curând.

Alături de el, basharul suprem Garon stătea la staţia de control, înregistrând confirmările de la comandanţii navelor de război.

— Toate armele sunt pregătite, Sire.

Privi în jos, pe ecran, apoi la împărat, care-l cercetă atent. Chipul ofilit al bătrânului veteran era implacabil.

— Aşteptăm ordinul de a deschide focul…

De ce nu pot fi toţi supuşii mei ca ei?

După ce fusese ignorat, delegatul Ghildei transmise o hologramă tridimensională pe puntea navei amiral. Înalt şi impozant, în mărime mai mare decât cea naturală, spuse:

— Împărate Shaddam, insistăm să încetaţi cu această amplasare. Nu serveşte nici unui scop!

Iritat că Ghilda Spaţială fusese capabilă să-i penetreze sistemele de securitate, Shaddam se încruntă la holo-imagine.

— Cine eşti tu să hotărăşti scopul meu imperial? Eu sunt *împăratul!*

— Iar eu reprezint Ghilda Spaţială, răspunse delegatul, ca şi cum cele două lucruri erau de importanţă comparabilă.

— Ghilda nu hotărăşte în ceea ce priveşte legea şi justiţia. Noi am pronunţat sentinţa. Baronul este vinovat, iar noi vom aplica pedeapsa!

Shaddam se întoarse spre Zum Garon.

— Dă ordinul, bashar suprem. Începeţi bombardamentul total al Arrakisului. Distrugeţi ultima fiinţă vie de pe planetă!

Pe o bordură, afară din tunelurile răcoroase şi uscate ale sietchului Scutului Roşu, băiatul Liet-chih se trezi, neliniştit. În vârstă de numai patru ani, se rostogoli de pe rogojina pe care stătuse întins şi se uită în jur. Mama lui, Faroula, lăsa rareori copiii să doarmă afară, dar ea şi cu ceilalţi fremeni aveau treburi în întuneric, pe un vârf teşit de stâncă.

Copilul văzu forme întunecate mişcându-se în tăcerea îndelung exersată – femei ale deşertului se agitau de colo până colo cu gesturi eficiente, fără să scoată niciun zgomot inutil. Abia vizibile în lumina cerului înstelat, dar fără lună, mama lui şi însoţitoarele ei deschideau cuşti mici cu lilieci distrans, dând drumul creaturilor să zboare sus şi departe, ducând mesaje altor sietchuri.

În spatele femeilor care lucrau, sigiliile de izolare păstrau umezeala în furnicarul ascuns al sietchului, unde câteva camere comune adăposteau zonele de producţie – războaie de ţesut fibră de mirodenie, mese de asamblare a distraielor, prese de modelat exploziv plastic. Aceste maşini erau acum tăcute. Faroula se uită la Liet-chih şi, cu ochii obişnuiţi cu întunericul, văzu că fiul ei era în siguranţă. Vârî mâna în cuşcă după un alt liliac micuţ şi negru; îl auzea lovind gratiile cu aripile. Ţinând cu blândeţe creatura în mână, mângâie blana pufoasă de pe trupul ei mic.

Dintr-o dată, cu un murmur de alarmă, două dintre femeile fremene făcură semne de avertizare cu mâinile către cer. Faroula ridică ochii să se uite în sus şi, surprinsă, dădu drumul liliacului care se zbătea. Cu aripile moi, acesta se înălţă în zbor, dispărând în întuneric în căutare de insecte.

Deasupra, pe fundalul stelelor, Liet-chih văzu un nor strălucitor de lumini fierbinţi şi albastre, coborând tot mai aproape. Nave! Nave imense!

Mama lui îl apucă cu asprime de umeri, în timp ce femeile fremene deschiseră sigiliul şi se grăbiră să se întoarcă înăuntru, sperând că pereţii muntelui vor oferi într-o oarecare măsură siguranţă.

*

Blocat în garnizoana lui din Carthag, baronul Harkonnen îşi dădu seama de soarta care-i atârna deasupra capului. Şi nu putea face nimic. N-avea comunicaţii. N-avea nave spaţiale. N-avea vehicule pentru distanţe mici. N-avea sisteme de apărare…

Izbea în mobile şi-şi ameninţa aghiotanţii, dar nimic nu ajuta. Urlă către cer:

— Luate-ar naiba, Shaddam!

Dar nava amiral imperială nu-l putea auzi.

Se aşteptase în silă să plătească amenzi grele şi penalizări pentru discrepanţele pe care le descoperiseră aceşti revizori înnebunitori de la CHOAM. Dacă acuzaţiile erau destul de serioase, se temuse că s-ar fi putut ca Harkonnenii să piardă siridar-fieful de pe Arrakis şi controlul asupra recoltării mirodeniei care decurgea de aici. Existase chiar o mică şansă ca Shaddam să ordone execuţia sumară a baronului, ca o altă „lecţie” pentru Landsraad.

Însă niciodată asta! Dacă acele nave de război deschideau focul, Arrakis va deveni un bolovan carbonizat. Melanjul era o substanţă organică de provenienţă misterioasă în acest sistem, şi cu siguranţă nu va supravieţui unei asemenea conflagraţii. Dacă împăratul dădea curs acestei nebunii, Arrakisul nu va mai interesa pe nimeni, nu va mai fi nici măcar pe rutele transspaţialelor. Pe toţi dracii, nu va mai fi niciun zbor cu transspaţialul, nicăieri! Întregul imperiu depindea de mirodenie. N-avea

niciun sens! *Trebuia* să fie o cacialma a lui Shaddam.

Baronul Harkonnen îşi aduse aminte de oraşele înnegrite de pe Zanovar, şi ştiu că împăratul era capabil de a-şi duce la îndeplinire ameninţările. Fusese şocat de reacţia lui Shaddam împotriva satelitului-laborator al richesienilor şi nu se îndoia că tot împăratul se aflase şi în spatele molimei botanice de pe Beakkal.

Era nebun omul ăsta? Fără îndoială.

Cu sistemele de transmisie reduse la tăcere, baronul nu putea nici măcar să pledeze pentru viaţa lui. Nu putea să arunce vina pe Rabban, iar Piter de Vries rămânea pe Kaitain, unde nu putea fi atins – probabil relaxându-se în lux…

Baronul Vladimir Harkonnen era absolut singur, înfruntând mânia împăratului.

*

Opriţi!

Vocea tunătoare a delegatului Ghildei era amplificată cu un întreg ordin de mărime. Basharul suprem chiar ezită.

— Nu ştiu ce joc joci, Shaddam…

Ochii roz ai delegatului ardeau de dorinţa de-al omorî pe împărat.

— Să nu îndrăzneşti să afectezi producţia de melanj pentru a-ţi împăca mândria meschină. Mirodenia trebuie să curgă!

Shaddam pufni.

— Atunci poate că va fi nevoie să adopţi câteva noi măsuri de austeritate. Şi dacă nu încetezi această sfidare deschisă a autorităţii imperiale, voi lua măsuri punitive şi împotriva Ghildei Spaţiale.

— E o cacialma!

— Serios?

Shaddam se ridică în picioare de pe scaunul de comandă şi privi încruntat imaginea.

— Nu ne amuzăm.

În transspaţialele adunate deasupra Arrakisului, ghildarii îngroziţi probabil că se urcau pe pereţi.

Întorcându-se calm spre Garon, împăratul lătră:

— Bashar suprem, ţi-am dat un ordin!

Imaginea delegatului pâlpâi, de parcă, şocat, nu i-ar fi venit să creadă.

— Direcţia pe care ai apucat-o depăşeşte drepturile oricărui conducător – fie el împărat sau nu. Din această cauză, Ghilda îţi retrage de-acum înainte toate serviciile de transport. Ţie şi flotei tale nu vi se va mai acorda traversarea spre casă!

Shaddam simţi un junghi de gheaţă.

— Nu veţi îndrăzni niciodată, nu după ce auziţi ce…

Delegatul îi reteză vorbele.

— Decretăm că tu, împăratul Padişah Shaddam al IV-lea, eşti blocat aici, suveran a nimic altceva decât un pustiu, însoţit de o forţă militară care n-are unde să se ducă şi nimic pentru care să lupte.

— Nu decretezi nimic! Eu sunt…

Se opri când holo-imaginea delegatului se stinse şi sistemul de comunicaţii se umplu de paraziţi.

— Toate comunicaţiile au fost tăiate, Sire, raportă Garon.

— Dar mai am ceva să le spun!

Aşteptase momentul potrivit să facă anunţul despre amal, să-şi trâmbiţeze triumful.

— Restabiliţi contactul!

— Încercăm, maiestatea voastră, dar l-au blocat…

Shaddam văzu unul dintre transspaţialele de deasupra lor dispărând în clipa în care plie spaţiul, împăratul era scăldat în sudoare, umezindu-şi uniforma de ceremonie.

Acesta era un scenariu pe care nu-l prevăzuse. Cum putea el face promisiuni sau lansa ultimatumuri dacă-i întrerupseseră comunicaţiile? Fără o cale de a trimite mesaje, cum le putea recâştiga cooperarea? Şi cum le putea spune despre amal? Dacă Ghilda îl prindea în capcană pe Arrakis, victoria lui va fi egală cu zero.

Ghilda Spaţială putea foarte bine să-l izoleze şi apoi să convingă Landsraadul să adune o forţă militară împotriva lui. Vor fi încântaţi să instaleze pe altcineva pe Tronul Leului de Aur. La urma urmei, Casa Corrino avea ca moştenitori doar fete!

Pe ecranul de comunicaţii, un al doilea transspaţial dispăru, urmat de celelalte trei. În afară de spaţiul gol, nu mai rămase nimic deasupra.

Într-o stare apropiată de panică, Shaddam simţi imensitatea copleşitoare a situaţiei. Era departe de Kaitain… Chiar dacă tehnicienii pe care-i avea cu el puteau cârpi un mijloc de a călători prin spaţiu cu tehnologie anterioară Ghildei, el şi flota lui nu vor ajunge acasă timp de secole.

Chipul basharului suprem Garon se înăspri.

— Forţele noastre încă sunt gata să tragă, maiestatea voastră. Sau ar trebui să le spun să se retragă?

Dacă erau cu toţii blocaţi, cât timp va dura până când sardaukarii lipsiţi de drepturi se vor coaliza şi vor porni o revoltă?

Shaddam urlă la ecranul mort care-l legase de reprezentantul Ghildei.

— Sunt împăratul vostru! Eu singur hotărăsc politica imperiului!

Nu veni însă niciun răspuns. Nici măcar nu era nimeni acolo să audă.

Destinul natural al puterii este fragmentarea.

ÎMPĂRATUL PADIŞAH IDRISSI,
Arhivele Landsraadului

Pe cerul de deasupra planetei Ix, spaţiul însuşi tremură, apoi se deschise pentru a dezvălui o flotă de mai mult de o sută de transspaţiale ale Ghildei, chemate de pe tot cuprinsul imperiului, incluzând cele cinci transspaţiale pe care Shaddam le luase pe Arrakis.

Magnificele nave aruncau umbre asupra pădurilor, râurilor şi văilor stâncoase de pe suprafaţa ixiană. Fumul de la distrugerile de pe câmpul de bătălie subteran se încolăcea ieşind din gurile de purificare de urgenţă. Pentru navele uriaşe, era o întoarcere din moment ce fiecare dintre ele fusese construită aici, cele mai multe sub supravegherea Casei Vernius.

*

Sub pământ, sardaukarii supravieţuitori, luptătorii cei mai puternici, îşi luaseră ultimele poziţii defensive, spate în spate, în apropiere de centrul cavernei, fără nici cea mai mică intenţie de a se preda. Freneticii soldaţi imperiali aveau să-i facă pe noii cuceritori să plătească scump victoria.

Înconjuraţi de gărzi Atreides, contele Hasimir Fenring arăta mulţumit de sine, ca şi cum ar fi simţit că el singur menţinea controlul situaţiei.

— Sunt o victimă, vă asigur, hmmm? Ca ministru imperial al mirodeniei, am fost trimis aici de împăratul însuşi. Am auzit zvonuri despre experimente ilegale şi, când am descoperit prea mult, Maestrul Cercetător Ajidica a încercat să mă ucidă.

— Sunt sigur că de aceea ai întâmpinat sosirea noastră cu atâta entuziasm, comentă Duncan, ţinând în mână sabia ciobită a bătrânului duce.

— Eram speriat, hmm? Tot imperiul cunoaşte lipsa de îndurare a soldaţilor ducelui Leto…

Oamenii lui Duncan se uitară urât la conte, ca şi cum doreau să aranjeze nişte experimente medicale tleilaxu pe Fenring însuşi.

Înainte ca Duncan să poată răspunde, se auzi un semnal în receptorul de la ureche. Apăsă cu degetul transmiţătorul şi ascultă. Mări ochii la auzul veştilor. Zâmbi către Fenring fără nicio explicaţie, apoi se întoarse spre Rhombur.

— Ghilda a sosit, prinţe. Pe orbită în jurul lui Ix sunt o mulţime de transspaţiale.

— Mesajul lui C'tair! exclamă prinţul Rhombur. L-au auzit!

Înainte ca Fenring să reuşească să inventeze încă o scuză subţire, aerul din grotă bubui. Un tunet ca al unei lumi explodând răsună în cavernă.

Deasupra imensului spaţiu deschis unde sardaukarii îşi susţineau ultima rezistentă, ţesătura aerului se întinse şi se sfâşie. Un transspaţial apăru acolo unde cu câteva clipe înainte fusese doar spaţiu gol.

Dislocarea unui volum atât de mare de aer trimise un val de suprapresiune ca o furtună prin cavernă, aruncând oamenii deoparte, izbindu-i de pereţii de piatră. Fără avertisment, imensul vehicul fu pur şi simplu acolo, plutind pe suspensoare, la cel mult doi metri de sol, în centrul grotei. Nava doborî câţiva dintre sardaukarii adunaţi acolo direct sub ea şi-i împrăştie pe ceilalţi, lăsându-i neajutoraţi pe ultimii soldaţi imperiali.

Pentru Rhombur, imaginea trezi amintiri ai anilor trecuţi, când el şi cu tânărul Leto, alături de gemenii Pilru şi de Kailea, urmăriseră plecarea nou-construitului transspaţial de clasă Dominic. Navigatorul pliase pur şi simplu spaţiul şi pilotase nava scoţând-o din subteran direct afară, în universul deschis.

Evenimentul invers se întâmplase chiar acum. Transspaţialul fusese adus înapoi de un timonier talentat, care pilotase nava cu o asemenea precizie încât o putuse îndruma cu acurateţe în amplasamentul din uriaşa bulă

aflată în interiorul scoarţei planetei.

Tăcerea se lăsă brusc după sosirea copleşitoare a giganticei nave. Zăngăniturile de săbii, risipite ici şi colo, amuţiră; chiar şi suboizii răsculaţi încetară strigătele şi distrugerile.

Atunci, Ghilda puse stăpânire pe difuzoarele din cerul grotei şi o voce gravă bubui, nelăsând loc de îndoială:

— Ghilda Spaţială sărbătoreşte victoria prinţului Rhombur Vernius pe Ix. Salutăm întoarcerea la producţia normală de maşini şi la inovaţiile tehnice!

Stând lângă Gurney şi Duncan, Rhombur privi la măreaţa navă ca şi cum nu-i venea să creadă cuvintele pe care tocmai le auzise. Trecuse atâta timp... mai mult decât propria sa viaţă, aşa i se părea. Tessia îşi va găsi şi ea propriul loc aici.

Privirea trufaşă şi încrezătoare de pe chipul contelui Hasimir Fenring se dizolvase. Acum, ipocritul ministru al mirodeniei arăta înfrânt.

Brutalitatea naşte brutalitate. Dragostea naşte dragoste.

DOAMNA ANIRUL CORRINO,
însemnare de jurnal

Un soldat mort, cu uniforma îmbibată de sânge de la o rană de pumnal într-o parte, zăcea pe coridor, la unul dintre nivelurile mai joase ale palatului.

Lăsând ultima victimă oamenilor din spatele lui, ducele Leto sări peste soldatul ucis şi alergă mai repede, ştiind că trebuie să fie aproape de persoana care-i luase fiul. Călcă într-o băltoacă din ce în ce mai mare de pe podea şi lăsă urme roşii care se estompau în timp ce se grăbea mai departe. Scoase pumnalul de ceremonie de la brâu, cu intenţia fermă de a-l folosi.

Într-o cameră din zona biroului şi a camerelor de joacă, găsi încă un cadavru: o Bene Gesserit. Chiar când încerca s-o identifice, doi sardaukari de lângă el scoaseră icnete uluite. Lui Leto i se tăie răsuflarea.

Era doamna Anirul, soţia împăratului Shaddam al IV-lea…

Cucernica Maică Mohiam, de asemenea purtând robă neagră, apăru în uşă. Îşi privi degetele, apoi coborî ochii la chipul de ceară al femeii moarte.

— Am ajuns prea târziu. N-am putut s-o ajut… n-am putut salva nimic.

Cu un zornăit de ghete şi de echipament, câţiva oameni din detaşamentul lui Leto se răspândiră să caute prin camerele apropiate. Leto se uita fix, întrebându-se imediat dacă nu cumva Mohiam însăşi o omorâse pe soţia împăratului.

Ochii ca de pasăre ai lui Mohiam scrutară feţele bărbaţilor, recunoscându-le întrebările.

— Sigur că n-am ucis-o eu, zise ea, cu convingere fermă şi doar cu o nuanţă de Glas. Leto, fiul tău e în siguranţă.

Privind spre cealaltă parte a încăperii, văzu copilul, înfăşurat în pături şi pus pe o pernă. Ducele păşi înainte, cu genunchii moi, surprins de propria lui ezitare. Nou-născutul era roşu la faţă şi vioi. Avea şuviţe de păr negru ca al lui

Leto şi bărbia amintind de a lui Jessica.

— Acesta e fiul meu?

— Da, un *fiu,* răspunse Mohiam pe un ton inexpresiv, oarecum amar. Exact ce ţi-ai dorit…

Nu înţelegea ce voise să spună cu tonul ei, dar nu-i păsa. Era doar fericit să-şi aibă copilul în siguranţă. Ridică bebeluşul, legănându-l în braţe, amintindu-şi cum îl ţinuse pe Victor. *Am încă un fiu!* Ochii strălucitori ai băiatului erau larg deschişi.

— Sprijină-i capul.

Întinzând mâinile, Mohiam aranjă copilul în braţele lui Leto.

— Ştiu destul de bine cum s-o fac.

Şi-o aminti pe Kailea spunându-i acelaşi lucru după naşterea lui Victor. I se strânse inima la acest gând.

— Cine a fost răpitorul? L-ai văzut?

— Nu, răspunse ea fără nici cea mai mică ezitare. A fugit.

Privind-o de sus pe Cucernica Maică, Leto întrebă pe un ton bănuitor:

— Şi cum se face că fiul meu a ajuns să fie aici, iar răpitorul a scăpat atât de convenabil? Cum ai găsit copilul?

Sora în robă păru dintr-o dată plictisită.

— L-am găsit pe băiatul tău aici, pe podea, lângă trupul doamnei Anirul. Îi vezi degetele? A trebuit să i le desfac cu forţa din pătura copilului. Cumva, l-a salvat.

Leto se uită la ea, fără să creadă. Nu observă nici sânge pe pătură, nici semne pe pielea copilului.

Unul dintre sardaukari intră şi salută.

— Mă iertaţi că vă întrerup, domnule. Am găsit-o pe prinţesa Irulan, şi este nevătămată.

Arătă spre biroul alăturat, unde un soldat stătea lângă fetiţa de unsprezece ani.

Soldatul făcea încercări stângace de a o linişti pe Irulan. Purtând o rochie de damasc, maro cu alb, cu stema Corrino pe una dintre mânecile lungi, Irulan era vizibil zguduită, dar părea să se împace cu tragedia mai bine decât soldatul. Cât de mult văzuse? Prinţesa se uită la Cucernica Maică cu o

expresie impenetrabilă Bene Gesserit, ca şi cum cele două împărtăşeau unul dintre blestematele secrete ale Comunităţii.

Cu chipul ei tânăr şi frumos ca o mască imobilă, Irulan intră în cameră ca şi cum gărzile care se tot învârteau nici nu erau acolo.

— A fost un bărbat. Era deghizat în sardaukar şi avea machiaj pe faţă. După ce a omorât-o pe mama, a fugit. Nu i-am putut vedea bine trăsăturile.

Inima lui Leto se înmuie la vederea fiicei împăratului, care stătea la fel de nemişcată ca una dintre multele statui ale tatălui ei. Se gândi că fata arăta un echilibru şi un calm remarcabile. Deşi evident şocată şi plină de tristeţe, îşi păstra controlul.

Irulan privi spre trupul mamei ei în timp ce unul dintre soldaţi îl acoperea cu o manta cenuşie. În ochii verzi, strălucitori, ai fetiţei nu apăru nicio lacrimă; frumuseţea ei clasică ar fi putut fi o sculptură de alabastru.

Cunoştea bine sentimentul, o lecţie similară celei pe care i-o dăduse propriul lui tată. *Jeleşte doar în clipele de intimitate, când nimeni nu te poate vedea.*

Ochii lui Irulan priviră într-ai lui Mohiam, ca şi cum ar fi ridicat împreună ziduri de cetate. Prinţesa părea să ştie mai mult, ceva ce rămânea între ea şi vârstnica Cucernică Maică. Probabil că Leto nu va şti niciodată adevărul.

— Criminalul va fi găsit, jură ducele, ţinându-şi mai strâns fiul.

Gărzile vorbiră în comunicatoarele lor şi continuară căutarea prin palat.

Mohiam se uită la el.

— Doamna Anirul şi-a dat viaţa să-ţi salveze băiatul.

Chipul ei deveni îndurerat, plin de resentimente.

— Creşte-l bine, duce Atreides.

Atinse pătura băieţelului şi îl împinse mai aproape de pieptul lui Leto.

— Sunt sigură că Shaddam nu va avea odihnă până când nu va vedea că se face dreptate împotriva omului care i-a

ucis soţia.

Făcu un pas în spate, ca şi cum l-ar fi vrut plecat.

— Du-te s-o vezi pe Jessica ta!

Fără tragere de inimă, dar recunoscându-şi priorităţile, Leto îşi purtă mândru bebeluşul afară din cameră şi se îndreptă înapoi spre camera de naşteri, unde îl aştepta Jessica.

Irulan o privi cu fermitate pe Mohiam, dar nici măcar un semnal de mână nu fu schimbat între ele. Fără ştirea nimănui, nici măcar a lui Mohiam, prinţesa se ascunsese în spatele unei uşi puţin întredeschise şi văzuse cum mama ei se sacrificase de dragul nou-născutului. Fusese uimită că o femeie atât de puternică şi de rezervată dăduse atâta importanţă acestui copil *Atreides,* născut dintr-o simplă concubină. Ce motiv putea să existe?

De ce era acest copil atât de special?

Războiul a distrus cele mai bune specimene ale omenirii în trecut. Ţelul nostru a fost să limităm conflictele militare în asemenea fel încât acest lucru să nu se întâmple. În trecut, războiul nu a îmbunătăţit specia.

BASHARUL SUPREM ZUM GARON,
memorii strict secrete

În ciuda victoriei spectaculoase din acea zi, prinţul Rhombur Vernius ştia că mulţi ani de luptă rămâneau de acum înainte pentru a realiza o restructurare completă a societăţii ixiene. Dar se simţea la înălţimea sarcinii.

— Vom aduce cei mai buni investigatori şi experţi legişti, zise Duncan, uitându-se la ruina încă fumegândă a complexului de laboratoare. Ventilaţia curăţă aerul, dar încă nu putem intra în pavilionul de cercetări. După ce focul se stinge, vom cerne fiecare pumn de cenuşă în căutare de dovezi. Ceva trebuie să fi rămas şi, cu puţin noroc, va fi de ajuns să-l aducem pe contele Fenring – şi poate, după aceea, şi pe împărat – în faţa justiţiei…

Rhombur dădu din cap, ridicându-şi braţul artificial şi uitându-se la ciotul rupt de la încheietură.

— Chiar dacă suntem complet victorioşi aici, Shaddam poate găsi o cale să se strecoare şi să nu-şi recunoască vina. Dacă are atât de multe interese în joc aici, va încerca să manipuleze Landsraadul împotriva noastră.

Duncan arătă către morţii care zăceau peste tot în jur şi la medicii Atreizi în uniforme albe care îngrijeau răniţii.

— Uite câţi soldaţi imperiali au fost ucişi aici… Crezi că Shaddam poate să ignore asta? Dacă nu reuşeşte să muşamalizeze totul, va inventa cine ştie ce scuză pentru prezenţa sardaukarilor pe Ix şi ne va acuza pe noi de trădare.

— Am făcut ceea ce trebuia să facem, zise Rhombur dând ferm din cap.

— Cu toate acestea, Casa Atreides a întreprins o acţiune militară împotriva soldaţilor împăratului, insistă Gurney. Dacă nu reuşim să găsim o cale să întoarcem asta

împotriva lui, Caladanul s-ar putea să fie confiscat.

*

Blocat şi neajutorat deasupra Arrakisului, indignat că planurile lui fuseseră ruinate şi demnitatea lui imperială umilită în faţa tuturor sardaukarilor, Shaddam lansă cel mai dificil ordin pe care-l dăduse vreodată. Cu fălcile încleştate şi buzele strâmbe, se întoarse în sfârşit spre bătrânul Zum Garon.

— Spune flotei să se retragă!

Trase adânc aer în piept, cu nările fremătând.

— Revoc ordinul de a deschide focul!

Cât timp navele de război imperiale se retrăgeau de deasupra planetei către o orbită mai înaltă, el se uită la ofiţerii de pe punte, în căutarea unei soluţii. Sardaukarii rămâneau inexpresivi, dar Shaddam îşi putea da seama că dădeau vina pe el pentru această situaţie. Chiar dacă ar fi aterizat pe suprafaţa deşertică a planetei, ar fi întâlnit doar dispreţ din partea baronului Harkonnen.

Sunt transformat în obiectul de batjocură al imperiului.

După un moment de tăcere stânjenitoare, reteză orice întrebări din partea ofiţerilor, răstindu-se:

— Aşteptaţi ordine ulterioare!

Până la urmă, aşteptară o zi întreagă.

Toate sistemele de comunicaţii de pe Arrakis rămâneau nefuncţionale. Deşi flota sardaukarilor putea folosi încă transmiţătoarele de la navă la navă, n-aveau cu cine vorbi decât cu ei înşişi. *Izolaţi…*

Împăratul se închise în cabina privată, nevenindu-i să creadă ce-i făcuse Ghilda. În orice clipă, se aştepta ca flota Ghildei să se întoarcă, pentru a vedea cât de pocăit devenise împăratul lor. Dar cu trecerea fiecărei ore, speranţele lui începură să scadă. În sfârşit, când era sigur că sardaukarii erau la limita revoltei, un singur transspaţial se întoarse, apărând mult deasupra navelor imperiale

îngrămădite.

Shaddam trebui să se abţină de la a striga înjurături la adresa vehiculului sau de la a cere ca Ghilda să-l ducă înapoi pe Kaitain. Fiecare pledoarie sau argument care-i venea în minte părea copilăresc şi şubred. Spera că le putea tolera cererile.

Trapa de încărcare de dedesubtul transspaţialului se deschise şi prin ea coborî o singură navă. Un mesaj sosi pe puntea navei amiral.

— Am trimis o navetă pentru a-l recupera pe împărat. Reprezentantul nostru îl va aduce pe transspaţial, unde vom continua discuţiile.

Shaddam ar fi vrut să răcnească la delegat, să insiste că nimeni, nici măcar Ghilda Spaţială, nu era măsură să pretindă prezenţa lui la o întâlnire. În schimb, conducătorul umilit înghiţi cu greutate şi încercă să sune cât mai imperial cu putinţă:

— Vom aştepta sosirea navetei…

Împăratul avu doar atâta timp cât să se schimbe în roba oficială stacojiu cu roşu, adăugind toate însemnele şi insignele funcţiei, pe care le putuse găsi în timp scurt, înainte de sosirea navetei. Aşteptă în hangarul de aterizare pentru a întâmpina naveta, o figură suverană care-ar fi trebuit să facă populaţii întregi să tremure. Extrem de supărător, îi veni în minte de mult uitatul Mandias cel Groaznic, al cărui mormânt prăfuit era ascuns în necropola imperială.

Fu complet uluit să-l vadă pe Hasimir Fenring ieşind din mica navetă a Ghildei şi făcându-i semn să urce la bord. Expresia contelui îl avertiză să nu scoată un cuvânt. Alături de împărat, basharul suprem Garon aştepta, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l însoţească pe Shaddam ca gardă de corp personală. Dar Fenring îi făcu semn bătrânului veteran să se dea înapoi.

— Aceasta va fi o întâlnire privată. O să văd ce-o să fac să-i conving pe împărat şi pe cei din Ghildă să ajungă la o înţelegere, hmmm?

Shaddam clocotea de mânie şi de jenă, şi ştia că ceea ce era mai rău abia urma…

Când naveta plecă din nou la drum, cei doi se aşezară pe scaune confortabile, privind prin hublourile largi la universul plin de stele. Timp de zece mii de ani, Casa Corrino domnise peste acest vast tărâm. Dedesubtul lor, globul maroniu şi crăpat al Arrakisului arăta auster şi urât, un neg într-un imperiu de giuvaieruri.

Shaddam bănuia că discuţia lor de la bord ar putea fi înregistrată de spionii iscoditori ai Ghildei. Ştiind asta, Fenring vorbi codificat, folosind un limbaj privat pe care cei doi prieteni îl născociseră pe când erau copii.

— Totul pe Ix e un dezastru, Sire. Şi văd că nu te-ai descurcat mai bine nici aici…

Îşi scărpină gânditor bărbia.

— Ajidica ne-a înşelat… aşa cum am zis c-ar putea să facă, hmmm?

— Cum rămâne cu amalul? L-am gustat eu însumi! Toate rapoartele mi-au spus că e perfect – Maestrul Cercetător, comandantul sardaukar, chiar şi tu!

— Acela a fost un dansator-faţă, Sire, nu eu. Amalul e un eşec total. Eşantioanele de testare au provocat cele două accidente recente de transspaţial. L-am văzut eu însumi pe Maestrul nostru Cercetător murind în convulsii din cauza unei supradoze de substanţă, hmmm.

Shaddam tresări involuntar, şi toată culoarea îi pieri de pe faţă.

— Dumnezeule, când mă gândesc ce era să fac Arrakisului!

— Amalul ţi-a otrăvit şi legiunile de sardaukari de pe Ix, diminuându-le capacitatea de a ne apăra împotriva atacatorilor Atreides.

— Atreides! Pe Ix! Ce…

— Vărul tău Leto şi-a folosit militarii pentru a restaura domnia lui Rhombur Vernius în Marele Palat. Tleilaxu – şi sardaukarii tăi – au fost complet răsturnaţi. Pentru orice eventualitate, am distrus toate cercetările noastre din

instalaţiile de producţie. N-a mai rămas nicio dovadă care să implice Casa Corrino.

Shaddam se învineţi, incapabil să înţeleagă cât de complet fusese învins.

— Să sperăm!

— Pentru că veni vorba... Va trebui să-l informezi pe basharul suprem că fiul lui a fost ucis în luptă.

— Alte dezastre...

Împăratul cu chip de şoim, arătând descompus şi obosit, gemu.

— Aşadar, nu există niciun substitut pentru mirodenie? Nimic?

— Hmmm, nu. Nici măcar o posibilitate îndepărtată.

Împăratul se cufundă în scaun şi urmări transspaţialul crescând uriaş în faţa lor.

Fenring arătă un dezgust evident.

— Dacă ai fi reuşit, în planul tău nesăbuit, să distrugi Arrakisul, ai fi adus sfârşitul nu numai al domniei tale, ci şi al întregului imperiu. Ne-ai fi aruncat înapoi la călătoria spaţială dinainte de Jihad.

Vocea lui căpătă un ton de mustrare şi ridică un deget.

— Te-am avertizat de nenumărate ori să nu iei asemenea decizii fără să mă consulţi mai întâi pe mine. Va fi prăbuşirea ta!

Transspaţialul înghiţi mica navetă ca o balenă mâncând un singur crustaceu. Niciun reprezentant al Ghildei nu veni să-l primească pe împăratul Padişah, nici nu-l escortă nimeni afară din navetă.

În timp ce el şi cu Fenring stăteau singuri, aşteptând contactul, navigatorul activă motoarele Holtzman şi plie spaţiul, ducându-l pe conducătorul în dizgraţie înapoi pe Kaitain, unde avea să înfrunte consecinţele deciziilor sale.

Răzbunarea poate veni prin intrigi complicate sau prin agresiune făţişă. În anumite împrejurări, răzbunarea poate fi înfăptuită doar cu ajutorul timpului.

CONTELE DOMINIC VERNIUS,
Jurnale de renegat

Pe Kaitain, cu câteva săptămâni mai târziu, nepăsător la orice în afară de furie, Shaddam Corrino urmărea încheierea discursului înregistrat al bastardului Tyros Reffa. Înjură în şoaptă.

În spatele uşilor închise ale biroului privat al lui Shaddam, Cammar Pilru aşteptă ca Shaddam să comenteze. Ambasadorul ixian văzuse alocuţiunea de multe ori, şi tot îi frângea inima. Pe Shaddam, totuşi, îl lăsă rece.

— Văd că am avut dreptate să-i lipesc gura blestemată înainte să-l execut!

După întoarcerea la palat, împăratul Padişah se izolase. În afara teritoriilor palatului, sardaukarii încercau să menţină ordinea în faţa numeroaselor demonstraţii. Unii cereau ca Shaddam să abdice, ceea ce ar fi fost o soluţie viabilă dacă ar fi avut un moştenitor acceptabil de sex masculin. Aşa cum stăteau lucrurile, fiica lui de unsprezece ani Irulan primise deja o mulţime de propuneri de căsătorie de la conducătorii unor Case puternice.

Shaddam ar fi vrut să-i omoare pe toţi pretendenţii… poate şi pe fetele lui. Măcar nu mai trebuia să-şi facă griji pentru soţia lui!

Ca urmare a numeroaselor situaţii militare jenante, chiar şi sardaukarii cândva loiali erau supăraţi pe el, iar basharul suprem Zum Garon depusese o plângere oficială. Fiul lui Garon murise în dezastrul ixian, însă şi mai rău, după părerea bătrânului bashar, era că soldaţii imperiali fuseseră trădaţi. Nu învinşi, ci *trădaţi.* Aceasta era o distincţie importantă în mintea lui, pentru că sardaukarii nu simţiseră niciodată, în lunga lor istorie, gustul înfrângerii. Garon ceruse ca acest stigmat potenţial să fie şters oficial din înregistrări. De asemenea, voia un elogiu postum pentru

fiul său.

Shaddam nu ştia cum să trateze cu toate astea. În alte împrejurări, n-ar fi acordat acestui diplomat ixian patetic şi acum plin de sine nicio clipă din timpul său. Dar ambasadorul Pilru avea încă blestematele lui de relaţii şi era extrem de popular în urma victoriei lui Rhombur.

Simţindu-se din nou puternic după toţi anii de jigniri şi desconsiderare, Pilru puse o foaie grea de cristal ridulian în faţa chipului încruntat al lui Shaddam.

— A fost extrem de regretabil faptul că n-aţi avut ocazia să realizaţi o analiză genetică amănunţită asupra lui Tyros Reffa, fie şi numai ca să dovediţi netemeinicia pretenţiei sale că ar fi fost şi el un membru al Casei Corrino. Mulţi membri ai Landsraadului, într-adevăr, mulţi nobili din imperiu, se întreabă acest lucru…

Atinse cu degetul datele de pe foaia de cristal, pe care fără îndoială Shaddam le găsea de neînţeles. Pilru fusese ignorat, insultat şi respins timp de decenii, dar acum asta avea să se schimbe. Se va asigura că împăratul plătea compensaţii poporului ixian şi că nu se opunea restaurării guvernării Vernius.

— Din fericire, am reuşit să obţin eşantioane de la Reffa în celula sa de închisoare.

Pilru zâmbi.

— Aşa cum puteţi vedea, aceasta este dovada genetică incontestabilă că Tyros Reffa era într-adevăr un fiu al împăratului Elrood al IX-lea. Aţi semnat condamnarea la moarte a propriului vostru frate.

— Frate *vitreg,* se răsti Shaddam.

— Aş putea aranja cu uşurinţă ca înregistrarea şi rezultatele testelor să fie distribuite discret printre membrii Landsraadului, Sire, spuse ambasadorul Pilru, arătându-i foaia de cristal. Mă tem că soarta fratelui vostru vitreg nu va rămâne secretă prea multă vreme.

Scosese, desigur, toate amănuntele referitoare la identitatea mamei din rezultatele testelor. Nimeni nu avea nevoie să ştie de legătura bastardului cu doamna Shando

Vernius, de mult moartă. Rhombur ştia secretul şi asta era de ajuns.

— Ameninţarea ta este cât se poate de clară, ambasadorule.

Ochii lui Shaddam ardeau puternic prin umbra înfrângerii care se lăsase în jurul lui.

— Şi acum, ce vrei de la mine?

*

În timp ce Shaddam aştepta în sala sa privată de primire ca să înceapă argumentările şi procedurile, avea foarte puţine momente de plăcere. Acum înţelegea de ce bătrânul său tată simţea nevoia să bea atât de multă bere cu mirodenie. Chiar şi contele Fenring, tovarăşul său de nenorocire, nu-l putea încuraja, cu atâtea pietre de moară politice atârnate de gâtul imperial.

Cu toate acestea, un împărat putea, de asemenea, să-i facă pe alţii nefericiţi.

Fenring păşea alături de el, agitându-se continuu şi plin de energie sălbatică. Toate uşile cu excepţia intrării principale fuseseră încuiate. Chiar şi gărzile fuseseră instruite să aştepte în holuri.

Shaddam era nerăbdător.

— Vor fi aici dintr-o clipă în alta, Hasimir.

— Tot pare puţin… copilăresc, hmmm?

— Dar plin de satisfacţii, şi nu te preface că nu eşti de acord.

Pufni.

— În plus, este privilegiul de a fi împărat.

— Bucură-te cât mai poţi, murmură Fenring, apoi întoarse capul, evitând privirea feroce a lui Shaddam.

Amândoi priviră uşa dublă de bronz pe care soldaţii o deschiseră încet. Sardaukarii aduseră înăuntru o maşinărie oribilă, familiară, care zăngănea, scârţâia şi zornăia. Lame tăioase ascunse zbârnâiau în interiorul monstruozităţii, şi

din mufele circuitelor ieşeau scântei.

Cu ani în urmă, acuzatorii tleilaxu aduseseră respingătorul dispozitiv de execuţie la procesul prin renunţare la privilegii al lui Leto Atreides, sperând să-l vivisecţioneze cu el, extrăgându-i tot sângele şi secţionându-i ţesuturile pentru a lua numeroase mostre genetice. Shaddam se gândise întotdeauna că maşina avea un potenţial foarte mare.

Fenring se uită la ea, ţuguiindu-şi buzele în contemplare.

— Un dispozitiv proiectat doar să mutileze, să rănească, să provoace durere. Dacă mă întrebi pe mine, Shaddam, e limpede că e o maşină cu minte umană, hmm-ah? Poate chiar o încălcare a Jihadului Butlerian…

— Nu e amuzant, Hasimir.

În faţa maşinii păşeau şase prizonieri Maeştri tleilaxu, fără cămăşi, din cauza binecunoscutei tendinţe de a ascunde arme în mâneci. Aceştia erau reprezentanţii tleilaxu care veniseră la curtea imperială în ultimele luni şi fuseseră ţinuţi aici după eşecul proiectului Amal. Înainte de se auzi veştile despre moartea lui Ajidica, Shaddam ordonase capturarea şi ţinerea lor în detenţie.

Contele Fenring avea el însuşi o ranchiună adâncă, suspectând că cel puţin unul dintre aceşti tleilaxu era un dansator-faţă, un schimbător de formă care-l imitase în scopul de a furniza un raport optimist fals despre succesul mirodeniei artificiale. Fusese doar o tactică de întârziere din partea lui Ajidica, pentru a împiedica represaliile imperiale destul de mult ca Maestrul Cercetător să scape. Tactica însă eşuase…

Din punctul lui de vedere, Shaddam nu-i privea pe captivi ca pe nişte indivizi şi, într-adevăr, piticii păreau cu toţii foarte asemănători.

— Ei bine? strigă la ei. Staţi lângă maşina voastră. Să nu-mi spuneţi că nu sunteţi conştienţi de scopul ei?

Cu chipuri deznădăjduite, prizonierii tleilaxu se aşezară în jurul dispozitivului diabolic.

— Voi, tleilaxu, mi-aţi făcut o mulţime de probleme. Sunt

pe cale să înfrunt cea mai mare criză a domniei mele, şi cred că voi toţi trebuie să vă asumaţi o parte din vină…

Îi privi în faţă.

— Alegeţi unul dintre voi, ca să pot vedea acest dispozitiv în funcţiune, iar după demonstraţie ceilalţi îl vor demonta pe loc!

Paznicii se apropiară, ducând unelte. Omuleţii încruntaţi, cu pielea cenuşie, se uitară unii la alţii, fără un cuvânt. În cele din urmă, unul dintre ei întinse mâna să declanşeze sursa de energie de pe plăcile ascuţite aflate pe maşina de execuţie. Invenţia greoaie se trezi la viaţă cu un huruit care-i făcu să tresară şi pe împărat, şi pe soldaţi.

Fenring se mulţumi să încuviinţeze, dându-şi seama că jumătate din eficacitatea maşinii stătea în natura ei ameninţătoare.

— Se pare că au probleme cu alegerea, hmmm?

— Am ales, anunţă unul dintre tleilaxu.

Fără un cuvânt sau un gest, cei şase Maeştri tleilaxu se suiră şi săriră într-o maşină de tocat din vârful maşinăriei de execuţie. Se rostogoliră înăuntru, aruncându-se în îmbrăţişarea satârelor, a lamelor şi fierăstraielor. Ca o ultimă glumă răutăcioasă, picături de sânge, fragmente de carne şi aşchii de os îi împroşcară pe împărat şi pe Fenring. Sardaukarii se îngrămădiră să iasă.

Shaddam scuipă şi apucă o pelerină ca să se şteargă de sânge. Fenring nu păru teribil de scârbit când îşi scoase o bucăţică de carne din ochi. Maşina de vivisecţie continuă să tuşească şi să macine.

Tleilaxu nu scoseseră niciun strigăt, niciun ţipăt.

— Cred că asta rezolvă şi problema dansatorului-faţă, anunţă împăratul pe un ton nu tocmai satisfăcut.

Adevărul poartă adeseori cu el nevoia intrinsecă de schimbare. Expresia cea mai comună când schimbarea reală se impune singură este strigătul jalnic: „De ce nu ne-a avertizat nimeni?” Cu adevărat, ei nu aud – sau dacă aud, preferă să nu-şi amintească.

CUCERNICA MAICĂ HARISHKA,
Culegere de discursuri

După săptămâni de tumult, undele de şoc ale comploturilor nedescoperite şi ale secretelor încâlcite încă mai măturau Kaitainul. Tot ce mai era de făcut era să fie stinse ultimele câteva focuri, să se evalueze căderile politice, să se schimbe favoruri şi să se ceară plata datoriilor.

Impresionant, îmbrăcat în uniforma roşie de ceremonie a bătrânului duce, cu nasturi şi medalii lucitoare, Leto Atreides stătea pe o platformă înălţată în centrul Sălii Oratoriului. Această întâlnire istorică avea să fie în parte condamnare, în parte inchiziţie... şi în parte şedinţă de negocieri.

Pe platforma de lângă Leto stăteau şase reprezentanţi ai Ghildei şi un număr egal de nobili din Landsraad, inclusiv proaspătul repus în drepturi prinţ Rhombur. Steagurile Marilor Case erau atârnate peste tot în jur, o expoziţie de steme şi culori ca nişte curcubee după furtună, inclusiv cel violet şi arămiu al Casei Vernius, înlocuind oficial steagul dat jos şi ars în mod public, după ce Dominic Vernius devenise renegat. Cel mai mare dintre toate era flamura leului de aur a Casei Corrino, aşezată în centru şi încadrată de ambele părţi de steagurile la fel de mari ale Ghildei Spaţiale şi de mătasea în tablă de şah a CHOAMului.

Lojile de pluş negre şi maro îi găzduiau pe nobili, doamne, primi miniştri şi ambasadori ai tuturor Caselor Mari. Nu departe de Leto stătea delegaţia oficială Atreides, inclusiv concubina lui Jessica şi micul lor fiu, în vârstă de numai câteva săptămâni. Împreună cu ei stăteau Gurney Halleck, Duncan Idaho, Thufir Hawat şi mai mulţi bravi

ofiţeri şi soldaţi Atreizi. Tessia era şi ea acolo, privindu-şi soţul. Rhombur îşi mişca nou înlocuita lui mână, pe care doctorul Yueh i-o ataşase dojenindu-şi încontinuu pacientul.

Masa acuzatorilor fusese rezervată pentru reprezentanţii cu chipuri îndârjite din Casele brutalizate de pe Ix, Taligari, Beakkal şi Richese. Premierul Ein Calimar stătea cu spatele drept, urmărind lucrările cu ochii săi sintetici cumpăraţi de la tleilaxu.

Mai ponegriţi ca niciodată, ca rezultat al acţiunilor lor, Bene Tleilax nu erau reprezentaţi deloc. Membrii simbolici ai rasei lor, care fuseseră la Curtea imperială, păreau să se fi evaporat. Leto nu aştepta cu nerăbdare să audă lista lungă a crimelor şi atrocităţilor morale ale Bene Tleilax, dar putea spune de pe acum că detestaţii omuleţi vor suporta grosul vinei şi al pedepselor.

La primul clopoţel al dimineţii, preşedintele mai în vârstă al CHOAM se ridică în faţa pupitrului.

— În aceste vremuri de transformări, s-au făcut multe greşeli îngrozitoare. Altele abia au fost evitate…

Ciudat, nici baronul Harkonnen şi nici măcar ambasadorul oficial al Casei Harkonnen nu erau prezenţi la audieri. După dezastrul de pe Arrakis, se părea că baronul avea dificultăţi în a-şi aranja călătoria în afara planetei, iar mentatul său strâmb dispăruse din palat. Leto era sigur că Harkonnenii avuseseră ceva de-a face măcar cu o parte din harababură.

Între timp, multe familii rivale se adunaseră aici ca vulturii, sperând să se înfrupte din proprietăţile grase ale Arrakisului, dar Leto nu se îndoia că Harkonnenii îşi vor păstra fieful – deşi cu greu. Baronului i se va cere să plătească amenzi usturătoare, şi probabil că dăduse mite în locurile potrivite.

Fuseseră deja destule răsturnări în imperiu.

Vreme de ore întregi fură citite preliminariile, cu mentaţi jurişti recitind descrieri lungi şi rezumate din Codul Legii Imperiale. Întrebările şi acuzaţiile erau numeroase. Publicul începuse să se plictisească…

În cele din urmă, Rhombur fu chemat în faţă. Prinţul ciborg se ridică în picioare, îmbrăcat în uniformă militară ixiană completă, cu şapcă de ofiţer pe capul plin de cicatrice. Îşi luă locul pe podium şi îşi fixă picioarele mecanice pe loc.

— După mulţi ani de opresiune, invadatorii tleilaxu au fost acum alungaţi de pe lumea mea. Am câştigat victoria pe Ix!

Delegaţii aplaudară, deşi niciunul dintre ei nu răspunsese cererilor de ajutor ale lui Dominic Vernius cu ani în urmă.

— Solicit în mod oficial restituirea privilegiilor de Casă Mare pentru familia Vernius, care a fost silită prin trădare să devină renegată. Dacă vom fi repuşi în vechiul nostru rol în imperiu, fiecare Casă de aici va beneficia…

— Susţin acest lucru! strigă Leto din scaunul lui de la masa principală.

— Tronul încuviinţează, spuse Shaddam cu voce tare, neîntrebat. Aruncă o privire spre ambasadorul Pilru, ca şi cum ajunseseră la o înţelegere prealabilă. Când niciunul dintre ceilalţi reprezentanţi nu ridică nicio obiecţie, publicul îşi strigă aprobarea, adoptând măsura prin aclamaţii.

— S-a consemnat, rosti preşedintele CHOAM, fără măcar să-şi mai bată capul să întrebe de dezacorduri sau de discuţii suplimentare.

Chipul brăzdat al lui Rhombur reuşi să zâmbească, deşi restaurarea Casei Vernius era o simplă formalitate, din moment ce prinţul nu putea zămisli un moştenitor. Înălţă bărbia.

— Înainte să părăsesc podiumul, cred că sunt câteva onoruri pe ordinea de zi.

Ridicând o cutie cu medalii colorate de pe pupitru şi arătându-le în lumină, întrebă:

— Ar vrea cineva să urce aici şi să mi le pună mie pe toate, vă rog?

Spectatorii izbucniră în râs, un scurt răgaz după încordare şi plictiseală.

— Era doar o glumă!

Chipul lui deveni serios.

— Ducele Leto Atreides, prietenul meu credincios…

Leto păşi pe scenă, însoţit de aplauze furtunoase. Restul delegaţiei Atreides i se alătură: Duncan Idaho, Thufir Hawat, Gurney Halleck şi chiar Jessica, ţinându-şi copilul.

În timp ce ducele stătea în poziţie de drepţi, radiind de mândrie, Rhombur prinse o medalie pe jacheta lui Leto, o spirală de metale preţioase cufundată în cristal lichid. Oferi onoruri similare ofiţerilor Atreizi, ca şi credinciosului ambasador Cammar Pilru. Ambasadorul primi de asemenea o medalie postumă pentru viteazul său fiu, C'tair Pilru, ca şi pentru navigatorul D'murr, care adusese toţi pasagerii transspaţialului său rătăcit înapoi în siguranţă. În sfârşit, Rhombur scoase ultima medalie din cutie şi se uită la ea perplex.

— Am uitat pe cineva?

Leto luă premiul lucitor şi-l prinse chiar el de pieptul lui Rhombur. Apoi, în mijlocul ovaţiilor răsunătoare, cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

De pe podium, Leto coborî privirea spre împărat. Niciun conducător în lunga istorie a imperiului nu suferise vreodată o înfrângere atât de înjositoare. Se întrebă cum era posibil ca Shaddam să supravieţuiască – însă alternativele nu erau prea clare. După atâtea mii de ani, nici măcar rivalii politici n-ar fi abandonat cu uşurinţă stabilitatea în imperiu, şi nicio facţiune nu avea sprijin clar. Leto n-avea nicio idee cum se vor sfârşi audierile.

În cele din urmă, Shaddam al IV-lea fu chemat să vorbească pentru propria lui apărare. Sala Landsraadului fu cuprinsă de murmure neliniştite. Şambelanul Ridondo indică unei fanfare imperiale să cânte destul de tare ca să acopere zgomotul.

Nearătând nicio nesiguranţă, ţinând capul sus, Împăratul Universului Cunoscut se ridică în picioare, dar nu se duse pe podium. Cu voce răguşită (probabil din cauza zilelor de strigat la servitori), ţinu un discurs nimicitor care dădea vina pe tleilaxu şi pe propriul său tată, pentru a fi iniţiat

nefericitul proiect pentru mirodenia artificială.

— Nu ştiu de ce a făcut afaceri Elrood al IX-lea cu asemenea oameni demni de dispreţ, dar era bătrân. Mulţi dintre voi îşi aduc aminte cât de instabil şi de iraţional devenise spre sfârşitul vieţii. Regret profund că nu am descoperit mai curând greşeala lui…

Shaddam pretinse că nu înţelesese niciodată pe deplin ramificaţiile şi că trimisese trupe de sardaukari pe Ix doar ca să păstreze pacea. De îndată ce aflase de existenţa amalului, îl trimisese pe ministrul imperial al mirodeniei, contele Hasimir Fenring, să investigheze – şi Fenring fusese ţinut ostatic.

— Cuvântul unui Corrino trebuie să însemne ceva, la urma urmei!

Shaddam spuse toate cuvintele potrivite, deşi puţini dintre cei prezenţi arătau ca şi cum ar fi crezut ceea ce spunea. Delegaţii şoptiră între ei şi dădură din cap.

— Alunecos ca un limorc unsuros, îl auzi spunând Leto pe unul dintre ei.

În ciuda tuturor forţelor aliniate împotriva lui, Shaddam rămânea un om mândru. Stătea pe umerii unor strămoşi puternici, extrem de respectaţi, care se înşirau în tot timpul trecut de la bătălia de la Corrin. Reprezentanţii săi la curte lucraseră în spatele scenei ca să-i salveze poziţia, iar câteva concesii aveau să-i fie fără îndoială acordate.

Leto se uită în tavan, cu gândurile într-un adevărat vârtej. Bătrânul Paulus îl învăţase întotdeauna că existau necesităţi urâte în politică.

Ajungând la o decizie, ducele vorbi adunării înainte de a se întoarce la masa principală, deviind uşor de la program. Preşedintele CHOAM se încruntă, dar îi îngădui să ia cuvântul.

— Cu ani în urmă, la procesul meu prin renunţare la privilegii, împăratul Shaddam a ieşit în faţă şi a vorbit în favoarea mea. Găsesc potrivit să-i întorc acum serviciul…

Mulţi dintre membrii publicului reacţionară cu surpriză.

— Ascultaţi-mă. Împăratul, din cauza… ignoranţei sale,

aproape că a adus ruina asupra imperiului. Şi totuşi, dacă această adunare are să ia măsuri drastice, acest lucru ar putea provoca şi mai multă dezordine şi suferinţă. Trebuie să ne gândim la *binele Imperiului.* Nu îndrăznim să-l lăsăm să degenereze în haos, aşa cum a făcut civilizaţia noastră în timpul Interregnului, cu secole în urmă.

Făcând o pauză, Leto îl privi în ochi pe împărat, a cărui expresie trăda emoţii diferite.

— În acest moment, imperiul are nevoie de stabilitate mai mult decât orice, sau vom înfrunta riscul foarte real al războiului civil. Cu sfaturi înţelepte şi control strict, cred că Shaddam îşi poate reafirma prudenţa şi poate domni cu bunăvoinţă…

Leto ocoli pupitrul.

— Aflaţi acest lucru… Cu toţii avem multe obligaţii faţă de Casa imperială. Fiecare familie din Landsraad trebuie să deplângă pierderea iubitei soţii a lui Shaddam, Anirul – şi eu mai mult decât toţi, din moment ce marea doamnă şi-a dat viaţa ca să-l protejeze pe fiul meu nou-născut, moştenitorul Casei Atreides.

Ridică vocea pentru a fi auzit pe deasupra mulţimii.

— Sugerez ca Landsraadul şi Ghilda să aleagă mai mulţi consilieri noi pentru a-l ajuta pe împăratul Padişah în domnia lui de acum înainte. Împărate Shaddam Corrino al IV-lea, eşti de acord, în mod oficial, să lucrezi cu reprezentanţii aleşi, pentru binele tuturor oamenilor, al tuturor lumilor, al tuturor proprietăţilor?

Conducătorul înfrânt ştia că n-are de-ales. Ridicându-se în picioare, răspunse:

— Accept ce este mai bine pentru imperiu… ca întotdeauna.

Privi spre podea, dorindu-şi să fie oriunde în afară de acest loc.

— Făgăduiesc să cooperez pe deplin şi să învăţ cum să-mi servesc mai bine poporul!

Trebuia să admită o anumită admiraţie invidioasă pentru ducele Leto, dar îl enerva felul în care acest văr Atreides se

înălţase atât de mult, în timp ce el, împăratul A Un Milion De Lumi, fusese pus în această postură stânjenitoare.

Ducele Leto păşi pe marginea platformei, neluându-şi privirea de la Shaddam, care stătea singur în zona lui privată. Scoase pumnalul de ceremonie cu pietre preţioase de la brâu. Împăratul făcu ochii mari.

Leto întoarse pumnalul şi i-l întinse lui Shaddam cu mânerul înainte.

— Cu mai mult de două decenii în urmă, mi-ai dat această armă. M-ai sprijinit când eram acuzat pe nedrept de tleilaxu. Acum, cred că ai mai mare nevoie de el. Ia-l înapoi şi domneşte înţelept. Gândeşte-te la loialitatea Atreizilor, ori de câte ori te uiţi la el!

Reticent, Shaddam acceptă arma de ceremonie.

Vremea mea se va întoarce. Eu nu-mi uit duşmanii.

Lumile secrete ale Bene Tleilax au fost multă vreme sursa mentaţilor strâmbi. Creaţiile lor au ridicat întotdeauna întrebarea: ce este mai strâmb, mentaţii sau sursa?

Îndreptarul mentaţilor

Pentru baronul Harkonnen, Giedi Prime era frumoasă, chiar şi în comparaţie cu spectaculosul Kaitain. Cerul plin de fum transforma apusul într-o torţă. Clădirile greoaie şi statuile dramatice dădeau capitalei Harkonnen o înfăţişare solidă, implacabilă. Aerul însuşi, cu mirosurile lui de industrie şi de populaţie înghesuită, mirosea liniştitor şi familiar. Baronul nu crezuse că va mai vedea vreodată locul ăsta. O dată ce transspaţialele ameninţătoare şi flota de sardaukari a împăratului plecaseră de pe Arrakis, lumea deşertică se cutremurase ca un şoarece-cangur care abia scăpase de un animal de pradă.

Potrivit relatării oficiale de la palat, fusese doar o cacialma de-a împăratului, care nu avusese niciodată cu adevărat intenţia de a afecta operaţiunile cu mirodenie. Baronul nu era pe de-a-ntregul convins de asta, dar se hotărî să nu-şi rostească gândul cu voce tare. Shaddam mai făcuse acţiuni extreme, necugetate, ca un copil capricios care nu-şi cunoaşte limitele.

Nebunie!

În capitala sa garnizoană avariată, baronul se învârtise trântind uşi şi căutând ţapi ispăşitori; toţi servitorii săi fremeni din casă dispăruseră în mod misterios. Îi trebuiră săptămâni doar ca să găsească un vehicul care să-l transporte înapoi la civilizaţie. Rabban – cu tot felul de scuze – nu fusese prea rapid în a-i trimite o fregată.

Zguduit de cercetările şi condamnările Landsraadului, nobilul neliniştit zburase pe Giedi Prime să-şi lingă rănile. Deşi fusese silit să lipsească de la procedurile demascatoare împotriva împăratului, trimisese curieri şi mesaje, exprimându-şi indignarea la adresa ameninţării nesăbuite a lui Shaddam de a distruge întreaga viaţă de pe Arrakis – „ca reacţie la câteva erori minore de

contabilitate”. Era priceput la nuanţe de adevăr, la manipularea informaţiilor pentru a se arăta pe el însuşi cel mai puţin vinovat. Ca ambasador Harkonnen de facto, Piter de Vries ar fi trebuit să aibă grijă de asemenea probleme.

Ar fi trebuit să trimită discret cadouri pe Kaitain şi să se poarte umil şi pocăit, sperând că împăratul, ineficient din punct de vedere politic, va alege să nu se repeadă la Casa Harkonnen. Baronul ar fi oferit compensaţii şi ar fi plătit chiar şi mite mai substanţiale decât cheltuise deja, ridicându-se probabil la întreaga cantitate de mirodenie pe care-o stocase ilegal.

Dar mentatul strâmb dispăruse fără măcar să se ostenească să trimită un mesaj. Baronul detesta faptul de a nu putea avea încredere în cineva, în special la un mentat costisitor. În timpul harababurii care urmase după asediul Arrakisului, ca şi după revolta de pe Ix, trebuie să fi fost ocazii enorme pentru de Vries ca s-o ucidă pe femeia ducelui Leto şi pe copilul lor. Rapoartele erau prudente, dar se părea că, după ce avusese loc o mică încăierare scurt timp după naştere, copilul Atreides era sănătos şi la adăpost.

Baronul ar fi vrut să-l strângă de gât pe de Vries, dar mentatul nu era de găsit. Naiba să-l ia!

La lăsarea întunericului, grasul conducător Harkonnen pluti pe suspensoare înapoi în fortăreaţa Harkonnen. Avea multe de făcut ca să se pregătească pentru propria lui apărare legală, dacă CHOAM-ul urmărea în continuare chestiunea „imprudenţelor” lui. Voia să fie pregătit, deşi rostise cuvintele pe care tot imperiul voia să le audă.

— Vă asigur că producţia de melanj va continua ca întotdeauna. *Mirodenia va curge.*

Nepotul lui, Rabban, nu era bun de nimic atunci când venea vorba de contabilitate şi de mărunţişuri tehnice. Bruta era priceput la izbit ţeste una de cealaltă, dar nu şi la chestiuni de fineţe. Cu siguranţă, porecla pe care şi-o alesese singur, cea de „Bestia”, făcea prea puţin pentru a încuraja imaginea unui om de stat chibzuit sau a unui

diplomat iscusit.
În plus, erau necesare reparaţii costisitoare pentru a reconstrui infrastructura de pe Arrakis, în special spaţioporturile şi sistemele de comunicaţii avariate de embargoul Ghildei. Toate erau atât de dificil de făcut de unul singur, şi se simţi din nou fierbând, furios că mentatul său, presupus loial, nu era acolo ca să-l slujească.
Blestemându-şi ghinionul, se întoarse în camera sa privată, unde sclavii întinseseră un banchet: feluri cu carne suculente, produse consistente de patiserie, fructe exotice şi costisitorul brandy kirana al baronului. El păşea de colo până colo, ciugulea câte ceva şi cugeta.
De când fusese prizonier în Carthag pentru atâtea şi atâtea zile, fără măcar să poată trimite un mesaj sau să cheme un curier, se simţea disperat după lucrurile cele mai bune din viaţă. Acum îi plăcea să ia gustări toată ziua, doar ca să se liniştească. Îşi linse glazura de pe degete.
Avea corpul moale şi parfumat, căci fusese îmbăiat de băieţi-servitori frumoşi, uns cu uleiuri şi masat până când, în cele din urmă, tensiunile începură să cedeze. Era extenuat şi îl durea tot corpul, obosit de plăcerile în care se cufundase singur.
Rabban intră greoi în cameră, neanunţat. Feyd-Rautha ţopăia pe lângă fratele lui mai mare, având pe chipul de îngeraş o expresie inteligentă, dar răutăcioasă.
Bestia credea că el şi cu vicontele Moritani reuşiseră să-şi ascundă atacul lor de mântuială asupra Caladanului. Baronul aflase totuşi aproape imediat şi păstrase tăcerea în legătură cu asta. Ideea arăta într-adevăr o iniţiativă surprinzătoare, şi chiar ar fi putut să meargă, dar n-ar fi admis niciodată asta faţă de nepotul lui. Bestia părea să-şi fi acoperit urmele destul de bine pentru a ţine departe de Casa Harkonnen orice necaz, aşa că baronul tăcuse din gură şi-şi lăsase nepotul să fiarbă, întrebându-se dacă va fi descoperit.
Acum, Rabban strigă la doi sclavi care tropăiau în urma lui. Aceştia duceau un pachet lung, voluminos, acoperit cu

ambalaje şi panglici strălucitoare.

— Pe-aici… Baronul o să vrea să-l deschidă singur. Grăbiţi-vă, neghiobilor!

Cu un aer de fanfaronadă, Rabban scoase de la brâu biciul de viţă-de-cerneală şi ameninţă să-i plesnească pe sclavi. Niciunul dintre bărbaţii înalţi şi bronzaţi nu clipi, deşi braţele şi gâtul lor purtau cicatrici vii de la biciuiri mai vechi.

Baronul se uită cu dispreţ la obiect, care părea să aibă cam doi metri lungime.

— Ce-i asta? Nu aştept niciun pachet!

— Un dar pentru tine, unchiule, abia a sosit prin curier. Nu e niciun semn pe dinafară. Împunse ambalajul cu un deget bont.

— Va trebui să-l deschizi şi să vezi de la cine e…

— Eu n-am nici cea mai mică intenţie să-l deschid!

Baronul de dădu înapoi prudent.

— A fost scanat pentru explozive?

Rabban pufni grosolan.

— Sigur că da. Pentru toate tipurile de capcane şi otrăvuri. N-am găsit nimic. E absolut sigur.

— Atunci ce-i?

— Noi… n-am putut stabili asta cu precizie.

Baronul mai făcu un pas mic în spate, propulsat de inerţie şi de ajutorul suspensoarelor. Nu supravieţuise atât de mult fără o fire suspicioasă..

— Deschide-l în locul meu, Rabban, dar ai grijă ca Feyd să stea departe de tine!

N-avea intenţia să-şi piardă ambii moştenitori într-o singură tentativă de asasinat.

Rabban îi dădu frăţiorului său un mic brânci. Feyd se împletici spre baron, care-l apucă de gulerul cămăşii şi-l trase la loc sigur. Rabban însuşi păstră distanta faţă de pachet şi se răsti la cei doi sclavi.

— L-aţi auzit pe baron… Deschideţi-l!

Feyd-Rautha voia să vadă ce era înăuntru şi protestă când baronul îl ţinu pe loc. Sclavii sfâşiară ambalajul. Din

moment ce nu le era permis să ia în mână cuţite sau alte obiecte ascuţite, fură siliţi să-şi folosească degetele ca să rupă sigiliile.

Rămânând acolo unde era, Rabban răcni:

— Ei? Ce e?

Feyd se zbătu în strânsoarea baronului. În cele din urmă, bărbatul cel gras desfăcu degetele, lăsându-l pe băieţel să se ducă până la pachetul care stătea deschis pe podea.

Copilul se uită înăuntru şi izbucni în râs. Baronul pluti spre el cu suspensoarele. Ghemuit în cutie, era corpul mumificat al lui Piter de Vries, înconjurat de nişte bare metalice care trebuie să fi împiedicat scanerele să determine exact care era conţinutul. Chipul uscăţiv era de neconfundat, deşi obrajii şi ochii erau scofâlciţi din cauza morţii. Buzele ca de pergament ale mentatului strâmb arătau încă pete de sapho.

— Cine-a trimis asta? urlă baronul.

Acum, că pericolul părea să fi trecut, Rabban înaintă ţanţos. Dădu deoparte o bară şi smulse o notiţă dintre degetele ţepene ale lui de Vries.

— E de la vrăjitoarea Mohiam!

O ridică în faţa ochilor apropiaţi şi citi încet, ca şi cum până şi cele cinci cuvinte erau grele pentru el:

— „Nu ne subestima niciodată, baroane”.

Rabban mototoli biletul şi-l aruncă pe podea.

— Ţi-au omorât mentatul, unchiule.

— Mulţumesc că mi-ai explicat.

Baronul scoase barele, le puse deoparte şi răsturnă cutia, în aşa fel încât trupul se rostogoli afară. Apoi dădu o lovitură brutală cu piciorul în cutia toracică a cadavrului. Acum, în aceste momente extrem de dificile, care cereau manevre politice delicate doar ca să asigure supravieţuirea Casei Harkonnen, avea nevoie mai mult ca niciodată de un mentat care să se pricea la scheme.

— Piter, cum ai putut fi atât de stupid, atât de neîndemânatic încât să te laşi omorât?

Cadavrul nu răspunse.

Pe de altă parte, de Vries începuse să-şi piardă utilitatea. Fusese, trebuia să admită, un mentat adecvat, viclean şi plin de idei sofisticate. Dar avea de asemenea o înclinaţie pentru droguri care-i distorsionau percepţiile, ca şi o tendinţă de a arăta prea multă iniţiativă şi de a acţiona pe cont propriu…

Următorul va trebui urmărit mai îndeaproape. Baronul ştia că tleilaxu crescuseră deja alţi ghola din aceeaşi tulpină genetică: versiuni de serie ale lui de Vries, complet instruiţi ca mentaţi şi strâmbaţi cu o condiţionare specială. Vrăjitorii genetici ştiuseră că era doar o chestiune de timp până când baronul îşi va pierde în sfârşit răbdarea şi va duce la îndeplinire ameninţările repetate de a-l ucide pe de Vries.

— Trimite un mesaj către tleilaxu, mârâi el. Pune-i să-mi trimită repede alt mentat!

Inevitabil, aristocratul se împotriveşte îndatoririi sale finale – care este aceea de a se da la o parte şi de a dispărea în istorie.

PRINŢUL MOŞTENITOR RAPHAEL CORRINO

Potrivit unei proclamaţii publice a împăratului Shaddam, rugul funerar avea să fie magnific, mai presus de oricare altul văzut vreodată în imperiu.

Trupul doamnei Anirul, înveşmântat în cea mai frumoasă robă a ei cu blană de balenă şi împodobit cu replici fără valoare ale celor mai scumpe bijuterii ale ei, era întins pe un pat din fragmente de cristal verde, ca nişte dinţi zimţaţi de smarald ai unui monstru.

Shaddam stătea la capul rugului, privind peste oceanul de feţe. Mulţimea imensă de oameni îndureraţi se adunase din tot imperiul ca să urmărească acest ultim rămas-bun către soţia conducătorului lor.

Împăratul îndurerat purta haine fastuoase, în culori şterse, pentru a zugrăvi o atmosferă de splendoare atenuată.

Simulând tristeţea, îşi plecă fruntea. Toate fiicele sale şedeau aproape de rândul din faţă al mulţimii, lângă catafalc, suspinând şi plângând cu foc. Cea mai mică, Rugi, ţipa în toate momentele potrivite. Numai Irulan stătea ceremonioasă şi rezervată.

Acest spectacol trebuia să atingă coarda sensibilă a tuturor membrilor asistenţei, dar Shaddam nu simţea nicio durere la moartea ei. Cu timpul, l-ar fi silit oricum s-o asasineze. Încercând să nu arate învins, îşi lăsă mintea să hoinărească în timp ce preoţii îşi intonau psalmii plicticoşi, citind din Biblia Catolică Portocalie şi trecând printr-un ritual mai complicat decât văzuse Shaddam la propria lui încoronare sau la căsătoria cu vrăjitoarea asta Bene Gesserit, a cărei primă loialitate nu era către el. Totuşi, o asemenea ceremonie era ceea ce aştepta gloata, ceea ce le plăcea, în felul lor pervers.

Iar acum, încătuşat de frâiele pe care i le impuseseră

Landsraadul ostil, Ghilda şi CHOAM, Shaddam nu putea să neglijeze nicio regulă. Formalităţile trebuiau respectate. Trebuia să se poarte frumos. Aceste lanţuri aveau să-l ţină pe loc ani de zile...

Sancţiunile menite să fie impuse împotriva lui Shaddam fuseseră aprins dezbătute în spatele uşilor închise. Timp de un deceniu, activităţilor sale li se vor impune restricţii şi controale severe, aşa cum era prevăzut de legea imperială. Pe parcursul acelei perioade, Landsraadul, Ghilda Spaţială şi CHOAM-ul vor avea toate o influenţă mult mai mare în politica imperială şi în afaceri.

Plin de ciudă, îşi dori să-şi fi putut permite să-l exileze din nou pe Fenring, ca să-l pedepsească pentru dezastrul amalului. Dar după toate greşelile făcute de împăratul însuşi – pe care, aşa cum îi amintise contele, nu le-ar fi făcut niciodată dacă cerea sfatul lui Fenring – Shaddam ştia că, dacă voia o şansă cât de mică de a-şi reface baza de putere, avea nevoie de inteligenţa ipocrită a vechiului său prieten. Totuşi, îl va mai lăsa puţin pe conte pe Arrakis, ca să-şi cunoască locul...

În sfârşit, preoţii îşi terminară cântecele monotone, şi o cortină de tăcere se lăsă peste adunare. Rugi ţipă din nou, iar o doică încercă s-o facă să tacă.

Şambelanul curţii, Ridondo, şi Marele Preot aşteptară până când Shaddam îşi dădu seama că era rândul lui să vorbească. Schiţase o scurtă declaraţie, care fusese citită şi aprobată dinainte de magistraţii Landsraadului, de preşedintele CHOAMului şi de Primul Delegat al Ghildei. Deşi cuvintele erau inofensive, tot îi rămâneau în gât, o insultă către maiestatea sa imperială.

Vorbi cu toată mâhnirea pe care o putea aduna în voce:

— Iubita mea soţie, Anirul, a fost răpită de lângă mine. Moartea ei prematură va lăsa pe vecie o cicatrice în inima mea, şi nu pot decât să sper că voi conduce imperiul cu compasiune şi bunăvoinţă de acum încolo, chiar şi fără sfatul înţelept şi dragostea generoasă a doamnei mele.

Shaddam ridică bărbia, iar ochii lui verzi şi obosiţi

fulgerară cu mânia imperială pe care o demonstrase de atâtea ori.

— Echipele de investigaţii vor continua să examineze dovezile din jurul morţii sale violente. Nu vom avea odihnă până când criminalul nu va fi prins şi complotul acesta nu va fi dezvăluit.

Privi furios la marea de feţe ridicate spre tribună, ca şi cum ar fi putut zări asasinul printre ele dintr-o singură privire.

Ca să fie sincer, avea intenţia să facă prea puţin ca să investigheze crima. Asasinul răpitor dispăruse, şi dacă nu reprezenta o ameninţare pentru coroană, lui Shaddam nu-i păsa în mod deosebit cine era. Cel mai mult se simţea uşurat că vrăjitoarea sâcâitoare, care-şi băga nasul peste tot, nu se va mai amesteca în hotărârile lui de zi cu zi. Avea să lase pe loc tronul ei gol pentru câteva luni, din aşa-zis respect, apoi va pune să fie scos şi distrus.

Ghilda şi Landsraadul vor fi mulţumite că urmase discursul aprobat. Termină repede, într-un efort de a scăpa de dezgustul din gură:

— Deocamdată, vai, nu avem de ales decât să îndurăm durerea şi să mergem mai departe – să facem imperiul un loc mai bun pentru toţi!

Alături de el, dreptvorbitoarea Gaius Helen Mohiam stătea cu capul plecat. Mohiam părea să ştie mult mai multe despre uciderea lui Anirul decât oricine altcineva reuşise el să stabilească, dar refuza să-şi divulge secretele. El n-o presase prea mult.

Lăsând exemplarul tipărit al discursului să cadă la pământ, împăratul făcu semn cu capul către Marele Preot din Dur, în robă verde, care, în vremuri mai bune, celebrase încoronarea lui Shaddam. Două adepte îndreptară toiegele cu laser, asemănătoare celui pe care fratele lui vitreg, Tyros Reffa, îl folosise ca să tragă în el în timpul piesei de teatru.

Razele de energie se declanşară şi loviră cioburile prismatice de cristal de smarald, aprinzând flăcările cu

ionizare controlată dinăuntrul lor. Fumul parfumat se revărsă printre zăbrelele din jurul rugului, topind în sfârşit trăsăturile calme, ca de ceară, ale femeii moarte. Căldura arzătoare îi făcu pe toţi să-şi apere ochii.

Focul de cristal continuă să crească până când laserele se întunecară şi luminile pulsatile se stinseră, lăsând în urmă doar cristale care trosneau şi şuierau, şi un strat subţire de cenuşă albă în formă de corp omenesc.

Dând prea puţină atenţie împăratului, Mohiam urmări incinerarea lui Anirul, care îndrumase în secret programul genetic pe termen lung până în etapele sale finale. Nefericita moarte a Maicii Kwisatz în această ultimă generaţie a planului extins al Comunităţii o lăsa pe Mohiam singură să-i protejeze pe Jessica şi pe bebeluşul ei.

Cucernica Maică era tulburată de sfidarea şi trădarea fiicei ei… şi de răpirea copilului şi asasinarea lui Anirul. Prea multe lucruri mergeau prost într-un moment critic din programul genetic!

Şi totuşi, copilul era în siguranţă, iar genetica nu era o ştiinţă exactă. Exista o şansă. Poate că acest fiu al ducelui Leto Atreides ar putea fi până la urmă Kwisatz Haderach… Sau cu totul altceva.

Confortul uman e relativ. Unii ar putea considera un anumit mediu auster şi infernal, în timp ce alţii sunt încântaţi să-l numească acasă.

PLANETOLOGUL PARDOT KYNES,
Un manual de pe Arrakis

Contele Hasimir Fenring stătea pe o terasă exterioară a reşedinţei din Arrakeen, ţinându-se de balustradă şi stând cu ochii aţintiţi asupra clădirilor din oraş, uzate de vreme. *Din nou exilat.* Deşi păstra titlul oficial de ministru imperial al mirodeniei, ar fi vrut să fie oriunde în altă parte decât aici.

Pe de altă parte, era bine să fie departe de talmeş-balmeşul de pe Kaitain.

Pe străzile murdare, ultimii câţiva vânzători de apă ai zilei treceau pe lângă uşile deschise, îmbrăcaţi în vesminte tradiţionale colorate. Cratiţele şi polonicele zornăiau, clopoţeii de la brâu sunau, iar vocile ascuţite se înălţau în strigătul familiar şi obsedant: „Suu-Suu-Suk!”. În arşiţa după-amiezii târzii, negustorii îşi închideau prăvăliile şi îşi sigilau uşile, ca să poată bea cafea cu mirodenie în umbra răcoroasă, înconjuraţi de draperii colorate de interior.

Fenring urmări un nor de praf ridicat de un camion care rula prin oraş, plin cu containere de mirodenie cu etichetă, pentru transferul pe navele Ghildei din afara planetei. Toate înregistrările ar fi trebuit să treacă prin biroul ministrului mirodeniei, dar el n-avea nici cea mai mică intenţie să le examineze. În viitorul previzibil, baronul Harkonnen avea să fie atât de neliniştit de trecerea atât de apropiată pe lângă dezastru, încât nu va îndrăzni să falsifice contabilitatea oficială.

Zvelta soţie a contelui, Margot, se apropie, zâmbindu-i liniştitor. Purta o rochie răcoroasă, diafană, care se înfăşură pe pielea ei ca un spirit amoros.

— E o mare schimbare fată de Kaitain…

Margot îl mângâie pe păr, iar el simţi un fior de dorinţă pentru ea.

— Dar este totuşi un palat numai al nostru. Nu-mi displace să fiu aici cu tine, dragostea mea.

El îşi plimbă degetele de-a lungul mânecii ca o pânză de păianjen a rochiei.

— Hmmm, într-adevăr. De fapt, cred că e mai sigur pentru noi să ne separăm de împărat în aceste momente.

— Poate… Pentru toate greşelile pe care le-a făcut, mă îndoiesc că un singur ţap ispăşitor va fi de-ajuns.

— Hmm, Shaddam nu prea ştie să se umilească…

Ea îl luă pe Fenring de braţ şi îl duse înăuntru, apoi în jos pe holul boltit. Harnicele menajere fremene, tăcute ca de obicei, îşi vedeau de treabă circumspecte, întorcând ochii albastru-în-albastru. Contele pufni când le urmări trecând de la o sarcină la alta, ca nişte secrete mişcătoare.

Contele şi doamna Fenring se opriră în faţa unei statuete cumpărate din piaţa oraşului, o siluetă în robă, fără chip. Artistul fusese fremen. Gânditor, Fenring ridică piesa de pe suportul ei şi cercetă îmbrăcămintea înăbuşitoare, în cute, a unui om al deşertului, prinsă atât de bine de sculptor.

Margot îi aruncă o privire calculată.

— Casa Corrino încă mai are nevoie de tine!

— Dar o s-asculte Shaddam, hmm-ah?

Fenring puse statueta înapoi pe masă.

Se duseră la uşa serei de plante pe care-o construise pentru ea. Întinzând mâna, Margot activă zăvorul de palmă şi făcu un pas în spate, când acesta se aprinse, deblocând uşa. Mirosul umed de îngrăşământ şi de vegetaţie se înălţă imediat, umplând nările lui Fenring. Se dovedea un miros mai degrabă plăcut, din moment ce era atât de diferit de dezolarea aridă a acestei lumi!

El oftă. Lucrurile ar fi putut sta mult mai prost pentru el… Şi pentru împărat.

— Shaddam, leul nostru Corrino, are nevoie să-şi lingă rănile pentru o vreme, şi să reflecteze la greşelile pe care le-a făcut. Într-o zi, hmmm, va învăţa să mă preţuiască.

Intrară printre plantele înalte, cu frunze late şi viţe atârnătoare, sub lumina difuză a licuriglobурilor care

pluteau aproape de tavan. În acea clipă, distribuitoarele de ceaţă porniră ca nişte şerpi şuierători; plutiră pe suspensoare de la o plantă la alta. Umezeala stropi faţa lui Fenring, dar acesta n-avea nimic împotrivă. Inspiră adânc, prelung.

Contele Fenring găsi o inflorescenţă de hibiscus roşu aprins, o pată strălucitoare de petale sângerii atârnată de o viţă, şi, dintr-un impuls, o culese pentru ea. Doamna Margot mirosi parfumul.

— Vom face un paradis oriunde ne aflăm, spuse ea. Chiar şi aici, pe Arrakis.

Împrumuturile şi amestecurile culturale care ne-au adus în acest moment acoperă mari distanţe şi un interval enorm de timp. Dăruiţi cu atâta strălucire copleşitoare, putem căpăta doar un sentiment al marilor mişcări şi al curenţilor puternici.

PRINŢESA IRULAN CORRINO,
în casa tatălui meu

Întoarcerea eroilor Atreizi pe lumea lor de baştină marcă începutul unor festivităţi vesele, care se întinseră vreme de o săptămână. În curtea castelului Caladan, de-a lungul docurilor şi pe străzile înguste ale oraşului vechi, vânzătorii serveau cele mai fine fructe de mare şi delicatese cu orez pundi. Pe plajele de la poalele falezelor, focurile de tabără arseră zi şi noapte, înconjurate de oameni care beau, dansau şi petreceau. Patronii de taverne scoaseră vinurile locale cele mai scumpe din pivniţele lor personale şi serviră destulă bere de mirodenie ca să poată pluti pe ea o flotă de luntre pescăreşti.

Era o vreme a naşterii de noi legende, cu poveşti despre Leto Ducele Roşu, prinţul ciborg Rhombur, războinicul trubadur Gurney Halleck, maestrul spadasin Duncan Idaho şi mentatul Thufir Hawat. Soluţia lui Thufir cu înşelătoria împotriva navelor fără însemne care se apropiaseră de Caladan obţinu atâtea urale încât bătrânul şi severul mentat părea cât se poate de stânjenit.

Proaspăt sosit din bătălie şi cu o victorie binemeritată, înfloriturile în biografia lui Leto crescură, cu Gurney drept catalizator. În prima lui seară înapoi acasă, plin de alcool şi de voie bună, bărbatul cu cicatrice luă loc alături de cel mai mare foc de tabără, cu balisetul său, şi porni să cânte, în tradiţia unui Jongleur:

Cine poate uita povestea-nflăcărată
A ducelui Leto cel Drept şi a vitejilor săi!
A spart blocada pe Beakkal, cu sardaukarii de-acolo,
Şi-a dus forţele pe Ix şi-a îndreptat nedreptatea.
Acum vă spun şi ascultaţi atent,

Nimeni să nu se-ndoiască de vorba sau jurământul lui:
Libertate şi dreptate... Pentru toţi!

Pe măsură ce Gurney continuă să bea vin, adăugă versuri la cântec, mai atent la muzică decât la fapte.

*

În ziua ceremoniei în care fiul lui îşi primi numele, o mulţime de oameni care veneau să le facă urări se adunară în grădinile castelului, alături de un stâlp împodobit cu glicine argintii aromate şi calaroze trandafirii. Pe o scenă în interiorul îngrăditurii, Leto purta haine simple, ca să arate oamenilor că era unul dintre ei: pantaloni pescăreşti, bluză cu dungi albe şi albastre şi o şapcă bleumarin de marinar.

Alături de el, doamna Jessica legăna băiatul în braţe. Copilul fusese îmbrăcat într-o uniformă Atreides micuţă, în timp ce Jessica îmbrăcase hainele unei femei simple din sat – o fustă de in cu maro şi verde şi o bluză albă simplă, cu mâneci scurte, încreţite. Părul ca bronzul era strâns într-o agrafă de lemn şi scoici.

Luându-şi fiul în mâinile puternice, ducele Leto îl ridică sus.

— Cetăţeni ai Caladanului, faceţi cunoştinţă cu următorul vostru conducător – *Paul Orestes Atreides!*

Numele fusese ales în onoarea tatălui lui Leto, Paulus, în timp ce al doilea nume, Orestes, îl comemora pe fiul lui Agamemnon din Casa lui Atreu, considerat a fi înaintaşul Casei Atreides. Jessica îl privi cu dragoste, încuviinţând şi zâmbind către fiul ei, fericită că era în afară de orice primejdie.

La sunetul mulţimii care aclama, Leto şi Jessica traversară scena şi coborâră în grădină, unde se amestecară cu oaspeţii adunaţi.

Veniţi într-o vizită scurtă de pe Ix, Rhombur stătea pe o movilă cu iarbă, alături de soţia lui, Tessia. Bătând din palmele de ciborg, aplauda mai tare decât oricine altcineva.

Îl lăsase pe ambasadorul Pilru în oraşul subteran pentru a supraveghea munca de restaurare şi reconstrucţie, astfel încât noul conte ixian şi doamna lui Bene Gesserit să poată participa la acest eveniment special.

Ascultându-l pe ducele Leto descriind speranţele sale pentru noul născut, Rhombur îşi aduse aminte de un lucru pe care i-l spusese cândva tatăl lui: „Nicio mare victorie nu este câştigată fără preţ."

Tessia se ghemui alături. Rhombur îşi puse braţul în jurul femeii, dar simţi foarte puţin din căldura trupului ei. Era una dintre deficienţele corpului său de ciborg. Încă se obişnuia cu mâna cea nouă…

La suprafaţă, era vesel şi în toane bune, cu vechea sa personalitate optimistă revenind. Dar în adâncul inimii plângea pentru tot ceea ce pierduse familia lui. Acum, chiar dacă spălase onoarea numelui strămoşilor săi şi reocupase Marele Palat, Rhombur ştia că va fi ultimul din familia Vernius. Se resemnase cu acest gând, iar această ceremonie de primire a numelui era deosebit de grea pentru el.

Se uită la Tessia. Un zâmbet blând apăruse pe buzele ei, deşi ochii căprui deschis arătau nesiguranţă şi linii subţiri de îngrijorare i se gravaseră pe faţă. El aşteptă, şi în cele din urmă ea spuse:

— Nu ştiu cum să abordez un anumit subiect cu tine, soţul meu… Sper că vei considera că înseamnă veşti bune.

Rhombur îi zâmbi, gata s-o asculte.

— Cu siguranţă nu mai suport veştile proaste. Ea îl strânse de noua sa mână artificială.

— Adu-ţi aminte când ambasadorul Pilru a adus veştile despre fratele tău vitreg, Tyros Reffa. A făcut tot soiul de teste genetice ca să-şi probeze cazul, şi a avut mare grijă de dovezi.

Rhombur o privi fără să priceapă.

— Am… păstrat mostrele celulare, dragul meu. Sperma este viabilă din punct de vedere genetic.

Luat prin surprindere, el întrebă:

— Vrei să spui că o putem folosi, că ar fi posibil ca…

— Din dragoste pentru tine, sunt dispusă să port copilul fratelui tău vitreg. Sângele mamei tale va curge prin vinele copilului. Un copil surogat pe linie maternă. Poate că nu un adevărat Vernius, dar…

— Iaduri purpurii, destul de aproape, pe toţi zeii! L-aş putea adopta oficial şi l-aş desemna moştenitorul meu oficial. Nimeni din Landsraad n-ar îndrăzni să conteste!

Cu braţele lui puternice, o strânse într-o îmbrăţişare fermă, drăgăstoasă. Tessia îi zâmbi timid.

— Sunt disponibilă pentru orice doreşti, prinţe!

El chicoti.

— Nu mai sunt doar un prinţ, dragostea mea – sunt Contele Casei Vernius. Iar Casa Vernius nu se va stinge! Vei avea mulţi copii. Marele Palat va fi plin de râsul lor!

Nu există nicio îndoială că deşertul are însuşiri mistice. În mod tradiţional, deşerturile sunt pântecele din care se nasc religiile.

Raport al Missionariei Protectiva către Şcoala Maicilor

Deşi evenimente măreţe puteau avea loc în politica imperiului, această mare de nisip nu se schimba niciodată. Cu glugile jubba date pe spate şi măştile distraiului atârnând desfăcute, doi bărbaţi stăteau pe o streaşină stâncoasă, scrutând dunele luminate de lună ale ergului Habbanya. Fremenii cu ochi ageri formau echipa staţiei de supraveghere a deşertului de la Scutul Fals de Vest, urmărind erupţiile de mirodenie.

Dis-de-dimineaţă, Liet-Kynes şi companionii săi cercetaşi mirosiseră gazele aromatice ale unei mase enorme de premirodenie, purtate de adierile care băteau peste erg. Jos, în largul nisipului, cei care ascultau auziseră sunete huruitoare, turbulenţe profunde răzbătând din adâncul deşertului. Ceva se întâmpla sub oceanul de dune… dar o erupţie de mirodenie venea de obicei repede, cu puţine avertismente şi cu multe distrugeri. Chiar şi antrenatul planetolog era curios.

Noaptea era liniştită, doar cu o boare fremătătoare. Deasupra, o cometă nouă, ameninţătoare, ardea pe cer, lăsând în urmă un râu de ceaţă. Spectacolul era un semn important, dar nedescifrat. Cometele însemnau deseori naşterea unui nou rege, sau moartea unuia bătrân. Prevestirile erau din abundenţă, dar nici măcar naibii sau Sayyadinele nu se puteau pune de acord dacă semnul era bun sau rău.

Sus pe stânci, bărbaţi şi băieţi capabili priveau după un semnal de la cercetaşi, pregătiţi să alerge peste nisipuri, cu unelte şi saci, pentru a recolta mirodenia proaspătă înainte să apară vreun vierme. Fremenii adunaseră melanj în acest fel încă din vremea nomazilor zensunniţi, când refugiaţii fugiseră prima oară către această planetă-deşert.

Să culegi mirodenie la lumina cometei… Când a doua

lună, ivoriu-albăstruie, se înălţă pe cer, Liet privi umbra de pe faţa ei strălucitoare, care semăna cu un şoarece.

— Muad'dib vine să vegheze asupra noastră…

Sub el, Stilgar pândea cu ochi la fel de ageri ca ai unei păsări de pradă. Dintr-o dată, chiar înainte ca mirodenia să erupă, anunţă un semn de vierme. Un munte de nisip în mişcare rapidă alerga paralel cu stâncile care adăposteau sietchul Scutului Roşu. Liet privi cu coada ochiului, încercând să distingă detaliile. Alţi cercetaşi observară şi ei mişcarea, şi se auziră strigăte emoţionate.

— Viermii nu vin atât de aproape de sietchul nostru, murmură Liet, decât dacă există vreun motiv.

— Cine suntem noi să cunoaştem motivele lui Shai-Hulud, Liet?

Cu un muget, giganticul animal se înălţă din nisip la poalele barierei înalte de piatră. În liniştea nopţii, Liet îi auzi pe însoţitorii lui scoţând icnete scurte. Enormul vierme de nisip era atât de bătrân, încât părea făcut din oasele trosnitoare ale lumii.

Apoi, sus pe o stâncă înaltă, un alt cercetaş anunţă un al doilea semn de vierme, apoi încă unul şi încă unul – leviatani înotând pe sub dune, întâlnindu-se aici. Curgerea abrazivă a nisipului scotea un foşnet ca de tunet şoptit.

Unul câte unul, şi mai mulţi monştri ieşiră şi formară un cerc mare, cu scântei de foc în gâtlejuri. Cu excepţia scrâşnetului de nisip, viermii erau straniu de tăcuţi. Liet numără mai mult de o duzină, întinzându-se ca şi cum ar fi vrut să atingă cometa de pe cer.

Dar viermii de nisip îşi apărau violent teritoriul. Niciodată nu fuseseră văzuţi mai mult de doi la un loc, şi cei doi se băteau. Dar aici se… adunaseră.

Sub tălpile ghetelor, Liet simţi o vibraţie prin piatra muntelui. Un miros înţepător de cremene se degajă, amestecându-se cu parfumul de melanj scurgându-se din nisip.

— Cheamă pe toată lumea din sietch! Adu-i aici pe soţia şi copiii mei!

Alergătorii dispărură în tuneluri.

Viermii uriaşi, sinuoşi se mişcau sincronizat, înălţându-se în jurul primului monstru, ca şi cum l-ar fi venerat.

Urmărind spectacolul, fremenii făcură semne către Shai-Hulud. Liet nu putea face altceva decât să stea cu ochii aţintiţi la ei. Asta era ceva de povestit de-a lungul multor generaţii care vor veni.

Sincronizaţi, viermii întoarseră capetele rotunde, lipsite de ochi, către cer. În centrul cercului, străvechiul colos se înălţa ca un monolit deasupra celorlalţi. Deasupra, cometa era la fel de strălucitoare ca şi prima lună, luminând monştrii deşertului.

— Shai-Hulud! şoptiră fremenii de peste tot.

— Trebuie să trimitem vorbă la Sayyadina Ramallo, îi zise Stilgar lui Liet. Trebuie să-i spunem ce-am văzut. Numai ea poate interpreta asta!

Cu un foşnet al robei, soţia lui Liet, Faroula, apăru lângă el cu copiii. I-o dădu lui pe Chani, fetiţa în vârstă de optsprezece luni, iar el ţinu copilul sus, ca să poată vedea peste capetele adulţilor din faţa ei. Fiul lui vitreg, Liet-chih, stătea în faţa lor să se uite.

Pe nisipul luminat de lună, cercul de viermi se contorsiona într-un dans straniu, ca şi cum intenţionau să creeze un vârtej în deşert. În centru, cel mai bătrân dintre toţi viermii începu să se prăbuşească, cu pielea jupuindu-i-se, cu inelele năpârlind. Puţin câte puţin, bătrânul vierme se dizolvă în bucăţele mici, vii – un râu argintiu de păstrăvi de nisip în embrion, care căzură pe nisip şi se cufundară dedesubtul dunelor.

Fremenii copleşiţi murmurau. Câţiva copii scoşi afară de părinţi şi supraveghetori vorbeau entuziasmaţi şi puneau întrebări la care nimeni nu putea răspunde.

— E un vis, bărbate? întrebă Faroula.

Chani stătea cu ochii mari, cu irişii şi pupilele încă nu cu totul albastre de la expunerea la mirodenie. Avea să-şi aducă aminte mereu de această noapte.

— Nu e vis… dar nu ştiu ce e.

Legănându-şi fiica pe un braţ, Liet o luă pe Faroula de mână. Ochii lui Liet-chih sclipeau, urmărind viermii care se mişcau.

Creaturile aşezate în cerc se învolburară când cel bătrân se fracţionă în mii de embrioni. Uriaşa carcasă se frânse, lăsând doar o coajă cartilaginoasă de coaste de susţinere şi inele. Torentul sclipitor de viermi de nisip se îngropă în dunele răvăşite şi dispăru din vedere.

După câteva clipe, viermii rămaşi se scufundară sub nisip, misteriosul lor ritual fiind încheiat. Se îndepărtară în toate direcţiile, ca şi cum ar fi ştiut că scurtul lor armistiţiu n-ar fi durat prea mult.

Tremurând, Liet o trase lângă el pe Faroula şi îi simţi bătăile iuţi de inimă. Băieţelul, care-i ajungea mamei până în talie, rămase fără glas.

Treptat, nisipul se aşternu peste dârele lăsate în urmă de imensele creaturi, lăsând pulberea de cremene aproape la fel ca la începutul nopţii, o înşiruire nesfârşită de dune ca valurile unui ocean.

— Binecuvântat fie Făuritorul şi apa Lui, murmură Stilgar, vocii lui alăturându-se vocile însoţitorilor lui. Binecuvântată fie venirea şi binecuvântată fie plecarea Lui… Fie ca trecerea Lui să purifice lumea… Fie ca El să facă să dăinuiască lumea, pentru poporul Lui!

O trecere semnificativă, se gândi Liet. *Ceva teribil s-a schimbat în univers.*

Shai-Hulud, regele viermilor, se întorsese în nisip, deschizând calea pentru un nou conducător. În schema mai mare a lucrurilor, naşterea şi moartea erau întreţesute cu remarcabilele procese ale naturii. Aşa cum îi învăţase Pardot Kynes pe Fremeni, „Viaţa – orice viaţă – este în serviciul Vieţii. Întregul teritoriu învie, plin cu relaţii şi relaţii în interiorul altor relaţii.”

Fremenii tocmai fuseseră martorii unui semn remarcabil, potrivit căruia undeva, în univers, o naştere importantă tocmai avusese loc, una care va fi aclamată de-a lungul mileniilor ce vor veni. În urechea fiicei lui, planetologul Liet-

Kynes începu să şoptească gândurile pe care le putea traduce în cuvinte… apoi tăcu atunci când simţi că ea a înţeles.

Un proces nu poate fi înţeles oprindu-l. Înţelegerea trebuie să se mişte o dată cu curgerea procesului, trebuie să i se alăture şi să curgă alături de el.

Prima lege a mentatului

Pe întinderea moale a unei grădini de muşchi atent îngrijite, sub o ceaţă de fântâni bogate în nutrienţi, Maica Superioară Harishka îşi făcea exerciţiile zilnice, absorbită de cele mai mici activităţi ale corpului ei îmbătrânit. Purta un costum colant negru, iar în apropiere, zece adepte în veşminte albe îşi făceau exerciţiile de gimnastică.

Închizând ochii căprui, Maica Superioară îşi concentră energiile spre interior, apelând la cele mai profunde resurse mentale. Ca soră reproducătoare în tinereţea ei, dăduse naştere la mai mult de treizeci de copii, fiecare purtând linia de sânge a unei familii conducătoare din Landsraad.

Totul ca parte a serviciilor ei, făcute – fără să pună întrebări – pentru Comunitate.

Aerul de dimineaţă pe Wallach IX era răcoros, cu o adiere uşoară; dealurile îndepărtate încă mai purtau haina peticită a zăpezii care se topeşte. Soarele mic, alb-albastru, inima slabă a sistemului solar, încerca în zadar să-şi croiască drum prin pătura cenuşie de nori.

În spatele ei, o Cucernică Maică se apropie dinspre clădirile date cu var ale complexului Şcolii Maicilor.

Ducând o cutie mică, acoperită cu pietre preţioase, Gaius Helen Mohiam păşi uşor pe tabla de şah formată din muşchi verde-închis şi verde-deschis, abia lăsând urme de paşi. Se opri la câţiva metri distanţă, aşteptând cât timp Harishka îşi continuă seria de exerciţii.

Cu ochii încă închişi, Harishka se roti şi se aruncă în direcţia lui Mohiam, apoi fentă spre dreapta. Piciorul stâng zvâcni într-o lovitură cu călcâiul care se opri la o fracţiune de centimetru de faţa dreptvorbitoarei.

— Eşti mai ageră ca niciodată, Maică Superioară, zise Mohiam imperturbabilă.

— Nu trata de sus o femeie bătrână!

Ochii întunecaţi ai lui Harishka se deschiseră şi se concentrară asupra cutiei din mâna lui Mohiam.

— Ce mi-ai adus?

Cucernica Maică ridică uşor capacul şi scoase un inel cu piatră-de-apă de un albastru palid. Îl puse pe unul dintre degetele zbârcite ale lui Harishka. Atingând un senzor de presiune de pe o parte a inelului, Mohiam proiectă în aer o carte virtuală.

— Jurnalul Maicii Kwisatz, descoperit în apartamentul ei imperial după ce a murit.

— Şi textul?

— Am văzut doar prima pagină, Maică Superioară, pentru a identifica lucrarea. N-am socotit că se cuvenea să citesc mai departe.

Înclină capul.

Harishka acţionă senzorul *de* presiune, răsfoind încet paginile din faţa ochilor ei. În timp ce făcea asta, vorbi cu Mohiam pe ton de conversaţie.

— Unii oameni spun că e frig aici. Eşti de acord?

— Unei persoane îi e atât de frig pe cât îi spune mintea ei că este…

— Dă-mi mai mult decât răspunsuri din cărţi.

Mohiam ridică ochii.

— După mine, e frig aici.

— Iar pentru mine, e destul de plăcut. Mohiam, crezi că mă poţi învăţa ceva pe mine?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, Maică Superioară.

— Atunci, gândeşte-te!

Bătrâna continuă să se uite prin ceea ce revărsase Anirul în jurnal.

Privind şi încercând să înţeleagă, Mohiam îşi dădu seama că Harishka n-ar fi putut niciodată să înceteze de a mai fi instructor, indiferent de poziţia ei înaltă în Comunitate.

— Îi învăţăm pe aceia care au nevoie de învăţătură, zise ea într-un sfârşit.

— Alt răspuns după carte…

Mohiam oftă.

— Da, presupun că aş putea să te învăţ ceva. Fiecare dintre noi ştie lucruri pe care celelalte nu le ştiu. Naşterea unui băiat dovedeşte că niciuna dintre noi nu ştie întotdeauna la ce să se aştepte.

— Asta e corect.

Harishka încuviinţă, dar îşi luă o expresie de dezgust.

— Vorbele pe care le rostesc exact în clipa asta şi gândurile pe care le am nu sunt exact aceleaşi cu altele pe care le-am trăit în trecut, sau pe care le voi crea din nou. Fiecare moment este un giuvaier în sine, ca acest inel cu piatră-de-apă, unic în întregul univers. Aşa este şi cu fiecare viaţă de om, care este diferită de oricare alta. Învăţăm unii de la alţii şi predăm unii altora. Despre asta este vorba în viaţă, pentru că pe măsură ce învăţăm, avansăm ca specie.

Mohiam încuviinţă.

— Învăţăm până murim…

Singură în camera ei de lucru, în acea după-amiază, Maica Superioară se aşeză la biroul uşor lustruit şi deschise din nou jurnalul senzorial-conceptual. În dreapta, ardea un potir cu tămâie, parfumând aerul cu o uşoară aromă de mentă.

Citi relatarea vieţii de zi cu zi a lui Anirul ca Maică Kwisatz, despre rolul complet diferit pe care-l jucase pentru familia Corrino şi despre speranţele ei pentru fiica sa Irulan. Harishka reciti o porţiune, pe care-o găsi înfricoşător de profetică.

„Nu sunt singură. Celelalte Memorii sunt însoţitoarele mele permanente, în toate locurile şi în toate timpurile. Cu un asemenea receptacul de înţelepciune colectivă, unele Cucernice Maici găsesc că nu e necesar să ţină un jurnal. Presupunem că gândurile noastre vor trece la o altă soră în momentul morţii. Dar dacă o să mor singură, într-un loc unde nicio altă Cucernică Maică nu-mi poate accesa şi

păstra amintirile?”

Harishka îşi plecă fruntea, incapabilă să-şi suprime tristeţea pe care-o simţea. Din cauză că Anirul fusese ucisă înainte ca Mohiam să ajungă la ea, tot ceea ce ştiuse sau trăise femeia dispăruse. Cu excepţia unor fragmente, ca acesta.

Continuă să citească.

„Nu ţin aceste pagini pentru motive personale. Ca Maică Kwisatz responsabilă pentru punctul culminant al muncii noastre, păstrez această cronică amănunţită pentru a le lumina pe cele care vin după mine. În teribila eventualitate – mă rog să nu se întâmple – ca programul genetic Kwisatz Haderach să eşueze, jurnalul meu ar putea fi o resursă nepreţuită pentru conducătoarele viitoare. Câteodată, cel mai minuscul, aparent nesemnificativ eveniment poate însemna foarte mult. Fiecare soră ştie asta.”

Harishka ridică ochii. Ea şi cu Anirul Sadow-Tonkin Corrino fuseseră apropiate la un moment dat.

Luptându-se să-şi recapete calmul, bătrâna citi mai departe. Din nefericire, scrierile degenerau în cuvinte şi propoziţii iraţionale, fragmentate, ca şi cum prea multe voci se luptaseră pentru controlul condeiului virtual. Nici măcar sora medicală Yohsa nu bănuise amploarea dezintegrării mentale a lui Anirul.

Întorcând paginile virtuale, Harishka citi tot mai repede. Jurnalul descria coşmarurile şi suspiciunile lui Anirul, inclusiv o pagină întreagă pe care scrisese litania împotriva fricii a Bene Gesserit, iarăşi şi iarăşi.

Pentru Maica Superioară, multe dintre înregistrări arătau a nebunie, mâzgăleli de neînţeles, înjură încet. *Piese dintr-un puzzle, iar acum Jessica dăduse naştere unui băiat în loc de o fată!*

Anirul nu putea fi învinovăţită pentru asta.

Harishka hotărî să arate volumul virtual surorii Thora, care proiectase câteva dintre cele mai complexe cripto-coduri pe care le folosise vreodată ordinul. Poate că reuşea să descifreze silabele şi fragmentele de propoziţii.

Fiul lui Jessica era probabil cel mai mare mister dintre toate. Harishka se întrebă de ce Anirul îşi sacrificase propria ei viaţă pentru el. Considerase ea această… eroare genetică semnificativă, sau fusese vorba de altceva? O etalare stupidă de slăbiciune umană?

Murmurând o rugăciune pentru ca programul lor genetic de milenii să nu fi fost pierdut pe vecie, închise jurnalul senzorial-conceptual. Acesta deveni o ceaţă cenuşie şi dispăru în inel.

Dar cuvintele îi rămaseră în minte.